

**National Library
of Sweden**

Denna bok digitaliserades på Kungl. biblioteket år 2012

x. A. S. O. M.
0
STATENS OFFENTLIGA UTREDNINGAR 1937:42
FINANSDEPARTEMENTET

1936 ÅRS SKATTEKOMMITTÉ

BETÄNKANDE

MED FÖRSLAG TILL

OMLÄGGNING AV DEN DIREKTA
STATSBESKATTNINGEN

M. M.

S T O C K H O L M

1 9 3 7

Statens offentliga utredningar 1937

Kronologisk förteckning

1. Socialiseringsproblemet. 2. Hushållsräkningens problem och faktorer. Tiden. viij, 173 s. Fi.
2. Socialiseringsidéer och socialiseringspraxis i Sovjetunionen. 2. Tiden. vij, 140 s. Fi.
3. Betänkande med förslag till revision av förvarings- och interneringslagarna m. m. Marcus. 96 s. Ju.
4. Statslotteriutredningen. Betänkande med förslag rörande svenskt penninglotteri. Heggström. 177 s. H.
5. Betänkande med förslag till lagstiftning angående särskilda husbehovsskogar i Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker m. m. Marcus. 98 s. 1 karta. Jo.
6. Yttrande i abortfrågan. Marcus. 56 s. S.
7. 1934 års nämnd för städningens utredning. Betänkande med speciella beräkningar och förslag rörande ersättningarna för städningsarbete inom vissa statliga ämbetslokaler i Stockholm m. m. Marcus. 54 s. Fi.
8. Betänkande med förslag angående den statsunderstödda vattenavlednings- och avdiktungsverksamheten samt därmed sammanhängande spörsmål. Heggström. 275 s. 3 bil. Jo.
9. Utredning rörande jordbrukets läge i Norrland med vissa förslag till åtgärder till förbättrande av den norrländska jordbrukarbefolkningens ekonomiska ställning. Marcus. 145 s. Jo.
10. Betänkande med förslag angående rätt till fiske i Vänern, Vättern, Mälaren, Hjälmaren och Storsjön i Jämtland. 1. Lagförslag och motiv. Marcus. 530 s. Jo.
11. Betänkande med förslag angående rätt till fiske i Vänern, Vättern, Mälaren, Hjälmaren och Storsjön i Jämtland. 2. Kartbilagor. Vänern och Hjälmaren Marcus. 4 s. 17 kartor. Jo.
12. Arbetslöshetsundersökningen den 31 juli 1936. Beckman. 196 s. 1 karta. S.
13. Lagberedningens förslag till lag om aktiebolags pensions- och andra personalstiftelser m. m. Norstedt. 175 s. Ju.
14. Betänkande med förslag till vissa lagstiftningsåtgärder till motverkande av överdriven skuldsättning inom jordbruket. Marcus. 303 s. Jo.
15. Utredning med förslag till vissa åtgärder för trafiksäkerhetens höjande vid korsningar i samma plan mellan järnväg och väg samt järnvägarnas beredande av bidrag av automobilskattemedel till säkerhetsanordningarna vid dylika korsningar. Heggström. 107 s. K.
16. Hembiträdesutredningens betänkande. 1. Betänkande och förslag i fråga om utbildning av hembiträden. Beckman. 202 s. S.
17. Betänkande angående vissa med frivillig anskaffning av luftvärnsmateriel sammanhängande frågor. Beckman. 48 s. Fö.
18. Promemoria angående grunderna för en reform av lagstiftningen om rätt till litterära och musikaliska verk. Norstedt. 67 s. Ju.
19. Betänkande med förslag till åtgärder mot smittsam kastning hos nötkreatur. Idun. 81 s. Jo.
20. Utredning angående de rättsbildade domsagobiträdenas anställnings- och avlöningsförhållanden. Norstedt. 54 s. Ju.
21. Betänkande med förslag till lag om minimilöner för lantarbetare. Beckman. 214 s. Jo.
22. Efterskrift till »Kyrkogodset i Skåne, Halland och Blekinge under dansk tid». Av E. Schalling. Marcus. 66 s. E.
23. Betänkande angående pensionsstyrelsens invaliditetsförebyggande verksamhet. Beckman. 146 s. S.
24. Förslag till ändrad lagstiftning om sammanträffande av brott jämte motiv. Norstedt. 132 s. Ju.
25. Utredning rörande flottans fartygstyper m. m. Norstedt. 232 s. Fö.
26. Betänkande med utredning och förslag rörande beredskapsarbeten. Beckman. 221 s. S.
27. Betänkande med förslag till lönereglering för lärarpersonalen vid kommunala mellanskolor, kommunala flickskolor och högre folkskolor. Norstedt. 122 s. Fi.
28. Betänkande med förslag till lag om skyddskoppypning m. m. Beckman. (2), 482 s. 1 karta. S.
29. Betänkande med förslag till lag om allmänningsskogar i Norrland och Dalarna m. m. Marcus. 246 s. 2 kartor. Jo.
30. Redogörelse för inventering av odlingsjord å kronoparkerna nedanför odlingsgränsen i de två nordligaste Norrlandslänen ävensom för vissa andra uppdrag. Kihlström. 82 s. Jo.
31. Betänkande med förslag angående inrättande av ett statens institut för folkhälsan. Beckman. 78 s. 3 bil. S.
32. 1936 års lönekommitté. Betänkande med utredning och förslag angående dyrtrotsgrupperingen. Marcus. 178 s. Fi.
33. Betänkande med förslag angående den fasta lantbruksundervisningens ordnande. Marcus. 270 s. Jo.
34. Betänkande med förslag till åtgärder för förbättrande av de blindas och de dövstummas arbetsförhållanden och förvärvsmöjligheter. Beckman. 122 s. S.
35. Betänkande med förslag till lagstiftning om grundvatten m. m. Norstedt. 145 s. Ju.
36. Universitetsberedningen. Utredning i fråga om universitetens verksamhet och organisation. Heggström. vj, 210 s. E.
37. Efterlämnade anteckningar till förberedande utkast till strafflag. Av J. C. W. Thyren. Lund, Berlin. 202 s. Ju.
38. Betänkande med förslag till lag om villkorlig dom m. m. Marcus. 147 s. Ju.
39. Betänkande med förslag till kungörelse om kommissionärer hos överrätter och stadsdomstolar. Norstedt. 32 s. Ju.
40. Särskilda inom eklekasiastikdepartementet tillkallade sakkunnigas yttrande med anledning av det åt dem lämnade uppdraget att biträda vid utredningen av det utav 1936 års kyrkomöte antagna psalm bokförslaget. Uppsala. Almqvist & Wiksell. 3 s. E.
41. Betänkande rörande fiskeriregleringens avsättningsförhållanden m. m. Idun. 145 s. Jo.
42. 1936 års skattekommitté. Betänkande med förslag till omläggning av den direkta statsbeskattningen m. m. Marcus. 397 s. 1 formulär. Fi.

Ann. Om särskild tryckort ej anges, är tryckorten Stockholm. Bokstäverna med fetstilt utgöra begynnelsebokstäverna till det departement, under vilket utredningen avgivits, t. ex. E. = eklekasiastikdepartementet, Jo. = jordbruksdepartementet. Enligt kungörelsen den 3 febr. 1922 ang. statens offentliga utredningars yttre anordning (nr 98) utgivas utredningarna i omslag med enhetlig färg för varje departement.

STATENS OFFENTLIGA UTREDNINGAR 1937:42
FINANSDEPARTEMENTET

1936 ÅRS SKATTEKOMMITTÉ
BETÄNKANDE
MED FÖRSLAG TILL
OMLÄGGNING AV DEN DIREKTA
STATSBESKATTNINGEN
M. M.

STOCKHOLM 1937
ISAAC MARCUS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG
377999

Till KONUNGEN.

På föredragning av dåvarande chefen för finansdepartementet, statsrådet Ljungdahl, beslöt Eders Kungl. Maj:t den 13 augusti 1936 att tillsätta en kommitté, benämnd 1936 års skattekommitté, med uppdrag att verkställa utred-

ning och framlägga förslag rörande omläggning av den direkta statsbeskattningen av fysiska och juridiska personer.

Till ledamöter i kommittén förordnade Eders Kungl. Maj:ts ledamoten av riksdagens första kammare, bankofullmäktigen *P. Nilsson* i Gränebo, tillika ordförande, ledamoten av riksdagens andra kammare *G. Andersson* i Rasjön, ledamoten av riksdagens andra kammare, filosofie doktorn *I. Anderson* i Norrköping, direktören i kooperativa förbundet *E. Persson*, advokaten, sedermera ledamoten av riksdagens första kammare, juris doktorn *A. Roos*, direktören i mjölkcentralen *C. Utterström* samt ledamoten av riksdagens andra kammare, lektorn *E. Wigforss*.

Med anledning av utnämning till statsråd erhöll ledamoten herr Wigforss genom Eders Kungl. Maj:ts beslut den 3 oktober 1936 entledigande från uppdraget att vara ledamot av kommittén, och förordnades samma dag ledamoten av riksdagens första kammare *A. J. Bårg* i Katrineholm och ledamoten av riksdagens andra kammare *G. A. Olsson* i Gävle att vara ledamöter av kommittén.

Ledamoten herr Utterström, som endast i mycket begränsad omfattning haft tillfälle att deltaga i kommitténs arbete, blev genom Eders Kungl. Maj:ts beslut den 19 november 1937 efter därom gjord framställning entledigad från uppdraget att vara ledamot av kommittén.

Genom beslut den 2 september 1936 förordnade chefen för finansdepartementet till kommitténs sekreterare hovrättsassessorn, numera hovrättsrådet *M. Lembke*.

Genom beslut den 19 september 1936 förordnade chefen för finansdepartementet kammarrättsrådet juris doktorn *C. W. U. Kuylenstierna* och förste kanslissekreteraren *G. W. Sjögren* att i egenskap av experter biträda kommittén. Den sistnämnde har för kommitténs räkning verkställt matematiska och statistiska utredningar.

Vidare har kommittén åtnjutit biträde av förste amanuensen *J. T. A. Broomé*, vilken för dess räkning utarbetat vissa sammanställningar m. m.

Kommittén har i första hand inriktat sitt utredningsarbete på de frågor, som ägt mera omedelbart samband med den åt kommittén anförtrodda huvuduppgiften att utarbeta förslag till rationalisering av den statliga beskattningen av inkomst och förmögenhet. Sedan utredningen i denna del numera slutförts, får kommittén i underdanighet överlämna betänkande med förslag till omläggning av den direkta statsbeskattningen m. m.

I enlighet med de för kommittén meddelade direktiven har utredningen delvis företagits i samråd med kommunalskatteberedningen. Av kommittén framlagda förslag rörande den kommunala progressivskattens avskaffande, om höjning av åldersgränsen för åtnjutande av familjeavdrag för barn jämte därmed sammanhängande frågor samt om ändrade bestämmelser beträffande avdrag för värdeminskning å inventarier m. m. hava av beredningen biträts eller lämnats utan erinran i vad angår kommunalbeskattningen. Vid beredningens handläggning av dessa frågor hava, där i betänkandet ej annat anges, deltagit kommunalskatteberedningens samtliga ledamöter, nämligen ord-

föranden herr Bärge, samt herrar Andersson i Löbbo, Bergstedt, Erlander, Hagberth, Sandberg i Böle, Velander och Werner i Höjen.

Av Eders Kungl. Maj:t till kommittén överlämnade framställningar från kommerskollegium m. fl. i frågan om avdrag för värdeminskning hava redovisats i kapitel VIII av betänkandet.

Den redaktionella utformningen av kommitténs förslag i avseende å frågan om värdeminskning å inventarier m. m. har handhäfts av kammarrättsrådet Kuylenstierna.

Stockholm den 27 november 1937.

Underdånigst

PETRUS NILSSON.

GUSTAF ANDERSSON.

IVAR ANDERSON.

A. J. BÄRG.

ADOLV OLSSON.

ERNST PERSSON.

AXEL ROOS.

Martin Lembke.

FÖRFATTNINGSFÖRSLAG.

Förslag

till

lag om ändring i vissa delar av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas, att 20 §, 22 § 1 mom., 25 § 1 mom., 29 § 1 mom., 48 § 2 mom., 69 § och 70 § 1 mom. samt anvisningarna till 20, 22, 25, 28, 29, 35, 36, 41 och 48 §§ kommunalskattelagen¹ den 28 september 1928 skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

20 §.

Vid beräkningen — — — och bibehållande.

Avdrag må *icke* ske för:

den skattskyldiges — — — eller uppfostran;

värdet av det arbete, som den skattskyldige, andre maken eller hemmavarande barn, vilket icke jämlikt 22 eller 29 § anses tillhöra arbetspersonalen, utförd i den skattskyldiges förvärvsverksamhet;

ränta å — — — till kapitalförlust.

(Se vidare anvisningarna.)

22 §.

1 mom. Från bruttointäkten — — — gällande ingångsvärde.

Hemmavarande barn, som uppnått 16 års ålder och deltagit i arbetet å fastigheten, anses tillhöra arbetspersonalen. Därest barnet ej fyllt 18 år, gäller detta dock allenast under förutsättning att barnets inkomst av arbete eller eljest är så stor, att skatteplikt för barnet enligt 51 § föreligger. Hemmavarande barn under 16 år anses i intet fall tillhöra arbetspersonalen.

25 §.

1 mom. Från bruttointäkten — — — är underkastad;

värdeminskning genom slitning, utrangering eller eljest av fastighetsägaren tillhöriga maskiner och andra inventarier, som höra till fastigheten;

¹ Senaste lydelse av 25 § 1 mom. och av anvisningarna till 22, 25, 36 och 48 §§ se SFS 1930:190 samt av anvisningarna till 29 § se SFS 1937:662.

ränta å — — — nedlagt kapital.

Medlem av — — — såsom kapitaltillskott.

Har bostadsförening — — — såsom kapitaltillskott.

29 §.

1 mom. Från bruttointäkten — — — maskiner, inventarier och dylikt; värdeminskning genom slitning, utrangering eller eljest av rörelseidkaren tillhöriga maskiner och andra inventarier eller, om dylik tillgång är underkastad hastig förbrukning, kostnad för anskaffning av tillgången;

värdeminskning å patenträtt och annan liknande rättighet;

värdeminskning genom slitning och därmed jämförlig orsak, som byggnad, vilken är avsedd för användning i ägarens rörelse, är underkastad;

värdeminskning å naturtillgångar — — — till kapitalförlust.

Hemmavarande barn, som uppnått 16 års ålder och biträdd i rörelsen, anses tillhöra arbetspersonalen. Därest barnet ej fyllt 18 år, gäller detta dock allenast under förutsättning att barnets inkomst av arbete eller eljest är så stor, att skatteplikt för barnet enligt 51 § föreligger. Hemmavarande barn under 16 år anses i intet fall tillhöra arbetspersonalen.

48 §.

2 mom. Skattskyldig fysisk — — — 500 kronor.

Skattskyldig, vilken under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med sin hustru eller som haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn under 18 år, vilket icke haft minst 450 kronors inkomst, är berättigad att, utöver grundavdrag, åtnjuta familjeavdrag. Familjeavdraget utgör, — — — 200 kronor.

Skattskyldig, som — — — för hustru.

För barn, vilkas föräldrar icke varit under beskattningsåret gifta med varandra eller, ehuru gifta med varandra, levt åtskilda, skall, därest enligt nu givna bestämmelser båda föräldrarna skulle vara berättigade till avdrag för barnet, en var av föräldrarna erhålla halvt avdrag. Beloppet avrundas nedåt till jämna tjugotal kronor.

69 §.

Å svensk — — — kommunalt ändamål.

Vad ovan sagts gäller i tillämpliga delar jämväl sådan persons hustru samt barn under 18 år, därest de varit svenska medborgare och bott hos honom.

(Se vidare anvisningarna.)

70 §.

1 mom. Person, som — — — stadigvarande vistats.

Vad ovan sagts gäller jämväl sådan persons hustru, barn under 18 år och enskilda tjänare, därest de bott hos honom och icke varit svenska medborgare.

Anvisningar

till 20 §.

1. Till skattskyldigs — — — 46 § 2 mom.
2. Såsom allmänna — — — heller skogsvårdsavgift.
3. Angående vad som är att hänföra till kapitalförlust i rörelse hänvisas till punkt 10 av anvisningarna till 29 §. Vad där stadgats — — — andra förvärvskällor.

till 22 §.

1. Såsom driftkostnad — — — räkna som driftkostnad.
2. Avdrag medgives — — — av jordägaren (jfr punkt 7 av anvisningarna till 29 §).

Såsom för — — — nödig bostadsbyggnad.

3. Såsom speciella — — — (se 20 §).
4. Har skog — — — det ursprungliga.
5. Har växande — — — skogens försäljning.
6. Barn, som anses tillhöra arbetspersonalen, taxeras självt för den inkomst, det kan hava haft i avlöning och naturaförmåner eller eljest, varemot föräldrarna få göra avdrag såsom för annan arbetshjälp. För barn, som icke anses tillhöra arbetspersonalen, får intet avdrag göras, även om barnet deltagit i arbetet (se 20 §), varav följer, att lön och underhåll åt barnet ej heller skall upptagas såsom inkomst för barnet. Den lindring i föräldrarnas skattskyldighet, som medgives för sådant barn, regleras genom ortsavdragen (se 48 §).

Frågan om barns ålder bestämmes efter förhållandet vid taxeringsårets ingång (se 65 §).

7. Till avdragsgill — — — försumpning m. m.

till 25 §.

1. Bestämmelsen om — — — fri bostad.
2. Avdrag för — — — under beskattningsåret.
3. Avdrag för värdeminskning å maskiner och andra inventarier får ske på sätt och i den ordning, som enligt punkt 3 a—c av anvisningarna till 29 § gäller om avdrag för värdeminskning å dylika tillgångar i rörelse. Fasta maskiner och andra inventarier, för vilka ej enligt punkt 5 av anvisningarna till 10 § redovisats särskilt maskinvärde, skola dock inräknas i byggradens värde och således bliva föremål för avskrivning enligt punkt 2 här ovan.

4. Därest brandförsäkring — — — 40 » .

5. För värdeminskning — — — till 24 §.

till 28 §.

1. Till intäkt — — — hans rörelse. Däremot räknas icke hit sådan intäkt, som till den skattskyldige kan inflyta vid sidan av rörelsen eller utanför vad som normalt är att anse såsom driftinkomst, såsom exempelvis vid avyttring

av personlig lösegendom eller, med undantag som nedan sägs, vid realisation av tillgångar till stadigvarande bruk i rörelsen eller vid avyttring av rörelsen själv. Den intäkt — — — stadgade grunder.

För aktiebolag, ekonomisk förening, ömsesidigt försäkringsbolag och sparbank likställes med inflytande betalning för varor sådan betalning som inflyter vid avyttring av maskiner och andra för stadigvarande bruk avsedda inventarier, vilka icke inräknas i värdet av byggnad (jfr punkt 7 av anvisningarna till 29 §). För annan skattskyldig räknas dylik betalning såsom intäkt av rörelse blott i den mån sådant följer av punkt 3 d av anvisningarna till 29 §. I vad mån betalning varom fråga är beskattas såsom realisationsvinst framgår av 35 § med anvisningar.

I enlighet med det anförda skall skattskyldig, som idkar jordstyeckningsrörelse eller som eljest idkar handel med fastigheter, såsom intäkt av rörelsen upptaga vad som influtit vid försäljning av en till rörelsen hörande fastighet eller del därav, oberoende av sättet för fastighetens förvärvande och tiden för dess innehavande, varefter frågan om och i vad mån nettointäkt uppstått genom försäljningen kommer att bero på resultatet av rörelsen i dess helhet under beskattningsåret. Om däremot en industriidkare avyttrar någon för hans industriella verksamhet avsedd fastighet, skall, med bortseende från till fastigheten hörande maskiner och andra inventarier, beträffande vilka ovan angivna särskilda regler gälla, försäljningssumman ej hänföras till intäkt av rörelsen; i den mån försäljningssumman innefattar vinst, är denna att betrakta såsom vinst å icke yrkesmässig avyttring av fastighet och, därest de i 35 § angivna förutsättningarna föreligga, skall densamma upptagas såsom intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet.

2. Ränteintäkt samt — — — i rörelsen.
3. Har innehavare — — — av rörelse.
4. Har skattskyldig — — — av rörelse.
5. Såsom intäkt — — — för bolaget.
6. Har i — — — till 38 §).

till 29 §.

1. Har annan — — — särskild förvärvskälla.
2. Har aktiebolag — — — till avdrag.
3. a. Kostnaden för anskaffande av maskiner och andra för stadigvarande bruk avsedda inventarier bör normalt avdragas genom årliga värdeminskningssavdrag. Är sådan tillgång underkastad hastig förbrukning, må dock under anskaffningsåret hela kostnaden avdragas. Tillgång anses i regel vara underkastad hastig förbrukning, när den beräknas hava en varaktighetstid av högst tre år.

b. Med värdeminskningssavdrag åsyftas att på olika år av en tillgångs varaktighetstid såsom omkostnad fördela dess anskaffningsvärde.

Med tillgångs varaktighetstid förstås den tidrymd, under vilken tillgången beräknas bliva ekonomiskt användbar. Vid bestämmande av denna tidrymd tages hänsyn till omständigheter, som föranleda att tillgångens nytta

för rörelsen beräknas bliva begränsad till kortare tid än som svarar mot dess förbrukning genom slitning eller dyl. Sådana omständigheter äro exempelvis att tillgången anskaffats för utnyttjande av ett särskilt arbetstillfälle eller en konjunktur, som väntas bliva allenast tillfällig, eller att den kan väntas bliva såsom oekonomisk utbytt mot en ny tillgång, innan den blir utsliten.

Med tillgångs anskaffningsvärde förstås den faktiska kostnaden för dess anskaffande eller, om tillgången förvärvats annorledes än genom köp eller byte eller därmed jämförligt fång, dess allmänna saluvärde när den tillfördes rörelsen. Har tillgång i samband med förvärv av den rörelse, vari den nyttjas, förvärvats annorledes än genom köp eller byte eller därmed jämförligt fång, skall dock såsom anskaffningsvärde för tillgången gälla det belopp, som kvarstår i beskattningsavseende oavskrivet för den från vilken tillgången förvärvats, eller, om vid förvärv av rörelsen på grund av arv eller testamente stämpelpikt beräknats efter lägre belopp, det belopp efter vilket stämpelpikt sålunda beräknats. Har tillgång, varom här är fråga, från en rörelseidkare till annan närstående rörelseidkare avyttrats till så högt pris och i övrigt under sådana förhållanden, att åtgärden kan antagas hava skett i väsentligt syfte att förvärvaren skall komma i åtnjutande av större värdeminskningssavdrag än som skulle tillkommit avyttraren eller eljest för att bereda minskning i bådas sammanlagda beskattning, skall anskaffningsvärdet för förvärvaren beräknas till ett med hänsyn till förhållandena minskat belopp.

Värdeminskningssavdraget beräknas normalt enligt avskrivningsplan till lika årlig bråkdelen av anskaffningsvärdet. Kan utredning om detta värde ej förebringas, får avdraget beräknas till viss procent å bokförda värdet eller annat värde, som med hänsyn till omständigheterna finnes lämpligt.

Värdeminskningssavdraget må för den som för handelsböcker ej ske med större belopp än som avskrivits i räkenskaperna, med mindre utredning företes om huru mycket som kvarstår i beskattningsavseende oavskrivet av anskaffningsvärdet. Vad nu stadgats utgör ej hinder för skattskyldig, vilken ej företer utredning som nu sagts, att, där han för visst år ej fått vid beskattningen tillgodonjuta avdrag med belopp som avdragits i räkenskaperna, ett senare år komma i åtnjutande av motsvarande avdrag.

c. Särskilda omständigheter kunna emellertid föranleda, att avdrag för värdeminskning tillfälligtvis må åtnjutas med större belopp än som följer av de i b angivna reglerna. I sådant avseende märkes följande.

Har skattskyldig, som företer utredning om hur mycket som kvarstår i beskattningsavseende oavskrivet av anskaffningsvärdet, icke kunnat vid beräkning av sin nettointäkt av rörelse utnyttja det enligt avskrivningsplan på visst år belöpande värdeminskningssavdraget, må han tillgodoräkna sig det resterande avdraget under senare år genom utsträckning i erforderlig mån av den i avskrivningsplanen antagna varaktighetstiden. Skattskyldig skall anses hava kunnat vid beräkning av sin nettointäkt av rörelse utnyttja värdeminskningssavdrag även i den mån underskott å förvärvskällan kunnat utnyttjas vid taxeringen till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt under allmänna

avdrag, innan avdrag skett för underskott å övriga förvärvskällor samt för utskylder.

Har skattskyldig som nu sagts, i överensstämmelse med sina räkenskaper, gjort avdrag med mindre belopp än enligt planen, må han under senare år utöver avdrag enligt planen tillgodonjuta det resterande avdraget, i den mån motsvarande avdrag då skett i räkenskaperna.

Företer skattskyldig tillförlitlig utredning, att värdet av tillgång, varom nu är fråga, nedgått avsevärt mer än som motsvarar sammanlagda beloppet av tidigare verkställda och på året belöpande värdeminskningsavdrag, må han tillgodoräkna sig härav föranlett större avdrag än enligt avskrivningsplanen, i den mån sådant skett i räkenskaperna.

Har ett särskilt högt pris eller eljest en särskilt hög kostnad för tillgång, varom här är fråga, betingats därav att den skolat utnyttjas för ett särskilt arbetstillfälle eller en konjunktur, som väntas bliva allenast tillfällig, eller av annan liknande omständighet, må avdrag för sådant överpris eller sådan merkostnad, i den mån motsvarande avdrag under beskattningsåret skett i räkenskaperna, göras vid inkomstberäkningen, även om värdet av tillgången vid beskattningsårets slut ej nedgått till det efter avskrivningen återstående beloppet.

d. Då tillgång, varom här är fråga, avyttras, får avdrag ske för vad som återstår i beskattningsavseende oavskrivet av anskaffningsvärdet, i den mån detta belopp överstiger vad som influtit vid avyttring av tillgången, men skall å andra sidan såsom intäkt av rörelse upptagas vad som vid avyttringen må hava återbekommit av förut i beskattningsavseende avskrivna belopp. Med avyttring likställes det fall att tillgång uttages ur rörelsen för att tillföras annan rörelse, som utgör särskild förvärvskälla, eller för att nyttjas för annat ändamål. Att beträffande skattskyldig, som avses i punkt 4 här nedan, belopp som erhålles vid avyttring av tillgång av nu ifrågavarande slag skall i sin helhet ingå i intäkten av rörelse framgår av punkt 1 av anvisningarna till 28 §.

4. Aktiebolag, ekonomisk förening, ömsesidigt försäkringsbolag eller sparbank, som vill tillsvidare lägga sina räkenskaper till grund för beräkning av avdrag för värdeminskning å maskiner eller andra för stadigvarande bruk avsedda inventarier, må efter därom framställt yrkande, försåvitt ej särskilda omständigheter till annat föranleda, i stället för avdrag enligt bestämmelserna i punkt 3 tillgodoräkna sig avdrag med belopp, som under beskattningsåret avdragits i räkenskaperna, därest utredning föreligger i vad mån avdrag för anskaffningsvärdet å tillgången förut i beskattningsavseende åtnjutits samt avskrivningen i den skattskyldiges räkenskaper och företedd utredning redovisas på sådant sätt, att trygghet föreligger att vid avyttring av tillgången framdeles möjligen uppkommande vinst ej skall undgå taxering.

Vad nu stadgats utgör ej hinder att efter övergång till avskrivning enligt sålunda angivna grunder beträffande dessförinnan anskaffade tillgångar av ifrågavarande slag enligt avskrivningsplan tillgodoräkna sig i räkenskaperna tidigare gjorda men vid beräkning av nettointäkt av rörelse outnyttjade avdrag.

5. Avdrag får jämväl ske för värdeminskning, som patenträtt och liknande tidsbegränsad rättighet, vilken rörelseidkare förvärvat för utnyttjande vid en av honom driven tillverkning, undergått på grund av minskning av giltighetstiden. Beträffande värdeminskningsavdrag för dylik tillgång skola föreskrifterna i punkt 3 äga motsvarande tillämpning, därvid iakttages att giltighetstiden anses utgöra tillgångens varaktighetstid.

Patentträtt eller liknande rättighet, vilken rörelseidkare tillgodogör sig genom att överlåta exploateringen därav till annan, skall icke behandlas enligt regeln i denna punkt. Sådan rättighet är att anse såsom vara och skall behandlas enligt reglerna för dylik tillgång.

Avdrag för värdeminskning å varumärke, firmanamn och andra liknande rättigheter av good wills natur må medgivas blott i den mån deras värde kan anses i verkligheten begränsat till viss tid. Då värdeminskningsavdrag sålunda medgives, skola de i punkt 3 meddelade föreskrifterna äga motsvarande tillämpning.

6. Avdrag för värdeminskning å aktier, andelar och liknande tillgångar må äga rum allenast där värdeminskningen ej är att likställa med kapitalförlust, d. v. s. där en småningom skeende nedgång av värdet vid förvärvet kunnat förutses som en naturlig utveckling, och värdeminskningen följaktligen är att betrakta såsom en på förhand beräknelig omkostnad i rörelsen. Där avdrag som nu sagts är medgivet, må sådant ske med belopp varmed värdet nedgått enligt vad omständigheterna göra uppenbart eller sannolikt.

7. Avdrag medgives ock för värdeminskning, som byggnad, vilken är avsedd för användning i ägarens rörelse, är underkastad. Avdraget bör bestämmas till viss procent av byggnadens värde, olika allt efter den tid byggnaden anses kunna utnyttjas. Är på grund av särskilda omständigheter byggnadens värde för rörelsen begränsat till förhållandevis kort tid, skall hänsyn härtill tagas. Så kan vara fallet exempelvis då fråga är om byggnad för utnyttjande av en begränsad malmfyndighet, eller att å annans grund belägen byggnad, som användes i rörelse, vid nyttjanderättens upphörande icke skall av jordägaren lösas. I fråga om rent tillfälliga byggnader, avsedda att användas endast ett fåtal år, må byggnadskostnaden i sin helhet avdragas det år, utgiften för byggnadens uppförande ägt rum.

I byggnads värde inräknas ej värdet å fasta maskiner och andra till byggnaden hörande inventarier, för vilka enligt punkt 5 av anvisningarna till 10 § vid fastighetstaxeringen redovisats särskilt maskinvärde. Å dem tillämpas reglerna i punkterna 3 och 4. Rörande avdrag för värdeminskning å övriga maskiner, inventarier m. m., vilkas värde inräknas i byggnadsvärde, som fastställts vid fastighetstaxering, tillämpas däremot de i denna punkt meddelade bestämmelser.

Hinder möter ej att, där utredning rörande anskaffningsvärde som avses i punkt 3 här ovan förebringas, för byggnad, vilken är avsedd för användning i ägarens rörelse, beräkna värdeminskningsavdraget enligt avskrivningsplan som avses i nämnda punkt.

8. För substansminskning vid tillgodogörande av naturtillgångar såsom

gruvor, stenbrott m. m. får avdrag ske i form av årlig avskrivning med skäligt belopp, som så avpassas, att anskaffningskostnaden blir till fullo avdragen under den tid, tillgången beräknas räcka. Härvid iakttages, att i anskaffningsvärdet inräknas icke blott vad som erlagts vid inköp eller annat förvärv av fyndigheten utan jämväl de kostnader, som nedlagts för fyndighetens exploaterande, såsom exempelvis för upptagande av schakt vid gruva eller anläggning av utfartsvägar vid stenbrott m. m. dylikt, allt i den mån dessa kostnader icke fått avdragas såsom kostnader i den löpande driften.

9. Såsom speciella — — — (= nuvarande punkt 7) — — — icke avdragas (se 20 §).

10. I anslutning — — — (= nuvarande punkt 8) — — — såsom *kapitalförlust*.

11. Angående hemmavarande — — — (= nuvarande punkt 9) — — — punkt 6).

12. En ekonomisk — — — (= nuvarande punkt 10) — — — föreningarnas medlemsantal.

till 35 §.

1. Är fråga om beskattning av realisationsvinst vid avyttring av fastighet, som ingått i den skattskyldiges rörelse, skall beaktas vad i anvisningarna till 28 och 29 §§ är stadgat rörande avyttring av maskiner och inventarier, som höra till rörelse. Enligt punkt 7 av anvisningarna till 29 § skall å dylika maskiner och inventarier, vilkas värde inräknats i särskilt maskinvärde, beträffande avdrag för värdeminskning tillämpas de för maskiner och inventarier i allmänhet stadgade regler. Om dylika maskiner och inventarier avyttras, skall, såvitt fråga är om aktiebolag, ekonomisk förening, ömsesidigt försäkringsbolag eller sparbänk, den erhållna köpeskillingen jämlikt punkt 1 av anvisningarna till 28 § inräknas i rörelseintäkten, medan, såvitt fråga är om annan skattskyldig, köpeskillingen skall inräknas i intäkt av rörelse i den mån sådant följer av sista stycket i punkt 1 av anvisningarna till 28 §. Vad som sålunda beskattas såsom inkomst av rörelse inräknas ej i realisationsvinst.

2. Har vid — — — (= nuvarande punkt 1) — — — anvisningarna till 28 §).

3. Har egendom, — — — (= nuvarande punkt 2) — — — sistnämnda fång.

till 36 §.

1. Vid beräkning — — — stämpelkostnader m. m. Har den skattskyldige tidigare fått åtnjuta avdrag för värdeminskning av den avyttrade egendomen eller dyl., skall å andra sidan, i den mån ej vad som vid avyttringen återbekommit av de avskrivna beloppen inräknas i intäkt av rörelse, omkostnadsbeloppet minskas med detta avdrag. Vidare får — — — annan förvärvskälla.

2. För att — — — överstigit lotterivinsten.

3. I punkt — — — annan förvärvskälla.

till 41 §.

1. Inkomst av — — — och skulder.

För skattskyldig — — — stadgade grunder. Den i räkenskaperna gjorda värdesättningen å tillgångar, avsedda för omsättning eller förbrukning i rörelse — såsom lager av råvaror, halv- och helfabrikat, handelslager, penningförvaltande företags och försäkringsföretags placeringar av förvaltade medel i aktier, obligationer, lånefordringar m. m. — skall endast om särskilda omständigheter därtill föranleda frångås vid inkomstberäkningen.

Vad här — — — års inkomstberäkning.

2. I fråga — — — eller terminsvis.

till 48 §.

1. Vad i — — — av beskattningsåret.

2. Av bestämmelserna — — — nämnda avdrag.

3. Till ledning — — — 140 kronor.

4. Vid tillämpning av stadgandet i 48 § 2 mom. sista stycket gäller, att en var av föräldrarna skall för barn som där sägs erhålla halvt familjeavdrag — räknat efter den ortsgrupp den skattskyldige tillhör — såvitt det icke visas eller av omständigheterna framgår, att endera av föräldrarna ej alls eller endast i ringa mån bidragit till barnets underhåll. I sådant fall skall den andre av föräldrarna vara berättigad till hela avdraget för barnet.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1939.

Beträffande eftertaxering till kommunalskatt, som skolat utgöras enligt kommunalskattelagen i dess hittillsvarande lydelse, skall denna fortfarande äga tillämpning.

Vid tillämpning av bestämmelserna i anvisningarna till 29 § rörande värdeminskingsavdrag iakttages följande:

där fråga är om förhållanden, som hänföra sig till tiden före denna lags ikraftträdande, må sådan utredning beträffande anskaffningsvärde anses tillfyllest, som med hänsyn till omständigheterna i det särskilda fallet finnes skälig och möjlig att åstadkomma;

vad i punkt 3 c andra stycket stadgas om rätt för skattskyldig att vid beräkning av inkomst av rörelse tillgodonjuta avdrag för värdeminskning, som tidigare ej kunnat utnyttjas, äger ej tillämpning å avdrag som belöpt å beskattningsår, för vilket taxering ägt rum före år 1933;

skattskyldig som avses i punkt 4 äger att för vinnande av överensstämmelse mellan räkenskapernas värdeminskingsavdrag och avdrag som åtnjutas i beskattningsavseende på en tidrymd av högst tre år i följd såsom intäkt fördela sådant belopp, varmed avdrag enligt räkenskaperna sammanlagt understigit avdrag, som beträffande taxeringar före den 1 januari 1939 medgivits vid beräkning av inkomst av rörelse.

Förslag

till

förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.

Härigenom förordnas, att anvisningarna till 18 § förordningen den 28 september 1928 om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skola upphöra att gälla, att 4 §, 15 §, 16 § 1 mom., 17, 18, 20 och 26 §§, 27 § 1 mom. samt anvisningarna till 9 och 10 §§ nämnda förordning¹ skola erhålla ändrad lydelse, samt att till förordningen skall fogas en ny tabell, betecknad såsom tabell V, allt på sätt nedan angives:

4 §.

Från sammanlagda — — — (= nuvarande 4 § 1 mom.) — — — kommunalskattelagen sägs.

15 §.

Till grund för beräkningen av inkomst- och förmögenhetsskatt skall läggas sammanlagda beloppet av den skattskyldiges taxerade inkomst samt en etthundradedel av hans och i förekommande fall hans omyndiga barns skattepliktiga förmögenhet. Är han skattskyldig allenast för inkomst eller allenast för förmögenhet, skall till grund för skattens beräkning läggas inkomsten eller en etthundradedel av förmögenheten efter ty nyss är sagt.

Det sålunda — — — kronor, bortfaller.

16 §.

1 mom. Skattskyldig fysisk person, som varit här i riket bosatt under *hela* beskattningsåret, äger, med undantag varom nedan närmare förmäles, att å det taxerade beloppet åtnjuta statligt ortsavdrag (grundavdrag och familjeavdrag), vars storlek bestämmes med hänsyn till de ortsgupper, som angivas i 48 § 1 mom. kommunalskattelagen.

Skattskyldig, som under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med sin hustru eller som haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn under 18 år, vilket icke haft minst 450 kronors inkomst, är berättigad till såväl grundavdrag som familjeavdrag.

¹ Senaste lydelse av 4 § se SFS 1930:191 och av 18 § se SFS 1934:291.

Grundavdraget för skattskyldig, som nu nämnts, och familjeavdraget för hustru utgöra, vart för sig, i ortsgrupp I: 600 kronor; i ortsgrupp II: 640 kronor; i ortsgrupp III: 680 kronor; i ortsgrupp IV: 720 kronor; samt i ortsgrupp V: 760 kronor. Familjeavdraget för vardera av de två första barnen, för vilka avdrag åtnjutes, utgör i ortsgrupp I: 460 kronor; i ortsgrupp II: 500 kronor; i ortsgrupp III: 540 kronor; i ortsgrupp IV: 580 kronor; samt i ortsgrupp V: 620 kronor. Familjeavdraget för ett vart av de övriga barnen utgör i ortsgrupp I: 700 kronor; i ortsgrupp II: 760 kronor; i ortsgrupp III: 820 kronor; i ortsgrupp IV: 880 kronor; samt i ortsgrupp V: 940 kronor. Skattskyldig, som under beskattningsåret haft husföreståndarinna hos sig anställd, äger, därest han varit ogift (varmed jämställes änking, änka eller fränskild) och haft hemmavarande barn, för vilka han varit berättigad erhålla avdrag, att åtnjuta familjeavdrag för husföreståndarinnan med hälften av det belopp, som tillkommer skattskyldig för hustru.

För annan skattskyldig än i föregående stycke sagts (*ensamstående*) bestämmes ortsavdraget (grundavdrag) på sätt framgår av en vid denna förordning fogad tabell V. Då det taxerade beloppet uppgår till i ortsgrupp I: minst 14 000 kronor; i ortsgrupp II: minst 14 300 kronor; i ortsgrupp III: minst 14 600 kronor; i ortsgrupp IV: minst 14 900 kronor; samt i ortsgrupp V: minst 15 200 kronor, åtnjuter ensamstående skattskyldig icke ortsavdrag.

För barn, vilkas föräldrar icke varit under beskattningsåret gifta med varandra eller, ehuru gifta med varandra, levt åtskilda, skall, därest enligt nu givna bestämmelser båda föräldrarna skulle vara berättigade till avdrag för barnet, en var av föräldrarna erhålla halvt avdrag. Beloppet avrundas nedåt till jämna tjugotal kronor. Bestämmelsen om högre avdrag för det tredje och de följande barnen skall därvid tillämpas beträffande vardera maken för sig, så att hänsyn tages blott till det antal barn som av vardera maken helt eller delvis underhålles.

17 §.

1 mom. Skattskyldigs *beskattningsbara belopp* skall, med iakttagande av vad nedan i 19 § stadgas, fastställas enligt de i 2, 3 och 4 mom. angivna grunder.

2 mom. För skattskyldig fysisk person, som avses i 16 § 1 mom. andra stycket och som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, skall det taxerade beloppet minskas, förutom med statligt ortsavdrag,

om det taxerade beloppet uppgår till eller överskjuter ortsavdragets dubbla summa, med ett belopp motsvarande hälften av ortsavdraget och,

om det taxerade beloppet ej uppgår till ortsavdragets dubbla summa, med hälften av det belopp, varmed det taxerade beloppet överskjuter ortsavdraget.

Finnes skattskyldigs skatteförmåga vara väsentligen nedsatt till följd av långvarig sjukdom, olyckshändelse, ålderdom, underhåll av andra närstående än barn, för vilka familjeavdrag är medgivet, eller annan därmed jämför-

lig omständighet, må efter vederbörande beskattningsnämnds beprövande den skattskyldiges taxerade belopp minskas med ytterligare ett belopp av högst 1 000 kronor.

Vad härefter återstår avrundas nedåt till jämna tiotal kronor och utgör för skattskyldig, som nu nämnts, beskattningsbart belopp.

3 mom. För skattskyldig fysisk person, varom förmåles i 16 § 1 mom. tredje stycket (*ensamstående*) och som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, skall såsom beskattningsbart belopp upptagas det taxerade beloppet minskat med statligt ortsavdrag och, vid sådan omständighet, som i 2 mom. andra stycket här ovan sägs, efter beskattningsnämndens beprövande med ytterligare ett belopp av högst 1 000 kronor.

4 mom. För annan skattskyldig än som i 2 och 3 mom. avses utgör det taxerade beloppet tillika beskattningsbart belopp.

5 mom. Fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret och vilkens beräknade taxerade belopp icke uppgår till 600 kronor, skall icke utgöra inkomst- och förmögenhetsskatt.

I övrigt inträder skatteplikt i fråga om inkomst- och förmögenhetsskatt:

för fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret: då det beräknade beskattningsbara beloppet uppgår till minst 10 kronor;

för annan skattskyldig: då det beräknade taxerade beloppet uppgår till minst 100 kronor.

18 §.

1 mom. Inkomst- och förmögenhetsskatt utgår dels för samtliga skattskyldiga med viss i särskild ordning bestämd procent av i 2 mom. angivna grundbelopp (*bottensskatt*) och dels för fysiska personer, oskifta dödsbon och familjestiftelser, när det beskattningsbara beloppet överstiger 8 000 kronor, med i 3 mom. angivna tillägg till bottenskatten (*tilläggsskatt*).

Med familjestiftelser avses stiftelser, som enligt de för desamma gällande stadgar hava till huvudsakligt ändamål att tillgodose viss familjs, vissa familjers eller bestämda personers ekonomiska intressen.

2 mom. Bottenskattens grundbelopp utgöra:

a) för fysiska personer, oskifta dödsbon och familjestiftelser:

när det beskattningsbara beloppet icke överstiger 3 000 kronor: 4·5 procent av det beskattningsbara beloppet;

när det beskattningsbara beloppet överstiger

3 000 men icke 6 000 kr.:	135 kr. för 3 000 kr. och 5·5 % av återstoden;
6 000 kr.	: 300 » » 6 000 » » 6·5 % » » ;

b) för svenska aktiebolag, svenska ekonomiska föreningar, svenska försäkringsanstalter, sparbanker samt sådana utländska juridiska personer, som ej beskattas enligt a) här ovan:

tio procent av det beskattningsbara beloppet;

c) för andra skattskyldiga än dem som avses under a) och b) här ovan:

fem procent av det beskattningsbara beloppet.

3 mom. Tillägsskatten utgör:

när det beskattningsbara beloppet icke överstiger 10 000 kronor: 2 procent av den del av det beskattningsbara beloppet, som överstiger 8 000 kronor;

när det beskattningsbara beloppet överstiger

10 000 men icke	15 000 kr.:	40 kr. för	10 000 kr. och	4 % av återstoden;
15 000 » »	25 000 » :	240 » »	15 000 » »	8 % » » ;
25 000 » »	40 000 » :	1 040 » »	25 000 » »	12 % » » ;
40 000 » »	60 000 » :	2 840 » »	40 000 » »	16 % » » ;
60 000 » »	100 000 » :	6 040 » »	60 000 » »	20 % » » ;
100 000 » »	200 000 » :	14 040 » »	100 000 » »	24 % » » ;
200 000 kr.		: 38 040 » »	200 000 » »	28 % » » .

20 §.

För varje år bestämmes, med vilka procenttal av de i 18 § 2 mom. a), b) och c) omnämnda grundbelopp bottenskatt skall för det året utgå.

26 §.

Å svensk — — — bosatt person.

Vad nu sagts gäller jämväl sådan persons hustru samt barn under 18 år, därest de varit svenska medborgare och bott hos honom.

27 §.

1 mom. Person, som — — — stadigvarande vistats.

Vad ovan sagts gäller jämväl sådan persons hustru, barn under 18 år och enskilda tjänare, därest de bott hos honom och icke varit svenska medborgare.

Anvisningar

till 9 och 10 §§.

1. Tillgång, som — — — under året.
2. Såsom affärsbruk — — — i detalj.

Den omständigheten, att vid inkomstberäkning viss värdesättning varom ovan sagts blivit godkänd, medför ej att denna skall anses bindande jämväl för förmögenhetsberäkningen.

I fråga om — — — rörelse angivet.

3. Är fordran — — — värde (10 §).

4. Rättighet skall — — — årets utgång.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1939.

Beträffande eftertaxering till inkomst- och förmögenhetsskatt, som skolat utgöras enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt i dess hittillsvarande lydelse, skall denna fortfarande äga tillämpning.

**Tabell V, utvisande för ensamstående skattskyldig taxerat belopp minskat med
ortsavdrag. Utom i fall då sådant avdrag som avses i 17 § 2 mom. andra stycket
(s. k. avdrag för ömmande omständigheter) åtnjutes, är det angivna återstående
beloppet jämväl beskattningsbart belopp.**

Ortsavdraget vid visst taxerat belopp erhålles följaktligen genom att från detta belopp avdraga den siffran, som enligt tabellen svarar mot beloppet.

Ortsgrupp I.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
600	—	—	—	—	—	—	10	10	20	20
700	30	30	40	40	50	50	60	60	70	70
800	80	80	90	90	100	100	110	110	120	120
900	130	130	140	140	150	150	160	160	170	170
1 000	180	180	190	190	200	200	210	210	220	230
1 100	240	240	250	250	260	260	270	270	280	290
1 200	300	300	310	310	320	330	340	350	360	370
1 300	380	390	400	410	420	430	440	450	460	470
1 400	480	490	500	510	520	530	540	550	560	570
1 500	590	600	610	620	630	640	650	660	670	680
1 600	700	710	720	730	740	750	760	770	780	790
1 700	800	810	820	830	840	850	860	870	880	890
1 800	900	910	920	930	940	950	960	970	980	990
1 900	1 000	1 010	1 020	1 030	1 040	1 050	1 060	1 070	1 080	1 090
2 000	1 100	1 110	1 120	1 130	1 140	1 150	1 160	1 170	1 180	1 190
2 100	1 200	1 210	1 220	1 230	1 240	1 250	1 260	1 270	1 280	1 290
2 200	1 300	1 310	1 320	1 330	1 340	1 350	1 360	1 370	1 380	1 390
2 300	1 400	1 410	1 420	1 430	1 440	1 450	1 460	1 470	1 480	1 490
2 400	1 500	1 510	1 520	1 530	1 540	1 550	1 560	1 570	1 580	1 590
2 500	1 600	1 610	1 620	1 630	1 640	1 650	1 660	1 670	1 680	1 690
2 600	1 700	1 710	1 720	1 730	1 740	1 750	1 760	1 770	1 780	1 790
2 700	1 800	1 810	1 820	1 830	1 840	1 850	1 860	1 870	1 880	1 890
2 800	1 900	1 910	1 920	1 930	1 940	1 950	1 960	1 970	1 980	1 990
2 900	2 000	2 010	2 020	2 030	2 040	2 050	2 060	2 070	2 080	2 090
3 000	2 100	2 110	2 120	2 130	2 140	2 150	2 160	2 170	2 180	2 190
3 100	2 200	2 210	2 220	2 230	2 240	2 250	2 260	2 270	2 280	2 290
3 200	2 300	2 310	2 320	2 330	2 340	2 350	2 360	2 370	2 380	2 390
3 300	2 400	2 410	2 420	2 430	2 440	2 450	2 460	2 470	2 480	2 490
3 400	2 500	2 510	2 520	2 530	2 540	2 550	2 560	2 570	2 580	2 590
3 500	2 600	2 610	2 620	2 630	2 640	2 650	2 660	2 670	2 680	2 690
3 600	2 700	2 710	2 720	2 730	2 740	2 750	2 760	2 770	2 780	2 790
3 700	2 800	2 810	2 820	2 830	2 840	2 850	2 860	2 870	2 880	2 890
3 800	2 900	2 910	2 920	2 930	2 940	2 950	2 960	2 970	2 980	2 990
3 900	3 000	3 010	3 020	3 030	3 040	3 050	3 060	3 070	3 080	3 090

Tabell V (forts.). Ortschaftsgruppe I.

Taxeratsbeløpp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
4 000	3 100	3 110	3 120	3 130	3 140	3 150	3 160	3 170	3 180	3 190
4 100	3 200	3 210	3 220	3 230	3 240	3 250	3 260	3 270	3 280	3 290
4 200	3 300	3 310	3 320	3 330	3 340	3 350	3 360	3 370	3 380	3 390
4 300	3 400	3 410	3 420	3 430	3 440	3 450	3 460	3 470	3 480	3 490
4 400	3 500	3 510	3 520	3 530	3 540	3 550	3 560	3 570	3 580	3 590
4 500	3 600	3 610	3 620	3 630	3 640	3 650	3 660	3 670	3 680	3 690
4 600	3 700	3 710	3 720	3 730	3 740	3 750	3 760	3 770	3 780	3 790
4 700	3 800	3 810	3 820	3 830	3 840	3 850	3 860	3 870	3 880	3 890
4 800	3 900	3 910	3 920	3 930	3 940	3 950	3 960	3 970	3 980	3 990
4 900	4 000	4 010	4 020	4 030	4 040	4 050	4 060	4 070	4 080	4 090
5 000	4 100	4 110	4 120	4 130	4 140	4 150	4 160	4 170	4 180	4 190
5 100	4 210	4 220	4 230	4 240	4 250	4 260	4 270	4 280	4 290	4 300
5 200	4 320	4 330	4 340	4 350	4 360	4 370	4 380	4 390	4 400	4 410
5 300	4 430	4 440	4 450	4 460	4 470	4 480	4 490	4 500	4 510	4 520
5 400	4 540	4 550	4 560	4 570	4 580	4 590	4 600	4 610	4 620	4 630
5 500	4 650	4 660	4 670	4 680	4 690	4 700	4 710	4 720	4 730	4 740
5 600	4 760	4 770	4 780	4 790	4 800	4 810	4 820	4 830	4 840	4 850
5 700	4 870	4 880	4 890	4 900	4 910	4 920	4 930	4 940	4 950	4 960
5 800	4 980	4 990	5 000	5 010	5 020	5 030	5 040	5 050	5 060	5 070
5 900	5 090	5 100	5 110	5 120	5 130	5 140	5 150	5 160	5 170	5 180
6 000	5 200	5 210	5 220	5 230	5 240	5 250	5 260	5 270	5 280	5 290
6 100	5 310	5 320	5 330	5 340	5 350	5 360	5 370	5 380	5 390	5 400
6 200	5 420	5 430	5 440	5 450	5 460	5 470	5 480	5 490	5 500	5 510
6 300	5 530	5 540	5 550	5 560	5 570	5 580	5 590	5 600	5 610	5 620
6 400	5 640	5 650	5 660	5 670	5 680	5 690	5 700	5 710	5 720	5 730
6 500	5 750	5 760	5 770	5 780	5 790	5 800	5 810	5 820	5 830	5 840
6 600	5 860	5 870	5 880	5 890	5 900	5 910	5 920	5 930	5 940	5 950
6 700	5 970	5 980	5 990	6 000	6 010	6 020	6 030	6 040	6 050	6 060
6 800	6 080	6 090	6 100	6 110	6 120	6 130	6 140	6 150	6 160	6 170
6 900	6 190	6 200	6 210	6 220	6 230	6 240	6 250	6 260	6 270	6 280
7 000	6 300	6 310	6 320	6 330	6 340	6 350	6 360	6 370	6 380	6 390
7 100	6 410	6 420	6 430	6 440	6 450	6 460	6 470	6 480	6 490	6 500
7 200	6 520	6 530	6 540	6 550	6 560	6 570	6 580	6 590	6 600	6 610
7 300	6 630	6 640	6 650	6 660	6 670	6 680	6 690	6 700	6 710	6 720
7 400	6 740	6 750	6 760	6 770	6 780	6 790	6 800	6 810	6 820	6 830
7 500	6 850	6 860	6 870	6 880	6 890	6 900	6 910	6 920	6 930	6 940
7 600	6 960	6 970	6 980	6 990	7 000	7 010	7 020	7 030	7 040	7 050
7 700	7 070	7 080	7 090	7 100	7 110	7 120	7 130	7 140	7 150	7 160
7 800	7 180	7 190	7 200	7 210	7 220	7 230	7 240	7 250	7 260	7 270
7 900	7 290	7 300	7 310	7 320	7 330	7 340	7 350	7 360	7 370	7 380

Tabell V (forts.). Ortsgrupp I.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
8 000	7 400	7 410	7 420	7 430	7 440	7 450	7 460	7 470	7 480	7 490
8 100	7 510	7 520	7 530	7 540	7 550	7 560	7 570	7 580	7 590	7 600
8 200	7 620	7 630	7 640	7 650	7 660	7 670	7 680	7 690	7 700	7 710
8 300	7 730	7 740	7 750	7 760	7 770	7 780	7 790	7 800	7 810	7 820
8 400	7 840	7 850	7 860	7 870	7 880	7 890	7 900	7 910	7 920	7 930
8 500	7 950	7 960	7 970	7 980	7 990	8 000	8 010	8 020	8 030	8 040
8 600	8 060	8 070	8 080	8 090	8 100	8 110	8 120	8 130	8 140	8 150
8 700	8 170	8 180	8 190	8 200	8 210	8 220	8 230	8 240	8 250	8 260
8 800	8 280	8 290	8 300	8 310	8 320	8 330	8 340	8 350	8 360	8 370
8 900	8 390	8 400	8 410	8 420	8 430	8 440	8 450	8 460	8 470	8 480
9 000	8 500	8 510	8 520	8 530	8 540	8 550	8 560	8 570	8 580	8 590
9 100	8 610	8 620	8 630	8 640	8 650	8 660	8 670	8 680	8 690	8 700
9 200	8 720	8 730	8 740	8 750	8 760	8 770	8 780	8 790	8 800	8 810
9 300	8 830	8 840	8 850	8 860	8 870	8 880	8 890	8 900	8 910	8 920
9 400	8 940	8 950	8 960	8 970	8 980	8 990	9 000	9 010	9 020	9 030
9 500	9 050	9 060	9 070	9 080	9 090	9 100	9 110	9 120	9 130	9 140
9 600	9 160	9 170	9 180	9 190	9 200	9 210	9 220	9 230	9 240	9 250
9 700	9 270	9 280	9 290	9 300	9 310	9 320	9 330	9 340	9 350	9 360
9 800	9 380	9 390	9 400	9 410	9 420	9 430	9 440	9 450	9 460	9 470
9 900	9 490	9 500	9 510	9 520	9 530	9 540	9 550	9 560	9 570	9 580
10 000	9 600	9 610	9 620	9 630	9 640	9 650	9 660	9 670	9 680	9 690
10 100	9 710	9 720	9 730	9 740	9 750	9 760	9 770	9 780	9 790	9 800
10 200	9 820	9 830	9 840	9 850	9 860	9 870	9 880	9 890	9 900	9 910
10 300	9 930	9 940	9 950	9 960	9 970	9 980	9 990	10 000	10 010	10 020
10 400	10 040	10 050	10 060	10 070	10 080	10 090	10 100	10 110	10 120	10 130
10 500	10 150	10 160	10 170	10 180	10 190	10 200	10 210	10 220	10 230	10 240
10 600	10 260	10 270	10 280	10 290	10 300	10 310	10 320	10 330	10 340	10 350
10 700	10 370	10 380	10 390	10 400	10 410	10 420	10 430	10 440	10 450	10 460
10 800	10 480	10 490	10 500	10 510	10 520	10 530	10 540	10 550	10 560	10 570
10 900	10 590	10 600	10 610	10 620	10 630	10 640	10 650	10 660	10 670	10 680
11 000	10 700	10 710	10 720	10 730	10 740	10 750	10 760	10 770	10 780	10 790
11 100	10 810	10 820	10 830	10 840	10 850	10 860	10 870	10 880	10 890	10 900
11 200	10 920	10 930	10 940	10 950	10 960	10 970	10 980	10 990	11 000	11 010
11 300	11 030	11 040	11 050	11 060	11 070	11 080	11 090	11 100	11 110	11 120
11 400	11 140	11 150	11 160	11 170	11 180	11 190	11 200	11 210	11 220	11 230
11 500	11 250	11 260	11 270	11 280	11 290	11 300	11 310	11 320	11 330	11 340
11 600	11 360	11 370	11 380	11 390	11 400	11 410	11 420	11 430	11 440	11 450
11 700	11 470	11 480	11 490	11 500	11 510	11 520	11 530	11 540	11 550	11 560
11 800	11 580	11 590	11 600	11 610	11 620	11 630	11 640	11 650	11 660	11 670
11 900	11 690	11 700	11 710	11 720	11 730	11 740	11 750	11 760	11 770	11 780

Tabell V (forts.). Ortsgrupp I.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
12 000	11 800	11 810	11 820	11 830	11 840	11 850	11 860	11 870	11 880	11 890
12 100	11 910	11 920	11 930	11 940	11 950	11 960	11 970	11 980	11 990	12 000
12 200	12 020	12 030	12 040	12 050	12 060	12 070	12 080	12 090	12 100	12 110
12 300	12 130	12 140	12 150	12 160	12 170	12 180	12 190	12 200	12 210	12 220
12 400	12 240	12 250	12 260	12 270	12 280	12 290	12 300	12 310	12 320	12 330
12 500	12 350	12 360	12 370	12 380	12 390	12 400	12 410	12 420	12 430	12 440
12 600	12 460	12 470	12 480	12 490	12 500	12 510	12 520	12 530	12 540	12 550
12 700	12 570	12 580	12 590	12 600	12 610	12 620	12 630	12 640	12 650	12 660
12 800	12 680	12 690	12 700	12 710	12 720	12 730	12 740	12 750	12 760	12 770
12 900	12 790	12 800	12 810	12 820	12 830	12 840	12 850	12 860	12 870	12 880
13 000	12 900	12 910	12 920	12 930	12 940	12 950	12 960	12 970	12 980	12 990
13 100	13 010	13 020	13 030	13 040	13 050	13 060	13 070	13 080	13 090	13 100
13 200	13 120	13 130	13 140	13 150	13 160	13 170	13 180	13 190	13 200	13 210
13 300	13 230	13 240	13 250	13 260	13 270	13 280	13 290	13 300	13 310	13 320
13 400	13 340	13 350	13 360	13 370	13 380	13 390	13 400	13 410	13 420	13 430
13 500	13 450	13 460	13 470	13 480	13 490	13 500	13 510	13 520	13 530	13 540
13 600	13 560	13 570	13 580	13 590	13 600	13 610	13 620	13 630	13 640	13 650
13 700	13 670	13 680	13 690	13 700	13 710	13 720	13 730	13 740	13 750	13 760
13 800	13 780	13 790	13 800	13 810	13 820	13 830	13 840	13 850	13 860	13 870
13 900	13 890	13 900	13 910	13 920	13 930	13 940	13 950	13 960	13 970	13 980

När det taxerade beloppet uppgår till 14 000 kronor eller därutöver, åtnjuter ensamstående skattskyldig icke orsavsdrag.

Tabell V (forts.). Ortsgrupp II.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
600	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
700	—	—	—	—	10	10	20	20	30	30
800	40	40	50	50	60	60	70	70	80	80
900	90	90	100	100	110	110	120	120	130	130
1 000	140	140	150	150	160	160	170	170	180	190
1 100	200	200	210	210	220	220	230	230	240	250
1 200	260	260	270	270	280	280	290	290	300	310
1 300	320	320	330	330	340	350	360	370	380	390
1 400	400	410	420	430	440	450	460	470	480	490
1 500	500	510	520	530	540	550	560	570	580	590
1 600	610	620	630	640	650	660	670	680	690	700
1 700	720	730	740	750	760	770	780	790	800	810
1 800	830	840	850	860	870	880	890	900	910	920
1 900	940	950	960	970	980	990	1 000	1 010	1 020	1 030
2 000	1 040	1 050	1 060	1 070	1 080	1 090	1 100	1 110	1 120	1 130
2 100	1 140	1 150	1 160	1 170	1 180	1 190	1 200	1 210	1 220	1 230
2 200	1 240	1 250	1 260	1 270	1 280	1 290	1 300	1 310	1 320	1 330
2 300	1 340	1 350	1 360	1 370	1 380	1 390	1 400	1 410	1 420	1 430
2 400	1 440	1 450	1 460	1 470	1 480	1 490	1 500	1 510	1 520	1 530
2 500	1 540	1 550	1 560	1 570	1 580	1 590	1 600	1 610	1 620	1 630
2 600	1 640	1 650	1 660	1 670	1 680	1 690	1 700	1 710	1 720	1 730
2 700	1 740	1 750	1 760	1 770	1 780	1 790	1 800	1 810	1 820	1 830
2 800	1 840	1 850	1 860	1 870	1 880	1 890	1 900	1 910	1 920	1 930
2 900	1 940	1 950	1 960	1 970	1 980	1 990	2 000	2 010	2 020	2 030
3 000	2 040	2 050	2 060	2 070	2 080	2 090	2 100	2 110	2 120	2 130
3 100	2 140	2 150	2 160	2 170	2 180	2 190	2 200	2 210	2 220	2 230
3 200	2 240	2 250	2 260	2 270	2 280	2 290	2 300	2 310	2 320	2 330
3 300	2 340	2 350	2 360	2 370	2 380	2 390	2 400	2 410	2 420	2 430
3 400	2 440	2 450	2 460	2 470	2 480	2 490	2 500	2 510	2 520	2 530
3 500	2 540	2 550	2 560	2 570	2 580	2 590	2 600	2 610	2 620	2 630
3 600	2 640	2 650	2 660	2 670	2 680	2 690	2 700	2 710	2 720	2 730
3 700	2 740	2 750	2 760	2 770	2 780	2 790	2 800	2 810	2 820	2 830
3 800	2 840	2 850	2 860	2 870	2 880	2 890	2 900	2 910	2 920	2 930
3 900	2 940	2 950	2 960	2 970	2 980	2 990	3 000	3 010	3 020	3 030
4 000	3 040	3 050	3 060	3 070	3 080	3 090	3 100	3 110	3 120	3 130
4 100	3 140	3 150	3 160	3 170	3 180	3 190	3 200	3 210	3 220	3 230
4 200	3 240	3 250	3 260	3 270	3 280	3 290	3 300	3 310	3 320	3 330
4 300	3 340	3 350	3 360	3 370	3 380	3 390	3 400	3 410	3 420	3 430
4 400	3 440	3 450	3 460	3 470	3 480	3 490	3 500	3 510	3 520	3 530

Tabell V (forts.). Ortsgrupp II.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
4 500	3 540	3 550	3 560	3 570	3 580	3 590	3 600	3 610	3 620	3 630
4 600	3 640	3 650	3 660	3 670	3 680	3 690	3 700	3 710	3 720	3 730
4 700	3 740	3 750	3 760	3 770	3 780	3 790	3 800	3 810	3 820	3 830
4 800	3 840	3 850	3 860	3 870	3 880	3 890	3 900	3 910	3 920	3 930
4 900	3 940	3 950	3 960	3 970	3 980	3 990	4 000	4 010	4 020	4 030
5 000	4 040	4 050	4 060	4 070	4 080	4 090	4 100	4 110	4 120	4 130
5 100	4 140	4 150	4 160	4 170	4 180	4 190	4 200	4 210	4 220	4 230
5 200	4 250	4 260	4 270	4 280	4 290	4 300	4 310	4 320	4 330	4 340
5 300	4 360	4 370	4 380	4 390	4 400	4 410	4 420	4 430	4 440	4 450
5 400	4 470	4 480	4 490	4 500	4 510	4 520	4 530	4 540	4 550	4 560
5 500	4 580	4 590	4 600	4 610	4 620	4 630	4 640	4 650	4 660	4 670
5 600	4 690	4 700	4 710	4 720	4 730	4 740	4 750	4 760	4 770	4 780
5 700	4 800	4 810	4 820	4 830	4 840	4 850	4 860	4 870	4 880	4 890
5 800	4 910	4 920	4 930	4 940	4 950	4 960	4 970	4 980	4 990	5 000
5 900	5 020	5 030	5 040	5 050	5 060	5 070	5 080	5 090	5 100	5 110
6 000	5 130	5 140	5 150	5 160	5 170	5 180	5 190	5 200	5 210	5 220
6 100	5 240	5 250	5 260	5 270	5 280	5 290	5 300	5 310	5 320	5 330
6 200	5 350	5 360	5 370	5 380	5 390	5 400	5 410	5 420	5 430	5 440
6 300	5 460	5 470	5 480	5 490	5 500	5 510	5 520	5 530	5 540	5 550
6 400	5 570	5 580	5 590	5 600	5 610	5 620	5 630	5 640	5 650	5 660
6 500	5 680	5 690	5 700	5 710	5 720	5 730	5 740	5 750	5 760	5 770
6 600	5 790	5 800	5 810	5 820	5 830	5 840	5 850	5 860	5 870	5 880
6 700	5 900	5 910	5 920	5 930	5 940	5 950	5 960	5 970	5 980	5 990
6 800	6 010	6 020	6 030	6 040	6 050	6 060	6 070	6 080	6 090	6 100
6 900	6 120	6 130	6 140	6 150	6 160	6 170	6 180	6 190	6 200	6 210
7 000	6 230	6 240	6 250	6 260	6 270	6 280	6 290	6 300	6 310	6 320
7 100	6 340	6 350	6 360	6 370	6 380	6 390	6 400	6 410	6 420	6 430
7 200	6 450	6 460	6 470	6 480	6 490	6 500	6 510	6 520	6 530	6 540
7 300	6 560	6 570	6 580	6 590	6 600	6 610	6 620	6 630	6 640	6 650
7 400	6 670	6 680	6 690	6 700	6 710	6 720	6 730	6 740	6 750	6 760
7 500	6 780	6 790	6 800	6 810	6 820	6 830	6 840	6 850	6 860	6 870
7 600	6 890	6 900	6 910	6 920	6 930	6 940	6 950	6 960	6 970	6 980
7 700	7 000	7 010	7 020	7 030	7 040	7 050	7 060	7 070	7 080	7 090
7 800	7 110	7 120	7 130	7 140	7 150	7 160	7 170	7 180	7 190	7 200
7 900	7 220	7 230	7 240	7 250	7 260	7 270	7 280	7 290	7 300	7 310
8 000	7 330	7 340	7 350	7 360	7 370	7 380	7 390	7 400	7 410	7 420
8 100	7 440	7 450	7 460	7 470	7 480	7 490	7 500	7 510	7 520	7 530
8 200	7 550	7 560	7 570	7 580	7 590	7 600	7 610	7 620	7 630	7 640
8 300	7 660	7 670	7 680	7 690	7 700	7 710	7 720	7 730	7 740	7 750
8 400	7 770	7 780	7 790	7 800	7 810	7 820	7 830	7 840	7 850	7 860

Tabell V (forts.). Ortsgrupp II.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
8 500	7 880	7 890	7 900	7 910	7 920	7 930	7 940	7 950	7 960	7 970
8 600	7 990	8 000	8 010	8 020	8 030	8 040	8 050	8 060	8 070	8 080
8 700	8 100	8 110	8 120	8 130	8 140	8 150	8 160	8 170	8 180	8 190
8 800	8 210	8 220	8 230	8 240	8 250	8 260	8 270	8 280	8 290	8 300
8 900	8 320	8 330	8 340	8 350	8 360	8 370	8 380	8 390	8 400	8 410
9 000	8 430	8 440	8 450	8 460	8 470	8 480	8 490	8 500	8 510	8 520
9 100	8 540	8 550	8 560	8 570	8 580	8 590	8 600	8 610	8 620	8 630
9 200	8 650	8 660	8 670	8 680	8 690	8 700	8 710	8 720	8 730	8 740
9 300	8 760	8 770	8 780	8 790	8 800	8 810	8 820	8 830	8 840	8 850
9 400	8 870	8 880	8 890	8 900	8 910	8 920	8 930	8 940	8 950	8 960
9 500	8 980	8 990	9 000	9 010	9 020	9 030	9 040	9 050	9 060	9 070
9 600	9 090	9 100	9 110	9 120	9 130	9 140	9 150	9 160	9 170	9 180
9 700	9 200	9 210	9 220	9 230	9 240	9 250	9 260	9 270	9 280	9 290
9 800	9 310	9 320	9 330	9 340	9 350	9 360	9 370	9 380	9 390	9 400
9 900	9 420	9 430	9 440	9 450	9 460	9 470	9 480	9 490	9 500	9 510
10 000	9 530	9 540	9 550	9 560	9 570	9 580	9 590	9 600	9 610	9 620
10 100	9 640	9 650	9 660	9 670	9 680	9 690	9 700	9 710	9 720	9 730
10 200	9 750	9 760	9 770	9 780	9 790	9 800	9 810	9 820	9 830	9 840
10 300	9 860	9 870	9 880	9 890	9 900	9 910	9 920	9 930	9 940	9 950
10 400	9 970	9 980	9 990	10 000	10 010	10 020	10 030	10 040	10 050	10 060
10 500	10 080	10 090	10 100	10 110	10 120	10 130	10 140	10 150	10 160	10 170
10 600	10 190	10 200	10 210	10 220	10 230	10 240	10 250	10 260	10 270	10 280
10 700	10 300	10 310	10 320	10 330	10 340	10 350	10 360	10 370	10 380	10 390
10 800	10 410	10 420	10 430	10 440	10 450	10 460	10 470	10 480	10 490	10 500
10 900	10 520	10 530	10 540	10 550	10 560	10 570	10 580	10 590	10 600	10 610
11 000	10 630	10 640	10 650	10 660	10 670	10 680	10 690	10 700	10 710	10 720
11 100	10 740	10 750	10 760	10 770	10 780	10 790	10 800	10 810	10 820	10 830
11 200	10 850	10 860	10 870	10 880	10 890	10 900	10 910	10 920	10 930	10 940
11 300	10 960	10 970	10 980	10 990	11 000	11 010	11 020	11 030	11 040	11 050
11 400	11 070	11 080	11 090	11 100	11 110	11 120	11 130	11 140	11 150	11 160
11 500	11 180	11 190	11 200	11 210	11 220	11 230	11 240	11 250	11 260	11 270
11 600	11 290	11 300	11 310	11 320	11 330	11 340	11 350	11 360	11 370	11 380
11 700	11 400	11 410	11 420	11 430	11 440	11 450	11 460	11 470	11 480	11 490
11 800	11 510	11 520	11 530	11 540	11 550	11 560	11 570	11 580	11 590	11 600
11 900	11 620	11 630	11 640	11 650	11 660	11 670	11 680	11 690	11 700	11 710
12 000	11 730	11 740	11 750	11 760	11 770	11 780	11 790	11 800	11 810	11 820
12 100	11 840	11 850	11 860	11 870	11 880	11 890	11 900	11 910	11 920	11 930
12 200	11 950	11 960	11 970	11 980	11 990	12 000	12 010	12 020	12 030	12 040
12 300	12 060	12 070	12 080	12 090	12 100	12 110	12 120	12 130	12 140	12 150
12 400	12 170	12 180	12 190	12 200	12 210	12 220	12 230	12 240	12 250	12 260

Tabell V (forts.). Ortsgrupp II.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
12 500	12 280	12 290	12 300	12 310	12 320	12 330	12 340	12 350	12 360	12 370
12 600	12 390	12 400	12 410	12 420	12 430	12 440	12 450	12 460	12 470	12 480
12 700	12 500	12 510	12 520	12 530	12 540	12 550	12 560	12 570	12 580	12 590
12 800	12 610	12 620	12 630	12 640	12 650	12 660	12 670	12 680	12 690	12 700
12 900	12 720	12 730	12 740	12 750	12 760	12 770	12 780	12 790	12 800	12 810
13 000	12 830	12 840	12 850	12 860	12 870	12 880	12 890	12 900	12 910	12 920
13 100	12 940	12 950	12 960	12 970	12 980	12 990	13 000	13 010	13 020	13 030
13 200	13 050	13 060	13 070	13 080	13 090	13 100	13 110	13 120	13 130	13 140
13 300	13 160	13 170	13 180	13 190	13 200	13 210	13 220	13 230	13 240	13 250
13 400	13 270	13 280	13 290	13 300	13 310	13 320	13 330	13 340	13 350	13 360
13 500	13 380	13 390	13 400	13 410	13 420	13 430	13 440	13 450	13 460	13 470
13 600	13 490	13 500	13 510	13 520	13 530	13 540	13 550	13 560	13 570	13 580
13 700	13 600	13 610	13 620	13 630	13 640	13 650	13 660	13 670	13 680	13 690
13 800	13 710	13 720	13 730	13 740	13 750	13 760	13 770	13 780	13 790	13 800
13 900	13 820	13 830	13 840	13 850	13 860	13 880	13 890	13 900	13 910	13 920
14 000	13 940	13 950	13 960	13 970	13 980	14 000	14 010	14 020	14 030	14 040
14 100	14 060	14 070	14 080	14 090	14 100	14 120	14 130	14 140	14 150	14 160
14 200	14 180	14 190	14 200	14 210	14 220	14 240	14 250	14 260	14 270	14 280

När det taxerade beloppet uppgår till 14 300 kronor eller därutöver, åtnjuter ensamstående skattskyldig icke orsavsdrag.

Tabell V (forts.). Ortschaftsgruppe III.

Taxerat beløpp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
600	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
700	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
800	—	—	10	10	20	20	30	30	40	40
900	50	50	60	60	70	70	80	80	90	90
1 000	100	100	110	110	120	120	130	130	140	140
1 100	150	150	160	160	170	170	180	180	190	200
1 200	210	210	220	220	230	230	240	240	250	260
1 300	270	270	280	280	290	290	300	310	320	330
1 400	340	340	350	350	360	370	380	390	400	410
1 500	420	430	440	450	460	470	480	490	500	510
1 600	520	530	540	550	560	570	580	590	600	610
1 700	630	640	650	660	670	680	690	700	710	720
1 800	740	750	760	770	780	790	800	810	820	830
1 900	850	860	870	880	890	900	910	920	930	940
2 000	960	970	980	990	1 000	1 010	1 020	1 030	1 040	1 050
2 100	1 070	1 080	1 090	1 100	1 110	1 120	1 130	1 140	1 150	1 160
2 200	1 180	1 190	1 200	1 210	1 220	1 230	1 240	1 250	1 260	1 270
2 300	1 280	1 290	1 300	1 310	1 320	1 330	1 340	1 350	1 360	1 370
2 400	1 380	1 390	1 400	1 410	1 420	1 430	1 440	1 450	1 460	1 470
2 500	1 480	1 490	1 500	1 510	1 520	1 530	1 540	1 550	1 560	1 570
2 600	1 580	1 590	1 600	1 610	1 620	1 630	1 640	1 650	1 660	1 670
2 700	1 680	1 690	1 700	1 710	1 720	1 730	1 740	1 750	1 760	1 770
2 800	1 780	1 790	1 800	1 810	1 820	1 830	1 840	1 850	1 860	1 870
2 900	1 880	1 890	1 900	1 910	1 920	1 930	1 940	1 950	1 960	1 970
3 000	1 980	1 990	2 000	2 010	2 020	2 030	2 040	2 050	2 060	2 070
3 100	2 080	2 090	2 100	2 110	2 120	2 130	2 140	2 150	2 160	2 170
3 200	2 180	2 190	2 200	2 210	2 220	2 230	2 240	2 250	2 260	2 270
3 300	2 280	2 290	2 300	2 310	2 320	2 330	2 340	2 350	2 360	2 370
3 400	2 380	2 390	2 400	2 410	2 420	2 430	2 440	2 450	2 460	2 470
3 500	2 480	2 490	2 500	2 510	2 520	2 530	2 540	2 550	2 560	2 570
3 600	2 580	2 590	2 600	2 610	2 620	2 630	2 640	2 650	2 660	2 670
3 700	2 680	2 690	2 700	2 710	2 720	2 730	2 740	2 750	2 760	2 770
3 800	2 780	2 790	2 800	2 810	2 820	2 830	2 840	2 850	2 860	2 870
3 900	2 880	2 890	2 900	2 910	2 920	2 930	2 940	2 950	2 960	2 970
4 000	2 980	2 990	3 000	3 010	3 020	3 030	3 040	3 050	3 060	3 070
4 100	3 080	3 090	3 100	3 110	3 120	3 130	3 140	3 150	3 160	3 170
4 200	3 180	3 190	3 200	3 210	3 220	3 230	3 240	3 250	3 260	3 270
4 300	3 280	3 290	3 300	3 310	3 320	3 330	3 340	3 350	3 360	3 370
4 400	3 380	3 390	3 400	3 410	3 420	3 430	3 440	3 450	3 460	3 470

Tabell V (forts.). Ortsgrupp III.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
4 500	3 480	3 490	3 500	3 510	3 520	3 530	3 540	3 550	3 560	3 570
4 600	3 580	3 590	3 600	3 610	3 620	3 630	3 640	3 650	3 660	3 670
4 700	3 680	3 690	3 700	3 710	3 720	3 730	3 740	3 750	3 760	3 770
4 800	3 780	3 790	3 800	3 810	3 820	3 830	3 840	3 850	3 860	3 870
4 900	3 880	3 890	3 900	3 910	3 920	3 930	3 940	3 950	3 960	3 970
5 000	3 980	3 990	4 000	4 010	4 020	4 030	4 040	4 050	4 060	4 070
5 100	4 080	4 090	4 100	4 110	4 120	4 130	4 140	4 150	4 160	4 170
5 200	4 180	4 190	4 200	4 210	4 220	4 230	4 240	4 250	4 260	4 270
5 300	4 290	4 300	4 310	4 320	4 330	4 340	4 350	4 360	4 370	4 380
5 400	4 400	4 410	4 420	4 430	4 440	4 450	4 460	4 470	4 480	4 490
5 500	4 510	4 520	4 530	4 540	4 550	4 560	4 570	4 580	4 590	4 600
5 600	4 620	4 630	4 640	4 650	4 660	4 670	4 680	4 690	4 700	4 710
5 700	4 730	4 740	4 750	4 760	4 770	4 780	4 790	4 800	4 810	4 820
5 800	4 840	4 850	4 860	4 870	4 880	4 890	4 900	4 910	4 920	4 930
5 900	4 950	4 960	4 970	4 980	4 990	5 000	5 010	5 020	5 030	5 040
6 000	5 060	5 070	5 080	5 090	5 100	5 110	5 120	5 130	5 140	5 150
6 100	5 170	5 180	5 190	5 200	5 210	5 220	5 230	5 240	5 250	5 260
6 200	5 280	5 290	5 300	5 310	5 320	5 330	5 340	5 350	5 360	5 370
6 300	5 390	5 400	5 410	5 420	5 430	5 440	5 450	5 460	5 470	5 480
6 400	5 500	5 510	5 520	5 530	5 540	5 550	5 560	5 570	5 580	5 590
6 500	5 610	5 620	5 630	5 640	5 650	5 660	5 670	5 680	5 690	5 700
6 600	5 720	5 730	5 740	5 750	5 760	5 770	5 780	5 790	5 800	5 810
6 700	5 830	5 840	5 850	5 860	5 870	5 880	5 890	5 900	5 910	5 920
6 800	5 940	5 950	5 960	5 970	5 980	5 990	6 000	6 010	6 020	6 030
6 900	6 050	6 060	6 070	6 080	6 090	6 100	6 110	6 120	6 130	6 140
7 000	6 160	6 170	6 180	6 190	6 200	6 210	6 220	6 230	6 240	6 250
7 100	6 270	6 280	6 290	6 300	6 310	6 320	6 330	6 340	6 350	6 360
7 200	6 380	6 390	6 400	6 410	6 420	6 430	6 440	6 450	6 460	6 470
7 300	6 490	6 500	6 510	6 520	6 530	6 540	6 550	6 560	6 570	6 580
7 400	6 600	6 610	6 620	6 630	6 640	6 650	6 660	6 670	6 680	6 690
7 500	6 710	6 720	6 730	6 740	6 750	6 760	6 770	6 780	6 790	6 800
7 600	6 820	6 830	6 840	6 850	6 860	6 870	6 880	6 890	6 900	6 910
7 700	6 930	6 940	6 950	6 960	6 970	6 980	6 990	7 000	7 010	7 020
7 800	7 040	7 050	7 060	7 070	7 080	7 090	7 100	7 110	7 120	7 130
7 900	7 150	7 160	7 170	7 180	7 190	7 200	7 210	7 220	7 230	7 240
8 000	7 260	7 270	7 280	7 290	7 300	7 310	7 320	7 330	7 340	7 350
8 100	7 370	7 380	7 390	7 400	7 410	7 420	7 430	7 440	7 450	7 460
8 200	7 480	7 490	7 500	7 510	7 520	7 530	7 540	7 550	7 560	7 570
8 300	7 590	7 600	7 610	7 620	7 630	7 640	7 650	7 660	7 670	7 680
8 400	7 700	7 710	7 720	7 730	7 740	7 750	7 760	7 770	7 780	7 790

Tabell V (forts.). Ortsgrupp III.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
8 500	7 810	7 820	7 830	7 840	7 850	7 860	7 870	7 880	7 890	7 900
8 600	7 920	7 930	7 940	7 950	7 960	7 970	7 980	7 990	8 000	8 010
8 700	8 030	8 040	8 050	8 060	8 070	8 080	8 090	8 100	8 110	8 120
8 800	8 140	8 150	8 160	8 170	8 180	8 190	8 200	8 210	8 220	8 230
8 900	8 250	8 260	8 270	8 280	8 290	8 300	8 310	8 320	8 330	8 340
9 000	8 360	8 370	8 380	8 390	8 400	8 410	8 420	8 430	8 440	8 450
9 100	8 470	8 480	8 490	8 500	8 510	8 520	8 530	8 540	8 550	8 560
9 200	8 580	8 590	8 600	8 610	8 620	8 630	8 640	8 650	8 660	8 670
9 300	8 690	8 700	8 710	8 720	8 730	8 740	8 750	8 760	8 770	8 780
9 400	8 800	8 810	8 820	8 830	8 840	8 850	8 860	8 870	8 880	8 890
9 500	8 910	8 920	8 930	8 940	8 950	8 960	8 970	8 980	8 990	9 000
9 600	9 020	9 030	9 040	9 050	9 060	9 070	9 080	9 090	9 100	9 110
9 700	9 130	9 140	9 150	9 160	9 170	9 180	9 190	9 200	9 210	9 220
9 800	9 240	9 250	9 260	9 270	9 280	9 290	9 300	9 310	9 320	9 330
9 900	9 350	9 360	9 370	9 380	9 390	9 400	9 410	9 420	9 430	9 440
10 000	9 460	9 470	9 480	9 490	9 500	9 510	9 520	9 530	9 540	9 550
10 100	9 570	9 580	9 590	9 600	9 610	9 620	9 630	9 640	9 650	9 660
10 200	9 680	9 690	9 700	9 710	9 720	9 730	9 740	9 750	9 760	9 770
10 300	9 790	9 800	9 810	9 820	9 830	9 840	9 850	9 860	9 870	9 880
10 400	9 900	9 910	9 920	9 930	9 940	9 950	9 960	9 970	9 980	9 990
10 500	10 010	10 020	10 030	10 040	10 050	10 060	10 070	10 080	10 090	10 100
10 600	10 120	10 130	10 140	10 150	10 160	10 170	10 180	10 190	10 200	10 210
10 700	10 230	10 240	10 250	10 260	10 270	10 280	10 290	10 300	10 310	10 320
10 800	10 340	10 350	10 360	10 370	10 380	10 390	10 400	10 410	10 420	10 430
10 900	10 450	10 460	10 470	10 480	10 490	10 500	10 510	10 520	10 530	10 540
11 000	10 560	10 570	10 580	10 590	10 600	10 610	10 620	10 630	10 640	10 650
11 100	10 670	10 680	10 690	10 700	10 710	10 720	10 730	10 740	10 750	10 760
11 200	10 780	10 790	10 800	10 810	10 820	10 830	10 840	10 850	10 860	10 870
11 300	10 890	10 900	10 910	10 920	10 930	10 940	10 950	10 960	10 970	10 980
11 400	11 000	11 010	11 020	11 030	11 040	11 050	11 060	11 070	11 080	11 090
11 500	11 110	11 120	11 130	11 140	11 150	11 160	11 170	11 180	11 190	11 200
11 600	11 220	11 230	11 240	11 250	11 260	11 270	11 280	11 290	11 300	11 310
11 700	11 330	11 340	11 350	11 360	11 370	11 380	11 390	11 400	11 410	11 420
11 800	11 440	11 450	11 460	11 470	11 480	11 490	11 500	11 510	11 520	11 530
11 900	11 550	11 560	11 570	11 580	11 590	11 600	11 610	11 620	11 630	11 640
12 000	11 660	11 670	11 680	11 690	11 700	11 710	11 720	11 730	11 740	11 750
12 100	11 770	11 780	11 790	11 800	11 810	11 820	11 830	11 840	11 850	11 860
12 200	11 880	11 890	11 900	11 910	11 920	11 930	11 940	11 950	11 960	11 970
12 300	11 990	12 000	12 010	12 020	12 030	12 040	12 050	12 060	12 070	12 080
12 400	12 100	12 110	12 120	12 130	12 140	12 150	12 160	12 170	12 180	12 190

Tabell V (forts.). Ortschaft III.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
12 500	12 210	12 220	12 230	12 240	12 250	12 260	12 270	12 280	12 290	12 300
12 600	12 320	12 330	12 340	12 350	12 360	12 370	12 380	12 390	12 400	12 410
12 700	12 430	12 440	12 450	12 460	12 470	12 480	12 490	12 500	12 510	12 520
12 800	12 540	12 550	12 560	12 570	12 580	12 590	12 600	12 610	12 620	12 630
12 900	12 650	12 660	12 670	12 680	12 690	12 700	12 710	12 720	12 730	12 740
13 000	12 760	12 770	12 780	12 790	12 800	12 810	12 820	12 830	12 840	12 850
13 100	12 870	12 880	12 890	12 900	12 910	12 920	12 930	12 940	12 950	12 960
13 200	12 980	12 990	13 000	13 010	13 020	13 030	13 040	13 050	13 060	13 070
13 300	13 090	13 100	13 110	13 120	13 130	13 140	13 150	13 160	13 170	13 180
13 400	13 200	13 210	13 220	13 230	13 240	13 250	13 260	13 270	13 280	13 290
13 500	13 310	13 320	13 330	13 340	13 350	13 360	13 370	13 380	13 390	13 400
13 600	13 420	13 430	13 440	13 450	13 460	13 470	13 480	13 490	13 500	13 510
13 700	13 530	13 540	13 550	13 560	13 570	13 580	13 590	13 600	13 610	13 620
13 800	13 640	13 650	13 660	13 670	13 680	13 700	13 710	13 720	13 730	13 740
13 900	13 760	13 770	13 780	13 790	13 800	13 820	13 830	13 840	13 850	13 860
14 000	13 880	13 890	13 900	13 910	13 920	13 940	13 950	13 960	13 970	13 980
14 100	14 000	14 010	14 020	14 030	14 040	14 060	14 070	14 080	14 090	14 100
14 200	14 120	14 130	14 140	14 150	14 160	14 180	14 190	14 200	14 210	14 220
14 300	14 240	14 250	14 260	14 270	14 280	14 300	14 310	14 320	14 330	14 340
14 400	14 360	14 370	14 380	14 390	14 400	14 420	14 430	14 440	14 450	14 460
14 500	14 480	14 490	14 500	14 510	14 520	14 540	14 550	14 560	14 570	14 580

När det taxerade beloppet uppgår till 14 600 kronor eller därutöver, åtnjuter ensamstående skattskyldig icke ortsavdrag.

Tabell V (forts.). Orstsgrupp IV.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
600	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
700	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
800	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
900	10	10	20	20	30	30	40	40	50	50
1 000	60	60	70	70	80	80	90	90	100	100
1 100	110	110	120	120	130	130	140	140	150	150
1 200	160	160	170	170	180	180	190	190	200	210
1 300	220	220	230	230	240	240	250	260	270	280
1 400	290	290	300	300	310	310	320	330	340	350
1 500	360	360	370	370	380	390	400	410	420	430
1 600	440	450	460	470	480	490	500	510	520	530
1 700	540	550	560	570	580	590	600	610	620	630
1 800	650	660	670	680	690	700	710	720	730	740
1 900	760	770	780	790	800	810	820	830	840	850
2 000	870	880	890	900	910	920	930	940	950	960
2 100	980	990	1 000	1 010	1 020	1 030	1 040	1 050	1 060	1 070
2 200	1 090	1 100	1 110	1 120	1 130	1 140	1 150	1 160	1 170	1 180
2 300	1 200	1 210	1 220	1 230	1 240	1 250	1 260	1 270	1 280	1 290
2 400	1 310	1 320	1 330	1 340	1 350	1 360	1 370	1 380	1 390	1 400
2 500	1 420	1 430	1 440	1 450	1 460	1 470	1 480	1 490	1 500	1 510
2 600	1 520	1 530	1 540	1 550	1 560	1 570	1 580	1 590	1 600	1 610
2 700	1 620	1 630	1 640	1 650	1 660	1 670	1 680	1 690	1 700	1 710
2 800	1 720	1 730	1 740	1 750	1 760	1 770	1 780	1 790	1 800	1 810
2 900	1 820	1 830	1 840	1 850	1 860	1 870	1 880	1 890	1 900	1 910
3 000	1 920	1 930	1 940	1 950	1 960	1 970	1 980	1 990	2 000	2 010
3 100	2 020	2 030	2 040	2 050	2 060	2 070	2 080	2 090	2 100	2 110
3 200	2 120	2 130	2 140	2 150	2 160	2 170	2 180	2 190	2 200	2 210
3 300	2 220	2 230	2 240	2 250	2 260	2 270	2 280	2 290	2 300	2 310
3 400	2 320	2 330	2 340	2 350	2 360	2 370	2 380	2 390	2 400	2 410
3 500	2 420	2 430	2 440	2 450	2 460	2 470	2 480	2 490	2 500	2 510
3 600	2 520	2 530	2 540	2 550	2 560	2 570	2 580	2 590	2 600	2 610
3 700	2 620	2 630	2 640	2 650	2 660	2 670	2 680	2 690	2 700	2 710
3 800	2 720	2 730	2 740	2 750	2 760	2 770	2 780	2 790	2 800	2 810
3 900	2 820	2 830	2 840	2 850	2 860	2 870	2 880	2 890	2 900	2 910
4 000	2 920	2 930	2 940	2 950	2 960	2 970	2 980	2 990	3 000	3 010
4 100	3 020	3 030	3 040	3 050	3 060	3 070	3 080	3 090	3 100	3 110
4 200	3 120	3 130	3 140	3 150	3 160	3 170	3 180	3 190	3 200	3 210
4 300	3 220	3 230	3 240	3 250	3 260	3 270	3 280	3 290	3 300	3 310
4 400	3 320	3 330	3 340	3 350	3 360	3 370	3 380	3 390	3 400	3 410

Tabell V (forts.). Ortsgrupp IV.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
4 500	3 420	3 430	3 440	3 450	3 460	3 470	3 480	3 490	3 500	3 510
4 600	3 520	3 530	3 540	3 550	3 560	3 570	3 580	3 590	3 600	3 610
4 700	3 620	3 630	3 640	3 650	3 660	3 670	3 680	3 690	3 700	3 710
4 800	3 720	3 730	3 740	3 750	3 760	3 770	3 780	3 790	3 800	3 810
4 900	3 820	3 830	3 840	3 850	3 860	3 870	3 880	3 890	3 900	3 910
5 000	3 920	3 930	3 940	3 950	3 960	3 970	3 980	3 990	4 000	4 010
5 100	4 020	4 030	4 040	4 050	4 060	4 070	4 080	4 090	4 100	4 110
5 200	4 120	4 130	4 140	4 150	4 160	4 170	4 180	4 190	4 200	4 210
5 300	4 220	4 230	4 240	4 250	4 260	4 270	4 280	4 290	4 300	4 310
5 400	4 330	4 340	4 350	4 360	4 370	4 380	4 390	4 400	4 410	4 420
5 500	4 440	4 450	4 460	4 470	4 480	4 490	4 500	4 510	4 520	4 530
5 600	4 550	4 560	4 570	4 580	4 590	4 600	4 610	4 620	4 630	4 640
5 700	4 660	4 670	4 680	4 690	4 700	4 710	4 720	4 730	4 740	4 750
5 800	4 770	4 780	4 790	4 800	4 810	4 820	4 830	4 840	4 850	4 860
5 900	4 880	4 890	4 900	4 910	4 920	4 930	4 940	4 950	4 960	4 970
6 000	4 990	5 000	5 010	5 020	5 030	5 040	5 050	5 060	5 070	5 080
6 100	5 100	5 110	5 120	5 130	5 140	5 150	5 160	5 170	5 180	5 190
6 200	5 210	5 220	5 230	5 240	5 250	5 260	5 270	5 280	5 290	5 300
6 300	5 320	5 330	5 340	5 350	5 360	5 370	5 380	5 390	5 400	5 410
6 400	5 430	5 440	5 450	5 460	5 470	5 480	5 490	5 500	5 510	5 520
6 500	5 540	5 550	5 560	5 570	5 580	5 590	5 600	5 610	5 620	5 630
6 600	5 650	5 660	5 670	5 680	5 690	5 700	5 710	5 720	5 730	5 740
6 700	5 760	5 770	5 780	5 790	5 800	5 810	5 820	5 830	5 840	5 850
6 800	5 870	5 880	5 890	5 900	5 910	5 920	5 930	5 940	5 950	5 960
6 900	5 980	5 990	6 000	6 010	6 020	6 030	6 040	6 050	6 060	6 070
7 000	6 090	6 100	6 110	6 120	6 130	6 140	6 150	6 160	6 170	6 180
7 100	6 200	6 210	6 220	6 230	6 240	6 250	6 260	6 270	6 280	6 290
7 200	6 310	6 320	6 330	6 340	6 350	6 360	6 370	6 380	6 390	6 400
7 300	6 420	6 430	6 440	6 450	6 460	6 470	6 480	6 490	6 500	6 510
7 400	6 530	6 540	6 550	6 560	6 570	6 580	6 590	6 600	6 610	6 620
7 500	6 640	6 650	6 660	6 670	6 680	6 690	6 700	6 710	6 720	6 730
7 600	6 750	6 760	6 770	6 780	6 790	6 800	6 810	6 820	6 830	6 840
7 700	6 860	6 870	6 880	6 890	6 900	6 910	6 920	6 930	6 940	6 950
7 800	6 970	6 980	6 990	7 000	7 010	7 020	7 030	7 040	7 050	7 060
7 900	7 080	7 090	7 100	7 110	7 120	7 130	7 140	7 150	7 160	7 170
8 000	7 190	7 200	7 210	7 220	7 230	7 240	7 250	7 260	7 270	7 280
8 100	7 300	7 310	7 320	7 330	7 340	7 350	7 360	7 370	7 380	7 390
8 200	7 410	7 420	7 430	7 440	7 450	7 460	7 470	7 480	7 490	7 500
8 300	7 520	7 530	7 540	7 550	7 560	7 570	7 580	7 590	7 600	7 610
8 400	7 630	7 640	7 650	7 660	7 670	7 680	7 690	7 700	7 710	7 720

Tabell V (forts.). Ortsgrupp IV.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
8 500	7 740	7 750	7 760	7 770	7 780	7 790	7 800	7 810	7 820	7 830
8 600	7 850	7 860	7 870	7 880	7 890	7 900	7 910	7 920	7 930	7 940
8 700	7 960	7 970	7 980	7 990	8 000	8 010	8 020	8 030	8 040	8 050
8 800	8 070	8 080	8 090	8 100	8 110	8 120	8 130	8 140	8 150	8 160
8 900	8 180	8 190	8 200	8 210	8 220	8 230	8 240	8 250	8 260	8 270
9 000	8 290	8 300	8 310	8 320	8 330	8 340	8 350	8 360	8 370	8 380
9 100	8 400	8 410	8 420	8 430	8 440	8 450	8 460	8 470	8 480	8 490
9 200	8 510	8 520	8 530	8 540	8 550	8 560	8 570	8 580	8 590	8 600
9 300	8 620	8 630	8 640	8 650	8 660	8 670	8 680	8 690	8 700	8 710
9 400	8 730	8 740	8 750	8 760	8 770	8 780	8 790	8 800	8 810	8 820
9 500	8 840	8 850	8 860	8 870	8 880	8 890	8 900	8 910	8 920	8 930
9 600	8 950	8 960	8 970	8 980	8 990	9 000	9 010	9 020	9 030	9 040
9 700	9 060	9 070	9 080	9 090	9 100	9 110	9 120	9 130	9 140	9 150
9 800	9 170	9 180	9 190	9 200	9 210	9 220	9 230	9 240	9 250	9 260
9 900	9 280	9 290	9 300	9 310	9 320	9 330	9 340	9 350	9 360	9 370
10 000	9 390	9 400	9 410	9 420	9 430	9 440	9 450	9 460	9 470	9 480
10 100	9 500	9 510	9 520	9 530	9 540	9 550	9 560	9 570	9 580	9 590
10 200	9 610	9 620	9 630	9 640	9 650	9 660	9 670	9 680	9 690	9 700
10 300	9 720	9 730	9 740	9 750	9 760	9 770	9 780	9 790	9 800	9 810
10 400	9 830	9 840	9 850	9 860	9 870	9 880	9 890	9 900	9 910	9 920
10 500	9 940	9 950	9 960	9 970	9 980	9 990	10 000	10 010	10 020	10 030
10 600	10 050	10 060	10 070	10 080	10 090	10 100	10 110	10 120	10 130	10 140
10 700	10 160	10 170	10 180	10 190	10 200	10 210	10 220	10 230	10 240	10 250
10 800	10 270	10 280	10 290	10 300	10 310	10 320	10 330	10 340	10 350	10 360
10 900	10 380	10 390	10 400	10 410	10 420	10 430	10 440	10 450	10 460	10 470
11 000	10 490	10 500	10 510	10 520	10 530	10 540	10 550	10 560	10 570	10 580
11 100	10 600	10 610	10 620	10 630	10 640	10 650	10 660	10 670	10 680	10 690
11 200	10 710	10 720	10 730	10 740	10 750	10 760	10 770	10 780	10 790	10 800
11 300	10 820	10 830	10 840	10 850	10 860	10 870	10 880	10 890	10 900	10 910
11 400	10 930	10 940	10 950	10 960	10 970	10 980	10 990	11 000	11 010	11 020
11 500	11 040	11 050	11 060	11 070	11 080	11 090	11 100	11 110	11 120	11 130
11 600	11 150	11 160	11 170	11 180	11 190	11 200	11 210	11 220	11 230	11 240
11 700	11 260	11 270	11 280	11 290	11 300	11 310	11 320	11 330	11 340	11 350
11 800	11 370	11 380	11 390	11 400	11 410	11 420	11 430	11 440	11 450	11 460
11 900	11 480	11 490	11 500	11 510	11 520	11 530	11 540	11 550	11 560	11 570
12 000	11 590	11 600	11 610	11 620	11 630	11 640	11 650	11 660	11 670	11 680
12 100	11 700	11 710	11 720	11 730	11 740	11 750	11 760	11 770	11 780	11 790
12 200	11 810	11 820	11 830	11 840	11 850	11 860	11 870	11 880	11 890	11 900
12 300	11 920	11 930	11 940	11 950	11 960	11 970	11 980	11 990	12 000	12 010
12 400	12 030	12 040	12 050	12 060	12 070	12 080	12 090	12 100	12 110	12 120

Tabell V (forts.). Ortsgrupp IV.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
12 500	12 140	12 150	12 160	12 170	12 180	12 190	12 200	12 210	12 220	12 230
12 600	12 250	12 260	12 270	12 280	12 290	12 300	12 310	12 320	12 330	12 340
12 700	12 360	12 370	12 380	12 390	12 400	12 410	12 420	12 430	12 440	12 450
12 800	12 470	12 480	12 490	12 500	12 510	12 520	12 530	12 540	12 550	12 560
12 900	12 580	12 590	12 600	12 610	12 620	12 630	12 640	12 650	12 660	12 670
13 000	12 690	12 700	12 710	12 720	12 730	12 740	12 750	12 760	12 770	12 780
13 100	12 800	12 810	12 820	12 830	12 840	12 850	12 860	12 870	12 880	12 890
13 200	12 910	12 920	12 930	12 940	12 950	12 960	12 970	12 980	12 990	13 000
13 300	13 020	13 030	13 040	13 050	13 060	13 070	13 080	13 090	13 100	13 110
13 400	13 130	13 140	13 150	13 160	13 170	13 180	13 190	13 200	13 210	13 220
13 500	13 240	13 250	13 260	13 270	13 280	13 290	13 300	13 310	13 320	13 330
13 600	13 350	13 360	13 370	13 380	13 390	13 400	13 410	13 420	13 430	13 440
13 700	13 460	13 470	13 480	13 490	13 500	13 520	13 530	13 540	13 550	13 560
13 800	13 580	13 590	13 600	13 610	13 620	13 640	13 650	13 660	13 670	13 680
13 900	13 700	13 710	13 720	13 730	13 740	13 760	13 770	13 780	13 790	13 800
14 000	13 820	13 830	13 840	13 850	13 860	13 880	13 890	13 900	13 910	13 920
14 100	13 940	13 950	13 960	13 970	13 980	14 000	14 010	14 020	14 030	14 040
14 200	14 060	14 070	14 080	14 090	14 100	14 120	14 130	14 140	14 150	14 160
14 300	14 180	14 190	14 200	14 210	14 220	14 240	14 250	14 260	14 270	14 280
14 400	14 300	14 310	14 320	14 330	14 340	14 360	14 370	14 380	14 390	14 400
14 500	14 420	14 430	14 440	14 450	14 460	14 480	14 490	14 500	14 510	14 520
14 600	14 540	14 550	14 560	14 570	14 580	14 600	14 610	14 620	14 630	14 640
14 700	14 660	14 670	14 680	14 690	14 700	14 720	14 730	14 740	14 750	14 760
14 800	14 780	14 790	14 800	14 810	14 820	14 840	14 850	14 860	14 870	14 880

När det taxerade beloppet uppgår till 14 900 kronor eller därutöver, åtnjuter ensamstående skattskyldig icke orsavsdrag.

Tabell V (forts.). Orsgrupp V.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
600	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
700	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
800	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
900	—	—	—	—	—	—	—	—	10	10
1 000	20	20	30	30	40	40	50	50	60	60
1 100	70	70	80	80	90	90	100	100	110	110
1 200	120	120	130	130	140	140	150	150	160	160
1 300	170	170	180	180	190	190	200	200	210	220
1 400	230	230	240	240	250	250	260	270	280	290
1 500	300	300	310	310	320	320	330	340	350	360
1 600	370	370	380	390	400	410	420	430	440	450
1 700	460	470	480	490	500	510	520	530	540	550
1 800	560	570	580	590	600	610	620	630	640	650
1 900	670	680	690	700	710	720	730	740	750	760
2 000	780	790	800	810	820	830	840	850	860	870
2 100	890	900	910	920	930	940	950	960	970	980
2 200	1 000	1 010	1 020	1 030	1 040	1 050	1 060	1 070	1 080	1 090
2 300	1 110	1 120	1 130	1 140	1 150	1 160	1 170	1 180	1 190	1 200
2 400	1 220	1 230	1 240	1 250	1 260	1 270	1 280	1 290	1 300	1 310
2 500	1 330	1 340	1 350	1 360	1 370	1 380	1 390	1 400	1 410	1 420
2 600	1 440	1 450	1 460	1 470	1 480	1 490	1 500	1 510	1 520	1 530
2 700	1 550	1 560	1 570	1 580	1 590	1 600	1 610	1 620	1 630	1 640
2 800	1 660	1 670	1 680	1 690	1 700	1 710	1 720	1 730	1 740	1 750
2 900	1 760	1 770	1 780	1 790	1 800	1 810	1 820	1 830	1 840	1 850
3 000	1 860	1 870	1 880	1 890	1 900	1 910	1 920	1 930	1 940	1 950
3 100	1 960	1 970	1 980	1 990	2 000	2 010	2 020	2 030	2 040	2 050
3 200	2 060	2 070	2 080	2 090	2 100	2 110	2 120	2 130	2 140	2 150
3 300	2 160	2 170	2 180	2 190	2 200	2 210	2 220	2 230	2 240	2 250
3 400	2 260	2 270	2 280	2 290	2 300	2 310	2 320	2 330	2 340	2 350
3 500	2 360	2 370	2 380	2 390	2 400	2 410	2 420	2 430	2 440	2 450
3 600	2 460	2 470	2 480	2 490	2 500	2 510	2 520	2 530	2 540	2 550
3 700	2 560	2 570	2 580	2 590	2 600	2 610	2 620	2 630	2 640	2 650
3 800	2 660	2 670	2 680	2 690	2 700	2 710	2 720	2 730	2 740	2 750
3 900	2 760	2 770	2 780	2 790	2 800	2 810	2 820	2 830	2 840	2 850
4 000	2 860	2 870	2 880	2 890	2 900	2 910	2 920	2 930	2 940	2 950
4 100	2 960	2 970	2 980	2 990	3 000	3 010	3 020	3 030	3 040	3 050
4 200	3 060	3 070	3 080	3 090	3 100	3 110	3 120	3 130	3 140	3 150
4 300	3 160	3 170	3 180	3 190	3 200	3 210	3 220	3 230	3 240	3 250
4 400	3 260	3 270	3 280	3 290	3 300	3 310	3 320	3 330	3 340	3 350

Tabell V (forts.). Ortsgrupp V.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
4 500	3 360	3 370	3 380	3 390	3 400	3 410	3 420	3 430	3 440	3 450
4 600	3 460	3 470	3 480	3 490	3 500	3 510	3 520	3 530	3 540	3 550
4 700	3 560	3 570	3 580	3 590	3 600	3 610	3 620	3 630	3 640	3 650
4 800	3 660	3 670	3 680	3 690	3 700	3 710	3 720	3 730	3 740	3 750
4 900	3 760	3 770	3 780	3 790	3 800	3 810	3 820	3 830	3 840	3 850
5 000	3 860	3 870	3 880	3 890	3 900	3 910	3 920	3 930	3 940	3 950
5 100	3 960	3 970	3 980	3 990	4 000	4 010	4 020	4 030	4 040	4 050
5 200	4 060	4 070	4 080	4 090	4 100	4 110	4 120	4 130	4 140	4 150
5 300	4 160	4 170	4 180	4 190	4 200	4 210	4 220	4 230	4 240	4 250
5 400	4 260	4 270	4 280	4 290	4 300	4 310	4 320	4 330	4 340	4 350
5 500	4 370	4 380	4 390	4 400	4 410	4 420	4 430	4 440	4 450	4 460
5 600	4 480	4 490	4 500	4 510	4 520	4 530	4 540	4 550	4 560	4 570
5 700	4 590	4 600	4 610	4 620	4 630	4 640	4 650	4 660	4 670	4 680
5 800	4 700	4 710	4 720	4 730	4 740	4 750	4 760	4 770	4 780	4 790
5 900	4 810	4 820	4 830	4 840	4 850	4 860	4 870	4 880	4 890	4 900
6 000	4 920	4 930	4 940	4 950	4 960	4 970	4 980	4 990	5 000	5 010
6 100	5 030	5 040	5 050	5 060	5 070	5 080	5 090	5 100	5 110	5 120
6 200	5 140	5 150	5 160	5 170	5 180	5 190	5 200	5 210	5 220	5 230
6 300	5 250	5 260	5 270	5 280	5 290	5 300	5 310	5 320	5 330	5 340
6 400	5 360	5 370	5 380	5 390	5 400	5 410	5 420	5 430	5 440	5 450
6 500	5 470	5 480	5 490	5 500	5 510	5 520	5 530	5 540	5 550	5 560
6 600	5 580	5 590	5 600	5 610	5 620	5 630	5 640	5 650	5 660	5 670
6 700	5 690	5 700	5 710	5 720	5 730	5 740	5 750	5 760	5 770	5 780
6 800	5 800	5 810	5 820	5 830	5 840	5 850	5 860	5 870	5 880	5 890
6 900	5 910	5 920	5 930	5 940	5 950	5 960	5 970	5 980	5 990	6 000
7 000	6 020	6 030	6 040	6 050	6 060	6 070	6 080	6 090	6 100	6 110
7 100	6 130	6 140	6 150	6 160	6 170	6 180	6 190	6 200	6 210	6 220
7 200	6 240	6 250	6 260	6 270	6 280	6 290	6 300	6 310	6 320	6 330
7 300	6 350	6 360	6 370	6 380	6 390	6 400	6 410	6 420	6 430	6 440
7 400	6 460	6 470	6 480	6 490	6 500	6 510	6 520	6 530	6 540	6 550
7 500	6 570	6 580	6 590	6 600	6 610	6 620	6 630	6 640	6 650	6 660
7 600	6 680	6 690	6 700	6 710	6 720	6 730	6 740	6 750	6 760	6 770
7 700	6 790	6 800	6 810	6 820	6 830	6 840	6 850	6 860	6 870	6 880
7 800	6 900	6 910	6 920	6 930	6 940	6 950	6 960	6 970	6 980	6 990
7 900	7 010	7 020	7 030	7 040	7 050	7 060	7 070	7 080	7 090	7 100
8 000	7 120	7 130	7 140	7 150	7 160	7 170	7 180	7 190	7 200	7 210
8 100	7 230	7 240	7 250	7 260	7 270	7 280	7 290	7 300	7 310	7 320
8 200	7 340	7 350	7 360	7 370	7 380	7 390	7 400	7 410	7 420	7 430
8 300	7 450	7 460	7 470	7 480	7 490	7 500	7 510	7 520	7 530	7 540
8 400	7 560	7 570	7 580	7 590	7 600	7 610	7 620	7 630	7 640	7 650

Tabell V (forts.). Ortsgrupp V.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
8 500	7 670	7 680	7 690	7 700	7 710	7 720	7 730	7 740	7 750	7 760
8 600	7 780	7 790	7 800	7 810	7 820	7 830	7 840	7 850	7 860	7 870
8 700	7 890	7 900	7 910	7 920	7 930	7 940	7 950	7 960	7 970	7 980
8 800	8 000	8 010	8 020	8 030	8 040	8 050	8 060	8 070	8 080	8 090
8 900	8 110	8 120	8 130	8 140	8 150	8 160	8 170	8 180	8 190	8 200
9 000	8 220	8 230	8 240	8 250	8 260	8 270	8 280	8 290	8 300	8 310
9 100	8 330	8 340	8 350	8 360	8 370	8 380	8 390	8 400	8 410	8 420
9 200	8 440	8 450	8 460	8 470	8 480	8 490	8 500	8 510	8 520	8 530
9 300	8 550	8 560	8 570	8 580	8 590	8 600	8 610	8 620	8 630	8 640
9 400	8 660	8 670	8 680	8 690	8 700	8 710	8 720	8 730	8 740	8 750
9 500	8 770	8 780	8 790	8 800	8 810	8 820	8 830	8 840	8 850	8 860
9 600	8 880	8 890	8 900	8 910	8 920	8 930	8 940	8 950	8 960	8 970
9 700	8 990	9 000	9 010	9 020	9 030	9 040	9 050	9 060	9 070	9 080
9 800	9 100	9 110	9 120	9 130	9 140	9 150	9 160	9 170	9 180	9 190
9 900	9 210	9 220	9 230	9 240	9 250	9 260	9 270	9 280	9 290	9 300
10 000	9 320	9 330	9 340	9 350	9 360	9 370	9 380	9 390	9 400	9 410
10 100	9 430	9 440	9 450	9 460	9 470	9 480	9 490	9 500	9 510	9 520
10 200	9 540	9 550	9 560	9 570	9 580	9 590	9 600	9 610	9 620	9 630
10 300	9 650	9 660	9 670	9 680	9 690	9 700	9 710	9 720	9 730	9 740
10 400	9 760	9 770	9 780	9 790	9 800	9 810	9 820	9 830	9 840	9 850
10 500	9 870	9 880	9 890	9 900	9 910	9 920	9 930	9 940	9 950	9 960
10 600	9 980	9 990	10 000	10 010	10 020	10 030	10 040	10 050	10 060	10 070
10 700	10 090	10 100	10 110	10 120	10 130	10 140	10 150	10 160	10 170	10 180
10 800	10 200	10 210	10 220	10 230	10 240	10 250	10 260	10 270	10 280	10 290
10 900	10 310	10 320	10 330	10 340	10 350	10 360	10 370	10 380	10 390	10 400
11 000	10 420	10 430	10 440	10 450	10 460	10 470	10 480	10 490	10 500	10 510
11 100	10 530	10 540	10 550	10 560	10 570	10 580	10 590	10 600	10 610	10 620
11 200	10 640	10 650	10 660	10 670	10 680	10 690	10 700	10 710	10 720	10 730
11 300	10 750	10 760	10 770	10 780	10 790	10 800	10 810	10 820	10 830	10 840
11 400	10 860	10 870	10 880	10 890	10 900	10 910	10 920	10 930	10 940	10 950
11 500	10 970	10 980	10 990	11 000	11 010	11 020	11 030	11 040	11 050	11 060
11 600	11 080	11 090	11 100	11 110	11 120	11 130	11 140	11 150	11 160	11 170
11 700	11 190	11 200	11 210	11 220	11 230	11 240	11 250	11 260	11 270	11 280
11 800	11 300	11 310	11 320	11 330	11 340	11 350	11 360	11 370	11 380	11 390
11 900	11 410	11 420	11 430	11 440	11 450	11 460	11 470	11 480	11 490	11 500
12 000	11 520	11 530	11 540	11 550	11 560	11 570	11 580	11 590	11 600	11 610
12 100	11 630	11 640	11 650	11 660	11 670	11 680	11 690	11 700	11 710	11 720
12 200	11 740	11 750	11 760	11 770	11 780	11 790	11 800	11 810	11 820	11 830
12 300	11 850	11 860	11 870	11 880	11 890	11 900	11 910	11 920	11 930	11 940
12 400	11 960	11 970	11 980	11 990	12 000	12 010	12 020	12 030	12 040	12 050

Tabell V (forts.). Ortsgrupp V.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
12 500	12 070	12 080	12 090	12 100	12 110	12 120	12 130	12 140	12 150	12 160
12 600	12 180	12 190	12 200	12 210	12 220	12 230	12 240	12 250	12 260	12 270
12 700	12 290	12 300	12 310	12 320	12 330	12 340	12 350	12 360	12 370	12 380
12 800	12 400	12 410	12 420	12 430	12 440	12 450	12 460	12 470	12 480	12 490
12 900	12 510	12 520	12 530	12 540	12 550	12 560	12 570	12 580	12 590	12 600
13 000	12 620	12 630	12 640	12 650	12 660	12 670	12 680	12 690	12 700	12 710
13 100	12 730	12 740	12 750	12 760	12 770	12 780	12 790	12 800	12 810	12 820
13 200	12 840	12 850	12 860	12 870	12 880	12 890	12 900	12 910	12 920	12 930
13 300	12 950	12 960	12 970	12 980	12 990	13 000	13 010	13 020	13 030	13 040
13 400	13 060	13 070	13 080	13 090	13 100	13 110	13 120	13 130	13 140	13 150
13 500	13 170	13 180	13 190	13 200	13 210	13 220	13 230	13 240	13 250	13 260
13 600	13 280	13 290	13 300	13 310	13 320	13 340	13 350	13 360	13 370	13 380
13 700	13 400	13 410	13 420	13 430	13 440	13 460	13 470	13 480	13 490	13 500
13 800	13 520	13 530	13 540	13 550	13 560	13 580	13 590	13 600	13 610	13 620
13 900	13 640	13 650	13 660	13 670	13 680	13 700	13 710	13 720	13 730	13 740
14 000	13 760	13 770	13 780	13 790	13 800	13 820	13 830	13 840	13 850	13 860
14 100	13 880	13 890	13 900	13 910	13 920	13 940	13 950	13 960	13 970	13 980
14 200	14 000	14 010	14 020	14 030	14 040	14 060	14 070	14 080	14 090	14 100
14 300	14 120	14 130	14 140	14 150	14 160	14 180	14 190	14 200	14 210	14 220
14 400	14 240	14 250	14 260	14 270	14 280	14 300	14 310	14 320	14 330	14 340
14 500	14 360	14 370	14 380	14 390	14 400	14 420	14 430	14 440	14 450	14 460
14 600	14 480	14 490	14 500	14 510	14 520	14 540	14 550	14 560	14 570	14 580
14 700	14 600	14 610	14 620	14 630	14 640	14 660	14 670	14 680	14 690	14 700
14 800	14 720	14 730	14 740	14 750	14 760	14 780	14 790	14 800	14 810	14 820
14 900	14 840	14 850	14 860	14 870	14 880	14 900	14 910	14 920	14 930	14 940
15 000	14 960	14 970	14 980	14 990	15 000	15 020	15 030	15 040	15 050	15 060
15 100	15 080	15 090	15 100	15 110	15 120	15 140	15 150	15 160	15 170	15 180

När det taxerade beloppet uppgår till 15 200 kronor eller därutöver, åtnjuter ensamstående skattskyldig icke ortsavdrag.

Förslag

till

förordning om särskild skatt å förmögenhet.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Särskild skatt å förmögenhet skall enligt vad i denna förordning stadgas årligen erläggas till staten av fysisk person, därest hans enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skattepliktiga förmögenhet vid utgången av det beskattningsår, som gått till ända närmast före den 1 mars under taxeringsåret, överstigit 20 000 kronor. I den skattepliktiga förmögenheten inbegripes härvid även förmögenhet tillhörig den skattskyldiges hemmavarande omyndiga barn, därest ej jämlikt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt barnet skall taxeras därför.

Skattskyldighet, som nu sagts, åligger jämväl oskift dödsbo, utländsk juridisk person, som enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt betraktas som utländskt bolag, ävensom i 18 § 1 mom. nyssnämnda förordning omförmäld familjestiftelse.

2 §.

Särskild skatt å förmögenhet skall utgå i förhållande till den på nedan angivet sätt bestämda beskattningsbara förmögenheten.

Beskattningsbar förmögenhet utgör, såvitt ej nedan annorlunda stadgas, ett belopp motsvarande den skattskyldiges och i förekommande fall hans omyndiga barns enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skattepliktiga förmögenhet vid utgången av det beskattningsår, varom i 1 § förmäles.

Därest för annan skattskyldig än familjestiftelse eller utländskt bolag berörda skattepliktiga förmögenhet överstiger tjugufem gånger det för den skattskyldige för ifrågavarande beskattningsår enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt fastställda taxerade beloppet, utgör den beskattningsbara förmögenheten ett belopp motsvarande tjugufem gånger det taxerade beloppet, dock minst fyrtio procent av den skattepliktiga förmögenheten. Fastställes ej för den skattskyldige något sådant taxerat belopp, utgör den beskattningsbara förmögenheten ett belopp motsvarande fyrtio procent av den skattepliktiga förmögenheten.

Beskattningsbar förmögenhet utföres i fulla hundratal kronor, så att överskjutande belopp, som icke uppgår till fullt hundratal kronor, bortfaller.

3 §.

Särskild skatt å förmögenhet skall utgöra:

när den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 40 000 kronor: en promille av den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 20 000 kronor, dock lägst en krona;

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger

40 000 men icke	80 000 kr.:	20 kr. för	40 000 kr. och	$2 \frac{0}{100}$	av återstoden;
80 000 » »	150 000 » :	100 » »	80 000 » »	$3 \frac{0}{100}$	» » ;
150 000 » »	300 000 » :	310 » »	150 000 » »	$4 \frac{0}{100}$	» » ;
300 000 » »	1 000 000 » :	910 » »	300 000 » »	$5 \frac{0}{100}$	» » ;
1 000 000 kr.	:	4 410 » »	1 000 000 » »	$6 \frac{0}{100}$	» » .

4 §.

För äkta makar, som under beskattningsåret levt tillsammans, bedömes skatteplikt enligt 1 § med hänsyn till båda makarnas sammanlagda förmögenhet. Den beskattningsbara förmögenheten beräknas för makarna gemensamt under hänsyntagande vid tillämpning av 2 § tredje stycket till makarnas sammanlagda beräknade taxerade belopp. Skatt beräknas efter den sålunda bestämda beskattningsbara förmögenheten samt fördelas å makarna efter deras skattepliktiga förmögenheter.

Rörande taxering av äkta makar skall i övrigt vad i 19 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt stadgas äga motsvarande tillämpning.

5 §.

1 mom. Den som eftertaxerats till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skall, om eftertaxeringen därtill föranleder, eftertaxeras jämväl till särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning.

2 mom. Har skattskyldig i uppgift eller upplysning, som avgivits till ledning vid taxering, lämnat oriktigt meddelande, eller har han, ehuru uppgiftspliktig, underlåtit avlämna uppgift eller infordrad upplysning, och har därav föranletts, att han icke blivit taxerad till särskild skatt å förmögenhet eller att han blivit för lågt taxerad till sådan skatt, utan att dock eftertaxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skall äga rum, skall han eftertaxeras till särskild skatt å förmögenhet att utgå med det belopp, som genom berörda förfarande undandragits statsverket. Beträffande dylik eftertaxering skall vad som är stadgat rörande eftertaxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt äga motsvarande tillämpning.

6 §.

Skattskyldig taxeras till särskild skatt å förmögenhet i den kommun, där han skall taxeras till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.

7 §.

Har på grund av bestämmelserna i 23 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt befrielse helt eller delvis medgivits från skattskyldighet till nämnda skatt, skall motsvarande befrielse åtnjutas jämväl i fråga om särskild skatt å förmögenhet.

8 §.

Där oskift dödsbo jämlikt 24 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt svarar för dylik skatt allenast med tillgångarna i boet eller delägare i skiftat dödsbo allenast för vad av skatten å hans lott belöper och allenast med sin lott i boet, skall motsvarande gälla i fråga om särskild skatt å förmögenhet.

9 §.

1 mom. Därest i anledning av överenskommelse eller beslut, varom förmåles i 29 eller 30 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, befrielse från skattskyldighet till nämnda skatt helt eller delvis skall åtnjutas, skall detta föranleda motsvarande befrielse från skattskyldighet enligt denna förordning.

I fall, varom i 29 och 30 §§ förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt förmåles, må Konungen förklara, att särskild skatt å förmögenhet skall för skattskyldig fastställas till högre belopp än gällande bestämmelser eljest skulle föranleda, dock att skatten ej må komma att uppgå till större del, procentuellt beräknad, av den på grundval av överenskommelsen eller beslutet fastställda beskattningsbara förmögenheten, än skatten skulle utgjort av den beskattningsbara förmögenhet, som skulle hava fastställts, om hänsyn ej tagits till överenskommelsen eller beslutet.

2 mom. Vad i 32 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt stadgas om rätt för Konungen att till undvikande av eller liudring i dubbelbeskattning förordna om efterskänkande av inkomst- och förmögenhetsskatt skall äga motsvarande tillämpning beträffande särskild skatt å förmögenhet.

10 §.

Angående taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering till särskild skatt å förmögenhet stadgas i taxeringsförordningen.

11 §.

Konungen äger utfärda för tillämpning av denna förordning erforderliga föreskrifter.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1939.

Förslag

till

förordning angående upphävande av förordningen den 28 september 1928 (nr 374) om kommunal progressivskatt.

Härigenom förordnas, att förordningen den 28 september 1928 (nr 374) om kommunal progressivskatt skall upphöra att gälla med utgången av år 1938; dock skall förordningen fortfarande äga tillämpning beträffande eftertaxering till kommunal progressivskatt.

Förslag

till

förordning angående upphävande av förordningen den 28 september 1928 (nr 375) om utjämningskatt.

Härigenom förordnas, att förordningen den 28 september 1928 om utjämningskatt skall upphöra att gälla med utgången av år 1938; dock skall förordningen fortfarande äga tillämpning beträffande eftertaxering till utjämningskatt.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 1 § förordningen den 27 juni 1927 (nr 321) om skatt vid utskiftning av aktiebolags och solidariska bankbolags tillgångar.

Härigenom förordnas, att 1 § förordningen den 27 juni 1927 om skatt vid utskiftning av aktiebolags och solidariska bankbolags tillgångar skall er-
hålla ändrad lydelse på sätt nedan anges:

1 §.

Svenskt aktiebolag — — — tillskjutet belopp.

Å sålunda bestämt beskattningsbart belopp skall utskiftningskatt utgå med tolv kronor för varje fullt hundratal kronor därav.

Denna förordning skall träda i kraft den 1 juli 1938; dock att densamma icke skall äga tillämpning i avseende å likvidation eller nedsättning av aktiekapital, vilken anmälts för registrering före den 1 december 1937.

Förslag

till

förordning om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379).

Härigenom förordnas, att 114 § taxeringsförordningen den 28 september 1928 skall upphöra att gälla samt att 1 §, 2 § 1 mom., 12 § 1 mom., 26 § 1 mom., 28 §, 29 § 1 mom., 31 och 34 §§, 36 § 2 mom., 37 § 1 mom., 76 §, 77 § 2 mom., 78 och 80 §§, 84 § 2 mom., 86 §, 90 § 2 och 3 mom., 91 § 2 mom., 92 § 1 mom., 95, 98, 99, 105 och 118 §§, 119 § 2 mom., 123 § 2 mom., 124 § 2 mom., 124 a § 1 mom., 130 och 136 §§, 143 § 1 mom. och 145 § 4 mom. nämnda förordning¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges:

1 §.

Taxering till beskattning enligt kommunalskattelagen, enligt förordningarna om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och om särskild skatt å förmögenhet samt enligt lagen om skogsaccis verkställes av särskilda beskattningsnämnder i den ordning här nedan anges.

2 §.

1 mom. I denna — — — äger rum;
taxering för inkomst eller förmögenhet: taxering till kommunal inkomstskatt, till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och till särskild skatt å förmögenhet; samt
virkestaxering: taxering — — — årlig taxering.

12 §.

1 mom. Till medlemmar — — — taxeringens verkställande.
 Av kommun må till ledamot eller suppleant i beredningsnämnd, fastighetstaxeringsnämnd eller taxeringsnämnd utses allenast den, som är inom kommunen mantalsskriven, och av landsting må till ledamot eller suppleant i fastighetstaxeringsnämnd utses allenast den, som är mantalsskriven i kommun inom fastighetstaxeringsdistriktet; och må ej annan väljas än den, som

¹ Senaste lydelsen av 29 § 1 mom. se SFS 1930:192, av 92 § 1 mom. och 119 § 2 mom. se SFS 1931:80, av 84 § 2 mom., 90 § 3 mom. och 123 § 2 mom. se SFS 1934:292, av 124 a § 1 mom. och 145 § 4 mom. se SFS 1934:295, av 12 § 1 mom., 26 § 1 mom., 31 och 34 §§, 37 § 1 mom., 78 och 80 §§, 90 § 2 mom. och 143 § 1 mom. se SFS 1935:255 samt av 1, 86 och 95 §§ se SFS 1936:410.

tillika under året näst före taxeringsåret haft att utgöra allmän kommunal-skatt till kommunen eller statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet och jämväl, i den mån utskylderna vid tiden för valet varit förfallna, erlagt desamma.

Vid kommuns — — — inom densamma.

26 §.

1 mom. Nedannämnda skattskyldiga — — — (*självdeklaration*), nämligen:

1) verk eller — — — för förmögenhet;

2) fysisk person, därest han antingen

a) nästföregående år varit taxerad till kommunal inkomstskatt eller statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet;

b) under beskattningsåret haft inkomst av beskaffenhet, att skattskyldighet därför åligger honom enligt kommunalskattelagen eller förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, eller vid samma års utgång ägt förmögenhet, för vilken han är skattskyldig enligt nämnda förordning, och i sådant fall tillika hans enligt kommunalskattelagen beräknade taxerade inkomst i någon kommun eller hans enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beräknade taxerade inkomst jämte en etthundradedel av förmögenheten uppgått, i fråga om sådan person som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, till minst 600 kronor och, i fråga om annan person, till minst 100 kronor; eller

c) vid beskattningsårets utgång ägt förmögenhet, uppgående till minst 20 000 kronor, för vilken han är skattskyldig enligt förordningen om särskild skatt å förmögenhet.

Vid bedömandet — — — inkomst och förmögenhet. Har skattskyldig barn, skall hänsyn tagas jämväl till barnets förmögenhet, därest han enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller förordningen om särskild skatt å förmögenhet skall taxeras därför.

Vid tillämpning av vad i första stycket under 2) b) är stadgat skall i fråga om svensk medborgare, som under beskattningsåret tillhört svensk beskickning hos utländsk makt eller lönat svenskt konsulat eller beskickningens eller konsulatets betjäning och som på grund av sin tjänst varit bosatt utomlands, så ock i fråga om sådan persons hustru samt barn under 18 år, därest de varit svenska medborgare och bott hos honom, så anses, som om de varit bosatta här i riket. Person, som under beskattningsåret tillhört främmande makts härvarande beskickning eller lönade konsulat eller beskickningens eller konsulatets betjäning och som icke varit svensk medborgare, så ock sådan persons hustru, barn under 18 år och enskilda tjänare, därest de bott hos honom och icke varit svenska medborgare, anses däremot vid tillämpningen av vad i första stycket under 2) b) är stadgat icke hava varit här i riket bosatta.

Avlider skattskyldig — — — den avlidne.

28 §.

Självdeklaration är dels *allmän självdeklaration*, dels *särskild självdeklaration*.

Deklarationsskyldig, som är skattskyldig till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet, skall avgiva dels i den kommun, där han är mantalsskriven eller utan att vara mantalsskriven är skattskyldig till sådan skatt, *allmän självdeklaration* till ledning vid taxering till nämnda skatter och till kommunal inkomstskatt i samma kommun, dels i varje annan kommun, där han är skattskyldig till kommunal inkomstskatt, *särskild självdeklaration* till ledning vid taxering till sådan skatt. Deklarationsskyldig, som icke är skattskyldig till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet, skall avgiva *särskild självdeklaration* i varje kommun, där han är skattskyldig till kommunal inkomstskatt.

Finnes inom — — särskild kommun.

29 §.

1 mom. *Allmän självdeklaration* — — — och skulder.

Svenskt aktiebolag eller svensk ekonomisk förening, som haft intäkt genom utdelning, för vilken jämlikt 7 § g) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skatteplikt icke föreligger, skall tillika lämna uppgift om utdelningens belopp.

Inländsk försäkringsanstalt, som är skattskyldig för inkomst av försäkringsrörelse, skall i allmän självdeklaration jämväl meddela uppgift i de avseenden, som omförmälas i anvisningarna till 30 § kommunalskattelagen.

Utländsk försäkringsanstalt — — — öretal bortfalla.

31 §.

Vid självdeklaration — — — föreningens bokföring.

Vid självdeklaration för nu nämnd skattskyldig skola vidare fogas uppställningar enligt formulär, som fastställas av Kungl. Maj:t, med uppgifter erforderliga för tillämpning av gällande bestämmelser rörande avdrag för värdeminskning så ock utdrag av räkenskaperna till styrkande av dessa uppgifter.

För verk — — — år disponerats.

34 §.

Vanligt handelsbolag — — — det distriktet.

Vid uppgift, som i denna paragraf sägs, skall fogas bestyrkt avskrift av balansräkning för beskattningsåret och balansräkning för det närmast föregående räkenskapsåret samt av vinst- och förlusträkning för beskattningsåret, om sådan räkning ingått i bokföringen, ävensom — med motsvarande tillämpning av stadgandena i 31 § andra stycket — uppställningar och räkenskapsutdrag, varom där förmäles.

36 §.

2 mom. I 31 § tredje och fjärde styckena omförmälda handlingar skola avlämnas samtidigt med och fogas vid den eller de självdeklarationer, som den skattskyldige avger. Möter hinder — — — ske kan.

37 §.

1 mom. Självdeklaration, som — — — landsfiskalsdistrikt, där taxeringen skall äga rum.

Motsvarande gäller i fråga om avlämnande av handlingar, som omförmälas i 31 § tredje och fjärde styckena. Kunnat handlingarna — — — äga rum. Uppgifter enligt — — — uppgifter avser.

76 §.

Senast den 15 februari skola i den ordning, Kungl. Maj:t föreskriver, till taxeringsnämndens ordförande, utom i Stockholm, överlämnas avskrifter av fastighetslängderna, inkomstlängden, förmögenhetslängden, skogsaccislängden och länsprövningsnämndens ändringslängder för nästföregående år, såvitt taxeringsdistriktet angår.

Inom samma — — — mellankommunala prövningsnämnden.

77 §.

2 mom. Den gemensamma taxeringsnämnden har att verkställa dels taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och särskild skatt å förmögenhet av skattskyldiga, som sakna hemortskommun i riket, ävensom av sådana i 26 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt omförmälda skattskyldiga, som jämlikt § 3 mom. 2 mantalsskrivningsförordningen skola mantalsskrivas inom Stockholms stad och S:t Nikolai församling, dels ock taxering till kommunal inkomstskatt av skattskyldiga, då sådan taxering skall ske för gemensamt kommunalt ändamål.

Taxering, som — — — särskilt taxeringsdistrikt.

78 §.

Taxeringsnämndens ordförande — — — vederbörande taxeringsnämndsordförande;

g) att när fråga uppkommer att beträffande barn, vilkas föräldrar icke varit under beskattningsåret gifta med varandra eller, ehuru gifta med varandra, levat åtskilda, tillerkänna en av föräldrarna helt familjeavdrag för barnet, i fall, då den andre av föräldrarna ej skall taxeras inom distriktet, lämna vederbörande taxeringsnämnds ordförande meddelande om förhållandet;

h) att även i andra fall än under e), f) och g) här ovan sägs, därest under taxeringsarbetet framkommit förhållanden, som kunna antagas hava betydelse för taxering å annan ort, lämna vederbörande taxeringsnämndsordförande underrättelse därom;

i) att kalla taxeringsnämndens ledamöter till sammanträde och om utsatt tid och ställe härför på lämpligt sätt och i god tid meddela de skattskyldiga inom taxeringsdistriktet underrättelse;

j) att leda taxeringsnämndens arbete och vid sammanträdena föra ordet;

k) att ombesörja förandet av nämndens protokoll och längder; samt

l) att, därest under taxeringsarbetet fråga uppkommer att åsätta skattskyldig taxering med avvikelse från avlämnad självdeklaration, där så kan ske bereda honom tillfälle att yttra sig i frågan, dock vare detta ej nödigt i fråga om felräkning, misskrivning eller annat uppenbart förbiseende eller då eljest yttrande av den skattskyldige uppenbarligen icke är för utredningsvinnande behöfligt.

80 §.

Kronoombudet har — — — åliggande särskilt

a) att, oavsett — — — av denne;

b) att vid granskningen tillse, att kronans intresse vid taxeringen till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och särskild skatt å förmögenhet varder behörigen iakttaget; samt

c) att, i — — — taxeringsnämndens sammanträden.

Med avseende — — — taxeringsnämndens sammanträden.

84 §.

2 mom. Varje år beslutar taxeringsnämnden, i den mån icke annat i 85 § stadgas, för envar skattskyldig, huruvida och till vilket belopp taxering till kommunal inkomstskatt samt till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och särskild skatt å förmögenhet skall honom åsättas.

Så snart — — — sist omförmälda taxeringsnämnd.

86 §.

För varje taxeringsdistrikt eller, om distrikt består av mer än en kommun, för varje kommun skola föras särskilda taxeringslängder, nämligen två längder över taxeringen av fastigheter (*fastighetslängder*), av vilka den ena skall upptaga fastigheter, som jämlikt 5 § 1, 3 eller 5 mom. kommunalskattelagen äro undantagna från skatteplikt, och den andra skall upptaga övriga fastigheter, med undantag för sådana, som avses i 5 § 2 mom. nämnda lag, en längd över taxeringen till kommunal inkomstskatt och till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt (*inkomstlängd*), en längd över taxeringen till särskild skatt å förmögenhet (*förmögenhetslängd*) ävensom en längd över taxeringen till skogsaccis (*skogsaccislängd*). Hos den gemensamma taxeringsnämnden skola föras särskild inkomstlängd och särskild förmögenhetslängd över taxering för inkomst eller förmögenhet av skattskyldiga, som omförmälas i 77 § 2 mom.

De beslutade — — — skattskyldiges namn.

I inkomstlängden antecknas särskilt

dels i avseende — — — beskattningsbar inkomst;

dels i avseende å statlig inkomst- och förmögenhetsskatt taxerat belopp, beloppet av medgivna ortsavdrag, dock ej såvitt angår ensamstående skattskyldig, samt beskattningsbart belopp med angivande tillika, där det ej framgår av längdens uppställning, av den punkt i 18 § 2 mom. förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, enligt vilken grundbeloppet för däri ingående botten-skatt skall beräknas;

dels ock, till ledning — — — här ovan.

I förmögenhetslängden angives den till särskild skatt å förmögenhet beskattningsbara förmögenheten.

Närmare föreskrifter — — — och ledamöter.

90 §.

2 mom. Har självdeklaration — — — eller upplysning.

I enahanda — — — därtill anmanats. Har vid dylik underlåtenhet att avgiva deklaration eller uppgift taxering åsatts enligt förordningen om särskild skatt å förmögenhet, skall underrättelse varom nu sagts lämnas jämväl skattskyldig fysisk person, som är inom distriktet mantalsskriven.

3 mom. Skall i fråga om stiftelse grundbelopp för den i statliga inkomst- och förmögenhetsskatten ingående botten-skatten beräknas enligt 18 § 2 mom. a) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, åligger det taxeringsnämndens ordförande att ofördröjligen i rekommenderat brev med allmänna posten tillsända stiftelsen underrättelse därom.

91 §.

2 mom. Taxeringslängderna, i huvudskrift eller avskrift, skola vara att tillgå för landskamreraren och länsprövningsnämnden samt i den ordning, Kungl. Maj:t föreskriver, dels tillhandahållas dem, som hava att verkställa debitering av de på grund av taxeringen utgående utskylder, dels ock, med undantag av förmögenhetslängden, offentligen framläggas inom vederbörande kommun under minst fjorton dagar före den 15 juli under taxeringsåret.

92 §.

1 mom. Har skattskyldig haft förvärvskälla, som enligt kommunalskattelagens bestämmelser om beskattningsort är att hänföra till skilda prövningsdistrikt, skola genom vederbörande landskamrerares försorg, så snart ske kan efter det inkomst- och förmögenhetslängderna för året med tillhörande handlingar inkommit till länsstyrelsen och senast den 10 juli, till den mellankommunala prövningsnämnden översändas de självdeklarationer och andra handlingar, som till ledning vid den skattskyldiges taxering för inkomst eller förmögenhet avgivits dels i kommun, till vilken dylik förvärvskälla är att hänföra, dels ock, därest han inom annan kommun är skattskyldig till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, i denna kommun. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift, skola till den mellankommunala pröv-

ningsnämnden jämväl översändas de självdeklarationer och andra handlingar, som avgivits till ledning vid den andra makens taxering för inkomst eller förmögenhet i nämnda kommuner, därest 52 § 1 mom. kommunalskattelagen eller 19 § 1 mom. förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt är tillämplig å makarnas taxering. Samtidigt härmed skola överlämnas utdrag av inkomst- och förmögenhetslängderna samt taxeringsnämndernas protokoll, såvitt angår ifrågavarande taxeringar.

95 §.

Prövningsnämnd beslutar — — — i övrigt.

Särskild prövningsnämnd har att, sedan den ordinarie prövningsnämnden avslutat sitt arbete för året och intill dess nästa ordinarie prövningsnämnd sammanträder, dels besluta över besvär, som anförts enligt 123 §, dels, såvitt angår redan verkställd taxering, pröva ansökningar om sådan befrielse från skattskyldighet, varom förmåles i 15 § 2 mom. och 55 § kommunalskattelagen samt i 23 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och 7 § förordningen om särskild skatt å förmögenhet, dels ock pröva besvär, som avses i 16 § andra stycket lagen om folkpensionering. Vad eljest — — — särskild prövningsnämnd.

Om rätt — — — och 129 §.

98 §.

Alla beslut — — — bör ske.

Taxering, som till följd av prövningsnämndens beslut tillkommit eller blivit fastställd annorlunda än taxeringsnämnden bestämt, skall antecknas i det exemplar av vederbörande taxeringslängd, som är för nämnden tillgängligt, och skall jämväl upptagas i särskild längd (*ändringslängd*), som upplägges i skilda avdelningar dels för särskild fastighetstaxering, dels för taxering till kommunal inkomstskatt och statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, dels för taxering till särskild skatt å förmögenhet och dels för virkestaxering. Närmare föreskrifter om längdföringen meddelas av Kungl. Maj:t.

Nämndens protokoll — — — särskild prövningsnämnd.

99 §.

Länsprövningsnämndens ändringslängder, i huvudskrift eller bestyrkt avskrift, skola i den ordning, Kungl. Maj:t föreskriver, dels tillhandahållas dem, som verkställa debitering av de på grund av taxeringen utgående utskylder, dels ock, med undantag för den avdelning i längden som avser taxering till särskild skatt å förmögenhet, så snart ske kan offentligen framläggas inom vederbörande kommun under minst fjorton dagar.

105 §.

Alla beslut — — — bör ske.

Taxering, som till följd av nämndens beslut tillkommit eller som blivit

fastställd annorlunda än taxeringsnämnd bestämt, skall upptagas i särskild längd (*ändringslängd*). En sådan längd föres för varje län, och skall i densamma uppläggas särskild avdelning för taxering till särskild skatt å förmögenhet. Vad i detta stycke stadgas skall icke gälla beträffande beslut, som fattats i anledning av besvär enligt 123 §.

Justering av — — — deras riktighet.

118 §.

Över beslut — — — och landsting;

b) i fråga om taxering för inkomst eller förmögenhet:

av skattskyldig, såvitt honom rör;

av vederbörande kommun, municipalsamhälle, vägstyrelse och landsting, såvitt angår taxering till kommunal inkomstskatt;

c) i fråga om taxering för avverkat virke:

av skattskyldig — — — vederbörande överjägmästare.

119 §.

2 mom. Har skattskyldig haft förvärvskälla, som enligt kommunalskattelagens bestämmelser om beskattningsort är att hänföra till två eller flera provningsdistrikt, skola besvär enligt 118 §, försåvitt de avse den skattskyldiges taxering för inkomst eller förmögenhet i den kommun, där han taxerats eller bort taxeras till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet, eller i sådan annan kommun, dit förvärvskällan är att hänföra, skriftligen avfattade, ingivas till länsstyrelsen i något av de län, där sagda kommuner äro belägna.

Besvär, varom — — — nästföljande söckendag.

123 §.

2 mom. Den som taxerats till kommunal inkomstskatt eller till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt för intäkt, vilken icke skall räknas till skattepliktig inkomst, eller som taxerats till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet för förmögenhetstillgång av sådant slag, som icke skall upptagas vid beräkning av skattepliktig förmögenhet,

den som — — — taxeringen skett,

den som — — — en ört,

den som — — — är skattskyldig,

den som taxerats till särskild skatt å förmögenhet, ehuru han enligt 1 § förordningen om dylik skatt ej är skyldig utgöra sådan skatt,

den som taxerats till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller till särskild skatt å förmögenhet å ort, där han icke är skattskyldig till sådan skatt,

den som taxerats för — — — hos kammarrätten.

Skall i fråga om stiftelse, för vilken uti stadgad ordning avlämnats behörig självdeklaration och för vilkens vidkommande ej sådan underlåtenhet

förekommit, som enligt 39 § 1 mom. andra punkten föranleder förlust av talan, grundbelopp för den i statliga inkomst- och förmögenhetsskatten ingående botten-skatten beräknas enligt 18 § 2 mom. a) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, skall besvärsmått, som nyss sagts, såvitt angår denna taxeringsåtgärd tillkomma stiftelsen för det fall att stiftelsen ej erhållit föreskriven underrättelse rörande taxeringsåtgärden före den 15 juni, därest beslutet fattats av taxeringsnämnd i något av länen, men före den 10 juli, därest beslutet fattats av taxeringsnämnd i Stockholm, och före den 1 december, därest beslutet fattats av prövningsnämnd.

124 §.

2 mom. Anföras besvär — — — omförmälda nämnd. Före överlämnandet skall länsstyrelsen vid besvären foga såväl utdrag av inkomstlängd, förmögenhetslängd och taxeringsnämnds protokoll, såvitt den överklagade taxeringen angår, som ock de till taxeringsnämnden i frågan ingivna handlingarna, därest icke berörda utdrag och handlingar på grund av stadgandet i 92 § tidigare blivit överlämnade, i vilket fall det åligger allmänna ombudet hos den mellankommunala prövningsnämnden att vid besvären foga ifrågavarande handlingar. Sedan besvärsmått — — — ärendet.

Anföras besvär — — —, till kammarrätten.

124 a §.

1 mom. Har skattskyldig vid taxering till kommunal inkomstskatt åtnjutit avdrag enligt 45 § kommunalskattelagen eller har för skattskyldig förmögenhet vid taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller till särskild skatt å förmögenhet beräknats med hänsyn till fastighets taxeringsvärde, och sker genom utslag av Kungl. Maj:t eller kammarrätten eller beslut jämlikt 123 § 1 eller 4 mom. eller 129 § av prövningsnämnd sådan ändring beträffande fastighetstaxeringen, att avdraget eller förmögenheten bör beräknas till annat belopp än som skett, må besvär med yrkande om härav föranledd ändring i taxeringen av inkomst eller förmögenhet anföras hos prövningsnämnden, eller, om denna taxering redan varit föremål för beslut av kammarrätten, vilket ej överklagats, eller av Kungl. Maj:t, hos den myndighet, som meddelat beslutet. Är sagda — — — i övrigt.

Rätt att — — — motsvarande tillämpning.

130 §.

Därest efter anförda besvär eller eljest taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt ändras eller bliver någon påförd, skall samtidigt vidtagas den ändring i taxering till särskild skatt å förmögenhet, som därav må föranledas.

136 §.

Vid kronoräkenskapernas granskning inom riksräkenskapsverket må med avseende å verkställd taxering anmärkning icke framställas.

143 §.

1 mom. Har någon i självdeklaration eller därtill hörande handling eller i särskild uppgift angående renskötsel eller i upplysning, som i 32 § avses, mot bättre vetande lämnat oriktigt meddelande, som är ägnat att leda till frihet från taxering eller till för låg taxering, böte, om det oriktiga meddelandet blivit vid taxeringen följt, högst fem gånger den inkomst- och förmögenhetsskatt samt den särskilda skatt å förmögenhet, som därigenom undandragits, och i annat fall högst fem gånger den inkomst- och förmögenhetsskatt samt den särskilda skatt å förmögenhet, som skulle hava undandragits, i händelse det oriktiga meddelandet blivit följt vid taxeringen, i vartdera fallet dock minst femtio kronor. Därest det — — — femtio kronor.

Har någon — — — femtio kronor.

145 §.

4 mom. Efter prövning — — — fastighetstaxeringsnämndernas beslut.

Vad som ställes till länsstyrelsernas förfogande för ersättning åt ordförandena och kronoombuden i taxeringsnämnderna, för ersättning såvitt angår årlig taxering åt kamreraren vid överståthållarämbetets avdelning för uppborärenden samt för det i samband med taxeringsarbetet jämlikt 15 § 2 mom. lämnade biträde av städernas tjänstemän jämte vad som utanordnas till kommuner må sammanlagt utgöra högst ett belopp, motsvarande tre procent av grundbeloppet för hela riket av den i den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten ingående bottenskatten, sådant grundbeloppet beräknats enligt taxeringsnämndernas beslut.

Vid fördelningen — — — av länsstyrelsen.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1939; dock att i fråga om mål och ärenden, som avse taxering verkställd före år 1939, äldre bestämmelser fortfarande skola gälla.

Förslag

till

lag angående ändring av 67 § lagen den 6 juni 1930 (nr 251) om kommunalstyrelse på landet.

Härigenom förordnas, att 67 § lagen den 6 juni 1930 om kommunalstyrelse på landet skall erhålla följande ändrade lydelse:

67 §.

Kommuns medelsbehov skall, i den mån det ej fylles genom andra inkomster, täckas genom uttaxering av allmän kommunalskatt i förhållande till de skattekronor och skatteören, som enligt bestämmelserna i kommunal-skattelagen i senast fastställda taxeringslängd påförts de till kommunen skattskyldiga.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1939.

Förslag

till

lag angående ändring av 62 § lagen den 6 juni 1930 (nr 252) om kommunalstyrelse i stad.

Härigenom förordnas, att 62 § lagen den 6 juni 1930 om kommunalstyrelse i stad skall erhålla följande ändrade lydelse:

62 §.

Stads medelsbehov skall, i den mån det ej fylles genom andra inkomster, täckas genom uttaxering av allmän kommunalskatt i förhållande till de skattekronor och skatteören, som enligt bestämmelserna i kommunal-skattelagen i senast fastställda taxeringslängd påförts de till kommunen skattskyldiga.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1939.

Förslag

till

lag angående ändring av 54 § lagen den 15 juni 1935 (nr 337) om kommunalstyrelse i Stockholm.

Härigenom förordnas, att 54 § lagen den 15 juni 1935 om kommunalstyrelse i Stockholm skall erhålla följande ändrade lydelse:

54 §.

Stadens medelsbehov skall, i den mån det ej fylls genom andra inkomster, täckas genom uttaxering av allmän kommunalskatt i förhållande till de skattekronor och skatteören, som enligt bestämmelserna i kommunalskatte-lagen i senast fastställda taxeringslängd påförts de till kommunen skatt-skyldiga.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1939.

Förslag

till

lag angående ändring av 17 § lagen den 28 maj 1937 (nr 249) om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar.

Härigenom förordnas, att 17 § lagen den 28 maj 1937 om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

17 §.

Till myndighet — — — uppgiftens datum.

Förmögenhetslängd ävensom prövningsnämnds ändringslängd beträffande taxering till särskild skatt å förmögenhet må ej utan den skattskyldiges samtycke utlämnas till annan tidigare än tjuugu år efter längdens datum.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1939.

Förslag

till

förordning om upphävande av förordningen den 24 april 1863 (nr 20 s. 1) angående mantalspenningarnas utgörande.

Härigenom förordnas, att förordningen den 24 april 1863 angående mantalspenningarnas utgörande skall upphöra att gälla med utgången av år 1938.

Förslag

till

förordning om ändring av vissa delar i förordningen den 6 augusti 1894 (nr 61) angående mantalsskrivning.

Härigenom förordnas, att § 7 mom. 3, § 8 mom. 1 och § 15 förordningen den 6 augusti 1894 angående mantalsskrivning¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges:

§ 7.

Mom. 3. Genom vederbörande kommunalombud bör vid mantalsskrivningen avlämnas av fattigvårdsstyrelsen uppgjord förteckning å dem, som inom distriktet åtnjuta fattigunderstöd.

§ 8.

Mom. 1. I enlighet — — — arbetsgivare utövas.

I längden angivas även de värnpliktiga; varjämte iakttages, att den, som saknar stadigt hemvist, efteråt i längden särskilt upptages, på sätt formuläret till mantalslängd utvisar.

§ 15.

Uraktlåter uppgiftspliktig — — — varje förrättning.

Denna förordning träder i kraft den 1 oktober 1938.

¹ Senaste lydelse av § 7 mom. 3 se SFS 1909:121, av § 8 mom. 1 se SFS 1937:29 och av § 15 se SFS 1918:381.

MOTIV.

KAPITEL I.

Statsbeskattningen av inkomst och förmögenhet enligt gällande grunder.

Som inledning till kommitténs betänkande må lämnas en kort översikt av skatteförfattningarnas innehåll i de delar, som beröras av utredningen. I fråga om tillkomsten av nu gällande bestämmelser rörande statsbeskattningen av inkomst och förmögenhet får kommittén däremot, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till propositionen nr 232 till 1936 års riksdag.

Den *statliga inkomst- och förmögenhetsskatten* utgår enligt förordning den 28 september 1928. Från den skattskyldiges sammanlagda inkomster av olika förvärvskällor göras vissa s. k. allmänna avdrag, såsom för under-skott å förvärvskälla, allmänna skatter med undantag av kronoutskylder, periodiskt understöd m. m. Bland dessa allmänna avdrag ingår ett avdrag för gift kvinna, som levt tillsammans med sin man och under beskattnings-året haft inkomst av rörelse eller eget arbete, i det att hon, om och i den mån sådan hennes inkomst därtill förslår, äger åtnjuta ett avdrag med 200 kronor. Vad som återstår sedan de allmänna avdragen verkställts benämnes *taxerad inkomst*. Förmögenhetsbeskattningen är så anordnad, att till den taxerade inkomsten lägges ett belopp, motsvarande $\frac{1}{60}$ av den skattskyldiges netto-förmögenhet. Summan av den taxerade inkomsten och förmögenhetsdelen utgör det till inkomst- och förmögenhetsskatt *taxerade beloppet*. I fråga om förmögenhetsbeskattningen är att iakttaga, att skattskyldig, som har hemma-varande barn, vilket vid taxeringsårets ingång icke fyllt 21 år, skall, därest barnets till inkomst- och förmögenhetsskatt beräknade beskattningsbara be-lopp icke uppgår till minst 10 kronor, taxeras jämväl för barnets förmö- genhet.

Skattskyldig fysisk person, som varit här i riket bosatt under beskattnings-året, äger att å det taxerade beloppet åtnjuta statligt ortsavdrag (grundavdrag och familjeavdrag), vars storlek bestämmes med hänsyn till särskild orts-gruppering. Med avseende å levnadskostnadernas höjd indelas nämligen samtliga orter i riket i fem ortsgrupper, av vilka ortsgrupp I omfattar orter med de billigaste och ortsgrupp V orter med de dyraste levnadskostnaderna.

Denna indelning verkställes av socialstyrelsen enligt de närmare föreskrifter, Konungen äger meddela, och gäller för en tid av fem år i sänder. Grundavdraget utgör i ortsgroup I 680 kronor, i ortsgroup II 760 kronor, i ortsgroup III 840 kronor, i ortsgroup IV 920 kronor och i ortsgroup V 1 000 kronor för helt år räknat. Skattskyldig, som under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med sin hustru eller som haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn under 16 år, vilket ej haft minst 450 kronors inkomst, är berättigad att, utöver grundavdrag, åtnjuta familjeavdrag. Familjeavdraget utgör, med lika belopp för hustru och varje barn, i ortsgroup I 320 kronor, i ortsgroup II 320 kronor, i ortsgroup III 360 kronor, i ortsgroup IV 360 kronor och i ortsgroup V 400 kronor. Skattskyldig, som under beskattningsåret haft husföreståndarinna hos sig anställd, äger, därest han varit ogift (varmed jämställes änking, änka eller fränksild) och haft hemmavarande barn, för vilket han varit berättigad erhålla avdrag, att åtnjuta samma familjeavdrag, som tillkommer skattskyldig för hustru. För barn, vars föräldrar icke varit under beskattningsåret gifta med varandra eller ehuru gifta med varandra levt åtskilda, skall, därest enligt nu nämnda bestämmelser båda föräldrarna skulle vara berättigade till avdrag för barnet, avdraget tillkomma fadern, om denne haft barnet i sin vård under hela eller större delen av beskattningsåret, men eljest modern.

De ovan omförmälda ortsavdragen komma genom tillämpning av en särskild bestämmelse, den s. k. bankningsregeln, att ökas med högst 50 procent av avdragsbeloppen. Förutom med ortsavdrag skall nämligen det taxerade beloppet minskas, om det taxerade beloppet uppgår till eller överskjuter ortsavdragets dubbla summa, med ett belopp, motsvarande hälften av ortsavdraget, och, om det taxerade beloppet ej uppgår till ortsavdragets dubbla summa, med hälften av det belopp, varmed det taxerade beloppet överskjuter ortsavdraget. Slutligen må, om den skattskyldiges skatteförmåga finnes vara väsentligt nedsatt till följd av långvarig sjukdom, olyckshändelse, ålderdom, underhåll av andra närstående än barn, för vilka familjeavdrag är medgivet, eller annan därmed jämförlig omständighet, det taxerade beloppet efter vederbörande beskattningsnämnds beprövande minskas med ytterligare ett belopp av högst 1 000 kronor. Vad som härefter återstår utgör *beskattningsbart belopp*.

För annan skattskyldig än fysisk person, som varit här i riket bosatt under beskattningsåret, utgör det taxerade beloppet tillika beskattningsbart belopp.

Fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret och vilkens beräknade taxerade belopp icke uppgår till 600 kronor, skall icke utgöra inkomst- och förmögenhetsskatt. I övrigt inträder skatteplikt för skattskyldig, som nu sagts, då det beräknade beskattningsbara beloppet uppgår till minst 10 kronor, och för annan skattskyldig, då det beräknade taxerade beloppet uppgår till minst 100 kronor.

Äkta makar, som under beskattningsåret levt tillsammans, taxeras en var för sin inkomst och förmögenhet och mannen därjämte för boets gemensamma inkomst och förmögenhet. Skatteplikten däremot bedömes med hän-

syn till makarnas sammanlagda beräknade taxerade belopp, varjämte ortsavdrag ävensom beskattningsbart belopp beräknas för makarna gemensamt. Skatten beräknas efter det för makarna gemensamma beskattningsbara beloppet och fördelas å dem efter förhållandet mellan deras taxerade belopp.

För inkomst- och förmögenhetsskattens beräkning äro i författningen intagna särskilda tariffer, vilka utgöra ett slags grundtaxa så att skatt utgår med viss för varje år beslutad, för alla skattskyldiga enhetlig procent av enligt tarifferna uträknade *grundbelopp*. Beträffande sättet för grundbeloppens beräkning särskiljer förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt följande kategorier skattskyldiga:

a) För fysiska personer, oskifta dödsbon, svenska ekonomiska föreningar och utländska bolag ävensom s. k. familjestiftelser är skattetariffen anordnad som en skiktstaka med en skatteprocent för grundbeloppet av 3 i lägsta skiktet, då det beskattningsbara beloppet icke överstiger 10 000 kronor. Grundbeloppet utgör vidare för den del av det beskattningsbara beloppet, som överstiger

10 000 kronor	men icke	20 000 kronor	4 %;
20 000	» » »	40 000	» 5 %;
40 000	» » »	60 000	» 6 %;
60 000	» » »	100 000	» 7 %;
100 000	» » »	150 000	» 8 %;
150 000	» » »	200 000	» 9 %;
200 000	» » »	300 000	» 10 %;
300 000	» » »	400 000	» 11 %;
400 000	» » »	600 000	» 12 %;
600 000	» » »	800 000	» 13 %;
800 000	» » »	1 000 000	» 14 %;
1 000 000	»		15 %.

Grundbeloppet får icke i något fall överstiga 12 procent av det beskattningsbara beloppet, vilket procenttal inträder vid ett beskattningsbart belopp å 1 226 670 kronor.

b) För svenska aktiebolag, vad beträffar försäkringsaktiebolag för den del av inkomsten, som belöper på aktieägarna i denna deras egenskap, gäller en tariff, enligt vilken grundbeloppet alltefter inkomstprocentens storlek utgör 1½—12 % av det beskattningsbara beloppet. Med inkomstprocent avses i regel det procenttal, efter helt år räknat, som det beskattningsbara beloppet utgör av bolagets kapital (aktiekapital och reservfond). Den lägsta skattesatsen, 1½ %, tillämpas, när inkomstprocenten icke överstiger 4 och den högsta, 12 %, gäller vid en inkomstprocent överstigande 150.

Till förebyggande av alltför stark ökning av grundbeloppet i fall, då inkomsten blott obetydligt överstiger gränsläget för en högre skattesats, stadgas, att skattens grundbelopp icke i något fall får med mera än halva det överskjutande beskattningsbara beloppet överstiga det grundbelopp, som högst skolat påföras bolaget, därest dess beskattningsbara belopp hade varit allenast så stort, att bolaget varit att hänföra till närmast lägre skatteklass.

c) För svensk försäkringsanstalts inkomst, i den mån den icke belöper på aktieägarna i denna deras egenskap, utgör grundbeloppet 6 % av det beskattningsbara beloppet.

d) För sparbank utgör grundbeloppet 4 % av det beskattningsbara beloppet.

e) För andra skattskyldiga än dem, som avses under a)—d), utgör grundbeloppet 3 % av det beskattningsbara beloppet.

För budgetåren 1929/1930—1932/1933 fastställdes procenttalen för utdebiteringen till 145, för budgetåret 1933/1934 till 165 samt för budgetåren 1934/1935—1937/1938 till 170.

I 1928 års skattesystem ingår förutom den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten ännu en statsskatt å inkomst och förmögenhet, nämligen *utjämningskatten*. Avkastningen av denna skatt, vilken ersatte den förutvarande utjämningsandelen av den kommunala progressivskatten, användes till utjämning av skattetrycket olika kommuner eller andra menigheter emellan. Utjämningskattens grundbelopp utgjorde ursprungligen $\frac{1}{3}$ av den *kommunala progressivskattens* grundbelopp men höjdes år 1934 till $\frac{2}{3}$ av detsamma.

Rörande bestämmelserna om kommunal progressivskatt torde få hänvisas till den utförliga redogörelse därför, som lämnas i kapitel III av betänkandet.

Utjämningskatten har sedan år 1932 uttagits med hela grundbeloppet. Emellertid har utjämningskatten jämte de övriga medel, som enligt särskilda bestämmelser disponeras för skatteutjämning — skatt som erlägges på grund av taxering för gemensamt kommunalt ändamål samt hälften av den särskilda skatten å vissa lotterivinster — de senaste åren icke förslagits till ändamålet, utan skatteutjämningsmedlens fond har måst förstärkas genom anslag å allmänna budgeten, uppgående till för budgetåret 1933/1934 4 miljoner kronor samt för ett vart av budgetåren 1934/1935 och 1935/1936 10 miljoner kronor. För budgetåren 1936/1937 och 1937/1938 ha anvisats anslag för samma ändamål å 4 respektive 2 miljoner kronor.

Av statsfinansiella skäl har under de senaste åren den statliga beskattningen utökats med ytterligare två skatter, extra inkomst- och förmögenhetsskatt samt särskild skatt å förmögenhet.

Extra inkomst- och förmögenhetsskatt uttogs första gången för budgetåret 1932/1933 i enlighet med en år 1932 av riksdagen antagen förordning om dylik skatt. På grund av särskilda, med denna förordning i stort sett likalydande förordningar har därefter extra inkomst- och förmögenhetsskatt utgått jämväl för budgetåren 1933/1934—1935/1936. Vid 1936 års riksdag beslöts en avsevärd skärpning av skatteskalen för denna skatt, innebärande mer än en fördubbling av inkomsterna av skatten. För innevarande budgetår utgår skatten efter samma skatteskala som för budgetåret 1936/1937. Skatten erlägges av fysiska personer och oskifta dödsbon (numera även familjestiftelser), för vilka det till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt be-

skattningsbara beloppet överstiger 6 000 kronor, och utgår enligt skiktsskala med procentsatser från 1 till 8 procent. Skatten utgör:

när det till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet icke överstiger 8 000 kronor:

en procent av den del av det beskattningsbara beloppet, som överstiger 6 000 kronor;

när det beskattningsbara beloppet överstiger

8 000	men icke	10 000	kr.:	20	kr. för	8 000	kr. och 2 %	av återstoden;
10 000	»	12 000	» :	60	»	10 000	» » 3 %	» ;
12 000	»	20 000	» :	120	»	12 000	» » 4 %	» ;
20 000	»	30 000	» :	440	»	20 000	» » 5 %	» ;
30 000	»	50 000	» :	940	»	30 000	» » 6 %	» ;
50 000	»	100 000	» :	2 140	»	50 000	» » 7 %	» ;
100 000	kr.		:	5 640	»	100 000	» » 8 %	» .

Särskild skatt å förmögenhet uttages alltsedan budgetåret 1934/1935 på grund av särskilda, varje år upprepade förordningar. Skattskyldighet åligger fysisk person, oskift dödsbo, utländsk juridisk person och familjestiftelse, därest den enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skattepliktiga förmögenheten överstiger 50 000 kronor. I skattelindrande syfte äro bestämmelser meddelade om reduktion av den skattepliktiga förmögenheten i fall då den lämnat ingen eller låg avkastning. Sålunda skall den beskattningsbara förmögenheten för annan skattskyldig än familjestiftelse utgöra högst ett belopp motsvarande 25 gånger det för den skattskyldige enligt inkomst- och förmögenhetsskatteförordningen beskattningsbara beloppet, dock minst 40 % av den skattepliktiga förmögenheten. Fastställes ej för den skattskyldige något sådant beskattningsbart belopp, utgör den beskattningsbara förmögenheten ett belopp motsvarande 40 % av den skattepliktiga förmögenheten. Det nyss omnämnda procenttalet 40 har fastställts först i den förordning, som reglerar skattens utgörande för år 1937. Tidigare utgjorde motsvarande procenttal 50. Skatten utgår enligt skiktsskala med procenttalen 1—5 promille. Den utgör:

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger 50 000 kronor men icke 150 000 kronor: en promille av den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 50 000 kronor;

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger

150 000	men icke	300 000	kr.:	100	kr. för	150 000	kr. och 2 ‰	av återstoden;
300 000	»	500 000	» :	400	»	300 000	» » 3 ‰	» ;
500 000	»	1 000 000	» :	1 000	»	500 000	» » 4 ‰	» ;
1 000 000	kr.		:	3 000	»	1 000 000	» » 5 ‰	» .

KAPITEL II.

1936 års utredningar och förslag rörande omläggning av den direkta statsbeskattningen. Direktiven för kommittén.

1936 års utredningar och förslag.

I anslutning till ett uttalande av chefen för finansdepartementet vid anmälan inför Kungl. Maj:t av finansplan och inkomstberäkning för budgetåret 1935/1936 framhöll bevillningsutskottet vid 1935 års riksdag (betänkande nr 62) angelägenheten av att en översyn av inkomst- och förmögenhetsskatterna, som borde avse att ersätta de nuvarande skatteformerna på ifrågavarande område med ett mera enhetligt system, igångsattes å sådan tidpunkt att förslag i ämnet kunde föreläggas 1936 års riksdag. Utskottets uttalande godkändes av riksdagen.

I anledning av vad sålunda förekommit igångsattes inom finansdepartementet undersökningar rörande förefintliga möjligheter till rationalisering av de direkta skatterna till staten. Denna utredning resulterade i en promemoria med förslag till viss omläggning av den direkta statsbeskattningen. Jämsides med denna utredning verkställdes inom finansdepartementet av tillkallade sakkunniga, professorn E. Lindahl och docenten C. Welinder, vissa undersökningar rörande det samlade skattetrycket i Sverige och i utlandet (Statens off. utredn. 1936: 18). De sakkunniga lämnade därvid även en redogörelse för de allmänna dragen av skattesystemens utformning och skattebördans fördelning i vissa främmande länder, vartill kommittén tillåter sig hänvisa (sid. 90 ff.).

Departementspromemorian lades sedermera efter remiss till grund för proposition i ämnet till 1936 års riksdag (proposition nr 232, senare — i vad avser skatteskalorna — ändrad genom proposition nr 269).

De förslag som förelades riksdagen åsyftade i främsta rummet en förenkling och rationalisering av formerna för den statliga beskattningen av inkomst och förmögenhet men inneburo därjämte — beträffande *fysiska personer*, till vilka hänfördes jämväl oskifta dödsbon och s. k. familjestiftelser — en ny avvägning av skattefördelningen mellan olika inkomstklasser samt mellan inkomst och förmögenhet åsyftande en lindring av skattetrycket på mindre inkomster. Frågan om skatternas avvägning med hänsyn till familjestorlek lämnades däremot öppen men ansågs av föredragande departementschefen

vara möjlig att lösa inom ramen av de föreslagna skatteskalorna. Enligt förslagen skulle de fyra nu utgående statsskatterna å fysiska personers inkomst och förmögenhet — statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, extra inkomst- och förmögenhetsskatt, särskild skatt å förmögenhet samt utjämningskatt — ersättas av det nya skattesystemet.

I departementspromemorian framlades lagtexter jämte motivering till tre alternativa förslag till beskattning av fysiska personer, vilka förslag betecknats som I a, I b och II. Alternativen I a och I b bestodo av en kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt samt en särskild förmögenhetsskatt. Alternativ II innefattade däremot endast en skatt, nämligen en kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt.

Enligt alternativ I a utgjorde förmögenhetsdelen i inkomst- och förmögenhetsskatten endast $\frac{1}{200}$ i stället för nuvarande $\frac{1}{60}$; enligt alternativ I b var den $\frac{1}{100}$. I alternativ II hade en förmögenhetsdel av $\frac{1}{60}$ bibehållits för förmögenhetsbelopp upp till 180 000 kronor, varemot för överskjutande belopp förmögenhetsdelen skulle utgöra $\frac{1}{40}$. För samtliga alternativ gällde, att inkomst- och förmögenhetsskatten var uppdelad i en rörlig och en fast del. Den rörliga delen, bottenskatten, var progressiv i likhet med den fasta delen, tilläggsskatten. För bottenskatten hade samma skala föreslagits för alla tre alternativen; ifråga om tilläggsskatten däremot var skalan vid alternativ II något mjukare än den för de båda övriga alternativen föreslagna. Skalan för bottenskatten började med 3 % i lägsta skiktet upp till 2 000 kronor beskattningsbart belopp. Bottenskatten hade som högsta skattesats 10 %, vilket procenttal inträdde i den mån det beskattningsbara beloppet översteg 10 000 kronor. Den fasta tilläggsskatten tog sin början vid 12 000 kronor och var uppbyggd på grundvalen av en särskild skatteskala; lägsta skattesatsen i denna var 2 % för skiktet 12 000—20 000 kronor och högsta skattesatsen 20 %, som skulle tillämpas å den del av det beskattningsbara beloppet som översteg 200 000 kronor (betr. alternativ II 300 000 kronor). Den i alternativ I a ingående särskilda, fasta förmögenhetsskatten började vid ett beskattningsbart förmögenhetsbelopp å 20 000 kronor och skulle uttagas enligt skiktsskala med skattesatserna 1—6 promille. Högsta satsen avsåg skiktet över 1 000 000 kronor. I alternativ I b sattes skattskyldighetens inträdande vid ett beskattningsbart förmögenhetsbelopp å 50 000 kronor. Skalan för den särskilda skatten å förmögenhet överensstämde för övrigt vid detta alternativ helt med den som gällt enligt förordningarna om särskild skatt för förmögenhet. Alternativ II inrymde såsom förut nämnts icke någon särskild skatt å förmögenhet.

Vad angår reduktionsreglerna vid förmögenhetsbeskattningen föreslogs i promemorian relationstalet mellan skattepliktig förmögenhet och det till inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet fortfarande satt till 25, vilket skulle innebära en lindring med hänsyn till den reducering av förmögenhetsdelen från $\frac{1}{60}$ till $\frac{1}{200}$ respektive $\frac{1}{100}$, som föreslagits i alternativen I a och I b. Minimibeloppet för den beskattningsbara förmögenheten föreslogs vidare sänkt från 50 till 40 % av den skattepliktiga förmögenheten,

vilken sänkning som förut nämnts innevarande år genomförts för den särskilda förmögenhetsskattens del.

Enligt verkställda beräkningar skulle vid en tillämpning av de föreslagna alternativen icke i något fall uppnås det skattebelopp, som i 1936 års statsverksproposition beräknats skola debiteras fysiska personer. I 1936 års statsverksproposition hade föreslagits en grundbeloppsprocent för inkomst- och förmögenhetsskatten av 150. Om man räknade med oförändrat utdebiteringsbehov och oförändrat skatteunderlag, skulle en tillämpning av de ifrågasatta alternativen medföra, att man omedelbart finge taga ut förhöjt grundbelopp av den rörliga botten-skatten, nämligen cirka 115 % i alternativ I a och I b och cirka 110 % i alternativ II.

I den första av de vid 1936 års riksdag avgivna propositionerna (nr 232) framhöll departementschefen, som vid valet mellan de olika i promemorian upptagna alternativa systemen förordade alternativ I a, att det nya systemet borde läggas på en grundbeloppsnivå som motsvarade en uttagningsprocent av 150 för den gällande inkomst- och förmögenhetsskatten. Förden-skull höjdes lägsta procentsatsen i botten-skatten (avseende beskattningsbara belopp icke överstigande 2 000 kronor) till 3·5. Den viktigaste ändringen var eljest, att övergången mellan den allmänna inkomst- och förmögenhetsskattens fasta och dess rörliga del föreslogs förskjuten nedåt, i det att botten-skattens högsta skiktprocent bestämdes till 7 i stället för till 10 %. Enligt departementspromemorian skulle den högsta skiktprocenten tillämpas för den del av det beskattningsbara beloppet som översteg 10 000 kronor. Den i propositionen förordade lägre skiktprocenten skulle tillämpas å den del som översteg 6 000 kronor. Tilläggsskatten började enligt propositionen vid 8 000 kronor. I första skiktet, 8 000—10 000 kronor, var skatte-satsen 4 %. Tilläggsskatten slutade med 21 % i högsta skiktet (över 200 000 kronor). Beträffande den särskilda skatten å förmögenhet gjordes i propositionen ingen ändring i den skala, som föreslagits för motsvarande skatt enligt alternativ I a i promemorian. Även den i promemorian för sistnämnda alternativ föreslagna reduktionsregeln antogs i propositionen.

På grund av de betydande utgiftsökningar utöver de i 1936 års statsverksproposition förutsedda, vilka förväntades under de kommande åren på grund av beslut vid 1936 års riksdag, fann finansministern mot slutet av sistnämnda riksdag nödvändigt att till förnyat övervägande upptaga frågan om fördelningen av skattebördan på olika medborgargrupper vid den i propositionen nr 232 föreslagna nya inkomst- och förmögenhetsbeskattningen. I sådant syfte framlades för riksdagen propositionen nr 269, i vilken föreslogs vissa ändringar i de förut framlagda skatteskalorna. Själva systemet lämnades däremot orubbat. I fråga om inkomst- och förmögenhetsskatten behölls det genom tilläggsskatten uttagna beloppet väsentligen oförändrat men botten-skattens spännvidd ökades genom att progressionen fick fortsätta till 10 %, vilken procentsats skulle avse beskattningsbara belopp över 8 000 kronor. Tilläggsskatten föreslogs taga sin början vid 10 000 kronor och utgöra för första skiktet, 10 000—15 000 kronor, 4 % samt stiga till 26 % i högsta skik-

tet, avseende beskattningsbara belopp över 200 000 kronor. Jämväl skalan för den särskilda skatten å förmögenhet föreslogs skärpt, så att högsta skattesatsen skulle utgöra 8 promille mot 6 promille enligt det tidigare förslaget. Dessutom skulle skattskyldighet inträda redan så snart den beskattningsbara förmögenheten översteg 15 000 kronor.

Genom den i propositionen nr 269 föreslagna ändringen av skatteskalorna beräknades avkastningen av skattesystemet vid grundbeloppsnivå stiga med 18 miljoner kronor utöver den beräknade avkastningen av skatterna vid tillämpning av de i den tidigare propositionen föreslagna skalorna.

Vad angår beskattningen av *juridiska personer* föreslogs i departementspromemorian i fråga om aktiebolag, svenska ekonomiska föreningar och utländska bolag övergång från progressiv till proportionell beskattning, därvid förordades en skattefot av 7 procent. Enligt förslaget skulle för nämnda juridiska personer ej blott utjämningskatten utan även den kommunala progressivskatten bortfalla. Det för riksdagen framlagda förslaget anslöt sig i huvudsak till de i promemorian föreslagna grunderna. I anslutning till den högre grundbeloppsnivå, som antagits i propositionen nr 232, justerades emellertid skatteprocenten till 8.

Beträffande återstående juridiska personer innebar Kungl. Maj:ts förslag endast höjning av grundbeloppsprocenten till den nya nivån. Bottenskattens grundbelopp föreslogs i enlighet härmed till 9 % för försäkringsanstalter, 6 % för sparbanker och 4 % för »andra skattskyldiga» (ideella föreningar, stiftelser, häradsallmänningar m. fl.).

Bevillningsutskottets betänkande i ämnet (nr 46) innefattade avstyrkande av Kungl. Maj:ts propositioner i nu berörda delar samt begäran om ny utredning angående den statliga beskattningen av inkomst och förmögenhet, varvid borde övervägas vad utskottet i betänkandet anfört. Nio ledamöter av utskottet reserverade sig för bifall till propositionen nr 269 utom vad rörde bolagsbeskattningen, i vilken del ytterligare utredning förordades. För svenska ekonomiska föreningar samt utländska bolag föreslogo reservanterna icke ändring i Kungl. Maj:ts förslag. Ytterligare två ledamöter voro skiljaktiga i avseende å vissa delar av utskottets motivering.

På grund av skiljaktiga beslut i kamrarna förföll frågan vid 1936 års riksdag. I fråga om begäran om ny utredning hemställde bevillningsutskottet i sitt memorial i anledning av kamrarnas skiljaktiga beslut, att riksdagen måtte, sedan båda kamrarna frånträtt sina tidigare fattade beslut, i skrivelse hos Kungl. Maj:t hemställa om förnyad utredning angående den statliga beskattningen av inkomst och förmögenhet. Utskottets motivering rörande utredningsyrkandet ströks sålunda helt. Vad utskottet i sitt memorial hemställt bifölls av kamrarna.

Direktiven.

Vid anmälan inför Kungl. Maj:t den 13 augusti 1936 av frågan om tillsättande av en kommitté för fortsatt utredning rörande omläggning av den direkta statsbeskattningen anförde dåvarande chefen för finansdepartementet, statsrådet Ljungdahl, efter att ha lämnat en kortfattad redogörelse för den behandling, frågan erhållit vid 1936 års riksdag, följande:

»Önskvärdheten av att en rationalisering av den statliga beskattningen av inkomst och förmögenhet så snabbt som möjligt förverkligas, gör det angeläget att den utredning varom 1936 års riksdag sålunda hemställt nu omedelbart igångsättes.

När 1935 års riksdag uttalade sig för en översyn av inkomst- och förmögenhetsbeskattningen torde närmast ha avsetts en överarbetning av skattesystemet ur rent tekniska synpunkter. I nu rådande läge, med ett avsevärt ökat statligt inkomstbehov, torde det likväl få anses ofrånkomligt att jämväl frågorna om skattefördelningen upptagas till omprövning. Ehuru därför den förnyade utredningen i likhet med den tidigare inom departementet verkställda undersökningen bör omfatta beskattningens tekniska utformning såväl som dess avvägning, finner jag det naturligt, att arbetet i första hand inriktas på en prövning av möjligheterna att ersätta de nuvarande olika skatteformerna på ifrågavarande område med ett mera enhetligt system. Denna del av skatteproblemet torde kunna undersökas självständigt och i huvudsak oberoende av politiska utgångspunkter, även om ett praktiskt förslag i ämnet måste innefatta ett ställningstagande jämväl till skattens avvägning.

I remissyttrandena över den inom finansdepartementet upprättade promemorian såväl som under riksdagsbehandlingen av de förslag till rationalisering av skattesystemet, för vilkas huvudsakliga innebörd jag i det föregående redogjort, ha sympatier uttalats för en beskattning av fysiska personer genom en enhetlig inkomst- och förmögenhetsskatt. Såsom redan framhållits förordades emellertid i Kungl. Maj:ts förslag ett system med dels en inkomst- och förmögenhetsskatt, dels en särskild förmögenhetsskatt. De fördelar och olägenheter som äro förbundna med de olika skattesystemen äro endast delvis jämförbara. En enhetlig inkomst- och förmögenhetsskatt framstår ur taxeringssynpunkt som enklare och har i Sverige vunnit hävd. Ett system med särskild förmögenhetsbeskattning kan likväl tänkas erbjuda större möjligheter att anpassa förmögenhetsbeskattningen efter den med förmögenhetsinnehavet förbundna skatteförmågan. Därest den fortsatta utredningen skulle bestyrka detta antagande, innebär berörda förhållande enligt min mening en så betydande fördel, att det bör fälla utslag till förmån för att beskattningen av förmögenhet skall ske enbart genom en särskild skatt.

Ett annat tekniskt spörsmål, till vilket man likaledes synes böra taga ståndpunkt redan på ett tidigt stadium av det fortsatta utredningsarbetet, gäller den utsträckning i vilken skatterna skola vara rörliga. Denna fråga får bedömas mot bakgrunden av å ena sidan det normala skattebehov varmed man

räknar, å andra sidan den elasticitet inför växlande inkomstbehov som man anser att beskattningen bör äga. I föreliggande budgetläge kan det vid den förnyade utredningen antagas komma att visa sig lämpligt att upptaga den tanke som låg till grund för förslagen till årets riksdag och mot vilken inga invändningar riktades under frågans riksdagsbehandling, nämligen att inkomstbeskattningen endast i begränsad utsträckning skulle vara rörlig.

Såsom redan nämnts berörde förslagen till årets riksdag icke frågan om sättet för beskattningens differentiering med hänsyn till familjestorlek. Medan utredningsarbetet pågick inom finansdepartementet, framlades av befolkningskommissionen ett förslag i ämnet åsyftande å ena sidan vissa justeringar i nuvarande avdragssystem och å andra sidan en ytterligare differentiering av familjebeskattningen genom en ny skatt för familjehjälp så konstruerad att skatten med hela sitt belopp utgick av ogift inkomsttagare medan däremot en inkomsttagare med hustru och två barn blev helt skattefri. Fler-talet av de myndigheter till vilka befolkningskommissionens betänkande remitterades för yttrande ställde sig avvisande till förslaget om särskild skatt, och vid anmälan inför Kungl. Maj:t av de nya skatteförslagen uttalade föredragande departementschefen sina tvivel rörande lämpligheten av den av befolkningskommissionen anvisade formen för skattedifferentiering med hänsyn till familjestorlek. Frågan krävde enligt departementschefens mening ytterligare övervägande, innan den kunde anses mogen för lösning. Departementschefen förutsatte, att lösningen icke kunde sökas i en fristående skatt av den art befolkningskommissionen föreslagit, och väntade sålunda icke att den fortsatta behandlingen av frågan skulle leda till en ny komplicering av den statliga beskattningen.

I bevillningsutskottets yttrande över förslaget till omläggning av den statliga inkomst- och förmögenhetsbeskattningen (betänkande nr 46) framhölls, bland annat, att även om befolkningskommissionens förslag icke kunde i oförändrat skick läggas till grund för en reform på ifrågavarande område, det likväl syntes vara möjligt att, sedan en överarbetning av detta förslag verkställts, statsbeskattningen och familjebeskattningen samtidigt upptoges till behandling och avgörande. Även enligt min mening är det önskvärt, att frågan om skattedifferentiering med hänsyn till familjestorlek upptages till prövning i samband med övriga spörsmål rörande den statliga beskattningens utformning. Lösningen av differentieringsfrågan torde likväl icke lämpligen kunna sökas i en fristående beskattning. En framkomlig väg synes däremot vara att nuvarande avdragssystem kompletteras med en eller annan form av avdrag från skatten, varigenom en till sina verkningar i huvudsak lika omfattande differentiering av beskattningen med hänsyn till familjestorlek synes möjlig att vinna som genom en särskild skatt efter av befolkningskommissionen förordade linjer. Ett slutligt ståndpunktstagande till frågan om skattedifferentiering efter familjeförhållanden är möjligt först i samband med behandlingen av frågorna om skattens fördelning mellan olika inkomstklasser m. m. Det torde emellertid vara lämpligt att valet av form för den önskvärda skattedifferentieringen sker samtidigt som ställning fattas till övriga

rent skattetekniska problem. På grund av den betydelse, som i detta sammanhang tillkommer den kommunala beskattningens utformning, bör utredningen i denna del verkställas i samråd med kommunalskatteberedningen.

En omläggning av skatteformerna för enskilda inverkar av tekniska skäl jämväl på beskattningen av juridiska personer. Utformningen av denna del av skattesystemet erbjuder emellertid också självständiga problem av betydelse; som en svaghet, vilken kan påkalla en revision av nuvarande system, måste främst betecknas bolagsskattens beroende av den s. k. inkomstprocenten som endast på ett mycket ofullkomligt sätt ger uttryck åt bolagens ekonomiska styrka. Invändningar kunna riktas även mot att skilda skatteformer tillämpas för aktiebolag och för ekonomiska föreningar samt mot att de ekonomiska föreningarna beskattas efter ett för enskilda inkomsttagare avpassat system. I förslagen till årets riksdag förordades genomförandet av en proportionell skatt för aktiebolag och ekonomiska föreningar. Propositionen nr 232 byggde i denna del på bolagsskatteberedningens förslag. Medan bolagsskatteberedningen förordat att proportionell skatt skulle utgå med fem procent, föreslogs emellertid i propositionen en skattesats å åtta procent. Denna höjning av skattesatsen, som innebar en anpassning av bolagsskatteberedningens förslag efter nu föreliggande genomsnittliga utdebiteringsprocent för aktiebolagen, ökade de ofrånkomliga svårigheterna vid en övergång från progressiv till proportionell beskattning, emedan åtskilliga aktiebolag vid en så relativt hög skattesats skulle få vidkännas avsevärt ökad beskattning. De betydande skatteförändringar som måste inträda vid en oförmedlad övergång till proportionell skatt, om en allmän skattesänkning ej kunde genomföras samtidigt, tillmättes av bevillningsutskottet sådan vikt, att frågan om omläggning av bolagsbeskattningen ansågs böra hänskjutas till förnyad utredning.

De i det föregående berörda brister som vidlåda nuvarande system för beskattningen av juridiska personer äro enligt min uppfattning så väsentliga, att man vid den fortsatta skatteutredningen bör söka nå fram till en mera tillfredsställande anordning. Därvid måste den av bolagsskatteberedningen anvisade vägen i första hand prövas. De fördelar i jämförelse med nuvarande system som äro förenade med proportionell beskattning av de juridiska personerna synas mig så vägande, att man måste hoppas att det skall visa sig möjligt att finna ett godtagbart sätt att genomföra en omläggning i angiven riktning.

Såsom jag redan i det föregående understrukit, är det för närvarande icke möjligt att vid en skatteutredning förbigå frågorna om skattens fördelning på olika inkomstklasser och inkomsttyper. Jag erinrar om att årets riksdag beslutit att uttaga det i det förändrade budgetläget nödvändiga inkomstillskottet genom en merbeskattning av högre inkomster och icke genom en höjning av uttagningsprocenten för inkomst- och förmögenhetsskatten över 170 enheter. Ett betydande material ägnat att belysa det nuvarande skatetryckets fördelning har framlagts i den av mig tidigare omnämnda utredningen rörande det sammanlagda skatetrycket i Sverige och utlandet. Vid den

förnyade utredningen av skattefrågan torde spørsmålet om skattefördelningen mellan olika inkomstklasser böra upptagas till övervägande med stöd av detta material och med beaktande av riksdagens förenämnda ställningstagande. För egen del håller jag före, att en viss förskjutning av skattebördan över mot de mera bärkraftiga inkomstklasserna i nuvarande läge är motiverad. En lindring av skattebördan i de lägsta inkomstklasserna genom ökade familjeavdrag synes mig ur social synpunkt mera tillfredsställande än en skattesänkning som kommer samtliga inkomsttagare i berörda inkomstklasser tillgodo oavsett dem åvilande försörjningsbörda.

Av vikt för lösningen av skattefördelningsproblemet är den indirekta beskattningens och kommunalbeskattningens höjd och utformning. Kommunalskattesystemet är nu efter framställning av 1935 års riksdag under utredning genom en särskild för ändamålet tillsatt kommitté, den nyssnämnda kommunalskatteberedningen. En viktig förutsättning för diskussionen av den direkta statsbeskattningens fördelning på olika inkomstklasser kan väntas bli klarlagd, sedan inom en nära framtid kommunalskatteberedningen framlagt förslag rörande fördelningen av samhällsuppgifterna mellan stat och kommun.

I propositionen nr 232 såväl som under riksdagsbehandlingen av denna har uppmärksamheten riktats på en rad specialproblem, vilka torde böra upptagas till prövning vid den allmänna översynen av skattesystemet. Jag vill här särskilt nämna frågorna om det finansrättsliga förmögenhetsbegreppets utformning samt om upphävande av den skattebefrielse som nu tillkommer vissa rättssubjekt. Sannolikt kunna dessa frågor upptagas till fristående behandling. Det torde emellertid få bli beroende på den fortsatta utredningen om ifrågavarande frågor skola lösas i omedelbart sammanhang med huvudfrågorna eller hänskjutas till behandling under ett senare skede av arbetet.

Vid utredningsarbetet bör man tillgodogöra sig resultaten av de omfattande undersökningar som redan verkställts inom finansdepartementet vid förarbetena till det till årets riksdag framlagda förslaget. Jämväl det material som sammanställts av befolkningskommissionen i dess betänkande angående familjebeskattningen bör utnyttjas under det fortsatta arbetet. Utredningen bör i övrigt ske i samarbete med kommunalskatteberedningen och med hjälp av dess utredningsmaterial. Trots att man sålunda kan tillgodogöra sig ett värdefullt material från andra utredningar torde det likväl vara ofrånkomligt att vissa nya statistiska undersökningar igångsättas i syfte att ge ett bättre underlag för bedömande av skatteförslagets verkningar i praktiken än som hittills stått till buds. Förarbeten för sådana undersökningar ha redan verkställts inom finansdepartementet och torde få fullföljas efter de linjer som under det planerade utredningsarbetet kunna komma att visa sig ändamålsenliga.»

Departementschefen tillade, att, ehuru han sökt i vissa delar angiva sin ståndpunkt till sakfrågorna, vad han därutinnan anfört givetvis icke finge betraktas såsom bindande direktiv för kommitténs arbete.

KAPITEL III.

Mantalspenningarna och den kommunala progressivskatten.

I enlighet med de för kommittén gällande direktiven har utredningen i första hand inriktats på en teknisk omläggning av det nuvarande systemet för statsbeskattningen i syfte att åstadkomma största möjliga förenkling och rationalisering.

Vid övervägande av frågan om utredningens omfattning har kommittén funnit, att icke blott de av 1936 års propositioner berörda statsskatterna — statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, extra inkomst- och förmögenhetsskatt, särskild skatt å förmögenhet samt utjämningskatt — utan även mantalspenningarna och den kommunala progressivskatten böra inbegripas under utredningen.

Mantalspenningarna.

Vad först beträffar mantalspenningarna — vilka erläggas med 40 öre för man och 20 öre för kvinna av envar, som uppnått 18 års ålder och ej på grund av särskilda omständigheter är befriad från avgiften — har frågan om avskaffande av denna från äldre tider kvarstående personella statsskatt sedan länge varit aktuell. Särskilt kan erinras om en skrivelse (nr 315) av 1923 års riksdag med anhållan, att Kungl. Maj:t ville föranstalta om utredning, huruvida de personliga avgifterna — förutom mantalspenningarna även två kommunala avgifter, sjukvårdsavgiften och folkskoleavgiften — lämpligen kunde upphävas, samt för riksdagen framlägga de förslag, som kunde av utredningen föranledas. Rörande motiveringen för denna anhållan samt innehållet i myndigheternas över skrivelsen avgivna utlåtanden må hänvisas till en redogörelse i propositionen 232/1936 sid. 24. Departementschefen uttalade för sin del vid framläggandet av nämnda proposition, att enligt hans uppfattning mantalspenningarna borde i samband med den ifrågasatta översynen av inkomst- och förmögenhetsbeskattningen försvinna ur skattesystemet men att sambandet mellan denna skatt och övriga personella avgifter vore sådant, att en fristående lösning redan vid 1936 års riksdag icke vore lämplig. Vid riksdagsbehandlingen år 1936 förekom icke något principuttalande i frågan.

Kommittén delar departementschefens uppfattning om att mantalspenningarna böra avskaffas i samband med införandet av ett nytt system för

statsbeskattningen. De sakna större betydelse ur statsfinansiell synpunkt och tynga arbetet med debitering och uppbörd. Kommunalskatteberedningen har meddelat, att den ur de synpunkter, vilka beredningen har att företräda, ämnar föreslå avskaffande av sjukvårdsavgiften och folkskoleavgiften. Anledning synes därför föreligga till antagande, att de tre kvarstående personella avgifterna skola samtidigt försvinna ur skattesystemet.

Den kommunala progressivskatten.

Gällande bestämmelser.

Reglerna om den kommunala progressivskatten innehållas i förordningen den 28 september 1928 (nr 374) om kommunal progressivskatt.

De huvudsakliga bestämmelserna äro följande:

Skatten skall utgöras till kommuner, församlingar och skoldistrikt.

Fysisk person ävensom annan juridisk person än svenskt aktiebolag skall utgöra sådan skatt, därest den skattskyldiges till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara belopp överstiger 3 000 kronor. Svenskt aktiebolag skall utgöra kommunal progressivskatt, försåvitt den enligt 18 § b) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt för bolaget uträknade inkomstprocenten överstiger 6. Sparbanker, andra svenska försäkringsanstalter än aktiebolag, ävensom systembolag samt skattskyldiga, som avses i 18 § e) nyssnämnda förordning (ideella föreningar, stiftelser o. dyl.) erlägga icke kommunal progressivskatt. Försäkringsaktiebolag betala kommunal progressivskatt allenast för den del av sin inkomst, som belöper på aktieägarna i denna deras egenskap.

Det till kommunal progressivskatt beskattningsbara beloppet utgör för en var skattskyldig det till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet. Till den del detta sistnämnda belopp innehåller förmögenhetsdel, är alltså den kommunala progressivskatten en förmögenhetsskatt.

För andra skattskyldiga än svenska aktiebolag — alltså fysiska personer, oskifta dödsbon, familjestiftelser, svenska ekonomiska föreningar och utländska bolag — utgör skattens grundbelopp för den del av det beskattningsbara beloppet, som ligger mellan 3 000 kronor och 9 000 kronor, 0·5 procent. Skalan skärpes därefter så småningom och grundbeloppet för den del av det beskattningsbara beloppet, som överstiger 100 000 kronor, utgör 5 procent; grundbeloppet är dock maximerat till 4·5 procent av det beskattningsbara beloppet. Sistnämnda procenttal nås vid ett beskattningsbart belopp å 432 000 kronor. För svenskt aktiebolag fastställes progressivskattens grundbelopp i förhållande till det beskattningsbara beloppet efter ett procenttal, som utgör tre fyrtingdelar av det belopp, varmed den enligt 18 § b) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt för bolaget beräknade inkomstprocenten överstiger 6, dock att grundbeloppet icke må i något fall överstiga 3·75 procent av det beskattningsbara beloppet.

Därest grundbeloppet överstiger 300 kronor, påföres detsamma den skatt-

skyldige i den eller de kommuner, varest han åtnjutit inkomst av beskaffenhet att kunna taxeras till kommunal inkomstskatt, i stort sett i förhållande till den skattskyldiges i varje kommun till kommunal inkomstskatt uppskattade inkomst. Överstiger grundbeloppet icke 300 kronor, påföres hela grundbeloppet i hemortskommunen. Saknar den skattskyldige hemortskommun, skall han i Stockholm utgöra progressivskatten för gemensamt kommunalt ändamål. Skatten går i detta fall till skatteutjämningsmedlens fond.

Grundbeloppet får användas till täckande av högst en fjärdedel av kommunens (församlingens, skoldistriktets) skattebehov; återstoden av grundbeloppet uttages icke.

Historik.

Den kommunala progressivskatten infördes genom beslut av 1920 års riksdag.

Enligt den proposition nr 191 med förslag till kommunalskattelag, som nämnda år förelades riksdagen, skulle den kommunala beskattningen anordnas dels efter intresse, genom uttagande av avgifter i vissa fall samt i form av fastighets- och näringskatter, och dels i form av kommunal inkomstskatt och progressiv inkomst- och förmögenhetsskatt. Såsom skäl för införandet av en särskild progressiv skatt anförde föredragande departementschefen (prop. sid. 247 o. f.) bland annat: I den mån kommunernas skattebehov ej skulle tillgodoses genom intressebeskattning, borde åvägabringas en beskattning i stort sett efter förmåga. Därigenom att den kommunala inkomstskatten genom medgivande av orts- och familjeavdrag gjordes degressiv, vunnas i fråga om de lägre inkomstbeloppen så stor förskjutning av skattebördan, som vid jämförelse dem emellan kunde anses påkallad av ett ordnande av beskattningen efter förmåga. Däremot vunnas ej, att skatetrycket komme att uppbäras av de högre inkomsterna efter dessas förmåga. För detta ändamål erfordrades en verkligt progressiv skatt. Liksom i fråga om statsbeskattningen borde skatteförmågan vara den ensamt avgörande i fråga om denna skatt. Till grund för densamma syntes därför också lämpligen kunna läggas den uppskattning av inkomst och förmögenhet, som verkställdes i och för statsbeskattningen. Däremot komme beskattningen att börja först vid väsentligt högre inkomster — de smärre inkomsterna bleve tillräckligt beskattade genom den allmänna kommunala inkomstskatten. Då en progressiv beskattning i främsta rummet avsåge att täcka de kommunernas utgifter, som avsåge mera allmänna ändamål, men det just vore för sådana utgifter, som de skattetyngda kommunerna borde erhålla gottgörelse vid skatteutjämnningen, så syntes det lämpligt, att denna progressiva skatt tillika användes i skatteutjämningsssyfte, så att en viss del av vad som inflöte genom skatten finge behållas av vederbörande kommun och återstoden användes för skatteutjämningsändamål. Skatten borde utgå efter för hela landet lika, i skatteförfattningen angiven skattesats; denna borde vara så avpassad, att progressivskatten tillsammans med den kommunala inkomstskatten i en kommun

med medelhögt skattetryck åstadkomme en väl avvägd progression i beskattningen.

Riksdagen biföll icke propositionen utan antog i stället det s. k. kommunalskatteprovisoriet. I detta ingick en särskild progressiv skatt. Andra särskilda utskottet anförde härutinnan (utlåtande nr 1 sid. 47 o. f.), att den omständigheten, att utskottet i sitt förslag till provisorium upptagit en kommunal progressivskatt, hade särskilt sin grund däri, att det befunnits behövt att tillföra kommunerna en dylik skatteinkomst vid sidan av utdebiteringen på bevillningskronorna för att kunna hålla denna utdebitering nere i skäliga belopp. $\frac{3}{4}$ av skatten (kommunandelen) avsåges för kommunernas egna behov, medan återstående $\frac{1}{4}$ (utjämningsandelen) skulle utgå för skatteutjämning i den mån Kungl. Maj:t funne behövt.

1921 års kommunalskattekommitté uttalade i sitt år 1924 avgivna betänkande att den kommunala progressivskatten borde bibehållas såsom kommunal beskattningsform. Kommittén ansåg emellertid, att progressivskattens kommunandel borde följa skattetrycket inom kommunen, medan större utjämningsandel borde utkrävas av skattedragandena inom de kommuner, som vore relativt mindre betungade med bördor för egen räkning. Kommittén föreslog, att av progressivskatten en tiondel finge av kommunen behållas för varje krona, som inom kommunen utdebiterades per skattekrona.

Enligt 1927 års kommunalskatteproposition (nr 102) föreslogs, att den dittillsvarande kommunandelen skulle tillfalla landstingen. I propositionen anfördes, bland annat, att jämlikt verkställd statistisk utredning detta förslag skulle medföra ökad utdebitering blott i ett fåtal kommuner; att de kommuner, i vilka utdebiteringen skulle ökas med mer än 50 öre per skattekrona, nästan genomgående hade låg utdebitering; samt att förslaget skulle medföra en förenkling vid taxeringen och i skattesystemet överhuvud. Särskilda utskottet förordade, att progressivskatt fortfarande skulle utgå till kommunerna; utskottet åberopade bland annat, att förlusten av denna skatteintäkt skulle kunna vålla de kommunala finanserna svårt avbräck särskilt i sådana säkerligen vanliga fall, där kommunen på längre sikt kalkylerat med progressivskatt såsom säker inkomstkälla.

Vid antagandet av 1928 års skattelagar ifrågasattes icke progressivskattens överflyttande å landstingen. Den dittillsvarande kommunala progressivskatten med dess uppdelning i kommunandel och utjämningsandel utbyttes mot två fristående, efter lika grunder utgående progressivskatter, den kommunala progressivskatten och utjämningskatten, av vilka den sistnämnda även formellt gjordes till statskatt.

1928 års bolagsskatteberedning föreslog i sitt betänkande (1931), att den statliga progressivbeskattningen av de juridiska personerna skulle utbytas mot en proportionell skatt. Därav skulle följa, att de juridiska personerna befriades från skyldighet att erlägga kommunal progressivskatt.

Skatteutjämningsberedningen upptog frågan i sitt principbetänkande (1932). Såsom skäl mot den kommunala progressivskatten anfördes, att det otvivelaktigt vore förenat med våda, om i skattesystemet inrymdes en rad av

progressivskatter, vilka gjordes oberoende av varandra och vilkas samfällda verkan icke kunde överskådas; att progressivskatten i stället för att verka utjämnande på skattebördan hade en alldeles motsatt effekt; att statistiken be styrkte, att de skattetyngda kommunerna hade ringa eller ingen nytta av rät ten att upptaga progressivskatt; samt att med debiteringen vore förbundna mycket stora praktiska olägenheter; så t. ex. medförde efter anförda besvär beslutad ändring inom en enda kommun av taxeringen för ett företag med skattskyldighet till ett flertal kommuner ett arbete för omräkning av taxer ingarna till kommunal progressivskatt, vilket ej stode i rimlig proportion till de värden, varom här vore fråga. Vidare gjordes gällande, att den mot pro gressivskattens avskaffande gjorda invändningen om att de kommunala fi nanserna i många kommuner skulle lida kännbart avbräck, därest inkomst av progressivskatt ginge för dem förlorad, skulle, även bortsett från att pro gressivskatten näppeligen någonstädes vore av den storleksgrad att den för kommunens finanser kunde vara av någon avgörande betydelse, helt och hållet eller i avsevärd mån förlora sin kraft, om inkomsten försvunne sam tidigt med att dessa kommuner finge minskade utgifter därigenom, att sta ten eller landstinget övertog en betydande del av utgifterna. Beredningen diskuterade en förvandling av den kommunala progressivskatten, såvitt an ginge kommuner som tillhöra landsting, till en progressiv landstingsskatt. Beredningen fann sig böra förorda, att frågan om den kommunala progressiv beskattnings avskaffande eller dess bibehållande under ändrade former upptoges till avgörande efter ett principiellt ställningstagande till de av be redningen uppdragna riktlinjerna för reformer beträffande fördelningen mel lan primärkommunerna, sekundärkommunerna och staten av kostnaderna för den kommunala förvaltningen, samt att för den skull en mera ingående utredning i ämnet skedde, så snart ett dylikt ställningstagande ägt rum.

I propositionen nr 232 till 1936 års riksdag med förslag till omläggning av den direkta statsbeskattningen m. m. föreslogs beträffande svenska aktiebol ag och ekonomiska föreningar samt utländska bolag proportionell i stället för progressiv statsbeskattning samt såsom en följd härav borttagande av den kommunala progressivskatten för ifrågavarande juridiska personer. Propo sitionens förslag innebar ändring även beträffande de fysiska personernas kommunala progressivbeskattning, enär i det till statlig inkomst- och för mögenhetsskatt beskattningsbara beloppet skulle ingå blott $\frac{1}{200}$ av förmö genheten i stället för såsom nu $\frac{1}{60}$.

I sitt betänkande (nr 46) i anledning av propositionen anförde bevillnings utskottet, att utskottet ställde sig tveksamt, huruvida den kommunala pro gressivskatten borde kvarstå i det nuvarande skattesystemet, samt att frågan därom i varje fall borde bli va föremål för förnyat övervägande.

Såsom förut nämnts avslag riksdagen propositionen utan att särskild moti vering lämnades för den begäran om förnyad utredning, som samtidigt fram ställdes.

Statistiska uppgifter.

Beträffande storleken av den kommunala progressivskattens grundbelopp under åren 1928—1937 lämnas uppgifter i en å sid. 84 intagen tabell. Av densamma framgår, att skatten under åren 1930 och 1931 uppnådde sitt maximum, c:a 19·1 resp. 19·3 miljoner kronor, samt åren 1933 och 1934 sitt minimum, 11·9 resp. 11·0 miljoner kronor. Efter sistnämnda år har skattens grundbelopp ökat till 13·0 miljoner kronor år 1935 och 16·35 miljoner kronor år 1936¹; för år 1937 beräknas det uppgå till c:a 19·65 miljoner kronor. År 1936 belöpte av skatten, 16·35 miljoner kronor, å aktiebolag 2·94 miljoner kronor och å »enskilda» 13·41 miljoner kronor. Enligt verkställda beräkningar (se bil. A, tabell 8) fördelade sig sistnämnda belopp med 12·75 miljoner kronor å fysiska personer och 0·66 miljon kronor å ekonomiska föreningar och utländska bolag. Av det å fysiska personer fallande beloppet 12·75 miljoner kronor kunna 10·06 miljoner kronor anses utgöra inkomstskatt och 2·69 miljoner kronor förmögenhetsskatt.

1936 års skattekommitté har beträffande samtliga kommuner i riket låtit på grundval av uppgifter till statistiska centralbyrån upprätta sammanställningar av utdebiterad kommunal progressivskatt för åren 1934—1936. Vidare har för varje kommun beträffande år 1936 uträknats den höjning av den allmänna utdebiteringen, som under förutsättning av oförändrat skattebehov skulle hava blivit en följd av den kommunala progressivskattens borttagande. Resultatet av sistnämnda undersökning redovisas *dels* i de å sid. 77 intagna översiktstabeller, av vilka den ena avser städerna och den andra landskommunerna, *och dels* i bilaga D, där specifika uppgifter lämnas beträffande samtliga städer samt de landskommuner, där nyssnämnda höjning skulle överstiga 50 öre per skattekrona.

Kommittén och kommunalskatteberedningen.

Enär utredningen av de spörsmål, som beröra den kommunala progressivskatten, ingår i kommunalskatteberedningens uppgift, ha kommittéerna upptagit desamma till gemensam behandling. De ha därvid enats om följande uttalande.

Då 1936 års skattekommitté har att genom omläggning av skattesystemet söka sammanföra nu utgående statsskatter till så få kategorier som möjligt, ligger det redan på grund härav nära till hands att undersöka huruvida icke samtidigt den kommunala progressivskatten skulle kunna avskaffas, varigenom ännu större enhetlighet i skattesystemet kunde vinnas. Att skattesystemet på en gång inrymmer flera progressiva skatter måste enligt kommittéer-

¹ Det torde böra påpekas, att dessa siffror avse skattens *grundbelopp*. De i kommunerna utdebiterade beloppen äro något lägre — exempelvis för åren 1934—1936 10·78, 12·67 och 15·79 miljoner kronor. — Skillnaden beror dels på att i vissa kommuner hela grundbeloppet icke uttagits och dels på att det gemensamma taxeringsdistriktet frånräknats. I sistnämnda distrikt debiterad skatt, vilken inflyter till skatteutjämningsmedlens fond, är i viss mån redan nu att anse såsom statsskatt.

Tabell, utvisande för rikets städer verkningarna å utdebiteringen per skatte-krona till allmän kommunalskatt för det fall att kommunala progressivskatten borttages.

Beräkningarna verkställda på grundval av 1936 års taxering. Den kommunala utdebiteringen grundar sig på 1936 års beslut. Hänsyn har icke tagits till skattelindring av skatteutjämnings-medel.

Utdebitering per skatte-krona till allmän kommunalskatt, kr.	Antal städer, inom vilka komm. progr.-skatt ej debiterats	Antal städer, för vilka utdebiteringen per skatte-krona vid den kommunala progressivskattens borttagande skulle ökas med									Summa antal städer
		0-10 öre	11-20 öre	21-30 öre	31-40 öre	41-50 öre	51-75 öre	76-100 öre	101-150 öre	151-200 öre	
T. o. m. 2:50	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2:51— 5:00	—	—	1	1	—	—	—	—	1	—	3
5:01— 7:50	—	1	8	11	11	4	1	—	—	—	36
7:51—10:00	—	4	14	31	9	4	—	—	—	—	62
10:01—12:50	—	1	6	3	1	—	1	—	—	—	12
12:51—15:00	—	—	1	1	—	—	—	—	—	—	2
15:01—20:00	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	1
20:01—30:00	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
30:01—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Summa	—	6	31	47	21	8	2	—	1	—	116

Tabell, utvisande för rikets landskommuner verkningarna å utdebiteringen per skatte-krona till allmän kommunalskatt för det fall att kommunala progressivskatten borttages.

Beräkningarna verkställda på grundval av 1936 års taxering. Den kommunala utdebiteringen grundar sig på 1936 års beslut. Hänsyn har icke tagits till skattelindring av skatteutjämnings-medel.

Utdebitering per skatte-krona till allmän kommunalskatt, kr.	Antal kommuner, inom vilka komm. progr.-skatt ej debiterats	Antal kommuner, för vilka utdebiteringen per skatte-krona vid den kommunala progressivskattens borttagande skulle ökas med									Summa antal kommuner
		0-10 öre	11-20 öre	21-30 öre	31-40 öre	41-50 öre	51-75 öre	76-100 öre	101-150 öre	151-200 öre	
T. o. m. 2:50	—	—	1	1	—	—	—	—	—	1	3
2:51— 5:00	9	47	45	22	10	9	18	10	12	4	186
5:01— 7:50	55	401	201	89	35	29	31	18	10	11	880
7:51—10:00	69	407	130	39	28	15	16	7	2	—	713
10:01—12:50	41	216	45	12	4	3	3	1	—	—	325
12:51—15:00	27	109	18	8	2	1	1	1	—	—	167
15:01—20:00	22	72	9	—	1	—	—	—	—	—	104
20:01—30:00	5	21	—	—	—	—	—	—	—	—	26
30:01—	1	5	—	—	—	—	—	—	—	—	6
Summa	229	1 278	449	171	80	57	69	37	24	16	2 410

nas uppfattning i och för sig anses utgöra en avsevärd olägenhet, enär överskådligheten över skattesystemet minskas och den progressiva beskattningens tryck på den enskilde blir svårare att bedöma. Ojämnheter i den sammanlagda progressiva skatteskalen kunna icke undvikas, allra minst om de progressiva elementen i statsskatteskalen delvis bindas i en fast skatt.

Nu anförda omständigheter ha för kommittéerna lett till den principiella uppfattningen, att all progressiv beskattning bör förbehållas staten. I detta sammanhang må förutskickas, att det förslag i avseende å statsbeskattningen av svenska aktiebolag, svenska ekonomiska föreningar och utländska bolag, som framlägges av 1936 års skattekommitté, icke medgiver bibehållande av den kommunala progressivskatten, såvitt fråga är om nämnda juridiska personer.

Kommittéerna ha därefter till prövning upptagit spörsmålet, huruvida ur *kommunala* synpunkter likväl kräves ett bibehållande helt eller åtminstone delvis av den kommunala progressivskatten.

Vid införandet av den kommunala progressivskatten motiverades denna främst därmed, att det befunnits behöfligt att tillföra kommunerna en dylik skatteinkomst vid sidan av den vanliga utdebiteringen för att kunna hålla denna nere i skäliga belopp. Såsom av den statistiska utredningen framgår har emellertid den kommunala progressivskatten i de flesta av de mera skattetyngda kommunerna ringa eller ingen betydelse. Den med progressivskatten åsyftade verkan har således icke uppnåtts. Å andra sidan åstadkommer den kommunala progressivskatten ofta en icke obetydlig sänkning av utdebiteringen i kommuner, vilka hava ett starkt skatteunderlag och på grund därav även utan hjälp av progressivskatten skulle kunna hålla utdebiteringen jämförelsevis låg. Progressivskatten har alltså märkbart ökat ojämnheten i det kommunala skattetrycket.

Då kommunerna bereddades tillgång till progressiv beskattning, uttalades även, att de genom densamma inflytande medlen skulle användas till täckande av de utav kommunernas utgifter, vilka avsåge mera allmänna ändamål. Sedan den kommunala progressivskatten infördes, har emellertid staten efter hand övertagit en rätt betydande andel av kommunernas utgifter för nyssnämnda ändamål, såsom skolväsendet, folkpensioneringen m. m. Om den progressiva beskattning, som nu uttages av kommunerna, förbehölles staten och de för staten härigenom ökade skatteintäkterna användes till lättande av bördorna för landets mera skattetyngda kommuner, skulle en direkt skatteutjämning uppkomma i motsats mot vad som kan åstadkommas genom bibehållande i en eller annan form av den kommunala progressivskatten.

Såsom skäl för den kommunala progressivskattens bibehållande har tidigare anförts, att förlusten av denna skatteintäkt skulle kunna vålla de kommunala finanserna svårt avbräck särskilt i sådana fall, där kommunen på längre sikt kalkylerat med progressivskatt såsom säker inkomstkälla. På sätt förut framhållits utgår emellertid progressivskatt sällan med större belopp i andra kommuner än i sådana med gott skatteunderlag och låg utdebitering. I de enstaka kommuner med hög utdebitering, varest progressivskatt

ten är av egentlig betydelse, skulle förlusten av nämnda skatt kunna mildras genom ökade skatteutjämningsbidrag. Det åberopade förhållandet torde därför icke utgöra ett avgörande hinder mot den kommunala progressivskattens avskaffande, i synnerhet därest övergången mildras på lämpligt sätt.

Den omständigheten, att den kommunala progressivskattens grundbelopp stundom icke kan helt uttagas, minskar möjligheterna att rättvist avväga en progressiv beskattning, som skall tillämpas å skattskyldiga i olika kommuner. Det får anses oegentligt, att vissa skattskyldiga, som redan äro i hög grad gynnade av låg kommunal utdebitering, skola draga den ytterligare fördelen av nämnda förhållande, att de få betala lägre kommunal progressivskatt än skattskyldiga med samma inkomst, bosatta i kommuner med hög utdebitering.

Den kommunala progressivskatten medför avsevärt arbete med taxering, debitering och uppbörd. Såsom ofta påpekats uppstå stora besvärligheter, särskilt därest taxeringen ändras för en skattskyldig, vars kommunala progressivskatt fördelats mellan flera kommuner.

På grund av vad nu anförts ha kommittéerna kommit till den uppfattningen, att hänsyn till kommunerna icke kräver den kommunala progressivskattens bibehållande.

Kommunalskatteberedningen har emellertid härvid funnit sig böra framhålla, att beredningen i syfte att lätta de hårdare tryckta kommunernas bördor överväger förslag om skilda åtgärder, varigenom kraven å statligt stöd åt kommunerna komma att avsevärt ökas, samt att beredningen förutsätter, att vid bedömandet av dessa beredningens blivande förslag hänsyn tages till den kommunala progressivskattens indragande till staten.

Beträffande tidpunkten för avskaffandet av den kommunala progressivskatten ha kommittéerna ansett, att skatten bör upphöra i och med ikraftträdandet av det föreslagna nya statsskattesystemet. Såsom förut anförts är den kommunala progressivskattens bibehållande icke förenligt med den föreslagna formen för bolagsbeskattningen. Skulle den kommunala progressivskatten beträffande fysiska personer bibehållas intill dess att de reformer av det kommunala skattesystemet, vilka nu äro under övervägande, bleve genomförda, måste för statsbeskattningen särskilda skatteskalor — beträffande såväl inkomst- som förmögenhetsskatter — utarbetas att användas under en övergångsperiod. En dylik anordning skulle emellertid medföra stora tekniska svårigheter och i hög grad försvåra överblicken över det nya systemets verkningar, varför kommittéerna icke ansett denna anordning kunna förordas. Ett uppslag, enligt vilket den kommunala progressivskatten fortfarande skulle utgå efter gällande grunder men den skattskyldige få å sin statsskatt — beräknad enligt det nya systemet — avräkna vad han utgivit i kommunal progressivskatt, har likaledes av tekniska skäl måst övergivras.

Den omständigheten, att den kommunala progressivskatten utan uppskov bringas till upphörande, medför icke med nödvändighet att kommunerna på en gång skola utan vidare avstå från de inkomster skatten medfört. Kommittéerna hava tvärtom funnit skälig hänsyn till kommunerna, vilka böra be-

redas möjlighet att anpassa sig efter de ändrade förhållandena, påkalla en övergångsanordning. Denna bör enligt kommittéernas mening givas den formen, att staten under vissa år från särskilt anslag å riksstaten till kommunerna utbetalar en efter lämpliga grunder bestämd, avtagande ersättning för mistad progressivskatt.

Såsom utgångspunkt för ifrågavarande ersättning torde enligt kommittéernas mening böra tagas medeltalet av den i varje kommun för åren 1934—1936 utdebiterade kommunala progressivskatten. De motsvarande beskattningsåren 1933—1935 representera såväl lågkonjunktur som högkonjunktur. Ifrågavarande medeltal, som av kommittéerna uträknats för samtliga rikets kommuner, skulle för hela landet (frånsett det gemensamma taxeringsdistriktet, från vilket här kan bortses) uppgå till 13'08 miljoner kronor. Jämfört med de senaste högkonjunkturårens siffror, för år 1936 15'79 miljoner kronor och för år 1937 c:a 18'9 miljoner kronor (beräknat belopp), innebär en ersättning, bestämd till nyssnämnda medeltalsbelopp, en icke obetydlig minskning (som i de särskilda kommunerna kan bliva större eller mindre). Med hänsyn härtill vilja kommittéerna föreslå, att ersättningen för första året efter det, för vilket kommunal progressivskatt sista gången utgått, icke ytterligare reduceras utan fastställes till hela det förut sagda medeltalsbeloppet. För de följande tre åren torde ersättningen till kommunerna böra bestämmas till $\frac{3}{4}$, $\frac{1}{2}$ och $\frac{1}{4}$ av nämnda belopp, varefter ersättningen helt bör upphöra.

1936 års skattekommitté har på grundval av de förut omtalade sammanställningarna av utdebiterad kommunal progressivskatt för åren 1934—1936 låtit för samtliga kommuner i riket uträkna det ersättningsbelopp, utgörande medeltalet av skatten för nämnda tre år, som enligt vad nyss sagts skulle utgå till kommunerna under första året efter skattens upphävande. På grund av sin vidlyftighet har denna uppgift å de beräknade ersättningarna icke bilagts betänkandet. Det är emellertid för varje kommun en enkel sak att uträkna de kommunen enligt förslaget tillkommande ersättningsbeloppen under övergångstiden. Det bör anmärkas, att de för kommittén tillgängliga siffrorna i vissa fall torde få underkastas någon justering, i den mån ändringar skett i kommunal indelning eller ock på grund av eftertaxeringar eller avgöranden i högre instans mera avsevärda förskjutningar inträtt i de debiterade skattebeloppen för något eller några av de år, som lagts till grund för ersättningsbeloppens bestämmande.

KAPITEL IV.

Allmänna utgångspunkter för utredningen.

Förutom till det i föregående kapitel berörda spörsmålet om utredningens omfattning har kommittén haft att taga ställning till vissa andra allmänna frågor av avgörande betydelse för det fortsatta arbetet.

Beskattningens rörlighet.

Av de i det nuvarande systemet ingående skatterna är den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten helt rörlig, i det att det procenttal, varmed grundbeloppet uttages, växlar efter varje års behov av direkta skatter. Övriga skatter — extra inkomst- och förmögenhetsskatten, särskilda skatten å förmögenhet, utjämningskatten och kommunala progressivskatten — äro däremot fasta (om man bortser från möjligheten att de båda sistnämnda skatterna ej uttagas med hela grundbeloppet). För det lägsta inkomstskiktet, med beskattningsbart belopp högst 3 000 kronor, är beskattningen således helt rörlig. Av 1936 års skatter (inklusive kommunal progressivskatt) utgjordes cirka 74 procent av rörlig skatt och cirka 26 procent av fasta skatter.

Med hänsyn till de stora växlingar i avseende å såväl skatteunderlaget som behovet av direkta skatter, som under senare år gjort sig gällande och varmed torde få räknas även i framtiden, är det uppenbarligen av stor betydelse, att i det nya skattesystemet elasticiteten från början blir så tillfredsställande som möjligt. För kommittén har det fördenskull framstått som klart, att även i det nya systemet — oavsett dess tekniska utformning i övrigt — beskattningen bör vara till största delen rörlig.

Vad förmögenhetsbeskattningen beträffar har kommittén emellertid kommit till den uppfattningen, att densamma helt eller till övervägande del bör undantagas från rörligheten. Förmögenhetsskattens avvägning, i och för sig och tillsammans med inkomstbeskattningen, erbjuder nämligen så stora svårigheter, att den växling i skattesatserna för förmögenhetsskatten, som full rörlighet av densamma reellt komme att medföra, skulle kunna mer eller mindre rubba den en gång gjorda avvägningen. Risker att vid hög utdebiteringsprocent inkomsten även vid normal avkastning av förmögenheten i alltför hög grad åtginge till skatten skulle starkt begränsa elasticiteten hos skatteskalan.

Beträffande inkomstbeskattningen har kommittén i princip anslutit sig till det i propositionerna nr 232 och 269 till 1936 års riksdag framlagda förslaget,

Direkta statsskatter å inkomst och förmögenhet

Budget- år	Man- tals- pen- ningar, be- hållen in- komst, milj. kr.	I n k o m s t - o c h f ö r m ö g e n h e t s s k a t t									
		Beskattningsbart belopp, milj. kr.			Skatt i % av grund- be- loppet	Debiterad skatt, milj. kr.			Medelskatte- procent		Brut- toin- komst, milj. kr.
		»En- skilda»	Aktie- bolag	Summa		»En- skilda»	Aktie- bolag	Summa	»En- skilda»	Aktie- bolag	
1928/1929	1·04	1 938·63	522·64	2 461·27	150	108·04	44·79	152·83	5·57	8·57	150·88
1929/1930	1·06	2 182·34	509·02	2 691·36	145	116·23	38·26	154·49	5·33	7·52	150·91
1930/1931	1·04	2 347·08	573·20	2 920·28	145	124·48	44·81	169·29	5·30	7·82	163·96
1931/1932	1·04	2 428·28	507·34	2 935·62	145	128·21	39·68	167·89	5·28	7·82	161·90
1932/1933	1·05	2 220·04	339·09	2 559·13	145	114·68	25·30	139·98	5·17	7·46	134·65
1933/1934	1·07	1 973·37	270·14	2 243·51	165	113·59	23·10	136·69	5·76	8·55	132·30
1934/1935	1·12	1 836·02	292·32	2 128·34	170	108·63	25·52	134·15	5·92	8·73	133·24
1935/1936	1·14	2 027·21	409·16	2 436·37	170	120·21	35·98	156·19	5·93	8·79	154·35
1936/1937	1·17	2 431·38	478·18	2 909·56	170	144·53	44·09	188·62	5·94	9·22	185·00
1937/1938	¹ 1·15	¹ 2 695·00	¹ 540·00	¹ 3 235·00	170	¹ 160·40	¹ 51·30	¹ 211·70	¹ 5·95	¹ 9·50	¹ 205·30

Anmärkning: Utjämningskattens grundbelopp har utgjort för tiden t. o. m. budgetåret 1933/1934 budgetåren 1929/1930—1931/1932 uttagits med resp. 85, 85 och 80 % av grundbeloppet. Från och

¹ Statsverkspropositionen och riksstaten. — ² Enligt 1937 års taxeringsnämnders beslut 153·85 1937 års taxeringsnämnders beslut 26·82 milj. kr. — ⁴ Enligt 1937 års taxeringsnämnders beslut 9·57

enligt vilket inkomst- och förmögenhetsskatten skulle uppdelas i en rörlig bottensskatt för alla skattskyldiga samt en fast tilläggsskatt, som skulle betalas av fysiska personer och med dem likställda kategorier, i den mån det beskattningsbara beloppet överstege visst belopp (8 000 kronor enligt propositionen nr 232 och 10 000 kronor enligt propositionen nr 269). Ifrågovarande anordning föreslogs ursprungligen av bolagsskatteberedningen efter engelskt-amerikanskt mönster och vann då allmänt gillande. Då förslaget sedan upptogs i den departementspromemoria, som låg till grund för förenämnda propositioner, tillstyrktes det ånyo av samtliga myndigheter. Vid riksdagsbehandlingen år 1936 mötte förslaget i denna del icke någon gensaga. Jämväl i de för kommittén lämnade direktiven har uttalats den förmodan, att det vid utredningen skulle visa sig lämpligt att ånyo upptaga den tanke, som låg till grund för förslagen till 1936 års riksdag, nämligen att inkomstbeskattningen endast i begränsad utsträckning borde vara rörlig.

I själva verket torde med de skattesatser i fråga om inkomstbeskattningen, varmed man numera måste räkna, vara nödvändigt, att de högre skikten av den progressiva skalan bindas i en fast skatt för att icke skattens rörlighet uppåt skall alltför mycket begränsas. Å andra sidan bör ihågkommas, att ju mindre del av inkomstbeskattningen som är rörlig, desto mera kännbar blir

samt mantalspenningar budgetåren 1928/1929—1937/1938.

		Särskild skatt å förmögenhet, milj. kr.			Extra ink.- och förmögenhetsskatt, milj. kr.		Utjämningskatt, milj. kr.			Summa statsskatter, debiterad skatt (mantalspenningar, behållen inkomst), milj. kr.			
Utgifter för inkomstteln, milj. kr.	Behållen inkomst, milj. kr.	Beskattningsbar förmögenhet	Debiterad skatt	Behållen inkomst	Debiterad skatt	Behållen inkomst	Debiterad skatt			Behållen inkomst	»Enskilda»	Aktiebolag	Summa
							»Enskilda»	Aktiebolag	Summa				
5·61	145·27	—	—	—	—	—	—	—	—	—	109·08	44·79	153·87
4·87	146·04	—	—	—	—	—	4·27	0·75	5·02	4·95	121·56	39·01	160·57
3·58	160·38	—	—	—	—	—	4·50	0·91	5·41	5·32	130·02	45·72	175·74
4·55	157·35	—	—	—	—	—	4·36	0·79	5·15	5·08	133·61	40·47	174·08
2·41	132·24	—	—	—	11·21	11·04	4·52	0·56	5·08	4·98	131·46	25·86	157·32
4·84	127·46	—	—	—	8·72	8·68	3·55	0·42	3·97	3·93	126·93	23·52	150·45
3·21	130·03	6 557·48	11·25	11·23	7·60	7·66	6·28	0·97	7·25	7·15	134·88	26·49	161·37
1·29	153·06	7 087·43	12·52	12·50	8·69	8·65	7·10	1·50	8·60	8·52	149·66	37·48	187·14
1·37	183·63	7 904·21	13·64	13·56	24·41	24·20	8·88	1·95	10·83	10·73	192·63	46·04	238·67
1 3·00	202·30	1 8 694·00	1 15·00	1 15·00	1 327·50	1 27·50	4 .	4 .	1 12·47	1 12·00	.	.	1 267·82

$\frac{1}{3}$ och för tiden därefter $\frac{2}{3}$ av den kommunala progressivskattens grundbelopp. Skatten har under med budgetåret 1932/1933 har skatten uttagits med hela grundbeloppet.

milj. kr. för »enskilda» och 62·47 milj. kr. för aktiebolag samt sammanlagt 216·32 milj. kr. — ³ Enligt milj. kr. för »enskilda» och 3·53 milj. kr. för aktiebolag samt 13·10 milj. kr. sammanlagt.

en höjning av utdebiteringsprocenten för de lägre inkomsttagarna, för vilka icke någon del av skatten är fast. Denna begränsning av rörligheten hos bottenskatten kan motverkas dels därigenom att nämnda skatt icke göres proportionell utan progressiv, varvid progressionen får sträcka sig relativt högt upp i skikten, och dels därigenom att vid avvägningen mellan bottenskatten och tilläggsskatten den senares skala konstrueras så, att även vid högre uttagningsprocent den avsedda jämvikten bibehålles.

I fråga om inkomstbeskattningen av juridiska personer har kommittén funnit densamma böra liksom nu vara helt rörlig. Bottenskatten för de fysiska personerna är nämligen icke ensam tillräcklig att åstadkomma nödig elasticitet i systemet.

Enligt nu gällande bestämmelser måste grundbeloppsprocenten för inkomst- och förmögenhetsskatten bestämmas för varje år enhetligt för alla skattskyldiga. Emellertid torde det under vissa situationer kunna visa sig lämpligt att icke låta uttagningsprocenten vara densamma för alla grupper skattskyldiga. Det kan till exempel i svåra tider för näringslivet anses påkallat att icke höja grundbeloppsprocenten för juridiska personer i samma utsträckning som för fysiska personer. I normala fall torde emellertid ett enhetligt grundbelopp böra fastställas.

Direkta statsskatter samt kommunal progressivskatt budgetåren 1928/1929—1937/1938.

Budgetår	Summa statsskatter, debiterad skatt ¹ , milj. kr.			Kommunala progressivskattens grundbelopp, milj. kr.			Summa statsskatter, debiterad skatt ¹ + kommunala progressivskattens grundbelopp, milj. kr.		
	»Enskilda»	Aktiebolag	Summa	»Enskilda»	Aktiebolag	Summa	»Enskilda»	Aktiebolag	Summa
1928/1929	109·08	44·79	153·87	² 19·37	² 6·40	² 25·77	128·45	51·19	179·64
1929/1930	121·56	39·01	160·57	15·10	2·65	17·75	136·66	41·66	178·32
1930/1931	130·02	45·72	175·74	15·90	3·20	19·10	145·92	48·92	194·84
1931/1932	133·61	40·47	174·08	16·34	2·98	19·32	149·95	43·45	193·40
1932/1933	131·46	25·86	157·32	13·60	1·69	15·29	145·06	27·55	172·61
1933/1934	126·98	23·52	150·45	10·66	1·25	11·91	137·59	24·77	162·36
1934/1935	134·88	26·49	161·37	9·56	1·47	11·03	144·44	27·96	172·40
1935/1936	149·66	37·48	187·14	10·71	2·27	12·98	160·37	39·75	200·12
1936/1937	192·63	46·04	238·67	13·41	2·94	16·35	206·04	48·98	255·02
1937/1938	.	.	³ 267·82	.	.	⁴ 18·71	.	.	³ 286·53

¹ För mantalspenningar behållen inkomst. — ² För budgetåret 1928/1929 inräknat utjämningsandelen. — ³ Statsverkspropositionen och riksstaten. — ⁴ Beräknad med utgångspunkt från statsverkspropositionens och riksstatens siffra för utjämningskatten.

Ramen för skattesystemet.

Vidare har det för kommittén gällt att fatta ståndpunkt till frågan om ramen för skattesystemet, alltså bestämma vilken sammanlagd skattesumma som man vid tillämpning av det nya systemet på ett givet skatteunderlag önskar få in vid uttagande av grundbelopp av i systemet ingående rörliga skatter. Sedd från en annan sida, kan frågan sägas avse fastställandet av grundbeloppsnivån för det nya systemet (eller rättare sagt för de rörliga skatterna i detsamma).

För bedömandet av ifrågavarande spørsmål är det nödvändigt att undersöka de förskjutningar, som skatteunderlaget och de utdebiterade skatterna undergått de senaste åren. För detta ändamål har kommittén låtit ur officiella källor sammanställa två tabeller, av vilka den ena avser direkta statsskatter å inkomst och förmögenhet samt mantalspenningar budgetåren 1928/1929—1937/1938 och den andra förutom nämnda skatter även kommunala progressivskatten under samma år (se föreg. och denna sida). Det bör anmärkas, att de för budgetåret 1937/1938 meddelade siffrorna härröra från beräkningar i statsverkspropositionen och riksstaten. Vissa uppgifter om debiterad skatt på grundval av taxeringsnämndernas beslut ha visserligen blivit kända före detta betänkandes utgivande (jämför bil. A sid. 277), men för enhetlighetens skull ha de beräknade siffrorna medtagits över hela linjen. Med »bruttoinkomst» av inkomst- och förmögenhetsskatt avses det under budgetåret — frivilligt eller efter indrivning — influtna totalbeloppet av den skatt

varom fråga är. I beloppet ingå således även skatteposter från tidigare år. »Utgifter för inkomsttiteln» äro i huvudsak restitutioner. Beträffande den kommunala progressivskatten angives skattens grundbelopp, ej debiterad skatt, vilken är något mindre (jämför sid. 76, noten). Skillnaden är emellertid så obetydlig, att man här kan se bort därifrån.

En granskning av tabellen giver vid handen att det till inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet under den förra högkonjunkturen nådde sitt maximum budgetåret 1931/1932 (1930 års inkomster) med 2 936 miljoner kronor. Under den därpå följande lågkonjunkturen nåddes botten-nivån budgetåret 1934/1935 (1933 års inkomster), då det beskattningsbara beloppet ej var högre än 2 128 miljoner kronor. Därefter har skatteunderlaget ökats för varje år. För budgetåret 1936/1937 utgjorde det beskattningsbara beloppet 2 910 miljoner kronor; för innevarande budgetår har det i statsverkspropositionen beräknats till 3 235 miljoner kronor. Medelskatteprocenten för »enskilda» (= andra skattskyldiga än aktiebolag), reducerad till grundbeloppsnivå, har varierat mellan 3·72 (1928) och 3·48 (1934). För aktiebolagen ha motsvarande procenttal varit högst 5·71 (1928) och lägst 5·14 (1934).

Övergår man därefter att undersöka hur det sammanlagda beloppet av debiterade statsskatter jämte kommunal progressivskatt växlat under de tio senaste budgetåren, finner man att efter budgetåren 1928/1929 och 1929/1930, då skattesumman utgjorde 179·6 och 178·3 miljoner kronor, representerade de båda följande budgetåren 1930/1931 och 1931/1932 maximum med 194·8 och 193·4 miljoner kronor. Under budgetåren 1932/1933—1934/1935 var det samlade skattebeloppet nere i 172·6 och 162·4 miljoner kronor. Därefter har skattesumman stigit för varje år. Den utgjorde sålunda budgetåren 1934/1935—1936/1937 respektive 172·4 miljoner kronor, 200·1 miljoner kronor och 255·0 miljoner kronor. För budgetåret 1937/1938 kan den enligt senaste uppgifter beräknas utgöra cirka 292 miljoner kronor.

Vid en jämförelse mellan nu anförda belopp i samlad skatteintäkt bör emellertid ihågkommas, att under de olika åren inkomst- och förmögenhetsskatten utgått med växlande procenttal, att utjämningskattens grundbelopp fördubblats från och med budgetåret 1934/1935, att extra inkomst- och förmögenhetsskatten börjat uttagas budgetåret 1932/1933 och särskilda skatten å förmögenhet budgetåret 1934/1935 samt att extra inkomst- och förmögenhetsskattens skala kraftigt skärpts från och med budgetåret 1936/1937.

De faktorer, vilkas framtida utveckling är av betydelse vid bestämmandet av ramen för det nya skattesystemet, äro skatteunderlaget samt storleken av de statsutgifter, som skola täckas av direkta skatter å inkomst och förmögenhet. Beträffande båda dessa faktorer gäller, att de äro ytterst ovissa att beräkna. För skatteunderlaget är ju det allmänna konjunkturläget avgörande. I de promemorior rörande de viktigare statsinkomsternas utveckling, som fogats till 1936 och 1937 års statsverkspropositioner, har med utgångspunkt från avvikelserna från genomsnittsprogressionen under tidigare låg- och högkonjunktursperioder — under reservation för alla osäkerhetsmoment — försök gjorts att beräkna statsinkomsternas storlek under de när-

maste budgetåren. Under förutsättning att inkomst- och förmögenhetsskatten skall utgå med 170 procent av grundbeloppet, har i 1937 års statsverksproposition för de följande budgetåren avkastningen av skatten beräknats sålunda:

	B u d g e t å r e n		
	1937/1938	1938/1939	1939/1940
	M i l j o n e r k r o n o r		
Oförändrad konjunktur.....	212	215	218
Markerad konjunkturförbättring.....	.	225	232
Konjunkturförsämring	195	190

För de tre övriga statsskatterna — särskild skatt å förmögenhet, extra inkomst- och förmögenhetsskatt samt utjämningskatt — ha de sannolika skatebeloppen angivits till följande värden:

	B u d g e t å r e n		
	1937/1938	1938/1939	1939/1940
	M i l j o n e r k r o n o r		
Oförändrad konjunktur.....	54.5	56.0	57.0
Markerad konjunkturförbättring.....	.	57.0	58.5
Konjunkturförsämring	50.0	50.0

Beträffande storleken av de statsutgifter, som skola täckas av direkta skatter å inkomst och förmögenhet, är svårigheten att förutse utvecklingen likaledes mycket stor. Beaktas måste emellertid dels de stora s. k. automatiska utgiftsstegringar, som följa av redan fattade beslut i anslagsfrågor, och dels den ökade belastning för skattebudgeten, som kan väntas uppkomma genom överflyttning av samhällsuppgifter eller kostnader för sådana från kommunerna till staten. Sistnämnda utgiftsstegring skulle dock komma att åtminstone delvis uppvägas därigenom att staten, på sätt av kommittén och kommunalskatteberedningen förutsatts, får övertaga den kommunala progressivskatten.

Principiellt har kommittén den uppfattningen, att ramen för det nya skattesystemet bör läggas så att detta, under förutsättning av normalt skatteunderlag, vid grundbeloppsnivå för rörlig skatt någorlunda täcker det behov av direkta statsskatter å inkomst och förmögenhet, varmed man för närvarande finner sig böra räkna. Enligt kommitténs uppfattning bör vidare systemet om möjligt göras så elastiskt, att det kan utan påbyggnad av extra skatter användas så länge icke alltför exceptionella situationer i fråga om skatteunderlag eller budgetbehov uppkomma. Därest grundbeloppsnivån

sättes för låg, riskeras, att skatteskalans spännvidd redan från början tages alltför mycket i anspråk. Å andra sidan bör grundbeloppsnivån ej placeras högre än omständigheterna kräva, om ock givetvis intet hinder bör möta att i en fördelaktig budgetsituation taga ut mindre än 100 procent av grundbeloppet.

Vid angivande av ramen för det skattesystem, vartill kommittén har att uppgöra förslag, måste naturligen, icke minst för möjliggörande av jämförelse med nuvarande system, såsom utgångspunkt tagas visst års skatteunderlag. Då kommittén valt att utgå från skatteunderlaget vid 1936 års taxering, beror detta därpå, att taxeringen år 1936 är den senaste, som kunnat bearbetas för kommitténs arbete.

Skatteunderlaget vid 1936 års taxering var, såsom i redogörelsen för den statistiska undersökningen närmare anges (se bil. A), tillfälligtvis förhöjt på grund av talrika icke »normala» eftertaxeringar. Denna höjning, som ansetts representera cirka 2 miljoner kronor i debiterad skatt, har självfallet måst frånräknas, då 1936 års skatteunderlag användes för beräkning av ett nytt skattesystems avkastning. Vidare har kommittén måst utgå från, att skatteunderlaget skall komma att något minskas genom de ändrade grunder för familjebeskattningen, som kommittén ämnar föreslå.

Från de utgångspunkter, som i det föregående angivits, har kommittén i avseende å ramen för det skattesystem, som är avsett att träda i stället för det nuvarande systemet av statsskatter och kommunal progressivskatt, sökt konstruera skatteskalorna i det nya systemet sålunda att detta, tillämpat på skatteunderlaget enligt 1936 års taxering efter korrigering för tillfälliga eftertaxeringar och av kommittén förordade ändringar i grunderna för familjebeskattningen, vid grundbeloppsnivå för rörlig skatt avkastar cirka 235 miljoner kronor. Den sammanlagda skattesumma, som i verkligheten debiterades nämnda år, utgjorde — efter avdrag för de tillfälliga eftertaxeringarna — cirka 253 miljoner kronor.

Fördelningen av skattebördan mellan fysiska och juridiska personer.

I fråga om fördelningen av skattebördan mellan fysiska och juridiska personer har kommittén förutsatt, att av de förut nämnda 235 miljoner kronor, som det nya systemet beräknas skola å 1936 års skatteunderlag avkasta vid grundbeloppsnivå, cirka 180 miljoner kronor böra uttagas av fysiska personer och cirka 55 miljoner kronor av juridiska personer. Av sistnämnda belopp kunna cirka 47½ miljoner kronor antagas falla å svenska aktiebolag¹ och återstoden å övriga juridiska personer.

Enligt denna förutsättning skulle vid grundbeloppsnivå cirka 20·3 procent av den samlade beskattningen bestridas av aktiebolagen. Vid högre uttagningsprocent skulle siffran bliva något högre. För år 1936 utgjorde motsvarande procenttal 19·4. Den relativt obetydliga höjning, som sålunda skulle

¹ Härei inräknat skatt å den del av försäkringsaktiebolags inkomst, som icke belöper å aktieägarna.

uppkomma för aktiebolagen, är enligt kommitténs mening väl motiverad. Aktiebolagen ha under senaste åren intagit en jämförelsevis gynnad ställning därigenom att de fritagits från de extra skatterna å inkomst och förmögenhet, vilka i huvudsak belastat endast fysiska personer. De närmaste åren före införandet av extra inkomst- och förmögenhetsskatten utgjorde aktiebolagens andel i den samlade skattesumman cirka 24 procent. Sedd mot bakgrunden härav ter sig den av kommittén åsyftade överflyttningen av skattebördan från fysiska personer till juridiska personer jämförelsevis obetydlig. När skattetrycket å fysiska personer nått en så relativt stor höjd som numera är fallet, är det enligt kommitténs mening naturligt, att aktiebolagens och de övriga juridiska personernas skattekraft tages i anspråk i något större utsträckning än tidigare.

Avvägningen av beskattningen mellan inkomst och förmögenhet.

Vid ställningstagandet till frågan om avvägningen av beskattningen mellan å ena sidan inkomst och å andra sidan förmögenhet vad angår fysiska personer har kommittén icke kunnat anknyta till någon enligt skattesystemets grunder given norm för denna fördelning. Under de två senaste åren ha statsskatterna och den kommunala progressivskatten för fysiska personer enligt verkställda beräkningar (se promemorian rörande de skattestatistiska undersökningarna, tabellerna 8 och 9) fördelats med cirka 80 procent å inkomstskatt och cirka 20 procent å förmögenhetsskatt. Kommittén har icke funnit anledning att frångå denna fördelning utan har vid utarbetande av skatteskolor utgått från densamma. Då förmögenhetsskatten är avsedd att helt eller till övervägande del vara fast, har vid grundbeloppsnivå förmögenhetsskattens andel i den sammanlagda beskattningen förutsatts skola vara något större än 20 procent. Vid stigande utdebiteringsprocent sjunker förmögenhetsskattens andel.

Under utredningsarbetets gång har bestyrkts, att den antagna fördelningen vid nuvarande skattetryck är svår att rubba. En ytterligare belastning av endera inkomsten eller förmögenheten har ur olika synpunkter icke ansetts tillrådlig. Då genom den förutsatta avvägningen förmögenhetsbeskattningen bibehållits vid den relativa höjd, den uppnått efter de senaste årens skattehöjningar, har det för kommittén varit angeläget att vid förmögenhetsbeskattningens utformning genom reduktionsregler i fall av låg inkomst samt jämväl i övrigt söka minska olägenheterna av den sålunda skärpta förmögenhetsbeskattningen.

KAPITEL V.

Familjebeskattningen.

Inledning.

Enligt meddelade direktiv har kommittén att i samband med övriga spörsmål rörande den statliga beskattningsens utformning jämväl upptaga frågan om skattedifferentiering med hänsyn till familjestorlek.

Ett förslag till revision av bestämmelserna rörande familjebeskattningen har den 11 december 1935 avgivits av *befolkningskommissionen* (Statens off. utredn. 1936: 13).

Befolkningskommissionen har haft till uppgift bland annat att överväga sådana reformer av gällande grunder för den statliga och kommunala inkomstbeskattningen, som framstode såsom motiverade ur befolkningspolitiska och familjesociala synpunkter. Dessa synpunkter talade enligt kommissionens mening för ett gynnande inom beskattningen i högre grad än för närvarande vore förhållandet av giftermål och familjebildning. Det av kommissionen framlagda förslaget för vinnande av ökad differentiering av beskattningen med hänsyn till familjestorlek innefattade *dels* avsevärda jämkningar i det gällande systemet av skattefria ortsavdrag, *dels* införande av en särskild skatt för familjehjälp, *dels* ock vissa ändringar i fråga om beskattningen av äkta makar.

Över befolkningskommissionens betänkande ha efter remiss yttranden avgivits av *kammarrätten, statskontoret, riksräkenskapsverket, socialstyrelsen, överståthållarämbetet* och *länsstyrelserna i samtliga län*.

Vid anmälan inför Kungl. Maj:t av *propositionen nr 232 till 1936 års riksdag* uttalade föredragande departementschefen, statsrådet Wigforss, å ena sidan sin principiella anslutning till den bakom befolkningskommissionens förslag liggande uppfattningen, att en starkare differentiering mellan skattebetalarna med hänsyn till familjestorlek eller försörjningsplikter i övrigt vore önskvärd, men å andra sidan sina tvivel på att den av kommissionen anvisade formen med en särskild skatt vid sidan av de vanliga avdragsbestämmelserna vore den lämpliga. Frågan krävde ytterligare övervägande, innan den kunde anses mogen för lösning. Detta utgjorde emellertid intet tillräckligt skäl för ett uppskov med förenklingen av den statliga inkomstbeskattningen. Departementschefen förutsatte nämligen, att lösningen icke lämpligen kunde sökas i en fristående

skatt av den art kommissionen föreslagit, och väntade sålunda icke, att den fortsatta behandlingen av frågan skulle leda till en ny komplicerad av den statliga beskattningen. Såväl differentieringen med hänsyn till försörjningsplikt som den åsyftade inkomstökningen torde kunna vinnas inom ramen av förut givna skatteskalor, om nämligen dessa medgäve ett tillräckligt mått av rörlighet. Tillräckligt skäl för uppskov med förenklingen av den statliga inkomstbeskattningen i avbidan på lösningen av frågan om familjebeskattningen funnes på grund därav icke.

Bevillningsutskottet ansåg i sitt betänkande rörande skatteomläggningen (nr 46/1936) frågan om avvägningen av den statliga beskattningen och den särskilda frågan om familjebeskattningen lämpligen böra omprövas i ett sammanhang. Även om befolkningskommissionens betänkande icke kunde i oförändrat skick läggas till grund för en reform på detta område, syntes det likväl vara möjligt att, sedan en överarbetning av detta förslag verkställts, statsbeskattningen och familjebeskattningen samtidigt upptoges till behandling och avgörande.

I *direktiven* för kommittén anföres bland annat, att lösningen av frågan om skattedifferentiering med hänsyn till familjestorlek icke lämpligen torde kunna sökas i en fristående beskattning. En framkomlig väg syntes däremot vara att nuvarande avdragssystem kompletterades med en eller annan form av avdrag från skatten, varigenom en till sina verkningar i huvudsak lika omfattande differentiering av beskattningen med hänsyn till familjestorlek syntes möjlig att vinna som genom en särskild skatt efter av befolkningskommissionen förordade linjer. Ett slutligt ståndpunktstagande till frågan om skattedifferentiering efter familjeförhållanden vore möjligt först i samband med behandlingen av frågorna om skattens fördelning mellan olika inkomstklasser m. m. På grund av den betydelse, som i detta sammanhang tillkomme den kommunala beskattningens utformning, borde utredningen i denna del verkställas i samråd med kommunalskatteberedningen.

Beträffande *svensk rättsutveckling och gällande rätt* i fråga om differentiering av beskattningen med hänsyn till familjeförhållandena ävensom rörande principerna för *familjebeskattningen i vissa främmande länder* får kommittén i huvudsak hänvisa till redogörelser i befolkningskommissionens betänkande (sid. 45 o. ff, 67 o. ff). En översikt över de i Sverige gällande rättsreglerna på hithörande område återfinnes även i kapitel I av kommitténs betänkande (sid. 58).

Här må endast i korthet erinras om de syftemål, som vinnas genom de skattefria s. k. ortsavdragen (grundavdrag och familjeavdrag).

Till en början åstadkommes genom ortsavdragen differentiering efter den med familjestorlek växlande försörjningsbördan. De skattskyldiga, som svara för viss familjeförsörjning, erhålla nämligen förutom grundavdrag även familjeavdrag, som utgår med lika belopp för hustru och varje till avdrag berättigat barn. Vidare har ortsavdragens storlek avvägs med hänsyn till olika orters dyrhet. Slutligen tjäna avdragen den viktiga uppgiften att åstadkomma progressivitet hos skattesystemet i avseende å de lägsta inkomstskik-

ten. Ju lägre inkomsten är, desto större del av densamma borttages genom avdraget och desto relativt mindre del av inkomsten blir beskattad enligt den för det lägsta inkomstskiktet gällande proportionella skattefoten. Om man t. ex. antar, att nämnda skattefot är 5 % och avdraget 1 000 kronor (förutom bankningsdel), blir skatten i förhållande till inkomsten vid en inkomst å 1 200 kronor 0·4 %, vid en inkomst å 1 600 kronor 0·9 %, vid en inkomst å 2 000 kronor 1·25 % och vid en inkomst å 3 000 kronor 2·5 %.

I det följande skall kommittén med utgångspunkt från befolkningskommissionens betänkande samt de däröver avgivna yttrandena redogöra för sitt ställningstagande till de olika frågorna rörande familjebeskattningen.

Allmän motivering för en skattedifferentiering efter barnantalet.

Befolkningskommissionen.

Befolkningskommissionen har inledningsvis bl. a. framhållit, att i den mån ett gynnande inom beskattningen av äktenskapsbildningen hade till följd, att äktenskap komme att ingås i större antal och i yngre åldrar än hittills, en sådan verkan syntes i och för sig eftersträfvansvärd. En skärpning av skattedifferentieringen efter familjernas barnantal måste i sin mån verka till ökad äktenskaplig fruktsamhet. Man borde visserligen icke hysa överdrivna förväntningar om verkningarna av i betänkandet diskuterade skattereformer. Dyliga reformer på skatteväsendets område borde likväl ingå bland de befolkningspolitiska reformer, som övervägdes i syfte att på olika vägar förbättra familjernas och särskilt de barnafödande familjernas sociala och ekonomiska villkor.

Befolkningskommissionen har därefter lämnat en utförlig motivering ur befolkningspolitiska, familjesociala och allmänna rättvisesynpunkter för förslaget om skattedifferentiering efter barnantalet.

Yttrandena.

De över befolkningskommissionens förslag hörda myndigheterna ha nästan undantagslöst uttalat, att den nuvarande differentieringen av beskattningen med hänsyn till familjeförhållandena icke är tillräckligt omfattande och att åtgärder med det snaraste böra vidtagas för åstadkommande av ändring härutinnan.

Några myndigheter ha emellertid riktat invändningar mot kommissionens principiella motivering för skattedifferentieringen efter familjestorlek.

Kommittén.

Under det att befolkningskommissionen haft att behandla frågan om skattedifferentiering efter familjestorlek med utgångspunkt från befolkningspolitiska och familjesociala synpunkter, har kommittén för sin del i

första hand betraktat problemet såsom en fråga om avvägning av skatt ur rättvisesynpunkter på samma sätt som då det i allmänhet gäller att fördela skattebördan mellan skattskyldiga av skilda kategorier och med oika stora inkomster allt efter deras relativa skatteförmåga.

Även från dessa synpunkter har emellertid kommittén kommit till den uppfattningen, att den nuvarande avvägningen av skattebördan med hänsyn till familjestorlek icke är tillfredsställande och att skattelättnad bör beredas familjeförsörjare och särskilt barnrika sådana i den utsträckning som motiveras av försörjningsbördan. Rent principiellt bör enligt kommitténs uppfattning lättnaden i skattebördan för familjer med barn begränsas till befrielse från skatt för den del av inkomsten, som motsvarar den normala barnkostnaden. Vid beräkandet av nämnda kostnad bör dock hänsyn tagas ej blott till det oundgängligaste existensminimum utan även i största möjliga mån till vad som enligt nutida uppfattning kräves för beredande åt barnen av tillfredsställande förhållanden i fråga om bostad, föda, hälsovård, utbildning och dylikt. Härvidlag komma alltså de av befolkningskommissionen understrukna familjesociala synpunkterna till sin rätt.

Vad angår de befolkningspolitiska synpunkter, som kunna anläggas å frågan, är kommittén för sin del av den uppfattningen, att skattelättnader, även ganska vittgående sådana, få en relativt ringa betydelse för äktenskapsbildningen och fruktsamheten. Även befolkningskommissionen har, såsom ovan antytts, varnat mot överdrivna förväntningar i detta avseende. Därest en omläggning av familjebeskattningen kommer att gynnsamt inverka på äktenskapsbildning och nativitet, är detta naturligen att hälsa med tillfredsställelse. För kommittén har emellertid mera trätt i förgrunden angelägenheten av att lätta det större ekonomiska tryck, som ofta vilar på familjerna i jämförelse med ensamstående personer, i så stor utsträckning som kan ske utan att därigenom orättvisa begås mot andra skattskyldiga.

Kommittén vill i detta sammanhang framhålla, att man på sina håll starkt överdrivit möjligheterna att genom skattereformer vinna stora resultat i förrevarande avseende. För en mycket stor del av landets befolkning är skatten alltför obetydlig för att någon verklig differentiering skall kunna uppnås. Hänsyn till det existensminimum för ensamstående med låga inkomster, som måste fritagas från skatt, medverkar till att överflyttningen av skattebördan måste hållas inom relativt trånga gränser. Att taga igen den skatteförlust, som lindring för familjerna skulle medföra, genom skärpning av skatteprogressionen torde såsom framgår av det följande vara praktiskt möjligt endast i mycket begränsad omfattning.

Såsom redan antytts skulle en lindring av skattebördan för familjeförsörjare i vad angår statsbeskattningen bli va ingen eller ringa betydelse för de många och ofta barnrika skattskyldiga i de lägsta inkomstskikten, vilka redan enligt nu gällande bestämmelser äro fritagna från statsskatt eller betala endast obetydlig sådan. Detta förhållande bör dock icke hindra, att för de familjeförsörjare, vilkas inkomster äro högre, skatten lindras i den omfattning omständigheterna medgiva. Härvidlag torde särskilt böra uppmärk-

sammas, att sistnämnda skattskyldiga i många fall icke få del av de sociala hjälpåtgärder, som under olika former komma de mindre bemedlade till del. Genom skattelindringen beredes nämnda skattskyldiga i en enkel form lättnad i försörjningsbördan.

I detta sammanhang torde få beröras förhållandet mellan stats- och kommunalbeskattningen såvitt angår ifrågavarande spörsmål. Kommittén har i enlighet med direktiven vid behandlingen av frågan om familjebeskattningen rådgjort med kommunalskatteberedningen, som dels vid gemensamt sammanträde med kommittén dels på annat sätt beretts tillfälle att taga del av kommitténs synpunkter på frågan. Kommittén har därvid inhämtat, att beredningen icke kan slutgiltigt behandla frågan om familjebeskattningen förrän ställning tagits till frågan om själva skattesystemet, och att beredningen därför icke kan framlägga förslag i ämnet förrän tidigast år 1938.

Under sådana förhållanden har det för såväl kommittén som kommunalskatteberedningen stått klart, att kommittén måste söka en lösning av spörsmålet för statsbeskattningsens del från egna utgångspunkter och därvid endast tillse, att de av kommittén framlagda förslagen icke komma att försvåra lösningen för kommunalbeskattningsens vidkommande. Något ovillkorligt samband mellan stats- och kommunalbeskattningen i fråga om tekniken för skattedifferentieringens åstadkommande torde icke förefinnas, om ock det av praktiska skäl är önskvärt, att olikheten icke blir alltför stor. Såsom av det följande framgår, ämnar kommittén i fråga om statsbeskattningen i huvudsak föreslå bibehållande av det nuvarande systemet med fasta avdrag å det taxerade beloppet fastän med ändrad avvägning. Den nuvarande relationen 2:1 mellan de statliga och de kommunala avdragen kan alltså därefter icke upprätthållas. Någon större saklig olägenhet torde icke uppkomma därigenom. Även om de kommunala avdragen för ensamstående, för hustru och för barn skulle framdeles komma att avvägas i andra proportioner än de av kommittén för statsbeskattningsens del föreslagna, kan detta enligt kommitténs mening icke betraktas såsom en avsevärdare olägenhet. De hänsyn, som i fråga om kommunalbeskattningen måste tagas till kommunernas skatteunderlag, kunna tvinga till återhållsamhet beträffande en annars önskad höjning av de kommunala barnavdragen. Den omständigheten, att beträffande kommunalbeskattningen antagligen större svårigheter än vid statsbeskattningen möta att åstadkomma en ytterligare differentiering av skatten efter familjestorlek, bör icke få utgöra skäl mot att å statsbeskattningsens område det mesta möjliga göres för uppnående av rättvisare fördelning av skattebördan mellan ensamstående och familjeförsörjare.

Omläggning av avdragssystemet.

Befolkningskommissionen.

Befolkningskommissionen har ingående redogjort för de olika metoder, som kunna tänkas komma till användning, när det gäller att åstadkomma skattedifferentiering efter den med barnantalet växande försörjningsbördan. Skattedifferentieringen kan sålunda åvägbringas antingen så att det skatteunderlag, som framkommer genom beräklandet av det *beskattningsbara beloppet* eller den *beskattningsbara inkomsten*, göres beroende av barnantalet, eller så att själva den utgående *skatten* göres direkt beroende av barnantalet. I båda fallen kan väljas mellan metoden att bevilja familjer med barn *avdrag* från inkomsten, respektive skatten, större ju större barnantalet är, eller att göra *tillägg* till inkomsten, respektive skatten, större ju mindre barnantalet är. Möjligt är ock att genomföra skattedifferentieringen genom kombination av olika metoder.

Kommissionen framhåller, att det syntes ligga närmast till hands att utveckla den i Sverige använda metoden, enligt vilken differentieringen åstadkommits genom skattefria avdrag från de taxerade beloppen (resp. taxerade inkomsterna). De ändringar, som därvid borde tagas i övertvägande, vore dels en allmän höjning av barnavdragen med eller utan en åtföljande sänkning av grundavdragen och dels införandet av med inkomstens storlek växande barnavdrag.

Då de fasta skattefria avdragen hade den förut berörda betydelsen för progressiviteten i skattesystemet, hade kommissionen däri sett ett skäl att icke i detta sammanhang ifrågasätta en övergång till en helt annan metod för skattedifferentiering efter barnantalet, och hade den därav jämväl föränletts att i sina förslag taga särskild hänsyn till verkningarna i progressivitetshänseende. Kommissionen erinrar även om att avdragen dessutom ha till uppgift att medföra viss skattedifferentiering med hänsyn till olika orters dyrhet. Jämväl denna omständighet visade, att ett övergivande av nuvarande avdragssystem skulle få verkningar i olika riktningar.

Kommissionen anför vidare, att om en höjning av barnavdragen kompensades genom sänkning av grundavdragen och skatteunderlaget följaktligen bibehölles orubbat, komme skattebördans fördelning mellan inkomstklasserna att bestå i stort sett oförändrad. Läte man däremot skatteunderlaget minskas, varav — om man ville behålla det totala skattebeloppet oförändrat — måste följa höjning av skattefoten, ställdes man omedelbart inför frågan om denna höjnings genomförande genom förskjutningar av skattebördan från vissa inkomstklasser till andra. Ville man undvika detta, vore den förstnämnda metoden att föredraga. Till förmån för en dylik lösning talade jämväl åtskilliga praktiska hänsyn, däribland svårigheterna att överskåda de verkningar i fråga om skattefördelningen, som en lösning på det andra sättet skulle medföra.

Slutligen ingår kommissionen på frågan huruvida barnavdragen böra göras stigande med inkomstens storlek. En dylik anordning vore nämligen enligt kommissionens mening motiverad, om man gäve förmågeprincipen den vidsträcktare innebörden att innefatta krav på skattedifferentiering med hänsyn till den verkliga barnkostnaden. Barnavdraget borde emellertid ej stiga proportionellt med inkomsten utan långsammare än inkomsten samt maximeras vid visst inkomstläge.

Kommissionen framhåller, att om högre avdrag skulle beviljas vid högre inkomster, detta skulle åstadkomma en ändrad progressivitet och därmed en omläggning av skattebördans fördelning mellan inkomstklasserna. För att undvika en sådan omläggning och således blott åvågbringa en annan skattefördelning mellan olika slags familjetyper inom varje inkomstklass tagen för sig bleve det nödvändigt att samtidigt i motsvarande mån stegra skattesatserna för de högre inkomsterna. Att åstadkomma den rätta avvägningen vid en sådan omläggning av progressiviteten skulle emellertid av redan antydda skäl möta svårigheter, vartill komme att en beräkning rörande verkningarna av en ny skatteskala skulle vara vanskelig. Till dessa tekniska skäl mot rörliga avdrag komme ytterligare det förvisso mycket vägnade psykologiska skälet, att en dylik omläggning antagligen ej skulle bliva förstådd av allmänheten. Med sannolikhet skulle det komma att uppfattas såsom en oegentlighet, att familjer med större inkomster skulle få större barnavdrag, och sambandet mellan dessa större barnavdrag och den skärpta progressiviteten skulle ej inses. Även om detta samband skulle fattas vid tidpunkten för förändringens genomförande, skulle så icke bliva fallet i längden. Skatteskalornas skärpning vore en engångsändring, som efter någon tid lätt trädde i bakgrunden, medan de större barnavdragen för de högre inkomsttagarna alltjämt skulle vara framträdande.

Det av befolkningskommissionen framlagda förslaget innebär i korthet följande.

Kommissionen föreslår först och främst avsevärda jämkningar i systemet av skattefria ortsavdrag. Omregleringen skall gestaltas så, att beskattningsunderlaget i stort sett bibehålles oförändrat. Ett avgörande skäl för en sådan uppläggning av reformen har för kommissionen varit nödvändigheten att beakta det finansiella läget i rikets många små kommuner, beträffande vilka det genomsnittliga barnantalet företer starka variationer. Enligt kommissionens förslag skola i de olika ortsgrupperna grundavdraget, familjeavdraget för hustrun och familjeavdraget för vardera av de två första barnen bliva inbördes lika stora, medan familjeavdraget för varje följande barn blir dubbelt så stort som de övriga avdragen. Tillika föreslås i avseende å kommunalbeskattningen viss jämkning av avdragen för de lägsta av de inkomsttagare, som ej åtnjuta familjeavdrag. Avdragen enligt kommunalskattelagen skola fortfarande utgå med belopp, som äro endast hälften så stora som motsvarande avdrag vid den statliga beskattningen. Den s. k. bankningen förutsattes bibehållen oförändrad.

De av kommissionen föreslagna statliga avdragen framgå av följande tabell:

	O r t s g r u p p				
	I	II	III	IV	V
Grundavdrag samt familjeavdrag för hustrun och vartdera av de två första barnen	560	600	640	680	720
Familjeavdrag för varje följande barn	1 120	1 200	1 280	1 360	1 440

Förslaget om förhöjt avdrag för det tredje och de följande barnen har kommissionen i huvudsak motiverat med att enligt sammanstående resultat av tillgänglig socialstatistik det framför allt vore familjerna med tre och flera barn, vilkas levnadsstandard hårt pressades av barnens behov i olika hänseenden, samt att för folkstammens vidmakthållande krävdes att familjerna i genomsnitt hade inemot tre barn.

Verkningarna av förslaget, särskilt för kommunernas del, ha belysts genom en statistisk undersökning, som omfattat ett antal kommuner och kommundelar i samtliga ortsgrupper. Enligt redogörelsen för undersökningen kan som allmänt resultat sägas, att i de undersökta kommunerna inverkan på beskattningsunderlaget av kommissionens förslag skulle bli sådan, att detta vid såväl den statliga som den kommunala beskattningen bleve i genomsnitt väsentligen oförändrat, dock med någon ökning i första ortgruppen och en obetydlig minskning i de övriga.

Befolkningskommissionens betänkande innefattar därjämte förslag, att en särskild skatt, benämnd skatt för familjehjälp, skall uttagas med det dubbla syftet att anskaffa medel för bestridande av vissa utgifter, avsedda att befordra en gynnsam lösning av befolkningsfrågan, och att ytterligare skärpa skattedifferentieringen med hänsyn till familjeförhållandena. Denna skatt skall för vinnande av sistnämnda syfte utgå med fullt belopp av skattskyldig, som är ogift och barnlös, medan avdrag från skatten skall åtnjutas med en tredjedel av skattens belopp av den, som är gift, och likaledes med en tredjedel av skattebeloppet för varje barn. Makar med två eller flera barn bli således helt fria från skatten. Avdrag åtnjutes även för vuxet barn och för avlidet barn, därest det vid dödsfallet uppnått 10 års ålder.

Fulla beloppet av skatten för familjehjälp skall enligt förslaget utgå med lägst 10 kronor och därutöver med belopp, bestämt på grundval av det till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet enligt en progressiv skiktsskala med procentalet 4 i högsta skiktet; dock att skattens fulla belopp icke må överstiga 9 000 kronor. Kommissionen har ansett sig kunna approximativt uppskatta skattens avkastning till omkring 15 miljoner kronor.

I fråga om motiveringen för denna särskilda skatt anför kommissionen

bl. a. att det låge i sakens natur, att den genom fasta avdrag möjliggjorda skattedifferentieringen bleve relativt sett störst i de lägre inkomstskikten. Ville man med minsta rubbning av skattesystemets allmänna anordning i vårt land nå en med inkomsten stigande skattedifferentiering efter familjeförhållandena, syntes den närmast till hands liggande utvägen vara att införa med såväl familjeförhållandena som inkomsterna varierande skattetillägg. Formellt skulle dessa skattetillägg givas karaktär av en särskild statsskatt, men i verkligheten borde skatten ses såsom en utbruten del av den allmänna beskattningen. Med hänsyn till sina verkningar i avseende å skattedifferentieringen borde den icke bedömas annat än i sammanhang med de föreslagna jämkningarna av ortsavdragen.

Yttrandena.

Vad angår den av befolkningskommissionen valda metoden att åstadkomma den eftersträfvade skattedifferentieringen har i myndigheternas utlåtanden stor enighet rått därom, att den önskade förskjutningen i första hand bör åvägabringas genom en omreglering av de skattefria avdragen. Kommissionens i sådan riktning framlagda förslag har allmänt i princip tillstyrkts. I fråga om avdragens storlek ha dock olika meningar framträtt.

Mot förslaget att göra familjeadraget för hustru lika stort som grundavdraget ha erinringar icke framställts. *Kammarrätten* har sålunda betecknat en dylik åtgärd ur befolkningspolitiska och familjesociala synpunkter såsom självfallen. Då därtill komme, att densamma ej mindre finge anses stämma överens med eller i varje fall icke alltför kraftigt bryta mot principen om skatt efter förmåga än även komme att åtminstone delvis häva den merbeskattning av äkta makar, som båda hade inkomst, vilken vore en följd av nu gällande beskattningsregler, ville *kammarrätten* för sin del livligt tillstyrka förslagets genomförande i denna del.

Beträffande storleken av familjeadraget för barn har kommissionens förslag tillstyrkts av *riksräkenskapsverket* och *elva länsstyrelser*.

Från några håll har helt allmänt ifrågasatts en i förhållande till kommissionens förslag ändrad avvägning av avdragsbeloppen. Åtskilliga myndigheter ha vidare riktat invändningar mot den förhöjning av barnavdraget, som föreslagits för det tredje och de följande barnen.

Kammarrätten har sålunda ifrågasatt, om det ej ur såväl befolkningspolitiska och familjesociala som allmänna rättvisesynpunkter vore mera befogat att göra avdragen för hustrun och de första barnen större än för de följande barnen. Då emellertid ett system med lika stora avdrag för hustru och varje barn med hänsyn till önskvärldheten av att icke försvåra taxeringen vore att föredraga, förordade *kammarrätten* för sin del detsamma, d. v. s. ett bibehållande av nu tillämpade system.

Överståthållarämbetet förordar, att ifrågavarande tillägg begränsas till ett halvt grundavdrag, medan *tre länsstyrelser* uttala sig till förmån för en mera jämn stegring av avdragen och *två länsstyrelser* för lika stora avdrag.

Riksräkenskapsverket har — efter att såsom sin uppfattning ha uttalat,

att avdragen vid statsbeskattningen borde avvägas fullt självständigt och hänsyn därvid tagas allenast till de krav, som i fråga om denna beskattningens differentiering funnes böra uppställas — förordat, att avdragsbeloppet vid statsbeskattningen så avvägdes, att därigenom en större skattelättnad för barnrika familjer vunnes än enligt kommissionens förslag. I varje fall funne riksräkenskapsverket den förskjutning av skattebördan, som ett fastställande av de av kommissionen föreslagna avdragsbeloppen skulle medföra, vara fullt befogad.

Av de hörda myndigheterna ha *riksräkenskapsverket* och *fjorton länsstyrelser* tillstyrkt eller lämnat utan erinran förslaget i vad det avser sänkning av *g r u n d a v d r a g e n*.

Kammarrätten, *socialstyrelsen* och *några länsstyrelser* ha givit uttryck för en viss betänksamhet inför en sådan åtgärd.

Kammarrätten har därvid främst erinrat om att grundavdraget avsetts att motsvara existensminimum för ensamstående skattskyldig. En så pass avsevärd sänkning av grundavdragen som den kommissionen föreslagit skulle göra nämnda motsvarighet — som dock åtminstone för statsbeskattningens del, särskilt om hänsyn toges jämväl till bankningen av detsamma, hittills kunnat upprätthållas — tämligen fiktiv. Säkerligen hade det varit lyckligast, om den med ifrågavarande reformförslag åsyftade skattelättnaden i förhållande till försörjningsbördan för hustru och barn kunnat åtminstone för statsbeskattningens del vinnas utan en motsvarande skatteökning för skattskyldiga utan sådan försörjningsbörd. Under nuvarande förhållanden kunde likväl kammarrätten även med beaktande av berörda synpunkter icke annat än — under förutsättning av ett genomförande av den av kommissionen föreslagna höjningen av familjeavdragen — biträda kommissionens förslag om sänkning av grundavdragen.

Socialstyrelsen, som i likhet med kammarrätten ansett det kunna ifrågasättas, om icke genom förslaget den ursprungliga principen om avdrag i förhållande till existensminimum (hela eller halva) starkt rubbats till förfång för ensamförsörjare, har härutinnan anfört följande:

»Styrelsen vill i detta sammanhang även erinra om sitt yttrande över ett av särskilda sakkunniga år 1918 uppgjort förslag till ändring av förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt i vilket förslag ifrågavarande existensminimiprincip framfördes. I nämnda yttrande förekom bland annat ett förslag till beräkning av existensminimum, varvid man utgick enbart från den fysiologiska synpunkten (föda, kläder, bostad, bränsle och lyse) med tillägg blott för det oundgängligaste beträffande bohem, tvätt och sjukvård (läkare och medicin). Styrelsen ansåg sig emellertid redan då böra ifrågasätta, huruvida ej större hänsyn borde tagas till det i berörda avseende socialt önskvärda.

Inom styrelsen har nu i anledning av förevarande remiss verkställts en på nyare och mera omfattande material grundad beräkning av existensminimum enligt 1935 års prisnivå. Det har emellertid härvid, med hänsyn jämväl till den faktiska stegringen av levnadsstandarden och nutida krav på

en något så när människovärdig tillvaro, ansetts billigt och riktigt att, såsom även kommissionen håller före, taga hänsyn till ytterligare en del utgiftsposter i en normalbudget, däribland också barnens undervisning.

Ifrågavarande beräkningar ha givit vid handen, att existensminimum för en ensamförsörjare å normalort (motsvarande ungefärligen ort i grupp III) skulle för närvarande kunna uppskattas till c:a 700 kronor, för ett gift par utan barn till c:a 900 kronor och för ett normalhushåll (man, hustru med 2 å 3 barn) till 1 600 kronor. Undersöker man nu relationen mellan dessa tre typer ifråga om å ena sidan existensminimikostnaden och å andra sidan dels gällande och dels föreslagna skatteavdrag vid inkomst- och förmögenhets-skatten, erhålles följande resultat, varvid siffrorna för ensamförsörjare satts = 100.

	Existens- minimum	Nu gällande avdrag	Föreslagna avdrag
Ensamförsörjare	100	100	100
Man och hustru	129	143	200
Normalhushåll (man, hustru och 2 å 3 barn)	229	250	500

Denna för ensamförsörjare relativt så oförmånliga ställning i skattehänse-
ende gör sig även absolut taget gällande, i det att avdraget enligt kommissio-
nens förslag skulle för dem utgöra endast 640 kronor (ortsgrupp III) beträf-
fande inkomst- och förmögenhetsskatten mot ovan beräknade existensmini-
mikostnad av 700 kronor, motsvarande resp. 320 och 350 kronor vid kommuna-
lskatten. De lägsta inkomsttagarna (högst 1 300 kronor inom Ortsgrupp
III) skulle emellertid få åtnjuta ett högre avdrag, dock endast beträffande
kommunalskatten (420 kronor).»

En länsstyrelse har avstyrkt förslaget i vad angår sänkning av grundavdra-
gen och *överståthållarämbetet* har föreslagit ett något högre grundavdrag än
kommissionen, i vad avser kommunalbeskattningen. *En länsstyrelse* anser det
önskvärt, att grundavdragen ej nedsättas i så hög grad som kommissionen
föreslagit.

Mot bibehållande av bankningssystemet ha från *fyra länssty-
relser* rests invändningar. Det har därvid framhållits, att bankningens bort-
tagande skulle medföra en betydande lättnad i den tekniska delen av taxe-
ringsarbetet.

Mot kommissionens antaganden, att de ändrade principerna rörande avdra-
gen icke skulle nämnvärt påverka skatteunderlaget, ha invändnin-
gar framställts från åtskilliga håll. *Socialstyrelsen* och *statskontoret* ha fram-
hållit, att reformens inverkan på skatteunderlaget svårigen med tillförlitlig-
het kunde beräknas på förhand. *Tio länsstyrelser* befara rubbningar i under-
laget. Några länsstyrelser ha därvid påpekat, att även om skatteunderlaget
efter reformens genomförande skulle bli på papperet oförändrat, skatte-
ökning dock kunde väntas uppkomma, när de ogifta skattskyldiga, vilkas

andel i skattebördan skulle komma att ökas, ofta tillhörde de kategorier, för vilka skatten måste avkortas.

Förslaget om skatt för familjehjälp har oreserverat tillstyrkts endast av *tre länsstyrelser*, varjämte ytterligare *tre länsstyrelser* principiellt godtagit skatteformen men framställt mer eller mindre vittgående erinringar mot förslaget utformning. *Six länsstyrelser* ha uttalat starka betänkligheter mot förslaget i denna del utan att göra direkta uttalanden för eller mot det samma. *Kammarrätten, statskontoret, riksräkenskapsverket, socialstyrelsen, överståthållarämbetet* samt *tolv länsstyrelser* avstyrka mer eller mindre uttryckligt förslaget. Av de skäl, som framförts för avstyrkande, må nämnas följande. Den förutsatta sammankopplingen av utgiftsanslag och inkomsttitel överensstämde icke med rationella budgetprinciper. De utgifter, varom här vore fråga och vilka till stor del ännu icke närmare utretts, borde finansieras såsom varje annat berättigat statligt ändamål. Verkningarna av de föreslagna ändrade principerna i fråga om avdragen borde avvaktas. Skatten skulle för den allmänna opinionen komma att framstå såsom en mot vissa kategorier skattskyldiga riktad straffskatt på deras ofta oförvållade ogifta stånd eller barnlöshet.

Kommittén.

Efter förberedande tekniska undersökningar har kommittén haft att taga ställning till frågan om den metod som bör användas för åstadkommande av den önskade skattedifferentieringen efter familjestorlek. Därvid har kommittén till en början funnit sig böra avvisa tanken att för ändamålet införa en särskild skatt å ensamstående skattskyldiga samt barnlösa eller barnfattiga familjer på sätt av befolkningskommissionen föreslagits. Ett tungt vägande skäl för denna uppfattning har varit, att kommittén velat undvika att med en ny skatteform utöka det system av statsskatter, som det i stället är kommitténs uppgift att rationalisera.

En metod för differentiering, som något berörts av befolkningskommissionen och som jämväl i kommitténs direktiv anvisats såsom tänkbar lösning av spörsmålet, är införandet helt eller delvis av ett system med avdrag, som skulle verkställas ej från inkomsten utan från den uträknade skatten och som skulle variera efter inkomst samt familje- och dyrortsförhållanden. Befolkningskommissionen har påpekat, att en övergång till ett dylikt system skulle medföra vissa tekniska olägenheter och osäkerhetsmoment i och med det att avdragsberäkningarna måste överflyttas från taxeringen till debiteringen. Då kommittén för sin del beslutat att icke bygga sitt förslag rörande familjebeskattningen på ett system med avdrag från uträknad skatt, ha emellertid för kommittén varit avgörande de mycket stora svårigheter som mött vid försöken att finna några icke alltför invecklade formler för skatteuträkningen, vilka skulle till sina verkningar någorlunda motsvara dem som kunna nås med det nuvarande systemet, och vilkas inverkan å skatteunderlaget skulle kunna med någon säkerhet bedömas. Kommittén har fördenskull i likhet med befolkningskommissionen kommit

till det resultatet, att den önskade avvägningen, bör uppnås i huvudsak genom den nuvarande metoden med skattefria avdrag från det taxerade beloppet (den taxerade inkomsten).

Kommittén har därefter behandlat frågan om avdragen böra liksom nu vara fasta eller om de skola göras stigande med inkomstens storlek. Vid bedömandet av detta spörsmål har först måst beaktas det kända förhållandet att redan i det nu gällande systemet med (frånsett bankningen) fasta avdrag progressiviteten i statsbeskattningen i förening med bankningsregeln i och för sig medför en större skattedifferentiering vid stora inkomster än vid små inkomster. Några exempel torde bäst visa detta förhållande. Antages att avdraget för ensamstående är 680 kronor och för äkta makar med två barn 1 640 kronor (nu gällande avdrag, Ortsgrupp I), blir skillnaden i statsskatter och kommunal progressivskatt enligt nu gällande grunder för de två nämnda kategorierna skattskyldiga i runt tal vid 2 000 kronors inkomst 40 kronor, vid 5 000 kronors inkomst 80 kronor, vid 10 000 kronors inkomst 109 kronor, vid 50 000 kronors inkomst 305 kronor och vid 500 000 kronors inkomst 517 kronor.

Av exemplen framgår, att den skattedifferentiering, som uppkommer av nyss angivna orsaker, icke är obetydlig. Om differentieringen ytterligare skulle stegras för större inkomsttagare genom — förutom ändrade avdrag för samtliga skattskyldiga — förhöjda avdrag för nyssnämnda större inkomsttagare, bör detta uppenbarligen på sätt befolkningskommissionen andragit motiveras med att avdrag skola givas med hänsyn till den verkliga barnkostnaden och att denna stiger med inkomsten.

Vid bedömande av detta spörsmål får kommittén till en början erinra om att den i fråga om den uppskattning av minimikostnaden för barn, som anses ligga till grund för barnavdragens storlek, uttalat den meningen, att denna kostnad ej bör beräknas alltför snävt. Oavsett om det skall anses berättigat eller ej att vid avdragens utmätande taga ytterligare hänsyn till den merkostnad, som barns underhåll och uppfostran i regel betinga i familjer med högre inkomst, tala enligt kommitténs mening flera viktiga skäl mot införandet av detta för svensk skattelagstiftning nya system med varierande avdrag.

Det är uppenbart, att om högre avdrag skola beviljas vid högre inkomster, progressiviteten i inkomstskatteskalan får skärpas i motsvarande mån, därest man nämligen vill undvika att skattefördelningen mellan olika inkomstkikt rubbas. Att finna den rätta avvägningen vid en sådan omläggning av progressiviteten är icke lätt, då en progressiv skiktsskala redan på grund av sin teknik är ganska ömtålig för sådana relativt små ändringar, varom här skulle bliva fråga och vilka dessutom — enär avdragsbeloppen uppenbarligen måste maximeras vid visst inkomstläge — skulle huvudsakligen avse en del mellanskikt å skalan. Beräkningarna rörande verkningarna av så genomgripande ändringar i fråga om avdragstekniken och en därmed samtidig ändring av skatteskalan skulle bliva synnerligen osäkra. Kommittén har vidare måst instämma i de av befolkningskommissionen uttalade farhågorna att det för allmänheten skulle bliva svårt att inse sambandet mellan

de större barnavdragen för de högre inkomsttagarna och den skärpta progressiviteten, varför olikheten i avdragens storlek skulle framstå såsom orättvis. Kommittén vill slutligen erinra om att icke någon av de över befolkningskommissionens förslag hörda myndigheterna förordat en lösning av differentieringsfrågan efter nu angivna linjer.

Kommittén har alltså funnit sig böra i princip föreslå bibehållande av det gällande systemet med fasta, av inkomstens storlek oberoende avdrag. Vid utmätande av avdragens storlek ha i huvudsak följande synpunkter gjort sig gällande.

Avdraget för hustru bör vara lika stort som grundavdraget. Befolkningskommissionens förslag härutinnan har mötts av allmänt gillande. Förutom att åtgärden enligt kommitténs uppfattning är väl motiverad ur rättvisesynpunkt, är den, såsom kammarrätten särskilt understrukt, av stor betydelse även ur den synpunkten att den åtminstone delvis häver merbeskattningen för äkta makar, som båda ha inkomst.

Nästa fråga gäller grundavdragets sänkning. De farhågor, som i myndigheternas yttranden kommit till synes beträffande de ensamstående skattskyldigas förmåga att bära den ökade skattebelastning, som skulle följa av kommissionens förslag, ha visserligen mestadels gällt kommunalbeskattningen med dess endast hälften så stora avdrag, men även i fråga om statsbeskattningen har manats till försiktighet. I vissa yttranden har vidare uttalats den åsikten, att den ökade skatt, som skulle påläggas de ogifta skattedragarna, troligen skulle till stor del stanna på papperet, när den i icke ringa mån komme att få avkortas eller avskrivs.

Kommittén och kommunalskatteberedningen ha funnit angeläget att undersöka, i vad mån sistberörda farhågor kunna äga fog. Då en statistisk undersökning på denna punkt skulle blivit mycket tidsödande och kostsam, ha kommittéerna i stället anlitat utvägen att tillgodogöra sig utmätningsmännens erfarenheter i saken. Ett frågeformulär har därför utsänts till överståthållarämbetet och magistraterna i Norrköping och Göteborg samt till utmätningsmännen i Stockholms, Jönköpings, Malmöhus och Västernorrlands län. För frågorna och de inkomna svaren har redogjorts i en vid detta betänkande fogad promemoria (bil. B).

Av redogörelsen framgår, bl. a., att det icke torde kunna lämnas något bestämt svar på frågan, huruvida uppbördsresultatet är sämre för ensamstående än för familjeförsörjare eller tvärtom. Man torde emellertid våga antaga, att den försämring i uppbördsresultatet för ensamstående, som troligen skulle följa av skattens skärpning för dem, skulle komma att till mycket stor del uppvägas därav att den skatt för familjeförsörjarna, som nu måste avkortas, skulle på grund av de nya avdragsbestämmelserna lindras. Av mycket stort intresse äro de uppgifter, som av uppbördsmännen lämnats såsom svar på frågan om storleken av det belopp, vartill existensminimum räknas vid införsel. Man finner, att de skatter, som enligt nu gällande avdragsbestämmelser åläggas skattskyldiga med inkomst något över det av skattelagstiftningen antagna existensminimum, i många fall icke kunna uttagas vid indrivning genom införsel. Detta förhållande gäller såväl

ensamstående som familjeförsörjare och kommer mest till synes i de högre ortsgrupperna. Denna bristande överensstämmelse mellan existensminimum vid införsel (av skatt eller underhållsbidrag) samt det existensminimum, som ligger till grund för avdragen vid beskattningen, är naturligen särskilt framträdande vid kommunalbeskattningen.

Det resultat, som den företagna undersökningen sålunda lämnat, har visat nödvändigheten av att även i fråga om statsbeskattningen gå fram med försiktighet, när det gäller att skärpa skattskyldigheten för ensamstående i de lägre inkomstskikten. Kommittén har fördenskull funnit, att grundavdragen icke kunna sänkas i den utsträckning som befolkningskommissionen föreslagit.

Under utredningens gång har kommittén låtit utarbeta ett tjugutal olika alternativ till nya statsskatteavdrag. I de tidigare av dessa förutsattes att barnavdragen liksom enligt befolkningskommissionens förslag skulle kunna göras lika stora som övriga avdrag. Då ifrågavarande enhetliga avdrag i enlighet med de nyss givna utgångspunkterna genomgående blevo större än kommissionens avdrag, visade sig såsom väntat minskningen av skatteunderlaget bliva alltför stor för att kommittén skulle kunna reflektera på ett dylikt system. Oavsett om en sådan utjämning av avdragen skulle anses be-

Avdrag vid statsbeskattningen.	Ortsgrupp				
	I	II	III	IV	V
<i>Enligt nu gällande grunder.</i>	K r o n o r				
Grundavdrag	680	760	840	920	1 000
Familjeavdrag (för hustru och varje barn).....	320	320	360	360	400
<i>Enligt befolkningskommissionens förslag.</i>					
Grundavdrag samt familjeavdrag för hustrun och vardera av de två första barnen	560	600	640	680	720
<i>Alternativ 1.</i>					
Grundavdrag samt familjeavdrag för hustru ...	600	640	680	720	760
Familjeavdrag för vardera av de två första barnen	460	500	540	580	620
<i>Alternativ 2.</i>					
Grundavdrag samt familjeavdrag för hustru ...	600	660	720	780	840
Familjeavdrag för vardera av de två första barnen	460	480	500	520	540
<i>Alternativ 3.</i>					
Grundavdrag samt familjeavdrag för hustru ...	600	660	720	780	840
Familjeavdrag för vardera av de två första barnen	460	500	540	580	620
<i>Alternativ 4.</i>					
Grundavdrag samt familjeavdrag för hustru ...	600	660	720	780	840
Familjeavdrag för vardera av de två första barnen	500	520	540	560	580
<i>Alternativ 5.</i>					
Grundavdrag samt familjeavdrag för hustru ...	600	660	720	780	840
Familjeavdrag för vardera av de två första barnen	500	540	580	620	660

rättigad ur skatteförmågesynpunkt eller icke, har kommittén fördensskull i senare uppgjorda alternativ räknat med barnavdrag som äro lägre än grundavdraget (och avdraget för hustru) men betydligt högre än nuvarande familjeavdrag för barn. Behandlingen av detaljspörsmålet om förhöjt avdrag borde givas familjer med större barnantal i form av högre avdrag för barn utöver ett visst antal ansågs kunna upptagas i ett senare sammanhang. Tillsvare vidare förutsattes, att bankningssystemet skulle bibehållas.

Av de uppgjorda alternativen må här upptagas fem; för jämförelsens skull anföras även avdragsbeloppen enligt gällande grunder samt enligt befolkningskommissionens förslag (se tablån å sid. 103).

Ytterligare må för jämförelsens skull redovisas ett alternativ, enligt vilket det nu gällande grundavdraget icke sänkes men å andra sidan — för att skatteunderlaget ej skall minskas alltför mycket — hustruavdraget ej göres högre än (det i förhållande till nu höjda) barnavdraget.

	O r t s g r u p p				
	I	II	III	IV	V
	K r o n o r				
<i>Alternativ 6.</i>					
Grundavdrag.....	680	760	840	920	1000
Familjeavdrag (för hustru och vardera av de två första barnen).....	460	500	540	580	620

I fråga om verkningarna å skatteunderlaget av de föreslagna avdragsbestämmelserna ha utförts ingående statistiska undersökningar. Rörande metoden för dessa må hänvisas till den såsom bilaga till betänkandet fogade promemorian angående vissa skattestatistiska undersökningar (bil. A). Beräkningarna ha hänförts till det vid 1936 års taxering föreliggande skatteunderlaget och verkställt under förutsättning att samma år debiterade statskatter och kommunal progressivskatt uttagas. Under framhållande av siffrornas starkt approximativa karaktär kan meddelas, att skatteförlusten i förhållande till ett avdragssystem enligt nu gällande grunder skulle utgöra vid tillämpning av

alternativ 1	c:a	0·5 milj. kronor;
» 2	»	5·4 » » ;
» 3	»	6·1 » » ;
» 4	»	6·1 » » ;
» 5	»	6·9 » » ;
» 6	»	13·1 » » .

De nu angivna siffrorna beteckna nettoresultatet av omläggningen. För att åskådliggöra verkningarna för ensamstående och familjer av olika storlek tagna var för sig lämnas i vidstående tabell beträffande två av alternativen uppgifter, om vilka liksom de förut anförda gäller att de äro till beloppet osäkra och endast avse att giva ett begrepp om storleksordningen av de överflyttningar, varom fråga är. Uppgifterna avse den rena inkomstbeskattningen (således utan förmögenhetsdel).

Fördelning av inkomstskatt efter familjestorlek vid tillämpning av nuvarande avdrag samt avdrag enligt alternativ 1 resp. alternativ 3.

(1936 års taxering.)

	Nuvarande skattefördelning, milj. kr.	Skattefördelning enligt alt. 1		Skattefördelning enligt alt. 3	
		Skatt, milj. kr.	Ökning + minskning —, milj. kr.	Skatt, milj. kr.	Ökning + minskning —, milj. kr.
Ensamstående.....	61·1	72·7	+ 11·6	69·8	+ 8·7
Familjer:					
2 personer	53·9	50·0	— 3·9	48·4	— 5·5
3 »	22·5	18·7	— 3·8	17·9	— 4·6
4 »	11·3	8·8	— 2·5	8·6	— 2·7
5 »	5·3	4·1	— 1·2	4·0	— 1·3
6 o. fl. personer.....	2·0	1·3	— 0·7	1·3	— 0·7
Summa för familjer	95·0	82·9	— 12·1	80·2	— 14·8
Total summa	156·1	155·6	— 0·5	150·0	— 6·1

Man finner, att alternativ 1 skulle medföra en ökning av inkomstskatten för ensamstående med sammanlagt 19 procent och en minskning av skatten för familjer med tillhoppa 12·7 procent; för alternativ 3 äro motsvarande procenttal 14·2 respektive 15·6.

I det nuvarande avdragssystemet utgöra intervallen mellan ortsgrupperna beträffande grundavdragen 80 kronor men beträffande familjeavdragen endast 20 kronor (i genomsnitt). Enligt befolkningskommissionens förslag samt enligt alternativ 1 äro intervallen 40 kronor för både grundavdrag och familjeavdrag. Alternativen 2—5 ha i fråga om grundavdragen och hustruavdragen exakt samma serie med 60 kronors intervall mellan ortsgrupperna; beträffande barnavdragen äro intervallen enligt alternativen 2 och 4 endast 20 kronor samt enligt alternativen 3 och 5 40 kronor. Enligt samtliga nya här avhandlade alternativ (1—5) har grundavdraget i ortsgrupp I bestämts till 600 kronor (mot 680 enligt nu gällande regler samt 560 kronor enligt befolkningskommissionens förslag). Barnavdragen i ortsgrupp I äro enligt alternativen 1—3 460 kronor och enligt alternativen 4 och 5 500 kronor (mot nu 320 kronor och enligt kommissionens förslag 560 kronor). Utsträcker man jämförelsen till ortsgrupp V, finner man, att grundavdraget utgör enligt alternativ 1 760 kronor och enligt alternativen 2—5 840 kronor (mot 1 000 kronor nu och 720 kronor enligt kommissionens förslag). Barnavdragen i ortsgrupp V äro 540 kronor enligt alternativ 2, 580 kronor enligt alternativ 4, 620 kronor enligt alternativen 1 och 3 samt 660 kronor enligt alternativ 5 (mot 400 kronor nu och 720 kronor enligt kommissionens förslag).

Av de upprättade alternativen har för kommittén valet slutligen kommit

att stå mellan alternativ 1 och alternativ 3. Vid tillämpning av alternativ 1 lämnas skatteunderlaget så gott som orubbat, varemot alternativ 3 beräknas medföra en skatteförlust å omkring 6 miljoner kronor. Å andra sidan är alternativ 3 såtillvida alternativ 1 överlägset, att det i motsats till det senare bibehåller den nuvarande differentieringen de olika ortsgrupperna emellan i det närmaste oförändrad.

Beträffande alternativ 3 finnas två möjligheter att taga igen det belopp, som förloras genom de föreslagna avdragsbestämmelserna. Dels kan man tänka sig att höja utdebiteringsprocenten för den rörliga delen av inkomstskatten (inkomst- och förmögenhetsskatten), dels kan progressiviteten i skatteskalen skärpas, allt i den utsträckning som för ändamålet är nödvändigt. Den förstnämnda utvägen skulle komma att ändra förutsättningarna för avvägningen av den fasta och rörliga delen av beskattningen och innebära viss påfrestning redan från början av det nya skattesystemets elasticitet. Metoden kan fördenskull ej komma i fråga.

Att skärpa skatteskalen kan förefalla som en enkel lösning av problemet. Varje ändring i skattesatserna medför emellertid lätt andra konsekvenser i avseende å fördelningen av skattebördan mellan olika inkomstkikt än som närmast avsetts. Med den icke obetydliga skärpning av progressiviteten hos skatteskalen, som skulle bli nödvändig för erhållande av ett så relativt högt belopp som 6 miljoner kronor, skulle, enligt vad de av kommittén verkställda undersökningarna visa, knappast kunna undvikas att inkomstskikten mellan c:a 6 000 kronor och 20 000 kronor bleve i avsevärd mån drabbade. För inkomsttagare i dessa skikt med barn skulle skärpningen i progressionen medföra, att den skattelättnad, som de ökade avdragen innebure, betydligt minskades eller till och med i vissa fall förbyttes i någon ökning av skatten. Anmärkta svårigheter att finna lämplig avvägning av progressivskalan ha föranlett, att kommittén icke kunnat lägga alternativ 3 till grund för förslag i ämnet. Kommittén har i stället stannat vid att i princip förorda alternativ 1, där de ändrade avdragsbestämmelsernas inverkan å skatteunderlaget är mycket obetydlig. Kommittén har i detta sammanhang velat erinra om att redan enligt nu gällande bestämmelser c:a 59 % av hela det taxerade beloppet bortfalla genom de skattefria avdragen, så att endast c:a 41 % återstå såsom beskattningsbart belopp (se tab. 15 i p. m. angående vissa skattestatistiska undersökningar, bil. A). Att ytterligare i mera avsevärd mån minska den del av det taxerade beloppet, varå skatten beräknas, torde icke vara tillrådligt.

Såsom förut antytts är alternativ 1, jämfört med nu gällande regler, relativt mindre förmånligt för ensamstående i de högre ortsgrupperna; däremot är differentieringen beträffande dyrort bättre tillgodosedd än nu i fråga om hustru- och barnavdragen. I dessa avseenden ansluter sig alternativ 1 nära till befolkningskommissionens förslag.

Även om alternativ 1 icke i och för sig behöver föranleda ändring i progressiviteten i skatteskalen, uppkomma dock med nödvändighet vissa förskjutningar i skattebördan mellan de olika inkomstskikten, såsom helhet

betraktade. Detta sammanhänger naturligen därmed, att fördelningen av skattskyldiga av olika familjestorlek icke är densamma i alla inkomstlägen. I det allra lägsta inkomstskiktet — upptill 2 000 à 3 000 kronor — äro sålunda de ogifta skattskyldiga betydligt talrikare än familjeförsörjarna. Då därtill kommer, att i detta skikt familjeförsörjarna ofta redan enligt nu gällande bestämmelser icke ha något beskattningsbart belopp eller ha endast ett mindre sådant, så att skattelindringen för dem icke blir så betydande, i penningar uttryckt, blir följdén, om alternativ 1 genomgående lägges till grund för beskattningen, en ganska betydlig merbelastning å detta lägsta inkomstskikt, fortfarande såsom helhet betraktat, i förhållande till nu.

Verkningarna av alternativ 1 i olika inkomstlägen och vid olika familjeförhållanden framgå av de exempel, som lämnats i tabellerna I och II (sid. 336 ff). Skatterna enligt det nya systemet äro uträknade med tillämpning av den av kommittén antagna skatteskalen för inkomst- och förmögenhets-skatt med botten-skatten uttagen med 110 % av grundbeloppet. Det nya systemet lämnar nämligen å 1936 års skatteunderlag — sådant detta skulle ha varit, därest de av kommittén föreslagna avdragsbestämmelserna tillämpats — vid nämnda utdebiteringsprocent ungefärligen lika stor avkastning som 1936 års statsskatter och kommunala progressivskatt representera. Det torde förtjäna påpekas, att den effektiva skatteprocenten i lägsta skiktet är praktiskt taget oförändrad (4.95 % mot 5.1 % nu).

Exemplen torde icke tarva någon närmare redogörelse; här skall endast påpekas den jämförelsevis starka skattestegring för ensamstående i de lägre inkomstskikten, särskilt vad angår de högre ortsgrupperna, som skulle uppstå, därest alternativ 1 skulle tillämpas i oförändrad form. För en ogift skattskyldig i ortsgrupp V skulle sålunda skatten stegras vid ett taxerat belopp å 1 000 kronor från 0 till 5 kronor 94 öre, vid 1 200 kronor från 5 kronor 10 öre till 10 kronor 89 öre, vid 1 600 kronor från 15 kronor 30 öre till 22 kronor 77 öre och vid 2 000 kronor från 25 kronor 50 öre till 42 kronor 57 öre. För högre inkomster bleve skatteskärpningen för de ensamstående förhållandevis icke så stor; i ortsgrupp V stiger sålunda skatten vid 5 000 kronor från 182 kronor till 201 kronor, vid 10 000 kronor från 509 kronor till 552 kronor, vid 25 000 kronor från 2 536 kronor till 2 556 kronor, vid 50 000 kronor från 7 299 kronor till 7 652 kronor och vid 100 000 kronor från 19 680 kronor till 20 781 kronor. I de två sistnämnda fallen beror höjningen mest på skärpning av progressiviteten i skatteskalen.

Kommittén har vid bedömande av de verkningar, alternativ 1 enligt det föregående medför, icke kunnat undgå att finna, att detta system beträffande ensamstående, vilka hava mycket låga inkomster, medför skatteskärpningar, som äro relativt stora i förhållande till den nuvarande beskattningen och som icke kunna anses motiverade med hänsyn till skattekraften. Beaktas måste även risken av att de skattebelopp, som skulle inflyta på grund av skärpningen, i viss utsträckning icke komma att inflyta vare sig frivilligt eller efter försök till indrivning utan stanna på papperet. Det må därvid erinras om det relativt höga belopp, vartill vid införsel existensminimum upp-

skattas. Vidare har kommittén funnit att då de ensamstående skattskyldiga i det lägsta inkomstskiktet fått vidkännas så ökad skattebörd, att den icke kunnat uppvägas av lindringen för familjeförsörjarna inom skiktet, konsekvensen kräver, att även de ensamstående i de högre inkomstskikten få vidkännas ökad skattebelastning. Kommittén har från dessa utgångspunkter upptagit problemet om beskattningen av ogifta fysiska personer (inbegripna änklingar, änkor och frånskilda), vilka icke åtnjuta familjeavdrag, till särskild behandling. Det har därvid gällt att finna en tekniskt acceptabel metod, som, med bibehållande av alternativ 1 i princip för systemet i övrigt, lättar skattebördan för ifrågavarande skattskyldiga, i vad avser de lägsta inkomstskikten, men skärper densamma i fråga om de högre inkomstskikten.

Vad först angår frågan om en lindring för de lägsta bland de inkomsttagare, som ej erhålla familjeavdrag, må erinras om befolkningskommissionens förslag om extra avdrag för dessa skattskyldiga i avseende å kommunalbeskattningen. Skattelindringen skulle enligt förslaget givas skattskyldig, som ej åtnjöte familjeavdrag, därest den taxerade inkomsten utgjorde högst, i ortsgrupp I 1 100 kronor, i ortsgrupp II 1 200 kronor, i ortsgrupp III 1 300 kronor, i ortsgrupp IV 1 400 kronor och i ortsgrupp V 1 500 kronor. Skattelindringen skulle åstadkommas på det sätt, att ett extra avdrag — efter det vanligt avdrag samt bankning ägt rum — medgäves nämnda skattskyldiga med 50 kronor i ortsgrupperna I och II, 100 kronor i ortsgrupp III, 150 kronor i ortsgrupp IV och 200 kronor i ortsgrupp V.

Mot förslaget om extra avdrag framställdes erinringar från vissa av de hörda myndigheterna. Sålunda avstyrkte kammarrätten detta förslag. Ämbetsverket fann det föga tilltalande, att å ena sidan grundavdraget för alla skattskyldiga sänktes, men att å andra sidan för vissa kategorier av skattskyldiga det nyss sänkta grundavdraget på en omväg höjdes. Ett dylikt förfaringssätt syntes kammarrätten svårt att ur principiell synpunkt försvara, och det förefölle föga ägnat att skapa en väl avvägd och rationell skattedifferentiering. Även skattetekniska skäl talade enligt kammarrättens mening bestämt emot införandet av de ifrågasatta extra avdragen, vilka måste antagas komma att verka hindrande och tyngande vid taxeringen. Enligt kammarrättens uppfattning skulle vidare den skala, efter vilken de extra avdragen skulle beräknas, verka ojämnt och irrationellt. Därest extra avdrag befundes böra tillerkännas vissa grupper av skattskyldiga, borde därför skalan omarbetas.

Åtskilliga länsstyrelser riktade även invändningar mot de extra avdragen och åberopade därvid vanligen den ökning i taxeringsarbetet som skulle bli en följd av förslagets genomförande.

Då införandet av sådana extra avdrag, som befolkningskommissionen föreslagit beträffande kommunalbeskattningen, är en av de få utvägar, som erbjuda sig, när det gäller att söka åstadkomma lindring i statsbeskattningen för ensamstående skattskyldiga i de lägsta inkomstskikten, har kommittén låtit utarbeta flera alternativ till extra avdrag av denna typ. Enligt ett av dessa alternativ skulle avdraget utgöra i ortsgrupp I 30 kronor, i ortsgrupp II

40 kronor, i ortsgrupp III 60 kronor, i ortsgrupp IV 80 kronor och i ortsgrupp V 100 kronor. Den gräns, som det taxerade beloppet ej finge överstiga, för att lindringen skulle få åtnjutas, har i detta alternativ satts till resp. 1 200, 1 400, 1 600, 1 800 och 2 000 kronor, från ortsgrupp I räknat. Det är givet, att därest man genom extra avdrag vill åstadkomma en lindring, som för varje ortsgrupp motsvarar den skärpning, som alternativ 1 medför i förhållande till nuvarande bestämmelser, de extra avdragen inbördes böra avvägas i samma proportion som skillnaden mellan de nuvarande avdragen och avdragen enligt alternativ 1. Denna proportion blir 1: 1·5 : 2 : 2·5 : 3. Ur denna synpunkt är den nyss angivna avdragsserien tillfredsställande. Den genom de extra avdragen åstadkomna lindringen representerar i förhållande till alternativ 1 enligt approximativa beräkningar ett belopp av c:a 2·3 miljoner kronor.

Enligt kommitténs uppfattning tala emellertid flera omständigheter mot införandet av extra avdrag. Såsom några myndigheter anfört skulle dylika avdrag verka tyngande vid taxeringen. Därvid får dock kommittén som sin mening uttala, att därest ingen annan utväg för uppnående av det önskade resultatet stode till buds, ifrågavarande skäl icke finge tillmätas avgörande betydelse. En allvarligare anmärkning, som drabbar de extra avdragen av denna typ, är, såsom kammarrätten jämväl med exempel påvisat, att de verka ojämnt. Upp till en viss gräns — som måste sättas rätt lågt för att skatteförlusten ej skall bliva alltför stor — pressa de ned det beskattningsbara beloppet, så att detta stannar på ungefärligen samma som eller till och med lägre nivå än enligt gällande grunder, varefter strax ovan det taxerade belopp, som bildar gränsen för åtnjutande av det extra avdraget, det beskattningsbara beloppet plötsligt stegras. Är det extra avdraget t. ex. 100 kronor, medför vid gränsen en inkomstökning å 10 kronor en höjning av det beskattningsbara beloppet med 110 kronor, innebärande en höjning av statsskatten med c:a 5 kronor 50 öre i stället för normalt 50 öre. Genom grafisk framställning, som visar huru det beskattningsbara beloppet varierar med det taxerade beloppet i de olika ortsgrupperna, kan den bästa uppfattningen erhållas om verkan av denna bristande kontinuitet i avdragens storlek.

Kommittén har på grund härav sökt finna en annan metod för åstadkommande av den avsedda lättnaden för de ensamstående i de lägre inkomstskikten. Om man utvecklar den tanke, som ligger bakom de extra avdragen, och man tillika söker utjämna lättnaden på det sätt, att den blir störst i botten för att därefter så småningom avtaga, blir följderna att man för de inkomstskikt, varom fråga är, måste övergå till en så att säga individuell behandling av avdragsfrågan och sålunda för varje inkomstläge (taxerat belopp i helt tiotal kronor) direkt bestämma avdragets storlek för de olika ortsgrupperna. Man är då framme vid ett tabellsystem, där för varje taxerat belopp direkt anges det däremot svarande beskattningsbara beloppet¹. Bankningen kom-

¹ Eller rättare det taxerade beloppet efter ortsavdrag; även avdrag för ömmande omständigheter kunna nämligen förekomma, innan det beskattningsbara beloppet kan bestämmas. Att även redovisa själva avdragets storlek i tabellen torde vara onödigt, då den framgår av en enkel subtraktion.

mer således beträffande ifrågavarande skattskyldiga ej direkt till synes i systemet; de verkningar som avses med bankningen får man i stället söka få fram vid tabellens utformning.

Att bankningsproceduren således i vissa fall blir överflödig, torde i och för sig icke kunna betraktas såsom en olägenhet. Enighet torde råda därom att metoden med bankning är ganska besvärlig för taxeringsmyndigheterna och gör det svårt för skattebetalarna att själva kunna beräkna och kontrollera sin beskattning. Å andra sidan är det lika klart, att ur rättvisesynpunkt bankningssystemet är överlägset ett system, enligt vilket bankningsdel ej skulle utgå utan blott de fasta avdragen tillämpas å de taxerade beloppen. Ett system av sistberörda slag avvisades av 1927 års riksdag, var-efter bankningssystemet bibehölls i 1928 års lagstiftning. Enligt det nyss omtalade tabellsystemet skulle bankningsproceduren försvinna men tillfredsställande degression i botten på skatteskalen ändå ernås. Den skattskyldige skulle få mycket lätt att kontrollera sin beskattning, och för beskattningsmyndigheterna torde metodens fördel vara uppenbar.

Vid uppgörandet av de olika tabellalternativen ha såsom utgångspunkt tagits grafiska framställningar för de olika ortsgrupperna av de beskattningsbara beloppens variation med de taxerade beloppen dels enligt gällande grunder, dels enligt alternativ 1. Det har förutsatts, att för varje ortsgrupp beskattningsbart belopp skulle uppkomma först vid samma taxerade belopp som enligt nu gällande grunder eller vid ett något lägre belopp. Den lättnad i förhållande till alternativ 1, som därigenom uppstode, skulle sedan avtaga så småningom med stigande inkomst. När de taxerade beloppen nådde en viss höjd, olika för olika alternativ och ortsgrupper, skulle avdragen hava minskats så mycket, att alternativ 1 kunde tillämpas helt. I enlighet med dessa förutsättningar ha på grafisk väg uttagits mot varandra svarande beskattningsbara och taxerade belopp, vilka sedan överförts i tabellform.

Enligt det tabellalternativ, under utredningsarbetet benämnt 1 a, som befunnits ur olika synpunkter mest tilltalande av de av kommittén uppgjorda förslagen, uppkommer beskattningsbart belopp i ortsgrupp I vid ett taxerat belopp å 660 kronor, i ortsgrupp II vid 740 kronor, i ortsgrupp III vid 820 kronor, i ortsgrupp IV vid 900 kronor och i ortsgrupp V vid 980 kronor. Gränsen för skattskyldighetens faktiska inträdande har alltså i förhållande till nu sänkts med 40 kronor i varje ortsgrupp. Jämfört med alternativ 1 där beskattningsbart belopp inträder vid respektive 620, 660, 700, 740 och 780 kronor, innebär alternativ 1 a en betydande lindring för ensamstående skattskyldiga med de lägsta inkomsterna. Lättnaden i förhållande till alternativ 1 upphör då det taxerade beloppet uppgår till i ortsgrupp I 1 600 kronor, i ortsgrupp II 1 900 kronor, i ortsgrupp III 2 200 kronor, i ortsgrupp IV 2 500 kronor och i ortsgrupp V 2 800 kronor.

För närmare kännedom om tabellen enligt alternativ 1 a må hänvisas till författningstexten (sid. 20 ff) samt till följande sammandrag (se sid. 111).

I tekniskt avseende må rörande tabellen påpekas, att vid vissa taxerade

Taxerat belopp, kronor	Taxerat belopp minskat med ortsavdrag, kronor				
	O r t s g r u p p				
	I	II	III	IV	V
600	0	0	0	0	0
700	30	0	0	0	0
800	80	40	0	0	0
900	130	90	50	10	0
1 000	180	140	100	60	20
1 100	240	200	150	110	70
1 200	300	260	210	160	120
1 300	380	320	270	220	170
1 400	480	400	340	290	230
1 500	590	500	420	360	300
1 600	700	610	520	440	370
1 700	tax. bel. minskat med 900 kr.	720	630	540	460
1 800		830	740	650	560
1 900		940	850	760	670
2 000		tax. bel. minskat med 960 kr.	960	870	780
2 100			1 070	980	890
2 200			1 180	1 090	1 000
2 300			tax. bel. minskat med 1 020 kr.	1 200	1 110
2 400				1 310	1 220
2 500				1 420	1 330
2 600				tax. bel. minskat med 1 080 kr.	1 440
2 700					1 550
2 800					1 660
					tax. bel. minskat med 1 140 kr.

belopp intervallerna mellan ortsgруппerna icke blivit alldeles jämna. En dylik ojämnhet kan icke undvikas, allra minst då man såsom här är bunden vid de förut angivna utgångspunkterna, nämligen nu gällande avdragsbelopp samt avdragen enligt alternativ 1. I själva verket löpa de nuvarande avdragen ingalunda parallellt. Obankade ligga visserligen avdragsbeloppen i de fem ortsgруппerna på lika stort inbördes avstånd: 680 — 760 — 840 — 920 — 1 000, likaså efter full bankning: 1 020 — 1 140 — 1 260 — 1 380 — 1 500, men vid ett taxerat belopp å t. ex. 1 600 kronor blir avdragsserien för de olika ortsgруппerna 1 020 — 1 140 — 1 220 — 1 260 — 1 300, alltså högst ojäm. En dylik ojämnhet märkes lättare, då tabellformen användes. I alternativ 1 a är ingenstädes serien så ojäm som enligt det nuvarande systemet.

En anmärkning, som kan riktas mot tabellen enligt alternativ 1 a liksom ock mot övriga av kommittén uppgjorda tabellalternativ, är att i vissa skikt beskattningsbara beloppet ökas i snabbare takt än det taxerade beloppet (t. ex. i ortsgrupp III mellan 1 600 och 2 200 kronor). Ingenstädes blir dock stegringen i stort sett starkare än i proportionen 110 till 100; i praktiken måste på en punkt med 100 kronors mellanrum en höjning av det taxerade beloppet å 10 kronor medföra en höjning av det beskattningsbara beloppet med 20 kronor (se till exempel vid 1 700 kronors taxerat belopp i ortsgrupp III). Jämfört med de ojämnheter, som enligt vad förut anförts förekomma vid system med fasta extra avdrag, är dock denna inadvartens, som icke med de givna förut omförmälda utgångspunkterna kan undvikas, av ringa betydelse. Kommittén har haft till förfogande grafiska reproduktioner av tabellen i avseende å samtliga ortsgruper. Betraktar man på dessa diagram hela området upp till 5 000 kronors taxerat belopp som en helhet, finner man kurvorna vara så jämna som med hänsyn till omständigheterna rimligen kan begäras.

Enligt verkställda beräkningar skulle en tillämpning av alternativ 1 a medföra en skattelindring i förhållande till alternativ 1 för de ogifta skattskyldiga med låg inkomst, vilka beröras av ändringen, belöpande sig till c:a 26 miljoner kronor.

Kommittén har med beaktande av de olika sakliga och tekniska synpunkter, som kunna läggas på frågan, stannat vid att förorda användande av tabell enligt alternativ 1 a för bestämmande av beskattningsbart belopp för ensamstående i lägsta inkomstskikten. Rörande förslagets verkningar hänvisas till exemplen i tabell I.

I detta sammanhang har kommittén övervägt frågan huruvida icke för likformighetens skull det hittillsvarande systemet för avdragens bestämmande skulle kunna icke blott för ensamstående skattskyldiga utan även för övriga kategorier skattskyldiga utbytas mot tabeller av den typ som föreslagits beträffande de ogifta. Överföringen i tabeller kunde därvid, om man så ville, ske utan annan reell ändring, än att eventuellt den genom bankningsreglerna bildade tvära övergången vid bankningsgränsen från halv till hel skattskyldighet något mildrades. Att bibehålla det nuvarande avdragsystemet (med bankning) för alla kategorier skattskyldiga utom en och för denna införa ett helt nytt system med tabeller för uttagande av beskattningsbart belopp kan möjligen förefalla inkonsekvent. Ett tabellverk, som skulle omfatta alla tänkbara fall — makar utan barn, med ett barn, två barn etc., ogift (änkling, änka, fränksild) med ett barn, två barn etc. — skulle emellertid bliva utomordentligt vidlyftigt. Då härtill kommer, att vid kommunalbeskattningen bankningssystemet tillsvidare måste bibehållas, har kommittén icke funnit anledning att föreslå tabeller i större utsträckning än som nödvändigt är. Det förtjänar påpekas, att överförande till tabeller av det nuvarande systemet utan ändring i sak kan ske i framtiden, därest ett sådant system skulle befinnas lämpligt för beskattningen i allmänhet. Kommittén finner för sin del sannolikt, att beskattningsmyndigheterna, sedan de blivit förtrogna med tabellsystemet, skola finna detsamma bekvämare än systemet

med bankning. Redan nu användas i stor utsträckning för ändamålet utgivna tabeller för utfinnandet av de beskattningsbara beloppen i de olika ortsgrupperna.

Av skäl, som i det föregående utvecklats, har kommittén funnit rättvist, att även ensamstående i högre inkomstskikt få vidkännas en skatteskärpning, som svarar mot den, som — även med nu omförmälda lindringar — enligt förslaget kommer att drabba ensamstående med låg inkomst.

Då lindringen i botten för de ensamstående skattskyldiga skett genom ökning av avdragen, har det syntts följdriktigt att för åstadkommande av skärpningen längre upp i inkomstskikten successivt minska de enligt alternativ 1 beräknade avdragen. Detta synes lämpligast kunna ske enligt samma metod som för bottenskiikten, d. v. s. genom användande av tabell, vilken direkt visar taxerat belopp, minskat med avdrag.

Innan kommittén övergår att motivera den valda metoden för vinnande av den åsyftade skatteskärpningen, torde vara lämpligt att redogöra för den närmare utformningen av det förslag kommittén härutinnan framlägger.

Tabellen för bestämmande av beskattningsbart belopp för ensamstående (och därmed indirekt även avdragen), vilken är intagen i författningstexten (sid 20 ff), kan sägas bestå av fyra olika delar.

I början — upp till ett taxerat belopp å 1 600 kronor i ortsgrupp I, 1 900 kronor i ortsgrupp II, 2 200 kronor i ortsgrupp III, 2 500 kronor i ortsgrupp IV och 2 800 kronor i ortsgrupp V — mildras alternativ 1 på sätt för vilket förut redogjorts.

Sedan nyss angivna inkomstlägen nåtts i de olika ortsgrupperna, följer ett område upp till, från ortsgrupp I räknat, 5 000 — 5 100 — 5 200 — 5 300 — 5 400 kronor taxerat belopp, inom vilket helt tillämpas avdragen enligt alternativ 1.

Därpå följer ett område, där avdragens storlek kontinuerligt sjunker med 10 kronor för varje 100 kronor taxerat belopp. Denna reduktion av avdragen ned till 0 (något påskyndad i de högre ortsgrupperna) är avslutad, då det taxerade beloppet nått, från ortsgrupp I räknat, 14 000 — 14 300 — 14 600 — 14 900 — 15 200 kronor.

Över sist angivna inkomstgränser vidtager slutligen ett område, där den ensamstående skattskyldige icke får något avdrag alls; det taxerade beloppet blir tillika hans beskattningsbara belopp (om man bortser från eventuellt avdrag för ömmande omständigheter).

Det har beräknats, att den skatteökning i förhållande till alternativ 1, vilken sålunda skulle drabba ensamstående skattskyldiga med över c:a 5 000 kronors taxerat belopp, skulle belöpa sig till sammanlagt c:a 1½ miljon kronor (räknat å 1936 års skatteunderlag). Angående verkningarna för skattskyldiga i olika inkomstlägen hänvisas till exempelsamlingen (tabell I).

Det är givet att därest grundsatsen om skattefritt existensminimum skall anses innebära, att för en var fysisk person, oberoende av hans inkomstförhållanden, det belopp, som är nödvändigt för hans uppehälle, skall undan-

tagas från beskattning, principen icke upprätthållits beträffande de skattskyldiga, som enligt förslaget skulle få sitt grundavdrag reducerat eller helt borttaget. Enligt kommitténs mening bör emellertid frågan om existensminimum ses i samband med beskattningens utformning i övrigt. Även om i förevarande fall skatt beräknas å hela inkomsten utan att formellt existensminimum därvid undantages, får den inkomst, som återstår efter det skatten betalats, anses tillräcklig för den skattskyldiges uppehälle. Huvudsaken har varit att åstadkomma en lämplig avvägning av skattebördan mellan ensamstående och familjeförsörjare. Det bör för övrigt ihågkommas, att samma effekt i fråga om skatteskärpning kunnat nås på andra vägar, såsom genom en särskild skatt eller progressionsskärpning av den vanligaskatten i samband med ytterligare höjda avdrag för familjeförsörjare, utan att i dessa fall det såsom existensminimum ansedda beloppet behövt beskattas.

Enligt vad förut sagts skall enligt förslaget tabellen med dess lindringar och skärpningar i förhållande till alternativ 1 endast tillämpas å skattskyldiga, vilka ej åtnjuta familjeavdrag. Är den skattskyldige gift (med eller utan barn) eller är han ogift (änkling, änka, fränskid) och har barn, för vilket avdrag medges, får han det vanliga grundavdraget, bestämt enligt alternativ 1. Detta i och för sig naturliga förhållande medför vissa anmärkningsvärda konsekvenser, vilka dock enligt kommitténs uppfattning icke äro av sådan betydelse, att de utgöra hinder för förslagets genomförande.

Till en början skulle mot förslaget kunna erinras, att genom den skärpta beskattningen av ensamstående i högre inkomstlägen skillnaden i skatt för ensamstående och för gift skattskyldig utan barn blir väl stor, särskilt om man jämför med skatteskillnaden mellan sistnämnda skattskyldig och en familj med ett barn. Då en ungarl med en inkomst över 14 000—15 000 kronor gifter sig, får han icke blott igen sitt eget förlorade avdrag (enligt alternativ 1) utan bekommer även det efter höjningen rätt stora hustruavdraget. Om sedan makarna få ett barn, erhålla de visserligen ett barnavdrag, men detta är betydligt mindre än hustruavdraget. Själva äktenskapets ingående kommer därigenom att premieras särskilt kraftigt i de högre inkomstlägena. Emellertid torde påvisade förhållande ej anses böra tillmätas alltför stor betydelse. I de talrika fall, där sambeskattningsprincipen medför skatteskärpning på grund av progressionen, kommer tvärtom detta ökade avdrag vid äktenskapets ingående att på ett effektivt sätt motverka principens olägenheter.

Vidare kan såsom en viss olägenhet framhåvas det faktum, att differentieringen i skattebördan mellan ensamstående och familjeförsörjare blir förhållandevis mindre i de allra högsta inkomstlägena än i inkomstskikten upp till c:a 20 000 kronor. För en skattskyldig med t. ex. 200 000 kronors inkomst är förlusten av ett avdrag å c:a 1 200 kronor av relativt ringa betydelse. Ett konsekvent fullföljande av systemet hade möjligen lett till att skatteskärpningen i tabellen fortsatt på det sätt att avdragen vid den punkt, där de äro nere i 0, förbytts i tillägg till det taxerade beloppet, vilka växt i samma takt (10 kronor

per 100 kronor taxerat belopp) som avdragen tidigare minskat. Enligt ett av kommittén under utredningen behandlat, på nämnda sätt uppbyggt alternativ skulle tilläggen vid ett taxerat belopp å c:a 64 000 kronor ha maximerats, så att de icke någonsin överstigit 5 000 kronor. Då emellertid vid en dylik skärpning av skatten för de ensamstående skillnaden i skattebördan mellan dem och gifta skattskyldiga utan barn skulle ha blivit alltför stor, hade man måst modifiera avdragen även för sistnämnda kategori. Därmed hade man varit inne på omläggningar i skattebördan, vilkas konsekvenser det blivit svårt att överblicka. Rent psykologiskt torde dessutom ett system, enligt vilket man nöjer sig med att borttaga avdragen, mötas med mera förståelse av dem, som beröras av åtgärden, än ett system, i vilket dessutom göres tillägg å inkomsten för mätande av skattskyldigheten.

Det ligger i sakens natur, att de regler, som fastställas på ifrågavarande område, måste liksom i flera andra avseenden inom skattelagstiftningen bliva ganska schablonartade. Hänsyn till rättsligen grundad eller faktisk försörjning av andra närstående än dem för vilka familjeavdrag medgives har icke kunnat tagas i annan mån än reglerna om avdrag för periodiskt understöd samt avdrag för ömmande omständigheter medgiva. Det är givet, att en utökning av skattskyldigheten för viss kategori skattskyldiga, i förevarande fall ogifta (änklingar, änkor, frånskilda), kan i individuella fall komma att kännas såsom orättvis av de närmast berörda, till och med någon gång verka stötande för allmänheten. Ett barnlöst äktenskap upplöses genom hustruns död; har mannen c:a 15 000 kronors inkomst eller mera, mister han då på en gång icke blott hustruavdraget utan även sitt eget avdrag. Ett liknande förhållande inträder för en änking eller änka, då yngsta barnet just överskridit avdragsåldern (enligt kommitténs förslag 18 år). Förändringar av detta slag öka icke alltid skatteförmågan hos den skattskyldige; i en del fall, såsom om i det sist anförda exemplet barnet påkostas högre utbildning, torde den rentav minskas. Det är dock att märka, att totalförlusten av det egna grundavdraget icke inträder förrän vid c:a 15 000 kronors inkomst och att minskningen av detsamma icke blir kännbar förrän vid c:a 8 000 kronors inkomst. De mest ömmande fallen beröras sålunda icke av de ändrade avdragsbestämmelserna.

Beträffande övriga fall har kommittén diskuterat olika möjligheter att giva lindring där sådan får anses vara av förhållandena påkallad. En tanke att i alla de fall, där ensamstående viss tid fullgjort underhållsskyldighet mot barn, utesluta vederbörande från stadgandets tillämplighetsområde och låta honom få hela livet behålla det grundavdrag (enligt alternativ 1), som han förut haft, har måst övergivas. En dylik generell bestämmelse kan knappast försvaras, om ej de befolkningspolitiska synpunkterna skola få en mycket dominerande betydelse. Sedan i det nämnda fallet barnen vuxit upp och försörja sig själva, torde faderns eller moderns skatteförmåga i allmänhet icke skilja sig från den barnlöses. Att låta den skattskyldige behålla det tidigare grundavdraget vissa angivna år efter det familjeavdraget upphört torde icke heller vara lämpligt. Fallet är ju icke stort annorlunda än det

som inträffar, då båda makarna leva och barnen kommit över avdragsåldern. Även har dryftats möjligheten att införa ett särskilt avdrag, jämställt med avdraget vid ömmande omständigheter, som skulle kunna efter beskattningsnämnds beprövande medgivas i fall, då den skattskyldiges ordinära avdrag minskats utan att hans skatteförmåga samtidigt blivit ökad. Det har emellertid icke ansetts tillrädligt att ytterligare komplicera avdragssystemet genom en dylik bestämmelse, vars tillämpning dessutom skulle bereda beskattningsnämnderna stora svårigheter. Kommittén har efter övervägande av samtliga omständigheter funnit de i det föregående anmärkta olägenheterna av ett undantagslöst tillämpande av det föreslagna avdragssystemet icke vara av den räckvidd att de böra hindra antagande av detsamma. Olägenheterna, som endast beröra skattskyldiga med någorlunda god inkomst, torde väl i de flesta fall vara av övergående karaktär. I verkligt ömmande fall torde stadgandet i 17 § andra momentet förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt — enligt vilket avdrag med högst 1 000 kronor efter beskattningsnämnds beprövande må tillerkännas den skattskyldige, om hans skatteförmåga är nedsatt på grund av bl. a. underhåll av andra närstående än barn, för vilka familjeavdrag är medgivet — kunna tillämpas.

Beräffande spörsmålet om ytterligare lättnad åt barnrika familjer har kommittén upptagit befolkningskommissionens förslag om förhöjt avdrag för det tredje och de följande barnen. Kommittén har dock funnit sig böra föreslå, att höjningen begränsas till omkring 50 % av avdragen för de första båda barnen. Enligt kommitténs uppfattning motiverar den med familjens tillväxt starkt ökade försörjningsbördan väl den föreslagna avdragshöjningen. Det bör också framhållas, att denna lättnad åt de större familjerna betyder mycket litet ur statsfinansiell synpunkt; enligt gjorda beräkningar skulle minskningen i skatteintäkten för hela riket icke komma att överstiga 0,3 miljon kronor. Det kan måhända icke med bestämdhet påstås, att just tillkomsten av ett tredje barn medför en mera markerad påfrestning för familjernas ekonomi än vad de föregående barnen gjort. Vill man emellertid söka uppnå en effektiv lindring åt dem av de barnrikare familjerna, som över huvud kunna hjälpas avdragsvägen, och tillika ej göra systemet alltför invecklat, torde enligt kommitténs mening den angivna lösningen kunna anses vara tillfredsställande.

Det torde vara lämpligt att här giva en kort sammanfattning av kommitténs förslag till skattefria avdrag vid statsbeskattningen.

1. Skattskyldig, som under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med sin hustru eller som haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn under 18 år, vilket icke haft minst 450 kronors inkomst, är berättigad till såväl grundavdrag som familjeavdrag. Avdragens storlek framgår av efterföljande sammanställning:

	O r t s g r u p p				
	I	II	III	IV	V
	K r o n o r				
Grundavdrag och familjeavdrag för hustru, vartdera	600	640	680	720	760
Familjeavdrag för de två första barnen, vartdera	460	500	540	580	620
Familjeavdrag för de övriga barnen, vartdera..	700	760	820	880	940

Å dessa avdragsbelopp åtnjutes bankningsdel enligt vanliga regler.

2. För annan skattskyldig än under 1 sagts (ensamstående) bestämmes ortsavdrag (grundavdrag) på sätt framgår av en vid förordningen fogad tabell. Ur tabellen kan direkt avläsas det taxerade beloppet efter avdrag. Detta utgör, utom i de fall då extra avdrag för ömmande omständigheter medgivits, tillika beskattningsbart belopp.

Därest man sammanfattar de i det föregående lämnade uppgifterna angående de beräknade verkningarna å skatteunderlaget av de föreslagna ändringarna i avdragens storlek, befinnes skatteförlusten (avseende 1936 års skatteunderlag och nämnda år debiterade statsskatter och kommunal progressivskatt) uppgå till c:a 2·2 miljoner kronor (1·4 % av hela inkomstskatten).

Kommunalskatteberedningen har meddelat kommittén, att vad denna för statsbeskattningens del föreslagit beträffande omläggningen av de skattefria avdragen icke synes vara ägnat att försvåra lösningen av frågan för kommunalbeskattningens vidkommande.

I fråga om sättet för åstadkommande av skattedifferenciering efter dyrhetsförhållanden har kommittén, såsom framgått redan av det föregående, förutsatt bibehållande av det bestående systemet, enligt vilket samtliga orter i riket äro med hänsyn till avdragens storlek efter levnadskostnadernas höjd indelade i fem ortsgrupper.

Orternas indelning i ortsgrupper verkställes av socialstyrelsen för fem år i sänder i enlighet med de närmare föreskrifter, som för varje gång meddelas av Kungl. Maj:t. Nu gällande indelning är fastställd 1935 (SFS nr 16) och gäller åren 1935—1939.

Beträffande dyrortsgrupperingen har 1936 års lönekommitté nyligen framlagt ett principbetänkande (Statens off. utredn. 1937: 32), vilket naturligen i första hand avser lönegrupperingen. Lönekommittén har därvid i avseende å spørsmålet om periodiciteten i ortsgrupperingarna gjort ett uttalande som berör skattegrupperingen och som sålunda i förevarande sammanhang är av intresse. Lönekommittén, som under förutsättning, att löneregleringsperioderna icke göras alltför långa, avstyrkt generell omgruppering mellan löneregleringstillfällena, har i samband därmed ifrågasatt, om icke även för skatte-

grupperingen den mekaniska femårsregeln borde övergivas och revision äga rum, endast då avsevärda förskjutningar i den relativa dyrheten uppenbarligen inträtt. Lönekommittén har ansett det önskvärt, om vid den pågående skatterevisjonen nämnda regel kunde upptagas till omprövning med beaktande även av den psykologiska press till företagande av olämpliga lönegrupperingar, som regeln medfört.

Skattekommittén har för sin del så mycket mindre haft anledning att gå in på frågan om principerna för ortsgroupsindelningen, om lämpliga antalet ortsgrupper vid skattedifferentieringen eller dylikt, som någon ändring i dessa avseenden, därest sådan anses nödvändig, icke lämpligen bör äga rum fristående för statsbeskattningens del. Sedan kommunalskatteberedningen slutligen utrett frågan om familjebeskattningen, torde nyss berörda spörsmål böra upptagas till gemensam behandling. Därvid torde även få dryftas den av lönekommittén berörda frågan om periodiciteten i ortsgroupsringarna och gemensamma principer därvidlag beträffande löner och skatter.

Höjning av åldersgränsen för barnavdrags åtnjutande m. m.

Befolkningskommissionen.

Befolkningskommissionen har föreslagit, att åldersgränsen för barn, för vilka familjeavdrag må erhållas, höjes från nuvarande 16 år till 18 år. Avdrag skulle i enlighet härmed få åtnjutas för hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn, som ej före taxeringsårets ingång fyllt 18 år, och som ej självt haft viss inkomst.

Efter att ha erinrat om att åldersgränsen under ett tidigare skede av skattelagstiftningen varit 21 år och därefter en period 18 år anför kommissionen, att den sedan år 1928 gällande 16-årsgränsen måste betecknas såsom i vissa fall alltför låg samt att i den mån barnavdragen ökades, jämväl gränsens betydelse ökades. Ju större den skattelättnad vore, som avdraget medförde, desto starkare förnummes också ökningen av skattebördan, när avdraget upphörde. Särskilt kännbar bleve skatteökningen, om den inträffade under en period, då föräldrarnas försörjningsbördan vore mera än vanligt stor. Detta vore merendels förhållandet under de sista åren innan barnen kunde försörja sig själva, i synnerhet om de under dessa år erhöle högre utbildning av ett eller annat slag. Samma förhållande inträffade ofta i arbetarklassen under depressionstider, då ungdomsarbetslösheten vore stor. Från dylika synpunkter kunde en allmän höjning av åldersgränsen från 16 till exempelvis 21 år ifrågasättas. Emellertid torde det vara jämförelsevis sällan förekommande, att barnens försörjning bestredes av föräldrarna, sedan de fyllt 18 år. Vid överbägandet av den nu behandlade frågan borde hänsyn jämväl tagas till verkningarna av den av kommissionen föreslagna särskilda skatt, från vilken avdrag eller befrielse vore avsedd att erhållas även sedan barnen vuxit upp.

Kommissionen har vidare påpekat, att ett samband anses föreligga mellan den åldersgräns, som gäller för erhållande av barnavdrag, och den gräns, från vilken hemmavarande barn, vilka sysselsätts i den skattskyldiges jordbruk eller rörelse, skola få räknas till arbetspersonalen.

Beträffande detta spörsmål anför kommissionen:

»I allmänhet är det en avsevärd fördel för sådana näringsidkare att få räkna sina barn till arbetspersonalen, eftersom de då äga från sin intäkt avdraga hela sin kostnad för barnen, således jämväl kost och husrum. Dylik kostnad är normalt betydligt större än det familjeavdrag, som erhålles för barnet, i den mån sådant avdrag ifrågakommer. Enligt förslaget blir förmånen av att få räkna barn till arbetspersonalen relativt sett mindre än nu, eftersom grundavdraget för barnet såsom särskild skattskyldig och föräldrarnas familjeavdrag för barnet, om detta ej är skattskyldigt, bliva lika stora, men en förmån kommer dock att kvarstå, framför allt på den grund att skattskyldighetsgränsen för barnet inträder först vid 600 kronors taxerad inkomst. Det synes svårt att finna någon betydelsefull reell grund för sambandet mellan de båda gränserna. Att i ett fall ett hemmavarande barn anses göra den nytta för sig, att det får räknas till arbetspersonalen, utgör intet skäl, varför i ett annat fall föräldrarna, där de underhålla barnet utan att det ekonomiskt sett gör rätt för sig, skulle gå miste om barnavdrag. Mot bestämmelsen att hemmavarande barn, som fyllt 16 år och som utför arbete i den skattskyldiges jordbruk eller rörelse, skall få räknas till arbetspersonalen torde i och för sig intet vara att erinra. Vid 16 års ålder är för de flesta barn skolgången avslutad, och barnen göra vanligen, om de arbeta i föräldrarnas jordbruk eller rörelse, så stor nytta, att de böra kunna likställas med lejd arbetspersonal.»

Befolkningskommissionen har slutligen föreslagit en höjning av storleken av den egna inkomst för barnet, som ej får överskridas, därest föräldrarna skola få tillgodogöra sig avdrag för barnet, från 450 kronor till 600 kronor. Kommissionen erinrar om att den nu gällande gränsen från början var motiverad med att det inkomstbelopp, som skulle angivas, borde vara lika stort som familjeavdraget för barnet. Detta avdrag var, då beloppet fixerades till 450 kronor, i samtliga ortsgrupper 300 kronor, vilket efter verkställd bankning motsvarade högst 450 kronor. Då familjeavdragen sedermera differentierades, bibehölls emellertid det ifrågavarande beloppet oförändrat. Detta belopp syntes nu skäligen böra höjas till 600 kronor; en motivering till förslaget härom kunde finnas i den omständigheten, att sistnämnda belopp be-tecknade den inkomstgräns, från vilken taxering skall företagas.

Yttrandena.

Befolkningskommissionens förslag om höjning av åldersgränsen för barnavdrags erhållande från 16 till 18 år har tillstyrkts av *kammarrätten, socialstyrelsen, statskontoret* och *nio länsstyrelser*. *Tre länsstyrelser* ha förordat bibehållande av den nuvarande åldersgränsen. Åldersgränsen 21 år har förordats av *två länsstyrelser*. Även *överståthållarämbetet* har uttalat sig till

förmån för denna åldersgräns; ämbetet har emellertid alternativt föreslagit, att rätt till avdrag uttryckligen skulle stadgas för sådana barn, som fyllt 18 år och vilka utbildas på den skattskyldiges bekostnad. *Riksräkenskapsverket* har ifrågasatt, huruvida man icke, i ändamål att göra den praktiskt genomförbara skattedifferentieringen så effektiv som möjligt, skulle kunna i samband med vidtagandet av omregleringen av de skattefria avdragen ändra bestämmelserna angående rätten till barnavdrag därhän, att skattskyldig utan inskränkning medgäves rätt till avdrag för varje i livet varande barn.

Kammarrätten har i sitt yttrande bland annat upptagit frågan om storleken av det belopp av egen inkomst för barnet, vilken ej får överskridas, om familjeavdrag för barnet skall erhållas. Härutinnan anför kammarrätten bland annat:

»Rätteligen borde ifrågavarande belopp bestämmas till det efter bankning framkomna familjeavdraget för barn i den ortsgrupp, varom fråga är, eller eventuellt av hänsyn till skattetekniska skäl till viss medeltalssiffra, men i så fall borde familjeavdraget för barn alltid efter bankningen minskas med barnets egen inkomst. Ett dylikt förfaringssätt kan helt naturligt av skattetekniska skäl icke tillrådas, utan det torde vara nödvändigt att på ifrågavarande område åtnöjas med ett mera schablonmässigt tillvägagångssätt och fastställa ett för alla skattskyldiga och ortsgrupper lika stort belopp.»

Kammarrätten har vidare uttalat sig om det fall, att barnet är anställt hos någon av föräldrarna, ingår bland deras arbetspersonal och således föräldrarna, om barnet fyllt 16 år, jämlikt 22 § kommunalskattelagen (punkt 6 i anvisningarna till samma paragraf) samt 29 § nämnda lag (punkt 9 i anvisningarna) äga avräkna barnets avlöning bland driftkostnaderna i deras verksamhet. Kammarrätten påpekar, att barnet dock skulle bli skattskyldigt för sin inkomst endast om denna uppginge till 600 kronor. Därest nu stadgades, att åldersgränsen för familjeavdrag för barn höjdes till 18 år — allt under det att den i lagen fastställda minimiåldern av 16 år för rätten att inräkna hemmavarande barn bland föräldrarnas arbetspersonal bibehölles — samt föräldrarna tillerkändes rätt till familjeavdrag även för barn med inkomst upp till 600 kronor, uppkomme under vissa förhållanden — om och i den mån barn i ålder 16—18 år hade inkomst, som understeg 600 kronor — en tredubbel skattefrihet, nämligen *dels* för föräldrarna genom rätten att inräkna avlöning till barn i ålder 16—18 år bland driftkostnaderna i deras verksamhet, *dels* för desamma genom rätten till familjeavdrag för barn under 18 år, *dels ock* för barnet för dess inkomst.

På grund av vad sålunda anförts talade enligt kammarrättens mening synnerligen starka skäl emot en höjning av ifrågavarande belopp från 450 kronor till 600 kronor, i det att därigenom i alltför stor utsträckning möjlighet bereddes till dubbel och understundom tredubbel skattefrihet för vissa inkomster. Då det icke torde vara möjligt att skipa en absolut rättvisa på detta område, så att å ena sidan avdragsrätten kunde för alla fall till fullo utnyttjas samt å andra sidan obehörig skattefrihet förhindrades, torde den enda framkomliga vägen vara den att söka en medelväg. Såvitt kammarrätten kunde

finna, stode valet här allenast mellan beloppen 450 och 600 kronor, därvid kammarrätten för sin del ansåge det försiktigast att bibehålla beloppet 450 kronor oförändrat.

Hur det slutliga avgörandet härvidlag än träffades, torde det dock enligt kammarrättens uppfattning vara ovillkorligen nödvändigt att — med hänsyn till den för tillgodonjutande av familjeavdrag för barn bestämda åldersgränssens höjning över 16 år — *antingen* höja jämväl åldersgränsen för hemmavarande barns hänförande till arbetspersonal från 16 till 18 år *eller* vidtagna sådan ändring av punkt 6 i anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen, att föräldrar tillerkändes rätt till avdrag för avlöning till barn, som hänföres till arbetspersonalen i av föräldrarna bedriven verksamhet, endast under förutsättning att barnets inkomst i och för sig eller jämte annan dess inkomst uppginge till skattepliktigt belopp och jämväl bleve beskattat till kommunalskatt, resp. statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.

I likhet med kammarrätten ha *två länsstyrelser* ifrågasatt förhöjning av åldersgränsen för hemmavarande barns hänförande till arbetspersonal från 16 till 18 år.

En länsstyrelse har föreslagit, att familjeavdrag icke skall åtnjutas för barn, som varit anställt i den skattskyldiges förvärvsverksamhet.

Kommittén.

Befolkningskommissionens förslag om höjning av åldersgränsen för barn, för vilka familjeavdrag må erhållas, från nuvarande 16 år har såsom framgår av det föregående tillstyrkts av myndigheterna med endast några få undantag. Inom kommittén har ingen tvekan rått därom, att den nuvarande gränsen 16 år får i många fall anses alltför låg och att någon höjning av densamma är väl motiverad ur allmänna rättvisepinciper. Det är visserligen riktigt, att för en stor del skattskyldiga höjningen av avdragsåldern icke — åtminstone under tider av god arbetstillgång — skulle bliva av större värde, enär deras barn redan vid 16-årsåldern eller strax därefter försörja sig själva, varför familjeavdrag för dem ändock icke skulle ha erhållits. För andra skattskyldiga, vilkas barn under dessa år erhålla högre utbildning, skulle däremot åtgärden få mycket stor betydelse. Såsom befolkningskommissionen påpekat, skulle den skatteökning, som uppkommer, då barnet passerat åldersgränsen för avdrag, bliva ännu mera kännbar än förut för familjeförsörjaren, sedan barnavdragen ökats.

Kommittén har liksom befolkningskommissionen och flertalet av de hörda myndigheterna icke velat föreslå höjning av åldersgränsen längre än till 18 år. Principiellt kunde det möjligen försvaras, att föräldrar, som även efter det barnen fyllt 18 år sörja för deras underhåll och uppfostran, tillerkändes familjeavdrag för dem. I flertalet fall försörja emellertid barnen vid nämnda ålder sig själva, i många fall dessförinnan, och de betala själva skatt för sin inkomst. På grund härav torde 18-årsgränsen få anses vara den lämpligaste. Kommittén har icke heller kunnat helt bortse från den synpunkten att påkostandet av högre utbildning åt barn i viss mån kan betraktas såsom en

kapitalplacering, varigenom barnets blivande försörjningsmöjlighet i de flesta fall blir större än om själva kapitalet kommit barnet till godo. Skäl lära därför saknas att utöver viss gräns i beskattningsavseende gynna ifrågasvarande barn i jämförelse med dem som tidigt komma ut i förvärvsarbete.

På grund av det statistiska materialets ofullständighet kan ej med visshet beräknas vad höjningen av avdragsgränsen från 16 till 18 år skulle betyda för statsverket i form av minskad skatt. Enligt kommitténs antagande skulle skatteförlusten icke komma att överstiga 0'5 miljon kronor.

Kommittén har vidare till behandling upptagit spörsmålet, huruvida höjningen av åldersgränsen bör medföra ändringar i fråga om rätten att inräkna hemmavarande barn bland föräldrarnas arbetspersonal. Såsom befolkningskommissionen anfört torde principiellt intet vara att erinra mot den nu gällande bestämmelsen, att hemmavarande barn, som fyllt 16 år och som utför arbete i den skattskyldiges jordbruk eller rörelse, skall få räknas till arbetspersonalen. Därest nu åldersgränsen för barnavdrag höjes till 18 år men den nyssnämnda gränsen 16 år för rätten att räkna barnen till arbetspersonalen bibehålles, uppkommer emellertid, på sätt kammarrätten i sitt yttrande utvecklat, under vissa förhållanden en skattebefrielse, som kan bliva till och med tredubbel. Av de utvägar, som kunna tänkas för undanröjande av detta missförhållande, har kommittén för sin del i huvudsak anslutit sig till ett av kammarrätten framfört alternativt förslag till lösning av spörsmålet. Kommittén föreslår således, att hemmavarande barn, som fyllt 16 men ej 18 år och sysselsättas i föräldrarnas jordbruk eller rörelse, skola anses tillhöra arbetspersonalen endast under förutsättning, att barnets inkomst av arbete eller eljest är så stor att skatteplikt för barnet enligt kommunalskattelagen föreligger. Beträffande hemmavarande barn över 18 år och under 16 år föreslås icke någon ändring i nu gällande bestämmelser. I fråga om barnen mellan 16 och 18 år skulle alltså följande komma att gälla. Uppgår inkomsten (från arbetet eller eljest) till belopp över skattepliktsgränsen 600 kronor, få föräldrarna rätt att inräkna avlöning (kontant och in natura) bland driftkostnaderna; däremot få de icke familjeavdrag för barnet (men barnet får grundavdrag). Om barnets inkomst ej är så stor som nyss sagts, få föräldrarna ej rätt att avdraga avlöningen såsom driftkostnad men erhålla å andra sidan familjeavdrag för barnet (även om barnets avlöning i penningar och naturaförmåner överstiger 450 kronor men ej 600 kronor, ty lönen skall lika litet som i det fall att barnet ej fyllt 16 år upptagas såsom skattepliktig inkomst för barnet). Jordbrukare och rörelseidkare kunna icke, därest förslaget genomföres, anses i något avseende få sin ställning i skattehänseende försämrad vid jämförelse med beskattningen enligt gällande grunder.

Beträffande frågan om eventuell ändring i storleken av det belopp, vartill barnets egen inkomst högst får uppgå för att familjeavdrag må erhållas för barnet, har kommittén efter övervägande av de synpunkter, som anförts rörande frågan av befolkningskommissionen och kammarrätten, beslutat föreslå att beloppet 450 kronor bibehålles oförändrat. Det är lätt att inse, att föräldrar, vilkas barn har en egen inkomst å t. ex. 500 kronor, anse det orättvist, att de

fördenskull gå miste om det ofta åtskilligt högre barnavdraget. Å andra sidan har det syntts kommittén betänkligt att ytterligare utsträcka skattefriheten för barns inkomster.

Kammarrätten har i sitt yttrande över befolkningskommissionens betänkande framhållit vikten av att — oavsett vilken åldersgräns, som bestämmes för familjeavdrag för barn — större klarhet än hittills skapas rörande ej mindre rätten till extra avdrag i ömmande fall för kostnad för barn, för vilka familjeavdrag ej kan erhållas, än även rätten till avdrag för periodiskt understöd till barn i ålder ovanför den för familjeavdrag för barn bestämda åldersgränsen. Till det förstnämnda spörsmålet skall kommittén återkomma i det följande. Vad angår rätten till avdrag för periodiska understöd har kommittén för avsikt att under ett senare skede av utredningen i ett sammanhang upptaga samtliga spörsmål berörande detta ämne.

Kommittén har funnit sig böra föreslå ändringar beträffande ännu ett spörsmål, som berör familjeavdragen för barn, nämligen frågan om barnavdrag i de fall, då föräldrarna icke äro gifta med varandra, eller, ehuru gifta med varandra, leva åtskilda.

Enligt gällande bestämmelser åtnjutes familjeavdrag för barn av skattskyldig för hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn under 16 år, vilket icke haft minst 450 kronors inkomst.

Vidare stadgas (16 § 1 mom. förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt samt 48 § 2 mom. kommunalskattelagen), att för barn, vilkas föräldrar icke varit under beskattningsåret gifta med varandra eller, ehuru gifta med varandra, levit åtskilda, skall, därest enligt nu givna bestämmelser båda föräldrarna skulle vara berättigade till avdrag för barnet, avdraget tillkomma fadern, om denne haft barnet i sin vård under hela eller större delen av beskattningsåret, men eljest modern.

Sistnämnda bestämmelse härrör ursprungligen från år 1919, då vittgående ändringar i fråga om familjebeskattningen gjordes i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt. 1919 års stadgande var av följande lydelse:

»För barn, vilkas föräldrar båda leva men icke äro gifta med varandra, skall, därest enligt ovan givna bestämmelser båda föräldrarna skulle vara berättigade till avdrag, endast modern eller, om barnet vistas hos fadern, endast denne åtnjuta avdrag.»

I det förslag av inkomstskattesakkunniga, som låg till grund för stadgandet, motiverades detta på följande sätt:

»De sakkunniga anse, att i lagen böra införas bestämmelser för att hindra, att två personer erhålla avdrag för samma barn. Vid avfattande av bestämmelse härom måste man komma ihåg, att den skall avse icke blott ogifta utan även fränskilda, vilka kunna vara omgifta, varigenom ett flertal olika kombinationer kan uppstå. Därest ingen undantagsbestämmelse införes, skulle båda makarna bliva avdragsberättigade, när barnet vistas hos endera av dem och den andra bidrager till barnets underhåll eller ock barnet vistas hos en

tredje person, men underhålles av båda föräldrarna. Då det vanligen kommer att röra sig om barn utom äktenskapet och modern är sådant barns målsman, har det synts lämpligast att låta modern i de tvivelaktiga fallen åtnjuta avdrag, utom när barnet vistas hos fadern, då denne blir avdragsberättigad, även om modern bidrager till barnets underhåll.

I vissa fall kan det synas berättigat, att även den av föräldrarna, som enligt förut givna bestämmelser icke skulle erhålla barnavdrag, får åtnjuta någon nedsättning i sin skattebörd på den grund, att han bidrager till sina barns underhåll. De sakkunniga föreslå därför en sådan formulering av bestämmelsen rörande de ömmande omständigheter, som kunna föranleda avdrag utöver de regelrätta avdragen, att därigenom taxeringsmyndigheten erhåller möjlighet att bereda lättnad för skattskyldig, som har underhållsskyldighet för barn utan att enligt de allmänna reglerna om barnavdrag kunna erhålla avdrag för dem.»

I och med den nya skattelagstiftningen 1928 fick stadgandet den nuvarande lydelsen. I anledning av vad de sakkunniga i andra stycket av det citerade yttrandet anfört må erinras om att enligt gällande bestämmelser alltså jämt bland de ömmande omständigheter, som kunna medföra extra avdrag, upptages »underhåll av andra närstående än barn, för vilka familjeavdrag är medgivet».

De civilrättsliga bestämmelserna om föräldrars underhållsplikt mot barn innehållas i lagen den 11 juni 1920 om barn i äktenskap och lagen den 14 juni 1917 om barn utom äktenskap. I båda dessa lagar stadgas skyldighet för en var av föräldrarna att efter sin förmåga taga del i kostnaden för barns underhåll. Leva föräldrarna till barn i äktenskap åtskilda på grund av söndering eller efter vunnen hemskillnad, eller är deras äktenskap upplöst, är den av föräldrarna, som ej har vårdnaden om barnet, skyldig att betala underhållsbidrag. Har ingendera av föräldrarna vårdnaden om barnet, åligger sådan skyldighet bägge föräldrarna. För barn utom äktenskap skall fader eller moder, som ej har vårdnaden om barnet, betala underhållsbidrag.

Under senare tider har icke sällan försports missnöje med nuvarande regler för barnavdragens fördelning mellan ogifta eller frånskilda föräldrar. Den av föräldrarna, som ej har vårdnaden om barnet men bidrager till dess underhåll, har ansett sig missgynnad av bestämmelserna. Då vårdnaden om barn utom äktenskap regelmässigt tillkommer modern och även beträffande barn i äktenskap barnen efter skilsmässa i de flesta fall torde stå under moderns vårdnad, är det mestadels från faderns sida klagomålen komma. Fadern har därvid ansett sig så mycket mera missgynnad som han enligt gällande bestämmelser icke får avräkna underhållsbidragen till barnen såsom periodiskt understöd. Såsom dylikt får nämligen icke avdragas vad som utgått till annans undervisning eller uppfostran. Det har även påpekats, att modern, som kommer i en gynnsam ställning även därigenom, att underhållsbidragen ej utgöra skattepliktig inkomst för barnen, ofta icke kan helt utnyttja barnavdraget.

Vid bedömandet av ifrågavarande spörsmål har kommittén till en början

beaktat, att förhållandena i avseende å underhållsskyldighetens fastställande och fullgörande ganska avsevärt förändrats under de sista decennierna. Såväl i fråga om barn utom äktenskap som — i anledning av hemskillnad eller äktenskapsskillnad — beträffande barn i äktenskap ägnas underhållsfrågorna grundlig utredning (även ex officio från domstolens sida). I de fall, då frivilligt avtal rörande underhållsskyldigheten träffas, förstår numera nästan undantagslöst den part, som behåller barnet, att väl hävda sina ekonomiska intressen; beträffande barn utom äktenskap erfordras för avtals giltighet barnavårdsmans godkännande. Genom förbättrade exekutionsmöjligheter, särskilt genom införande av rätt till införsel i lön och pension för förfallna underhållsbidrag, har möjligheten att utbekomma bidragen väsentligt ökat. Det torde numera höra till undantagen att icke båda föräldrarna få dela bördan för barnets uppehälle och uppfostran.

Kommittén har efter överbäggande av nu berörda omständigheter funnit sig böra föreslå den ändring i gällande bestämmelser, att för barn, vilkas föräldrar icke varit under beskattningsåret gifta med varandra eller, ehuru gifta med varandra, levtt åtskilda, skall, därest enligt förut omtalade bestämmelser båda föräldrarna skulle vara berättigade till avdrag för barnet, en var av föräldrarna erhålla halvt avdrag.

Att träffa absolut rättvisa i dessa fall är icke möjligt. Det skulle nämligen förutsätta, att man kunde uppdelat avdraget i proportion till föräldrarnas underhållsprestationer, men dessa kunna icke lätt mätas i vad avser den av föräldrarna, som har barnet hos sig. Det ligger då onekligen närmare till hands att antaga att underhållsskyldigheten verkligen fullgöres i enlighet med lagens föreskrift, således efter vars och ens förmåga. Sker så, bör även avdraget för barnet delas lika. Kommittén vågar hålla före att dess förslag för det stora flertalet fall kommer rättvisan närmare än vad fallet är med den nu gällande ordningen. Det bör framhållas, att om någon av föräldrarna icke alls (eller endast i ringa mån) bidrager till barnets underhåll — vare sig av bristande vilja eller förmåga eller därför att tiden för underhållsskyldigheten gått till ända —, den andre av föräldrarna får fullt avdrag för barnet. Rörande utformningen av förslaget i övrigt på denna punkt hänvisas till specialmotiveringen för författningstexten (sid. 259).

Beträffande den skärpning i beskattningen för ensamstående skattskyldiga med högre inkomst, varom kommittén framlägger förslag, medför den sist föreslagna författningsändringen den betydelsefulla konsekvensen, att så snart en ogift (frånskild etc.) skattskyldig i någon mån fullgör underhållsskyldighet mot barn, som ej är i hans vårdnad, och således får halvt avdrag för barnet, han därigenom för egen del erhåller grundavdrag som andra familjeförsörjare och undantages från tabellens tillämpningsområde.

De ändringsförslag, som av kommittén ifrågasatts beträffande åldersgränserna för åtnjutande av barnavdrag och för rätt att hänföra hemmavarande barn till arbetspersonal ävensom rörande fördelning av barnavdrag mellan ogifta eller frånskilda föräldrar, ha av kommittén förelagts *kommunalskatteberedningen*.

Beredningen har i fråga om ett femtiotal landskommuner och några städer verkställt undersökning rörande den minskning i antalet skattekronor samt den stegring av utdebiteringsprocenten, som höjningen av avdragsgränsen för barn skulle medföra. Beräkningarna, som avse taxeringsåret 1936, ha givit vid handen att minskningen i antalet skattekronor skulle bli relativt obetydlig. Höjningen av utdebiteringen skulle i allmänhet understiga 10 öre per skattekrona; för flera kommuner skulle reformen ej alls minska skatteunderlaget. För de två undersökta kommuner, där utdebiteringen skulle stiga med mera än 12 öre, nämligen Holm i Uppsala län (20 öre) och Hasslö i Blekinge län (30 öre), är minskningen i skattekronor, absolut tagen, ganska ringa (5 av 422 i Holm och 33 av 1848 i Hasslö). På grund av den förut höga utdebiteringen, c:a 16 kronor per skattekrona, blir ökningen av densamma icke utan betydelse.

Kommunalskatteberedningen har därefter meddelat, att ehuru vid nuvarande kommunalskattesystem vissa betänkligheter kunde anföras mot en höjning för kommunalbeskattningens del av åldersgränsen för åtnjutande av barnavdrag från 16 till 18 år, beredningen dock på de av kommittén anförda skälen biträtt förslaget i denna del.

De av kommittén föreslagna ändringarna beträffande åldersgränsen för rätt att hänföra barn till arbetspersonal ävensom rörande fördelning av barnavdrag mellan ogifta eller frånskilda föräldrar ha biträtts av beredningen, vad angår kommunalbeskattningen.

Avdrag för husföreståndarinna.

Enligt gällande bestämmelser äger i fråga om såväl statsbeskattningen som kommunalbeskattningen skattskyldig, som under beskattningsåret haft husföreståndarinna hos sig anställd, att, därest han varit ogift (varmed jämställles änking, änka eller frånskild) och haft hemmavarande barn, för vilket han varit berättigad erhålla avdrag, åtnjuta samma familjeavdrag, som tillkommer skattskyldig för hustru.

Kammarrätten har i remissyttrandet över befolkningskommissionens förslag upptagit frågan om husföreståndarinneavdraget till granskning. Kammarrätten anser, att det knappast kan anses förenligt med det av kommissionen angivna syftet med höjning av familjeavdraget för hustru — eller att gynna giftermål och familjebildning — att låta skattskyldig få familjeavdrag för husföreståndarinna med samma höga belopp som för hustru. I de många fall, där fri sammanlevnad förekomme och kontrahenterna hade hemmavarande barn, skulle den avsedda höjningen av familjeavdraget för hustru icke ha någon som helst betydelse i nämnda avseende, därest familjeavdraget för husföreståndarinna alltjämt bleve detsamma som för hustru. Kammarrätten anser till och med, att det bör ifrågasättas, om familjeavdraget för husföreståndarinna över huvud taget bör bibehållas i ett system, där familjeavdraget för barn blivit så väsentligt höjt som fallet skulle bli en-

ligt kommissionens förslag, ty därmed syntes det huvudsakliga motivet för nu ifrågavarande avdrag hava bortfallit. Kammarrätten har ytterligare framhållit, att denna rätt till familjeavdrag för husföreståndarinna i förening med den omständigheten att ogift skattskyldig, därest husföreståndarinnan är anställd i hans förvärvsverksamhet, äger avdraga hennes lön bland driftkostnaderna, kan komma att direkt motverka giftermål.

Kommittén har för sin del i likhet med kammarrätten icke funnit skäl föreligga därtill, att skattskyldig skulle för husföreståndarinna medgivas familjeavdrag med samma höga belopp som för hustru. Det bör även erinras om att husföreståndarinna själv erhåller grundavdrag vid beskattningen av sin inkomst. Med hänsyn till den icke obetydliga höjning av barnavdragen som föreslagits kan det till och med ifrågasättas, att avdraget för husföreståndarinna sänkes något under nuvarande belopp. *Kommittén* har övervägt att konstruera avdraget såsom ett fast sådant, lika stort för samtliga ortsgrupper, vilket skulle verkställas efter det vanliga avdrag samt bankning å dessa ägt rum. Kommunalskatteberedningen har emellertid framhållit, att beredningen för kommunalbeskattningens del icke kan taga ställning till förevarande fråga förrän i samband med avvägningen av de ordinära avdragen. Vid sådant förhållande torde ej heller beträffande statsbeskattningen slutlig ståndpunkt böra tagas förrän frågan kan lösas även vidkommande kommunalbeskattningen. I avvaktan härå torde avdraget böra anordnas på ett sådant sätt, att en blivande enhetlig lösning icke föregripes och att avvikelser från nu gällande ordning icke blir större än nödvändigt. *Kommittén* har därför funnit sig böra föreslå, att avdraget för husföreståndarinna i fråga om statsbeskattningen bestämmes till hälften av familjeavdraget för hustru. I enlighet härmed skulle förevarande avdrag, på vilket vanlig bankning finge ske, utgå med 300, 320, 340, 360 och 380 kronor i respektive ortsgrupper och således bliva i stort sett oförändrat i förhållande till nu. Endast för ortsgrupperna I, III och V skulle det komma att sänkas med 20 kronor.

Avdrag vid ömmande omständigheter.

I det föregående ha flera gånger berörts de särskilda avdrag som kunna utgå vid s. k. ömmande omständigheter.

Genom systemet med skattefria avdrag avses att uppnå differentiering efter familjestorlek mellan skattskyldiga i ett och samma inkomstläge. Men oavsett denna differentiering — i och för sig otillräcklig i många fall — förefinnas ofta stora olikheter i skatteförmågan. Dessa kunna betingas av många olika individuella förhållanden. Vissa sådana mera allmänt förekommande omständigheter, som verka nedsättande å skatteförmågan, ha av lagstiftaren ansetts så ömmande, att de böra inverka å skattens storlek.

I 17 § 2 mom. förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt stadgas härom:

»Finnes skattskyldigs skatteförmåga vara väsentligen nedsatt till följd av

långvarig sjukdom, olyckshändelse, ålderdom, underhåll av andra närstående än barn, för vilka familjeavdrag är medgivet, eller annan därmed jämförlig omständighet, må efter vederbörande beskattningsnämnds beprövande den skattskyldiges taxerade belopp minskas med ytterligare ett belopp av högst 1 000 kronor.»

Motsvarande stadgande återfinnes i 50 § 2 mom. kommunalskattelagen; avdraget är där maximerat till 700 kronor.

Då enligt kommitténs förslag differentieringen efter familjestorlek genom omreglering av de ordinära avdragen skulle ytterligare skärpas, ligger redan häri en anledning för kommittén att granska, huruvida de nuvarande bestämmelserna om avdrag vid ömmande omständigheter fylla måttet, när det gäller att utjämna de olikheter i skatteförmågan, till vilka hänsyn ej kunnat tagas genom de vanliga avdragen. Kommittén har därvid kommit till den uppfattningen att vad som bör ändras icke är så mycket själva stadgandet utan fastmera tillämpningen av detsamma.

Bland de särskilda omständigheter, som angivas i stadgandet, märkes först en grupp, där den nedsatta skatteförmågan beror på den skattskyldiges ålderdom eller är föranledd av att långvarig sjukdom eller olyckshändelse drabbat honom (eller hans familj). I detta avseende synes exemplifieringen jämte tillägget »annan därmed jämförlig omständighet» vara tillfyllest.

Ytterligare nämnes såsom exempel på omständigheter, som kunna väsentligen nedsätta den skattskyldiges skatteförmåga, »underhåll av andra närstående än barn, för vilka familjeavdrag är medgivet». Med »närstående» torde i första hand avses föräldrar, barnbarn, syskon och syskonbarn, möjligen även andra släktingar, som underhållas av den skattskyldige. Vidare avses med stadgandet barn, för vilka familjeavdrag ej medges antingen på den grund att det överskridit åldersgränsen för avdrag eller därför att — i fall då föräldrarna äro ogifta eller frånskilda — den andre av föräldrarna har vårdnaden om barnet.

Därest kommitténs förslag om halvering av barnavdragen i det sist angivna fallet genomföres, blir stadgandet om extra avdrag icke längre tillämpligt å detta. Däremot bör detsamma enligt kommitténs mening få användning i vissa fall, då barn, som överskridit 18-årsåldern, fortfarande underhållas och utbildas på den skattskyldiges bekostnad och den skattskyldiges ekonomi därigenom i avsevärdare grad tynges. Särskilt torde avdrag i dessa fall kunna medgivas under första året efter det barnavdraget upphört, då ökningen i skatten kan vara mycket kännbar för föräldrarna. Det är självklart, att extra avdrag ej skall utgå i fall, då avdrag för periodiskt understöd i stället erhålles.

I detta sammanhang må ifrågavarande stadgande något belysas ur en annan synpunkt. Då för tillämpning av bestämmelsen erfordras, att den skattskyldiges skatteförmåga finnes vara väsentligen nedsatt, kan detta i och för sig icke betyda annat än att skatteförmågan skall vara väsentligen nedsatt under den som normalt är förenad med en viss inkomstnivå. Nedsättningen är alltså icke principiellt bunden till särskilda inkomstkikt. Det ligger dock i

sakens natur, att de ömmande omständigheter, varom här är fråga, bliva mest kännbara för skattskyldiga med mycket låga inkomster. Enligt kommitténs mening bör emellertid bestämmelsen kunna tillämpas ganska långt upp i inkomstskikten. Även för skattskyldiga, i ekonomiskt avseende tillhörande medelklassen, kan inträffandet av de i bestämmelsen angivna omständigheterna innebära mycket allvarliga påfrestningar å ekonomien, till vilka hänsyn bör tagas vid beskattningen.

Kommittén har övervägt lämpligheten av att låta de nu anförda synpunkterna komma till uttryck i själva lagrummet eller i anvisningar till detta. Tanken härpå har emellertid övergivits. Vad som påkallas är enligt kommitténs åsikt, att beskattningsmyndigheterna erinras om de möjligheter till åstadkommande av skälig jämkning i skattskyldigheten, som bestämmelsen erbjuder. Det är en känd sak att praxis på detta område varit mycket växlande; av det statistiska materialet synes framgå, att endast i ett fåtal orter stadgandet tillämpats i större utsträckning. Lämpligast torde vara, att genom samråd mellan landskamrerarna samt instruerande av taxeringsnämndsordförandena allvarliga försök göras att få till stånd en jämn praxis hos taxeringsnämnderna. Detta är så mycket angelägnare som taxeringen regelmässigt icke överklagas, därest extra avdrag medgives med högre belopp än som bort utgå, och prövningsnämnderna, vare sig besvär anförts eller ej, endast i undantagsfall torde ändra taxeringsnämndernas på ortskännedom grundade avgöranden i berörda fall.

Beskattningen av äkta makar.

Befolkningskommissionen.

Då frågan om äkta makars beskattning av befolkningskommissionen upptagits till utredning, har det, efter vad kommissionen i sitt betänkande framhåller, varit hänsynen till sådana äktenskap, där hustrun har egen inkomst, som påkallat utredningen. För äktenskap av detta slag kunna nämligen nuvarande regler leda till en hårdare beskattning av de äkta makarna, om de leva tillsammans, än den sammanlagda beskattning, som skulle hava drabbat dem såsom ogifta, vilket enligt kommissionens uppfattning redan från allmänna rättvisesynpunkter framstår såsom en obillighet. Kommissionen har därutöver å denna fråga lagt de befolkningspolitiska och familjesociala synpunkter, som förut berörts, och som helt allmänt tala för en lägre beskattning av äkta makar än av ogifta personer.

Kommissionen har först haft att taga ställning till spørsmålet, huruvida principen om sambeskattning av äkta makar bör bibehållas. Kommissionen har därvid funnit, att de skäl som i den — av kommissionen refererade — skatterättsliga diskussionen anförts för sambeskattningsens bibehållande, syntes vara av avgörande beskaffenhet. Bestämmande för en familjs ekonomiska ställning vore normalt makarnas sammanlagda inkomst och för-

mögenhet, oavsett om denna inkomst och förmögenhet tillkomme endera maken eller båda. En särskild beskattning av vardera maken skulle innebära, att åtskillnad finge göras mellan fall, då båda makarna åtnjöte inkomst, och fall, då endast ena maken hade inkomst, vilket i och för sig framstode såsom oegentligt och därtill skulle innebära fara för otillbörliga manipulationer genom överflyttning av förmögenhet och inkomst makarna emellan. Den finansiella förlusten härav skulle kunna för det allmänna bli avsevärd. Tekniska svårigheter skulle vidare uppstå i fråga om påläggandet av barnavdrag och andra avdrag. I främmande länder torde sambeskattningsprincipen vara allmänt vedertagen. På grund av vad sålunda anförts ville kommissionen bestämt avråda från att bryta med sambeskattningsprincipen.

Kommissionen erinrar, att merbeskattningen av äkta makar, som båda ha inkomst, beror dels på att det skattefria familjeavdraget, som beräknas för hustrun, är lägre än det grundavdrag, som hon skulle ha åtnjutit såsom ogift, och dels, i den mån den sammanlagda inkomsten överstiger den gräns där progressivitet i beskattningen begynner, på att efter inkomsternas sammanläggning högre skattefot kommer att tillämpas för en del av den sammanlagda inkomsten.

Vad den först anförda orsaken till merbeskattningen angår hänvisar kommissionen till att densamma skulle bli helt undanröjd genom antagande av kommissionens förslag om jämkningar i ortsavdragen, enligt vilket grundavdraget och familjeavdraget för hustru skulle i varje ortsgrupp bli av lika storlek.

Beträffande den andra frågan, inverkan av progressiviteten å äkta makars beskattning, erinrar kommissionen, att för det stora flertalet av familjer, ej blott i de breda lagren utan även högt upp i den ekonomiska medelklassen, denna anledning till merbelastning icke är verksam eller har endast mycket obetydliga verkningar. För innehavare av större inkomster och förmögenheter blir däremot beskattningens progressiva verkan väsentligt starkare vid sammanläggning av makarnas inkomster och förmögenheter än om de beräknades var för sig.

Det resultat, vartill kommissionen kommit, är att, vid vidmakthållande av den betydelsefulla principen om makars sambeskattning, det näppeligen vore möjligt att åstadkomma en direkt lösning av ifrågavarande spörsmål. I stället föreslår kommissionen, att frågan löses på indirekt väg, sålunda att den nuvarande ordningen med dess möjligheter till orättvisa i sporadiskt förekommande fall lämnades orubbad men att genom en beskattningsanordning av särskild beskaffenhet sådana förmåner erbjödes åt äkta makar, att därigenom tillfyllestgörande komensation komme att beredas de makar, vilka genom sambeskattningen erhöle en merbelastning i avseende å den allmänna beskattningen. En dylik anordning har kommissionen sökt uppnå genom utformandet av den av kommissionen föreslagna skatten för familjehjälp. Enligt de för denna skatt gällande bestämmelserna skulle den ogifte skattskyldige vidkännas full skatt, under det att skatten för skatt-

skyldig, som vore gift, på grund av detta förhållande sänktes till två tredjedelar av den fulla skattens belopp. Den förmån, som härigenom skulle beredas äktenskapen, vore av den ekonomiska betydelse, att därigenom full kompensation, och merendels mera därtill, för den ifrågavarande merbelastningen komme att lämnas alla de äktenskap, som av densamma drabbades och för vilka den från äktenskapsbildandets synpunkt kunde rimligen antagas hava någon betydelse.

I detta sammanhang har befolkningskommissionen funnit erforderligt att behandla spörsmålet om de förvärvsarbete kvinnornas i beskattningsavseende ur viss synpunkt missgynnade ställning. Av de nyingångna äktenskapen bygger, enligt vad kommissionen anför, en betydligt större andel på hustruns förvärvsarbete än vad fallet är i fråga om antalet bestående äktenskap. Detta sammanhänger — anför kommissionen — framför allt med att äktenskap, där hustrun är förvärvsarbete, numera ofta är ett vanligt genomgångsskede, i det att hustrun ej sällan behåller sitt yrkesarbete ett eller annat år, men därefter lämnar detsamma för att helt ägna sig åt hemmets skötsel. De förvärvsarbete hustrurnas ställning i beskattningsavseende torde fördenskull vara av större betydelse för giftermålsfrekvensen än man kunnat antaga.

Kommissionen uttalar, att den föreliggande frågans betydelse sammanhänger med de olika synpunkter skattelagstiftningen anlägger på det arbete, som av hustrun utföres i hemmet och för dess räkning, samt det förvärvsarbete utanför hemmet, som den gifta kvinnan framför allt numera ofta nog har att fullgöra. Värdet av hennes arbete i hemmet, liksom för övrigt åtskilligt annat arbete, som inom familjen förekommer, beskattas icke, i det att det ej betraktas som »inkomst» i skattelagarnas mening; däremot beskattas den inkomst, som skapas genom hennes förvärvsarbete utanför hemmet. Att detta innebär ett visst gynnande i beskattningsavseende av hustruns hemarbete i jämförelse med arbete, som av henne utföres utanför hemmet, framstår enligt kommissionens uppfattning särskilt klart, för den händelse sistnämnda arbete nödvändiggör anlåtande av avlönad arbetskraft i hemmet, men ett liknande förhållande föreligger i verkligheten även om familjen icke finner nödigt eller icke kan anskaffa dylikt biträde. Gällande lagstiftning tager i så måtto hänsyn till det anmärkta förhållandet, att gift kvinna, som lever tillsammans med sin man och har inkomst av rörelse eller eget arbete, är berättigad att, i den mån sådan hennes inkomst därtill förslår, åtnjuta ett skattefritt avdrag av 200 kronor.

Kommissionen har ansett, att de numera i stor utsträckning rådande förhållandena i fråga om de gifta kvinnornas arbete äro av den beskaffenhet, att någon omedelbar åtgärd bör vidtagas för att bringa den förvärvsarbete hustrun i ett mindre ogynnsamt läge i jämförelse med den hustru, som är i tillfälle att helt ägna sitt arbete åt hemmet. Vad som med sådant syfte åtgöres skulle komma att ingå såsom ett naturligt led i de anordningar med social och befolkningspolitisk karaktär, varom här är fråga. Kommissionen har därför föreslagit, att ifrågavarande avdrag för gift kvinna höjes från 200 till 400 kronor.

Yttrandena.

Beträffande sambeskattningen av äkta makar ha endast några myndigheter direkt uttalat sig. *Kammarrätten* har sålunda funnit, att den merbeskattning, som i vissa fall är förknippad med sambeskattningen av äkta makar, är mycket beklaglig samt att de med sambeskattningen förknippade olägenheterna icke skulle bringas ur världen genom de av kommissionen föreslagna åtgärderna. Ämbetsverket har dock icke, i varje fall icke i sakens nuvarande läge, kunnat föreslå ett upphävande av sambeskattningen eller giva anvisning på någon möjlighet att på direkt väg undanröja därav följande olägenheter. Om den särskilda skatten för familjehjälps icke skulle komma till stånd, anser *socialstyrelsen* den avsedda förbättringen i äkta makars ställning i beskattningshänseende bliva obetydlig. *Två länsstyrelser* ha förordat ett ytterligare övervägande av frågan och *två länsstyrelser* ha direkt uttalat sig för kommissionens förslag att icke upphäva sambeskattningen.

Kommissionens förslag om höjning av det gift kvinna nu tillkommande avdraget från egen arbetsinkomst från 200 till 400 kronor har tillstyrkts av *socialstyrelsen* och *nio länsstyrelser*. *Överståthållarämbetet* och *två länsstyrelser* ha förordat ett bibehållande av nuvarande avdrag. *Länsstyrelsen i Örebro län* har framlagt ett särskilt förslag, enligt vilket det för gift kvinna föreslagna avdraget skulle göras beroende av makarnas sammanlagda inkomst, förslagsvis på så sätt, att ett maximiavdrag bestämmes för inkomst intill ett visst belopp, medan för ett högre inkomstkikt avdraget blir mindre för att vid inkomst över ett visst belopp helt bortfalla.

Kammarrätten har såsom sin uppfattning uttalat att — under förutsättning att familjeavdraget för hustru blir lika stort som grundavdraget — avdraget för arbetsinkomst borde helt utgå ur gällande skatteförfattningar. Enligt kammarrättens uppfattning vore ur skatteteknisk synpunkt ett avskaffande av ifrågavarande avdragsrätt liksom över huvud taget varje förenkling av taxeringen endast att hälsa med tillfredsställelse. *Kammarrätten* har till stöd för sitt förslag anfört följande:

»Kammarrätten tillåter sig understryka följande vid bedömandet av förevarande fråga betydelsefulla — jämväl av kommissionen i dess historiska redogörelse i huvudsak framhållna — omständigheter. När ifrågavarande avdragsrätt första gången infördes i skattelagstiftningen, fick avdraget formen av avdrag med högst 400 kronor för kostnad för nödigt biträde i hemmet, för det fall att gift kvinna av förvärvsverksamhet var i avsevärd grad förhindrad att ägna sig åt hemmets skötsel. Vid framläggande av sitt förslag i ämnet uttalade dåvarande chefen för finansdepartementet (prop. nr 259 år 1919, sid. 31—32) bl. a., att man genom den av honom då föreslagna formuleringen av bestämmelsen icke komme att taga hänsyn till det fall, att gift kvinna, som biträdde mannen i hans rörelse eller yrke, hindrades att i erforderlig utsträckning ägna sig åt hemmets skötsel. År 1919 bestämdes familjeavdraget för hustru vid taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt till ett belopp av 200 kronor med en provisorisk förhöjning till 300 kronor.

Maximiavdrag vid statsbeskattningen för förvärvsarbetande hustru blev då således $400 + 300 + 150 = 850$ kronor. — Frågan upptogs till behandling av inkomstskattesakkunniga i en av dem den 28 januari 1922 avlämnad promemoria (se prop. nr 209 år 1922, sid. 40—42 och kommissionens historiska redogörelse). Dessa framhöllo att, därest det skulle anses önskvärt att i någon form lätta den dåvarande skattebördan för äkta makar, de sakkunniga ville ifrågasätta två utvägar, nämligen att *dels* öka familjeavdraget för hustru, *dels* öka det avdrag, som hustru enligt då gällande lagstiftning finge åtnjuta från sin arbetsinkomst. De sakkunniga, som ansågo en höjning av det förra avdraget under dåvarande förhållanden icke böra äga rum, föreslogo ett beträdande av den senare vägen, men gåvo därvid sitt förslag en sådan utformning, att hustrus avdrag från arbetsinkomst i förening med familjeavdraget för hustru skulle få ungefär samma verkan som ett ortsavdrag, med resultat att äkta makar, som båda hade inkomst (hustrun arbetsinkomst), skulle få i stort sett samma skatt som om de vore ogifta, om nämligen inkomsterna icke vore så stora, att progressionen inverkade.

Enligt kammarrättens uppfattning bör man besinna, att rätten till avdrag från hustrus arbetsinkomst tillkommit och under växlande former fortlevat i lagstiftningen under en tid, då familjeavdraget för hustru hela tiden väsentligt understigit grundavdraget. Om sistnämnda båda avdrag — på sätt som skett i kommissionens förslag — göras lika stora, bortfaller därmed en mycket väsentlig förutsättning för hustrus särskilda avdrag från arbetsinkomst. Att så är fallet bestyrkes av det av de inkomstskattesakkunniga på sin tid förda, nyss refererade resonemanget. Bestämmelsen om hustrus rätt till avdrag från arbetsinkomst är tydligen grundad på det antagandet, att inom de äktenskap, där hustrun har arbetsinkomst, denna i regel är en nödvändig ekonomisk förutsättning för äktenskapets ingående och bestånd. Om detta antagande är riktigt, kan man visserligen — på sätt befolkningskommissionen gjort — motivera ett förslag av nu ifrågavarande innebörd med en hänvisning till sociala och befolkningspolitiska synpunkter, om man nämligen därmed endast förstår avsikt att befordra äktenskapsbildandet, men knappast om man i dessa synpunkter inlägger jämväl en avsikt att främja barnalstringen. Det torde dock med skäl kunna ifrågasättas, om nämnda antagande verkligen regelmässigt håller streck. Det finnes enligt kammarrättens uppfattning tvärtom grundad anledning antaga, att förvärvsarbetande hustrus inkomst, kanske icke i flertalet men i alla händelser i ett mycket betydande antal fall, icke är ett nödvändigt bidrag till familjens uppehälle utan i stället ett plus, som vederbörande finner vara av värde att förskaffa sig i syfte att därigenom kunna höja sin och sin familjs levnadsstandard över den nivå, som beskäres en familj i motsvarande ställning där mannen ensam förtjänar den inkomst, av vilken familjen har sitt livsuppehälle. Om en förvärvsarbetande hustru tillerkännes icke blott familjeavdrag av samma storlek som grundavdraget utan därutöver ett särskilt avdrag från sin arbetsinkomst, kommer hon tack vare sin egenskap av gift i en betydligt bättre ställning än de ogifta förvärvsarbetande kvinnorna. Maximiavdraget vid statsbe-

skattningen för förvärvsarbetande gift kvinna skulle komma att uppgå, i den lägsta ortsgruppen till $400 + 560 + 280 = 1\,240$ kronor och i den högsta ortsgruppen till $400 + 720 + 360 = 1\,480$ kronor. Ett dylikt gynnande av den förvärvsarbetande gifta kvinnan i beskattningsavseende må som sagt vara åtminstone i viss mån motiverat ur familjesociala synpunkter. Kammarrätten har emellertid svårt att tillägna sig den uppfattningen, att ur en mera omfattande, allmänt samhällelig synpunkt den gifta kvinnans förvärvsarbete är att betrakta såsom något särskilt eftersträfvansvärt, som bör genom skattelagstiftningen stimuleras och främjas. Därtill kommer *dels* att det icke torde finnas någon verklig anledning att beräkna den förvärvsarbetande hustruns levnadskostnader högre än den förvärvsarbetande ogifta kvinnans — kanske snarare tvärtom (jfr prop. nr 209 år 1922, sid. 37) — *dels ock* att genom en höjning av hustrus avdrag från arbetsinkomst skulle i förhållande till vad nu gäller en skärpning inträda av den orättvisa, som — enligt vad redan år 1919 framhölls och förut påpekats — föreligger i det avseende, att dylikt avdrag icke kommer sådana hustrur till godo, vilka biträda mannen i hans verksamhet, denna må utgöras av jordbruksdrift, tjänst, rörelse, yrke eller vad eljest må förekomma. Kammarrätten kan för övrigt icke dela den uppfattning, åt vilken kommissionen givit uttryck, att hustrus arbete i hemmet intager en gynnad ställning i beskattningsavseende i förhållande till hustrus förvärvsarbete utanför hemmet. En tankegång, enligt vilken värdet av hustrus arbete i hemmet skulle kunna vara att betrakta såsom 'inkomst' av natur att böra vara underkastad beskattning, kan måhända försvaras i en skatteteoretisk diskussion, men den saknar enligt kammarrättens mening inom det praktiska lagstiftningsarbetet på beskattningsväsendets område något egentligt värde såsom underlag för positiva rättsregler.»

Kommittén.

Beträffande spørsmålet om äkta makars beskattning har kommittén i likhet med befolkningskommissionen och nästan samtliga de myndigheter, som yttrat sig över kommissionens betänkande, funnit ofrånkomligt att bibehålla principen om sambesattning. Det är uppenbart, att från deras synpunkt, som synas hårdast drabbade av principens konsekvenser — äkta makar, vilka båda redan före äktenskapet haft egna inkomster — den genom äktenskapet uppkomna merbesattningen förefaller obegriplig och orättvis. Enligt kommitténs mening bör jämförelsen emellertid icke ske endast mellan två makars beskattning, sådan den var före och blivit efter äktenskapets ingående, utan även och framförallt mellan två familjer med lika stora inkomster, där inkomsten i det ena fallet helt intjänats av mannen men i det andra fallet av båda makarna. Det kan icke med skäl påstås annat än att de båda familjernas skatteförmåga är i stort sett densamma. Skattekraften förändras icke efter den proportion, i vilken inkomsten råkar tillföras familjen av den ene eller den andre av makarna. Enligt kommitténs

uppfattning skulle det vara i hög grad oriktigt att genom lindring av skatten för dem, vilka rimligtvis kunna bära densamma, öka skatten för andra familjer, som äro lika eller sämre ställda. Att sambeskattningsprincipens upphävande skulle för statsverket medföra avsevärd skatteförlust, som skulle komma att ytterligare ökas genom överflyttningar av inkomst och förmögenhet mellan makar i avsikt att vinna ytterligare skattelindring, är obestridligt.

Den ståndpunkt, kommittén sålunda intager i själva principfrågan, hindrar icke, att det för kommittén är ett önskemål att de nyss anmärkta olägenheterna av sambeskattningen reduceras i den mån det kan ske utan att skattebördan därför överflyttas till de familjer, i vilka inkomsten härrör från endast en av makarna.

Betydelsefulla ändringar i förevarande avseende ha ock av kommittén förutsatts komma till stånd i och med antagande av kommitténs förslag till omläggning av ortsavdragen. Enligt detta förslag skulle familjeavdraget för hustru, som nu är avsevärt mindre än grundavdraget, komma att höjas betydligt och för inkomster upp till cirka 5 000 kronor bliva lika stort som eller endast obetydligt lägre än avdraget för ogift. För inkomster över nyssnämnda belopp skulle familjeavdraget bliva detsamma som vid lägre inkomster, varemot avdraget för ensamstående skulle gradvis avtaga för att vid ett taxerat belopp å 14 000—15 000 kronor vara helt eliminerat.

De verkningar, som nu berörda ändringar i avseende å ortsavdragen skulle medföra för beskattningen av äkta makar, vilka båda ha inkomst, äro ganska avsevärda. Därest sammanlagda inkomsten icke överstiger 5 000 kronor, blir det över huvud icke någon merbeskattning eller också en mycket obetydlig sådan. I vissa fall kan på grund av bankningsregeln rent av någon liten minskning av skatten uppkomma. Vid högre inkomster kan progressivitetens inverkan icke helt upphävas av den ökade differentieringen mellan ensamstående och familjer, men merbeskattningen blir dock av mindre storleksordning än enligt gällande regler utom vad angår mycket höga inkomster.

För belysande av verkningarna av sambeskattningen för äkta makar dels vid tillämpning av gällande bestämmelser och dels enligt de av kommittén föreslagna bestämmelserna (jämväl i avseende å skatteskalorna) må hänvisa till exempel, samtliga avseende ortsgrupp I¹. (Se sid. 136.)

Beträffande slutligen frågan om det gift kvinna tillkommande avdraget från egen arbetsinkomst har kommittén icke kunnat undgå att finna de av kammarrätten i dess yttrande framförda synpunkterna till stöd för uppfattningen, att nämnda avdrag borde helt utgå ur skattesystemet, vara värda stort beaktande. Om familjeavdraget för hustru på sätt av kommittén föreslagits göres ungefär lika stort som grundavdraget för ogifta skattskyldiga (för högre inkomster till och med större), rubbas den förutsättning, som utgjort grund för hustrus särskilda avdrag för arbetsinkomst, nämligen att en hustru med eget förvärvsarbete genom det särskilda avdraget i förening med familjeavdraget skulle få ungefär samma avdrag som om hon varit ogift. Att märka är att hustruavdragets höjning enligt förslaget, vilken ut-

¹ Beträffande högre inkomstskikt försvåra ändringar i skatteskalorna jämförelsen.

gör i medeltal 320 kronor (obankat), mer än väl uppväger förlusten av det särskilda avdraget. Det särskilda avdraget från arbetsinkomsten skulle på sätt kammarrätten påvisat sätta den gifta kvinnan med arbete utom hemmet i betydligt bättre ställning än både den ogifta förvärvsarbetande kvinnan och den hustru, som biträder sin man i hans verksamhet — jordbruk, tjänst, rörelse eller vad det må vara.

Taxerat belopp, kr.	Summa statsskatter och kommunal progressivskatt år 1937				Statsskatt enligt kommitténs förslag (110 % av grundbeloppet för bottenkatten)			
	Ensamstående		Äkta makar, summa kronor	Ökning i % av tax. belopp	Ensamstående		Äkta makar, summa kronor	Ökning resp. minskning i % av tax. belopp
	vardera kronor	summa kronor			vardera kronor	summa kronor		
1 000	8·16	} 16·32	25·50	+ 0·46	8·91	} 17·82	19·80	+ 0·10
1 000	8·16				8·91			
2 000	49·98	} 58·14	76·50	+ 0·61	54·45	} 63·36	59·40	— 0·13
1 000	8·16				8·91			
2 000	49·98	} 99·96	127·50	+ 0·69	54·45	} 108·90	108·90	± 0
2 000	49·98				54·45			
3 000	100·98	} 109·14	127·50	+ 0·46	103·95	} 112·86	108·90	— 0·10
1 000	8·16				8·91			
3 000	100·98	} 201·96	241·17	+ 0·65	103·95	} 207·90	221·10	+ 0·22
3 000	100·98				103·95			
4 000	151·98	} 201·96	241·17	+ 0·65	154·55	} 209·00	221·10	+ 0·20
2 000	49·98				54·45			
6 000	268·98	} 318·96	364·83	+ 0·57	281·60	} 336·05	344·30	+ 0·10
2 000	49·98				54·45			
8 000	397·45	} 549·43	694·00	+ 1·20	430·10	} 584·65	678·30	+ 0·78
4 000	151·98				154·45			
10 000	545·91	} 1 091·82	1 734·67	+ 3·21	619·40	} 1 238·80	1 698·30	+ 2·30
10 000	545·91				619·40			
20 000	1 841·51	} 2 051·16	2 535·83	+ 1·94	1 971·00	} 2 186·05	2 455·80	+ 1·08
5 000	209·65				215·05			
20 000	1 841·51	} 3 683·02	5 204·17	+ 3·80	1 971·00	} 3 942·00	5 256·30	+ 3·29
20 000	1 841·51				1 971·00			

Det kan enligt kommitténs förmenande visserligen icke bestridas, att avlönat biträde i hemmet, utlämnande av barn till vård utom hemmet och dylikt kan vara en förutsättning för gift kvinnas förvärvsarbete, varför ifrågavarande utgifter ur viss synpunkt kunna betraktas såsom omkostnader för hennes arbetsförtjänst. Detta förhållande är emellertid ej utmärkande för gift kvinna till skillnad från ogift utan kan förekomma beträffande både gifta och ogifta (änkor, fränskilda). Därest skattelagstiftningen över huvud taget skall tänkas taga hänsyn till förhållandet, bör detta sålunda ej ske i förevarande sammanhang. Skillnaden mellan gifta och ogifta beaktas enligt kommitténs mening tillräckligt genom de generella avdragsreglerna. Den av befolkningskommissionen antydda möjligheten att vid beskattningen hänsyn till värdet av hustrus arbete i hemmet

för dess räkning skulle tagas på det sätt, att detta mer eller mindre likställdes med skattepliktig inkomst, förefaller kommittén utesluten. En dylik ordning synes i varje fall föga ägnad att befordra hem- och familjebildning.

På grund av vad sålunda anförts föreslår kommittén, att ifrågavarande avdrag borttages för statsbeskattningens del.

Kommunalskatteberedningen har rörande denna fråga meddelat, att beredningen icke kan fatta ståndpunkt till densamma, förrän beredningen tagit ställning till spørsmålet om storleken av familjeavdraget för hustru. Beredningen har därför funnit, att för kommunalbeskattningens del någon ändring på denna punkt icke nu bör ifrågakomma.

Att avdraget sålunda bibehålles beträffande kommunalbeskattningen men avskaffas i fråga om statsbeskattningen synes icke behöva föranleda tekniska svårigheter vid taxeringsarbetet, enär förevarande avdrag utformats som ett s. k. allmänt avdrag. De allmänna avdragen upptagas å deklarationsblanketten särskilt för sig beträffande kommunal- och statsbeskattningen; skiljaktigheter föreligga för övrigt redan enligt nu gällande bestämmelser, såsom i fråga om avdraget för skatter m. m.

KAPITEL VI.

Skattesystem och skatteskalar vid den statliga beskattningen av fysiska personer.

Inledning.

Efter det kommittén i kapitel IV tagit ståndpunkt till vissa allmänna frågor rörande den avsedda omläggningen av det nuvarande statsskattesystemet — utredningens omfattning, beskattningens rörlighet, grundbeloppsnivå, fördelningen av skattebördan mellan fysiska och juridiska personer samt avvägningen av fysiska personers beskattning mellan å ena sidan skatt å inkomst och å andra sidan skatt å förmögenhet — skall kommittén nu närmare ingå på frågan om systemet för statsbeskattningen av fysiska personers inkomst och förmögenhet. Såsom antytts i de för kommittén meddelade direktiven måste avgörandet av denna fråga jämväl innefatta ett ställningstagande till spørsmålet om skatternas avvägning mellan olika inkomstklasser och inkomsttyper. Vid bedömandet av frågan om själva beskattningssystemet träder spørsmålet om förmögenhetsbeskattningens anordnande i förgrunden.

Det nuvarande systemet av direkta skatter å fysiska personers inkomst och förmögenhet består — om man medräknar den kommunala progressivskatten — av fyra kombinerade inkomst- och förmögenhetsskatter, som samtliga bygga på samma princip för uträknandet av det taxerade beloppet (taxerade inkomsten + $\frac{1}{60}$ av förmögenheten), samt en särskild skatt å förmögenhet. Förmögenhetsskatt uttages alltså i två former. Rörande beräkningen av samtliga skatters avkastning och de kombinerade skatternas fördelning på inkomstskatt och förmögenhetsskatt hänvisas till promemorian angående de skattestatistiska undersökningarna (Bilaga A). Då vid den av kommittén företagna utredningen 1936 års skatter av näraliggande skäl kommit att i viss mån bilda utgångspunkten, torde den sammanställning av nämnda års skatter, vilken såsom tabell 8 fogats till promemorian, särskilt böra uppmärksammas.

Det har i direktiven för kommittén närmast förutsatts att i det nya skattesystemet förmögenhetsbeskattningen skulle anknytas till någon eller några av de skatteformer, vilka redan tillämpats i Sverige. Kommittén har dock ansett sig böra jämväl undersöka förutsättningarna för införandet av en för vårt land helt ny form för beskattning av förmögenhet, nämligen allmän merbeskattning å förmögenhetsavkastning. Det torde

nämligen icke kunna förnekas, att en förmögenhetsbeskattning i denna form, om den kunde genomföras, skulle medföra en noggrannare avvägning efter skatteförmåga än andra former av förmögenhetsbeskattning.

Frågan om anordnande av en särskild beskattning av förmögenhetsavkastning har tagits upp till behandling ett par gånger under senare år, bland annat vid förarbetena till propositionen nr 200 till 1934 års riksdag med förslag till förordning om särskild skatt å förmögenhet. Frågan gjordes då till föremål för en omfattande utredning i en av kammarrättsrådet C. W. U. Kuylenstierna utarbetad promemoria. Departementschefen anförde vid framläggande av förenämnda proposition i anslutning till de synpunkter, som framförts i promemorian, att starka skäl talade mot en dylik utväg för uttagande av det avsedda skattebeloppet hos ägare av förmögenhet. Särskilt betonades därvid de avsevärda tekniska svårigheter som skulle möta vid en beskattning av förmögenhetsavkastning. Även i den departementspromemoria, som låg till grund för 1936 års proposition rörande omläggningen av den direkta statsbeskattningen, avvisades, också huvudsakligen av praktiska skäl, tanken på en dylik beskattningsform.

Kommittén har vid övervägande av möjligheterna att helt eller delvis uttaga förmögenhetsskatten i form av en allmän merbeskattning å förmögenhetsavkastning anslutit sig till den uppfattning, som sålunda kommit till uttryck vid de tidigare utredningarna. En stor olägenhet i fråga om systemet hänför sig till svårigheten att för de olika förvärvskällorna urskilja vad som skall anses utgöra förmögenhetsavkastning. Man behöver endast undersöka några inkomstarter, såsom inkomst av jordbruk och inkomst av rörelse, för att förstå de praktiska svårigheterna. Huru mycket skall av en jordbrukares eller industriidkares inkomst anses såsom inkomst av arbete och huru mycket såsom avkastning av det nedlagda kapitalet? För att icke i alltför hög grad betunga taxeringsarbetet skulle man få taga sin tillflykt till schabloner, enligt vilka värdet av arbetet inom angivna maximi- och minimigränser bestämdes till viss procent av inkomsten. Genom dylika regler skulle den noggrannhet vid avvägning av skatteförmågan, som man genom metoden ville vinna, bortfalla. I många fall skulle reglerna komma att verka orättvist. Även gäldränteavdragets fördelning innebär en betydelsefull praktisk svårighet. Vare sig man vid beskattningens utformande använder den direkta metoden, enligt vilken vid taxeringen den inkomst, som med visshet kan antagas utgöra förmögenhetsavkastning, upptages till högre belopp än den verkliga inkomsten, eller den indirekta metoden, enligt vilken all inkomst, som med säkerhet kan antagas ej härröra från förmögenhet, medräknas med lägre belopp än det verkliga, torde svårigheten att avgöra vad som skall anses vara förmögenhetsavkastning komma att medföra icke önskvärda konsekvenser i fråga om avvägningen av skattebördan mellan skattskyldiga med och utan förmögenhet. Därest, vid användande av den direkta metoden, det belopp, som enligt de givna förutsättningarna bör uttagas såsom förmögenhetsskatt, skall utgå i form av merbeskattning å den inkomst, som med visshet kan anses som förmögenhetsavkastning, skulle säkerligen belastningen å

nämnda inkomst bliva så avsevärd, att en del därav finge överflyttas å den vanliga inkomstbeskattningen. Vid den indirekta metoden skulle den inkomst, vilken såsom arbetsinkomst skulle få reduceras vid beskattningen, bliva jämförelsevis liten, och det belopp, som skulle drabbas av den högre skatten, säkerligen komma att innefatta mycken inkomst, som i verkligheten ej utgör förmögenhetsavkastning. Följaktligen skulle den avsedda skillnaden mellan beskattningen av förmögenhetsavkastning och annan inkomst knappast uppnås. Slutligen måste framhåvas de mycket stora svårigheterna att beräkna den inverkan å avkastningen, som en så radikal omläggning av skattesystemet skulle medföra. I anledning av vad nu anförts har kommittén kommit till det resultatet, att förmögenhetsbeskattningen alltjämt bör anordnas i någon eller några av de former, vilka redan kommit till användning hos oss.

Vid utförande av sina beräkningar och utarbetande av förslagen till skatteskolor har kommittén utgått från att någon ändring av beskattningsunderlaget ej skulle komma till stånd genom införande, på sätt stundom ifrågasatts, av rätt för den skattskyldige att vid inkomstberäkningen erhålla avdrag för erlagda kronoutskylder. Frågan om sådant avdrag berördes bl. a. av chefen för finansdepartementet vid framläggande av 1927 års skatteförslag (prop. 103/1927 sid. 25). Inkomstskattesakkunniga hade framlagt förslag om rätt till dylikt avdrag (Statens off. utredn. 1923: 69 sid. 116), men en av de sakkunniga, vilken verkställt särskild utredning rörande förslaget innebörd, hade uttalat sig emot detsamma (Statens off. utredn. 1923: 70 sid. 77). Departementschefen förklarade sig likaledes icke kunna ansluta sig till inkomstskattesakkunnigas förslag. Härvid hade det avgörande icke så mycket varit, att en dylik avdragsrätt kanske ej kunde anses ur teoretisk synpunkt motiverad, utan fastmera att de praktiska konsekvenserna av avdragsrätten skulle bliva omfattande. En dylik avdragsrätt skulle vid oförändrad skatteskala medföra icke blott en minskning av de beskattningsbara beloppen utan jämväl, på grund av skattens progressiva karaktär, en minskning av progressionen. En rätt till avdrag för kronoutskylder borde logiskt leda till skärpning av skatteskalan. En dylik skärpning i förening med vidgad rätt till utskyldsavdrag skulle dock i många fall medföra större orättvisor än gällande bestämmelser, särskilt i fråga om skattskyldiga, vilkas inkomster varierade inom så vida gränser, att de under något år icke försloge till de under samma år erlagda, på tidigare års flerdubbelt större inkomster belöpande skatter.

Kommittén har för sin del på den föreliggande frågan anlagt liknande synpunkter.

Motivet för att avdrag för utskylder skulle medgivas torde vara, att skatten är att anse såsom en nödvändig omkostnad, och att det vore skäligt att beskatta allenast den nettoinkomst, som återstår sedan denna avdragits. Tankegången i inkomstskattesystemet är emellertid närmast den, att en skattskyldig av ett visst års inkomst har att såsom skatt avstå viss progressivt be-

räknad del. Detta avstående äger visserligen icke rum under inkomståret, utan först under de närmast följande åren, då skatten erlägges. Principiellt måste skatten emellertid anses utgå av det års inkomst, på vilket den sålunda belöper. Anlägges nu det motsvarande betraktelsesättet på varje år för sig, så framstår det klart, att skatten för det ena året saknar sådant samband med ett senare års inkomst, som skulle kunna motivera en rätt att från nämnda inkomst avdraga skatten i fråga. Att medel för skattelikviden ofta i verkligheten tagas av inkomsten för det år, under vilket den erlägges, rubbar ej grundtanken i detta resonemang.

Alldeles oavsett den betydelse man vill tillräkna det nu anförda betraktelsesättet är det för kommittén uppenbart att vinsten för de skattskyldiga av rätt till utskyldsavdrag skulle vara mycket tvivelaktig.

Om hänsyn närmast tages till den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten, genom vilken ett belopp av viss storleksordning måste tillföras statskassan, så är det från kommitténs utgångspunkter naturligt, att en rätt att vid denna beskattning från inkomsten avdraga kronoutskylder borde uppvägas med en skärpning av progressionen, så att skattens verkan i olika inkomstlägen bleve ungefär densamma som kommittén nu föreslår. Om exempelvis av en skattskyldig med 100 000 kronors inkomst skall uttagas ett skattebelopp å 25 000 kronor, så blir skattesatsen vid ett system utan avdragsrätt för utskylder 25 %, men med ett system med dylik avdragsrätt — enligt vilket det belopp på vilket skatten beräknas är 100 000 — 25 000 = 75 000 kronor — 33 $\frac{1}{3}$ %. Vid ett skiktskalesystem är det visserligen svårt att finna en skatteskala, som tillämpad å de med skatten reducerade inkomsterna skulle inbringa exakt samma belopp som den skatteskala för oreducerade inkomster, som bildade utgångspunkten. I huvudsak borde dock kunna vinnas en så god överensstämmelse mellan skalorna, att beskattningen för de enskilda skattskyldiga skulle under förutsättning av jämna inkomster stanna vid i det närmaste samma belopp enligt båda alternativen. Någon vinst för dessa skattskyldiga skulle alltså ej bliva en följd av utskyldsavdraget. Utan verklig nytta skulle alltså i det gällande deklara-tions- och taxeringsförfarandet införas ett nytt moment, vilket komme att kräva särskild kontroll och eventuellt kunde föranleda tvistigheter. Vid växlande inkomster skulle däremot den ifrågasatta avdragsrätten medföra viss ändring i de nuvarande verkningarna men knappast i en från de skattskyldigas synpunkt önskvärd riktning, i det motsättningarna mellan de goda och dåliga åren skulle skärpas. Detta förhållande torde bäst framgå av ett exempel:

Antag att en skiktskala för skattens uträknande vid ett system utan rätt till utskyldsavdrag har följande utseende:

0—	10 000 kronor	5 %;
10 000—	30 000 »	10 %;
30 000—	60 000 »	15 %;
60 000—	100 000 »	20 %;
100 000—	150 000 »	25 %;
150 000 kronor	—	30 %.

Skatten utgör enligt denna skala

vid en inkomst av	10 000 kronor	500 kronor;
» » » »	30 000 »	2 500 » ;
» » » »	60 000 »	7 000 » ;
» » » »	100 000 »	15 000 » ;
» » » »	150 000 »	27 500 » ;
» » » »	200 000 »	42 500 » .

Om för var och en av dessa inkomster avdrag sker för den därå belöpande skatten, så komma de belopp, som i ett vart av de angivna inkomstlägena beskattas, att bliva resp. 9 500, 27 500, 53 000, 85 000, 122 500 och 157 500 kronor.

Den skiktsskala, som erfordras för att vid de sålunda reducerade inkomstbeloppen inbringa samma skattebelopp som den ovan angivna skalan för resp. inkomster, blir följande:

0—	9 500 kronor	5.26 %;
9 500—	27 500 »	11.11 %;
27 500—	53 000 »	17.65 %;
53 000—	85 000 »	25.00 %;
85 000—	122 500 »	33.33 %;
122 500 kronor	—	42.86 %.

Om en inkomsttagare först två år å rad har en inkomst av 10 000 kronor, därefter det tredje året en inkomst av 200 000 kronor och det fjärde året åter en inkomst av 10 000 kronor, blir enligt systemet utan rätt till utskyldsavdrag skatten för de tre senare åren enligt ovanstående resp. 500, 42 500 och 500 kronor.

Enligt systemet med avdragsrätt för utskylder åter ställer sig saken på följande sätt. Skatten för första året kan antagas utgöra 500 kronor. Detta belopp får avdragas från andra årets inkomst; 9 500 kronor återstå att beskatta och skatten blir åter 500 kronor. Tredje året få från 200 000 kronor avdragas 500 kronor; 199 500 kronor återstå att beskatta och skatten blir 60 500 kronor. Fjärde året åter får detta skattebelopp avdragas från 10 000 kronor. Skatten blir 0, men ett stort underskott uppstår som icke kan utnyttjas.

Exemplet, som visserligen är konstruerat, torde tydligt utvisa, att vid växlande inkomster ett system med rätt till avdrag för skatter åstadkommer en ytterligare belastning av topparna utan att föranleda motsvarande mildring för de låga inkomststegen.

Även om kommittén ingalunda vill bestrida vikten av de psykologiska skäl som kunna tänkas, oavsett de anförda synpunkterna, tala för en avdragsrätt, har kommittén därför funnit de övervägande skälen tala emot införande av sådan rätt.

För fullständighetens skull må påpekas, att om rätt till avdrag för kronoskylder medgäves vid den kommunala beskattningen, detta skulle ha den effekten, att skatter, som nu fränsett den av ortsavdragen föranledda degres-

siviteten är i stort sett proportionell, skulle bliva raka motsatsen till progressiv, då ju en enhetlig skattesats skulle tillämpas å inkomster, som reducerades med större bråkdelen ju större de vore.

På det avdrag för kommunalutskylder, som nu är medgivet vid beräkningen av inkomst vid statsbeskattningen, anlägges en synpunkt som helt skiljer sig från de hittills behandlade synpunkterna. Nämda avdragsrätt sammanhänger nämligen därmed att kommunalskatterna äro olika stora i olika kommuner. Den omständigheten, att den skattskyldige i en kommun med höga skatter i förhållande till sin verkliga inkomst (d. v. s. utan avdrag för utskylder) för visst år erhåller lägre statsskatt än i en kommun med låga skatter, har följaktligen en skatteutjämning verkan.

Kommittén har haft särskild anledning framhålla sistberörda förhållande, eftersom kommitténs förslag om avskaffande av den kommunala progressivskatten har den verkan, att för ett stort antal skattskyldiga avdraget för kommunalutskylder — bland vilka kommunala progressivskatten ingår — blir minskat. Eftersom den statsskatt, som ersätter den kommunala progressivskatten, blir densamma över hela landet, saknas anledning att söka ersätta den nuvarande avdragsrätten för kommunal progressivskatt med någon ny avdragsrätt, som det dessutom skulle bliva omöjligt att rationellt utforma. Det bör emellertid framhållas, att upphävandet av rätten till avdrag för kommunal progressivskatt kommer att betyda en ökning av de beskattningsbara beloppen, vilken blir proportionsvis större för de högre inkomsterna och följaktligen verkar till en skärpning av den progressivitet som följer av enbart skatteskalorna. Kommittén har ej ansett det rådligt att vid sina beräkningar taga hänsyn till nämnda till storleken ovissa belopp men finner detta väl behöfligt såsom kompensation för de osäkerhetsmoment som på flera punkter måste vidlåda beräkningarna.

De olika förslag till skattesystem med tillhörande skatteskalor, som behandlats under utredningsarbetet, kunna hänföras till tre alternativa grupper. *A-alternativen* innefatta två från varandra fristående skatter, en inkomstskatt och en förmögenhetsskatt. *B-alternativen* ha avsett en kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt av samma typ som den nu gällande (alltså med förmögenhetsdel lagd till inkomsten för bestämmande av det taxerade beloppet) samt vid sidan härav en fristående förmögenhetsskatt. Enligt *C-alternativen* skulle hela statsbeskattningen å inkomst och förmögenhet uttagas i form av en kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt med enhetlig eller efter skiktstaka uppbyggd förmögenhetsdel. En mångfald alternativa skatteskalor för fysiska personers inkomstskatt, förmögenhetsskatt eller kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt ha upprättats. Inkomstskatten i *A-alternativen* samt inkomst- och förmögenhetsskatten i *B-* och *C-alternativen* ha i enlighet med de antagna förutsättningarna fördelats på en rörlig progressiv botten-skatt och en fast progressiv tilläggsskatt.

Det har under utredningen visat sig lämpligt att — oavsett valet av skattesystem — låta samma skatteskalor (för botten-skatten och för tilläggsskatten)

bliva tillämpliga å inkomstskatten (alternativ A), respektive inkomst- och förmögenhetsskatten (alternativen B och C). Den beskattning av förmögenhet, som i alternativen B och C skall uttagas genom den kombinerade inkomst- och förmögenhetsskatten, utvinnes nämligen enbart genom den till inkomsten lagda förmögenhetsdelen. Avvägningen av skattebördan mellan de talrika skattskyldiga, vilka icke äga förmögenhet, skulle icke bliva densamma enligt de olika systemen, därest skatteskalorna för inkomstskatten, respektive inkomst- och förmögenhetsskatterna skilde sig från varandra.

Skatteskalor för inkomstskatt (inkomst- och förmögenhetsskatt).

Efter granskning av de upprättade skatteskalorna har kommittén beträffande samtliga alternativ enats om följande skalor för botten-skatt och tilläggs-skatt.

Bottens-katten:

Bottens-kattens grundbelopp utgör:

när det beskattningsbara beloppet icke överstiger 3 000 kronor: 4·5 procent av det beskattningsbara beloppet;

när det beskattningsbara beloppet överstiger

3 000 men icke 6 000 kr.:	135 kr. för 3 000 kr. och 5·5 % av återstoden;
6 000 kr.	: 300 » » 6 000 » » 6·5 % » » .

Tilläggs-katten:

Tilläggs-skatten utgör:

när det beskattningsbara beloppet icke överstiger 10 000 kronor: 2 procent av den del av det beskattningsbara beloppet, som överstiger 8 000 kronor;

när det beskattningsbara beloppet överstiger

10 000 men icke 15 000 kr.:	40 kr. för 10 000 kr. och 4 % av återstoden;
15 000 » » 25 000 » :	240 » » 15 000 » » 8 % » » ;
25 000 » » 40 000 » :	1 040 » » 25 000 » » 12 % » » ;
40 000 » » 60 000 » :	2 840 » » 40 000 » » 16 % » » ;
60 000 » » 100 000 » :	6 040 » » 60 000 » » 20 % » » ;
100 000 » » 200 000 » :	14 040 » » 100 000 » » 24 % » » ;
200 000 kr.	: 38 040 » » 200 000 » » 28 % » » .

Bedömandet av dessa skatteskalors verkningar torde lättast ske med ledning av exempel å skattens storlek, vid olika utdebiteringsprocent av botten-skatten, för skattskyldiga i skilda inkomstlägen under antagande tillika, att förmögenhet saknas. Dylika exempel ha lämnats i tabell IV. Skattens storlek såväl enligt de för år 1935 gällande grunderna som ock enligt 1936 och 1937 års författningar (statlig inkomst- och förmögenhetsskatt vid 170 %, extra inkomst- och förmögenhetsskatt, utjämnings-skatt och kommunal progressivskatt) har även angivits. Vid samtliga beräkningar har antagits ett (genomsnittligt) ortsavdrag å 1 400 kronor. I verkligheten skulle avdragen ha ökats eller minskats på grund av de av kommittén föreslagna ändringarna i

grunderna för familjebeskattningen. För underlättande av jämförelsen mellan själva skalornas verkningar har emellertid i exemplen räknats med samma avdrag. Vid jämförelsen torde observeras, att skattebeloppen enligt nuvarande grunder närmast böra jämföras med den nya statsskatten vid uttagande av 110 % av bottenskattens grundbelopp. Såsom tidigare framhållits, beräknas nämligen, att det nya systemet, om den däri ingående rörliga skatten uttages med 110 % av grundbeloppet, skall med 1936 års skatteunderlag, sådant det förändrats genom omläggningen av avdragssystemet, avkasta lika mycket som 1936 års skatter givit å det verkliga skatteunderlaget nämnda år. Jämförelse kan även, om man så vill, ske genom de exempel, intagna i tabell VI, som äro uträknade å olika beskattningsbara belopp. Här liksom i de förut angivna exemplen avser jämförelsen beskattning av inkomst i fall då förmögenhet saknas. För bedömande av de samtida verkningarna av de nya skalorna i förening med de ändrade grunderna för familjebeskattningen under olika antaganden i fråga om inkomstlägen och familjestorlek hänvisas till tabell I.

De nu gällande progressiva skatteskalorna ha i tekniskt hänseende gjorts till föremål för en undersökning, vilken särskilt avsett att pröva utseendet och egenskaperna hos den sammanlagda skala, som blivit resultatet av den successiva utbyggnaden av 1910 års skattesystem. Utredningen, för vilken i korthet redogöres i promemorian angående de skattestatistiska undersökningarna (se bil. A), visar, att även om de fyra skatteskalorna var för sig utformats enligt tekniskt riktiga grunder, den sammanlagda skalan dock företer vissa anmärkningsvärda egenheter. Stegringen i skiktprocenten är sålunda mycket ojämn; ett likartat förhållande råder beträffande avstånden mellan skiktens gränser. Det är givet att, även om vid en rationalisering av skattesystemet en ny avvägning av skattebördan mellan olika inkomstskikt icke åsyftades, det dock av tekniska skäl bleve nödvändigt att företaga jämkningar av skalan på åtskilliga punkter.

Sedan år 1934 är skatteprocenten för lägsta inkomstskiktet, upp till 3 000 kronors beskattningsbart belopp, $\left[\frac{170}{100} \cdot 3 = \right] 5.1$ %. I den av kommittén föreslagna skalan är skatteprocenten i lägsta skiktet (beskattningsbart belopp 0 — 3 000 kronor) 4.5 %. Vid uttagning av 110 % av grundbeloppet för det nya systemet motsvaras nyssnämnda skatteprocent 5.1 av $\left[\frac{110}{100} \cdot 4.5 = \right] 4.95$ %. Vid ett beskattningsbart belopp å 1 000 kronor skulle vid nämnda uttagningsprocent statsskatten bliva 49 kronor 50 öre mot 51 kronor enligt gällande grunder, vid ett beskattningsbart belopp å 2 000 kronor 99 kronor mot 102 kronor nu. Någon nämnvärd ändring i skattebelastningen genom skalans utformande har sålunda icke företagits för det lägsta skiktet. Försättes jämförelsen högre upp i skikten, finner man att även där mycket god överensstämmelse råder mellan å ena sidan 1937 års skatter samt å andra sidan skatten enligt de nya skalorna, därest bottenskatten uttages med 110 % av grundbeloppet. Vid ett beskattningsbart belopp å 4 000 kronor skulle skatten

sänkas från 212 kronor 33 öre till 209 kronor, vid 6 000 kronor från 331 kronor till 330 kronor. I skikten kring 10 000 kronor beskattningsbart belopp skulle inträda en obetydlig höjning av skatten, nämligen vid 8 000 kronor från 469 kronor 67 öre till 473 kronor, vid 10 000 kronor från 636 kronor 67 öre till 656 kronor och vid 12 000 kronor från 866 kronor till 879 kronor. Följer man exemplen i tabell VI i fortsättningen, finner man ömsom höjningar, ömsom sänkningar av skatten, samtliga av relativt obetydlig storleksordning. Från och med 40 000 å 50 000 kronor beskattningsbart belopp inträder någon skärpning av skatten i förhållande till 1937 års grunder. Vid 50 000 kronor skulle sålunda skatten stiga från 7 616 kronor 67 öre till 7 916 kronor (alltjämt räknat med 110 % uttagning av bottenskatten), vid 100 000 kronor från 20 063 kronor 33 öre till 21 091 kronor och vid 400 000 kronor från 119 213 kronor 33 öre till 122 541 kronor. Vid mycket höga inkomster skulle någon skattelindring inträda, t. ex. vid 800 000 kronor från 266 480 kronor till 263 141 kronor. Vid dessa jämförelser har bortsetts *dels* från den inverkan å statskattens storlek, som för högre inkomsttagare blir en följd av den bortfallna rätten till avdrag för den del av skatten, som motsvarar kommunal progressivskatt, *dels* ock från den ökning av den allmänna kommunalskatten, som vid den kommunala progressivskattens bortfallande kan komma att inträda i de kommuner, vilka ej beredas full kompensation för förlusten av nämnda skatt genom skatteutjämnande åtgärder.

Om man vid jämförelsen i stället räknar med grundbeloppsnivå för bottenskatten, befinnes, att skattelindring i förhållande till 1937 års skatter inträder vid alla inkomstlägen till och med 50 000 kronor beskattningsbart belopp. Sålunda skulle skatten sänkas vid 1 000 kronor beskattningsbart belopp från 51 kronor till 45 kronor, vid 6 000 kronor från 331 kronor till 300 kronor, vid 12 000 kronor från 866 kronor till 820 kronor och vid 40 000 kronor från 5 496 kronor 67 öre till 5 350 kronor. För beskattningsbara belopp mellan c:a 55 000 kronor och något över 400 000 kronor bleve det även i detta fall någon skärpning av skatten, t. ex. vid 100 000 kronor från 20 063 kronor 33 öre till 20 450 kronor. För mycket höga inkomster skulle skattelindring uppkomma; sålunda skulle vid 800 000 kronor skatten vid grundbeloppsnivå för bottenskatten bliva 257 950 kronor mot 266 480 kronor år 1937.

I anledning av det sista exemplet må något beröras frågan om maximum för skatteskalorna. Såsom framgår av de förut berörda undersökningarna rörande de sammanlagda skatteskalorna uppgår enligt de för år 1936 (1937) gällande grunderna skatteprocenten i högsta skiktet till 41·84 %. Emellertid är på grund av särskilda bestämmelser skatteprocenten för hela det beskattningsbara beloppet maximerad beträffande samtliga skatter utom extra inkomst- och förmögenhetsskatten. På grund härav får den genomsnittliga skatteprocenten nämnda år icke överstiga ($20\cdot4 + 8 + 4\cdot5 + 3 =$) 35·9. Enligt de av kommittén förordade skatteskalorna uppgår skatteprocenten för högsta skikt (beskattningsbara belopp över 200 000 kronor) till 34·5 % vid grundbeloppsnivå. (Genomsnittsprocenten är för 800 000 kronor beskattningsbart belopp

32,2 % vid grundbeloppsnivå). Vid högre uttagningsprocent stiger på grund därav att endast botten-skatten är rörlig nyss nämnda högsta skiktprocent relativt måttligt; vid en utdebitering med 130 % av grundbeloppet uppgår den sålunda till 36,45 %. På grund av anmärkta förhållande erfordras icke någon särskild bestämmelse om maximering av skalan till viss procent; att dylik maximering kunnat undvikas, är även i tekniskt avseende en fördel, i det att med maximering följer den olägenheten, att skattesatsen för skiktet över den gräns, där maximeringen inträder, blir lägre än skattesatsen för närmast föregående skikt.

Beträffande den avvägning av skattebördan, som de av kommittén förordade skatteskalorna innebära, vill kommittén anföra följande.

Den till 1936 års riksdag framlagda propositionen nr 232 med förslag till omläggning av den direkta statsbeskattningen avsåg att giva de mindre inkomsttagarna ytterligare lättnad utöver den förskjutning av det relativa skattetrycket från mindre till större inkomsttagare, som blivit en följd av krisskattebornas tillkomst. Denna lättnad i skattebördan för de lägre inkomsttagarna motsvarades enligt propositionens skatteskalor av en lika stor skärpning för skattskyldiga med högre inkomst. Gränsen hade lagts vid ett beskattningsbart belopp å c:a 6 000 kronor.

I propositionen erinrades bland annat om de undersökningar rörande det samlade skattetrycket i Sverige och i utlandet, vilka inom finansdepartementet verkställdes av tillkallade sakkunniga, professorn E. Lindahl och docenten C. Welinder. Rörande de resultat, som utredningen lämnat, må hänvisas till den tryckta redogörelsen för densamma (Statens off. utredn. 1936: 18). Här skola endast anföras några siffror, vilka i propositionen tillmättes särskild betydelse.

Med stöd av uppgifter, som framkommit under utredningen, framhölls sålunda i propositionen bland annat, att inkomst- och förmögenhetsskatt till staten vid undersökning av de samlade skatterna på olika inkomsttyper och inkomstklasser i flertalet fall visat sig vara av relativt underordnad betydelse. För budgetåret 1934/1935 utgjorde nämligen den statliga inkomst- och förmögenhetsbeskattningen å fysiska personer endast c:a 20 % av totalbeloppet till staten inflytande skatter; av återstoden belöpte c:a 6 % å engångsartade förmögenhetsskatter (arvsskatt och dylikt), c:a 4 % å aktiebolagsskatter samt c:a 70 % å förbrukningsskatter och tullar (inkl. automobilskattemedel).

Rörande trycket av de skatter, vilka direkt eller indirekt belasta fysiska personers inkomster och äro åtkomliga för statistisk beräkning, anfördes i propositionen bl. a. följande: »Familjer inom de lägre inkomstskikten, huvudsakligen tillhörande lantbrukar- och arbetarklassen, för vilka inkomsten per yrkesutövare i regel understiger 3 000 kronor, ha en skattebelastning som i genomsnitt uppgår till c:a 15 % av inkomsten. I ett inkomstläge på 3 000 kronor uppgå de direkta statsskatterna å arbetsinkomst emellertid till blott 1,1 % av inkomsten. För medelklassfamiljer med en inkomst per yrkesutövare av i regel under 10 000 kronor stiger skattebelastningen till 17 å

18 % för arbetsinkomst och till något mer än 20 % för kapitalinkomst (beräknad efter en räntefot av $4\frac{1}{2}$ %). Motsvarande procenttal för den direkta statsbeskattningen i ett inkomstläge å 10 000 kronor äro 3·6 och 8·4 %. För de återstående högre inkomstskikten stiger det samlade skattetrycket efter en måttligt progressiv skala, så att det för höga inkomster (200 000 kronor) uppgå till c:a 30 % för arbetsinkomst och 50 % för kapitalinkomst. En arbetsinkomst av 200 000 kronor bär emellertid en direkt statsskatt å endast 14·6 %, medan en kapitalinkomst av samma storlek beskattas med 33·0 %. — Samtliga dessa uppgifter avse skattebetalare med hustru och ett barn i kommun med en utdebitering motsvarande genomsnittet för hela riket. Vid beräkningen av den indirekta beskattningen har antagits, dels att skatten i fråga i sin helhet bäres av konsumenterna, dels att skattebetalarens konsumtion är den inom respektive inkomstklasser genomsnittliga. Såväl olikheter i den kommunala utdebiteringen som variationer i konsumtionsvanorna medföra avsevärda avvikelser från det ovan beräknade skattetrycket. Betydelsefullast torde de olikheter vara som äro förbundna med variationer i spritkonsumtionen. De vid beräkningen av skattetrycket uteslutna skatterna äro förut omnämnda engångsartade förmögenhetsskatter, aktiebolagsskatter och automobilskattemedel, inalles inemot 20 % av den totala skattebördan.»

I propositionen framhövdes vidare med stöd av sakkunnigutredningen, att en betydelsefull konsekvens av den indirekta beskattningens regressiva karaktär i förening med den direkta statsskattens progressiva utformning hade blivit, att progressionsgraden för det samlade skattetrycket i brytningspunkten mellan de motsatta skattetyperna, närmare bestämt i inkomstlägena kring 10 000 kronor, vore relativt svagare än i såväl lägre som högre inkomstlägen. Tydligast framträdde detta förhållande för kapitalinkomsternas del. Kombinationen av indirekt beskattning med en relativt hög kommunal beskattning medförde, att den totala skattebördan för de lägre inkomstklasserna bleve relativt hög och till och med högre än i vissa andra länder, där de indirekta skatterna tillsammanantagna hade en större betydelse än i Sverige.

I den motivering för den föreslagna avvägningen mellan olika inkomstklasser, som departementschefen, statsrådet Wigforss, lämnade vid anmälan inför Kungl. Maj:t av propositionen nr 232, fästes bland annat uppmärksamheten på den genom de sakkunnigas utredning klarlagda samlade skattebelastningen på de mindre inkomsterna och den relativt svaga progressionen ett gott stycke upp i de högre inkomstskikten. Man rör sig — anförde departementschefen — här på ett område, där frånvaron av allmänt godtagna normer för rättvisa eller billighet begränsar diskussionen till uttalande av omdömen, vilka icke kunna göra anspråk på objektiv giltighet. Ett omdöme, som torde vinna anslutning i mycket vida kretsar, kunde dock enligt departementschefen formuleras så, att ett samlat skattetryck av 14 till 16 % på inkomster om 2 000 och 3 000 kronor förefölle högt i jämförelse med 18 till 19 % på inkomster i storleksgruppen 10 000 till 15 000 kronor, och även i jämförelse med 20 till 23 % på inkomster från 20 000 till 50 000 kronor. Från denna utgångspunkt vore det tydligt uteslutet, att den under

krisåren inträdda förskjutningen skulle uppfattas såsom ett otillbörligt gynnande av de mindre inkomsttagarna. Det bleve i stället naturligt att för dem eftersträva ytterligare någon lättnad.

1936 års riksdag avslog Kungl. Maj:ts förslag rörande omläggning av statsbeskattningen. Vid övervägande av frågan på vad sätt den skärpning av den direkta beskattningen, som påkallades av de beslutade utgiftsökningarna till bland annat försvarsväsendets stärkande, skulle verkställas, fann riksdagen, att nämnda utgiftsökningar borde till ett belopp av 13 miljoner kronor täckas genom höjning av skattesatserna för den extra inkomst- och förmögenhetsskatten. Höjning av uttagsprocenten för inkomst- och förmögenhetsskatten över 170 enheter ansågs däremot icke böra komma ifråga. Det torde kunna sägas, att 1936 års riksdag — utan att närmare taga ställning till de antaganden i fråga om skattetryckets fördelning å inkomstklasser och de synpunkter i övrigt, vilka framlagts i den förut nämnda sakkunnigutredningen — i allt fall genom sitt berörda beslut i viss mån beaktat resultatet av densamma.

Såsom torde ha framgått av den redogörelse, som i det föregående lämnats för de av kommittén förordade skatteskalorna, överensstämmer den genom dessa skedda avvägningen av skattetrycket mellan skattskyldiga i olika inkomstskikt i stort sett med vad som i detta hänseende gäller enligt för åren 1936 och 1937 fastställda grunder. Då kommittén sålunda stannat vid en fördelning, som i huvudsak motsvarar den genom skattehöjningarna 1932—1936 uppkomna, har detta haft sin grund däri, att kommittén vid fastställande av ramen för det nya skattesystemet måst räkna med möjligheten av att behovet av direkta skatter icke skall kunna minskas under de närmaste åren ävensom med risken att skatteunderlaget kan komma att vid en konjunkturändring märkbart försämras. Därest den nu utgående skatten för högre inkomsttagare skulle sänkas, så att den före krisen gällande relativa fördelningen av skattetrycket i större eller mindre grad återställdes, och det önskade skattebeloppet, c:a 142 miljoner kronor vid grundbeloppsnivå för det nya systemet, räknat å 1936 års skatteunderlag, det oaktat skulle uttagas i inkomstskatt av fysiska personer, bleve följd, att skattesatsen för de lägsta inkomstskikten finge skärpas i motsvarande grad. En dylik åtgärd kan kommittén icke förorda. Å andra sidan har kommittén under nuvarande förhållanden icke kunnat föreslå någon ytterligare lättnad i skatteskalen för de lägsta inkomsttagarna.

Vid bedömandet av nu berörda spørsmål bör emellertid hänsyn tagas till två omständigheter, som båda äro av stor betydelse. Den ena av dessa avser den efter andra linjer skeende överflyttning av skattebördan, som skulle följa av de av kommittén föreslagna ändringarna i fråga om familjebeskattningen. De förhöjda avdrag, som enligt förslaget skulle beredas familjeförsörjare, gynna förhållandevis mest dem, som ha lägre inkomster, men sträcka i övrigt sin verkan till ganska höga inkomstskikt. För dessa skattskyldiga kommer alltså kommitténs förslag under alla omständigheter att medföra en skattelindring. Å andra sidan få ensamstående skattskyldiga vidkännas skärpning av skatten.

Den andra av de berörda omständigheterna sammanhänger med uppdelningen av skatten i en fast och en rörlig del. Därigenom att för högre inkomsttagare största delen av skatten bindes i den fasta tilläggsskatten, blir vid en försämring av budgetläget skattehöjningen för dem relativt måttlig. En höjning av botten-skattens utdebitering från 100 till 130 procent av grundbeloppet medför en höjning av den sammanlagda skatten vid ett beskattningsbart belopp å 20 000 kronor från 1 850 kronor till 2 213 kronor, vid 100 000 kronor från 20 450 kronor till 22 373 kronor, vid 600 000 kronor från 188 950 kronor till 200 623 kronor och vid 800 000 kronor från 257 950 kronor till 273 523 kronor. Under det att vid ovan antagna höjning av utdebiteringen skattskyldiga med beskattningsbart belopp understigande 8 000 kronor få sin skatt höjd med 30 %, stannar ökningen i de fyra nyssnämnda fallen vid respektive 19,6, 9,4, 6,2 och 6,0 procent. Det är naturligt att hänsyn till denna verkan av systemet måst tagas vid avvägningen mellan skatteskalorna för botten-skatten och tilläggsskatten.

Alternativa förslag till skattesystem.

Alternativens innebörd.

Kommittén vill härefter övergå till att närmare redogöra för de upprättade alternativa förslag till skattesystem, som i korthet berörts i det föregående. Därvid skall endast redovisas det alternativ inom var och en av de förut angivna tre grupperna, som syns kommittén bäst motsvara de angivna förut-sättningarna.

Alternativ A består av en inkomstskatt och en förmögenhetsskatt, var för sig fristående.

För *inkomstskattens* båda skalor, avseende botten-skatt och tilläggsskatt, har förut redogjorts.

Enligt den för *förmögenhetsskatten* upprättade skalan skall skatten utgöra: när den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 20 000 kronor: en promille av den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 10 000 kronor;

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger

20 000 men icke	40 000 kr.:	10 kr. för	20 000 kr. och	2 ⁰ / ₁₀₀ av återst.;
40 000 » »	60 000 » :	50 » »	40 000 » »	3 ⁰ / ₁₀₀ » » ;
60 000 » »	80 000 » :	110 » »	60 000 » »	4 ⁰ / ₁₀₀ » » ;
80 000 » »	120 000 » :	190 » »	80 000 » »	5 ⁰ / ₁₀₀ » » ;
120 000 » »	200 000 » :	390 » »	120 000 » »	6 ⁰ / ₁₀₀ » » ;
200 000 » »	500 000 » :	870 » »	200 000 » »	7 ⁰ / ₁₀₀ » » ;
500 000 » »	1 000 000 » :	2 970 » »	500 000 » »	8 ⁰ / ₁₀₀ » » ;
1 000 000 kr.		: 6 970 » »	1 000 000 » »	9 ⁰ / ₁₀₀ » » .

För förmögenhetsskatten gäller följande reduktionsregel:

Därest den skattepliktiga förmögenheten överstiger 30 gånger den till statlig inkomstskatt taxerade inkomsten, skall den beskattningsbara förmögen-

heten utgöra ett belopp motsvarande 30 gånger den taxerade inkomsten, dock minst 40 procent av den skattepliktiga förmögenheten.

Alternativ B innehåller dels en kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt, dels ock en särskild förmögenhetsskatt.

I *inkomst- och förmögenhetsskatten* utgör förmögenhetsdelen $\frac{1}{100}$ mot $\frac{1}{60}$ enligt nuvarande system. Skatteskalorna för i skatten ingående botten- och tilläggs- skatt äro desamma som i alternativ A.

För den *särskilda skatten å förmögenhet* har uppgjorts en skala, enligt vilken skatten skall utgöra:

när den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 40 000 kronor: en promille av den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 20 000 kronor;

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger

40 000 men icke	80 000 kr.:	20 kr. för	40 000 kr. och	$2\frac{0}{100}$ av återst.;
80 000 » »	150 000 »:	100 » »	80 000 » »	$3\frac{0}{100}$ » » ;
150 000 » »	300 000 »:	310 » »	150 000 » »	$4\frac{0}{100}$ » » ;
300 000 » »	1 000 000 »:	910 » »	300 000 » »	$5\frac{0}{100}$ » » ;
1 000 000 kr.		: 4 410 » »	1 000 000 » »	$6\frac{0}{100}$ » » .

Reduktionsregeln har i detta alternativ fått följande utformning:

Därest den skattepliktiga förmögenheten överstiger 25 gånger det till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt taxerade beloppet, skall den beskattningsbara förmögenheten utgöra ett belopp motsvarande 25 gånger det taxerade beloppet, dock minst 40 % av den skattepliktiga förmögenheten.

Alternativ C innebär ett sammanförande av beskattningen å inkomst och förmögenhet i en enda skatt, nämligen en kombinerad *inkomst- och förmögenhetsskatt*. Skatteskalorna för såväl botten- som tilläggs- skatten äro desamma som i de båda andra alternativen. Beskattningen av förmögenhet utvinnes enbart genom en till den taxerade inkomsten lagd förmögenhetsdel.

Förmögenhetsdelen bestämmes enligt en skiktsskala sålunda, att den skall utgöra:

när den skattepliktiga förmögenheten icke överstiger 60 000 kronor: en sextiondel av den skattepliktiga förmögenheten;

när den skattepliktiga förmögenheten överstiger

60 000 men icke	500 000 kr.:	1 000 kr. för	60 000 kr. och en	fyrtondel av återst.;
500 000 kr.		: 12 000 » »	500 000 » »	en trettiondel » » .

Ingen särskild reduktionsregel har förutsatts skola gälla vid detta alternativ.

För bedömning av skattesystemens verkningar må hänvisas till de exempel som intagits i tabell III. Exempler visa för ett antal kombinationer av inkomst och förmögenhet *dels* statsskatter och kommunal progressivskatt enligt nuvarande grunder (år 1937), *dels ock* den skatt som enligt de olika

alternativen skall utgå vid uttagande av 110 % av grundbeloppet för botten-skatt. Att i exemplen räknats med sist sagda uttagningsprocent har såsom förut nämnts sin förklaring däri att skatterna enligt de nya alternativen vid ifrågavarande nivå närmast motsvara 1936 års skatter. För att få jämförelsen mera renodlad har över hela linjen räknats med ett och samma ortsavdrag, 1 400 kronor obankat, oaktat avdragens storlek ändrats enligt kommitténs förslag. I exemplen ha tillämpats de reduktionsregler, som gälla för 1937 års särskilda skatt å förmögenhet, respektive föreslagits för alternativen A och B.

Ytterligare må till belysande av de olika alternativen hänvisas till nedanstående tabell, som för olika storleksgrupper av förmögenhet visar den beräknade medelskattesatsen för förmögenheter inom varje grupp dels för nuvarande förmögenhetsskatter och dels för förmögenhetsskatterna enligt alternativen A, B och C (beträffande de två sistnämnda alternativen vid uttagande av 110 % av grundbeloppet för rörlig skatt; enligt alternativ A är ju förmögenhetsbeskattningen i sin helhet fast).

Förmögenhetsskikt, kronor	Medelskattesats för förmögenhet i ‰			
	nuvarande skatter	Alt. A	Alt. B	Alt. C
0— 10 000	0·40	—	0·24	0·40
10 000— 20 000	0·51	0·28	0·30	0·51
20 000— 30 000	0·65	0·77	0·56	0·65
30 000— 50 000	0·81	1·25	1·00	0·81
50 000— 100 000	1·39	2·18	1·83	1·20
100 000— 200 000	2·30	3·61	3·01	2·09
200 000— 300 000	3·52	4·81	4·23	3·24
300 000— 500 000	4·54	5·60	5·22	4·08
500 000— 1 000 000	6·00	6·47	6·31	5·57
1 000 000— 2 000 000	8·02	7·51	7·64	8·08
2 000 000— 5 000 000	9·61	8·31	8·68	10·10
5 000 000—10 000 000	10·40	8·67	9·25	11·21
10 000 000—	11·13	8·84	9·39	12·45

Skattens avkastning enligt de olika alternativen.

Kommittén har låtit verkställa beräkningar rörande avkastningen av de i de föreslagna alternativen ingående skatterna ävensom i fråga om fördelningen av beskattningen på skatt å inkomst och skatt å förmögenhet. Beträffande det statistiska material, som därvid stått till förfogande, samt den vid beräkningarna använda metoden hänvisas till den redogörelse, vilken såsom bilaga A fogats till betänkandet.

Resultatet av beräkningarna kan sammanfattas i följande tabell:

Fysiska personers statsbeskattning.

	Skatt i miljoner kronor			Av hela beskattningen belöpa å	
	total	å inkomst	å förmögenhet	inkomst, %	förmögenhet, %
Alternativ A.					
<i>Inkomstskatt.</i>					
Bottenskatt (grundbeloppsnivå)....	104·5	104·5	—	100·0	—
Tilläggsskatt	38·0	38·0	—	100·0	—
Särskild skatt å förmögenhet	39·0	—	39·0	—	100·0
Summa	181·5	142·5	39·0	78·5	21·5
Alternativ B.					
<i>Inkomst- och förmögenhetsskatt.</i>					
Bottenskatt (grundbeloppsnivå) ..	112·0	104·5	7·5	93·3	6·7
Tilläggsskatt	45·5	38·0	7·5	83·5	16·5
Särskild skatt å förmögenhet	23·5	—	23·5	—	100·0
Summa	181·0	142·5	38·5	78·7	21·3
Alternativ C.					
<i>Inkomst- och förmögenhetsskatt.</i>					
Bottenskatt (grundbeloppsnivå)....	120·0	104·5	15·5	87·1	12·9
Tilläggsskatt	60·0	38·0	22·0	63·3	36·7
Summa	180·0	142·5	37·5	79·2	20·8

Beräkningarna av skatternas avkastning ha verkställts å 1936 års skatteunderlag, sådant detta skulle ha varit, därest de av kommittén föreslagna grunderna för de skattefria avdragens bestämmande tillämpats.

De olika skattesystemens verkningar vid högre uttagningsprocent av bottenskattens grundbelopp framgå av följande sammandragstabell:

Fysiska personers statsbeskattning.

	Skatt i miljoner kronor			Av hela beskattningen belöpa å	
	total	å inkomst	å förmögenhet	inkomst, %	förmögenhet, %
Alternativ A.					
Därest bottenskattens grundbelopp uttages med 100 %	181·5	142·5	39·0	78·5	21·5
> 110 %	192·0	153·0	39·0	79·7	20·3
> 120 %	202·4	163·4	39·0	80·7	19·3
> 130 %	212·9	173·9	39·0	81·7	18·3

	Skatt i miljoner kronor			Av hela beskattningen belöpa å	
	total	å inkomst	å förmögenhet	inkomst, %	förmögenhet, %
Alternativ B.					
Därest bottenskattens grundbelopp					
uttages med 100 %	181·0	142·5	38·5	78·7	21·3
› 110 %	192·2	153·0	39·2	79·6	20·4
› 120 %	203·4	163·4	40·0	80·3	19·7
› 130 %	214·6	173·9	40·7	81·0	19·0
Alternativ C.					
Därest bottenskattens grundbelopp					
uttages med 100 %	180·0	142·5	37·5	79·2	20·8
› 110 %	192·0	153·0	39·0	79·7	20·3
› 120 %	204·0	163·4	40·6	80·1	19·9
› 130 %	216·0	173·9	42·1	80·5	19·5

Jämförelse mellan de olika alternativen.

Efter den redogörelse, som i det föregående lämnats för innebörden av de tre alternativa förslagen till nytt skattesystem, vill kommittén angiva de synpunkter, som av kommittén anlagts vid prövningen av förslagens verkningar i olika avseenden. Då alternativ C, innefattande en enda inkomst- och förmögenhetsskatt, är det av förslagen, som närmast ansluter sig till det system för förmögenhetsbeskattning, som alltsedan år 1910 använts vid statsbeskattningen i Sverige, torde det vara lämpligt att först upptaga nämnda alternativ till behandling. Alternativet är för övrigt byggt på samma princip som alternativ II i 1936 års departementspromemoria.

Alternativ C. Den i den kombinerade inkomst- och förmögenhetsskatten inneslutna förmögenhetsskatten var från början närmast tänkt såsom ett slags merbeskattning av själva avkastningen av förmögenheten. Å skatten anlades nämligen det betraktelsesättet, att förmögenhetsavkastning, s. k. fonderad inkomst, kunde bära en skattebörd, som i jämförelse med skatten å inkomst av arbete beräknats å ett med en tredjedel höjt inkomstbelopp. Därvid utgick man från fem procents avkastning å förmögenheten. Till det taxerade inkomstbeloppet skulle följaktligen läggas en tredjedel av förmögenhetens till fem procent beräknade avkastning eller således en sextiondel av den uppskattade förmögenheten. Emellertid har, såsom av bolagsskatteberedningen påpekats, tesen om att förmögenhetsinkomst i allmänhet skall beskattas en tredjedel hårdare än annan inkomst antagits blott såsom en *metod* att åvägbringa en jämförelse mellan den skattekraft, som grundas på förmögenhet, och den, som grundas på inkomst såsom sådan. Även förmö-

genhet, som i det enskilda fallet icke lämnar avkastning, beskattas nämligen genom sextiondelen.

Det är givet att därest, på sätt i alternativ C förutsatts, systemet med kombinerad skatt ytterligare skall utvecklas genom förhöjning av den kvotdel, som lägges till inkomsten, satsen om att fonderad inkomst skulle äga en skattekraft, som med en tredjedel eller över huvud taget i någon viss proportion överstege skattekraften hos den rena arbetsinkomsten, får än mindre betydelse än med nuvarande kvotdel och nuvarande skatteskalor. I och för sig behöver detta icke betraktas såsom någon svaghet hos systemet. Enligt kommitténs mening torde systemet med kombinerad skatt kunna tillfredsställande motiveras därmed, att det utgör en metod för mätande av den på förmögenheten grundade skattekraften, därvid stor hänsyn tages till att skattekraften är beroende även av inkomstens storlek.

Att förmögenhetsskatten för en och samma förmögenhet växer med inkomstens storlek beror, såsom väl är känt, på det förhållandet, att i den kombinerade skatten förmögenhetsdelen kommer att så att säga ligga i toppen av det taxerade beloppet. Förmögenhetsskatten utgör skillnaden mellan hela skatten (för inkomst och förmögenhet) och den skatt som skulle ha utgått, därest förmögenhet ej funnits. Ju högre inkomsten är, i desto högre skikt av skatteskalan pressas förmögenhetsdelen upp och desto högre blir den genomsnittliga skatteprocenten för förmögenheten.

Den inverkan, som inkomstens storlek i en kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt utövar å förmögenhetsskattens storlek, har från början uppmärksamats och ansetts vara berättigad. Vid behandlingen av 1910 års proposition om inkomst- och förmögenhetsskatt yttrade sålunda bevillningsutskottet, att ägarens av förmögenheten skatteförmåga uppenbarligen ökades i samma mån som hans inkomst tilltog i storlek, vadan förmögenhetsskattens beroende av ägarens inkomstförhållanden kunde antagas i flertalet fall medföra en väl funnen anpassning av förmögenhetsskattens belopp efter skatteförmågan. Under senare tid har till förmån för gällande system brukat framhållas, att kombinationen med beskattningen av inkomst möjliggör uttagande av förhållandevis högre förmögenhetsskatt i de fall, då en relativt liten förmögenhet är förenad med en stor inkomst.

Efter år 1910 har systemet med kombinerad skatt kraftigt utvecklats dels genom den ordinarie statliga inkomst- och förmögenhetsskattens höjning och dels genom införandet av skatter med samma princip för beräkandet av det beskattningsbara beloppet som vid den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten (utjämningskatt, kommunal progressivskatt, extra inkomst- och förmögenhetsskatt). Den nyss anmärkta inverkan av inkomstens storlek å förmögenhetsskatten har därigenom ytterligare skärpts. Kommittén har för närmare belysande av det nuvarande skattesystemets verkningar i detta avseende låtit uträkna storleken av den i de nu gällande kombinerade skatterna ingående förmögenhetsskatten för förmögenhetsbeloppen 10 000, 50 000, 100 000, 500 000 och 1 000 000 kronor vid varierande inkomstbelopp. Resultatet framgår av efterföljande tabell:

Tabell, utvisande för vissa inkomst- och förmögenhetskombinationer dels summan av statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, 170 %, extra inkomst- och förmögenhetsskatt enligt 1937 års förordning, utjämningskatt och kommunal progressivskatt (grundbelopp), dels också huru stor del av denna summa, som utgör skatt å förmögenhet. Obankat ortsavdrag 1 400 kronor är förutsatt.

Taxerad inkomst, kronor	Förmögenhetsbelopp 10 000 kronor		Förmögenhetsbelopp 50 000 kronor		Förmögenhetsbelopp 100 000 kronor		Förmögenhetsbelopp 500 000 kronor		Förmögenhetsbelopp 1 000 000 kronor	
	Summa kombinerade skatter	Därav å förmögenhet	Summa kombinerade skatter	Därav å förmögenhet	Summa kombinerade skatter	Därav å förmögenhet	Summa kombinerade skatter	Därav å förmögenhet	Summa kombinerade skatter	Därav å förmögenhet
<i>I kronor.</i>										
0	—	—	—	—	6·68	6·68	346·70	346·70	1 184·15	1 184·15
1 000	—	—	10·71	10·71	32·18	32·18	416·08	416·08	1 318·81	1 318·81
5 000	156·06	8·16	195·23	47·33	244·23	96·33	777·21	629·31	1 884·15	1 736·25
10 000	473·93	12·03	526·50	64·60	597·09	135·19	1 412·84	950·94	2 713·93	2 252·03
25 000	2 461·43	26·60	2 573·55	138·72	2 713·93	279·10	3 848·35	1 413·52	5 409·53	2 974·70
50 000	7 204·05	32·58	7 345·93	174·46	7 522·05	350·58	8 998·23	1 826·76	11 001·84	3 830·37
100 000	19 566·67	40·24	19 738·30	211·87	19 950·17	423·74	21 927·35	2 400·92	24 421·63	4 895·20
200 000	50 232·98	50·61	50 444·09	261·72	50 707·48	525·11	52 922·50	2 740·13	55 700·00	5 517·63
500 000	154 682·37	57·10	154 922·65	297·38	155 221·71	596·44	157 615·99	2 990·72	160 606·71	5 981·44
1 000 000	344 316·41	62·54	344 579·47	325·60	344 906·75	652·88	347 633·72	3 379·85	351 049·27	6 795·40
<i>I promille av förmögenheten.</i>										
0	—	—	—	—	0·07	0·07	0·69	0·69	1·18	1·18
1 000	—	—	0·21	0·21	0·32	0·32	0·83	0·83	1·32	1·32
5 000	0·82	0·82	0·95	0·95	0·96	0·96	1·26	1·26	1·74	1·74
10 000	1·20	1·20	1·29	1·29	1·35	1·35	1·90	1·90	2·25	2·25
25 000	2·66	2·66	2·77	2·77	2·79	2·79	2·83	2·83	2·97	2·97
50 000	3·26	3·26	3·49	3·49	3·51	3·51	3·65	3·65	3·83	3·83
100 000	4·02	4·02	4·24	4·24	4·24	4·24	4·80	4·80	4·90	4·90
200 000	5·06	5·06	5·23	5·23	5·25	5·25	5·48	5·48	5·52	5·52
500 000	5·71	5·71	5·95	5·95	5·96	5·96	5·98	5·98	5·98	5·98
1 000 000	6·25	6·25	6·51	6·51	6·53	6·53	6·76	6·76	6·80	6·80

Av tabellen framgår, att den inverkan som i de nuvarande kombinerade skatterna inkomstens storlek utövar å förmögenhetsskatten är mycket stor. Vid en förmögenhet å 10 000 kronor stiger förmögenhetsskatten¹, då inkomsten växer från 1 000 kronor till 1 000 000 kronor, från 0 till 62 kronor 54 öre; vid en förmögenhet å 100 000 kronor innebär en höjning av inkomsten från 5 000 kronor till 1 000 000 kronor en stegring av förmögenhetsskatten från 96 kronor 33 öre till 652 kronor 88 öre (uttryckt i promille av förmögenheten från 0·96 promille till 6·53 promille). Vid en förmögenhet å

¹ Fråga är blott om den förmögenhetsskatt, som ingår i de kombinerade skatterna.

1 000 000 kronor medför en inkomstökning från 50 000 kronor till 1 000 000 kronor en höjning av förmögenhetsskatten från 3 830 kronor 37 öre till 6 795 kronor 40 öre (från 3·83 promille till 6·80 promille). Ytterligare ett exempel må anföras. En person med 500 000 kronors förmögenhet har i inkomst 25 000 kronor. Skatten å förmögenheten är 1 413 kronor 52 öre. Ökas hans inkomst till 50 000 kronor, under det att förmögenheten är oförändrad, får han förutom den höjning i skatten för inkomst, som följer av inkomstökningen, dessutom vidkännas en höjning av förmögenhetsskatten med 413 kronor 20 öre.

Däremot är i de nuvarande kombinerade skatterna vid en och samma inkomst differentieringen i skattesatserna för förmögenhetsskatten mellan förmögenheter av olika storlek relativt obetydlig. Detta gäller högre inkomster. Vid en inkomst å 5 000 kronor är sålunda skattesatsen för en förmögenhet å 10 000 kronor 0·82 promille och vid en förmögenhet å 1 000 000 kronor 1·74 promille. Vid en inkomst av 100 000 kronor är skillnaden i skattesatsen mellan beskattningen av en förmögenhet å 10 000 kronor och en förmögenhet å 1 000 000 kronor endast 0·88 promille (4·02 promille respektive 4·90 promille). Är inkomsten 500 000 kronor, blir skattesatsen för förmögenhetsbeskattningen vid förmögenheter å 10 000, 100 000, 1 000 000, 3 000 000 och 10 000 000 kronor respektive 5·71, 5·96, 5·98, 5·98 och 6·09 promille.

Innan kommittén övergår att granska vilka motsvarande verkningar som uppstå vid tillämpning av alternativ C med dess utvidgade kombinerade inkomst- och förmögenhetsbeskattning, vill kommittén närmare redogöra för utformningen av förmögenhetsdelen enligt nämnda alternativ.

Enligt förutsättningarna för alternativ C skall hela det belopp, som bör utgå i förmögenhetsskatt, utvinnas enbart genom beskattning av den till inkomsten lagda förmögenhetsdelen. För närvarande ingår i det taxerade beloppet $\frac{1}{60}$ av förmögenheten. Om det önskade beloppet förmögenhetsskatt skulle ernås genom en enhetlig förhöjning av förmögenhetsdelen, finge denna ökas till ungefär $\frac{1}{40}$. En dylik ändring skulle emellertid innebära en överflyttning av förmögenhetsskatt från förmögenhetsägare med förmögenhet över 50 000 kronor, vid vilket belopp skattskyldighetsgränsen för den nuvarande särskilda förmögenhetsskatten går, till ägare av mindre förmögenheter. Sistnämnda skattskyldiga skulle få sin förmögenhetsskatt höjd med 50 % (eller mer). Alternativet har därför fått den utformningen att sextiondelen bibehållits såsom förmögenhetsdel i botten, varemot kvotdelen ökats beträffande större förmögenheter. Ökningen har därvid bestämts på sådant sätt att såvitt möjligt samma belastning som för närvarande (genom de kombinerade skatterna och den särskilda skatten å förmögenhet) kommer att åvila de olika förmögenhetsskikten. Med denna utgångspunkt har uppgjorts det förslag till skiktsskala för förmögenhetsdelens bestämmande, för vilket tidigare redogjorts. Förmögenhetsdelarna äro enligt skalan $\frac{1}{60}$, $\frac{1}{40}$ samt $\frac{1}{30}$, och gränserna ha lagts vid 60 000 kronor och 500 000 kronor.

Genom sammanställning av bland annat uppgifterna i tabell III med exempel å beskattningen i vissa fall av inkomst och förmögenhet kunna beträffande

verkningarna av systemet enligt alternativ C erhållas siffror motsvarande dem som förut lämnats beträffande nuvarande kombinerade skatter. Det befinnes, att den starka differentieringen av förmögenhetsbeskattningen efter inkomstens storlek kvarstår i samma omfattning. Vid en förmögenhet å 10 000 kronor stiger förmögenhetsskatten, då inkomsten ökar från 1 000 kronor till 1 000 000 kronor, från 0 till 56 kronor 24 öre; vid en förmögenhet å 100 000 kronor ökar förmögenhetsskatten, då inkomsten stiger från 5 000 kronor till 1 000 000 kronor, från 119 kronor 90 öre till 703 kronor. Vid en förmögenhet å 1 000 000 kronor medför en inkomstökning från 50 000 kronor till 1 000 000 kronor en höjning av förmögenhetsskatten från 7 297 kronor 19 öre till 10 074 kronor. Däremot har förmögenhetsdelens skärpning till $\frac{1}{40}$ och $\frac{1}{30}$ för stora förmögenheter helt naturligt ökat differentieringen av förmögenhetsskatten i fråga om förmögenheter av olika storlek vid samma inkomstläge. I det förut nämnda fallet avseende inkomstläget 100 000 kronor, då nuvarande kombinerade skatter utgå med i stort sett samma skattesats för förmögenhetsbeskattningen, vare sig förmögenheten är 10 000 kronor eller 1 000 000 kronor, blir skillnaden vid tillämpning av alternativ C betydligt större: skattesatsen blir nämligen 4·34 promille vid 10 000 kronors förmögenhet och 8·84 promille vid 1 000 000 kronors förmögenhet. Är inkomsten 500 000 kronor, blir skattesatsen för förmögenhetsbeskattningen vid förmögenheter å 10 000, 100 000, 1 000 000, 3 000 000 och 10 000 000 kronor respektive 5·62, 7·03, 9·89, 10·96 och 11·34 promille.

Den å sid. 152 intagna tabellen angående medelskattesatserna för förmögenhet lämnar även bidrag för bedömande av systemets verkningar. För de fyra lägsta skikten i tabellen — förmögenheter upp till 50 000 kronor — bliva medelskattesatserna vid tillämpning av alternativ C desamma som enligt gällande skatteskalor, vilket beror på att förmögenhetsdelen är oförändrad för dessa skikt ($=\frac{1}{60}$) samt att skatteskalorna i det stora hela äro desamma som förut. För följande skikt (50 000—1 000 000 kronor) skulle det nya systemet medföra någon lindring, för de högsta skikten däremot en icke obetydlig skärpning. För högsta skiktet, förmögenheter över 10 miljoner kronor, skulle medelskattesatsen bliva icke mindre än 12·45 promille. Detta förhållande torde ha sin förklaring dels i den differentierade skalan för förmögenhetsdelens beräkning och dels däri, att dylika stora förmögenheter regelmässigt äro förenade med mycket stora inkomster. Vid bedömande av de angivna promillesatserna måste ihåggas, att desamma beträffande alternativ C endast utgöra medeltal inom varje förmögenhetsskikt samt att i de särskilda fallen mycket stora svängningar åt båda hållen förekomma. Då till exempel medelskattesatsen i skiktet 50 000—100 000 kronor anges till 1·20 promille, växlar den verkliga skattesatsen för en förmögenhet inom skiktet mellan 0 och 7 promille, alltefter inkomstens storlek i de individuella fallen.

I den korta redogörelse för innebörden av alternativ C, som tidigare lämnats, har redan omnämnts, att någon särskild reduktionsregel icke förutsatts skola gälla enligt alternativet.

Frågan om reduktionsregler vid förmögenhetsbeskattningen av

fysiska personer har gjorts till föremål för särskild utredning av kommitténs sekreterare. Resultatet av undersökningarna har innefattats i en promemoria, som bifogas detta betänkande såsom bilaga C.

Med reduktionsregler avses särskilda bestämmelser, genom vilka åsyftas att åstadkomma nedsättning av förmögenhetsskatten i de fall då förmögenheten lämnat ingen eller ringa avkastning (och annan inkomst icke funnits). I promemorian erinras, att i fråga om den förmögenhetsbeskattning, som innefattas i de nuvarande kombinerade inkomst- och förmögenhetsskatterna, icke finnes någon särskild reduktionsregel men att systemet i och för sig verkar reducerande på skatten i de fall, då inkomsten är ringa i förhållande till skatten. Förmögenhetsdelen kommer nämligen att beskattas efter en genomsnittligt lägre skatteprocent ju mindre den inkomst är med vilken den är förenad. Finnes ej inkomst eller är den så låg, att ortsavdraget ej kan helt utnyttjas därå, får avdraget göras å förmögenhetsdelen, varigenom förmögenhetsskatten reduceras.

I promemorian har försök gjorts att siffermässigt mäta storleken av den reduktion av förmögenhetsskatten, som systemet med kombinerad skatt i och för sig medför. Såsom full (oreducerad) förmögenhetsskatt har därvid ansetts den förmögenhetsskatt, vilken utgår å förmögenheten vid den inkomstprocent, som enligt uppgifterna från 1930 års folkräkning är den genomsnittliga för personer med förmögenheten i fråga. För närmare kännedom om utredningens resultat tillåter sig kommittén att hänvisa till tabell 2 i promemorian.

I promemorian har av exemplen i tabellen dragits den slutsatsen, att systemet med kombinerad skatt — utan någon som helst särskild reduktionsregel — vid alla förmögenheter utom de allra största i fall av inkomst märkbart under den för förmögenheten genomsnittliga medför en reduktion, som får anses vara fullt tillräcklig och i vissa fall till och med går längre än vad som kan anses berättigat. Såsom i promemorian antydes är berörda förhållande endast en annan sida hos det kombinerade systemet med dess starka inverkan av inkomsten å förmögenhetsskattens storlek. Liksom en hög inkomst pressar upp förmögenhetsskatten för en viss förmögenhet till belopp vida högre än vad som får betalas i skatt för samma förmögenhet vid normal inkomst, så reduceras å andra sidan förmögenhetsskatten långt under nämnda belopp i de fall, då inkomsten är ringa. I båda riktningarna drives enligt kommitténs uppfattning inkomstens inverkan å förmögenhetsskattens storlek väl långt.

Av de i promemorian anförda exemplen framgår att i fråga om mycket stora förmögenheter (över c:a 2 miljoner kronor) den reduktion av förmögenhetsskatten vid ringa inkomst, som följer av själva systemet med kombinerad skatt, blir förhållandevis obetydlig. För dessa förmögenheter skulle alltså en särskild reduktionsregel av den typ, som föreslagits av bolagsskatteberedningen samt därefter i departementspromemorian år 1936 (för det likartade alternativet II), vara tänkbar. Nämnda reduktionsregel, sådan den utformades i departementspromemorian, innebar att förmögenhetsdelen icke

skulle upptagas med högre belopp än den taxerade inkomsten; den skulle dock lägst uppgå till 70 procent av full förmögenhetsdel. En dylik reduktionsregel skulle emellertid för alla förmögenheter utom just de största ytterligare skärpa de förut anmärkta olägenheterna av systemet, i det att lindringen i reduktionsfallen skulle bli ännu mera utpräglad. Såsom i promemorian framhålles torde det av tekniska skäl vara omöjligt att låta den särskilda reduktionsregeln bli tillämplig endast å de största förmögenheterna. Att införa särskild reduktionsregel för alternativ C torde därför vara uteslutet. Även om beträffande de mycket stora förmögenheter, varom här är fråga, mindre ofta torde förekomma, att förmögenheten lämnar dålig avkastning, utgör dock enligt kommitténs uppfattning den stora skattebelastning, som vid tillämpning av alternativ C skulle för ifrågavarande skattskyldiga uppkomma i reduktionsfallen, en svaghet hos systemet.

De i tabell III lämnade exemplen å de nya systemens verkningar i avseende å en mängd kombinationer av inkomst och förmögenhet ha redan berörts. Vad nu särskilt alternativ C beträffar äro avvikelserna från 1937 års skatter i de flesta fall icke så stora. I den mån de bero på ändringar i själva skatteskalorna äro de icke av omedelbart intresse vid bedömande av systemfrågan. Anmärkningsvärd är den lindring i förhållande till nu som skulle uppkomma vid förmögenheter å c:a 100 000—200 000 kronor i de fall då förmögenheten är förenad med normal inkomst. I dessa fall försvinner den nuvarande särskilda förmögenhetsskatten utan att motsvarande skärpning kunnat nås genom förmögenhetsdelens höjning. Det nyss anmärkta förhållandet rörande skatteskarpnings för de största förmögenheterna i reduktionsfallen avspeglas även i exemplen.

Ur synpunkten av systemets rörlighet får alternativ C såtillvida anses tillfredsställande att den rörliga delen av skatten är stor i förhållande till den fasta delen. Utdebiteringsprocenten för botten skatten kan till och med sättas något lägre än vid tillämpning av de båda andra alternativen, därest uttagande av större skattebelopp blir erforderligt. Å andra sidan kan den omständigheten, att botten skatten till förhållandevis stor del härrör från förmögenhet, tänkas utgöra ett visst hinder för skattens rörlighet uppåt.

Såsom en nackdel med den kombinerade inkomst- och förmögenhetsskatten har ibland betecknats det förhållandet, att den enskilde skattebetalaren med förmögenhet icke utan betydlig svårighet kan räkna ut hur mycket han betalar i förmögenhetsskatt. Även för staten kan det anses vara en olägenhet att icke år för år den taxerade förmögenhetens storlek och beloppet av den å förmögenheten fallande andelen av beskattningen kan vara direkt tillgängligt ur taxerings- och debiteringslängderna. Endast genom besvärliga och tidsödande beräkningar kan förmögenhetsskattebeloppet approximativt fastställas.

I de remissyttranden, som avgåvos över 1936 års departementspromemoria, anförde i regel de många myndigheter, vilka tillstyrkte ett skattesystem innefattande en enda kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt, såsom skäl för sitt ståndpunkttagande — förutom att systemet anknyter till den i Sve-

rige hävdvunna formen för förmögenhetsbeskattning — att det ur taxerings-synpunkt är enklare än system med två skatteformer. Sedan det nu enligt alternativ C blivit nödvändigt att för förmögenhetsdelens bestämmande till-lämpa en skiktsskala med tre skikt, torde enligt kommitténs mening påståen-det om systemets enkelhet och lättfattlighet knappast kunna vidhållas. Då gränsen till andra skiktet lagts redan vid en förmögenhet å 60 000 kronor, skulle icke mindre än c:a 40 000 skattskyldiga få i sina deklarationer verk-ställa uppdelning av förmögenhetsdelen på åtminstone två skikt. För be-skattningsnämnderna skulle kontrollen å uträkningen vålla stort besvär.

Alternativ A innefattar ett system med två från varandra principiellt fristående skatter, en inkomstskatt och en förmögenhetsskatt. Ett sådant system är det i utlandet allmännast förekommande och brukas sålunda bland annat i Danmark, Finland, Norge, Holland, Schweiz och Tyskland.

I kommitténs direktiv har gjorts ett uttalande rörande systemet med fri-stående förmögenhetsbeskattning. Departementschefen anförde bland annat, att ett system med särskild förmögenhetsbeskattning kunde tänkas erbjuda större möjligheter än en enhetlig inkomst- och förmögenhetsskatt att anpassa förmögenhetsbeskattningen efter den med förmögenhetsinnehavet förbundna skatteförmågan. Därest den fortsatta utredningen skulle bestyrka detta an-tagande, innebure berörda förhållande enligt departementschefens mening en så betydande fördel, att det borde fälla utslag till förmån för att beskattning- av förmögenhet skall ske enbart genom en särskild skatt.

I en fristående förmögenhetsskatt har förmögenhetsinnehavet i och för sig gjorts till norm för beskattningen. Själva förmögenhetsbesittningen har an-setts vara — för att använda inkomstskattesakkunnigas ord — ett tecken på välstånd utöver det som arbetsförmågan och arbetsmöjligheterna kunna ska-pa och tillräcklig att motivera en särbeskattning av förmögenheten vid sidan av skatten på inkomst.

Förmögenhetsskatten enligt alternativ A tager sin början vid en beskatt-ningsbar förmögenhet å 10 000 kronor. Kommittén är av den uppfattningen, att vid en fristående förmögenhetsskatt de allra lägsta förmögenheterna böra fritagas från skatteplikt. Innehavet av en mindre förmögenhet innebär i och för sig ej uttryck för någon större skattekraft. Hänsyn har också tagits till den synpunkten att taxeringen icke i onödan skall tyngas ävensom till psyko-logiska skäl. Överdrivna farhågor för skattebeloppets storlek skulle troligen komma att öka benägenheten att icke uppgiva smärre sparkapital till be-skattning. Av nu angivna skäl har kommittén övervägt möjligheterna att lägga skattskyldighetsgränsen för förmögenhetsskatten enligt detta alternativ något högre, t. ex. vid 15 000 eller 20 000 kronor. Det har emellertid visat sig att en sådan åtgärd skulle tvinga till en alltför stark skärpning av skatte-satserna för större förmögenheter. Av den skattestatistiska utredningen (ta-bell 18) kan inhämtas, att det skikt, som omfattar förmögenheter mellan 10 000 och 20 000 kronor, inrymmer en sammanlagd förmögenhetssumma å c:a 2 200 miljoner kronor samt att den nuvarande förmögenhetsskatten från

detta skikt belöper sig till 1.1 miljon kronor. Sättes gränsen till 20 000 kronor, skulle av den nu genom de kombinerade skatterna uttagna förmögenhetsskatten c:a 2.4 miljoner kronor bortfalla, vilket belopp finge tagas igen av förmögenheter överstigande 20 000 kronor. På grund av det anförda har kommittén funnit skattskyldighetsgränsen enligt detta alternativ icke kunna sättas högre än 10 000 kronor.

Den för alternativ A antagna förmögenhetsskatteskalan innehåller nio skikt med höjning av skattesatsen med en promille för varje skikt. Promillesatsen för högsta skiktet, avseende den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 1 miljon kronor, blir alltså 9.

Av den å sid. 152 intagna tabellen kan uppgift erhållas om medelskattesatserna för olika förmögenhetsskikt. Man finner, att skattefriheten för skiktet under 10 000 kronor och lindringen i skiktet mellan 10 000 och 20 000 kronor vunnits på bekostnad av skikten mellan 20 000 och 1 000 000 kronor. För sistnämnda skikt blir stegringen av medelskattesatsen i förhållande till nu betydlig, i vissa fall (skikten mellan 50 000 och 200 000 kronor) upp emot 60 %. För de högsta förmögenheterna inträder genomsnittligt en lindring av medelskattesatserna, som för de allra högsta skikten är relativt stor. Vid all jämförelse med nuvarande skattesystem bör ihågkommas, att i detta skattesatserna skifta betydligt i de individuella fallen både uppåt och nedåt, beroende på inkomstens storlek. I vissa fall blir därför skärpningen vid tillämpning av alternativ A större än som framgår av jämförelsen mellan medelskattesatserna, i andra fall mindre.

Verkningarna av ett system med fristående förmögenhetsskatt äro i mycket rakt motsatta dem, som nås genom en kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt. Om man bortser från de fall, där reduktionsregler spela in och till vilka kommittén återkommer i det följande, är förmögenhetsskattens belopp helt oberoende av inkomstens storlek. En förmögenhet å t. ex. 15 000 kronor belägges med ett och samma skattebelopp, vare sig ägaren haft 1 500 eller 150 000 kronor i inkomst under beskattningsåret. Hänsyn tages sålunda ej till den särskilda skattekraft, som anses uppkomma, då inkomsten — den må härröra av förmögenheten eller ej — är över den normala i förhållande till förmögenheten.

Vid en fristående förmögenhetsskatt, där i olikhet med vad som gäller för en kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt förmögenhetsskatten icke automatiskt reduceras i fall av låg inkomst, är naturligen spørsmålet om utformande av särskilda reduktionsregler av stor vikt. I den förut omnämnda promemorian rörande detta ämne (bilaga C) har dels den enligt de hittillsvarande förordningarna om särskild skatt å förmögenhet gällande reduktionsregeln gjorts till föremål för utredning, dels ock redogjorts för vissa alternativa förslag till reduktionsregler vid en fristående förmögenhetsskatt.

Enligt den reduktionsregel, som gäller för den särskilda skatten å förmögenhet av år 1937, skall, därest den skattepliktiga förmögenheten överstiger 25 gånger det för den skattskyldige enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt *beskattningsbara beloppet*, den beskattningsbara för-

mögenheten utgöra ett belopp, motsvarande 25 gånger det beskattningsbara beloppet, dock minst 40 procent av den skattepliktiga förmögenheten (i de tidigare förordningarna 50 procent). Därigenom att förmögenheten ställts i relation till det beskattningsbara beloppet och ej till den taxerade inkomsten har i första hand uppnåtts differentiering mellan större och mindre förmögenheter. På grund av ortsavdraget komma nämligen mindre förmögenheter att få relativt större lättnad än större förmögenheter, för vilka den genom ortsavdraget uppkomna minskningen av det beskattningsbara beloppet är av underordnad betydelse. Vidare vinnes genom anordningen, att vid reduktionen viss hänsyn toges till dyrorts- och familjeförhållanden.

I promemorian belysas berörda verkningar av gällande reduktionsregel genom olika tabeller och exempel. Det framgår bland annat att för en skattskyldig med genomsnittligt ortsavdrag reduktion av förmögenheten (och därmed även förmögenhetsskatten) uppkommer vid en förmögenhet å 60 000 kronor, så snart inkomstprocenten understiger 5·83, och vid en förmögenhet å 300 000 kronor, så snart inkomstprocenten understiger 3·03. Med inkomstprocent avses inkomsten (av förmögenhet eller eljest) i förhållande till förmögenheten. Vid en maximal förmögenhet erfordras, att inkomsten understiger 2·33 % av förmögenheten för att reduktion skall börja inträda. Andra tabeller belysa den ganska starka differentiering i avseende å dyrorts- och familjeförhållanden, som regeln medför. I promemorian erinras vidare om att själva förmögenhetsskatten på grund av skatteskalans progressivitet minskas procentuellt mera än den beskattningsbara förmögenheten. Om — för att taga ett exempel från 1937 års skatt — en förmögenhet å 150 000 kronor med full tillämpning av reduktionsregeln nedsattes till 60 000 kronor, följer härav, att skatten, 100 kronor å oducerat belopp, nedsättes till 10 kronor, alltså till $\frac{1}{10}$ av full skatt. Ju högre förmögenheten är, desto lägre blir dock den procentuella nedsättningen av skatten.

De alternativa förslag till reduktionsregler vid fristående förmögenhetsskatt, som behandlas i promemorian, äro samtliga så konstruerade, att liksom nu reduktionen sker å den beskattningsbara förmögenheten, icke å skatten. Den omständigheten att enligt i Sverige gällande system debiteringen blott innefattar uträkning av de skatter, som belöpa å vid taxeringen fastställda belopp, är redan den ett skäl för att den förstnämnda metoden bör användas, därest ej sakliga skäl till annat föranleda. Det torde emellertid förhålla sig så, att genom metoden med avdrag från skatten icke kunna vinnas andra verkningar än de som kunna uppnås genom den hittills brukade metoden. Tvärtom torde det vara svårare att vid användande av metoden med skatteavdrag undvika ojämnheter vid övergången mellan olika steg i reduktionstabellen.

I de utarbetade förslagen till reduktionsregler ha dessa måst anknytas till den skattskyldiges samlade inkomst, oavsett om den härflyter ur förmögenheten eller icke. Ur teoretisk synpunkt skulle det måhända vara riktigare, att allenast den inkomst medräknades, som den skattepliktiga förmögenheten avkastar. En dylik anordning omöjliggöres emellertid av samma skäl, som

förhindrar förmögenhetsbeskattning i form av en allmän merbeskattning av förmögenhetsavkastning. De praktiska svårigheterna att för de olika förvärvskällorna urskilja vad som är förmögenhetsavkastning och vad som är arbetsinkomst bliva här avgörande. Ett belysande exempel på svårigheterna härvidlag lämnar erfarenheten från Danmark. Såsom i promemorian närmare omförmäles var under några år den för den danska förmögenhetsskatten gällande reduktionsregeln på visst sätt anknuten till förmögenhetsavkastningen, därvid tillika lämnades schablonartade presumtionsregler för vad som vid rörelse och jordbruksdrift skulle anses såsom vederlag för arbetet. Svårigheter vid tillämpningen av dessa regler föranledde år 1933, att vid då verkställda ändringar i fråga om statsbeskattningen den sammanlagda taxerade inkomsten i förhållande till förmögenheten blev avgörande för rätten till nedsättning av förmögenhetsskatt. Kommittén har alltså funnit nödvändigt, att reduktionsregeln på ett eller annat sätt anknytes till den skattskyldiges hela inkomst enligt taxeringen till statlig inkomstskatt.

Av de förslag till reduktionsregler för en fristående förmögenhetsskatt, som avhandlas i promemorian, märkes ett, som i avseende å tekniken nära ansluter sig till den nu gällande regeln. Enligt ifrågavarande alternativ skulle reduktionsregeln få det innehåll, att den beskattningsbara förmögenheten skall utgöra högst ett belopp motsvarande 30 gånger den till inkomstskatt beskattningsbara inkomsten, dock minst 40 % av den skattepliktiga förmögenheten. På sätt i promemorian påvisas skulle emellertid en sådan reduktionsregel giva ett mycket otillfredsställande resultat. Vid förmögenheter åtminstone upp till 50 000 kronor skulle skatten komma att reduceras även i fall, där lindring icke kan anses vara berättigad. Icke blott differentieringen mellan större och mindre förmögenheter utan även skillnaden i avseende å reduktionsmöjligheter mellan skattskyldiga med olika dyrorts- och familjeförhållanden skulle bliva orimligt stor. Även om i reduktionsregeln siffran 30 som multiplikator utbyttes mot 35 eller 40, skulle de anmärkta olägenheterna i stort sett kvarstå. Kommittén har på grund härav funnit alternativet icke kunna användas vid utformande av reduktionsregeln.

I de övriga undersökta alternativen har reduktionsregeln direkt eller indirekt hänförts till den till inkomstskatt taxerade inkomsten. Rörande innebörden av de olika förslagen hänvisas till promemorian.

Vid bedömande av ifrågavarande förslag har för kommittén varit en huvudsynpunkt, att reduktionsregeln icke får vara så komplicerad och svårtillgänglig, att taxeringsarbetet avsevärt tynges. Det bör därvid tagas i betraktande, att skattskyldiga med över 10 000 kronors förmögenhet torde uppgå till över 300 000 samt att för envar av dessa måste avgöras, huruvida reduktionsregeln blir tillämplig. Det är då av mycket stor betydelse, att regelns tillämpning blir så litet tidsödande som möjligt.

Kommittén har vid överbägande av de olika förslagen kommit till det resultatet, att det enda av dessa, som fyller kravet på enkelhet i tillämpning, är det i promemorian såsom alternativ II betecknade. Kommittén har förden skull förutsatt, att denna regel bör användas vid tillämpning av systemalter-

nativet A. Den föreslagna reduktionsregeln innebär, att därest den skattepliktiga förmögenheten överstiger 30 gånger den till statlig inkomstskatt *taxerade inkomsten*, den beskattningsbara förmögenheten skall utgöra ett belopp motsvarande 30 gånger den taxerade inkomsten, dock minst 40 % av den skattepliktiga förmögenheten. Regeln innebär, att reduktion — oberoende av förmögenhetens storlek och den skattskyldiges dyrorts- och familjeförhållanden — inträder, så snart den taxerade inkomsten understiger $3\frac{1}{3}$ % av förmögenheten.

Kommittén har övervägt möjligheten att i förevarande regel sätta multiplikatorn till 25, vilket skulle innebära, att reduktion började inträda redan så snart inkomsten understeg 4 % av förmögenheten. Av hänsyn till den minskning i skatteunderlaget, som härav skulle bliva en följd, har en dylik lindring i regeln icke kunnat tillstyrkas. Kommittén har ansett det vara av större betydelse, att i de fall där regeln tillämpas en verkligt effektiv lättnad kommer till stånd. Fördenskull har enligt förslaget minimispärren bibehållits vid 40 %. Såsom förut framhållits blir vid maximal nedsättning av förmögenheten den procentuella minskningen av själva skatten i de flesta fall betydligt större än 60 %.

Att vid reduktionsregelns utformande hänsyn icke kunnat tagas till den skattskyldiges dyrorts- och familjeförhållanden torde i viss mån få betraktas såsom en svaghet. Kommittén är dock av den uppfattningen, att vid en förmögenhetsbeskattning dylika omständigheter böra tillmätas mindre betydelse än vid inkomstbeskattning. Anmärkas bör, att vid den nuvarande särskilda skatten å förmögenhet sagda förhållanden icke städse inverka å skattens storlek utan blott i reduktionsfallen.

I den förut omnämnda tabell III kunna även verkningarna av ett skattesystem enligt alternativ A för skattskyldiga i olika inkomst- och förmögenhetskombinationer avläsas. Det framgår av tabellen, att medan vid smärre förmögenheter — i exemplen 10 000 och 25 000 kronor — i allmänhet någon lättnad uppkommer vid jämförelse med beskattningen enligt 1937 års grunder, förhållandet blir det motsatta för större förmögenheter. Kommittén har därvid särskilt fäst sig vid den mycket starka skatteökning, som skulle uppstå vid förmögenheter i storleksordningen 50 000—200 000 kronor i de fall då förmögenheten är förenad med en inkomst, motsvarande 4 à 5 upp till 10 à 15 % av förmögenheten. Denna skattes kärpning beror på att i dessa fall den förmögenhetsbeskattning, som uttages i de nuvarande kombinerade skatterna, är relativt mild, medan däremot den fristående förmögenhetsskatten enligt alternativ A utgår fullt oavsett inkomstens storlek. Det är givet, att vid en så relativt genomgripande omläggning av skattesystemet, som alternativ A innebär, samma skatt i de individuella fallen som enligt nuvarande grunder endast undantagsvis kan uppkomma.

Såsom en stor fördel hos ett system med fristående förmögenhetsskatt må framhållas möjligheten ej mindre för den enskilde skattedragaren att särskilja hur mycket av hans skatt som är förmögenhetsskatt än även för statsverket att erhålla exakt upplysning om förmögenhetsbeskattningens storlek.

I 1936 års departementspromemoria anfördes bland annat rörande ett system med fristående förmögenhetsbeskattning, att därest vid detta skattefrihet skall äga rum för förmögenheter upp till visst belopp, deklarationsplikt i avseende å förmögenheten knappast kan stadgas eller i varje fall svårligen göras effektiv, då skattskyldighet för densamma ej förefinnes. Det påpekades vidare, att det ur taxeringssynpunkt är av mycket stor betydelse, icke minst för kontroll å inkomsten, att fullständiga uppgifter även om smärre förmögenhetsbelopp inflyta i deklarationen. Även ur statistisk synpunkt är en dylik fullständighet av vikt.

Kommittén finner för sin del dessa synpunkter ha stor betydelse. Enligt kommitténs mening bör dock vid tillämpning av ett system med fristående förmögenhetsbeskattning även för förmögenheter understigande skattskyldighetsgränsen stadgas deklarationsplikt. Det finge ankomma å beskattningsmyndigheterna att tillse, att deklarationerna bleve fullständiga även på denna punkt.

Alternativ B omfattar, såsom förut nämnts, en kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt, i vilken förmögenhetsdelen bestämts till $\frac{1}{100}$, och vid sidan därav en särskild skatt å förmögenhet.

Den särskilda förmögenhetsskatten enligt alternativ B börjar vid en beskattningsbar förmögenhet å 20 000 kronor. För förmögenheter under detta belopp innebär alltså alternativet lindring i förmögenhetsskatten, i det att förmögenhetsdelen utan kompensation sänkes från $\frac{1}{60}$ till $\frac{1}{100}$. I detta sammanhang må erinras, att enligt 1936 års propositioner skattskyldighetsgränsen sattes vid 20 000 kronor (prop. nr 232) respektive 15 000 kronor (prop. nr 269). Kommittén har övervägt möjligheten att i alternativ B låta förmögenheter upp till 30 000 kronor bliva fria från särskild förmögenhetsskatt. Beskattningsunderlaget skulle dock härigenom bliva starkt förminskat, och inför nödvändigheten att icke obetydligt stegra skattesatserna för förmögenheter över 30 000 kronor har tanken på skattelindring för ytterligare ett förmögenhetsskikt måst övergivas. Skiktsskalan för förmögenhetsskatten innehåller skattesatserna 1—6 promille. Högsta satsen avser skiktet över 1 000 000 kronor.

Det ligger i sakens natur, att alternativ B i avseende å sina verkningar kommer att intaga en mellanställning mellan de båda övriga alternativen. Den starka differentiering efter inkomstens storlek, som utmärker alternativ C, har sålunda mildrats i alternativ B med dess mindre förmögenhetsdel. För att taga samma exempel, som anförts i fråga om alternativ C, blir i alternativ B vid en förmögenhet å 10 000 kronor förmögenhetsskatten (såväl den särskilda skatten som den i den kombinerade skatten ingående) 0, respektive 35 kronor 15 öre, om inkomsten är 1 000 kronor, respektive 1 000 000 kronor. Vid en förmögenhet å 100 000 kronor medför en inkomstökning från 5 000 kronor till 1 000 000 kronor en höjning av förmögenhetsskatten från 219 kronor 40 öre till 511 kronor 50 öre. För en ägare av en förmögenhet å 1 000 000 kronor blir förmögenhetsskatten 6 725 kronor, om hans inkomst är 50 000

kronor, och 7 925 kronor, om inkomsten är 1 000 000 kronor. Beträffande differentieringen av förmögenhetsskatten i fråga om förmögenheter av olika storlek vid samma inkomstläge får densamma anses tillfredsställande även vid högre inkomster. Vid inkomstläget 100 000 kronor blir den sammanlagda förmögenhetsskattesatsen för en förmögenhet å 10 000 kronor 2·72 promille och för en förmögenhet å 1 000 000 kronor 7·44 promille. Till och med om inkomsten är så hög som 500 000 kronor, blir skattesatsen vid förmögenheter å 10 000, 100 000, 1 000 000, 3 000 000 och 10 000 000 kronor så pass varierande som respektive 3·52, 5·12, 7·93, 8·97 och 9·35 promille.

I detta sammanhang torde något få beröras skälen, varför kommittén såsom förmögenhetsdel vid den kombinerade inkomst- och förmögenhetsskatten enligt alternativ B antagit $\frac{1}{100}$ och ej vare sig $\frac{1}{200}$ såsom enligt 1936 års propositioner eller $\frac{1}{60}$ i enlighet med vad som nu gäller. Mot alternativet med $\frac{1}{200}$ kan anmärkas, att den förmögenhetsdel, med vilken där räknas, synes vara för obetydlig för att det överhuvud skall löna sig att i systemet bibehålla en kombinerad skatt med sådan kvotdel. Vad åter angår möjligheten att låta förmögenhetsdelen i den kombinerade skatten fortfarande vara $\frac{1}{60}$, kan mot densamma främst invändas, att den närmast för inkomst avsedda progressiva skatteskalen skulle komma att medföra den överdrivna inverkan av inkomstens storlek å förmögenhetsskatten, som utmärker nuvarande system efter progressionsskärpningen och varom i det föregående talats. Med de relativt höga skattesatser, som ingå i den av kommittén förordade progressiva inkomstskatteskalen, har därför en sänkning av förmögenhetsdelen till $\frac{1}{100}$ synt motiverad.

Medelskattesatserna för olika förmögenhetsskikt vid tillämpning av alternativ B finnas angivna i tabellen å sid. 152. Det befinnes, att i jämförelse med nuvarande skatter lindring inträder för förmögenhetsskikt under 30 000 kronor men för följande skikt upp till 1 000 000 kronor en skärpning, vilken dock är betydligt mindre utpräglad än den som uppkommer vid tillämpning av alternativ A. För de allra högsta förmögenhetsskikten äro skattesatserna icke obetydligt lägre än de som nu gälla. Eftersom i alternativ B förmögenhetsskatten delvis uttages i form av kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt, variera skattesatserna inom varje förmögenhetsskikt efter ägarens inkomstförhållanden. Svängningarna bliva dock, såsom framgått av det föregående, icke så starka som vid alternativ C.

Även beträffande den särskilda förmögenhetsskatten i alternativ B är det enligt kommitténs uppfattning nödvändigt att genom särskild *reduktionsregel* lindra förmögenhetsbeskattningen i de fall, då förmögenheten lämnat ingen eller ringa avkastning och annan inkomst icke funnits. Det ligger nära till hands att även beträffande den särskilda förmögenhetsskatten i alternativ B tillämpa den regel, som av kommittén föreslagits för den fristående förmögenhetsskatten i alternativ A (den skattepliktiga förmögenheten = högst ett belopp motsvarande 30 gånger den *taxerade inkomsten*, dock minst 40 % av den skattepliktiga förmögenheten). Enligt denna regel, som icke medför differentiering vare sig efter dyrorts- eller familjeförhållan-

den eller ifråga om förmögenheternas storlek, inträder reduktion över hela linjen, så snart inkomsten understiger $3\frac{1}{3}$ % av förmögenheten. Om man emellertid tager i betraktande den betydliga reduktion, differentierad i de avseenden som nyss nämnts, vilken i fall av låg inkomst i förhållande till förmögenheten automatiskt inträder vid den i den kombinerade skatten ingående förmögenhetsbeskattningen, får den lätnad i beskattningen, som systemet i dess helhet sålunda skulle lämna i reduktionsfallen, anses tillfredsställande.

I rent tekniskt avseende erbjuder dock en reduktionsregel av nyss berörda innehåll vissa svårigheter. Begreppet »taxerad inkomst» förekommer visserligen i 5 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, men beloppet av denna inkomst fastställs ej vid taxeringen. Enligt 84 § 2 mom. taxeringsförordningen beslutar taxeringsnämnden för envar skattskyldig, huruvida och till vilket belopp taxering till bland annat statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skall honom åsättas. I 86 § sistnämnda förordning stadgas, att de beslutade taxeringarna skola införas i taxeringslängderna med angivande av taxeringens belopp och den skattskyldiges namn. I inkomstlängden antecknas särskilt i avseende å statlig inkomst- och förmögenhetsskatt taxerat belopp, beloppet av medgivna ortsavdrag och beskattningsbart belopp. Den taxerade inkomsten blir således ej i och för sig till beloppet bestämd, lika litet som förmögenhetsdelen. Av deklarationen torde visserligen i allmänhet kunna utläsas, hur beskattningsnämnden beräknat de båda i taxerade beloppet ingående posterna, taxerade inkomsten och förmögenhetsdelen. Det torde emellertid vara uteslutet att anknyta reduktionsregeln till den taxerade inkomsten utan att tillika stadga, att sådan inkomst skall vid taxeringen uttryckligen fastställas. Därmed följer offentliggörande av inkomstens storlek i inkomstlängden, varav i sin tur blir resultatet, att såväl inkomstens som förmögenhetens storlek blir offentlig, något som ur flera synpunkter vore mindre lyckligt beträffande de smärre förmögenheter, vilka beskattas enbart genom förmögenhetsdelen i den kombinerade skatten.

Nu antydda olägenheter ha medfört, att undersökningar gjorts rörande möjligheten att knyta reduktionsregeln till annat belopp än den taxerade inkomsten. En möjlighet är att i likhet med vad som gäller enligt nuvarande förordning om särskild skatt å förmögenhet hänföra regeln till det till inkomst- och förmögenhetsskatt *beskattningsbara beloppet*. Systemet enligt alternativ B skiljer sig emellertid från det nu gällande i två avseenden, som få betydelse för regelns verkningar. Dels har förmögenhetsdelen minskats till $\frac{1}{100}$, dels börjar den särskilda skatten å förmögenhet vid ett betydligt lägre belopp än förut, nämligen vid 20 000 kronor.

Om den nuvarande regeln 25 gånger det beskattningsbara beloppet tillämpades vid det nya systemet, skulle den medföra, att vid maximal förmögenhet reduktion skulle inträda, så snart inkomsten understeg 3 % av förmögenheten (enligt nuvarande regel: $2\cdot33$ % av förmögenheten). Emot denna konsekvens av regeln är enligt kommitténs mening intet att invända. I andra avseenden skulle emellertid en på detta sätt utformad reduktionsregel lämna ett mindre tillfredsställande resultat. Skillnaden mellan stör-

re och mindre förmögenheter i fråga om villkoren för att reduktion skall äga rum bleve sålunda alltför stor. För att taga ett exempel skulle vid ett förmögenhetsbelopp å 50 000 kronor för en familj med två barn i ortsgrupp I (kommitténs avdragsbestämmelser) reduktion inträda så snart inkomsten understeg 9·36 % av förmögenheten, varemot för en förmögenhet å 500 000 kronor inkomstprocenten måste gå ned under 3·64. För många förmögenhetsägare skulle i själva verket skattskyldighetsgränsen flyttas upp från 20 000 kronor till 50 000 kronor. Reduktion komme att nästan bliva regel i stället för undantag. Endast för skattskyldiga med förhållandevis stor arbetsinkomst skulle full skatt komma att utgå. Dessa skattskyldiga skulle således i jämförelse med andra förmögenhetsägare få en merbeskattning. Men till den särskilda skatteförmåga, som kombinationen av förmögenhet med god inkomst anses konstituera, har hänsyn redan tagits genom bibehållande av förmögenhetsdel i inkomst- och förmögenhetsskatten. Det är då oegentligt att i en ren förmögenhetsskatt ytterligare belasta inkomsterna. Endast i mera behjärtansvärda fall bör enligt kommitténs uppfattning reduktion förekomma, och där bör den göras effektiv. Detta har också skett genom att minimigränsen för reduktion av den skattepliktiga förmögenheten satts så lågt som vid 40 %. Även dyrorts- och familjeförhållanden skulle i den anmärkta reduktionsregeln få en inverkan å skattens storlek, som knappast kan anses motiverad. De avbränningar å skatteunderlaget, som regeln skulle medföra, bleve säkerligen icke obetydliga.

Då det sålunda visat sig möta stora svårigheter att knyta reduktionsregeln till det beskattningsbara beloppet, har kommittén undersökt möjligheten att låta reduktionen bliva beroende av storleken av den skattskyldiges till inkomst- och förmögenhetsskatt *taxerade belopp*. Detta fastställes ju vid taxeringen och är intet annat än den taxerade inkomsten ökad med en bråkdel ($\frac{1}{100}$) av förmögenheten. Det visar sig, att man når ungefär samma reduktionseffekt som enligt den för alternativ A föreslagna regeln, därest man utbyter »taxerad inkomst» mot »taxerat belopp» och samtidigt ändrar multiplikatorn 30 till 23. Då man naturligen ej kan använda så ojämnt tal som 23, har man att välja mellan 25 och 20. I förra fallet inträder reduktion över hela linjen, så snart den taxerade inkomsten (ej taxerade beloppet) understiger 3 % av förmögenheten, i senare fallet så snart den understiger 4 % av förmögenheten.

Vid valet mellan dessa båda regler har kommittén stannat vid att förorda den något strängare, enligt vilken den beskattningsbara förmögenheten skall utgöra högst ett belopp motsvarande 25 gånger det taxerade beloppet, dock minst 40 % av den skattepliktiga förmögenheten. Den mildare regeln skulle i jämförelse med den strängare enligt gjorda beräkningar ha vållat en skatteförlust av c:a 1 miljon kronor.

Exemplen i tabell III för olika inkomst- och förmögenhetskombinationer bestyrka de förut gjorda uttalandena angående systemets verkningar. I fall av höga inkomster i förhållande till förmögenheten blir alternativ B något strängare än alternativ A. I de förut anmärkta fallen, då systemet med fri-

stående skatt drabbar förhållandevis hårt, nämligen då medelstora förmögenheter äro förenade med normal inkomst, blir beskattningen enligt alternativ B i regel lindrigare än alternativ A (men åtskilligt strängare än enligt 1937 års grunder). För de största förmögenheterna innebär alternativ B någon lindring, ehuru ej så stor som enligt alternativ A. I reduktionsfallen är alternativ B mildare än alternativ A i vissa fall men strängare i andra.

Skattesystemet enligt kommitténs förslag.

Vid det slutliga ställningstagandet till de tre alternativa förslagen till skattesystem ha för kommittén följande synpunkter varit avgörande.

Även om det för ett rättvist avvägande av skatten efter förmåga är riktigt att taga hänsyn till den särskilda skattekraft, som uppkommer, då förmögenhet, större eller mindre, är förenad med god inkomst, blir dock i ett system, utformat såsom alternativ C, förmögenhetsskattens belopp i alltför hög grad beroende på inkomstens storlek. Då för ernående av en någorlunda tillfredsställande differentiering mellan förmögenheter av olika storlek ansetts nödvändigt att utforma förmögenhetsdelen enligt en skiktsskala med tre skikt, varav det högsta med $\frac{1}{30}$ såsom förmögenhetsdel, har följden blivit, att skattebelastningen för de högsta förmögenheterna blivit mycket stor. Under det att för de flesta förmögenheter den reduktion, som systemet med kombinerad skatt i och för sig medför i fall av låg inkomst i förhållande till förmögenheten, är tillräcklig eller understundom rentav väl stor, blir den för mycket stora förmögenheter otillfredsställande. Införandet av en särskild reduktionsregel för sistnämnda fall har i tekniskt avseende stött på stora svårigheter. I taxeringsavseende torde den fördel, som i olika hänseenden skulle vinnas genom skattesystemets enhetlighet, knappast uppväga de svårigheter, som skulle uppstå genom uppdelningen på flera skikt av förmögenhetsdelen.

På grund av vad nu anförts har kommittén funnit sig icke kunna förorda, att alternativ C lägges till grund för förslag i ämnet.

Valet mellan alternativen A och B har för kommittén tett sig svårare, så mycket mera som de fördelar och nackdelar, som äro förenade med de båda systemen, delvis icke äro jämförbara.

Skattesystemet enligt alternativ A med fristående förmögenhetsskatt erbjuder enligt kommitténs uppfattning stora fördelar genom de enkla och klara linjer, efter vilka det utformats. Härutinnan är alternativ A överlägset alternativ B. Den enskilde får omedelbart besked om vad han betalar i skatt för sin förmögenhet, och den samlade skattebelastningen å förmögenhet kan lätt utrönas. Den sammanlagda beskattning av inkomst och förmögenhet, som uppkommer genom att å dessa skatteällor var för sig lägges den beskattning, som med hänsyn till inkomstens, respektive förmögenhetens storlek kan anses skälig, torde i allmänhet bliva tillfredsställande avvägd. Skattesystemets schematiska utformning medför dock, att för ett ej ringa antal skattskyldiga uppkommer en stundom rätt betydande skatteskärpning, som

icke synes väl försvarad ur skatteförmågesynpunkt. Särskilt gäller detta ägare av medelstora förmögenheter, vilkas inkomster äro relativt låga utan att dock vara så små, att rätt till reduktion av skatten inträder. Vid skattens uppbyggande måste nämligen ersättning tagas för de skattebelopp, vilka vid en kombinerad skatt — kanske mera omärkligt — betalats av skattskyldiga med god inkomst för i förhållande till inkomsten små förmögenheter. I en fristående förmögenhetsskatt bliva förmögenheter upptill viss gräns — enligt alternativ A 10 000 kronor — helt fria från förmögenhetsskatt, oavsett storleken av den inkomst som åtnjutes av den skattskyldige. Härtill kommer, att vid denna beskattningsform ingen som helst hänsyn kunnat tagas till den skattskyldiges familjeförhållanden eller levnadskostnaderna å den ort, där han är bosatt. Det ligger i sakens natur, att den avvägning efter skatteförmåga, som göres enligt detta system, blir väsentligt mindre differentierad än exempelvis med nuvarande skattesystem.

Då sålunda enligt kommitténs mening icke obetydliga olägenheter vidlåda såväl alternativ C som alternativ A, ligger det nära till hands att stanna vid alternativ B, i vilket båda de nyssnämnda systemen kunna sägas ingå. Genom denna kombination av systemen ha de med desamma förenade olägenheterna i vissa avseenden betydligt minskats och i intet fall skärpts. Förmögenhetsskattens belopp blir alltjämt, ehuru i mindre grad än nu, beroende icke blott av förmögenhetens utan även av inkomstens storlek. Enligt kommitténs uppfattning saknas anledning att icke tillvarataga den särskilda skattekraft, som representeras av förmögenhet — större eller mindre — i förening med god inkomst, detta så mycket mindre som de skattebelopp, som därigenom skulle bortfalla, skulle få delvis tagas ut av relativt små inkomsttagare med medelstora och smärre förmögenheter. Med alternativ B få även de minsta förmögenheterna, om de äro förenade med någorlunda stora inkomster, bidra till förmögenhetsbeskattningen, varigenom även nås den fördelen, att deklarationsskyldigheten kan göras mera effektiv och fullständigare statistik över förmögenheterna vinnas. För såväl de allra minsta förmögenheterna som något större sådana uppkommer vid tillämpning av alternativ B en skattelindring i förhållande till vad nu gäller genom förmögenhetsdelens sänkning från $\frac{1}{60}$ till $\frac{1}{100}$. En granskning av de exempel å de olika alternativens verkningar, till vilka kommittén haft tillgång och som delvis äro redovisade i detta betänkande, har överhuvud bibragt kommittén den uppfattningen, att alternativ B sett såsom helhet bättre än de övriga alternativen tager hänsyn till de omständigheter, som inverka å skatteförmågan. Det mycket svåra problemet om reduktionsregler i vissa fall vid förmögenhetsbeskattningen har enligt alternativ B fått en lösning, som i stort sett får anses mera tillfredsställande än enligt de båda övriga alternativen.

I fråga om rörligheten hos skattesystemen torde alternativ B få tillerkännas ett visst företräde framför alternativ A, när förmögenhetsskatten till viss del blir rörlig, utan att dock rörligheten såsom vid alternativ C kan befaras medföra några konsekvenser i avseende å systemets elasticitet.

I taxeringstekniskt hänseende kan alternativ B icke anses vara alternativ A underlägset.

Efter överbäggande av de synpunkter, som kunna anläggas på de olika alternativen, har kommittén följaktligen funnit sig böra förorda, att beskattningen av fysiska personers inkomst och förmögenhet anordnas i enlighet med det system, som innefattas i det av kommittén uppgjorda alternativet B.

Till fysiska personer böra enligt kommitténs mening fortfarande i skatteavseende hänföras oskifta dödsbon och s. k. familjestiftelser. I vad mån å de övriga juridiska personer, som skola erlægga förmögenhetsskatt, böra tillämpas motsvarande grunder, såvitt angår förmögenhetsskatten, skall behandlas i nästa kapitel.

Förutom till förut omförmälda exempel å verkningarna av det föreslagna skattesystemet får kommittén även hänvisa till ett antal exempel, avseende individuella fall, hämtade ur 1937 års taxeringsmaterial (se tabell VII).

KAPITEL VII.

Beskattningen av juridiska personer.

Frågan om de juridiska personernas beskattning ingår bland kommitténs utredningsuppgifter. En omläggning av skatteformerna för fysiska personer inverkar redan av tekniska skäl på beskattningen av juridiska personer. Detta gäller i första hand sådana juridiska personer, som nu beskattas lika med enskilda, i främsta rummet de svenska ekonomiska föreningarna. Därvid måste också beaktas förhållandet mellan de ekonomiska föreningarna och aktiebolagen. I samband därmed får spørsmålet om avvägningen av aktiebolagens beskattning upptagas i hela sin vidd.

Vid utformandet av grunderna för statsbeskattningen av juridiska personer ha olika synpunkter anlagts alltefter det s. k. dubbelbeskattning eller enkelbeskattning åsyftats. Dubbelbeskattning innebär i princip, att den juridiska personens inkomst beskattas icke blott hos den juridiska personen utan även, i den mån den utdelas såsom vinst, hos den som erhållit utdelningen. Vid enkelbeskattning beskattas den juridiska personen i stället för dess intressenter. Dubbelbeskattning åsyftas för närvarande i fråga om aktiebolag — beträffande försäkringsaktiebolag i den mån inkomsten belöper på aktieägarna i denna deras egenskap — och ekonomiska föreningar samt vissa utländska juridiska personer. Dubbelbeskattningen är anordnad genom progressiva tariffer. I den mån enkelbeskattning åsyftas har man avsett att den juridiska personen skall drabbas av den skatt, som i *genomsnitt* skulle ha träffat de fysiska intressenterna, om dessa beskattats själva. På grund härav har skatten för ifrågavarande juridiska personer gjorts proportionell. Oskifta dödsbon och familjestiftelser samt utländska juridiska personer (jämväl i den mån enkelbeskattning åsyftas) beskattas dock enligt den för fysiska personer gällande progressiva skatteskalen.

Omläggning av aktiebolagens och de ekonomiska föreningarnas beskattning.

Svenska aktiebolags beskattning till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt äger rum enligt en särskild, efter deras inkomstprocent avvägd skatteskala. Med inkomstprocent förstås det procenttal, efter helt år räknat, som det beskattningsbara beloppet — jämte i förekommande fall behållen inkomst av utdelning från annat svenskt aktiebolag eller svensk ekonomisk före-

Skattesatserna vid den statliga beskattningen av svenska aktieföretag.

Inkomstprocent	Skatteprocent		Kommunal progr.- skatt, grund- belopp, %	Ut- jämn.- skatt, grund- belopp, %	År 1937 S:a %	Inkomst- procent	Skatteprocent		Kommunal progr.- skatt, grund- belopp, %	Ut- jämn.- skatt, grund- belopp, %	År 1937 S:a %
	Grund- belopp	För år 1937 170 %					Grund- belopp	För år 1937 170 %			
— 4 %	1·50	2·55	—	—	2·55	22 — 23 %	7·60	12·92	1·25	0·83	15·00
4 — 4·25	1·60	2·72	—	—	2·72	23 — 24	7·75	13·17	1·32	0·88	15·37
4·25 — 4·50	1·70	2·89	—	—	2·89	24 — 25·5	7·90	13·43	1·42	0·95	15·80
4·50 — 4·75	1·80	3·06	—	—	3·06	25·5 — 27	8·05	13·68	1·54	1·03	16·25
4·75 — 5	1·90	3·23	—	—	3·23	27 — 28·5	8·20	13·94	1·65	1·10	16·69
5 — 5 ¹ / ₃	2·00	3·40	—	—	3·40	28·5 — 30	8·35	14·19	1·76	1·17	17·12
5 ¹ / ₃ — 5 ² / ₃	2·20	3·74	—	—	3·74	30 — 32	8·50	14·45	1·88	1·25	17·58
5 ² / ₃ — 6	2·40	4·08	—	—	4·08	32 — 34	8·65	14·70	2·03	1·35	18·08
6 — 6 ¹ / ₃	2·60	4·42	0·02	0·02	4·46	34 — 36	8·80	14·96	2·18	1·45	18·59
6 ¹ / ₃ — 6 ² / ₃	2·80	4·76	0·04	0·03	4·83	36 — 39	8·95	15·21	2·36	1·57	19·14
6 ² / ₃ — 7	3·00	5·10	0·07	0·04	5·21	39 — 42	9·10	15·47	2·59	1·73	19·79
7 — 7 ¹ / ₃	3·20	5·44	0·10	0·06	5·60	42 — 46	9·25	15·72	2·85	1·90	20·47
7 ¹ / ₃ — 7 ² / ₃	3·40	5·78	0·12	0·08	5·98	46 — 50	9·40	15·98	3·15	2·10	21·23
7 ² / ₃ — 8	3·60	6·12	0·15	0·10	6·37	50 — 55	9·55	16·23	3·49	2·33	22·05
8 — 8·5	3·80	6·46	0·18	0·12	6·76	55 — 60	9·70	16·49	3·75	2·50	22·74
8·5 — 9	4·00	6·80	0·22	0·15	7·17	60 — 65	9·85	16·74	3·75	2·50	22·99
9 — 9·5	4·20	7·14	0·26	0·18	7·58	65 — 70	10·00	17·00	3·75	2·50	23·25
9·5 — 10	4·40	7·48	0·30	0·20	7·98	70 — 75	10·15	17·25	3·75	2·50	23·50
10 — 10·5	4·60	7·82	0·34	0·22	8·38	75 — 80	10·30	17·51	3·75	2·50	23·76
10·5 — 11	4·80	8·16	0·37	0·25	8·78	80 — 85	10·45	17·76	3·75	2·50	24·01
11 — 11·5	5·00	8·50	0·41	0·27	9·18	85 — 90	10·60	18·02	3·75	2·50	24·27
11·5 — 12	5·20	8·84	0·45	0·30	9·59	90 — 95	10·75	18·27	3·75	2·50	24·52
12 — 12·5	5·40	9·18	0·49	0·33	10·00	95 — 100	10·90	18·53	3·75	2·50	24·78
12·5 — 13	5·60	9·52	0·52	0·35	10·39	100 — 105	11·00	18·70	3·75	2·50	24·95
13 — 13 ² / ₃	5·80	9·86	0·57	0·38	10·81	105 — 110	11·10	18·87	3·75	2·50	25·12
13 ² / ₃ — 14 ¹ / ₃	6·00	10·20	0·62	0·41	11·23	110 — 115	11·20	19·04	3·75	2·50	25·29
14 ¹ / ₃ — 15	6·20	10·54	0·67	0·45	11·66	115 — 120	11·30	19·21	3·75	2·50	25·46
15 — 16	6·40	10·88	0·72	0·48	12·08	120 — 125	11·40	19·38	3·75	2·50	25·63
16 — 17	6·60	11·22	0·80	0·53	12·55	125 — 130	11·50	19·55	3·75	2·50	25·80
17 — 18	6·80	11·56	0·87	0·58	13·01	130 — 135	11·60	19·72	3·75	2·50	25·97
18 — 19	7·00	11·90	0·95	0·63	13·48	135 — 140	11·70	19·89	3·75	2·50	26·14
19 — 20	7·15	12·15	1·02	0·68	13·85	140 — 145	11·80	20·06	3·75	2·50	26·31
20 — 21	7·30	12·41	1·09	0·73	14·23	145 — 150	11·90	20·23	3·75	2·50	26·48
21 — 22	7·45	12·66	1·17	0·78	14·61	150 —	12·00	20·40	3·75	2·50	26·65

ning, för vilken inkomst skatteplikt icke föreligger — utgör av bolagets kapital. Till kapital, varom här är fråga, räknas för aktiebolag såväl aktiekapital som ock reservfond. Den kommunala progressivskattens grundbelopp och därmed indirekt även utjämningskattens grundbelopp bestämmes enligt en särskild till inkomst- och förmögenhetsskattens skala anknuten formelskala; nämnda båda skatter utgå endast, därest inkomstprocenten överstiger 6.

I tabellen å sid. 174 har gjorts en sammanställning av de alltsedan år 1934 för svenska aktiebolag gällande skattesatserna beträffande statlig inkomst- och förmögenhetsskatt (vid 170 % av grundbeloppet), kommunal progressivskatt och utjämningskatt. Beträffande de båda sistnämnda skatterna har angivits den skatteprocent, som i medeltal gäller för varje skikt.

Ekonomiska föreningar beskattas enligt de för fysiska personer gällande progressiva skatteskalorna till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, kommunal progressivskatt och utjämningskatt. Progressionen blir således beroende allenast av den taxerade inkomstens storlek i och för sig. Ekonomiska föreningar äro lika litet som aktiebolagen skattepliktiga till extra inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet.

Bolagsskatteberedningen.

Förslag till omläggning av beskattningen av aktiebolag och ekonomiska föreningar framlades år 1931 av bolagsskatteberedningen.

Bolagsskatteberedningens förslag innebar bland annat, att för svenska aktiebolag den statliga inkomst- och förmögenhetsskattens grundbelopp skulle utgöra 5 %. Den progressiva skatten skulle följaktligen utbytas mot en proportionell sådan. Förslaget betydde en sänkning av dåvarande medelsskatteprocent för aktiebolagen med icke fullt $\frac{1}{8}$ och en skatteminskning, fränsett monopolbolagen, av omkring 7.5 miljoner kronor. I fråga om de ekonomiska föreningarna föreslog beredningen, att dessa skulle likställas med aktiebolag och följaktligen underkastas statlig inkomst- och förmögenhetsskatt med ett grundbelopp av 5 %. Enligt beredningens förslag skulle vidare den kommunala progressivskatten och utjämningskatten å aktiebolag och ekonomiska föreningar bortfalla.

Av bolagsskatteberedningens motivering för sitt förslag i denna del må här lämnas följande, delvis från ett referat i 1936 års departementspromemoria hämtade sammandrag:

En av numera professorn E. Lindahl för beredningens räkning verkställd utredning rörande aktiebolagens beskattning i Sverige och utlandet ansågs utvisa, att den totala beskattningen av bolagsvinsterna i Sverige i jämförelse med andra länder vore hög, och att detta vore mindre en följd av det allmänna skattetryckets höjd än av vårt skattesystem, som medförde att bolagsvinsterna bleve högt beskattade i förhållande till andra inkomster. Genom lindring av bolagsvinsternas merbeskattning skulle Sverige kunna göra sin industri mera tilldragande för det internationellt rörliga kapitalet i Sverige och utlandet och därigenom stärka den inhemska industriens ställning

i den internationella konkurrensen. I enlighet med erhållna direktiv föreslog beredningen med hänsyn härtill en viss sänkning av den sammanlagda beskattningen av aktiebolagen men i stället viss höjning av skatten å större enskilda inkomsttagare samt innehavare av förmögenheter.

I betänkandet påpekades vidare, att utom i Sverige räntabiliteten blott i Finland, Danmark och Schweiz användes såsom norm för en progressiv beskattning av aktiebolagen, medan i övriga länder skattesatsen för bolagen vore proportionell.

I betänkandet redogjordes för de skäl, som föranlett bolagsbeskattningens nuvarande utformning i Sverige. Metoden hade i första hand motiverats, bland annat, med att bolagens »skatteförmåga» borde anses växa progressivt i den mån vinstprocenten steg. Det hade gjorts gällande att, eftersom delägarnas vinstmöjligheter ökades genom sammanslutningen i bolag, därav följde, att på dylikt sätt erhållna vinster besatte »en högre valör», en större skattekraft än andra vinster, och denna tanke hade fullföljts därhän, att den särskilda skattekraften finge anses vara större, ju högre avkastningen på det sammanskjutna kapitalet vore. Jämväl hade den åsikten uttalats, att i den procentuellt höga aktievinsten merendels låge ett spekulativt moment och att karaktären av spekulationsvinst framträdde alltmer utpräglad, ju högre den procentuella vinsten vore. I den mån spekulationsvinstbeskattning vore befogad, borde för den skull detsamma vara fallet med den progressiva beskattningen av aktievinsten.

Bolagsskatteberedningen hänvisade till att i litteraturen liksom i allmänna diskussionen framförts en rad av argument avsedda att bevisa oriktigheten eller olämpligheten av den progressiva principens tillämpning på bolagen. Oavsett denna argumentering talade enligt beredningens uppfattning till förmån för den progressiva metodens utbytande mot den proportionella en rad rent praktiska skäl, av vilka beredningen gjorde en sammanställning. Dessa skäl hade för beredningen synts vara av den avgörande betydelse, att beredningen på grund av dem, med frånseende av olikartade synpunkter av mera principiell innebörd, funnit sig böra tillstyrka skattemetodens omläggande från progressiv till proportionell. Ett sådant skäl vore att den omständigheten att vid bestämmandet av skatteprocenten hänsyn toges till endast de fonder, som redovisas såsom aktiekapital och reservfond, men icke till bolagets övriga fonder, föranledde en strävan hos bolagen att med syfte att mildra beskattningen hålla aktiekapitalet och reservfonden höga. Beskattningsmetoden frestade till att binda alltför stor andel av bolagets eget kapital såsom aktiekapital och reservfond och inbjöde till utspädning av aktiekapitalet genom höga värden å bolagets tillgångar. Det låge i öppen dag att bestämmelser, som gjorde beskattningen beroende av vilka värden vederbörande bolag självt satte på sina tillgångar eller huru bolaget benämnde sina fonder och som lockade bolagen till att vid sina dispositioner ständigt hålla i sikte dessas inverkan på skatteprocenten, måste verka ojämnt och otillfredsställande. Dylika omständigheter medförde i själva verket, att bolagen hade i sin hand att genom egna dispositioner förhindra genomförande av en pro-

gressiv beskattning i enlighet med dess verkliga syfte. Bolagsskatteberedningen berörde möjligheten att i stället för aktiekapitalet och reservfonden bolagens hela förmögenhet användes såsom underlag för beräkning av inkomstprocenten, men uttalade att mot denna metod framställde sig vägande invändningar, bland annat med hänsyn till att fonderna kunde beräknas mycket olika samt att rätteligen borde medräknas även dolda reserver, däribland värden av good wills natur. Att uppskatta ett affärsdrivande bolags förmögenhet vore i allmänhet en svår och arbetsam uppgift, beträffande vilken ofta även skickliga sakkunniga lätteligen komme till mycket olika resultat. En värdesättning måste bli mer eller mindre summarisk och med avseende å resultatet blottställd för befogade anmärkningar.

Bolagsskatteberedningen yttrade vidare, att på de ekonomiska föreningarnas beskattning kunde i stort sett samma synpunkter läggas som på aktiebolagens beskattning. Liksom bolagens skatter verkade såsom tillägg till aktieägarnas egna skatter, drabbade föreningarnas skatter föreningsintressenterna. En progressiv utformning av föreningskatten utan hänsyntagande till intressenternas olika ställning måste — liksom i fråga om bolagen — verka mycket ojämnt. Den omständigheten, att skattesatsen för ekonomiska föreningar stege progressivt efter den taxerade inkomstens storlek utan hänsyn till förhållandet mellan inkomsten och föreningens kapital, medförde även att högre skattesats utginge för stora företag än för små, varigenom medlemmar i ett stort företag finge vidkännas nämnda indirekta belastning i större grad än ekonomiskt lika situerade medlemmar i ett mindre företag. Olägenheterna av denna metod för progressionens bestämmande hade ock länge varit insedda. Att den likväl bibehållits ännu 20 år sedan samma metod utdömts för aktiebolagen torde förklaras av de särskilda svårigheter, som uppreste sig vid tillämpning av aktiebolagens skatteskala å de ekonomiska föreningarna. Dessa svårigheter bottnade i två för de ekonomiska föreningarna säregna omständigheter, nämligen dels att insatskapitalet vore underkastat mycket starka växlingar och ofta till stor del ej vore kontant inbetalt, och dels den omständigheten, att enbart penninginsatserna icke räckte till för att mäta föreningsmedlemmarnas verkliga insatser i föreningens verksamhet, enär de vanligen vore intressenter i densamma i annan egenkap än medlemmar, nämligen såsom kunder (leverantörer eller köpare). Dessa omständigheter orsakade att en skatteprogression efter inkomstprocenten lätteligen kunde medföra resultat, som måste betecknas såsom icke mindre orättvisa än förhållandet vore, då progressionen vore beroende enbart av den taxerade inkomstens storlek.

Gjordes skattefoten proportionell, bortföle dessa olägenheter. Det måste anses innebära en stor fördel, att likställighet i beskattningen vunnas med aktiebolagen, då en förekommande tendens att för olika företag välja aktiebolags- eller föreningsformen uteslutande med hänsyn till vilkendera som kunde befinnas fördelaktigast ur beskattningssynpunkt men utan hänsyn till under vilkendera kategorien företagen rätteligen borde hänföras, därigenom kunde väntas bortfalla.

Bolagsskatteberedningen gick också in på frågan om den kommunala progressivskatten och utjämningskatten för aktiebolag och ekonomiska föreningar. Vägande skäl syntes föreligga för att ifrågavarande tilläggsbeskattning för kommunala behov avskaffades såvitt anginge ifrågavarande juridiska personer. Endast därigenom bleve det möjligt att helt frigöra bolagens beskattning från beroende av inkomstprocenten, vilken enligt vad som tidigare anförts måste anses utgöra en mycket otillfredsställande mätare av bolagsinkomsternas skattekraft. Skälig hänsyn till kommunernas ekonomi syntes icke böra förhindra borttagandet av den kommunala progressivskatten för bolagen och de ekonomiska föreningarna. Denna skatt hade till största delen tillfallit kommuner med god tillgång på beskattningsföremål.

I det övervägande flertalet av *de över bolagsskatteberedningens förslag avgivna yttrandena* tillstyrktes övergång från progressiv till proportionell beskattning. Av samtliga hörda näringsorganisationer lämnades sålunda förslaget i princip utan erinran. Beträffande grundbeloppsprocenten för aktiebolag ifrågasattes dock från ett par håll, att densamma skulle sättas till 4 i stället för till 5.

1936 års förslag till omläggning av statsbeskattningen.

I den *departementspromemoria*, som låg till grund för propositionen nr 232, föreslogs en proportionell skatt för aktiebolag och ekonomiska föreningar med ett grundbelopp av 7 procent samt avskaffande av den kommunala progressivskatten för nämnda juridiska personer.

I motiveringen för förslaget hänvisades i huvudsak till de av bolagsskatteberedningen anförda skälen för övergång från progressiv till proportionell beskattning. I promemorian påpekades att förutsättningarna för lösningen av bolagens beskattningsproblem vore helt andra än när bolagsskatteberedningens förslag framlades. Beskattningen hade sedan dess i många länder avsevärt höjts, och mot det internationella utbytet av kapital och varor hade hinder rests av sådan beskaffenhet, att storleken av det svenska näringslivets beskattning i förhållande till motsvarande beskattning i utlandet ej längre framstode såsom en faktor av samma betydelse som tidigare. Näringslivets skonande från en alltför stark särbeskattning hade emellertid under de senaste åren av statsmakterna betraktats såsom särskilt önskvärt. De affärsdrivande juridiska personerna hade sålunda befriats från andel i de skattebördor som pålagts de skattskyldiga i form av extra inkomst- och förmögenhetsskatt samt särskild skatt å förmögenhet.

Vidare erinrades, att då enligt i promemorian antagna förutsättningar gränsen för statsskattens rörlighet bestämts så, att den högsta procentsatsen i den rörliga bottenkatten för fysiska personer bleve jämförelsevis låg, detta i och för sig utgjorde ett skäl att vidtaga en liknande åtgärd i fråga om den rörliga beskattningen av aktiebolag och ekonomiska föreningar.

Såsom en temporär olägenhet betecknades i promemorian bl. a. den omständigheten, att skattens utjämning måste medföra en skattehöjning för

vissa skattskyldiga. Det erinrades emellertid, att därest för ett bolag inkomstprocenten och följaktligen också procenten för den nuvarande skatten vore låg, detta innebure, att det redovisade kapitalet vore relativt sett högt, och att i betraktande av den jämförelsevis låga vinsten också den proportionella skatten torde bliva liten i förhållande till företagets storlek.

Vid bestämmande av skatteprocenten utgick man i promemorian från att den sammanlagda beskattningen av de juridiska personerna ej skulle genom omläggningen höjas men ej heller avsevärt sänkas. Från angivna utgångspunkt ställde sig enligt promemorian frågan om skatteprocenten för aktiebolagen på följande sätt. Den genomsnittliga grundbeloppsprocenten vid aktiebolagens beskattning hade de senaste åren utgjort c:a 5·15. Denna siffra borde höjas med en tredjedel för att komma i överensstämmelse med den i promemorian antagna, med en tredjedel höjda grundbeloppsnivån. Lades härtill genomsnittsprocenten för aktiebolagens utjämningskatt, komme man fram till en skatteprocent å c:a 7·25. Denna siffra, avrundad nedåt till 7, föreslogs såsom grundbeloppsprocent för såväl aktiebolagen som de ekonomiska föreningarna.

I de över departementspromemorian angivna yttrandena tillstyrktes i allmänhet förslaget om införande av proportionell skatt för aktiebolag och ekonomiska föreningar. I vissa yttranden framställdes förslag om sänkning av skatteprocenten under vad som ifrågasatts i promemorian. Ingen av de hörda myndigheterna reste invändningar mot den kommunala progressivskattens borttagande för ifrågasvarande kategorier.

I propositionen nr 232 förordades i huvudsaklig anslutning till de i promemorian angivna grunderna övergång från progressiv till proportionell beskattning för aktiebolag och ekonomiska föreningar. Departementschefen sade sig i förslaget se närmast en teknisk reform, som skulle åstadkomma likställighet mellan dels aktiebolagen inbördes, oavsett huru de förstått att anpassa sig efter nuvarande regler, dels aktiebolagen och de ekonomiska föreningarna i förhållande till varandra. I anslutning till den högre grundbeloppsnivå (150 % av nuvarande), som antagits i propositionen, föreslogs skatteprocenten till 8. Med denna skattesats komme aktiebolagen enligt propositionen att sammanlagt göra en skattevinst, motsvarande en betydande del av utjämningskatten samt hela den kommunala progressivskatten, i den mån ej denna senare lättnad komme att uppvägas av den allmänna kommunalskattens ökning för aktiebolagen. En större skattelättnad för aktiebolagen fann sig departementschefen ej kunna förorda, men han påpekade tillika, att en avsevärd del av den under de senaste åren erforderliga inkomst- och förmögenhetsskatten uttagits ej genom ökning av procenttalet för den ordinarie skatten — vilken skulle träffat även dessa juridiska personer — utan genom särskilda skatter, från vilka aktiebolagen varit befriade. Den relativa skattelättnad, som härigenom beretts aktiebolagen, hade bibehållits vid den nu ifrågasatta omläggningen.

Propositionen nr 269 innefattade icke ändring av det i *propositionen nr 232* framlagda förslaget, i vad angick de juridiska personernas beskattning.

Bevillningsutskottet anförde i huvudsak, att även om skäl kunde anföras för att de juridiska personernas statsbeskattning borde vara proportionell, utskottet med hänsyn till verkningarna av övergången från progressiv till proportionell skatt ansåge, att frågan borde göras till föremål för förnyad utredning.

Direktiven.

I de för kommitténs arbete meddelade direktiven anförde föredragande departementschefen, bl. a., att de brister, som vidlådde nuvarande system för beskattningen av juridiska personer, enligt hans uppfattning vore så väsentliga, att man vid den fortsatta skatteutredningen borde söka nå fram till en mera tillfredsställande anordning. Därvid måste den av bolagskatteberedningen anvisade vägen i första hand prövas. De fördelar i jämförelse med nuvarande system, som vore förenade med proportionell beskattning av de juridiska personerna, syntes så vägande, att man måste hoppas att det visade sig möjligt att finna ett godtagbart sätt att genomföra en omläggning i angiven riktning.

Statistiska utredningar.

För att möjliggöra ett säkrare bedömande av de verkningar, som en omläggning av svenska aktiebolags beskattning skulle medföra, har kommittén låtit upprätta en fullständig statistik över aktiebolagens beskattning för åren 1934—1936.

Primärmaterialet för undersökningen har upptagits på det sätt, att å tryckta statistik kort, ett för varje bolag, genom vederbörande debiteringsförrättares försorg införts uppgifter rörande bolagens taxering till kommunal inkomstskatt och statlig inkomst- och förmögenhetsskatt. I fråga om förstnämnda taxering ha uppgifterna icke bearbetats i förevarande sammanhang. Beträffande taxeringen till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt avse uppgifterna aktiebolagets kapital (= aktiekapital och reservfond), behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt (= utdelning från andra svenska aktiebolag eller från svenska ekonomiska föreningar), beskattningsbart belopp, inkomstprocent, skatteprocent, beräknat grundbelopp och uträknad inkomst- och förmögenhetsskatt. Vidare ha upptagits de för aktiebolagen fastställda grundbeloppen för kommunal progressivskatt och utjämningskatt.

På grundval av det sålunda hopsamlade materialet ha därefter uppgjorts sammanställningar för hela riket över de till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt förenämnda tre år taxerade aktiebolagen med fördelning dels efter inkomstprocentens storlek, dels efter verksamhetsarten. Vid bedömande av

dessa tabeller torde observeras, att de skilda aktiebolagen endast medtagits i desamma för det eller de år, varunder de taxerats till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt. Endast beträffande de för året ifråga taxerade aktiebolagen ha sålunda redovisats summan av deras kapital, taxerade belopp etc. För det ändamål, som de statistiska uppgifterna skolat tjäna, har ett dylikt förfaringssätt syntts mest rationellt. Då uppgifter rörande samtliga de »levande» aktiebolag, som icke taxerats under något av de tre åren, ej kunnat införskaffas, har för övrigt konsekvensen krävt, att aktiebolag, som taxerats visst år, icke medtages för år, under vilket det icke taxerats.

Tabellerna VIII—X innefatta fördelning av aktiebolagen efter inkomstprocentens storlek. Uppgifter lämnas såväl i absoluta tal som medeltal och procentuella tal. Man finner till en början att antalet taxerade aktiebolag utgjorde åren 1934—1936 resp. 7 060, 8 668 och 9 437, och att dessa aktiebolags kapital (aktiekapital och reservfond) belöpte sig till resp. 4 298, 5 299 och 5 690 miljoner kronor. Det taxerade (= beskattningsbara) beloppet för de aktiebolag, som taxerats respektive år, utgjorde enligt sammanställningen 272·9, 389·0 och 451·4 miljoner kronor, och det samlade skattebeloppet (statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, 170 % av grundbeloppet, utjämnings-skatt och kommunal progressivskatt) 26·1, 37·7 och 46·4 miljoner kronor. De sistnämnda summorna äro var för sig ett par miljoner kronor lägre än de siffror, vilka i den officiella statistiken över taxeringarna angivits för aktiebolagen. Orsaken härtill är, att i den för kommittén uppgjorda statistiken eftertaxeringar icke medräknats samt att i densamma icke heller ingår skatt för försäkringsaktiebolagens inkomst, i den mån denna icke belöper på aktieägare i denna deras egenskap. Ifrågavarande i kommitténs statistik undantagna skattebelopp ingå i de årliga uppgifterna till statistiska centralbyrån rörande aktiebolagens taxering. För den nu upprättade statistiken har av naturliga skäl befunnits lämpligast att för varje år endast medtaga de skatter, som belöpa å årets taxering, samt endast den skatt, vilken beräknats enligt den för aktiebolagen gällande skatteskalen. Till någon mindre del torde den anmärkta skillnaden i de sammanlagda skattebeloppens storlek bero på att något aktiebolag uteglömts vid kortens uppläggande.

Av nyssnämnda tabeller VIII—X kan vidare avläsas fördelningen av aktiebolagen efter ett vart av de inkomstprocentsskikt, som finnas representerade i skatteskalen. Går man till uppgifterna för det sista av de undersökta åren, 1936, finner man, att av de 9 437 taxerade aktiebolagen icke mindre än 3 167 eller omkring $\frac{1}{3}$ tillhörde lägsta skiktet, alltså med inkomstprocent understigande 4. Dessa aktiebolag representerade 29·59 % av det sammanlagda kapitalet men endast 6·46 % av det taxerade beloppet. Deras andel i den sammanlagda skattesumman var på grund av den för dem fördelaktiga skattesatsen icke mer än 1·6 %. År 1935 och särskilt år 1934 var antalet aktiebolag i det lägsta skiktet förhållandevis ännu större. Återgår man till år 1936 och ägnar uppmärksamheten åt det högsta skiktet i skatteskalen,

aktiebolag med inkomstprocent överstigande 150, befinnes, att de till antalet blott voro 99 eller omkring 1 % av samtliga. Dessa aktiebolag hade relativt små kapital, i medeltal endast c:a 19 000 kronor. Icke desto mindre representerade de 4·06 % av bolagens sammanlagda taxerade belopp och fingo på grund av den för dem gällande höga skattesatsen betala 8·42 % av den sammanlagda skattesumman. Av tabell X framgår även, att för aktiebolag med inkomstprocent å c:a 12·5 den procentuella andelen i det taxerade beloppet och i skattesumman var lika stor. Detta innebär, att år 1936 genomsnittlig skatt betalades av aktiebolag med nämnda inkomstprocent.

I tabellerna XI—XIII ha aktiebolagen fördelats efter verksamhetsarten i 25 grupper. Till vilken grupp bolag av olika slag hänförs framgår närmare av en förteckning, intagen i tabell XIV.

Av tabell XIII, avseende 1936 års taxering, kan utläsas bl. a., att i fråga om antalet taxerade bolag gruppen varuhandel intog främsta rummet med 2 761 (29·26 %), varefter följde fastighetsförvaltning med 1 136 (12·04 %) och agenturrörelse och dylikt med 1 109 (11·75 %). När det gäller kapitalens storlek hos de taxerade aktiebolagen, blir som väntat förhållandet ett annat. I detta avseende kom gruppen metall- och maskinindustri främst, med ett sammanlagt kapital av 891 miljoner kronor eller 15·66 % av aktiebolagens sammanlagda kapital. Närmast bland grupperna följde träindustri och banker med respektive 582 och 572 miljoner kronor (10·24 % och 10·05 % av sammanlagda kapitalet). Går man till medeltalssiffrorna, befinnes att de aktiebolag, som år 1936 voro taxerade, hade ett kapital på i medeltal 603 000 kronor. De största medeltalen för kapitalets storlek visade grupperna gruvindustri, banker och bruksrörelse med resp. 20·0, 18·5 och 6·5 miljoner kronor.

Jämför man de olika gruppernas taxerade belopp för år 1936, finner man, att gruppen metall- och maskinindustri kom främst med ej mindre än 99·5 miljoner kronor (22·05 % av bolagens sammanlagda taxerade belopp). Långt efter kommo de tre sinsemellan jämna grupperna träindustri, varuhandel och banker med resp. 35·6, 35·2 och 34·1 miljoner kronors taxerat belopp (7·89, 7·81 och 7·56 %). Därefter följde de s. k. monopolbolagen (27·5 miljoner kronor), kemisk-teknisk industri (25·6 miljoner kronor) och livsmedelsindustri (20·5 miljoner kronor). I fråga om uträknade skatter (statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, utjämningskatt och kommunal progressivskatt) bidrog som väntat metall- och maskinindustrien med största beloppet 11·76 miljoner kronor; på andra plats följde emellertid monopolbolagsgruppen med 4·87 miljoner kronor, givetvis beroende på att den progressiva beskattningen hårt drabbar dessa vinstgivande bolag. De närmast största skattebeloppen presterade grupperna varuhandel, träindustri, kemisk-teknisk industri och banker (resp. 3·93, 2·84, 2·60 och 2·02 miljoner kronor).

Av procenttabellerna kan omedelbart utläsas vilka bolagsgrupper som ha fördel av den nuvarande progressiva beskattningsmetoden, nämligen genom en jämförelse mellan kolumnerna för taxerat belopp och summa uträknad skatt. Äro de där upptagna procenttalen för någon grupp lika, skulle grup-

pen i sin helhet varken vinna eller förlora på övergång till proportionell beskattning (med en skattesats lika stor som genomsnittliga skatteprocenten för bolagen). Är procenttalet för taxerat belopp högre än procenttalet för skatten, är den progressiva metoden i genomsnitt fördelaktigare; är förstnämnda procenttal lägre än procenttalet för skatten, skulle gruppen såsom sådan vinna på övergång till proportionell beskattning. Vid granskning av 1936 års siffror befinnes att den progressiva metoden är fördelaktigare för bl. a. grupperna banker, fastighetsförvaltning, bruksrörelse, gruvindustri, träindustri och järnvägstrafik, under det att nämnda metod är mindre gynnsam för bl. a. grupperna bryggerier, metall- och maskinindustri, agenturrörelse m. m., varuhandel och monopolbolag.

Den nu berörda statistiken lämnar även intressanta uppgifter rörande omfattningen av den skattebefrielse, som kommit bolagen till del genom upphävet av den s. k. kedjebeskattningen. Det befinnes, att sammanlagda summan av den behållna utdelning från andra svenska aktiebolag och ekonomiska föreningar, för vilken jämlikt 7 § g) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skattskyldighet ej föreligger, uppgick för de taxerade aktiebolagen åren 1934—1936 till resp. 20'69, 23'37 och 27'55 miljoner kronor. Grupperna bankirrörelse m. m. (bl. a. holdingbolag), metall- och maskinindustri och bryggerier synas i större utsträckning ha aktier i andra företag. Det torde böra erinras om att banker och försäkringsaktiebolag icke åtnjuta befrielse från skattskyldighet för ifrågavarande utdelningar.

Tabell XV visar medelinkomstprocenten och medelskatteprocenten för de olika bolagsgrupperna. Vid bedömandet av uppgifterna om medelinkomstprocenten får icke förglömmas, att bolag, som under visst år icke haft inkomst att beskatta, icke kunnat medtagas i statistiken för det året. Den angivna medelinkomstprocenten blir fördenskull för hög och lämnar en vilseledande bild av räntabiliteten såväl för aktiebolagen överhuvud som för de särskilda grupperna. Emellertid torde tabellen ändå vara av ett visst intresse. Tendensen i konjunkturutvecklingen avspeglas sålunda i allmänhet av de uppgivna medelinkomstprocenten, t. ex. för metall- och maskinindustrien 7'29, 9'47 och 11'67 respektive år 1934, 1935 och 1936. Den anmärkta ofullständigheten hos tabellen har även egendomliga konsekvenser för förhållandet mellan medelinkomstprocent och medelskatteprocent. Man kunde vänta, att en minskning av den förstnämnda alltid skulle medföra en minskning av den senare. Så är dock icke alltid fallet (se t. ex. gruppen gruvindustri). Detta förklaras därav, att ett bolag med stort aktiekapital, som ett år ej medtagits därför att det icke haft inkomst, kommit med ett följande år, då det erhållit någon obetydlig inkomst, varigenom inkomstprocenten för gruppen kraftigt minskas. För övriga bolag har däremot räntabiliteten ökat så mycket att den genomsnittliga skatteprocenten höjts; det förstnämnda bolagets obetydliga vinst med dess låga skatteprocent har ej inverkat nämnvärt härå.

Sammanställningarna i tabell XV av den genomsnittliga skatteprocenten

visar på ett ännu klarare sätt än de förut omnämnda procenttabellerna vilka bolagsgrupper som i stort sett gynnas av den progressiva beskattningsmetoden och vilka som skulle vinna på en övergång till proportionell beskattning. Avgörande härvidlag är om gruppens medelskatteprocent är under eller över medelskatteprocenten för samtliga aktiebolag under året. I fråga om grupper med hög medelskatteprocent år 1936 fäster man sig särskilt vid monopolbolagen (17·74 %), hotellrörelse m. m. (13·00 %), bryggerier (12·26 %) samt metall- och maskinindustri (11·81 %). Förvånande är, att bankerna av alla grupperna visa den lägsta skatteprocenten, 5·92, lägre än gruppen järnvägstrafik m. m. (6·14 %) och bruksrörelse (6·67 %).

Även beträffande de svenska ekonomiska föreningarna har kommittén låtit verkställa en statistisk utredning, grundad på material från 1937 års taxering, varom närmare förmåles i promemorian angående de skattestatistiska undersökningarna (bilaga A). De ekonomiska föreningarna ha uppdelats i fyra grupper, föreningar inom konsumentkooperationen, föreningar inom jordbrukskooperationen, bostadsföreningar och övriga föreningar. Det kan antagas, att uppdelningen av föreningarna på de olika grupperna, vilken verkställts av de debiteringsförrättare, som lämnat uppgifterna, i något fall blivit oriktig, men i stort sett torde icke blott de sammanlagda siffrorna utan även delsiffrorna för varje grupp vara fullt tillförlitliga. Av tabell 1 till bilaga A inhämtas, att av samtliga 4 847 ekonomiska föreningar, som år 1937 taxerats till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, 936 närmast tillhörde konsumentkooperationen och 722 jordbrukskooperationen; 1 348 voro bostadsföreningar och 1 841 hörde till kategorien »övriga». Av det sammanlagda taxerade beloppet, 30·26 miljoner kronor, belöpte 13·19 miljoner kronor å föreningar inom konsumentkooperationen, 6·60 miljoner kronor å föreningar inom jordbrukskooperationen, 4·41 miljoner kronor å bostadsföreningar och 6·06 miljoner kronor å övriga föreningar. Medelstorleken av det taxerade beloppet per förening utgjorde i de fyra grupperna respektive 14 094, 9 142, 3 269 och 3 293 kronor samt för samtliga föreningar 6 244 kronor. Tabellen lämnar även uppgift på fördelningen av föreningarna å olika skikt av taxerat belopp. Här må endast påpekas att inom såväl konsument- som jordbrukskooperationen de fåtaliga föreningarna i högsta storleksgruppen (med taxerat belopp över 100 000 kronor) tillsammans svara för icke mindre än 46·5 resp. 55·9 % av hela det taxerade beloppet för gruppen.

I tabell 2 till bilaga A lämnas uppgift angående de år 1937 debiterade skatterna (statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, utjämningskatt och kommunal progressivskatt) för bl. a. de ekonomiska föreningarna. Av den sammanlagda skattesumman 3·97 miljoner kronor belöpte å föreningar inom konsumentkooperationen 2·13 miljoner kronor, å föreningar inom jordbrukskooperationen 1·07 miljon kronor, å bostadsföreningar 0·33 miljon kronor och å övriga föreningar 0·44 miljon kronor. Medelskatteprocenten var anmärkningsvärt hög för de jordbrukskooperativa föreningarna, 16·16, och för föreningarna inom konsumentkooperationen, 16·11. För bostadsföreningarna

och övriga föreningar med deras i allmänhet små vinster var medelskatteprocenten 7.56 resp. 7.28. För samtliga ekonomiska föreningar uppgick den till 13.1.

Kommittén.

Frågan om en reformering av grunderna för aktiebolagens och de ekonomiska föreningarnas beskattning har genom de utredningar, som under senare år ägnats densamma och för vilka i det föregående redogjorts, blivit mycket grundligt belyst ur principiella och tekniska synpunkter. Kommittén har fördenskull i sitt utredningsarbete kunnat i huvudsak inskränka sig till att med stöd av införskaffat statistiskt material söka klargöra de praktiska verkningarna av det nuvarande beskattningssystemet och av en övergång till ett nytt system.

Förslaget om proportionell beskattning av aktiebolag och ekonomiska föreningar har vid remiss såväl å bolagsskatteberedningens betänkande som å 1936 års departementspromemoria i princip vunnit tillslutning. Vid riksdagsbehandlingen nämnda år riktades betänkligheterna mot förslaget i denna del icke så mycket mot själva beskattningsmetoden som fastmera mot de skatteskärpningar för vissa aktiebolag, som måste inträda vid övergång till proportionell beskattning.

Kommittén har för sin del funnit övervägande skäl tala för att den progressiva beskattningen för aktiebolagen och de ekonomiska föreningarna utbytes mot en proportionell sådan och framlägger därför förslag härom. Vid detta ställningstagande ha för kommittén liksom för bolagsskatteberedningen mindre teoretiska grunder än praktiska skäl varit avgörande.

Ur teoretisk synpunkt har den progressiva skatteskalen för aktiebolag främst motiverats med att bolagens »skatteförmåga» finge anses växa progressivt i den mån inkomstprocenten stege. Den särskilda skattekraft, som bolagsvinsterna representerade, skulle vara större, ju högre avkastningen vore på det sammanskjutna kapitalet. Mot denna uppfattning har invänts bl. a. att en personlig skatteförmåga icke kunde tillskrivas en juridisk person. Bolagens skatter drabbade i sista hand de fysiska personer, som utgjorde deras intressenter. Den progressiva bolagsskatten komme att träffa aktieägarna mycket ojämnt, alldeles oberoende av dessas personliga skatteförmåga. Därest ett aktiebolag lämnade högre vinst, vore det icke alltid säkert att denna härrörde från det investerade kapitalet utan den kunde i många fall till stor del tillskrivas personliga insatser av aktieägarna eller affärsledningen. I sistnämnda fall vore det icke riktigt att vid skattens utmätande utgå från vinstens storlek i förhållande till kapitalet.

Kommittén har för sin del icke velat tillmäta de mot den progressiva beskattningen av aktiebolag framställda principiella argumenten sådan vikt, att densamma på grund därav borde övergivas. Tvärtom förefaller det i och för sig tilltalande att vid avvägningen av skattebördan aktiebolagen emellan taga hänsyn till dessas olika räntabilitet genom att å dem tillämpa en i förhållande till denna icke alltför starkt progressiv skatteskala.

En dylik avvägning av aktiebolagens beskattning efter räntabiliteten förutsätter emellertid att en riktig och praktiskt lämplig metod för mätande av densamma finnes att tillgå. Kommittén är av den uppfattningen att nu gällande regler för bestämmande av den s. k. inkomstprocenten, enligt vilka hänsyn tages allenast till de fonder, som redovisas såsom aktiekapital och reservfond, men ej till bolagets övriga fonder, icke förverkliga den grundtanke, som ligger bakom systemet. Avgörandet av hur stor del av ett aktiebolags kapital som skall bindas såsom aktiekapital och reservfond står nämligen, såsom ofta påpekats, i viss mån i bolagets egen hand. Även om aktiebolagen vid sina dispositioner härutinnan ej övervägande ha skattesympunkter i sikte, torde det dock vara obestriddigt, att hänsyn till dylika många gånger föranlett åtgärder, som eljest icke skulle ha ägt rum. Det lär för övrigt kunna antagas, att därest det bleve fastslaget, att den progressiva beskattningsmetoden komme att tillämpas lång tid framåt, bolag med hög inkomstprocent snart skulle finna angeläget att genom till buds stående, lagliga dispositioner få sin skatteprocent reducerad. Den genomsnittliga skatteprocenten för aktiebolagen skulle på grund därav komma att så småningom sjunka, vilket skulle betyda viss överflyttning av skattebördan å fysiska personer.

Verkningarna av det gällande systemet med progressiv skatt å aktiebolagen bliva ofta irrationella. Om ett aktiebolag har stora besparade vinstmedel och med dessa ökar aktiekapitalet (genom emitterande av gratisaktier) eller reservfonden, nedbringas inkomstprocenten för kommande års vinst och därmed även skatten. Det kan emellertid ej med fog påstås, att bolagets ekonomiska bärkraft försämrats. Därest å andra sidan, såsom under senare tider icke sällan inträffat, ett aktiebolag konsoliderar sin ställning genom att nedsätta sitt — med hänsyn till tillgångarnas värde alltför höga — aktiekapital, får bolaget för vinster efter nedsättningen betala skatt enligt en betydligt högre skatteprocent än den som tidigare gällt för en lika stor vinst. Vidare inbjuder den nuvarande beskattningsmetoden aktiebolagen att utspäda aktiekapitalet genom höga värden å tillgångarna; särskilt torde det ligga nära till hands att vid uppskattandet av värdet å tillgångar, som vid aktiebolags bildande tillskjutas annorledes än i penningar, sätta detsamma högt för att därigenom skapa ett gynnsamt utgångsläge för beskattningen av eventuella vinster.

Det har även framhållits såsom en olägenhet med den nuvarande progressivskatten för aktiebolag, att den särskilt hårt träffar bolag, som bedriva en mera riskfylld verksamhet, där vinsten ibland är hög men andra år ringa eller ingen.

Bolagsskatteberedningen har berört möjligheten att för åstadkommande av större rättvisa bolagen emellan använda bolagens heia förmögenhet såsom underlag för beräkning av inkomstprocenten i stället för blott aktiekapitalet och reservfonden. Såsom av beredningen påvisats skulle det emellertid vara mycket svårt att på ett tillfredsställande sätt uppskatta totalförmögenheten. Bolagets fonder kunna beräknas mycket olika. Även dess dolda reserver,

däribland värden av good wills natur, borde rätteligen medräknas. Uppskattningen av ett affärsdrivande aktiebolags tillgångar av olika slag skulle bli va svår och tidsödande samt lätt vålla tvistigheter. För taxeringsmyndigheterna med deras många arbetsuppgifter och begränsade tid skulle en dylik årlig värdering av varje aktiebolags förmögenhet bli va synnerligen be- tungande.

Då kommittén sålunda funnit, att en beskattning, progressiv med hänsyn till räntabiliteten, icke kan på ett tillfredsställande sätt förverkligas, samt en progressiv beskattning efter inkomstens absoluta storlek liknande den som gäller för enskilda skattskyldiga uppenbarligen är olämplig, har det synts riktigast att på sätt sker i de flesta främmande länder tillämpa en för alla aktiebolag lika skattefot och sålunda övergå till ett system med proportionell beskattning för aktiebolagen. Kommittén är av den uppfattningen, att denna metod i längden kommer att visa sig mera rättvis än det hit- tills brukade systemet, sådant detta av praktiska skäl har måst utformas.

En övergång till proportionell beskattning för aktiebolagen underlättar även lösningen av frågan om de ekonomiska föreningarnas beskattning. Den nuvarande metoden, enligt vilken skatten för de ekonomiska föreningarna stiger progressivt alltefter inkomstens storlek, verkar enligt kommitténs mening i många fall obillig. Då de stora föreningarna i allmänhet ha större vinster än de mindre, få de förra enbart på grund av sin storlek vidkän- nas hårdare beskattning än de mindre föreningarna. Av den förut refere- rade statistiska undersökningen rörande bl. a. de ekonomiska föreningarnas beskattning framgår, att medelskattesatsen för år 1937 (i avseende å stats- skatter och kommunal progressivskatt) för föreningarna inom konsument- och jordbrukskooperationen var så hög som något över 16 %. Då denna skattesats är den som för närvarande utgår för aktiebolag med en inkomst- procent av c:a 26, är beskattningens relativa belastning å dessa föreningar uppenbar. Denna följd av metoden för progressionens bestämmande tor- de i många fall, särskilt inom jordbrukskooperationen, ha hindrat en önsk- värd konsolidering av föreningarnas ekonomi. Att med det av kommittén förordade nya skattesystemet tillämpa de för fysiska personer föreslagna skalorna (för botten skatt och tilläggsskatt) å de ekonomiska föreningarna skulle endast skärpa den påtalade orättvisan; att låta dessa beskattas blott enligt skalan för botten skatten skulle innebära alltför stor skattelindring för flertalet föreningar. En progressiv beskattning av de ekonomiska för- eningarna efter deras verkliga räntabilitet torde av skäl, som bolagsskatte- beredningen anfört, stöta på ännu större tekniska svårigheter än som är fallet i fråga om aktiebolagen.

Nu anförda omständigheter — liksom ock den stora fördelen, att lik- ställighet i beskattningen med aktiebolagen härigenom skulle vinnas — ha föranlett kommittén att upptaga förslaget om proportionell beskattning även för ekonomiska föreningar. I detta sammanhang vill kommittén som sin uppfattning anföra, att oberoende av spörsmålet om metoden för aktiebo- lagens beskattning en lösning av frågan om de ekonomiska föreningarnas

beskattning enligt denna linje synes ofrånkomlig. Då det i längden skulle bli ohållbart med olika regler för beskattningen av de båda organisationsformerna, ligger även häri ett vägande skäl för aktiebolagens övergång till proportionell beskattning.

Kommitténs inställning till frågan om beskattningsmetoden för aktiebolag och ekonomiska föreningar har även påverkats av dess ställningstagande rörande andra frågor under utredningsarbetet.

Beträffande fysiska personers statsbeskattning har kommittén föreslagit, att skatteskalen för den rörliga delen av inkomst- och förmögenhetsskatten, bottenkatten, skulle stanna vid en skattesats av 6.5 % i högsta skiktet (vid grundbeloppsnivå). Mot denna begränsning av rörligheten av de fysiska personernas beskattning skulle illa svara en rörlig, progressiv beskattning av aktiebolagen med de höga skattesatser, som skulle komma att gälla aktiebolagen med den högsta räntabiliteten. En skattesats å t. ex. 20 % vid grundbeloppsnivå skulle vid uttagning av 130 % komma att höjas till 26 %. Att vid en progressiv beskattning binda topparna av skalan i en fast skatt torde, åtminstone för aktiebolagens vidkommande, icke vara tekniskt genomförbart och skulle för övrigt giva sakligt föga tillfredsställande resultat.

En annan punkt, där frågan om beskattningsmetoden för aktiebolagen och de ekonomiska föreningarna är betydelsefull, är spörsmålet om avdrag för värdeminskning å inventarier m. m. Såsom i kap. VIII av betänkandet närmare utvecklas, föreslår kommittén för de affärsdrivande juridiska personerna en i huvudsak fri rätt till avskrivning å inventarier (inkl. maskiner), varemot skulle svara skatteplikt för ifrågavarande skattskyldiga beträffande vinster å försäljning av sådana tillgångar, som den fria avskrivningsrätten avser. Den risk som till äventyrs kunde finnas, att vid tillämpning av dylika regler de juridiska personerna, därest progressiv beskattning alltjämt skulle vara gällande för dem, kunde bereda sig fördelar genom att förlägga värdeminskningsskatten till ur beskattningssynpunkt gynnsamma år torde med tillämpandet av en proportionell skatt knappast föreligga.

En övergång från progressiv till proportionell statsbeskattning för aktiebolag och ekonomiska föreningar medför såsom en oundviklig konsekvens, att jämväl den kommunala progressivskatten avskaffas för dessa juridiska personer. Bolagsskatteberedningens och 1936 års departementspromemorias förslag härutinnan mötte icke någon gensaga hos de hörda myndigheterna. Då kommittén, på sätt i kapitel III omförmäles, gemensamt med kommunalskatteberedningen tillstyrkt avskaffande av den kommunala progressivskatten i dess helhet, torde det icke vara nödvändigt att här särskilt ingå på frågan om verkningarna för kommunerna av förlusten av kommunal progressivskatt från de juridiska personerna.

Vad därefter beträffar skatteprocenten för den proportionella skatt, som skall uttagas av aktiebolag och ekonomiska föreningar, har kommittén enligt de allmänna utgångspunkter, som enligt framställningen i kap. IV

gällt för utredningen, förutsatt, att de juridiska personerna skulle framdeles få bära en relativt större andel av den sammanlagda beskattningen än hittills. Närmare bestämt skulle i det nya systemet, räknat å 1936 års skatteunderlag, c:a 55 miljoner kronor vid grundbeloppsnivå uttagas av juridiska personer, därav c:a 47·5 miljoner kronor av svenska aktiebolag.

Då enligt officiella uppgifter det vid 1936 års taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet för svenska aktiebolag (inklusive den del av försäkringsaktiebolags inkomst, som icke belöper å aktieägarna i denna deras egenskap) uppgick till 478 miljoner kronor, innebär nyssnämnda förutsättning, att skattefoten för aktiebolagen bör sättas till 10. Kommittén föreslår fördenskull en proportionell skatt av 10 % vid grundbelopp för aktiebolagen och de ekonomiska föreningarna. Såsom en jämförelse kan nämnas, att vid 1936 års taxering medelskatteprocenten (avseende statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, utjämningskatt och kommunal progressivskatt) för aktiebolagen utgjorde 10·25. Enligt vad förut framhållits, lämnar emellertid det nya systemet i sin helhet å 1936 års skatteunderlag — ändrat genom de av kommittén föreslagna grunderna för familjebeskattningen — först vid en utdebitering å c:a 110 % av bottenskatten lika stor avkastning som 1936 års statsskatter och kommunala progressivskatt representera. På grund härav innebär i realiteten en skattefot av 10 % (vid grundbeloppsnivå) i genomsnitt någon skatteskärpning för aktiebolagen. För aktiebolag, som driver rörelse i orter med låg kommunalbeskattning, torde dessutom inträda skatteökning därigenom, att den höjning av den allmänna kommunalskatten, som kan följa av den kommunala progressivskattens borttagande, måhända icke skulle fullt kompenseras genom skattelindrande åtgärder från statens sida. En skattesats å 10 % betalas enligt 1937 års grunder av aktiebolag med en inkomstprocent av 12—12·5, en skattesats å 11 % av bolag, vars inkomstprocent utgör c:a 14.

Med den av kommittén föreslagna skattefoten, 10 %, skulle den sammanlagda statsskatten för aktiebolagen, räknat å skatteunderlaget enligt 1936 års taxering, utgöra vid uttagande av resp. 90, 100, 110, 120 och 130 % av grundbeloppet resp. 43·0, 47·8, 52·6, 57·4 och 62·1 miljoner kronor. År 1936 erlades av svenska aktiebolag sammanlagt 49·0 miljoner kronor i statsskatt och kommunal progressivskatt.

För utrönande av verkningarna av en proportionell beskattning av aktiebolag, därest grundbeloppet bestämmes till 10 % av beskattningsbart belopp, har kommittén på grundval av det förut omförmälda statistiska materialet från 1936 års taxering låtit *dels* beträffande ett stort antal aktiebolag av olika storlek och verksamhetsart uträkna de skatter, som skulle ha utgått vid tillämpning av den föreslagna skattefoten, *dels ock* sammanställa två tabeller, avseende samtliga aktiebolag (se sid. 190—193).

I den ena av dessa tabeller ha aktiebolagen alltefter inkomstprocentens storlek indelats i tolv grupper. För en var av dessa grupper meddelas uppgifter rörande antal, taxerat belopp och summa skatter år 1936 samt den skatt, som vid tillämpning av den ifrågasatta proportionella skatten skulle

Tabell, utvisande för svenska aktiebolag verkningarna av en propor-

Aktiebolagen med fördelning

Inkomstprocent	Antal	Taxerat (= beskatt- ningsbart) belopp år 1936, kr.	Summa statsskatter ¹ och komm. progr.-skatt år 1936, kr.	Proportionell skatt i kronor förslag, 10 % av beskattnings-		
				90 %	100 %	110 %
T. o. m. 4 %	3 167	29 145 400	743 202	2 623 086	2 914 540	3 205 994
Över 4 > 7 >	1 806	63 167 200	2 407 827	5 685 048	6 316 720	6 948 392
> 7 > 10 >	1 220	70 366 100	4 852 156	6 332 949	7 036 610	7 740 271
> 10 > 15 >	1 253	119 015 000	11 503 431	10 711 350	11 901 500	13 091 650
> 15 > 20 >	682	70 663 900	9 148 637	6 359 751	7 066 390	7 773 029
> 20 > 30 >	640	47 876 100	7 239 672	4 308 849	4 787 610	5 266 371
> 30 > 50 >	375	26 254 300	5 024 038	2 362 887	2 625 430	2 887 973
> 50 > 75 >	116	4 278 000	966 607	385 020	427 800	470 580
> 75 > 100 >	44	1 564 800	379 404	140 832	156 480	172 128
> 100 > 125 >	18	400 500	100 492	36 045	40 050	44 055
> 125 > 150 >	17	334 900	85 011	30 141	33 490	36 839
> 150 %	99	18 319 400	3 903 288	1 648 746	1 831 940	2 015 134
Samtliga	9 437	451 385 600	46 353 765	40 624 704	45 138 560	49 652 416

¹ Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, 170 % av grundbeloppet, samt utjämningskatt.

utgå vid uttagande av 90, 100, 110, 120 och 130 % av grundbeloppet, 10 %.

Vidare har uträknats den ökning eller minskning av skatten i förhållande till 1936 års skatt som skulle uppkomma i de olika fallen.

Det torde böra än en gång erinras därom, att av förut anförda skäl i tabellen upptagna summor för taxerat belopp samt skatter år 1936 icke helt överensstämmer med uppgifterna i den officiella statistiken rörande skatte-taxeringarna. Detta är emellertid utan betydelse för det ändamål, som tabellerna skola tjäna. Det torde för övrigt vara överflödigt att ur tabellen framdraga några särskilda siffror, enär av densamma klart framgår vilka verkningar som den föreslagna beskattningsmetoden skulle medföra för aktiebolag med olika skatteprocent.

I den andra tabellen ha aktiebolagen i stället fördelats efter verksamhetens art i de förut omförmälda 25 grupperna. Av den förut lämnade redogörelsen för den statistiska undersökningen har framgått, vilka bolagsgrupper som i stort sett skulle vinna på systemomläggningen och vilka som skulle få vidkännas skatteökning. Ifrågavarande tabell visar förskjutningens omfattning. Den största skatteökningen, såväl absolut som procentuellt, skulle drabba bankerna; även för grupperna träindustri, bruksrörelse, järnvägsrörelse, fastighetsförvaltning och gruvindustri skulle år 1936 en proportionell beskattning med den föreslagna skattefoten varit betydligt ogynnsammare än den enligt gällande grunder bestämda skatten. Bland de grupper, som skulle

tionell statsskatt å 10 procent, vid olika procenttal av grundbeloppet.

efter inkomstprocentens storlek.

enl. kommitténs bart belopp, vid		Ökning (+) eller minskning (-) i kronor vid				
120 %	130 %	90 %	100 %	110 %	120 %	130 %
3 497 448	3 788 902	+1 879 884	+2 171 338	+2 462 792	+2 754 246	+3 045 700
7 580 064	8 211 736	+3 277 221	+3 908 893	+4 540 565	+5 172 237	+5 803 909
8 443 932	9 147 593	+1 480 793	+2 184 454	+2 888 115	+3 591 776	+4 295 437
14 281 800	15 471 950	- 792 081	+ 398 069	+1 588 219	+2 778 369	+3 968 519
8 479 668	9 186 307	-2 788 886	-2 082 247	-1 375 608	- 668 969	+ 37 670
5 745 132	6 223 893	-2 930 823	-2 452 062	-1 973 301	-1 494 540	-1 015 779
3 150 516	3 413 059	-2 661 151	-2 398 608	-2 136 065	-1 873 522	-1 610 979
513 360	556 140	- 581 587	- 538 807	- 496 027	- 453 247	- 410 467
187 776	203 424	- 238 572	- 222 924	- 207 276	- 191 628	- 175 980
48 060	52 065	- 64 447	- 60 412	- 56 437	- 52 432	- 48 427
40 188	43 537	- 54 870	- 51 521	- 48 172	- 44 823	- 41 474
2 198 328	2 381 522	-2 254 542	-2 071 348	-1 888 154	-1 704 960	-1 521 766
54 166 272	58 680 128	-5 729 061	-1 215 205	+3 298 651	+7 812 507	+12 326 363

vinna på en tillämpning av de föreslagna nya grunderna, märkas främst monopolbolagen, metall- och maskinindustrien och bryggerierna.

Monopolbolagen (vin- & spritcentralen, spritförsäljningsaktiebolagen, tobaksmonopolet och tipstjänst) skulle enligt tablån få en skattesänkning i förhållande till år 1936 med 2'13 miljoner kronor, om det nya systemet uttages med grundbeloppet, och med 1'85 miljon kronor, om 110 % av grundbeloppet fastställs. Denna vinstökning tillfaller statsverket och användes i huvudsak till allmänna statsändamål. I den mån man anser att denna merinkomst för staten är att likställa med skatt, skulle den förut öförmälda höjningen av aktiebolagens totalbeskattning bli ännu något större.

Den av kommittén verkställda utredningen bestyrker, att den ifrågasatta omläggningen av aktiebolagens beskattning är av betydande räckvidd samt medför avsevärda verkningar för många aktiebolag i form av höjning eller sänkning av skatten. Ett sådant resultat måste emellertid enligt sakens natur uppstå vid varje mera omfattande beskattningsreform. I förevarande fall bli skattehöjningarna för bolag med låg inkomstprocent mera kännbara på grund av den relativt höga skattefot för den proportionella skatten, vilken framkommit såsom resultat av den företagna avvägningen av skattebördan mellan fysiska och juridiska personer.

Vid bedömning av de olägenheter, som temporärt kunna visa sig i samband med reformens genomförande, bör emellertid beaktas, att en låg skatte-

Tabell, utvisande för svenska aktiebolag verkningarna av en propor-

Aktiebolagen med fördelning

Grupp	Verksamhetsart	Antal	Taxerat (= beskattningsbart) belopp år 1936, kr.	S:a statsskatter ¹ och komm. progr.-skatt år 1936		Proportionell skatt i 10 % av be-	
				kr.	%	90 %	100 %
1	Banker	31	34 133 500	2 021 305	5·92	3 072 015	3 413 350
2	Bankirrörelse m. m.	153	4 091 500	345 962	8·46	368 235	409 150
3	Fastighetsförvaltning	1 136	15 171 900	1 203 531	7·93	1 365 471	1 517 190
4	Försäkringsrörelse	44	12 306 800	1 092 057	8·87	1 107 612	1 230 680
5	Jordbruk o. d.	67	1 111 400	76 376	6·87	100 026	111 140
6	Bruksrörelse.....	36	16 531 800	1 102 316	6·67	1 487 862	1 653 180
7	Bryggerier	145	16 032 000	1 965 232	12·26	1 442 880	1 603 200
8	Elektr.- o. kraftverk.....	229	8 652 400	957 768	11·07	778 716	865 240
9	Gruvindustri	19	11 563 400	812 554	7·03	1 040 706	1 156 340
10	Kemisk-teknisk industri	222	25 561 100	2 602 683	10·18	2 300 499	2 556 110
11	Livsmedelsindustri.....	353	20 480 400	1 860 769	9·09	1 843 236	2 048 040
12	Läderindustri m. m.....	281	10 205 400	1 003 197	9·83	918 486	1 020 540
13	Metall- o. maskinindustri.....	770	99 543 300	11 760 627	11·81	8 958 897	9 954 330
14	Träindustri	513	35 622 000	2 841 374	7·98	3 205 980	3 562 200
15	Sten-, ler- o. annan jordindustri	287	13 270 300	1 507 944	11·36	1 194 327	1 327 030
16	Textilindustri	180	15 649 500	1 493 078	9·54	1 408 455	1 564 950
17	Tryckeri- o. pappersförädl.-ind.	386	11 724 000	1 281 775	10·93	1 055 160	1 172 400
18	Agenturrörelse m. m.	1 109	14 483 200	1 686 059	11·64	1 303 488	1 448 320
19	Varuhandel	2 761	35 241 500	3 926 301	11·14	3 171 735	3 524 150
20	S. k. monopolbolag	79	27 462 900	4 872 978	17·74	2 471 661	2 746 290
21	Järnvägstrafik m. m.....	116	9 834 500	603 995	6·14	885 105	983 450
22	Rederier m. m.	163	7 823 300	723 255	9·23	704 097	782 330
23	Hotellrörelse m. m.	236	3 474 800	451 641	13·00	312 732	347 480
24	Teaterörelse m. m.	81	1 143 300	127 336	11·14	102 897	114 330
25	Diverse (skolor m. m.).....	40	271 400	34 652	12·77	24 426	27 140
	Summa	9 437	451 385 600	46 353 765	10·27	40 624 704	45 138 560

¹ Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, 170 % av grundbeloppet, samt utjämningskatt.

procent innebär, att det redovisade kapitalet är relativt högt i förhållande till vinsten. Även vid en proportionell skatt skulle skatten för aktiebolag av denna typ bliva låg i förhållande till kapitalets och därmed även företagens storlek och dess kostnader i övrigt. Endast där det för närvarande redovisade kapitalets storlek är större än som motsvaras av det verkliga värdet av befintliga tillgångar kan det tänkas, att berörda betraktelsesätt ej motsvaras av verkligheten. I dessa fall, där nedsättning av kapitalet borde äga rum, har skatt emellertid enligt nu gällande bestämmelser utgått med lägre belopp än det som bort åläggas bolaget enligt grunderna för systemet.

tionell statsskatt å 10 procent vid olika procenttal av grundbeloppet.

efter verksamhetsarten.

kronor enligt kommitténs förslag, skattningsbart belopp, vid			Ökning (+) eller minskning (-) i kronor vid				
110 %	120 %	130 %	90 %	100 %	110 %	120 %	130 %
3 754 685	4 096 020	4 437 355	+ 1 050 710	+ 1 392 045	+ 1 733 380	+ 2 074 715	+ 2 416 050
450 065	490 980	531 895	+ 22 273	+ 63 188	+ 104 103	+ 145 018	+ 185 933
1 668 909	1 820 628	1 972 347	+ 161 940	+ 313 659	+ 465 378	+ 617 097	+ 768 816
1 353 748	1 476 816	1 599 884	+ 15 555	+ 138 623	+ 261 691	+ 384 759	+ 507 827
122 254	133 368	144 482	+ 23 650	+ 34 764	+ 45 878	+ 56 992	+ 68 106
1 818 498	1 983 816	2 149 134	+ 385 546	+ 550 864	+ 716 182	+ 881 500	+ 1 046 818
1 763 520	1 923 840	2 084 160	- 522 352	- 362 032	- 201 712	- 41 392	+ 118 928
951 764	1 038 288	1 124 812	- 179 052	- 92 528	- 6 004	+ 80 520	+ 167 044
1 271 974	1 387 608	1 503 242	+ 228 152	+ 343 786	+ 459 420	+ 575 054	+ 690 688
2 811 721	3 067 332	3 322 943	- 302 184	- 46 573	+ 209 038	+ 464 649	+ 720 260
2 252 844	2 457 648	2 662 452	- 17 533	+ 187 271	+ 392 075	+ 596 879	+ 801 683
1 122 594	1 224 648	1 326 702	- 84 711	+ 17 343	+ 119 397	+ 221 451	+ 323 505
10 949 763	11 945 196	12 940 629	-2 801 730	-1 806 297	- 810 864	+ 184 569	+ 1 180 002
3 918 420	4 274 640	4 630 860	+ 364 606	+ 720 826	+ 1 077 046	+ 1 433 266	+ 1 789 486
1 459 733	1 592 436	1 725 139	- 313 617	- 180 914	- 48 211	+ 84 492	+ 217 195
1 721 445	1 877 940	2 034 435	- 84 623	+ 71 872	+ 228 367	+ 384 862	+ 541 357
1 289 640	1 406 880	1 524 120	- 226 615	- 109 375	+ 7 865	+ 125 105	+ 242 345
1 593 152	1 737 984	1 882 816	- 382 571	- 237 739	- 92 907	+ 51 925	+ 196 757
3 876 565	4 228 980	4 581 395	- 754 566	- 402 151	- 49 736	+ 302 679	+ 655 094
3 020 919	3 295 548	3 570 177	-2 401 317	-2 126 688	-1 852 059	-1 577 430	- 1 302 801
1 081 795	1 180 140	1 278 485	+ 281 110	+ 379 455	+ 477 800	+ 576 145	+ 674 490
860 563	938 796	1 017 029	- 18 158	+ 60 075	+ 138 308	+ 216 541	+ 294 774
382 228	416 976	451 724	- 138 909	- 104 161	- 69 413	- 34 665	+ 83
125 763	137 196	148 629	- 24 439	- 13 006	- 1 573	+ 9 860	+ 21 293
29 854	32 568	35 282	- 10 226	- 7 512	- 4 798	- 2 084	+ 630
49 652 416	54 166 272	58 650 128	-5 729 061	-1 215 205	+3 298 651	+ 7 812 507	+12 326 363

Vidare vill kommittén i detta sammanhang erinra om sitt förut omnämnda förslag att tillerkänna bland annat aktiebolagen en i stort sett fri rätt till avskrivning å maskiner och inventarier. Genom utnyttjande av denna rätt kan övergången till den proportionella beskattningen underlättas.

Kommittén har övervägt att för beredande av större möjligheter för aktiebolag med låg inkomstprocent till anpassning efter de förändrade beskattningsförhållandena föreslå en övergångsarrangering vid införandet av den proportionella beskattningen. Enligt ett av kommittén utarbetat utkast till sådan övergångsbestämmelse skulle först under tredje året efter lagstiftning-

gens ikraftträdande i övrigt omläggningen vara helt genomförd. Under de två övergångsåren skulle tillämpas skalor med mindre antal skikt än gällande skala; procentsatserna i skalorna skulle från båda hållen tendera mot 10. För lägsta skiktet, aktiebolag med inkomstprocent understigande 4, skulle exempelvis skattesatsen (vid grundbeloppsnivå) stiga från nuvarande 2·55 % till 5 % första året och 7·5 % andra året för att tredje året uppnå det definitiva procenttalet 10.

Vid bedömande av frågan om en övergångsanordning har kommittén dock icke kunnat bortse från det samband som denna fråga äger med spørsmålet om den fria avskrivningsrätten. Därest den ifrågasatta rätten för aktiebolagen att efter relativt fritt bedömande verkställa avskrivningar å maskiner och inventarier omedelbart infördes men den proportionella skatten tillämpades först efter en övergångstid, skulle utan tvivel avskrivningsrätten komma att i stor utsträckning begagnas av de bolag med förhållandevis hög inkomstprocent, för vilka en skattesänkning enligt övergångsbestämmelsen vore säker. Den samlade skatteintäkten skulle härigenom komma att nedgå i icke oväsentlig grad. Berörda omständigheter äro enligt kommitténs mening av den vikt, att det kan starkt ifrågasättas, om den fria avskrivningsrätten för aktiebolag kan medgivas under annan förutsättning än att den proportionella beskattningen samtidigt fullt genomföres. Kommittén har på grund härav icke funnit sig böra framlägga förslag om övergångsbestämmelse.

Beträffande de ekonomiska föreningarna kan på grundval av de förut meddelade statistiska uppgifterna från 1937 års taxering lätt uträknas, vilka konsekvenser en omläggning av beskattningen till proportionell skatt med ett grundbelopp av 10 % skulle medföra för dem som helhet betraktade. Den år 1937 utgående skatten, 3·97 miljoner kronor, skulle sänkas till 3·33 miljoner kronor vid nivå 110 % för det nya systemet och till 3·03 miljoner kronor vid grundbeloppsnivå för detsamma. Tager man varje grupp för sig, finnes, att för föreningar inom konsumentkooperationen skatten skulle sänkas från 2·13 miljoner kronor till 1·45 miljon kronor (nivå 110 %) resp. 1·32 miljon kronor (grundbeloppsnivå) och för föreningar inom jordbrukskooperationen från 1·07 miljon kronor till 0·72 miljon kronor (nivå 110 %) resp. 0·66 miljon kronor (grundbeloppsnivå). För bostadsföreningar skulle däremot inträda någon skattehöjning, nämligen från 0·33 miljon kronor till 0·44 miljon kronor (grundbeloppsnivå) resp. 0·48 miljon kronor (110 %), likaså för gruppen »övriga föreningar», där skatten skulle höjas från 0·44 miljon kronor till 0·61 miljon kronor (grundbeloppsnivå), resp. 0·67 miljon kronor (110 %). För de särskilda föreningarna bliva naturligen ändringarna i vissa fall relativt större; särskilt framträda här skattelindringarna för de största föreningarna, för vilka skattesatsen enligt nuvarande regler är mycket hög. I de fall, där skatteökning skulle uppkomma, torde denna icke överstiga föreningarnas ekonomiska bärkraft.

Särskilda spörsmål rörande beskattningen av aktiebolag och ekonomiska föreningar.

I anslutning till de problem, som kommittén nu behandlat, uppställa sig andra frågor som böra prövas vid den allmänna översynen av skattesystemet, såsom vissa spörsmål beträffande försäkringsföretagens beskattning, den skatterättsliga behandlingen av de kooperativa företagens rabatter och pristillägg, införande av kupongskatt för aktieutdelningar m. m. Dessa och andra frågor komma att av kommittén upptagas till behandling i senare sammanhang. Jämväl torde en översyn bliva erforderlig av sådana skatter, som äro avsedda att i skilda hänseenden komplettera skattesystemet, särskilt utskiftnings- och ersättningsskatterna. I en punkt synes det vara behöfligt att redan nu företaga åtgärd rörande denna kompletterande beskattning, nämligen i fråga om höjning av utskiftningsskatten.

Utskiftningsskatt erlægges till staten av svenskt aktiebolag, som i samband med nedsättning av aktiekapital eller vid bolagets upplösning utskiftar tillgångar, å därvid utskiftat belopp, i den mån detta icke är att anse såsom återbäring av tillskjutet belopp. Utskiftningsskatten är sålunda en skatt å besparade vinstmedel, vilka ej i vanlig ordning utdelats utan tillfalla aktieägarna först i samband med bolagets upplösning eller nedsättning av aktiekapital. Skatten utgör 5 procent å det belopp som sålunda skall beskattas. När ett företag bedrivs i aktiebolagets form, utgör skatten å utdelningarna den från skattesystemets utgångspunkter primära skatten, genom vilken vederbörlig hänsyn tages till aktieägarnas skatteförmåga. Skatten å själva aktiebolagen avser i första hand att åstadkomma merbeskattning av inkomster förvärvade genom bolagen. Den omständigheten, att vid ett bolags upplösning ingen del av de till aktieägarna utskiftade beloppen beskattas såsom utdelning hos dessa, betecknar alltså en lucka i systemet. Denna utfylles genom utskiftningsskatten, i det att vid utskiftningen en proportionell skatt uttages av aktiebolaget i stället för skatt direkt å aktieägarna. Utskiftningsskattens karaktär framstår särskilt tydligt, om man jämför med förhållandet i fråga om ekonomiska föreningar. Beträffande dessa förefinnes nämligen ej någon sådan lucka som beträffande aktiebolagen, utan besparade vinstmedel, som utskiftas i samband med föreningens upplösning, beskattas såsom utdelning hos föreningsdelägarna i vanlig ordning. Utskiftningsskatten har sålunda intet direkt samband med aktiebolagens nuvarande beskattning efter räntabiliteten. Dess utformning bestämmes i stället helt av aktieägarnas egen progressiva beskattning.

Anledningen till att utskiftningsskatten infördes var emellertid ej biott den, att därigenom en lucka i skattesystemet blev i viss mån tilltäppt, utan också den, att en tendens hade förmärkts att systematiskt utnyttja den möjlighet till erhållande av skattefrihet som förelåg, i det man i stället för att utdela vinster i vanlig ordning upplöste aktiebolagen och eventuellt bildade nya bolag.

Bolagsskatteberedningen föreslog höjning av skattesatsen för utskiftningskatten från 5 till 10 %. Beredningen framlade emellertid i detta sammanhang även vissa andra förslag, bl. a. om restitution i vissa fall av utskiftningskatt för belopp, som vid utskiftningen tillföle aktiebolag, vilka innehade aktierna i och för sin rörelse.

I sin motivering för förslaget om höjning av utskiftningskatten anförde beredningen bl. a. följande. Valet av den gällande skattesatsen för utskiftningskatten hade i första hand varit betingat därav, att skattesatsen borde i princip ansluta sig till den skattesats, som i genomsnitt skulle hava tillämpats av aktieägarna, därest de besparade vinstmedlen hade under bolagets bestånd utdelats i den mån de intjänats. Emellertid hade skattesatsen bestämts något under den vid tiden före skattens införande genomsnittligt gällande skattesatsen, omkring 7 %, dels enär utdebiteringen på inkomst- och förmögenhetsskatten visade tendens att sjunka och dels enär skälig hänsyn till att skatten skulle utgå även vid fusioner syntes påkalla något lägre procenttal än den genomsnittliga procentsatsen för inkomst- och förmögenhetsskatten. Bifölles beredningens förslag om restitution av utskiftningskatt, vore det icke längre behövt att vid skattesatsens bestämmande taga hänsyn till bolagsfusioner. Enligt beredningens mening erfordrades en högre skattesats även av den anledningen, att utskiftningskatten borde inrymma kompensation jämväl för de kommunala skatter, som aktieägarna undginge genom vinstmedlens fondering hos bolaget. För att utskiftningskatten skulle bättre än dittills fylla sitt syfte att utgöra ersättning för samtliga de skatter, som genom dylik fondering undandroges det allmänna, syntes skattesatsen böra höjas till 10 %. En dylik skattesats syntes för flertalet fall vara tillräcklig, desto hellre som vid utskiftningskattens påläggande ingen hänsyn toges till ränta å sådan gäld, som aktieägaren kunde ha upptagit för aktiernas förvärvande, och ej heller till andra avdrag, som han skulle varit berättigad åtnjuta vid beskattning i vanlig ordning, om medlen utdelats i den mån de intjänats av det utskiftande bolaget.

Bolagsskatteberedningens förslag föranledde i allmänhet ej erinran från myndigheter m. fl., till vilka förslaget remitterats. Kammarrätten tillstyrkte förslaget om skattesatsens höjning men avstyrkte förslaget i vad det rörde restitution i vissa fall av utskiftningskatt, vilket förslag ägde visst samband med andra av kammarrätten likaledes avstyrkta förslag.

Kommittén.

Sedan bolagsskatteberedningens förslag om höjning av utskiftningskatten framlades, har inkomst- och förmögenhetsskatten, givetvis även till den del den träffar aktieutdelningar, rätt avsevärt höjts, och kommittén räknar, såsom av de föregående kapitlen framgår, med att denna höjning måste i stort sett bibehållas. Detta utgör ett skäl för höjning av utskiftningskatten utöver vad beredningen föreslog. Då denna skatt skall utgöra kompensation såväl för stats- som kommunalskatten å utdelningar, torde en lägre skatte-

sats än 12 procent knappast kunna numera ifrågakomma. En skattesats av denna storlek synes också vara erforderlig för att förekomma att större inkomsttagare tillfälligt utnyttja aktiebolagsformen för att hemtaga mer eller mindre tillfälliga större inkomster i fall då de skulle kunna finna det med sin fördel bättre förenligt att betala den skatt, som belöper å aktiebolaget såsom sådant, jämte utskiftningskatten, än att erlægga den personliga skatt, varom fråga skulle varit, om bolaget ej bildats. Den omständigheten, att för vinster, som äro höga i förhållande till bolagets storlek, skatten enligt kommitténs förslag om proportionell beskattning av aktiebolagen kommer att bli avsevärt sänkt, gör det till en angelägenhet av vikt att höjningen av utskiftningskatten nu företages. Det synes också vara betydelsefullt, att denna skattehöjning träder i kraft redan nästkommande år och göres tillämplig å varje bolagsupplösning eller nedsättning av aktiekapitalet, som ej anmälts till registreringsmyndigheten vid tidpunkten för detta betänkandes offentliggörande, d. v. s. omkring den 1 december 1937. Huruvida höjningen av utskiftningskatten i längden kan betraktas som en tillräcklig garanti mot en sådan spekulation i skattelindring som nyss berörts vill kommittén låta vara osagt. Kommittén kommer att sedermera göra denna fråga, så ock övriga med utskiftningskatten sammanhängande frågor till föremål för ytterligare överbäganden. Det må i detta sammanhang allenast framhållas, att genomförandet av bolagsskatteberedningens förslag om restitution i vissa fall av utskiftningskatt närmast föranletts av dess förslag att beskatta vinst på försäljning av aktier i rörelse m. m. som inkomst av rörelse. Detta förslag upptages ej av kommittén (se kapitel VIII, sid. 231). Låt vara att vissa skäl torde kunna anföras för åtgärder i liknande syfte även om nämnda motivering bortfaller, så torde det dock vara klart, att dylika åtgärder ej äro att betrakta som ett nödvändigt villkor för att utskiftningskatten skall kunna höjas. Kommittén kan till stöd för denna sin uppfattning åberopa kammarrättens ståndpunkt. En i och för sig starkt påkallad höjning av utskiftningskatten så snart som möjligt torde alltså ej behöva hindras därav, att rörande densamma uppstå vissa andra spörsmål, vilka tarva undersökning.

Kommittén föreslår alltså, att skattesatsen för utskiftningskatten höjes från 5 till 12 procent.

Beskattningen av övriga juridiska personer.

Utländska juridiska personer.

Utländska bolag och andra utländska juridiska personer beskattas för närvarande enligt den för fysiska personer gällande progressiva skatteskalen. Det beskattningsbara beloppets storlek blir sålunda helt avgörande för skattens storlek. Orsaken till att för utländska juridiska personer denna metod genomgående använts för skattens bestämmande är i främsta rummet att det icke ansetts möjligt att för de egentliga utländska bolagen med deras högst olikartade juridiska konstruktion på ett tillfredsställande sätt fastställa

kapitalets storlek; då dessa bolag endast äro inskränkt skattskyldiga här i riket, skulle för övrigt den svenska inkomstens förhållande till kapitalet icke giva ett riktigt mått på räntabiliteten. De utländska juridiska personerna äro icke underkastade extra inkomst- och förmögenhetsskatt. De erlægga däremot övriga statsskatter samt kommunal progressivskatt i den mån skattskyldighet för inkomst eller förmögenhet föreligger.

Bolagsskatteberedningen föreslog, att de utländska bolagens beskattning skulle göras proportionell med samma skattesats som enligt beredningens förslag skulle gälla för svenska aktiebolag och ekonomiska föreningar.

Jämväl i 1936 års *departementspromemoria* samt i *propositionen nr 232 till 1936 års riksdag* förordades för de utländska juridiska personerna övergång till proportionell beskattning samt i fråga om skattesatsen likställighet med svenska aktiebolag och juridiska personer. Beträffande utländska oskifta dödsbon samt utländska familjestiftelser föreslogs dock, att de i likhet med motsvarande svenska juridiska personer skulle beskattas enligt den för enskilda personer föreslagna progressiva skatteskalen. I propositionen erinrades, att förslaget beträffande utländska juridiska personer torde vara direkt betingat av sådana avtal med främmande makter, som för dylika skattskyldiga fastställa nationell behandling.

Kommittén har även beträffande de utländska bolagen införskaffat statistiskt material från 1937 års taxering. Såsom av tabellerna 1 och 2 till bilaga A framgår, voro i hela landet ifrågavarande skattskyldiga nämnda år endast 49 till antalet. Det taxerade beloppet uppgick till 1'93 miljon kronor, och medeltalet för skattskyldig var följaktligen c:a 39 000 kronor. Sammanlagda beloppet av statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, utjämningskatt och kommunal progressivskatt utgjorde 0'36 miljon kronor. Medelskatteprocenten var sålunda icke mindre än 18'63.

I likhet med vad tidigare föreslagits vill kommittén för sin del förorda, att utländska oskifta dödsbon och utländska familjestiftelser beskattas lika med motsvarande svenska kategorier, alltså enligt de för fysiska personer föreslagna skalorna för inkomst- och förmögenhetsskatten. Beträffande övriga utländska juridiska personer föreslår kommittén, att de skola erlægga inkomst- och förmögenhetsskatt enligt den för svenska aktiebolag och svenska ekonomiska föreningar ifrågasatta beskattningsnormen, således proportionell skatt med en grundbeloppsprocent av 10. Denna lösning av spørsmålet om de utländska juridiska personernas beskattning synes vara den enda möjliga redan av hänsyn till de förut omförmälda avtalen med vissa främmande makter. I och med det att svenska ekonomiska föreningar icke längre skulle beskattas enligt de för fysiska personer gällande skatteskalorna saknas anledning att tillämpa nämnda skalor å andra utländska juridiska personer än oskifta dödsbon och familjestiftelser.

Såsom förut antytts erlægga enligt nu gällande bestämmelser utländska juridiska personer skatt för här i riket nedlagd förmögenhet såväl genom förmögenhetsdelen i den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten som i form av särskild förmögenhetsskatt (därest nämnda förmögenhet överstiger

50 000 kronor). Då svenska aktiebolag och svenska ekonomiska föreningar äro befriade från förmögenhetsbeskattning, kunde det ha synts ligga nära till hands att även härutinnan genomföra likställighet med dessa vid beskattningen av utländska juridiska personer. Då emellertid andel i de senares förmögenhet vanligen ej tillkommer i Sverige bosatta fysiska personer, innebär beskattning av den juridiska personen för förmögenheten den enda möjligheten att träffa den verkliga ägaren. Beträffande svenska aktiebolag och ekonomiska föreningar beskattas ju aktie- eller andelsägaren för värdet av sin del i den juridiska personens förmögenhet. På grund härav har kommittén funnit sig böra föreslå, att för här i riket nedlagd förmögenhet, som äges av utländsk juridisk person, skall erläggas förmögenhetsskatt enligt förordningarna om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt samt om särskild skatt å förmögenhet.

De av kommittén föreslagna ändringarna beträffande utländska juridiska personer kunna beräknas medföra en skattesänkning från 0·36 miljon kronor till 0·21 miljon kronor, därest 110 % av bottenkattens grundbelopp uttages, och till 0·19 miljon kronor, därest 100 % av detsamma uttages. Härvid ha icke tagits i betraktande de obetydliga förskjutningar, som skulle följa av förmögenhetsbeskattningens omläggning.

Sparbanker.

Sparbanker utgöra enligt nu gällande grunder statlig inkomst- och förmögenhetsskatt efter ett grundbelopp av 4 %.

Före 1928 års lagstiftning beskattades sparbankerna enligt den för enskilda personer gällande skatteskalen; medelskatteprocenten vid grundbeloppsnivå var något över 5. Då denna beskattningsnorm ansågs mindre rättvis, beslöts år 1928 övergång till proportionell beskattning för sparbankerna, varvid fastställdes en något högre grundbeloppsprocent än för övriga proportionellt beskattade juridiska personer, nämligen 4.

Bolagsskatteberedningen föreslog, att skatteprocenten för sparbankerna skulle sättas lika med skattesatsen för aktiebolag m. fl., d. v. s. till 5 % vid den av bolagsskatteberedningen antagna grundbeloppsnivån. Såsom en grund för detta förslag, vilket innebar någon sänkning av sparbankernas beskattning, åberopades bl. a., att därigenom likställighet skulle vinnas med andra bankinrättningar.

I 1936 års *departementspromemoria* ifrågasattes, att sparbankerna, som bedreve sin verksamhet i viss konkurrens med affärsbanker och andra kreditinrättningar, borde beskattas efter samma grund som dessa. I anledning härav föreslogs, att grundbeloppet fastställdes till 7 % i stället för 5·5 %, till vilken skattesats den höjda grundbeloppsnivån i varje fall skolat föranleda. Enligt vad i promemorian anfördes, torde skattehöjningen, som ej spelade någon nämnvärd roll för sparbankernas ekonomi, innebära ett återförande av sparbankernas sammanlagda beskattning till ungefär den genomsnittliga höjd, som gällde före 1928 års lagstiftning. Förslaget tillstyrktes

av riksräkenskapsverket samt flera länsstyrelser men avstyrktes av kammarrätten.

I *propositionen nr 232 till 1936 års riksdag* föreslogs icke annan höjning av skattesatsen än den som motiverades av den i propositionen antagna grundbeloppsnivån, alltså från 4 till 6 %. Departementschefen anförde, att likställigheten mellan sparbankerna och andra affärsdrivande juridiska personer måste anses i och för sig önskvärd, men han fann dock ej tillräckliga skäl vara förebragta för höjning till den skattesats, som skulle gälla för aktiebolag och ekonomiska föreningar.

Den av *kommittén* verkställda undersökningen rörande taxeringen år 1937 av vissa juridiska personer visar, att de 442 nämnda år taxerade sparbankerna hade ett sammanlagt taxerat belopp å 23·13 miljoner kronor, alltså c:a 52 000 kronor i medeltal. Med en skattesats å 6·8 % blev den sammanlagda skattesumman 1·57 miljon kronor.

Den av *kommittén* förutsatta grundbeloppsnivån för det nya skattesystemet ligger c:a 55 % högre än nuvarande grundbeloppsnivå. En anpassning av för sparbankerna nu gällande grundbelopp, 4 %, till den nya nivån skulle alltså innebära en höjning av grundbeloppet till 6·2 %. *Kommittén* har emellertid funnit sig böra upptaga det i 1936 års departementspromemoria framförda förslaget om likställighet i beskattningshänseende mellan å ena sidan sparbanker och å andra sidan aktiebolag och ekonomiska föreningar. Med hänsyn dels till den utveckling och styrka, sparbankerna nått, och dels därtill, att sparbankernas uppgift att befordra sparsamhet genom inlåning av smärre sparkapital numera delas av andra kreditinstitutioner, torde enligt *kommitténs* mening något bärande motiv för att tillerkänna sparbankerna någon särställning i skatteavseende i förhållande till andra kreditinrättningar ej föreligga. Såsom i kapitel VIII närmare omförmåles föreslår *kommittén* bestämmelser, varigenom behörig nedskrivning av värdet å sparbankers obligationer och likartade tillgångar i hög grad underlättas. Med tillämpning av dessa bestämmelser kunna de av sparbankerna redovisade vinsterna väntas bli bestämda efter strängt affärsmässiga grunder. Den höjda beskattningen torde därför kunna utan svårighet bäras. *Kommittén* föreslår således, att grundbeloppet för sparbankerna sättes till 10 %.

Räknat å siffrorna från 1937 års taxering skulle den sammanlagda skatten för sparbankerna komma att höjas från 1·57 miljon kronor till 2·31 miljoner kronor vid grundbeloppsnivå för det nya systemet och till 2·54 miljoner kronor vid nivå 110 %.

Försäkringsanstalter.

För svenska försäkringsanstalter, vad beträffar försäkringsaktiebolag i den mån inkomsten icke belöper å aktieägarna i denna deras egenskap, utgör grundbeloppet vid den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten 6 % av det beskattningsbara beloppet. Såsom i 1936 års departementspromemoria framhålles, måste vid bedömande av denna skattesats beaktas, dels att för-

säkringsanstalter, i den mån de på detta sätt själva beskattas, erlægga skatten i stället för försäkringstagarna, vilka erhålla anstalternas vinst i form av utdelning m. m., dels att det beskattningsbara beloppet så konstruerats, att det rätteligen utgör allenast omkring hälften av det belopp, som enligt grunderna för bestämmelserna i ämnet egentligen borde beskattas. Detta sistnämnda förhållande sammanhänger därmed, att man för den kommunala beskattningens del velat påföra försäkringsanstalterna allenast halv skatteprocent, vilket lättast vinnes genom halvering av beskattningsunderlaget, och att i huvudsak samma beskattningsunderlag borde gälla för den kommunala och den statliga beskattningen.

I *bolagsskatteberedningens betänkande* samt *1936 års departementspromemoria* ifrågasattes beträffande ifrågavarande skattskyldiga höjning av grundbeloppet från 6 till 8 %. I *propositionen nr 232 till 1936 års riksdag* föreslogs skattefoten till 9 %. I samtliga fallen inneburo förslagen icke någon reell ändring av skattesatserna.

Kommitténs förut omförmälda, i tabellerna 1 och 2 till bilaga A redovisade undersökning rörande taxeringen år 1937 av vissa juridiska personer omfattar beträffande förevarande grupp skattskyldiga endast de försäkringsanstalter, som ej äro aktiebolag. Dessa, som voro 67 till antalet, hade ett sammanlagt taxerat belopp å 11·30 miljoner kronor; då skattesatsen (170 % av grundbeloppet) var 10·20 %, utgjorde skatten 1·15 miljon kronor.

Därest det nu för försäkringsanstalterna gällande grundbeloppet, 6 %, utan verklig ändring av skattesatsen skulle anpassas till den av kommittén förutsatta grundbeloppsnivån för det nya skattesystemet, bleve resultatet ett grundbelopp av 9·3 %. Enligt kommitténs mening tala starka skäl för att denna procentsats jämkas uppåt till 10, varigenom skattefoten skulle bliva densamma som för aktiebolagen och försäkringsaktiebolagens vinst icke längre skulle behöva uppdelas, alltefter som den belöper å aktieägarna eller icke. Även ur sakliga synpunkter torde en skattesats å 10 % vara berättigad. På sätt ovan framhållits utgör i fråga om försäkringsanstalterna det beskattningsbara beloppet endast omkring hälften av det belopp, som enligt grunderna för bestämmelserna i ämnet egentligen bort beskattas. Fastställes grundbeloppet för försäkringsanstalterna till 10 %, blir med hänsyn till berörda omständighet den effektiva skattesatsen endast hälften eller 5 %. Då skatten erlägges av försäkringsanstalterna i stället för försäkringstagarna, böra skattesatserna för fysiska personer i förevarande avseende vara utslagsgivande. Enligt den av kommittén förordade skalan för bottenskatten är skattesatsen i lägsta skiktet 4·5 %. Med hänsyn härtill och då försäkringstagarna i stor utsträckning utgöras av personer med högre inkomster torde det vara väl befogat att sätta skattefoten för försäkringsanstalterna något högre än som motsvarar den för de lägsta inkomsttagarna gällande.

Kommittén föreslår alltså, att grundbeloppet för försäkringsanstalter bestämmes till 10 %. För de försäkringsanstalter, som ej äro aktiebolag, skulle den år 1937 debiterade skatten 1·15 miljon kronor bliva ungefär densamma eller 1·13 miljon kronor vid grundbeloppsnivå för det nya systemet men

höjas till 1'24 miljon kronor vid nivå 110 % för detsamma. Beträffande försäkringsaktiebolagens beskattning för den inkomst, som icke belöper å aktieägarna i denna deras egenskap, ingå de obetydliga skatteökningar, som därvid skulle uppkomma, i de siffror rörande aktiebolagens beskattning, som i det föregående berörts.

Ideella föreningar, stiftelser m. fl.

För skattskyldiga, varom förmåles i 18 § e) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, — ideella föreningar, stiftelser, häradsallmänningar, systembolag m. fl. i det föregående ej angivna juridiska personer — utgör den statliga inkomst- och förmögenhetsskattens grundbelopp 3 %.

Bolagsskatteberedningen förordade såsom en följd av den allmänna höjningen av grundbeloppsnivån höjning av förenämnda procenttal till 4. I *propositionen nr 232/1936* föreslogs i anslutning till *departementspromemorian* sistnämnda skatteprocent för ifrågavarande juridiska personer utom vad anginge de s. k. systembolag, som ej äro aktiebolag; dessa ansågos böra likställas med aktiebolag och följaktligen beskattas enligt den för dessa föreslagna skattefoten.

Av *kommitténs* statistiska undersökning framgår att vid taxeringen år 1937 de 2 083 hithörande juridiska personerna hade ett sammanlagt taxerat belopp å 21'11 miljoner kronor; då skattesatsen (vid 170 % av grundbeloppet) var 5'1 %, utgjorde den sammanlagda skatten 1'08 miljon kronor.

En anpassning av grundbeloppet för ifrågavarande grupp skattskyldiga till den av kommittén förutsatta grundbeloppsnivån skulle innebära, att det nya grundbeloppet finge sättas till 4'65 %. Kommittén föreslår här en jämkning uppåt till 5 %. I fråga om de systembolag, vilka icke äro aktiebolag, erfordras icke någon särskild bestämmelse, enär dessa enligt övergångsbestämmelserna till 1937 års rusdrycksförsäljningsförordning senast den 1 oktober 1938 skola ha ersatts av aktiebolag.

Enligt 12 § 1 mom. förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt föreligger skattskyldighet beträffande förmögenhet för föreningar och samfund, vilkas medlemmar icke på grund av medlemskapet äga del i föreningens eller samfundets förmögenhet, ägare av för gemensamt behov avsatta så kallade besparingsskogar, häradsallmänningar samt andra likartade samfälligheter, som förvaltas självständigt för delägarnas gemensamma räkning, ävensom stiftelser, samtliga dock endast såvitt de äro skyldiga erlagga skatt för inkomst. På grund av denna bestämmelse ingår i det beskattningsbara beloppet för bl. a. åtskilliga ideella föreningar, t. ex. arbetsgivare- och arbetareorganisationer, yrkesföreningar och idrottsföreningar, en ofta betydande förmögenhetsdel. Då nu enligt kommitténs förslag förmögenhetsdelen skall minskas från $\frac{1}{60}$ till $\frac{1}{100}$, uppkommer för dessa juridiska personer med förmögenhet en skattelindring, som ej uppväges av den föreslagna obetydliga höjningen av grundbeloppsprocenten.

Inom kommittén har dryftats möjligheten att kompensera denna lindring i förmögenhetsbeskattningen genom att låta förevarande kategori skattskyld-

diga erlægga jämväl särskild skatt å förmögenhet. Verkställda undersökningar ha emellertid visat, att den skärpning av den nuvarande förmögenhetsbeskattningen, som därigenom skulle uppkomma, bleve mycket större än den förut omförmälda lindringen. Då kommittén i övrigt icke under detta skede av utredningen kunnat upptaga frågor rörande den subjektiva skattskyldigheten för förmögenhet, har kommittén icke funnit skäl föreligga till en så betydlig utvidgning av förmögenhetsbeskattningen för ifrågavarande juridiska personer, som införande av skattskyldighet till särskild skatt å förmögenhet skulle innebära. Det bör dessutom ihågkommas, att skattskyldigheten för den juridiska personen är avsedd att ersätta förmögenhetsbeskattningen hos intressenterna i densamma. Det är icke anledning att antaga, att intressenterna, därest de fått skatta för värdet av andelen i föreningen, i allmänhet skulle bli skattskyldiga enligt förordningen om särskild skatt å förmögenhet, vilken skatt börjar utgå först vid en beskattningsbar förmögenhet å 20 000 kronor.

Det är med hänsyn till ovan berörda omständigheter svårt att beräkna vilka förskjutningar i fråga om skattens storlek som för förevarande grupp skattskyldiga skulle uppkomma vid tillämpning av det nya skattesystemet. I varje fall komma de säkerligen att visa sig vara relativt obetydliga.

KAPITEL VIII.

Om avdrag för värdeminskning å inventarier m. m.

Gällande lagstiftning.

I bolagsskatteberedningens betänkande (del I sid. 230) lämnas en redogörelse för *civillagstiftningens* bestämmelser angående grunderna för den värdesättning av tillgångar för stadigvarande bruk, som skall företagas vid räkenskapsavslutning i näring, av i huvudsak följande innehåll.

Bokföringslagen den 31 maj 1929, som föreskriver upprättande av inventarium och balansräkning, av vilka inventariet skall upptaga den bokföringsskyldiges samtliga tillgångar och skulder och balansräkningen utgöra ett översiktligt sammandrag av inventariet, stadgar i 9 § med avseende å upprättandet av dessa räkenskaper, bl. a., att tillgångarna ej må upptagas över sina verkliga värden, dock att tillgångar, avsedda till stadigvarande bruk för den bokföringsskyldige, må upptagas till det belopp, vartill kostnaderna för deras anskaffning eller tillverkning uppgått, ehuru verkliga värdet är lägre än detta belopp. I ty fall skall dock därå årligen avskrivnas det belopp, som motsvarar tillgångarnas av ålder och nyttjande eller annan därmed jämförlig orsak uppkomna värdeminskning. Tillika stadgas, att i stället för sådan avskrivning motsvarande belopp må kunna uppföras bland skulderna å särskilt värdeminskningsskonto, samt att sådant konto ej må minskas annorledes än genom en minskningen motsvarande avskrivning å ifrågavarande tillgångar. Än vidare gäller, att om tillgångar, som här avses, vid slutet av det räkenskapsår, varunder de anskaffats eller tillverkats, upptagas till högre belopp än det, vartill kostnaderna för deras anskaffning eller tillverkning uppgått, eller om dylika tillgångar åsättas högre värde än i närmast föregående balansräkning, skall i balansräkningen angivas med vilket belopp höjning skett. Lagen den 12 augusti 1910 om aktiebolag innehåller i 56 § bestämmelser med avseende å upprättande av aktiebolags balansräkning samt stadgar dessutom i 69 §, att i styrelsens förvaltningsberättelse skall lämnas redogörelse för de under året verkställda avskrivningarna och grunderna därför.

I den före tillkomsten av bokföringslagen den 31 maj 1929 gällande författningen i samma ämne, nämligen förordningen den 4 maj 1855 angående handelsböcker och handelsräkningar, funnos icke några närmare föreskrif-

ter angående grunderna för värdesättningen av tillgångar för stadigvarande bruk.

De bestämmelser angående beräkning av värdet å omförmälda tillgångar, för vilka redogörelse nu lämnats, giva den bokföringsskyldige en tämligen stor frihet vid bestämmandet av de årliga avskrivningarnas storlek. Bestämmelserna syfta väsentligen endast till att förhindra, att dylika tillgångar bokföras till alltför högt värde, men de hindra icke, att värdet i räkenskapen upptages lägre än det verkliga. Bestämmelser i sistnämnda syfte äro icke påkallade av hänsyn till fordringsägarnas intresse och ha därför ansetts icke böra upptagas i den allmänna lagen.

Enligt gällande *skattelagstiftning* äger skattskyldig rörelseidkare från sin inkomst göra avdrag för omkostnad och för driftförlust men ej för kapitalförlust. Beträffande såväl omkostnad som driftförlust är gemensamt, att fråga är om en inom det slag av rörelse det gäller påräknelig utgift. Förlustavdraget är såtillvida begränsat, att avdrag för underskott, som skett ett år, ej får göras från vinst under ett annat år. Detta är en regel, som ursprungligen närmast torde motiverats av praktiska skäl; när skattesatserna ej voro särskilt höga, spelade det ej större ekonomisk roll, om avdrag fick ske eller ej. En konsekvens av nämnda regel är, att ej heller omkostnad, som hänför sig till förlustår, får avdragas ett annat år. Omkostnaden är ju i regel sådan, att den bokföringsmässigt ej rimligen kan hänföras till annat år än det, på vilket den faktiskt belöper.

Värdeminskningssavdraget är ett omkostnadsavdrag. Det är från början förutsett och beräknat, att t. ex. inventarier skola förbrukas, och är därför ganska självklart, att kostnaden för deras anskaffande skall få dragas av. Frågan gäller blott under vilket år avdraget skall få göras. I betraktande av nyss angivna principer ligger svaret nära till hands, nämligen att avdraget bör få göras under det år, på vilket kostnaden belöper. Det kan emellertid vara svårt nog att avgöra, på vilket år kostnaden i fråga faktiskt belöper. Här tillämpas i själva verket ganska schablonmässiga grunder. Enligt vedertagna bokföringsnormer förfares väl vanligen så, att procentuellt lika andel av anskaffningskostnaden avskrives varje år. Detta sker emellertid ej alltid. Avskrivningen kan exempelvis i stället beräknas på det efter föregående avskrivningar återstående bokförda värdet. Om inventarier anskaffas ungefär likformigt varje år, kan i stort sett samma resultat åstadkommas med denna metod som med avskrivning direkt beräknad å anskaffningskostnaden. Skillnaden blir närmast den, att, så länge avskrivningen konsekvent sker på bokförda värdet, man aldrig någonsin uppnår nollpunkten. Sker avskrivning enligt den indirekta metoden, d. v. s. genom avsättning till avskrivnings- eller förnyelsefond, står tillgången kvar i sitt gamla värde, ända tills den bortföres ur räkenskaperna. När detta sker, skall avskrivningsfonden minskas med motsvarande belopp. Även vid direkt avskrivning torde ej alltid, såsom sig borde, avskrivningen utföras individuellt. Detta ändrar dock intet i den egentliga frågeställningen, i det enligt

bokföringslagen visst värde skall beräknas för varje särskild tillgång. Det är ingalunda ovanligt, att företag förfara så, att de, med frångående av de procentuella avskrivningsmetoderna, fördela avskrivningarna på sätt som synes lämpligast ur vinstredovisningssynpunkt. Under ett gott vinstår göres en större avskrivning, under ett dåligt vinstår en mindre. Ofta förfares så, att genom värdeminskningens avdraget skapas dolda reserver på det sätt att större avdrag göres än som svarar mot dittillsvarande faktiska värdeminskning.

Reglerna angående avdrag för driftkostnader i rörelse återfinnas i 29 § kommunalskattelagen. Där stadgas, att till sådana driftkostnader räknas, bland annat, »värdeminskning genom slitning eller dylikt, som byggnad, vilken är avsedd för användning i ägarens rörelse, är underkastad» och »värdeminskning genom slitning, utrangering eller eljest av rörelseidkaren tillhöriga maskiner och andra inventarier av längre varaktighet». Jämväl stadgas dylik avdragsrätt för värdeminskning å patenträtt och annan liknande rättighet ävensom för värdeminskning å naturtillgångar såsom gruvor, stenbrott o. dyl. genom deras tillgodogörande. I de till paragrafen hörande anvisningarna äro avdragsreglerna närmare utvecklade.

I fråga om byggnad framhålles, att avdraget bör bestämmas till viss procent av byggnadens värde, olika allt efter den tid byggnaden anses kunna utnyttjas. Vid bestämmande av denna tid har man att taga hänsyn jämväl till sådana omständigheter som att den rörelse, för vilken byggnaden är avsedd, kan antagas komma att fortsätta blott ett jämförelsevis litet antal år, såsom då fråga är om byggnad för utnyttjande av en begränsad malmfyndighet, eller att å annans grund belägen byggnad, som användes i rörelse, vid nyttjanderättens upphörande icke skall av jordägaren lösas. I fråga om rent tillfälliga byggnader, som användas blott ett fåtal år, exempelvis baracker vid ett järnvägs- eller dammbygge, får avdrag ske för den verkliga kostnaden sålunda, att den antingen i sin helhet avdrages det år, då utgiften ägt rum, eller fördelas på de år, under vilka byggnaden användes.

Vad angår inventarier lämnas rätt att såsom driftkostnad under anskaffningsåret avdraga hela kostnaden för anskaffande av redskap eller andra inventarier, som äro underkastade hastig förbrukning eller förslitning, vilket i regel kan anses vara fallet, när de beräknas ha en varaktighet av högst tre år. Beträffande maskiner och andra för stadigvarande bruk anskaffade inventarier, vilka ha längre varaktighet, skall däremot avdrag för anskaffningskostnaden ske i form av värdeminskningens avdrag. Avdraget, vilket avser värdeminskning genom slitning och därmed jämförlig orsak, skall fördelas på flera år med vissa efter tillgångens varaktighet så avpassade belopp, att anskaffningskostnaden för tillgången kan till fullo avdragas under den tidrymd, densamma är ekonomiskt användbar, och bör det årliga avdraget i regel bestämmas till viss bråkdel av anskaffningskostnaden, dock att, där detta på grund av bristande utredning icke kan ske, avdrag får ske med viss procent å bokförda värdet eller efter annan grund, som kan finnas skäligen.

I fråga om värdeminskning å patenträtter och liknande tidsbegränsade rättigheter samt substansminskning vid tillgodogörande av gruvor och dylika naturtillgångar äro liknande anvisningar meddelade. Någon avskrivning för värdeminskning å mark, som ingår bland tillgångar i rörelse, eller för värdeminskning å icke tidsbegränsade rättigheter medgives i allmänhet icke.

Skattelagstiftningens inställning till avskrivningsspörsmålet är bestämd därav, att vinst på försäljning av tillgångar till stadigvarande bruk ej beskattas, med mindre förutsättningarna för skattepliktig realisationsvinst föreligga, d. v. s. om försäljningen sker inom fem (beträffande fast egendom tio) år från förvärfvet. Om avdrag vid beskattningen sker i hastigare takt än som svarar mot förbrukningen och bokföringsmässig försäljningsvinst sedermera uppstår efter de fem åren, vilken blir obeskattad, blir totalresultatet, att avdrag i beskattningsavseende fått ske för sammanlagt mer än den verkliga omkostnaden, vilket givetvis ej bör medgivas. I princip måste därför skattelagstiftningen med hittillsvarande inkomstbegrepp ställa sig på den linjen, att avskrivningsavdrag medgives med utgångspunkt från anskaffningskostnaden i en takt som ej är hastigare än den verkliga förbrukningen. Skattellämpningen måste bliva restriktiv, därför att sådana obehöriga omkostnadsavdrag, som nyss omnämnts, ej böra få förekomma. I tvivelaktiga fall plägar vid procentuell avskrivning avdraget hellre sättas för lågt än för högt. Den förut nämnda grundsatsen, att avdrag för ett års förlust ej får i beskattningsavseende ske från ett annat års vinst, har också haft den effekten att, eftersom omkostnad, vilken belöper på förbrukning av tillgångar för stadigvarande bruk, obestriddigen hänför sig även till förluståren, sådan avskrivning som ej kunnat utnyttjas i avdragshänseende under ett förlustår ej får avdragas under ett följande vinstår.

Emellertid försvåras en strikt tillämpning av de anförda reglerna dels därav att avdrag för avskrivning medgives i beskattningsavseende även där sådan ej skett i böckerna, dels därav att avdrag ej vid beskattningen göres med högre belopp än den skattskyldige begärt. Det må vara tillräckligt att här påpeka den följderna av detta förhållande — vilket i vissa avseenden innebär en motsägelse i själva förutsättningarna — att praxis ej kunnat helt upprätthålla regeln att ett avdrag, som ej kunnat utnyttjas under ett förlustår, ej får utnyttjas under ett senare vinstår. Då den skattskyldige ej får högre avdrag än han begär och det ej kan förutsättas, att han med avsikt begär något sådant avdrag under förluståret, kan man med skäl fråga sig, huru stort avskrivningsavdrag han egentligen skall anses ha gjort under förluståret, för vilket sedermera skall förvägras ytterligare avdrag. Hur regeringsrätten skulle i detalj lösa de motsättningar, varom här är fråga, är icke klart. Det finnes anledning antaga, att en följdriktig förnuftig lösning med gällande regler knappast är möjlig.

Anmärkningar mot gällande lagstiftning. Frågans tidigare utveckling.

I yttranden över lagförslag och särskilda framställningar hos Kungl. Maj:t ha gång efter annan från myndigheter och från näringslivets sida anmärkningar framställts emot gällande lagregler och praxis angående rätten till avdrag vid rörelseinkomsters beräkning. Olika lagförslag ha ock framlagts. Rörande vad som i sådant avseende förekommit, innan bolagsskatteberedningen framlade sitt betänkande, må i huvudsak hänvisas till nämnda betänkande. Vissa huvudpunkter må dock — i anslutning till redogörelsen i betänkandet — här angivas såsom en bakgrund till vad som sedermera förekommit och det förslag, som kommittén i det följande kommer att framlägga.

Det har från näringslivets sida gjorts gällande, att endast rörelseidkaren själv ägde den fullständiga inblick i rörelsens läge, som erfordrades för att rätt bedöma avskrivningsfrågorna, samt att han därför borde vara berättigad att även i beskattningsavseende själv bestämma tid och tempo för avskrivningarna. Det har vidare anförts: Under goda tider, då förtjänsterna äro förhållandevis rikliga, bör rörelseidkaren vara berättigad att göra stora avskrivningar med påföljd att, då sämre konjunkturen komma, avskrivningsbördan lättas. Rörelseidkaren förlorar stundom nu möjligheterna att fullt tillgodonjuta de avskrivningar, vartill han bör vara berättigad; så sker, då året varit förlustbringande eller visat en så ringa bruttovinst, att den ej svarar mot de på året belöpande avskrivningarna. Anmärkta förhållanden äro för övrigt olägliga och skadliga icke endast för de särskilda företagen utan jämväl från en mera allmän synpunkt. Det borde nämligen ligga i det allmännas intresse, att företagen på lämpligaste sätt utnyttja sina möjligheter till konsolidering. Taxeringsmyndigheternas avgöranden ske ofta nog utan nödig sakkunskap och utan hänsyntagande till speciella omständigheter i de särskilda fallen. Erfarenheten visar ock, att inventarietillgångarnas verkliga livslängd mycket ofta icke alls överensstämmer med den av taxeringsmyndigheterna antagna.

Såväl rörande de årliga värdeminskningsskattens storlek som beträffande spörsmålet i vad mån kostnaderna för tillgångarnas anskaffande blivit eller bort bliva avdragna vid tidigare års taxeringar ha ett stort antal tvister uppkommit. Sedan åtskilliga frågor, därav åtskilliga av principiell natur, avgjorts i högsta instans, anses dock antalet tvistefrågor ha nedgått. Beskattningsnämnderna ha ock verkat för en utjämning. Skäliga lösningar ha i stor utsträckning åstadkommit med tillhjälp av allmänt tillämpade avdragsskalor samt för särskilda företag uppgjorda avskrivningstabeller. Dessa lösningar ha dock ofta inneburit en schablonisering, som av näringsföretagen godtagits utan att därför erkännas såsom överensstämmande

med deras rimliga krav. Tvister förekomma alltså i betydlig omfattning och röra stundom avsevärda belopp.

Flera förslag till ändring av hithörande regler ha framlagts av statliga utredningsorgan.

Förslag av inkomstskattesakkunniga.

Det första förslaget avgavs av *inkomstskattesakkunniga* i deras 1923 framlagda betänkande om inkomst- och förmögenhetsskatt. Enligt detta förslag skulle för skattskyldig, som enligt lag varit pliktig föra handelsböcker, inkomstberäkningen i regel följa bokföringen, och skulle i följd därav dylik skattskyldig i regel erhålla avdrag för värdeminskning med samma belopp, varmed han gjort avskrivning i sina böcker.

Förslag av 1924 års skatteberedning.

1924 års skatteberedning framlade 1926 en promemoria angående rätt till avdrag vid beskattningen för värdeminskning å inventarier, byggnader m. m. i rörelse eller yrke.

De regler, vilka enligt förslaget skulle gälla för fysiska personer och med dem likställda, anslöto sig till tidigare lagstiftning och praxis samt voro i det väsentliga desamma, som numera inflyttats i kommunalskattelagen. Därjämte upptog emellertid förslaget särskilda, i kommunalskattelagen nu ej intagna regler angående avdrag för s. k. överpris och merkostnad. Enligt dessa regler skulle anskaffningskostnaden för lösa tillgångar, därest densamma på grund av extraordinära konjunkturförhållanden mera avsevärt överstigit det pris, som kunde förutses bliva det för liknande tillgångar normala, få avdragas hastigare än bestämmelserna eljest skulle föranleda.

I fråga om rörelse, som drives av aktiebolag eller därmed likställd juridisk person, innehöll förslaget huvudsakligen: Rörelseidkande juridisk person skulle i regel äga rätt att vid beskattningen erhålla avdrag för värdeminskning med de belopp, som avskrivits i räkenskaperna. Dylik skattskyldig skulle jämväl få åtnjuta avdrag för överpris och merkostnad å byggnad, därest avskrivning härför skett i räkenskaperna. Avdragen finge icke vara högre än de i räkenskaperna gjorda avskrivningarna och skulle ej heller sättas lägre än nämnda avskrivningar i annat fall än då avskrivningarna kunde anses uppenbart oskäligen. Hade räkenskaperna för något år frångåtts och den skattskyldige sålunda för det året fått åtnjuta lägre avdrag än de i räkenskaperna gjorda, skulle han äga rätt att, i den mån motsvarande avdrag ett senare år befunnes skäligt, då tillgodonjuta sådant, när och i den mån intäkten lämnade utrymme därtill; i dylikt fall finge den skattskyldige alltså åtnjuta avdrag med högre belopp än som motsvarade de för året i räkenskaperna gjorda avskrivningarna. En förutsättning för godtagandet av dessa regler vore, att i fråga om de juridiska personer, för vilka de vore avsedda att gälla, i visst avseende ett annat inkomstbegrepp fastställdes

än det för de övriga rörelseidkarna gällande. Skulle den skattskyldige ha frihet att vid beskattningen erhålla avdrag för anskaffningskostnaden för de till stadigvarande bruk i rörelsen avsedda tillgångarna redan innan mot avdraget svarande värdeminskning ägt rum, måste konsekvensen därav vara, att all vid försäljning av dylik tillgång ernådd vinst betraktas och beskattas såsom vinst i rörelsen.

Beredningen ansåg icke, att de sålunda för bolagen föreslagna reglerna kunde utsträckas till alla rörelseidkare, som enligt lag äro bokföringspliktiga. Beredningen erinrade, att i fråga om den enskilde näringsidkaren gränsen mellan hans affärsrörelse och hans privata ekonomi ofta vore svår att draga, detta så mycket mera som honom ålåg att i sin bokföring upptaga icke blott vad som hörde till rörelsen utan allt vad han ägde. Om nu vinst bleve beskattad respektive förlustavdrag medgivet vid avyttring av inventarier och fastigheter, därest desamma hört till näringsidkarens rörelse, men däremot icke, därest de varit hans så att säga privata tillgångar, bleve det ofta svårt att avgöra, huruvida en avyttring varit av ena eller andra slaget; särskilt komme denna svårighet att framträda i fråga om fastigheter, som ju icke sällan begagnas delvis i rörelsen och delvis för privat bruk. Enahanda svårigheter kunde framträda i fråga om handelsbolagen, och 1924 års skatteberedning var därför tveksam, huruvida det icke vore riktigast att inrymma handelsbolagen under samma regler som de enskilda näringsidkarna.

Rörande den omständigheten att skatteberedningen för vissa juridiska personer föreslog ett annat inkomstbegrepp än det för fysiska personer gällande, yttrade beredningen, bland annat:

»Vad åter angår aktiebolag, solidariska bankbolag och ekonomiska föreningar ligga förhållandena annorlunda till. I sitt betänkande angående juridiska personers beskattning har skatteberedningen gjort gällande, att man principiellt bör ställa sig på den ståndpunkten, att såsom inkomst hos en juridisk person böra betraktas allenast sådana intäkter, som i princip äro skattepliktiga inkomst hos de fysiska personer, vilka äro delägare i den juridiska personen eller eljest i sista hand komma i åtnjutande av dess intäkter. Vid bestämmande av vad som skall anses såsom inkomst hos aktiebolaget måste man därför utgå från vad som är inkomst hos aktieägarna. Beträffande dessa kunde man tänka sig ett sådant inkomstbegrepp, att aktieägarna beskattades, som om de själva privat drivit rörelsen. Om man frånser vissa familjebolag och andra mindre företag i aktiebolagets form, synes detta betraktelsesätt dock icke stämma med vanlig uppfattning om aktiebolagsinkomstens natur. Denna betraktas såsom en inkomst på själva aktien, såsom utdelning på ett värdepapper. Det ligger då nära till hands att — såsom gällande lagstiftning gör — beskatta just dessa utdelningar. — — —

Utom aktieägarna vill man nu beskatta även bolagen. Hos aktieägarna beskattas för närvarande även vad som är icke beskattningsbar realisationsvinst hos bolaget, ty även sådana vinstmedel gå ju in i utdelningarna. Något hinder att ändra lagstiftningen därhän, att sistnämnda vinstmedel beskattas

även hos bolagen, finnes från ovan angivna utgångspunkt icke. Med andra ord, en beskattning av vinst på försäljning av inventarier m. m. innebär en konsekvent utveckling av tanken, att aktieägarnas inkomster skola beskattas i två olika former, d. v. s. dubbelbeskattas, och innebär icke något avsteg från nu gällande regler om vad som skall förstås med inkomst hos aktieägarna.

Skälet, varför realisationsvinst för närvarande beskattas endast i begränsad utsträckning, är ju det, att denna anses ofta utgöra ett *kapitalförvärv* och icke vara resultatet av någon spekulation med ett moment av yrkesmässighet. Vad nu ett aktiebolag beträffar, så bildas detta i princip — undantag kunna tänkas — enbart i ändamål att driva förvärvsverksamhet och skapa inkomster åt aktieägarna. Det är för dessa sak samma, om den vinst, som bolaget förvärfvar, härrör från försäljning av varor eller från försäljning av inventarier e. d. i rörelsen. Även ur denna synpunkt synes alltså en regelmässig beskattning av vinst på försäljning av inventarier m. m. hos aktiebolagen överensstämma med de principer, som ligga bakom den nu gällande skattelagstiftningen.

De praktiska svårigheter, som i fråga om enskilda näringsidkare förefinnas att skilja mellan inventarier, som höra till rörelsen, och dem, som icke göra detta, föreligga ej beträffande nu ifrågavarande slag av juridiska personer. Alla bolagets eller föreningens tillgångar måste anses anskaffade för dess förvärvsverksamhet och alltså hänförliga till rörelsen.»

Över 1924 års skatteberednings förslag avgåvos *yttranden* av en del myndigheter samt närings- och andra sammanslutningar. Myndigheterna och sammanslutningarna uttalade sig i allmänhet till förmån för förslaget syfte. I en del yttranden avstyrktes förslaget, när det ansågs tvivelaktigt om det ginge att förverkliga utan alltför stora olägenheter.

Bolagsskatteberedningen har på följande sätt sammanfattat de viktigaste anmärkningarna emot 1926 års förslag:

Det skulle från åtskilliga synpunkter vara olyckligt att i här ifrågavarande avseende skapa olika inkomstbegrepp för olika slag av rörelseidkare, ett för de enskilda och ett annat för de juridiska personerna. Eftersom den föreslagna friheten i avskrivningsavseende måste förutsätta en så noggrann och ordentlig bokföring, att taxeringsmyndigheterna kunna utan svårighet öva kontroll över att friheten ej missbrukas, kan det icke tillrådas att låta tillgången till sagda frihet vara enbart beroende av förefintligheten av laglig skyldighet att föra handelsböcker; det inträffar endast alltför ofta, att denna skyldighet icke fullgöres ordentligt eller på sådant sätt, som för här avsedda ändamål måste krävas. Ej minst gäller detta, då avskrivningarna ske medelst avsättning till förnyelsefond. Att låta den såsom nödvändigt villkor för friheten föreslagna utvidgningen av inkomstbegreppet omfatta jämväl den del av den fasta egendomen, som utgöres av själva jorden, synes oskäligt med hänsyn till karaktären av denna tillgång i rörelsen och den för rörelse använda jordens ådagalagda benägenhet att stiga i värde till skillnad från de tillgångar, vilka äro underkastade värdeminskning genom slit-

ning. Överhuvudtaget synes det icke tillrådligt att inom den föreslagna friheten inrymma sådana tillgångar, som icke drabbas av dylik successiv värdeminskning; friheten skulle nämligen kunna användas till att genom sakligt omotiverade avskrivningar åstadkomma skattelindring, för vilken, därest de nedskrivna tillgångarna icke sedermera bleve försålda, det allmänna icke skulle kunna påräkna någon kompensation. Av denna anledning torde det vara nödvändigt att från friheten utesluta icke endast jorden utan ock aktier, obligationer och dylika kapitaltillgångar liksom även sådana rättigheter, vilka till sin natur icke äro tidsbegränsade. Eftersom rörelseidkarens fria rådighet över avskrivningarna måste vila på konformitet mellan bokföringen och beskattningen, kan det befaras, att de nya reglerna skulle medföra svårigheter för sådana bolag, som finna det erforderligt att framlägga bokslut, vilka möjliggöra utdelning till aktieägarna, men icke kunna åstadkomma detta utan att i större eller mindre utsträckning inhibera de på året belöpan- de avskrivningarna å inventarier m. m. Slutligen förmenas förslaget innebära en viss våda från statens och kommunernas fiskala synpunkt därutinnan, att rörelseidkarna kunde tänkas på det allmännas bekostnad bereda sig skattelindring genom att avpassa sina avskrivningar med hänsyn till den växlande storleken av skatteprocenten, således öka avskrivningarna under år, då skatteprocenten vore hög, och inhibera eller minska dem, då skatteprocenten sänkts.

Förslag av bolagsskatteberedningen.

Bolagsskatteberedningens betänkande med förslag till ändrade bestämmelser angående beskattning av aktiebolag och andra näringsföretag m. m. (1931) innehöll även förslag till ändrade bestämmelser i denna fråga. Beredningen sammanfattade förslaget huvudpunkter sålunda:

»För samtliga rörelseidkare, såväl fysiska som juridiska personer, bör i här ifrågavarande avseende gälla samma inkomstbegrepp. Värdeminskningsavdragen böra i allmänhet ske genom avskrivningar i enlighet med de för närvarande gällande reglerna, vilka dock böra i åtskilliga avseenden uppmjukas och förtydligas, varjämte vid tillämpningen viss ändring kommer att föranledas av den ändring i inkomstbegreppet, som nedan omför- mäles. En var rörelseidkare bör emellertid under vissa omständigheter kunna berättigas att, med undantag för vissa tillgångar, vilka nedan nämnas, erhålla sina i bokföringen företagna avskrivningsåtgärder respekterade vid beskattningen, oaktat de icke överensstamma med de för det stora flertalet fall avsedda reglerna. Villkoret för ernående av denna frihet, som emellertid måste vara förbunden med fordran på kontinuerlig överensstämmelse mellan bokföringen och de ifrågavarande för beskattningen påyrkade avdragen, bör vara, att den rörelseidkare, som hos taxeringsmyndigheten yrkar att komma i åtnjutande av den avsedda friheten, befinnes föra så fullständiga och tydliga räkenskaper, att taxeringsmyndigheten medelst dylika räkenskaper kan år efter år följa de i dem företagna avskrivningsåtgärderna och därvid kontrollera, att värdeminskningsavdrag icke göres för andra till-

gångar eller med högre sammanlagt belopp än som må genom dylika avdrag avskrivnas. Ernåendet av rörelsefrihet i avskrivningsavseende med därmed följande förpliktelse att uppehålla överensstämmelse mellan avskrivningarna i bokföringen och i beskattningen bör således vara beroende av rörelseidkarnas egen önskan. Sådana rörelseidkare, vilka ej äro benägna att binda sina avskrivningar i beskattningshänseende vid de i bokföringen vidtagna åtgärderna, komma således icke att bliva nödsakade därtill, även om deras bokföring måhända motsvarar de högsta krav på ordning och tydlighet; de bliva i beskattningsavseende behandlade enligt de för övriga skattskyldiga avsedda reglerna.

Förutsättningen för beredande av tillgång till frihet för rörelseidkare att bestämma tiden för och omfånget av de årliga avskrivningarna i beskattningsavseende måste vara, att de tillgångar, som inrymmas under friheten, i varje avseende betraktas såsom ingående i den skattskyldiges rörelse, så att, därest dylik tillgång skulle uttagas för personligt bruk eller avyttras med vinst, vad därigenom tillgodoföres den skattskyldige behandlas såsom skattepliktig intäkt i rörelsen. I fråga om de i rörelsen investerade lösa tillgångarna, framför allt dess inventarier, bör enligt beredningens mening ett dylikt betraktelsesätt i allmänhet anses stå i god överensstämmelse med förhållandena, sådana de i verkligheten gestalta sig i det praktiska livet. Utrangeringar och nyanskaffningar av inventarier under oavbrutet hänsyntagande till av tidsförhållandena åstadkomna förändringar och rörelsens därav betingade krav utgöra i själva verket merendels helt normala transaktioner i rörelsens drift. Ett sådant bedömande kan däremot i allmänhet icke anläggas på den i rörelsen använda fasta egendomen. Förvärv och föryttringar av dylik för stadigvarande bruk i rörelsen avsedd egendom kunna näppeligen anses hava karaktär av normala transaktioner i den löpande driften. Mot ett utvidgande av inkomstbegreppet till att omfatta jämväl den fasta egendomen talar dessutom, att själva jorden är en tillgång som icke undergår värdeminskning genom användning, och att, om man med hänsyn härtill läte jorden och de å densamma uppförda byggnaderna följa olika regler i förevarande avseende, detta skulle leda till betydande svårigheter. Den här avsedda utvidgningen av inkomstbegreppet, som av beredningen förordas, omfattar således icke de i rörelsen ingående fastigheterna (jorden och byggnaderna) utan begränsas till maskinerna och andra inventarier (oavsett huruvida de enligt civillag utgöra lös eller fast egendom) ävensom övriga i rörelsen för stadigvarande bruk anbragta lösa tillgångar, såsom värdepapper och inkomstgivande rättigheter.

En dylik behandling av uppkomna försäljningsvinster å rörelsens lösa tillgångar, avsedda för stadigvarande bruk, innebär ett brytande med den åskådning, som särskilt genom år 1921 vidtagna ändringar i dåvarande skatteförfattningar kommit till uttryck, nämligen att vinst genom avyttring av sådana tillgångar icke under andra förutsättningar än som äro stadgade för skattepliktig realisationsvinst kan bliva föremål för beskattning. Att här redogöra för de skäl, som legat till grund för berörda lagstiftning, och att på

nytt underkasta dem granskning torde icke vara erforderligt. Den då gjorda gränsbestämningen mellan inkomst av rörelse och realisationsvinst var nämligen i väsentlig mån föranledd av dåvarande extraordinära förhållandena närmast efter världskrigets upphörande, särskilt inom rederinäringen, och betecknades för övrigt såsom en i viss mån provisorisk lösning i avbidan på den närmare utformning av inkomstbegreppet, som då var beroende på särskild utredning av inkomstskattesakkunniga. Enligt beredningens mening måste det anses naturligt, att vinster, som uppkomma genom avyttring av tillgångar av här förevarande slag, behandlas såsom uppkomna i rörelsen, likaväl som förlust genom avyttring av dylika tillgångar bör få avdragas såsom uppkommen i rörelsen utan iakttagande av någon tidsbegränsning. Så länge penningvärdet hålles någorlunda stabilt, torde ock några vinster, som böra betecknas såsom i egentlig mening kapitalvinster, åtminstone av någon betydelse, knappast uppstå å dylika tillgångar. Annorlunda ställer sig saken beträffande jord och därtill hörande byggnader. Å dem gjorda vinster torde oftast vara att tillskriva sådan värdeökning, som bör betecknas såsom förmögenhetsökning, och för dem torde därför vara nödvändigt att tillämpa reglerna om realisationsvinstbeskattning.

Den sålunda ifrågasatta utvidgningen av inkomstbegreppet för rörelse har ansetts böra förbindas med en särskild regel till förhindrande av skadliga verkningar i visst fall. Denna regel hänför sig till vinst genom utfallen försäkring för förlorad eller skadad egendom av förevarande slag. Därest dylik vinst under alla förhållanden tages under beskattning, skulle försäkringstagaren se sina möjligheter att med begagnande av den utfallna försäkringssumman anskaffa annan liknande egendom i stället för den förlorade eller att bota den uppkomna skadan starkt begränsade. Det har därför ansetts böra föreslås, att dylik vinst icke skall tagas under beskattning, i den mån den användes eller enligt av den skattskyldige avgiven förbindelse inom viss kort tid kommer att användas till anskaffande av egendom av enahanda eller liknande slag som den förlorade egendomen eller till botande av uppkommen skada å egendomen. Tillika föreslås, att beträffande egendom, som anskaffats med användande av utbetalt försäkringsbelopp, avdrag för värdeminskning icke må åtnjutas för den del av anskaffningskostnaden, vilken bestritts med ersättningsbelopp, som enligt det nyss anförda icke är att räkna till skattepliktig intäkt. Denna begränsning av avdragsrätten är en given konsekvens av skattefriheten för vinsten genom försäkringsfallet.

Då således vinst genom avyttring av jord och byggnader icke ansetts kunna behandlas såsom uppkommen i rörelse — härvid bortses självklart från fall, då dylik egendom är att anse såsom handelsvara i rörelsen — kunna de i rörelsen använda byggnaderna icke inbegripas under den för rörelseidkare enligt beredningens förslag möjliggjorda fria rådigheten i avskrivningsavseende. De tillgångar, vilka med kraven från näringslivets sida på ökad frihet torde framför allt åsyftas, äro de, som utgöras av maskiner och andra inventarier. Friheten bör avse dessa tillgångar jämte de med dem i avskrivningsavseende likställda, som utgöras av till sin varaktighet begrän-

sade rättigheter (patenträtter o. dyl.). För att icke skapa möjligheter till ej avsedd skattelindring är det däremot icke tillrådligt att utsträcka friheten till jämväl sådana tillgångar, som ej genom själva användandet minskas i värde, således aktier, obligationer och andra dylika kapitaltillgångar ävensom rättigheter, som ej äro tidsbegränsade. Genom att avskrivningsfriheten begränsas på sätt nu sagts hava farhågorna för dess användande till att draga nytta av den skiftande höjden på skatten, enkannerligen kommunalskatten, blivit till sin räckvidd begränsade. Emellertid bör det framhållas, att anledning finnes att antaga, att just i nu berörda avseende den föreslagna friheten bör bli för det allmänna mera gämlig än motsatsen. Dåliga konjunkturer och minskade vinster för näringslivet pläga vara förknippade med behov av höjd utdebitering och vice versa. Om näringslivet har tillfälle att välja tiden för företagandet av avskrivningarna, kommer detta säkerligen att föranleda till ökade avskrivningar under de goda konjunkturerna och begränsning av avskrivningarna, då konjunkturerna äro sämre. I så fall kommer den större friheten i avskrivningsavseende att till fromma för det allmänna medverka till utjämnande av vågrörelserna i beskattningen i stället för tvärtom.»

I anslutning härtill må ock omnämnas det förslag, som av bolagsskatteberedningen framlades rörande värdeminskning å obligationer, aktier m. m., som tillhöra rörelsen. Avdrag för värdeminskning å sådan tillgång — iiksom å rättigheter av good wills natur, vilkas värde icke kunde anses i verkligheten begränsat till viss tid — finge ske med belopp, varmed värdet nedgått enligt vad inträffade omständigheter gjorde uppenbart eller sannolikt. Detta förslag motiverades av beredningen på följande sätt:

»Det synes ganska självfallet, att obligationer, aktier och andra dylika kapitaltillgångar, som tillhöra rörelsen, i avskrivningsavseende behandlas på enahanda sätt som de nyssnämnda till sin giltighetstid icke begränsade rättigheterna, med vilka de till sin natur äro överensstämmande. Stadgande härom har meddelats. Anmärkas må, att frågan huruvida värdeminskning å här avsedda kapitaltillgångar bör anses såsom avdragsgill driftkostnad eller såsom kapitalförlust blivit i saknad av uttryckligt lagstadgande olika bedömd i hittillsvarande praxis. Rättsskipningen under senare år har emellertid alltmera ådagalagt benägenhet att medgiva rätt till avdrag.»

Från beredningens förslag var en ledamot skiljaktig. Denne ledamot anförde bland annat: En begränsning av den fria avdragsrätten till inventarier o. dyl. syntes tänkbar. Om enskilda näringsidkare skulle få del av den fria avdragsrätten, vore en dylik gräns måhända ofrånkomlig. Beträffande juridiska personer däremot förefölle det som om, ifall det skulle vara nödvändigt att undantaga jorden, det likväl vore bättre att låta även byggnader avses med den fria avdragsrätten och det vidgade inkomstbegreppet. Den fria avskrivningsrättens utsträckning att gälla även fysiska personer förefölle ur flera synpunkter betänklig. Rätt till avdrag för avskrivningar, som uppenbarligen strede mot god köpmannased, borde ej medgivas.

Över bolagsskatteberedningens förslag avgåvos, efter remiss, *yttranden* av kammarrätten, statskontoret, riksräkenskapsverket, kommerskollegium, bank- och fondinspektionen, sparbanksinspektionen, försäkringsinspektionen, överståthållarämbetet, länsstyrelserna, handelskamrarna, Sveriges industriförbund, Sveriges allmänna exportförening, jernkontoret, Sveriges redarförening, svenska bankföreningen, svenska sparbanksföreningen, svenska försäkringsföreningen, svenska stadsförbundet, svenska landstingsförbundet, svenska landskommunernas förbund, kooperativa förbundet, Sveriges köpmannaförbund och svenska lantmännens riksförbund.

De *näringsorganisationer*, vilka avgåvo yttrande över bolagsskatteberedningens förslag, hälsade i allmänhet förslaget med tillfredsställelse. Från åtskilliga håll har emellertid framställts krav på den fria avskrivningsrättens utsträckande även till byggnader. *Sveriges industriförbund*, *Stockholms handelskammare*, *Sveriges allmänna exportförening*, *jernkontoret* och *svenska bankföreningen* anförde härutinnan, att dittillsvarande bestämmelser medfört, att avskrivningar å industribyggnader ej tillåtits överstiga vissa schablonmässigt fastställda och i verkligheten oftast — eller kanske rättare alltid — för lågt tillmätta procentsatser; inom näringsföretag, som befunne sig i utveckling, bleve uppförda byggnader ofta relativt hastigt oanvändbara för rörelsens rationella drift, även om väggar och tak vore intakta. Organisationerna återopade de många skattebesvären angående värdeminskning å byggnader såsom tydliga vittnesbörd om taxeringsmyndigheternas oförstående i denna fråga; visserligen stode striderna för det dåvarande endast om tämligen obetydliga procentskillnader, men detta berodde på att företagen så småningom insett det hopplösa i att söka få en skälig avskrivningsprocent medgiven.

Å andra sidan anförde *Skånes handelskammare*, att frågans lösning lämpligast torde kunna vinnas genom att med vissa modifikationer upptaga och lagfästa det system med avskrivningstabeller, som sedan flera år tillämpats av taxeringsmyndigheterna i Malmöhus län; handelskammaren funne detta system för att motsvara näringslivets krav huvudsakligen blott behöva kompletteras i den riktningen, att avdrag, som i brist på motsvarande intäkter icke kunnat tillgodoräknas under ett år, finge tillgodonjutas under de närmast följande åren i den mån inkomsterna medgäve. *Norrbottens och Västerbottens läns handelskammare* fann det tveksamt, om beredningens förslag vore att föredraga framför gällande bestämmelser. Handelskammaren fann det bland annat möjligt, att ett företag, som begagnat sig av den rörelsefrihet i avskrivningshänseende, vilken beredningen ville medgiva, just till följd av denna frihet och på grund av den sämre likviditet, företaget hade under år med dåliga konjunkturer, kunde komma i en sådan situation, att företaget hade varit mera betjänt av att under de goda åren erlagga det merbelopp i skatter, som företaget under ett dåligt år till följd av underlåten avskrivning bleve tvunget att erlagga.

Sveriges redarförening ville framhålla angelägenheten därav, att därest förslaget om begränsning av den fria avskrivningsrätten till rörelseidkare

med viss bokföring genomfördes, rederinäringen i fortsättningen medgäves rätt att göra avdrag för normal värdeminskning å fartygen även i sådana fall, då vinsten av en eller annan orsak icke kunnat disponeras för detta ändamål. *Sveriges köpmannaförbund* fann det uppenbart, att värdeminskningensavdraget tedde sig olika för en industri med ofta mycket stora inventarietvärden och en handelsrörelse, där inventarierna utgjordes av kontors- och butiksinventarier och eventuellt bilar, varför det syntes välbetänkt att för olika fall olika avdragsmöjligheter medgäves.

Stockholms bostadsföreningars centralförening anförde i avgivet yttrande beträffande förslaget om upphörande av den förut medgivna rätten till särskilda avdrag för värdeminskning å hissar, värmeledningsanläggningar ävensom andra till fastigheter hörande maskinella inredningar och dylikt, att de tekniska svårigheterna att genomföra den nuvarande ordningen uppenbarligen vore så stora, att en annan utväg borde sökas; att de fördelar, som beretts fastighetsägarna genom införandet av det särskilda värdeminskningensavdraget för ifrågavarande inventarier, ingalunda kunde kompenseras genom att anskaffning av nya inventarier i utbyte mot förbrukade äldre finge inräknas i underhållskostnader och sålunda bliva föremål för avdrag under denna rubrik; inom ett mycket stort antal bostadsfastigheter ställde sig nämligen de ekonomiska förhållandena så, att det år, varunder ett mera avsevärt utbyte av inventarier ägde rum, något mot de därmed förenade kostnaderna svarande överskott icke framkomme, varför avdrag för kostnaderna ifråga bleve ineffektivt; samt att en naturlig och i och för sig fullt skälig utväg syntes vara, att värdeminskningensavdraget tillmättes högre för fastigheter, vilka vore försedda med moderna bekvämligheter, än för andra fastigheter.

De hörda myndigheterna vitsordade i allmänhet det starka behovet av att reglerna rörande värdeminskningensavdrag ändrades i riktning mot att större frihet skulle medgivas. En länsstyrelse framhöll, att det för allmänheten framstode såsom en skriande orättvisa, att ett bolag kunde år efter år lämna utdelning utan att erlagga någon nämnvärd skatt; genom förslaget komme möjligen en rättelse att kunna åstadkommas åtminstone i de fall, då avskrivningarna hölles bundna vid bokföringen. En del av de myndigheter, som i princip tillstyrkte friare avskrivningsrätt, ansågo emellertid, att bolagsskatteberedningen gått för långt. Flera länsstyrelser förklarade sålunda bestämmelse mot missbruk erforderlig. I frågan huruvida den fria avskrivningsrätten borde utsträckas till fysiska personer voro meningarna delade. En länsstyrelse, som förordade fri avskrivningsrätt för fysiska personer, framhöll därvid, att det funnes många bolag, som faktiskt ägdes och dirigerades av en ensam person, och att för medgivande av fri avskrivningsrätt åt dylika bolag kunde anföras de flesta av de betänkligheter, som den skiljaktige ledamoten av bolagsskatteberedningen åberopat beträffande de enskilda näringsidkarna. Även i frågan rörande den fria avskrivningsrättens utsträckning till byggnad uttalades olika åsikter. Från flera håll uttalades tvekan, huruvida reglerna kunde rätt tillämpas av taxeringsmyndigheterna. Flera länsstyrelser uttalade sin betänksamhet mot förslaget.

Då kommittén får anledning att i det följande i olika avseenden hänvisa till *kammarrättens* yttrande, torde vissa delar av detta böra här mera utförligt återgivas.

Kammarrätten åberopade till en början sitt yttrande över 1924 års skatteberednings utkast. Enligt detta yttrande hade kammarrätten väl funnit klarare och mer konsekventa bestämmelser i frågan önskvärda. Skatteberedningen hade emellertid gått längre än ändamålet krävde samt för det närmaste syftet offrat för vårt skattesystem grundläggande principer. Förslagets dubbla inkomstbegrepp, som vore priset för reformen, syntes vara en så väsentlig brist i förslaget, att detsamma redan på denna grund måst avstyrkas. I jämförelse med den metod med procentuella, efter olika näringsgrenars behov avpassade avdragskvoter, som efter hand, under omsorgsfullt vägande mot varandra av den skattskyldiges och det allmännas var för sig berättigade intressen, utbildat sig, tedde sig beredningens förslag överraskande enkelt, men också synnerligen radikalt.

Kammarrätten hade funnit det uppenbart, att de skattskyldigas frihet att bestämma såväl storlek av som tidpunkt för avdragen kunde medföra olägenhet och förlust för stat och kommun och övriga skattedragare i kommunen; nära till hands låge nämligen för den skattskyldige att göra stora nedskrivningar till motvikt mot ett års jämförelsevis stora inkomster eller med hänsyn till en tillfällig höjning i den kommunala utdebiteringen för att därigenom nedbringa sina skatteutgifter. Utsikten därtill kunde emellertid locka den skattskyldige till avskrivningar, som i annat sammanhang kunde bliva till förfång såsom bidragande till en skenbart sämre balansställning. Vidare kunde den skatt, som avsåges skola utgå vid framtida avyttring av de nedskrivna tillgångarna, komma att drabba synnerligen kännbart, kännbarare ju mer som avskrivits.

Genom att utsträcka den fria avskrivningsrätten och det utvidgade inkomstbegreppet till att avse samtliga rörelseidkare samt genom sloandet av förbudet mot »uppenbart oskäligen» avskrivningar hade bolagsskatteberedningen visserligen brutit udden av kammarrättens invändningar mot det av skatteberedningen föreslagna dubbla inkomstbegreppet och rörande tolkningen av begreppet uppenbart oskäligen avskrivningar, men i stället syntes av kammarrätten mot sistnämnda förslag framställd invändning att förslaget ginge längre än ändamålet krävde, med än större fog kunna framställas mot bolagsskatteberedningens förslag än mot det av 1924 års skatteberedning framlagda förslaget. Bolagsskatteberedningens förslag innebure i realiteten, att åt varje rörelseidkare, som upplade en på visst sätt beskaffad bokföring, inrymdes en viss frihet att själv bestämma sin skattetunga eller i varje fall tidpunkten för skattskyldighetens fullgörande. För detta ändamål kunde han göra så stora avskrivningar, han önskade, och beskattningsmyndigheterna vore ovillkorligen skyldiga att respektera desamma även om de uppenbarligen vidtagits uteslutande i skattelindrande syfte.

Den av kammarrätten befarade olägenheten av 1926 års förslag rörande den kommunala skattetungan bleve än mera framträdande, därest den fria

avskrivningsrätten skulle kunna komma alla rörelseidkare till godo. Den garanti för att avskrivningsmöjligheten icke över hövan skulle utnyttjas, vilken 1924 års skatteberedning ansåge ligga i aktieägarnas krav på utdelning, förefunnes icke beträffande enskilda näringsidkare och torde beträffande aktiebolagen ej heller böra tillmätas alltför stor betydelse.

Gällande bestämmelser framstode för den skattskyldige ofta såsom obilliga. Å andra sidan öppnade det nu tillämpade avskrivningsförfarandet möjligheter för de skattskyldiga att genom dubbla avskrivningar göra sig obehöriga vinster i beskattningshänseende. Det saknades icke exempel på att företag, som dreve sin rörelse under aktiebolagsform och vid sina taxeringar lyckats få en för hög avskrivningskvot godkänd, sedan hela anskaffningskostnaden för inventarierna avskrivits, överlätte dessa till ett nybildat aktiebolag med samma intressenter som det äldre bolaget och därvid tillgodoförde sig en köpeskillning, vilken t. o. m. kunde överstiga den ursprungliga anskaffningskostnaden. Då det äldre bolaget ägt inventarierna under längre tid än fem år, undginge den genom överlåtelsen uppkomna vinsten beskattning. Det nybildade bolaget amorterade därefter den nya anskaffningskostnaden genom årliga avskrivningar.

Kammarrätten funne emellertid en uppmjukning av gällande regler för värdeminskningsskatt vara av behovet påkallad och funne vad bolagskatteberedningen därutinnan föreslagit väl ägnat att läggas till grund för en lagstiftning i ämnet.

Beträffande den föreslagna rätten för skattskyldig att, om intäkten något år icke försloge till sedvanlig amortering, åtnjuta motsvarande högre avskrivning under senare år, anförde kammarrätten, att de avskrivningstabeller, vilka enligt förslaget skulle bifogas deklARATIONEN, voro ägnade att i väsentlig grad underlätta taxeringsmyndigheternas arbete och att en skattskyldig för erhållande av dylikt avdrag måste förete så omsorgsfullt förda tabeller, att yrkandet kunde av taxeringsmyndigheterna kontrolleras. Kammarrätten framhöll vidare, att den omständigheten att stadgandet innebure ett avsteg från principen om varje beskattningsår såsom en från de övriga avskild enhet desto mindre utgjorde tillräckligt skäl att ställa sig avvisande mot förslaget i denna del som principen redan i viss mån finge anses frånträdd bland annat genom den i punkt 4 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen medgivna rättigheten att under anskaffningsåret avdraga hela kostnaden för anskaffande av inventarier med en varaktighetstid av högst tre år samt att vid utrangering av inventarier avföra ännu icke avdragen anskaffningskostnad ävensom genom föreskriften i punkt 1 av anvisningarna till 41 § i samma lag, att den i räkenskaperna gjorda värdesättningen å tillgångar, avsedda för omsättning eller förbrukning i rörelse, endast om särskilda omständigheter därtill föranledde, borde frångås vid inkomstberäkningen.

Kammarrätten ansåge sig icke böra motsätta sig förslaget att vid bestämmandet av avdragets årliga belopp hänsyn skulle tagas till omständigheter, som kunde föranleda, att tillgångens nytta för rörelsen begränsades till för-

hållandevis kort tid, helst som detta förslag delvis torde innebära lagfästade av praxis.

Beträffande den föreslagna utvidgningen av inkomstbegreppet uttalade kammarrätten farhågor för icke önskvärda verkningar. Kammarrätten åberopade vad föredragande departementschefen anfört i proposition nr 213 till 1921 års riksdag (sid. 18 och 19) såsom motivering för sitt i propositionen framlagda och av riksdagen antagna förslag till bestämmelser rörande närmare avgränsning av begreppen inkomst av rörelse eller yrke samt inkomst av icke yrkesmässig verksamhet, vilka bestämmelser överensstämde med gällande lagstiftning i ämnet. Departementschefen ansåge en dylik avgränsning böra ske efter den principen, att vinst, som en näringsidkare förvärvade genom avyttring av föremål som han icke förde i handel eller tillverkade, icke hänfördes till inkomst av rörelse eller yrke utan till realisationsvinst, och detta även om de avyttrade föremålen använts i rörelsen eller yrket. Denna princip syntes stå i god överensstämmelse med den dåvarande skattelagstiftningen i övrigt och vara ägnad att i tider med växlande penningvärde befordra rättvisa och billighet vid beskattningen. Att hänföra vinst av berörda art till inkomst av rörelse eller yrke ansåge departementschefen för övrigt icke medföra ur statsfinansiell synpunkt enbart gynnsamma konsekvenser. Om vinsten å dylika avyttringar skulle hänföras till inkomst av rörelse eller yrke, måste följdriktigt förlust å liknande transaktion betraktas såsom förlust i rörelse eller yrke och sålunda utan inskränkning få avdragas från den skattskyldiges inkomst. Med dåvarande depression å affärlivets område kunde man vänta, att dylika förluster i stor utsträckning komme att uppstå, och detta skulle, om avdrag för förlusterna medgäves, i själva verket komma att medföra minskning av statens inkomster. Man kunde rent av befara, att fartyg och andra inventarier i vissa fall skulle komma att realiserars enbart i avsikt att därigenom konstatera en förlust, som skulle få avdragas vid taxeringen.

Enligt kammarrättens mening ägde detta departementschefens uttalande alltså sin fulla tillämpning.

Kammarrätten anförde beträffande förslaget om beskattning av ersättning på grund av försäkring, att det torde innebära införande av en helt ny princip i vårt skattesystem, om man läte den framtida användningen av ett belopp bliva avgörande för frågan, huruvida samma belopp skulle utgöra skattepliktig inkomst eller ej, samt att förslagets bestämmelser rörande utfärdandet av förbindelser och ställande av säkerhet dessbättre saknade motsvarighet i svensk skattelagstiftning. Kammarrätten delade emellertid bolagsskatteberedningens åsikt, att det av beredningen föreslagna inkomstbegreppet skulle medföra allt för obilliga verkningar, särskilt för rederinäringen, därest ifrågavarande undantagsstadganden rörande ersättning på grund av försäkring icke komme till stånd. Då dessa undantagsstadganden icke blott innebure ett uppoffrande av för vår skattelagstiftning grundläggande principer och i hög grad åsidosatte kravet på enkelhet och reda däri utan även måste befaras komma att medföra ökat arbete för beskattnings-

myndigheter och länsstyrelser samt lätt försorsaka felaktigheter vid taxeringarna, funne kammarrätten berörda undantagsbestämmelser innebära en betänklig svaghet i det föreslagna nya inkomstbegreppet.

Kammarrätten yttrade vidare, att de s. k. normala avskrivningsreglerna torde kunna genomföras även om allenast en mindre genomgripande ändring av inkomstbegreppet komme till stånd.

De föreslagna normala avskrivningsreglerna torde för varje någorlunda bärkraftigt affärsföretag skapa möjlighet att komma i åtnjutande av avdrag för hela anskaffningsvärdet å sina inventarier. De innebure vidare rätt att under vissa år öka avdragen icke blott på den grund, att en tillgång anskaffats för utnyttjande av en konjunktur, som syntes osäker, eller för begagnande av ett särskilt arbetstillfälle, utan jämväl av den anledningen, att sådan ökning i särskilt fall funnes skälig med hänsyn till rörelsens växlande resultat. Genom den sålunda medgivna friheten i avskrivningshänseende hade affärslivets krav tillgodosetts i så hög grad som detta utan allvarliga olägenheter för det allmänna vore möjligt.

Kammarrätten funne väl, att rätten till fria värdeminskingsavdrag skulle medföra betydande fördelar. Icke minst syntes man böra beakta de gagneliga verkningar beträffande företagets konsolidering, som den föreslagna lagändringen kunde förväntas medföra. Vidare torde tvister rörande avdragsbeloppens storlek bliva sällsynta beträffande de skattskyldiga, vilka komme i åtnjutande av det fria avdraget, och taxeringsmyndigheternas arbete med avdragens kontrollerande vid dessa skattskyldigas taxering förenklat. Beredningens förslag föranledde dock nya tvistefrågor. Fördelen av en viss förenkling vid avdragens kontrollering kunde knappast uppväga de svårigheter, tillämpningen av de föreslagna nya bestämmelserna rörande utfallen försäkringssummans beskattning kunde väntas medföra för myndigheterna. Det borde bemärkas, att förenklingen av kontrollarbetet gällde endast en begränsad kategori skattskyldiga, under det att sistnämnda bestämmelser avsåge alla rörelseidkare. Rätten till fria värdeminskingsavdrag kunde väl i allmänhet antagas komma att medverka till utjämnande av vågrörelserna i beskattningen, men denna väntade fördel av förslaget torde icke uppväga de allvarliga olägenheter, som kunde uppstå för vissa kommuner genom ett hänsynslöst utnyttjande av den medgivna friheten. Då vidare den föreslagna ändringen av inkomstbegreppet innebure ett icke önskvärt avsteg från de principer, vilka kommit till uttryck i 1921 års lagstiftning i förevarande ämne, samt denna ändring kunde befaras medföra ogynnsamma verkningar för det allmänna, ansåge kammarrätten för sin del, att priset för de fördelar, man genom det fria värdeminskingsavdraget skulle vinna, vore för högt, helst som dessa fördelar — icke minst gynnandet av företagets konsolidering — i huvudsak torde kunna ernås genom ett lagfästande av de föreslagna s. k. normala avskrivningsreglerna.

Beträffande förslaget att avdrag skulle medgivas för tidigare icke avdragen anskaffningskostnad även vid försäljning av icke utrangerade inventarier anförde kammarrätten, att det vid tillämpningen ofta torde vara svårt

att avgöra, huruvida försäljningen av en tillgång föränletts därav, att tillgången »blivit utsliten eller föråldrad, så att dess fortsatta användande i driften icke är ekonomiskt lämpligt» eller av annan orsak. Det antagandet låge nära till hands, att vederbörande skattskyldiga i sin bokföring och deklARATION i allmänhet redovisade försäljning av inventarier, även om dessa icke vore utslitna eller föråldrade, såsom utrangering och därvid stödde denna åtgärd därpå, att deras fortsatta användande i driften icke vore ekonomiskt lämpligt. Förslaget i denna del syntes därför icke innebära en så genomgripande ändring i den redan tillämpade avdragsberäkningen, som lagstadgandets ordalag syntes giva vid handen.

Kammarrätten förordade vidare den presumptionen, att vinst, som uppstått därigenom att inventarier försålts för högre belopp än den icke avskrivna anskaffningskostnaden, i den mån försäljningssumman icke överstege anskaffningskostnaden, hade sin grund däri, att förut i beskattningshänseende medgivna avdrag varit för stora. I enlighet härmed borde en justering av dessa avdrag — motsvarande den som nu ägde rum då utrangerade inventarier försåldes till lägre pris än icke avskrivna anskaffningskostnad — äga rum jämväl då priset överstege den återstående anskaffningskostnaden, detta givetvis dock endast under förutsättning, att försäljningen icke föranledde beskattning för realisationsvinst.

Ur principiell synpunkt torde intet vara att invända mot att denna presumption upprätthölles jämväl då förlust uppstått vid inventariers försäljning. Mot en strikt tillämpning av presumptionen jämväl vid bedömning av förlust, uppkommen vid inventarieförsäljning, torde emellertid kunna anföras samma betänkligheter ur finansiell synpunkt, som föredragande departementschefen framhållit i propositionen till 1921 års riksdag beträffande den ifrågasatta utvidgningen av inkomstbegreppet. På grund därav torde det vara nödvändigt att öppna möjlighet för taxeringsmyndigheterna att, där omständigheterna därtill föranledde, frångå presumptionen och vägra avdrag för förlust, som måste antagas hava föränletts av prisfall å det slag av inventarier som avyttrats. Det syntes icke möta något oöverstigligt hinder för den skattskyldige att, om taxeringsmyndigheternas antagande vore felaktigt, motbevisa detta genom styrkande av prisen å respektive tillgång i oanvänt skick vid tiden för anskaffningen och vid tiden för försäljningen. Då fråga vore om uppenbarligen utslitna eller nedskrotade inventarier, borde avdrag i nu ifrågakommande hänseende givetvis icke förvägras.

Det kunde ifrågasättas, huruvida icke nyss berörda presumptionsregel borde kunna frångås även i de fall, då inventarier försåldes till pris, överstigande icke avdragen anskaffningskostnad, d. v. s. huruvida det icke borde stadgas, att den genom försäljningen uppkomna vinsten skulle undantagas från beskattning i den mån det ådagalades, att den haft sin grund i inträffad prisstegring. Ett stadgande av detta innehåll skulle emellertid sannolikt leda till många tvister mellan de skattskyldiga och taxeringsmyndigheterna och vore icke behöfligt. Huruvida vinsten haft sin grund i prisstegring eller berott därpå, att förut medgivna avdrag varit för stora, torde ofta undan-

draga sig den skattskyldiges bedömande, och det torde i allmänhet för honom framstå såsom fullt förklarligt, att den vid försäljningen återbekomma anskaffningskostnaden, till den del denna vid tidigare taxeringar avdragits, upptoges till beskattning. Därest taxeringsmyndigheterna vore medvetna om att avdragen anskaffningskostnad *alltid* komme att beskattas i de fall, då tillgångar såldes till högre pris än vad som i beskattningshänseende återstode oavskrivet, torde man kunna förvänta, att myndigheterna i allmänhet medgäve av de skattskyldiga framställda icke oskäligen yrkanden om värdeminskningssavdrag. Det torde därför ligga i de skattskyldigas eget intresse, att något stadgande, som öppnade möjlighet till frångående av ovanberörda presumtionsregel i de fall, då försäljningen skedde till högre belopp än den icke avdragna anskaffningskostnaden, icke meddelades.

Enligt kammarrättens förmenande nödvändiggjorde de av kammarrätten föreslagna bestämmelserna icke särskilda föreskrifter rörande taxering av utfallen försäkringssumma. Det av beredningen föreslagna stadgandet, att ökning i värdeminskningssavdrag finge medgivas, där sådan i särskilt fall funnes skälig med hänsyn till rörelsens växlande resultat — vad aktiebolagen anginge i förening med övergången till den proportionella beskattningsmetoden — torde i allmänhet bereda möjlighet för de skattskyldiga att undgå obilliga verkningar av berörda bestämmelser.

Vidkommande förslaget om avdrag för värdeminskning å obligationer, aktier och andra dylika kapitaltillgångar och om utvidgning av inkomstbegreppet beträffande dessa tillgångar anförde kammarrätten:

I de fall, då i rättsskipningen medgivits avdrag vid beräkning av rörelseinkomst för nedskrivning av värdet å eller förlust vid försäljning av dylika tillgångar — i allmänhet aktier — torde detta antingen hava berott därpå, att den skattskyldige drivit handel med värdepapper, vilka följaktligen varit att anse såsom varulager, eller ock haft sin grund i det förhållandet, att förlusten med hänsyn till upplysta omständigheter ansetts kunna hänföras till avdragsgill driftkostnad eller driftförlust. Då bolagsskatteberedningen allenast uppställde det villkoret för avdragsrättens åtnjutande, att de ifrågakommande tillgångarna »tillhört rörelsen», innebure detta en väsentlig utvidgning av den i rättstillämpningen medgivna avdragsrätten. Medgivas finge, att det ofta vore vanskligt att avgöra, huruvida värdeminskning å aktier enligt gällande rätt vore hänförlig till kapitalförlust eller till avdragsgill förlust i den skattskyldiges rörelse. Denna fråga torde endast kunna avgöras från fall till fall med hänsyn till en mångfald därvid inverkan omständigheter såsom först och främst sambandet mellan den skattskyldiges och aktiebolagets rörelse, storleken av aktieinnehavet och anledningen till aktiernas värdeminskning m. m. Berörda svårigheter vid rättstillämpningen utgjorde emellertid icke tillräcklig anledning att utvidga avdragsrätten i den omfattning bolagsskatteberedningen föreslagit. Den i förevarande avseende föreslagna avdragsrätten innebure, att avdrag komme att medgivas för förluster, vilka — även om det av beredningen föreslagna utvidgade inkomstbegreppet vunne stadfästelse — uppenbarligen borde hänföras till kapitalförluster. Så vore

t. ex. en rörelseidkare, vilken dreve sin rörelse i en av honom ägd fastighet, varken enligt gällande rätt eller enligt förslaget berättigad att vid beräkningen av sin rörelseinkomst tillgodoföra sig avdrag för den minskning i fastighetens värde, som kunde uppstå på grund av fallande konjunkturer. Men om han satte fastigheten på aktier, bleve han enligt uttrycklig föreskrift berättigad till avdrag för nedgången i värdet å aktierna i fastighetsbolaget. Detta innebure i realiteten, att han på en omväg finge tillgodonjuta avdrag för den konjunkturförlust å fastigheten, som, därest fastighetsbolaget icke kommit till stånd, skulle hava förvägrats.

Eftersom värdet å aktier, särskilt sådana i dotterbolag, även under normala och uppåtgående konjunkturer oftare torde bliva föremål för nedskrivning än för uppskrivning, syntes vad bolagsskatteberedningen i förevarande hänseende föreslagit vara ägnat att väcka betänkligheter ur stats- och kommunalfinansiell synpunkt. Det kunde vidare befaras, att rörelseidkare komme att i sina deklarationer tillgodoföra sig avdrag för värdeminskning även å sådana aktier, som i själva verket icke haft annat samband med rörelsen än att de ingått i de för rörelsen förda räkenskaperna. Villkoret för avdragsrätten, att aktierna »tillhört rörelsen», torde av mången deklarant anses uppfyllt, därest han t. ex. likviderat aktierna medelst användande av medel, som influtit i rörelsen.

Å andra sidan torde den (i anvisningarna till 28 § punkt 1 intagna) föreslagna bestämmelsen, att vad som vid försäljning erhållits »för rörelsen själv är att hänföra till intäkt av rörelse», ofta få synnerligen obilliga verkningar. Jämlikt sistnämnda stadgande, som torde hava föranletts av att beredningen föreslagit rätt till avdrag för värdeminskning å till tiden icke begränsad rättighet av good wills natur, skulle en rörelseidkare, som under en följd av år drivit en rörelse och upparbetat den så, att ett visst good willvärde uppstått, vid rörelsens överlåtande bliva skattskyldig såsom för inkomst av rörelse icke blott för vad han kunde erhålla för varor och andra tillgångar utan jämväl för vad som motsvarade ersättning för good will. Ersättningen till sistnämnda del — även om begreppet »inkomst av rörelse» utsträcktes till att avse vad som erhållits vid avyttring av inventarier — borde emellertid icke anses hänförlig till skattepliktig intäkt, därest förutsättningarna för realisationsvinstbeskattning saknades. Särskilt i de ofta förekommande fall, då en rörelseidkare på grund av sjukdom eller ålderdom såge sig nödsakad att försälja en av honom under flera år upparbetad affär, skulle en inkomstbeskattning av den för själva rörelsen uppburna ersättningen framstå såsom synnerligen obillig.

Kammarrätten hemställde, att — vare sig det fria värdeminskningsavdraget komme att medgivas eller ej — de föreslagna bestämmelserna om rätt till avdrag för värdeminskning å aktier, obligationer och andra därmed jämnställda tillgångar jämte därav föranledda stadganden måtte utgå.

Särskilda framställningar.

Sedermera hava i frågan om avdrag för värdeminskning framställningar gjorts av *kommerskollegium* i skrivelse den 11 november 1935, av *Sveriges industriförbund* i skrift den 28 oktober 1935, av *handelskammaren för Örebro och Västmanlands län* i skrift den 19 november 1935 och av *Skånes handelskammare* i skrift den 3 november 1936.

Kommerskollegii framställning avser rederiföretagens rätt till värdeminskingsavdrag. I ärendets handläggning inom kommerskollegium hade deltagit sakkunniga för biträde vid en hos kommerskollegium pågående undersökning angående den svenska sjöfartsnäringen. I framställningen anföres bland annat: En statistisk-ekonomisk undersökning visade, att fartygen inom vår trampflotta i väsentlig omfattning vore bokförda till för höga värden. Det torde få anses sannolikt, att man därutinnan kunnat vänta en avsevärt bättre ställning, om rederierna under tidigare bättre år haft tillfälle att i händelse av större avskrivning å tonnage få denna avskrivning utan begränsning beaktad även i beskattningshänseende. Ett genomförande av bolagsskatteberedningens förslag skulle otvivelaktigt bidra till skapande av sundare förhållanden inom sjöfartsnäringen. En annan utväg vore att skattetekniskt likställa fartyg med varulager. Skulle intet av dessa förslag vara genomförbart, ville kommerskollegium emellertid ifrågasätta, huruvida ej åtminstone följande synpunkter borde beaktas: Införandet av beskattning av vinst på försäljning av tonnage efter fem år från förvärvet liksom avdrag för motsvarande förlust syntes kunna medföra fördelar. Kommerskollegium förutsatte emellertid härvid, att för sjöfartens vidkommande, vare sig överskott uppstått på grund av utfallande fartygsförsäkring eller vid försäljning av fartyg, infördes sådan jämkning i vinstbeskattningen, som av bolagsskatteberedningen generellt föreslagits för fall av överskott vid utfallande ersättning på grund av försäkring av egendom. Avskrivning syntes böra medgivas för överpris eller merkostnad, som företag iklätt sig för utnyttjande av en speciell tillfällig konjunktur även i sådana fall, där fartygen ej redan nedgått i värde men kunde förväntas nedgå sedan den tillfälliga konjunkturen gått till ända, eller av annat särskilt vägande skäl. Kollegium hemställde om förslag redan till 1936 års riksdag.

Sveriges industriförbund förordade i sin framställning, att bolagsskatteberedningens förslag måtte framläggas för 1936 års riksdag, varvid dock den fria avskrivningsrätten borde utsträckas även till byggnader använda i rörelse. Förbundet anförde, att behovet av fri avskrivningsrätt vore lika stort som när bolagsskatteberedningens förslag väcktes och att den fria avskrivningsrättens införande otvivelaktigt vore en av de betydelsefullaste åtgärder, som från det allmännas sida kunde vidtagas i syfte att åstadkomma ökad konsolidering inom näringslivet. *Handelskammaren för Örebro och Västmanlands län* förenade sig med industriförbundet. *Skånes handelskammare* förordade bestämmelser i huvudsaklig överensstämmelse med bolagsskatteberedningens förslag. *Handelskammaren* anförde härvid, bland annat, att

i ett flertal län utvecklat sig en praxis, vilken sökt i större eller mindre grad tillmötesgå näringslivets önskemål om ett smidigare avskrivningssystem utan eftersättande av statens intressen; att denna praxis i allmänhet baserats på värdeminskingsplaner; att till grund för dessa planer legat av de skattskyldiga själva förebragt utredning rörande sammanlagda årliga anskaffningsvärdet av de tillgångar, varå värdeminskingsavdrag påyrkats, ävensom uppgifter rörande de avdrag, som härå allaredan åtnjutits; att dylika planer för skattemyndigheterna medgivit effektiv fortlöpande kontroll över att avdrag icke gjordes för större belopp än anskaffningskostnaden; att med hänsyn därtill skattemyndigheterna merendels ansett sig kunna i gengäld visa en viss liberalitet i fråga om procentsatserna för avdragen; att man i vissa län ansett sig därutöver kunna gå näringslivets önskemål så långt tillmötes att, därest driftresultatet något år icke i beskattningshänseende medgivit utnyttjande av helt värdeminskingsavdrag, avdrag för mellanskillnaden i stället fått ske under år närmast efter den egentliga avdragsperiodens slut; att emellertid genom ett den 13 november 1935 meddelat utslag (R. Å. ref. nr 54) regeringsrätten förklarar, att rörelseidkare, som icke kunnat vid taxering för inkomst av rörelse för vissa beskattningsår utnyttja på beskattningsåren belöpande avdrag för värdeminskning genom slitning av maskiner och inventarier i rörelsen, icke vore berättigad tillgodogöra sig avdraget för senare beskattningsår; samt att följderna därav torde bli en återgång till äldre system med dess bristande möjligheter till kontroll och det osäkerhetstillstånd för de skattskyldiga, som detsamma förde med sig.

Kungl. Maj:t har enligt beslut den 4 december 1936 funnit ifrågavarande fyra framställningar icke föranleda annan åtgärd än att Kungl. Maj:t förordnade, att desamma skulle överlämnas till kommittén för att tagas i övervägande vid fullgörande av kommitténs uppdrag.

Uttalande av 1936 års bevillningsutskott.

Här torde ock böra anföras, att *bevillningsutskottet vid 1936 års riksdag* i sitt betänkande nr 46 i anledning av propositionen med förslag till omläggningen av den statliga direkta beskattningen uttalade, att, även om utskottet ställde sig tveksamt inför bolagsskatteberedningens förslag om fri avskrivningsrätt för inventarier och maskiner, det dock syntes utskottet som om större rättvisa i de juridiska personernas beskattning skulle kunna åstadkommas med en friare rätt till avskrivning för inventarier och maskiner än den gällande, samt att utskottet förutsatte, att vid ett förnyat övervägande av frågan om de juridiska personernas statsbeskattning jämväl spörsmålet om rätten till avskrivning för inventarier och maskiner gjordes till föremål för närmare övervägande och att förslag i ämnet framlades i samband med förslag till omläggning av de juridiska personernas beskattning.

Lagstiftning om särskilt maskinvärde vid fastighetstaxering.

Slutligen må framhållas, att enligt lag den 18 juni 1937 i 10 § kommunal-skattelagen numera stadgas, att det skall särskilt angivas vad av byggnads-värdet som belöper å maskiner och liknande tillgångar, vilka äro avsedda att huvudsakligen tjäna industriellt eller därmed jämförligt ändamål (*särskilt maskinvärde*). Särskilt maskinvärde kan icke förekomma i fråga om bygg-nad, som uteslutande är avsedd för bostadsändamål. Vid tilläggsbestämmel-sens införande angavs, att den närmast föranletts därav, att en riktig tillämp-ning av gällande bestämmelser rörande avskrivning för värdeminskning vid inkomstbeskattningen ofta försvårades därav, att det ej läte sig göra att vid denna beskattning bedöma, huruvida och i vad mån värdet å fasta maskiner vore inkluderat i industrifastighets taxeringsvärde, samt att en rationell lös-ning av det aktuella avskrivningsproblemet skulle försvåras, därest ej vid nästa allmänna fastighetstaxering särskild redovisning erhöles av värde å fasta maskiner i industrifastigheter.

Allmän motivering.

Bland de spörsmål på beskattningsväsendets område, som under de sista decennierna tilldragit sig uppmärksamhet, har framträtt den nu behandlade frågan om rätt till avdrag för värdeminskning å tillgångar för stadigvarande bruk i näringsverksamhet av olika slag. Anledningen härtill lärer i huvud-sak ha varit den, att dylika avdrag ofta ej godkänts med så stora belopp, som avdragits i den skattskyldiges räkenskaper. Till en början inriktades från representanterna för näringslivet strävandena närmast på att få till stånd officiella förteckningar rörande avskrivningskvoter, som skulle vid beskattningen godkännas. En viktig anledning till att denna utväg ej när-mare prövats torde väl ha varit, att dylika förteckningar, om de över huvud taget kunde tänkas komma till stånd, med hänsyn till den restriktiva in-ställning till avdragsrätten, som lagstiftning och praxis intagit, skulle kom-mit att upptaga så jämförelsevis låga avskrivningskvoter, att näringslivets önskemål genom dem knappast skulle blivit tillgodosedda.

Det är ej osannolikt, att särskilt industriidkarnas missnöje över den be-handling, som ofta kommit deras yrkanden om värdeminskningssavdrag till del från taxeringsmyndigheternas sida, i betydande grad hänfört sig till en oriktig uppfattning rörande innebörden av dessa myndigheters återhållsam-het i angivna avseende. Denna torde nämligen ofta ha uppfattats som ett slags indirekt kritik av näringslivets avskrivningspolitik, grundad därpå att taxeringsmyndigheterna skulle anse sig bättre än näringslivets egna män kunna bedöma det verkliga avskrivningsbehovet. I verkligheten har skatte-lagstiftningens inställning på ifrågavarande område varit en helt annan. Denna lagstiftning har visserligen medgivit värdeminskningssavdrag men

utan hänsyntagande till vad som i ett givet läge vore affärsmässigt påkallat eller ej, enligt sådana grunder, som visserligen ofta tillämpats även inom affärlivet men som särskilt utformats med hänsyn till skattesystemets allmänna inställning. Vid beskattningen ha ofta medgivits mindre avdrag än de som skett i den skattskyldiges räkenskaper, men å andra sidan har det också ofta inträffat att i beskattningsavseende medgivits avdrag, vilka ej skett i räkenskaperna. Beskattningsmyndigheterna ha följaktligen haft att bedöma avdragen ifråga från andra utgångspunkter än dem, vilka bort anläggas inom affärlivet.

Emellertid ha från statsmakternas sida åtskilliga försök gjorts att få fram reformförslag som kunde, utan åsidosättande av skattesystemets grundprinciper, medföra en utjämning av motsättningarna mellan skattskyldiga näringsidkare och taxeringsmyndigheterna. Det föreligger för närvarande ett mycket betydande utredningsmaterial till belysande av de möjligheter, som stå till buds för frågans lösning, och de olägenheter som kunna anses förenade med olika förslag i ämnet. Kommittén har sökt att med ledning av detta material och erfarenheter från senare år på beskattningsväsendets område komma fram till en linje, som kan anses ur olika synpunkter tillfredsställande. Särskilt har kommittén därvid haft att taga ställning till framkomna förslag om en i huvudsak fri avskrivningsrätt, vilka varmt förordats i synnerhet av många sammanslutningar inom näringslivet, men som av åtskilliga myndigheter, bland dem kammarrätten, mötts med rätt stor betänksamhet.

Kommittén har haft att betrakta ifrågavarande spörsmål i samband med de förslag, som kommittén i övrigt framlägger, bland annat rörande övergång från progressiv till proportionell skatt för aktiebolag och ekonomiska föreningar. Denna övergång betyder vad angår avskrivningsfrågan såtillvida en avsevärd fördel, att för dessa juridiska personer lockelsen att för skattens skull särskilt koncentrera avskrivningsavdrag till sådana år, då skattesatserna äro höga, bör minskas. Även om det kan antagas, att bottenkatten kommer att under olika år uttagas med olika procenttal av grundbeloppet, och även om växlingar i den kommunala beskattningen äro att emotse, kunna likväl olikheterna år från år ej väntas bliva av den storleksordning, att de kunna förmodas avsevärt påverka företagens avskrivningspolitik. Vad särskilt den kommunala beskattningen angår, kan det antagas att de högre utdebiteringssatserna komma att i regel avse sådana år, då näringslivets vinster varit små och beträffande vilka sålunda föga rum gives för avskrivningar av extraordinär storlek. Å andra sidan bör, vad dylika juridiska personer beträffar, ej förbises, att övergången till proportionell skatt för dem som redovisa i förhållande till kapitalet ringa vinst betyder en skatteökning. Kommittén har visserligen i annat sammanhang framhållit, att denna skatteökning torde bliva mindre kännbar, bland annat på den grund att den beräknas på en i förhållande till företagets storlek ringa vinst. Men för att detta skall vara riktigt kräves att skatten ej beräknas å vinster, som framkommit endast vid en uppskattning i beskattningsavseende men som ej äro affärsmässigt

riktigt kalkylerade. Det är enligt kommitténs förmenande viktigt, att en friare avskrivningsrätt stadgas just i samband med införande av den proportionella bolagsbeskattningen, enär övergången till denna kan därigenom underlättas.

Kommittén är för sin del enig därom, att en större frihet i avseende å avskrivningar än för närvarande är önskvärd, och att, i den mån ej ur fiskaliska, skattetekniska eller liknande synpunkter mera allvarliga betänkligheter inställa sig, *så vitt möjligt* den skattepliktiga inkomsten bör fastställas med hänsyn till den affärsmässigt beräknade vinsten. Då det enligt sakens natur endast i begränsad omfattning är möjligt för beskattningsmyndigheterna att bedöma vad som i ett visst företag betecknar en ur affärssynpunkt riktig avskrivningspolitik, innebär en dylik ståndpunkt att ett slags presumtion måste skapas för de i räkenskaperna gjorda avskrivningarnas riktighet, och man blir i hög grad beroende av åtgärder från de skattskyldiga själva. Häri ligger i själva verket den svårighet, med vilken man särskilt har att räkna: en friare avskrivning kan i stort sett ej tillåtas, där missbruk från de skattskyldigas sida vore att befara. Kommitténs allmänna ståndpunktstagande till frågan betingas sålunda å ena sidan dels därav att det är ur det allmännas synpunkt önskvärt, att i möjligaste mån anledningarna till stridigheter mellan de skattskyldiga och beskattningsmyndigheterna bringas ur världen, dels därav att ett tillmötesgående på denna punkt kan väntas bidra till näringslivets konsolidering och dess motståndskraft vid påfrestningar under dåliga konjunkturer, men å andra sidan också därav, att vägar ej få öppnas för de skattskyldiga att vid beskattningen så redovisa sina vinster, att det allmännas intresse blir åsidosatt.

En förutsättning för att friare avskrivningsrätt skall kunna medgivas är uppenbarligen en sådan utformning av lagstiftningen att i tidernas längd ej större avdrag får ske än för den totala kostnaden för tillgången. Därest tillgången avyttras, bör, om man bortser från under tiden nedlagda kostnader, avdraget ej hava överstigit skillnaden mellan anskaffnings- och avyttringskostnaden. Har avskrivning skett med mer än som svarar mot den verkliga värdeminskningen och sker sedermera avyttring av tillgången, därvid bokföringsmässig vinst uppstår, bör följaktligen, oavsett tiden för innehavet m. m., åtminstone så mycket av denna beskattas som svarar mot de återbekomna avskrivningarna. Motsvarande avdrag i händelse av förlust medgives redan enligt gällande bestämmelser genom det s. k. utrangeringsavdraget såsom engångsavdrag för vad som återstår oavskrivet av anskaffningskostnaden. En ur vissa synpunkter mera följdriktig lösning av ifrågavarande problem erhålles emellertid, om man vid avyttring av tillgång för stadigvarande bruk beskattar ej blott återbekomna förut avskrivna belopp utan alla försäljningsvinster i deras helhet, oavsett tiden för innehavet, men å andra sidan i motsvarande fall medger avdrag för avyttringsförluster; denna senare avdragsrätt innefattar dock vad angår inventarier och likartade tillgångar knappast någon nyhet, då det gällande utrangeringsavdraget torde inkludera en praktiskt taget fullständig avdragsrätt.

Det måste jämväl krävas, att en lagstiftning sådan som den antydda — den må nu gå ut på en fullständig beskattning av alla försäljningsvinster beträffande inventarier m. m. eller begränsas till att avse beskattning av vid avyttring återbekomna förut avskrivna belopp — ej allenast blir en lagstiftning på papperet utan verkligen göres effektiv i den praktiska tillämpningen. Överhuvud måste tillses, att ej ett bristfälligt deklara-tions- och taxeringsförfarande blir en anledning till att avskrivningar komma att med-givas med mer än anskaffningskostnaden.

Märkas bör ävenledes, att medgivande av en friare avskrivningsrätt inne-bär ett visst avsteg från regeln att varje beskattningsår skall betraktas iso-lerat för sig. Ty en friare avskrivningsrätt innebär ju en fördelning av av- dragen på olika år med viss hänsyn till vad som är affärsmässigt lämpligt. Ett mycket betydande steg i riktning mot en liknande större frihet har redan tagits genom kommunalskattelagens gällande regler om värdering av varu- lager. I fråga om dylik värdering skall utom i undantagsfall bokföringen godkännas. Denna större frihet beträffande inventarier m. m. kan tänkas anordnad antingen så, att man åstadkommer en uppmjukning genom att fastställa mindre stränga regler rörande tillämpning av redan gällande hu- vudprinciper, eller så att man går ett steg längre och medger avdrag med större belopp än som svara mot den verkliga värdeminskningen och sålunda i beskattningsavseende godkänner ett medvetet skapande av dolda reserver på samma sätt, som nu får ske beträffande varulager.

1924 års skatteberedning framkom på sin tid med uppslaget, att beträ- fande affärsdrivande juridiska personer men ej fysiska personer både jord, byggnader och inventarier m. m. skulle praktiskt taget likställas med varu- lager. Förslaget medgav sålunda för nämnda skattskyldiga en i huvudsak fri avskrivningsrätt, men å andra sidan skulle vid avyttring av tillgångarna i fråga uppkommande vinster beskattas. Däremot innebar nämnda förslag icke någon ändring i gällande regler beträffande nedskrivning å aktier m. fl. värdepapper tillhörande rörelsen.

Bolagsskatteberedningen åter föreslog beträffande såväl fysiska som juri- diska personer i första hand en viss uppmjukning av gällande avskrivnings- regler. Avskrivning med årlig lika procent å anskaffningsvärdet skulle allt- jämt vara huvudregel, men kunde det visas att värdet nedgått avsevärt mer än som svarade mot dylik avskrivning, skulle hänsyn få tagas även till sådan värdeminskning. Avdrag för s. k. överpris och merkostnad skulle i regel vara medgivet. Avdrag, som ej kunnat utnyttjas ett år, skulle kunna utnytt- jas ett senare år. Vid försäljning av inventarier och likartade tillgångar i rörelsen (men ej byggnader och jord) uppkommande vinster skulle för samt- liga skattskyldiga tagas till beskattning. Genom sistnämnda bestämmelse skulle grunden för förutvarande restriktiva tillämpning av avskrivningsreg- lerna till stor del bortfalla. Dessutom föreslog emellertid beredningen be- träffande såväl fysiska som juridiska personer rätt till helt fri avskrivning, under förutsättning att den skattskyldiges bokföring uppfyllde vissa betin-

gelsor i fråga om fullständighet och uppställning. Vidare föreslog bolags-skatteberedningen beträffande aktier och dylika tillgångar i rörelse en rätt till avskrivning i den mån bevisning kunde företeas att de nedgått i värde, medan å andra sidan vinst på försäljning av dylika tillgångar skulle beskattas såsom inkomst av rörelse.

När kommittén nu haft att taga ställning till dessa förslag, har den utgått från att i detta sammanhang någon ändring i gällande regler om avdrag för driftförlust till skillnad från kapitalförlust ej vore påkallad. En sådan ändring kunde få vittutseende konsekvenser, vilkas betydelse det vore svårt att överskåda. Såsom kammarrätten framhållit innebär bolagsskatteberedningens förslag om behandling i beskattningsavseende av aktier och likartade tillgångar i rörelse ett avsteg av betydande räckvidd från vad som nu gäller. Detta förslag kan kommittén icke biträda. Kommittén kan nöja sig med att till stöd för denna sin ståndpunkt åberopa kammarrättens motivering och bestämt avstyrkande yttrande i nämnda del.

Vid sitt ställningstagande till huvudfrågan har kommittén funnit, att en ej oväsentlig uppmjukning av de allmänna avskrivningsreglerna är möjlig beträffande inventarier och likartade tillgångar i ungefärlig anslutning till de för normala fall avsedda avskrivningsregler, som bolagsskatteberedningen föreslagit. En sådan uppmjukning kräver enligt kommitténs förmenande, att vid avyttring av tillgång av ifrågasvarande slag beskattning sker av återbekomna förut avskrivna belopp. Kommittén anser det däremot ej nödigt att gå så långt att vid avyttring erhållna vinster även i den mån de överstiga nämnda belopp beskattas, därest man nöjer sig med en dylik uppmjukning och ej medger en i huvudsak fri avskrivningsrätt. Kammarrätten, som i huvudsak ställt sig på samma ståndpunkt, har framhållit, att rent principiellt viss åtskillnad borde göras med hänsyn till om konjunkturvinst anses föreliggande eller ej. Enligt kammarrättens mening kunde man dock bortse från att konjunkturvinst rätteligen ej borde beskattas och taga de återbekomna avskrivna beloppen till beskattning i sin helhet även om de i verkligheten omfattade även konjunkturvinst. Däremot har kammarrätten i detta sammanhang ifrågasatt sådan ändring i gällande regel om avdrag för förlust vid försäljning, att dylikt avdrag skulle få ske allenast i den mån det icke med hänsyn till föreliggande omständigheter måste antagas, att minskningen i den avyttrade tillgångens värde haft sin grund i efter anskaffningen inträffat prisfall. Att en sådan åtskillnad som den av kammarrätten ifrågasatta kan anses i viss mån följa av vedertagna allmänna beskattningsprinciper kan väl ej bestridas, men det är för kommittén uppenbart, att åtskillnaden skulle vid tillämpningen föranleda betydande svårigheter utan att den dock kunde antagas i regel bliva av synnerlig praktisk betydelse, varför den nuvarande regeln rörande försäljning synes kunna bibehållas.

Det torde kunna förväntas, att även en sådan uppmjukning, som sålunda närmast synes kunna ifrågasättas, i förening med beskattning av vid avyttring återbekomna avskrivna belopp, blir av betydande värde för näringslivet. För taxeringsmyndigheterna bortfaller huvudanledningen till en restriktiv

tillämpning beträffande avskrivningarna, enär, om avskrivning sker med för stort belopp, som sedermera återbekommes vid avyttring, detta då blir beskattat. Det kan antagas, att ju större tryggheten är att dylik vinst ej skall i framtiden undgå beskattning, desto större tillmötesgående kan också av taxeringsmyndigheten visas vid bestämmande av avskrivningskvoter och dylikt. Härvid har dock taxeringsmyndigheten att taga hänsyn jämväl därtill, att om enskild person gör större avskrivningar än som svara mot den verkliga värdeminskningen, ett sammanlagt för stort avdrag kan komma att beviljas, enär vid vederbörandes död beskattningsmöjligheten beträffande eventuellt övervärde i förhållande till det bokförda värdet bortfaller. Detta kan i och för sig vara anledning till någon återhållsamhet vid beviljande av värdeminskningensavdrag i vissa fall. Kommittén får emellertid hänvisa till sitt i det följande omförmälda förslag att såsom anskaffningskostnad för arvinge ej må räknas högre belopp än det som för arvlåtaren kvarstår oavskrivet, en regel som väl i någon mån torde reducera benägenheten att göra större avskrivningar än som svara mot den verkliga värdeminskningen.

En förutsättning för ifrågavarande uppmjukning bör emellertid, såsom förut omnämnts, också vara att rent taxeringstekniskt tillfredsställande anordningar åstadkommas för vinnande av trygghet, dels att ej i tidernas längd avdraget kommer att sammanlagt avse mera än hela anskaffningskostnaden för tillgångarna, m. a. o. att ej de sammanlagda avdragen bliva större än denna, dels att eventuella försäljningsvinster komma fram för att i erforderlig mån tagas till beskattning. Kommittén har trots sig finna, att en dylik anordning numera bör kunna åvägabringas, vars resultat kan antagas bliva i det hela tillfredsställande. Det av kommittén i sådant avseende framlagda förslaget innebär en anknytning till och utveckling av det sedan ett antal år allmänt praktiserade systemet med tablåer upptagande s. k. avskrivningsplaner. En viss utökning av dessa med specifikation å bl. a. försäljningar av tillgångar av ifrågavarande slag skulle bliva erforderlig, och tillika skulle i dem lämnas utdrag av de konton, å vilka avskrivningar, utrangeringar och försäljningar bokförts. Den skattskyldige skulle m. a. o. förpliktas att till sin deklaration foga utdrag ur böckerna rörande de yrkade avdragen m. m., och beskattningsmyndigheterna skulle komma i besittning av tillräckligt material för frågans bedömande, utan att nödsakas låta företaga räkenskapsgranskning, såvida ej sådan vore erforderlig för kontroll å de lämnade uppgifternas överensstämmelse med böckerna. Då meddelande av medvetet oriktiga uppgifter skulle bliva liktydigt med falskdeklaration, torde dylik kontroll mera sällan bliva erforderlig och nödvändig stickprovsgranskning i regel behöva företagas endast i samband med sådan räkenskapsprövning, som kunde vara behövlig ur andra synpunkter. Uppställning som nu sagts kan givetvis ej ifrågakomma i alla fall, framför allt ej där den skattskyldige saknar bokföring eller har endast enkel sådan. Även i sådana fall torde emellertid vissa uppgifter erfordras i stället för eller utöver dem som nu lämnas. Kommittén återkommer till denna fråga men har med det nu sagda velat antyda, att en säkrare väg för erhållande av tillförlitlig utredning rö-

rande skattskyldigs avskrivningar m. m. torde stå till buds än den som närmast innebär ett litande till enbart den skattskyldiges egna räkenskaper.

Om sålunda en uppmjukning av reglerna rörande rätt till avdrag vid beskattningen för avskrivning å inventarier och liknande tillgångar enligt kommitténs mening bör vara möjlig, så har det ställt sig betydligt svårare att taga ställning till spörsmålet, huruvida och i vad mån en friare avskrivningsrätt därutöver i syfte att bidraga till näringslivets konsolidering bör kunna genomföras. Inom kommittén ha gjorts gällande i viss mån olika meningar rörande denna fråga. Å ena sidan har, under beaktande av sådana synpunkter, som framförts av kammarrätten och vissa andra hörda myndigheter, yppats en viss tveksamhet rörande lämpligheten att överhuvud gå längre än till den ifrågasatta uppmjukningen. Å andra sidan har ansetts, att möjligheten till fria avskrivningar vore av så stor vikt för näringslivet och dess motståndskraft under dåliga konjunktioner, att en fri avskrivningsrätt borde medgivas åtminstone i den utsträckning bolagsskatteberedningen föreslagit, därvid emellertid en sådan omarbetning av förslaget borde ske, att anledningen till vissa mera vägande anmärkningar mot detsamma bortföle. Vid prövningen av de skäl som åberopats för den ena och andra synpunkten har kommittén, under konstaterande av svårigheten att helt undanröja anledningarna till dylika anmärkningar, enats om följande. En i huvudsak fri avskrivningsrätt medgives beträffande inventarier och liknande tillgångar i rörelse såvitt avser aktiebolag, ekonomiska föreningar m. fl. affärsdrivande juridiska personer, men för närvarande undantagas från dylik fri avskrivningsrätt exempelvis byggnader och jord, och i densamma inbegripas ej nu enskilda rörelseidkare. Endast om särskilda omständigheter därtill föranleda böra räkenskapernas avskrivningar frångås vid taxeringen. Begagnas fri avskrivningsrätt, bindes den vid räkenskaperna även därutinnan att avdrag ej medges med större belopp än som skett i dessa. För nämnda juridiska personer skola vinster å försäljning av sådana tillgångar, som den fria avskrivningsrätten avser, i sin helhet beskattas såsom inkomst av rörelse. De skäl, som samlat kommitténs medlemmar kring denna ståndpunkt, kunna sammanfattas på i huvudsak följande sätt.

En anknytning av avdragsrätten vid beskattningen till de avskrivningar, som skett i räkenskaperna, är i och för sig önskvärd av skäl, som redan förut anförts, samt med hänsyn till därmed följande förenkling av taxeringsförfarandet. Ett medgivande av fri avskrivningsrätt beträffande inventarier o. dyl. kan knappast tänkas ha synnerlig inverkan å beskattningsunderlaget. Det är visserligen ej osannolikt, att under de första åren av den ifrågasatta nya lagstiftningens giltighetstid beskattningsunderlaget kan komma att något minska. Men en sådan minskning kommer att motsvaras av en ökning av beskattningsunderlaget i fortsättningen, och antagligen är en viss utjämning mellan de olika åren att förutse, då det kan förmodas att i regel större vinster utnyttjas för större avskrivningar. Beträffande flertalet företag kan det antagas, att aktieägarnas behov av årlig avkastning är en omständighet, som kommer att avhålla dem från att för dåliga inkomst-

år med i allmänhet högre skattesatser utnyttja avskrivningsmöjligheterna över hövan. Att den fria avskrivningen genomgående blir bunden vid böckerna måste härvid särskilt beaktas. För närvarande inträffar ej sällan att i böckerna redovisad vinst i beskattningsavseende elimineras genom avskrivningar, som ej skett i räkenskaperna. Med sannolikhet kommer utom i undantagsfall fri avskrivningsrätt beträffande inventarier att betyda mindre för företagen än den redan gällande rättigheten för dem till i huvudsak fri värdering av varulager. Det bör likväl ej förbises, att den fria avskrivningen skulle tillkomma utöver friheten beträffande värdering av varulager, varigenom den sammanlagda möjligheten till fri vinstreglering skulle ökas. Det är tyvärr ej möjligt att förebringa någon utredning om den sannolika inverkan på beskattningsunderlaget av den fria avskrivningsrätten, utan det lär vara nödvändigt att söka bilda sig ett omdöme rörande frågans betydelse med stöd av allmänna erfarenheter. Här må påpekas, att många varulager säkerligen redan till högst avsevärd del nedskrivits, så att numera vinster komma fram i betydande utsträckning. Osannolikt är ej att regeln om fri värdering av varulager inom kort kommer att betyda en ökning av det årliga beskattningsunderlaget i stället för en minskning av detsamma. Vidare anser kommittén det böra beaktas, att inventarier och liknande tillgångar vanligen ha en relativt sett begränsad varaktighetstid och att sålunda den förkortning av avskrivningstiden, varom fråga kan vara i förhållande till företagens livslängd, ej kan bli så synnerligen avsevärd, särskilt i betraktande därav, att företagen helt säkert oftast ha intresse av att ej på en gång förbruka sina avskrivningsmöjligheter i fråga om jämförelsevis större inventarietvärden. Kommittén har ansett sig böra särskilt framhålla detta för att såmedelst giva belysning åt sin ståndpunkt att ej i den fria avskrivningsrätten inbegripa byggnader. Dessa ha ju normalt en mycket lång varaktighet och äro ofta av den betydenhet, att en kraftig avskrivning å desamma skulle kunna betyda en ganska avsevärd nedgång av beskattningsunderlaget under längre tid. Med hänsyn till de långa tidsperioder, varom här skulle kunna vara fråga, skulle tryggheten för att eventuella vinster förr eller senare bleve beskattade minskas. Då fri avskrivning beträffande byggnader skulle innefatta en ny betydelsefull möjlighet till fri vinstreglering, som tillkomme utöver den fria värderingen av varulager och den fria avskrivningen å inventarier, är det tydligt, att de skäl, som kunna åberopas mot fri avskrivning å inventarier, måste med desto större styrka göra sig gällande i fråga om byggnader. Att vidare de tekniska svårigheterna att genomföra fri avskrivning beträffande byggnader äro större än beträffande inventarier, kommer att belysas i det följande. Den svårighet att i vissa fall göra åtskillnad mellan inventarier och byggnader, som tidigare förelegat, har numera väsentligen bortfallit genom den i år antagna lagstiftningen om redovisning av särskilt i byggnadsvärde ingående värde å fasta maskiner för industriellt och därmed jämförligt ändamål.

Kommittén finner det emellertid ej tillrådligt att i de fall då fri avskrivningsrätt i princip medgives göra denna ovillkorlig. Beträffande varulager

skall väl enligt gällande lagstiftning i räkenskaperna skedd värdesättning i regel godkännas, men den kan frångås, därest särskilda omständigheter därtill föranleda. Detta undantagsstadgande har tolkats så, att räkenskapernas lagervärdering kan vid taxeringen frångås, därest den visas strida mot god köpmannased. I och för sig är en dylik tämligen vag formulering mindre önskvärd. Det torde emellertid, i brist på erfarenheter rörande de olika anledningar som kunna göra en korrigerig av böckernas avskrivningar önskvärd, vara utomordentligt svårt att finna en mera preciserad avfattning av en bestämmelse avsedd att sättas i myndigheternas hand som ett vapen mot missbruk av den fria avskrivningsrätten. Kommittén föreslår därför, att ett inskränkande stadgande av angivna innebörd införes, och vill endast framhålla, att även om det i allmänhet är svårt att bedöma vad som är att hänföra till god köpmannased eller ej, det dock i vissa fall kan vara uppenbart, att man brutit mot sunt affärsbruk; i dylika fall bör undantagsstadgandet kunna tillämpas. Måhända kan, sedan några års erfarenheter vunnits, anledning föreligga att söka finna en mera preciserad bestämmelse. Vad angår innebörden av det nu förordade stadgandet vill kommittén för övrigt tillägga, att riskerna för missbruk av fri avskrivningsrätt torde vara större beträffande företag med huvudsaklig karaktär av familjeföretag än beträffande företag med många delägare.

Synnerligt beaktande har kommittén ägnat frågan, huruvida ej den fria avskrivningen beträffande inventarier o. dyl. borde avse såväl fysiska som juridiska personer. Utan tvivel vore det önskvärdt, att likartade regler kunde tillämpas för båda kategorierna. Det kan i och för sig synas egendomligt att enskild skattskyldig skall kunna genom att ombilda sin affär till aktiebolag komma i åtnjutande av en annan och friare avskrivningsrätt än han har såsom enskild man. Men det är att märka, att en sådan ombildning försätter honom i ett helt nytt skatterättsligt läge. Han själv blir skattskyldig enligt den progressiva metoden för utdelningar, vare sig dessa härröra från årets vinst eller från tidigare års vinster och oavsett hur de uppkommit, men årsvinsten i dess helhet beskattas hos bolaget genom proportionell skatt. Ett medgivande av fri avskrivning för bolaget betyder sålunda en minskning under visst eller vissa år av bolagets efter jämförelsevis lägre skattesats utgående proportionella skatt, medan motsvarande medgivande för den enskilde rörelseidkaren skulle betyda en minskning av skatten med det måhända höga procenttal å avskrivningens belopp, som enligt den progressiva skiktskalan gäller för det eller de för honom förekommande högsta skikten. För enskilda personer med större inkomster skulle sålunda fri avskrivningsrätt kunna få en mycket större betydelse än för aktiebolag, med därav följande större risker för sådana åtgärder av de skattskyldiga, som ej vore väl förenliga med den fria avskrivningsrätten. Med den allmänna standpunkt kommittén intagit till frågan om rätt till fria avskrivningar, enligt vilken viss försiktighet med dess införande borde iakttagas, har det därför befunnits bäst förenligt att nu ej föreslå sådan för enskilda personer. Vid detta sitt standpunktstagande har kommittén jämväl tagit hänsyn till de skäl mot fri av-

skrivningsrätt för enskilda personer, som framkommit under tidigare utredningsarbete. Ett sådant skäl har varit, att, om en person nedbringar inventariernas värde under det verkliga värdet och sedan under sin livstid ej avyttrar dem, han kommer att åtnjuta obehöriga förmåner i beskattningsavseende. Såsom ett annat skäl har anförts, att svårigheter och tvister äro att förutse, huruvida tillgångar äro att hänföra till rörelse eller ej. Likväl vill kommittén framhålla, att dessa olägenheter böra kunna bli något minskade med kommitténs i det följande omförmälda förslag om beräkning av anskaffningsvärde för den som förvärvar tillgång på grund av arv eller testamente samt om framläggande av avskrivningsplaner och utredningar vid deklaraationer i annan form än hittills varit vanligt.

Den omständigheten, att fri avskrivningsrätt bör förutsätta ett vidare inkomstbegrepp, och att sålunda endast beträffande affärsidkande juridiska personer all vinst på försäljning av inventarier o. dyl. skulle beskattas, medan beträffande enskilda beskattning skulle ske endast av vid avyttring återbekomma avskrivna belopp, utgör enligt kommitténs förmenande ej något avgörande motiv emot den ståndpunkt kommittén intagit. Av skäl, som framlagts särskilt av 1924 års skatteberedning, synes med hänsyn till den nyssberörda omständigheten, att det skatterättsliga läget är ett helt annat särskilt beträffande företag i aktiebolagets form än beträffande enskild företagare, ur teoretiska synpunkter några större betänkligheter mot uppställande av olika regler för inkomstberäkningen i de båda fallen ej behöva föreligga. Att för den allmänna uppfattningen åtskillnaden antagligen blir i viss mån svår att förstå, är däremot otvivelaktigt en olägenhet. Emellertid kan det möjligen antagas, att införandet av proportionell skatt för aktiebolagen kommer att innebära ett så starkt markerande av olikheterna i de skatterättsliga förutsättningarna för de båda företagsformerna, att den nu ifrågavarande olikheten kommer att förefalla naturligare än man närmast kanske är benägen att antaga. Skattetekniskt kan åtskillnaden komma till synes på ett jämförelsevis tillfredsställande sätt, i det regeln om beskattning av vid avyttring återbekomma avskrivningar införes bland avskrivningsreglerna såsom en motsvarighet till bestämmelserna om utrangering, medan däremot det vidgade inkomstbegreppet för affärsidkande juridiska personer regleras i anvisningarna till de allmänna bestämmelserna om rörelseinkomst.

Kommittén har ej med det nu anförda velat göra något uttalande rörande möjligheten att i framtiden utsträcka den fria avskrivningsrätten även till fysiska personer. De erfarenheter, som under de närmaste åren komma att göras beträffande denna rätt för juridiska personer, komma helt säkert att utgöra ett värdefullt material för bedömande av de sannolika verkningarna av en sådan utsträckning.

Slutligen vill kommittén tillägga, att i taxeringstekniskt avseende ett tillfredsställande underlag för medgivande av fri avskrivning kan förväntas föreligga, därest den utredning, som enligt det föregående bör krävas för rätt till avskrivningar å inventarier o. dyl. enligt huvudregeln, i de särskilda

fallen är tillförlitlig och riktigt ansluter sig till en nöjaktig bokföring. I vissa fall bör t. o. m. utredningen vid fri avskrivning kunna förenklas.

Till behandling må nu i korthet upptagas jämväl frågan om avskrivningsrätten beträffande byggnader. Av skäl, för vilka i huvudsak redan redogjorts, föreslår kommittén beträffande byggnader ej fri avskrivningsrätt. Emellertid måste kommittén i fråga om dessa avstå från att föreslå även sådan uppmjukning som eljest kunde vara önskvärd. En verklig uppmjukning kan, enligt vad som redan förut uttalats, ej föreslås med mindre vid avyttring återbekomma förut avskrivna belopp bliva beskattade. Det vore väl möjligt att på papperet stadga om sådan beskattning, men det skulle åtminstone för närvarande vara mycket svårt att genomföra sådana stadganden i praktiken. Avskrivningarna ha hittills skett och ske alltjämt merendels på taxeringsvärdena efter rent schablonmässiga grunder, och det är vanligen omöjligt att förebbringa utredning om vare sig anskaffningskostnader eller förut gjorda avskrivningar, varför det i regel ej kan konstateras vilka belopp som återstå i beskattningsavseende oavskrivna. Att i särskilda fall avskrivningen beräknas å anskaffningsvärdet är ju ett förhållande som ej kan inverka på utformningen av en för samtliga fall given regel. Någon ändring i fråga om metoden att i regel beräkna värdeminskningsskatt för byggnader å taxeringsvärdena anser sig kommittén ej kunna ifrågasätta. Vid sådant förhållande synes det ej möjligt att föreslå beskattning av vid avyttring återbekomma förut avskrivna belopp (liksom ej heller avdrag för utranering o. dyl.), och möjligheten till uppmjukning av avskrivningsreglerna bortfaller även. Beträffande byggnader föreslås alltså bibehållande av de nuvarande huvudreglerna för avskrivning, och anledning kommer följaktligen ej att föreligga till en principiellt annan tillämpning än för närvarande. Detta är beklagligt, desto mera som kontrasten mellan den större frihet som föreslås ifråga om inventarier o. dyl. beträffande såväl fysiska som juridiska personer och den nuvarande strängheten beträffande byggnader kommer att bliva mera i ögonen fallande. En ojämnhet mellan inventarier och byggnader synes ej kunna undvikas, såvida man vill genomföra en reform beträffande de förra. Emellertid finner sig kommittén böra framhålla, att även vid bibehållande av nuvarande avskrivningsregler skäl ofta torde föreligga att medge större värdeminskningsskatt beträffande byggnader än de hittills tillämpade, därför att utvecklingen på byggnadsområdet numera går i så hastig takt, att en byggnads livslängd i många fall beräknas bliva väsentligt kortare än den man förut ansett sig böra räkna med. Detta gäller såväl byggnader, avsedda att användas i rörelse, som andra byggnader. Beträffande bostadsfastigheter tager sig förhållandet uttryck ej minst i de bestämmelser i stadsplanelagstiftning m. m., som nödvändiggjorts för att nutidens krav och framtidens sannolika krav på tillfredsställande bostäder skola kunna tillgodoses. Kommittén skulle för sin del finna det lämpligt, att beskattningsnämndernas uppmärksamhet fästes härå. Dessutom synas om möjligt åtgärder för en likformig tillämpning hos beskattningsnämnderna böra vidtagas.

Gällande lagstiftning lägger ej hinder i vägen för att å sådana fasta maskiner m. m. i byggnader, som kunna hänföras till inventarier, tillämpa de för maskiner och andra inventarier gällande avskrivningsreglerna. Denna möjlighet har ansetts vålla taxeringsmyndigheterna svårigheter vid den praktiska tillämpningen; bl. a. har kontrollen över att ej avdrag medgåves dubbelt — exempelvis både för reparationskostnad och för avskrivning — visat sig besvärlig. Bolagsskatteberedningen föreslog av dylika skäl på sin tid — närmast beträffande inkomst av annan fastighet men även beträffande inkomst av rörelse — att vid beräkning av avskrivning å byggnad i dess värde borde inräknas värdet å fasta maskiner och andra inventarier, som ha till uppgift att göra byggnaden användbar såsom bostad eller eljest såsom uppehållsplats för människor eller för förvaringsändamål, och att sålunda för dylika tillgångar de avskrivningsregler, som gälla för inventarier m. m., ej skulle tillämpas. Kommittén finner sig böra upptaga detta bolagsskatteberedningens allmänt tillstyrkta förslag med den modifikationen företrädesvis i formellt avseende, att gränslinjen mellan inventarier och byggnader drages med hänsyn till vad som vid fastighetstaxeringen hänförs till särskilt maskinvärde eller ej. Genom lagstiftningen om redovisning av särskilt maskinvärde har skapats denna möjlighet att i fråga om avskrivningarna uppdraga en klar och bestämd gränslinje. Vid fastighetstaxeringen skall uttryckligen fastslås vilka fasta maskiner m. m. som ingå i särskilt maskinvärde, och uppgifter om den i sådant avseende gjorda uppdelningen komma att stå till taxeringsmyndigheternas förfogande. I åtskilliga av de fall, där nu avskrivning å hissar, värmeledningspannor etc. förekommer, skulle följaktligen kostnaden för dessas ersättande med nya motsvarande anordningar i stället bliva avdragsgill såsom reparationskostnad. Något hinder att inom ramen för de bestämmelser, som bliva gällande för byggnader, tillämpa olika avskrivningsprocent å olika delar av dessa med olika varaktighetstid synes ej föreligga, lika litet som dylikt hinder förefinnes beträffande olika byggnader å samma tomt. Ett medgivande härav synes emellertid knappast möjligt utom i fall då utredning å värdeminskningstablåer företes rörande avdragens utnyttjande. Uppenbarligen måste också tillses, att avdrag ej får ske både för reparationer och för avskrivning beträffande samma kostnad.

Frågan om rätt till avskrivning å byggnad i rörelse sammanhänger, såsom nyss nämnts, med motsvarande spörsmål beträffande byggnader i allmänhet, såväl bostadsbyggnader som byggnader i jordbruk. Det förefaller sannolikt, att sistnämnda frågor måste bliva föremål för uppmärksamhet under de utredningar, som ej minst på kommunalbeskattningens område förestå under närmaste tiden. Otänkbart är ej, att dessa utredningars resultat kunna påverka även frågan om byggnader i rörelse. Med hänsyn särskilt till de olika regler, som enligt kommitténs förslag bliva tillämpliga vid avyttring av inventarier och avyttring av byggnader, torde det emellertid vara önskvärt, att redan nu de ändringar i fråga om avskrivning å byggnad i rörelse m. m. göras, för vilka nyss redogjorts.

Avskrivning beträffande olika slag av tillgångar.

Maskiner, inventarier m. m. Normala avskrivningsregler.

Kommittén övergår nu till att närmare behandla de särskilda regler, som föreslås beträffande avskrivning av tillgångar av olika slag. Dessa regler gruppera sig kring anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen. Den inbördes ordning mellan de olika slagen av tillgångar, som föreslogs av bolagskatteberedningen, synes kommittén lämplig. Den första ifrågavarande anvisningspunkten synes följaktligen böra gälla maskiner och andra för stadigvarande bruk avsedda inventarier.

Avdrag beträffande maskiner m. m. betecknas i 29 § 1 mom. kommunalskattelagen såsom avdrag för »värdeminskning genom slitning, utrantering eller eljest av rörelseidkaren tillhöriga maskiner och andra inventarier av längre varaktighet». I detta avdrag inkluderas jämväl det avdrag som får ske under anskaffningsåret för tillgång som är underkastad hastig förbrukning och förslitning. Då dylikt avdrag knappast lämpligen bör betecknas såsom värdeminskningensavdrag, synes sådan omformulering av 29 § 1 mom. böra ske, enligt vilken det blir tydligt att paragrafens text täcker anvisningens innehåll.

Den anvisningspunkt (punkt 3), som avser avdrag för avskrivning av inventarier m. m., synes böra inledas med ett stadgande (litt. a) som angiver principen, att kostnad för anskaffande av inventarier m. m. bör normalt avdragas genom årliga värdeminskningensavdrag, men att, om dylik tillgång är underkastad hastig förbrukning, kostnaden får omedelbart avskrivas.

Därefter böra i de följande styckena (sammanfattade under litt. b) angivas huvudreglerna rörande värdeminskningensavdragen. Med värdeminskningensavdrag åsyftas att på olika år av en tillgångs varaktighetstid såsom omkostnad fördela dess anskaffningsvärde. Det torde vara ägnat att bidra till klarhet och reda, att begreppen varaktighetstid och anskaffningsvärde fastslås och definieras. Det kunde synas ligga nära till hands att i stället för sistnämnda uttryck använda ordet »anskaffningskostnad». Men det är att märka, att en tillgång kan hava tillförts rörelsen utan att köpas (t. ex. vid förvärv på grund av arv eller testamente). För dessa fall synes »anskaffningsvärde» bättre uttrycka vad som åsyftas.

Bestämningen av vad som skall förstås med tillgångs »varaktighetstid» går närmast ut på att framhålla, att fråga är om den tid, då tillgången är *ekonomiskt* användbar. Vad detta innebär utvecklas närmare. Någon saklig ändring i vad som nu gäller torde ej ske genom den föreslagna nya formuleringen.

Vad som skall förstås med tillgångs »anskaffningsvärde» är väl i allmänhet ej svårt att bestämma. Frågan blir mera komplicerad, när tillgången förvärvats genom annat fång än köp, eller när visserligen köp föreligger men ej ett köp i allmänna marknaden utan köp t. ex. mellan närstående, eller eljest i fall då köpeskillningens belopp kan antagas ha rönt inverkan av särskilda

omständigheter. Har tillgång förvärvats genom byte, lärer väl i regel värdet av det lämnade vederlaget böra bestämma värdesättningen av den nya tillgången. Har åter tillgång förvärvats genom arv eller testamente eller likartat fång, borde väl följdriktigt som allmän huvudprincip uppställas, att såsom anskaffningsvärde skall antagas tillgångens värde i allmänna marknaden (allmänna saluvärdet) vid tiden för förvärvet. Denna regel synes emellertid kunna fasthållas endast i det fall, då tillgången förvärvats utan samband med rörelsen. Har en person t. ex. genom arv förvärvat en rörelse, däri inventarier ingå, synes regeln böra vara, att såsom ingående värde för förvärvaren antages det värde till vilket tillgången genom avskrivningar nedbragts i arvlåtarens hand. Redan enligt gällande rätt torde vanligen anskaffningsvärde för arvtagare beräknas på detta sätt. Har arvlåtaren erhållit större värdeminskningssavdrag än som svarat emot den faktiska värdeminskningen, synes anledning ej förefinnas att vid beskattningen låta vederbörande arvtagare såsom omkostnad få avdraga belopp, vilka redan en gång avdragits. Om å andra sidan arvlåtaren ej utnyttjar sin avdragsrätt så, att värdet å tillgången i fråga i beskattningsavseende nedbragts så mycket som svarar mot värdeminskningen, så kunde det synas analogivis följa av sistnämnda regel, att förvärvaren borde ha rätt att såsom anskaffningsvärde få det högre värdet godkänt. Det synes dock ej självklart, att denna slutsats bör få dragas. Den nyss angivna regeln, att såsom ingående värde för arvtagaren ej bör godkännas högre belopp än utgående värdet för arvlåtaren, är nämligen att betrakta såsom en bestämmelse given närmast i syfte att hindra de skattskyldiga från att söka bereda sig och sina efterkommande en obehörig förmån. Därför synes det kommittén riktigt att anknyta till huvudregeln om allmänna saluvärdet såsom anskaffningsvärde för arvtagaren i det fall, då det belopp som lagts till grund för arvsbeskattningen är lägre än utgångsvärdet för arvlåtaren. Den praktiska betydelsen av det i sådant syfte meddelade stadgandet torde ej vara alltför stor, och kommittén har hyst någon tvekan rörande dess behövlighet. Det har emellertid syntts oförnekligt, att regeln är uttryck för en i och för sig riktig huvudprincip, varför densamma medtagits i förslaget.

Kammarrätten har i sitt yttrande över bolagsskatteberedningens förslag antytt vissa fall, i vilka avskrivningsrätten kan missbrukas genom anordnande av försäljningar av inventarier m. m. till högt pris i sådana fall, då säljaren kunde undgå skatt eller han bleve endast obetydligt beskattad för förförsäljningsvinsten men förvärvaren komme i åtnjutande av ett högt anskaffningsvärde, som sedan finge avdragas i form av värdeminskningssavdrag. Kammarrätten ansåg det lämpligt, att i anvisningarna till kommunalskatte-lagen intoges ett stadgande av innehåll, att i det fall då i rörelse använda inventarier överlåtits för högre belopp än den ursprungliga anskaffningskostnaden från en rörelseidkare till honom närstående person eller till ett av rörelseidkaren ägt aktiebolag eller från ett aktiebolag till ett annat med i hufvudsak samma intressenter, den nye ägaren i regel icke skulle få tillgodogöra sig värdeminskningssavdrag å högre belopp än den ursprungliga anskaffnings-

kostnaden. Det ligger vikt vid att sådana missförhållanden varom här är fråga undanröjas. Visserligen innebär det föreslagna ändrade inkomstbegreppet för affärsidkande juridiska personer, att vinst på försäljning av inventarier beskattas hos avyttraren oavsett tiden för dennes innehav av tillgången. Detta hindrar dock ej, att även i förhållandet mellan t. ex. moder- och dotterföretag missbruk allttjämt äro tänkbara, exempelvis i det fall att försäljning till högt pris äger rum och kvittas mot förlust, som kanske med avsikt redovisats under visst år i syfte att möjliggöra kvittningen. Det torde emellertid vara i sådana fall, då fysisk person utgör den ene kontrahenten, som möjligheten till missbruk av avskrivningsrätten blir särskilt framträdande. Försäljningsvinst blir enligt kommitténs förslag beskattad hos fysisk person — utom vid realisationsvinst — allenast i den mån förut avskrivet belopp återbekommes. Det vanliga torde emellertid vara att, där missbruk varom här är fråga förekommer, försäljningen sker till ett mycket högre pris än förvärvarens anskaffningsvärde, i vilket fall avyttraren ej beskattas för hela försäljningsvinsten. Det är svårt att förutse, i vilka olika former missbruk här kan komma att äga rum. Det stadgande, som bör meddelas för att såvitt möjligt hindra missbruk, torde därför böra få en allmänt hållen formulering. Måhända kan mot denna invändas, att den är väl obestämd. Men häremot kan genmåljas, att stadgandet är avsett att verka rent prohibitivt och att därför dess tillämpning i praktiken bör kunna beräknas bliva mera sällsynt. Enligt förslaget erhålles korrektivet mot missbruk på det sätt, att anskaffningsvärdet för förvärvaren jämkas nedåt med hänsyn till vad förhållandena kräva. Vanligen kommer väl dylik korrigerings att ske under första året efter det under vilket transaktionen ägt rum och att sedan lända till efterrättelse även vid följande taxeringar i anslutning till företedda avskrivningstablåer. Principiellt möter emellertid intet hinder att, om missförhållandet upptäckes först senare, jämkning av anskaffningsvärdet sker först då. Stadgandet synes för enkelhetens skull böra avfattas in med syftning på transaktioner mellan rörelseidkare. Med hänsyn till bestämmelsens karaktär synes detta dock ej böra hindra, att den analogivis tillämpas även i sådana fall, där avyttraren ej är rörelseidkare.

Sedan sålunda de för värdeminskningsavdragen grundläggande begreppen i lagtexten närmare bestämts, meddelas där huvudregeln rörande ifrågavarande avdrag. Redan förut har fastslagits, att sammanlagt högst 100 procent av anskaffningsvärdet få avdragas. Nu gäller det närmast en annan fråga, nämligen på vilket belopp avskrivningskvoten skall beräknas. Det är naturligt att såsom underlag i sådant avseende utgå från det på förut angivet sätt bestämda anskaffningsvärdet, och detta bör också vara det normala. Men nödvändigt är det icke. Något principiellt hinder möter ej att beräkna avskrivningskvoten på annat värde än anskaffningsvärdet. Om anskaffningsvärdet ej kan utredas, blir det rent av nödvändigt att beräkna den årliga avskrivningskvoten å något annat värde. Ett sådant värde kan ju åstadkommas exempelvis genom värdering av tillgången, men det vanliga

är att, där anskaffningsvärdet ej lägges till grund för beräkningen, avskrivningskvoten uppskattas med utgångspunkt från bokförda värdet. Om anskaffningsvärdet ej är bekant, saknas emellertid också grundvalen för beräkning av hur stort sammanlagt avdrag i längden bör få åtnjutas. Den enda någorlunda tillfredsställande garanti, som i sådant fall kan erhållas för att ej de 100 procenten skola komma att överskridas, synes vara att förbud stadgas mot avdrag med större belopp än som avdragits i räkenskaperna, ett förbud som dock ej rimligen bör gälla det fall, att den skattskyldige under något år ej fått åtnjuta hela det avdrag som skett i räkenskaperna, antingen på grund av uttryckligt beslut av beskattningsmyndigheten eller på grund av att den skattskyldige i sin deklaration begärt endast ett lägre avdrag enär han förutsatt att räkenskapernas avdrag ej skulle komma att beviljas vid beskattningen. Förutsättning för medgivande i nu antydda fall av högre avdrag i framtiden är givetvis — även utan uttryckligt stadgande — att den skattskyldige företer utredning om förhållandet mellan räkenskapernas och beskattningens avdrag, vilket innebär att den skattskyldige delvis lämnar sådana uppgifter, som eljest innehållas i en avskrivningstablå. Uppenbart är, att om i fall varom nu är fråga avdrag plägat tidigare medges med större belopp än enligt räkenskaperna, anteckning härom bör ske på sådant sätt, som hindrar att i längden för stora avdrag komma att medges. Antagligen kommer avdrag efter denna metod att utnyttjas av ett stort antal rörelseidkare, som av olika skäl ej skulle se sig i stånd att förete avskrivningstablåer.

Särskild hänsyn måste tagas till de rörelseidkare, som ej ha bokföring. Hinder för dessa bör ej möta att förete avskrivningstablåer, vilka ju i verkligheten innefatta ett slags bokslut rörande avskrivningar o. dyl. Där utredning rörande anskaffningsvärdet ej av sådan rörelseidkare kan företes — och detta torde vara mycket vanligt — går det här ej att falla tillbaka på i räkenskaper gjorda avskrivningar. Det torde därför bliva nödvändigt att normalt nöja sig med vissa uppgifter i deklarationerna. I vissa fall böra måhända de skattskyldiga tillhållas avlämna sådana enligt formulär, som synes kunna uppställas något annorlunda än för dem som föra handelsböcker. Äro uppgifterna mindre pålitliga eller eljest mindre tillfredsställande, blir detta en anledning för taxeringsmyndigheterna att särskilt tillse att ej större avdrag medges än som med säkerhet kan antagas svara mot den verkliga värdeminskningen.

Därest det befinnes, att den från början beräknade varaktighetstiden för en tillgång är för lång eller för kort, finnes givetvis intet hinder att när som helst utgå från ett nytt sådant antagande, vilket vanligtvis betyder en ändring av avskrivningskvoten. Denna eventualitet inkluderas redan i de huvudregler, för vilka nu redogjorts. Men särskilda omständigheter kunna förorsaka, att där anledning till ändrat antagande rörande varaktighetstiden ej anses föreligga, avdrag likväl böra tillfälligt få åtnjutas med större belopp än som följer av huvudreglerna. Vissa sådana fall sammanfattas under litt. c i ifrågavarande anvisningspunkt.

Särskilt har den eventualiteten, att skattskyldig ej kunnat under visst år

tillgodonjuta honom tillkommande värdeminskningsavdrag, varit föremål för uppmärksamhet hos näringsidkarna, i det att i vissa fall avdrag i stället medgivits under senare vinstår, medan i andra fall avdrag under sådant år förvägrats. De utslag, som meddelats av regeringsrätten i mål av hithörande slag, synas, såsom redan i det föregående antytts, ej giva full klarhet rörande gällande rätts ståndpunkt till detta spörsmål. Kommittén har för sin del ansett, att det bör lösas på följande sätt. Förutsättning för att ej utnyttjat avdrag skall kunna senare åtnjutas är, att den skattskyldige företer utredning rörande återstående anskaffningsvärde. Förutsättning är vidare att han normalt beräknar avdragen enligt avskrivningsplan. Vanligen är alltså fråga om sådana fall, där vederbörande företer värdeminskningstablåer enligt vedertagen uppställning. Fråga bör i första hand vara om sådant på visst år enligt avskrivningsplan belöpande avdrag som han ej kunnat utnyttja därför att underskott uppstått å rörelsebilagan före procentavdraget, d. v. s. om avdrag som han »icke kunnat vid beräkning av sin nettointäkt av rörelse utnyttja». Märkas bör dock att, om underskott å förvärvskällan rörelse kunnat utnyttjas, det måste anses, att den skattskyldige kunnat i motsvarande mån utnyttja värdeminskningsavdraget från sin rörelseinkomst. Vid statsbeskattningen bör enligt kommitténs förmenande avdraget för underskott anses ske före avdraget för underskott å övriga förvärvskällor samt för erlagda utskylder. Har avdraget sålunda kunnat utnyttjas vid statsbeskattningen, bör det anses ha åtnjutits vid inkomstberäkningen i dess helhet. Att räkna med olika regler för stats- och för kommunalskatten vore ohållbart. Det synes ej föreligga anledning att låta den skattskyldige åtnjuta ifrågavarande ej utnyttjade värdeminskningsavdrag ett senare år vid sidan av avskrivningsplanen, utan bör detta få ske genom utsträckning av den i planen antagna varaktighetstiden. Avdraget medges med andra ord efter det beträffande viss tillgång enligt planen avdragsrätten i övrigt utnyttjats till slut. Det synes ej finnas skäl att låta avdraget i fråga gälla förluster som ligga alltför långt tillbaka i tiden. Kommittén föreslår att en gräns sättes så, att outnyttjat avdrag som belöpt å beskattningsår, för vilket taxering skett före år 1933, ej må vidare utnyttjas. Möjlighet att ett senare år utnyttja förut outnyttjat avdrag synes vidare böra föreligga i de fall, att skattskyldig under visst år i beskattningsavseende (vid beräkning av nettointäkten av rörelse) erhållit mindre avdrag än enligt godkänd värdeminskningsplan, även om han *kunnat* utnyttja det större avdraget, dock endast i det fall att han gjort motsvarande mindre avdrag även i sina räkenskaper. Sistnämnda inskränkning har syntts erforderlig för att ej normalregeln om lika årliga avdrag skall kunna helt åsidosättas. Härtill har gjorts det betydelsefulla tillägget, att i sistnämnda fall det resterande avdraget skall kunna ske ett senare år blott under förutsättning att motsvarande större avdrag — utöver avskrivningsplanen — då gjorts i böckerna. Kommittén har genom sistnämnda inskränkningar velat förhindra godtycke vid utnyttjandet av värdeminskningsavdrag.

Ett annat fall, då tillfälligt avdrag utöver det som följer av huvudregeln

bör kunna medgivås, är att skattskyldig företer utredning om en mera väsentlig nedgång av värdet utöver den för vilken avskrivning medgivits enligt planen. Denna nedgång kan ha berott av omständigheter av olika slag, eventuellt även prisändring eller dyl. Icke förty synes avdraget kunna medgivås. Det har förut påpekats, att konjunkturändringar kunna inbegripas i utrangeringsavdraget; någon olägenhet av att taga hänsyn till prisnedgång under företagets varaktighetstid synes ej föreligga, om missbruk ej kan befaras, och detta synes ej vara händelsen i det förutsatta fallet. Åt bestämmelsen måste dock givas sådan avfattning att ej beskattningsmyndigheterna i otid för rena småsaker besväras med att pröva bevisning rörande värdet å inventarier o. dyl. Sådant avdrag, varom här är fråga, får väl vanligen karaktären av större engångsavdrag. Har sådant medgivits, bör detta ej föranleda ändring i den tidigare antagna varaktighetstiden, utan bör i fortsättningen så förfaras, att avdragen beräknas för den återstående varaktighetstiden med det efter engångsavdraget återstående anskaffningsvärdet fördelat på denna tid. Detta synes ligga i sakens natur, varför särskilt stadgande därom ej torde vara erforderligt. Även det avdrag, varom här är fråga, synes böra bindas vid räkenskaperna.

Vidare synes anledning till värdeminskningssavdrag utöver det, som följer av normala regler, kunna medges för s. k. överpris och merkostnad, d. v. s. pris över det normala som den skattskyldige betalar, eller kostnad över den normala som han ikläder sig för att utnyttja en tillfällig konjunktur eller dyl. i avsikt att kunna under denna konjunktur intjäna överpriset eller merkostnaden. Det kan ju inträffa, att redan vid beskattningsårets slut värdet av tillgången så nedgått, att den här ovan senast omförmälda avdragsmöjligheten är tillfyllest. Detta är dock ingalunda alltid fallet. Rätt till avdrag för överpris och merkostnad kan för vissa företagstyper, särskilt rederinäringen, vara av stor betydelse. Sådan har i vissa fall medgivits även enligt gällande rätt, ehuru garanti ej hittills funnits att, om avskrivningarna kommit att ske med större belopp än den värdeminskning som faktiskt inträtt, framtida försäljningsvinst skulle bliva beskattad ens till den del den utgjorts av återbekomna avskrivningar. Med de bestämmelser kommittén nu framlägger rörande beskattning i sistnämnda avseende torde några betänkligheter mot avdrag för överpris och merkostnad knappast behöva hysas. Att här endast bör vara fråga om avdrag som skett i räkenskaperna ligger i sakens natur.

Ifrågarörande anvisningspunkt innefattar slutligen under litt. d. bestämmelser rörande det fall att tillgång försäljes eller eljest uttages ur rörelsen. De regler, som i sådant avseende föreslås, ha redan förut i huvudsak motiverats. Här må blott tilläggas, att det fall synts böra särskilt regleras, där tillgång varom fråga är uttages ur rörelsen för att av ägaren nyttjas för annat ändamål. Fallet är i och för sig ej ovanligt, men det bör kunna antagas, att det ej föranleder åtgärd vid beskattningen utom rent undantagsvis. Bestämmelsen säger, att sådant fall skall likställas med avyttring, men innebär i realiteten, att om tillgången uttages ur rörelsen en prövning skall

äga rum, huruvida avskrivningarna hållits inom sådana belopp som verkligen svara mot värdeminskningen, och beskattning efter skäligt belopp ske, om avskrivningarna varit för stora.

Maskiner, inventarier m. m. Fri avskrivningsrätt i vissa fall.

Den fria avskrivningsrätt, som beträffande affärsidkande juridiska personer av kommittén föreslås beträffande maskiner, inventarier och liknande tillgångar, har redan i det föregående i huvudsak motiverats. Här må tilläggas, att, i motsats till vad 1924 års skatteberedning på sin tid föreslog, dylik rätt ej synes böra medgivas handelsbolag, utan endast sådana juridiska personer, för vilka beskattningen är proportionell. Att medgiva handelsbolag en rätt, som ej tillkommer enskild rörelseidkare, synes ej lämpligt.

Emellertid böra särskilt observeras de förhållanden som uppkomma i anslutning till ett före eller efter lagens ikraftträdande bildat bolags övergång till eller från fri avskrivningsrätt. Bolagsskatteberedningen förutsatte på sin tid en mera formell prövning av denna fråga i anslutning till en undersökning av beskaffenheten av den skattskyldiges bokföring. Vid övergången skulle den i beskattningsavseende gjorda värderingen av tillgångarna bringas i överensstämmelse med bokföringen. Kommittén har för sin del tänkt sig mindre stela bestämmelser rörande dylik övergång.

Har den skattskyldige tidigare ej fått avdrag, som skett i räkenskaperna, godkända vid beskattningen, kan man rimligen ej vägra honom att senare komma i åtnjutande av dessa avdrag. Han bör ha rätt att i den mån beloppen falla inom godkänd värdeminskningsplan tillgodoräkna sig dem även i framtiden. Därest den skattskyldige begagnar den fria avskrivningsrätten till att i överensstämmelse med sina räkenskaper göra större avdrag vid beskattningen än enligt värdeminskningsplanen, inträder ju en gång det förhållandet, att planen rymmer avdrag, som ej ingå i räkenskaperna. Dylika avdrag böra då medgivas, ehuru de ske med större belopp än enligt räkenskaperna. Däremot synes ej anledning föreligga att vid fri avskrivning medge avdrag under senare år för belopp, som ej tidigare kunnat i avdragsväg utnyttjas, då det här ej är fråga om tillämpning av avskrivningsplaner utan om en rent principiell och allmän anknytning till räkenskaperna. De avdrag, som avses i punkt 3 c tredje stycket av förevarande anvisningar, synas i detta sammanhang ej vålla särskilda komplikationer, då en förutsättning för deras åtnjutande även utan fri avskrivningsrätt är att de motsvaras av avdrag i räkenskaperna.

Möjlighet förefinnes också, att den skattskyldige vid beskattningen åtnjuter större avdrag än enligt räkenskaperna. Vid övergång till fri avskrivning kommer detta förhållande normalt att göra sig gällande på det sätt att avskrivningarna enligt värdeminskningsplanen upphöra tidigare än avskrivningarna enligt räkenskaperna, i vilket fall givetvis räkenskapernas avdrag ej längre kunna beviljas. Det kunde synas ej vara i den skattskyldiges intresse att på ett tidigare stadium beskattas för belopp, varmed räkenskaper-

nas avdrag sålunda understigit beskattningens avdrag. Men det kan inträffa, att skattskyldig, som vill övergå till fri avskrivning, finner det med sin fördel förenligt att redan från början bringa avskrivningarna vid beskattningen i full överensstämmelse med räkenskaperna. Detta synes ej böra förmenas honom, såvitt fråga är om förhållanden som hänföra sig till tiden före den nya lagstiftningens ikraftträdande. Det kunde måhända synas berättigat att medge motsvarande möjlighet även i fråga om den kommande tiden. Emellertid innebär den rättighet, varom fråga är, en viss möjlighet för den skattskyldige att själv välja tidpunkten för beskattning av belopp, som kunna vara ganska betydande, och det synes ej vara alldeles uteslutet att denna möjlighet skulle kunna leda till missbruk. Då skattskyldig varom fråga är har möjlighet att omedelbart efter den nya lagstiftningens ikraftträdande övergå till fri avskrivningsrätt, synes det från dennes synpunkt ej finnas särskild anledning att låta medgivandet sträcka sig längre än kommittén ifrågasätter. Med hänsyn till detta medgivandes egenskap att avse förhållandena före den nya lagstiftningens ikraftträdande synes det böra intagas i en övergångsbestämmelse.

Någon särskild reglering i lagtexten av det fall att någon återgår från fri avskrivning till de normala avskrivningsreglerna synes ej erforderlig. En dylik eventualitet kan tänkas uppkomma exempelvis på den grund, att skattskyldig finner med sin fördel förenligt att utnyttja den möjlighet, som finnes vid tillämpning av de normala reglerna men ej vid användning av den fria avskrivningsrätten att erhålla större avdrag än enligt räkenskaperna, eller av den anledningen att beskattningsmyndighet finner sig ej kunna vidare medge fri avskrivning. Har den skattskyldige i så fall vid den fria avskrivningen erhållit större avdrag än enligt värdeminskningsplanen, bör han ej komma i åtnjutande av ytterligare värdeminskningsavdrag, förrän överskottet av avdragen vid beskattningen hunnit avräknas från avdragen enligt planen, så att den skattskyldige åter kommer i det läge att planen kan fullföljas enligt sin ursprungliga innebörd.

Från skattelagstiftningens utgångspunkter är det önskvärt, att i möjligaste mån avskrivningarna komma att redovisas i avskrivningstablåer med uppgifter rörande anskaffningsvärden o. dyl. Det är också i många fall ett intresse för de skattskyldiga att komma i åtnjutande av de förmåner, som följa med dessa tablåer. Det bör vara rimligt, att även sådana skattskyldiga, som ej kunna förebbringa full utredning rörande anskaffningskostnader och avskrivningar hänförliga till tiden före den nya lagens ikraftträdande, ej uteslängas från denna möjlighet. I ett övergångsstadgande synes fördensskull böra uttryckligen föreskrivas, att där fråga är om förhållanden som hänföra sig till äldre tid, sådan utredning må anses tillfyllest, som med hänsyn till omständigheterna i de särskilda fallen finnes skälig och möjlig att åstadkomma. I praxis har redan hittills sådan mera summarisk utredning pläгат godkännas vid uppgörande av värdeminskningsplaner.

Maskiner, inventarier m. m. Taxeringsföreskrifter.

I 31 och 34 §§ taxeringsförordningen föreslår kommittén stadganden av innehåll, att rörelseidkare skall vara skyldig att vid självdeklaration foga uppställningar enligt formulär, som fastställas av Kungl. Maj:t, med uppgifter erforderliga för tillämpning av gällande bestämmelser rörande avdrag för värdeminskning så ock utdrag av räkenskaperna till styrkande av dessa uppgifter. Härmed avses givetvis de värdeminskningstablåer och övriga uppgifter, som kommittén behandlat i det föregående. Ett för kommitténs räkning utarbetat förslag till formulär bifogas detta betänkande (bilaga F). De kontoutdrag som enligt vad förut framhållits torde böra intagas i formulären lära te sig annorlunda vid förekomsten av avskrivningsfonder o. dyl. än vid direkt avskrivning, och hänsyn härtill torde få tagas vid formulärens avfattande. Oförklarligt torde vara att även vid användande av sistnämnda metod för avskrivningarna uppgifter krävas rörande utrangeringar, försäljningar m. m.

Det torde vara lämpligt att tillstålla taxeringsmyndigheterna i riket kortfattade anvisningar rörande tillämpningen av nämnda formulär och den kontroll som man genom dem vill vinna. Formulären komma väl att ställa dessa myndigheter inför uppgifter, som kunna förefalla nya. I verkligheten förhåller det sig emellertid så, att sådan prövning, som enligt kommitténs förslag ifrågasättes med tillhjälp av formulären, redan nu åligger taxeringsmyndigheterna med tillhjälp av räkenskaperna. Det bör bliva mycket lättare för taxeringsnämndernas ordförande i allmänhet att åstadkomma en något så när tillfredsställande kontroll med tillhjälp av formulären och de anvisningar som skulle lämnas rörande dessa än med tillhjälp av räkenskaperna. Det är möjligt, att hittills i praktiken dylik prövning ofta ej kommit till stånd, men detta förhållande kan givetvis ej åberopas till stöd för behållande av gällande bestämmelser.

Fråga om särskilda regler rörande utfallande försäkringsbelopp för maskiner, inventarier m. m.

Kommittén har vid framläggande av förenämnda förslag bland annat haft sjöfartens speciella problem för ögonen. Den särskilda framställning, som i detta ämne gjorts från kommerskollegium, torde också kunna sägas ha i huvudsak tillgodosetts genom förslaget. Kommerskollegium har emellertid också framhållit önskvärdheten av att det av bolagsskatteberedningen framlagda förslaget om uppskov i vissa fall med beskattning av utfallande försäkringsbelopp bleve genomfört. Kammarrätten har i sitt yttrande över bolagsskatteberedningens förslag avstyrkt ett dylikt stadgande dels av principiella skäl och dels därför att detta kunde befaras vålla stora svårigheter vid taxeringen. Kammarrätten bestred icke, att förslaget om beskattning av vinster å försäljning av inventarier kunde verka ogynnsamt i sådana fall, där man ville åstadkomma en uppmjukning genom det nu

ifrågavarande stadgandet, men ansåg detta förhållande utgöra ett skäl ej att godkänna stadgandet men väl att avstyrka det vidgade inkomstbegreppet. Kommittén kan visserligen icke tillmäta det föreliggande spörsmålet den vikt som kammarrätten gjort. Däremot delar kommittén kammarrättens uppfattning rörande de praktiska tillämpningssvårigheterna. Det bör märkas, att det föreslagna stadgandet ej avser uteslutande sjöfartens inventarier utan inventarier i allmänhet. Det kan knappast förväntas, att fördelarna med stadgandet under mera normala konjunkturen skulle uppväga nämnda olägenheter. Kommittén vill medge, att vid extraordinära konjunkturen ett stadgande av angivet innehåll kan innebära den mest rationella lösningen av sådana svårigheter som stadgandet avser att möta. I så fall bör det ej vara uteslutet att genom tillfällig lagstiftning gällande för viss tid införa ett dylikt stadgande. Däremot upptages icke någon bestämmelse i ämnet i kommitténs nu föreliggande förslag.

Patent, good will m. m.

Det förslag, som kommittén framlägger rörande avdrag för värdeminskning å patenträtt och liknande rättighet samt tidsbegränsad good will, synes ej erfordra närmare motivering. Förslaget överensstämmer väsentligen med bolagsskatteberedningens förslag i ämnet.

Att rätt till avdrag för värdeminskning å ej tidsbegränsad good will icke bör få medges följer av kommitténs allmänna ståndpunkt, att avdrag för värdeminskning, som är likställd med kapitalförlust, ej bör få ske. Kan vid förvärv av good will förutses och beräknas, att den skall inom viss tid förbrukas, läser fråga vara om i verkligheten tidsbegränsad good will, för vilken avdrag får göras.

Aktier m. m.

I det föregående har kommittén uttalat, att enligt dess mening ej heller avdrag för värdeminskning å aktier bör få äga rum, där värdeminskningen är att likställa med kapitalförlust. Kommittén har, vid det förhållande att ingen ändring åsyftas i vad som redan nu torde få anses här gälla, övervägt, huruvida det vore behöfligt med ett lagstadgande i ämnet. Emellertid torde det ofta vara oklart för beskattningsmyndigheterna vad som verkligen gäller i förevarande avseende. Detta synes utgöra ett skäl att i lagtexten angiva de principer som här äro tillämpliga. Ett ytterligare sådant skäl är, att det måhända ej är alldeles säkert, att avdrag för värdeminskning, som här avses, enligt gällande rätt är medgivet förrän genom avyttring eller dyl. konstaterad förlust föreligger. Avdrag för avskrivning synes böra få ske även i annat fall, där värdeminskningen verkligen är att anse som en på förhand förutsebar omkostnad, dock endast i den utsträckning nedgång i värdet verkligen också äger rum. En regel, enligt vilken avdrag skall få ske med belopp, varmed värdet nedgått enligt vad inträffade omständigheter göra uppenbart eller sannolikt, har upptagits i

kommittéförslaget och överensstämmer med vad bolagsskatteberedningen föreslagit för de fall, då enligt nämnda berednings förslag avdrag för värdeminskning o. dyl. medgivits. Det synes däremot ej kommittén erforderligt att i lagen direkt besvara frågan, i vilka fall vinst på försäljning av aktier av ifrågavarande slag bör beskattas.

Inom kommittén har diskuterats det fall, att ett företag inköpt ett bolag närmast för att komma i besittning av försäljningsrättigheter som innehafts av bolaget eller annan good will som tillkommit detsamma, vilken förmån därefter överflyttats från det inköpta bolaget till företaget självt. Måhända har det redan från början varit avsett att förrinta det inköpta bolaget. I och för sig kunde väl värdeminskningen å aktierna i dylikt fall vara avdragsgill. Men eftersom i stället företaget självt skulle tillföras good will till motsvarande värde, synes avdrag för värdeminskningen å aktierna ej berättigat. Frågan torde nämligen böra bedömas med hänsyn till huruvida minskning är förutsedd av det värde, som genom aktierna tillföres företaget, medan enbart aktiernas eget värde ej får bliva utslagsgivande.

Byggnader.

Frågan om rätt till avdrag för värdeminskning å byggnad har ävenledes i det föregående berörts. Förslaget i denna punkt torde ej innebära ändring i vad som nu gäller i annat avseende än att gränsen mellan inventarier och byggnader uttryckligen föreskrives skola dragas med hänsyn till vad som vid fastighetstaxeringen fastställts såsom ingående i särskilt maskinvärde eller ej.

Det har av kommittén uppmärksammats, att frågan om avdrag för värdeminskning kan ställa sig särskilt besvärlig beträffande byggnad å annans grund. I nuvarande anvisning beträffande värdeminskning å byggnad antydes huru förfaras skall i ett angivet fall, nämligen då byggnaden vid nyttjanderättstidens upphörande icke skall av jordägaren lösas. Bolagsskatteberedningen hade i sitt förslag ej medtagit detta exempel, men kommittén föreslår dess bibehållande, då det synes meddela en upplysning av värde för frågans bedömande. Till ledning för avdragets beräkning i övrigt må här allenast framhållas den allmänna principen, att vad som under ett år bör få avdragas är den på året belöpande bråkdelen av anskaffningskostnaden, och att den omständigheten att avdraget uträknas efter en mera schablonmässig beräkningsgrund, vanligen efter taxeringsvärdet, icke får tagas till intäkt för medgivande av högre avdrag än det som borde följa av huvudprincipen, om denna kunde direkt tillämpas.

Substansminskning beträffande naturtillgångar.

Vad angår substansminskning vid tillgodogörande av naturtillgångar föreslås icke någon saklig ändring i vad som nu gäller. Kommitténs ståndpunkt överensstämmer här med bolagsskatteberedningens. Detta avdrag är i viss mån till sin princip enklare än flertalet övriga värdeminskningssav-

drag, eftersom avdrag bör få ske för vad som erlagts just för vad som varje år uttages ur fyndigheten. Någon avskrivningsplan i vanlig mening kan alltså ej här ifrågakomma men väl en utredning rörande det å-pris som kan antagas vara betalt för varje enhet av den uttagna varan. Har denna kalkyl skett efter beräkningsgrund, som visar sig hållbar även i framtiden, bör i allmänhet avdraget år efter år beräknas till samma å-pris för den givna enheten, t. ex. varje ton bruten malm. Uppenbarligen kan emellertid anledning till revidering av den ursprungliga beräkningsgrunden stundom föreligga. I varje fall bör här liksom beträffande inventarier o. dyl. tillses, att ej mer än anskaffningsvärdet får sammanlagt avdragas, vilket bör ha åtminstone den betydelsen, att i varje års deklARATION angives huru stor del av nämnda värde som återstår i beskattningsavseende oavskrivet av anskaffningsvärdet.

Sammanfattning.

Sammanfattningsvis äro kommitténs förslag rörande rätt till avdrag vid beskattningen för värdeminskning m. m. av följande innebörd.

Beträffande *maskiner, inventarier och liknande tillgångar* uppställas såsom huvudregel en avskrivningsrätt, som nära ansluter sig till gällande lagstiftning. En uppmjukning sker dock på olika punkter: Avdrag, som ej kunnat utnyttjas vid ett års taxering, får tillgodoräknas den skattskyldige senare år. Om det kan visas, att värdet av tillgång nedgått mer än som följer av tilläpand avskrivningsplan, kan avdrag ske med större belopp än denna förutsätter. Har skattskyldig erlagt överpris för eller nedlagt onormalt hög kostnad å tillgång i syfte att med utnyttjande av viss konjunktur eller dyl. hastigt intjäna överpriset eller merkostnaden, kan avskrivning ske, varigenom tillgången nedbringas till lägre belopp än värdet vid beskattningsårets utgång. Avdrag vid utrangering och försäljning av maskiner o. s. v. medgives för återstående anskaffningskostnaden såsom enligt gällande rätt, men å andra sidan skola vid försäljning återbekomna förut avskrivna belopp beskattas såsom inkomst av rörelse även där förutsättningarna för skattepliktig realisationsvinst ej föreligga. Det förutsättes, att sistnämnda beskattningsmöjlighet skall i betydande grad bidra till den avsedda uppmjukningen av avdragsbestämmelserna, då en hittillsvarande anledning till restriktiv tillämpning bortfaller.

Avskrivningsrätten bindes såtillvida vid skattskyldigs räkenskaper, att större avdrag än som skett i dessa i allmänhet medgives blott där värdeminskingsplan eller motsvarande utredning om de i beskattningsavseende förut åtnjutna avdragen förebringas, och regelmässigt blott i den mån avdragen falla inom ramen för dylik plan. Kraven på utredning rörande tidigare åtnjutna värdeminskingsavdrag hava skärpts; det förutsättes, att användning av tablåer med avskrivningsplaner skola bliva obligatoriska för dem, som vilja fullt utnyttja de förmåner den ifrågasatta uppmjukningen avser att medföra. Summariska utdrag av räkenskaperna, utvisande hur

värdeinskningsavdrag, försäljningar av inventarier m. m. bokförts, skola lämnas. Uppgifterna komma på detta sätt att innefatta ett slags bokslut rörande värdeinskningsavdragen vid beskattningen och en anknytning till motsvarande avdrag i räkenskaperna.

För aktiebolag, ekonomiska föreningar, ömsesidiga försäkringsbolag och sparbanker medges ifråga om maskiner, inventarier och liknande tillgångar en i huvudsak *fri avskrivningsrätt i anslutning till den skattskyldiges räkenskaper* under förutsättning att ordentliga uppgifter lämnas och att vederbörandes räkenskaper äro tillfredsställande förda. Begagnas fri avskrivningsrätt, må avdrag ej medges med högre belopp än enligt räkenskaperna, dock att denna föreskrift ej utgör hinder för skattskyldig att i enlighet med avskrivningsplan komma i åtnjutande av avdrag, som tidigare vägrats av taxeringsmyndigheterna.

Beträffande *patenträtter och liknande rättigheter samt tidsbegränsad good will* skola gälla i huvudsak samma regler som beträffande maskiner och andra inventarier. Å ej tidsbegränsad good will medges ingen avskrivning.

Ett stadgande rörande rätten till avdrag för påvisad värdeinsknings å *aktier m. m.* föreslås i sådana fall, då värdeinskningsen ej är att hänföra till kapitalförlust. Stadgandet avser i huvudsak att klargöra innebörden av gällande rätt, men innebär möjligen någon utvidgning av den gällande avdragsrätten.

I fråga om *byggnader* skall avdrag för värdeinsknings få ske i huvudsak efter gällande grunder. I byggnads värde skall dock alltid medräknas sådant i fastighetens taxeringsvärde ingående värde å fasta maskiner o. dyl., som ej redovisats såsom särskilt maskinvärde. Ett uttalande göres om önskvärdheten att beskattningsnämndernas uppmärksamhet fästes å sådana omständigheter som föranleda att livslängden för byggnader numera ofta är kortare än förr så ock om önskvärdheten av åtgärder för en likformig tillämpning hos nämnderna av ifrågakarande bestämmelser.

Rörande *substansminskning beträffande naturtillgångar* upptagas nu gällande bestämmelser i något ändrad avfattning.

Värdesättning av obligationer m. m. hos sparbanker, försäkringsföretag m. fl.

Kommittén övergår nu till att beröra frågan om huru i beskattningsavseende skall förfaras med sparbankers m. fl. kreditinrättnings samt försäkringsföretags värdering av obligationer och andra liknande tillgångar.

Bolagsskatteberedningen gjorde i sitt betänkande vid behandling av frågan om rätt till avskrivning å aktier m. m. det uttalandet, att värdepapper, varmed i bank eller annan penningrörelse idkas handel, icke skola behandlas enligt den av beredningen i sådant avseende föreslagna regeln; de vore att anse såsom varor och skulle behandlas såsom sådana. Med hänsyn till be-

skaffenheten av den värdepappersrörelse, som försäkringsanstalterna driva för tillgodoseende av sina fonder, hade jämväl de i sådana fonder placerade värdepapperen ansetts böra bedömas såsom varor.

Framställningar i ämnet.

I sitt yttrande över bolagsskatteberedningens förslag anförde styrelsen för *svenska sparbanksföreningen*, bland annat, att det förhållandet, att beskattningsmyndigheterna ej godtagit de av sparbanker ur affärsmässiga synpunkter påkallade nedskrivningarna av deras obligationsportföljer, hade haft till följd en viss irritation inom sparbankskretsar och vore ägnat att direkt motverka sparbankernas konsolideringssträvanden. Det vore uppenbarligen önskvärt att, när ett med denna fråga så likartat spörsmål som om avskrivning å inventarier toges under omprövning, otvetydiga regler gäves, enligt vilka affärsmässiga nedskrivningar å sparbankernas obligationsinnehav komme att utan omgång godkännas av beskattningsnämnderna.

I anledning av föreningens uttalanden anförde *sparbanksinspektionen* i sitt yttrande bland annat följande. Erfarenheten hade ådagalagt fördelen för en sparbank att ha tillgång till en reserv i skillnaden mellan obligationsinnehavets marknadsvärde och dess bokförda värde. En sparbanks obligationer torde ur skattesynpunkt böra betraktas såsom varor, och den i räkenskaperna gjorda värdesättningen av obligationerna borde sålunda, enligt anvisningarna till 41 § kommunalskattelagen, endast om särskilda omständigheter därtill föranledde, frångås vid beräkningen av den beskattningsbara inkomsten å rörelsen. Genom prejudikat syntes klarhet ha vunnits därutinnan, att en nedskrivning av värdet å obligationer till det i sparbankslagen angivna medeltalsvärdet utgjorde ett ur beskattningssynpunkt medgivet avdrag från bruttointäkten, även om detta medeltalsvärde vore lägre än marknadsvärdet. Sparbanksinspektionen ansåge sig böra framhålla, att om det skulle tagas under övervägande att lagfästa en dylik avdragsrätt, detta ej borde ske på sådant sätt, att ytterligare av affärsmässiga grunder föranledda nedskrivningar av obligationernas värde ansåges såsom ej medgivna avdrag.

Den nu förevarande frågan upptogs på nytt av *styrelsen för svenska sparbanksföreningen* i en den 10 juli 1935 till Kungl. Maj:t inkommen skrift, däri anfördes bl. a. följande. Styrelsen påpekade, att vad anginge värdering av sparbanks obligationsinnehav i 33 § sparbankslagen föreskrifter meddelades rörande de värden, till vilka obligationer högst finge upptagas i sparbanks räkenskaper. Såsom en allmän regel gällde emellertid för närvarande, att en värdering enligt normerna i sagda paragraf så gott som genomgående vore alldeles för hög. En försiktig sparbankspolitik krävde med bestämdhet en mycket betydande nedskrivning å obligationernas marknadsvärden. Vid beskattningen hade emellertid gjorda nedskrivningar å obligationernas värden ej alltid godkänts. Styrelsen omnämnde särskilt ett mål rörande Sparbankens i Christianstad inkomsttaxering år 1931, i vilket mål regeringsrätten ej godkänt en enligt styrelsens mening mycket måttlig av sparbanken före-

tagen nedskrivning å obligationernas värden. Styrelsen funne det i anledning härav fastslaget, att gällande skattelagstiftning enligt vedertagen tolkning hade ett innehåll, som motverkade en sund sparbankspolitik. Härutinnan ansåge styrelsen en ändring erforderlig. Då styrelsen funne det uppenbart att obligationerna vore att räkna till sparbankens varulager, ifrågasatte styrelsen, om ej avsikten med dess framställning skulle vinnas genom att sista meningen i andra stycket av punkt 1 anvisningarna till 41 § kommunal-skattelagen erhöle följande lydelse: »Den i räkenskaperna gjorda värdesättningen å tillgångar, avsedda för omsättning eller förbrukning i rörelse — såsom lager av råvaror, halv- och helfabrikat, handelslager, andra tillgångar som äro att hänföra till varor i rörelse, emballageartiklar, varufordringar, kredit- och försäkringsinrättningars placeringar av förvaltade medel i aktier, obligationer, lånefordringar m. m. — skall endast om särskilda omständigheter därtill föranleda frångås vid inkomstberäkningen.» Det vore av synnerlig vikt för sparbankerna att även nedskrivningar å bundna inteckningslån ävensom eventuella nedskrivningar å bundna kommunlån bleve godkända vid beskattningen.

Sparbanksinspektionen åberopade i sitt yttrande över denna sparbanksföreningens framställning sitt utlåtande över bolagsskatteberedningens förslag och framhöll att ur de synpunkter inspektionen främst hade att beakta det måste framstå såsom ett starkt önskemål, att sparbankernas intresse att verkställa tillfyllestgörande nedskrivningar å värdet av sina tillgångar åtminstone icke motverkades. Ytterligare syntes det förtjäna beaktas, att, om skattefrihet finge åtnjutas för allenast en del av vidtagen nedskrivning å tillgångs värde, det ur räkenskapssynpunkt måste medföra avsevärda svårigheter för en sparbank att särskilja redan beskattade och obeskattade delar av vad som inflöte vid avyttring av ifrågavarande tillgång. Motsvarande svårigheter kunde även antagas uppstå för skattemyndigheterna vid förekommande taxeringskontroll av sparbankernas räkenskaper. Inspektionen ansåge sig därför böra tillstyrka den från sparbanksföreningen gjorda framställningen.

Kammarrätten yttrade i utlåtande över sparbanksföreningens framställning bl. a., att det ej torde kunna anses genom praxis fastslaget, att en nedskrivning av sparbanks obligationsinnehav under det värde, vartill detsamma jämlikt bestämmelserna i 33 § sparbankslagen finge upptagas, icke kunde godtagas. Däremot torde avdrag för nedskrivning till ett värde avsevärt under såväl marknadsvärdet som det enligt 33 § sparbankslagen beräknade medeltalsvärdet icke hava hittills medgivits i högsta instans. Av vad sparbanksföreningens styrelse och sparbanksinspektionen anfört syntes dock kunna antagas, att en dylik nedskrivning kunde bliva erforderlig. Gällande bestämmelser kunde emellertid ej anses utgöra hinder för att även en sådan nedskrivning, därest densamma visade sig hava skett efter bokföringsmässiga grunder, godtoges vid sparbanks taxering. Vid sådant förhållande syntes någon ändring avseende att tillförsäkra sparbanker avdrag vid taxering för nedskrivning av obligationsinnehav icke böra, åtminstone för det dåvarande, vidtagas i skatteförfattningarna. I varje fall syntes den av sparbanks-

föreningens styrelse ifrågasatta ändringen, vilken komme att avse ej blott sparbanker utan även vissa andra penninginrättningar, ej vara lämplig. En bestämmelse med det föreslagna innehållet skulle givetvis icke utgöra hinder för taxeringsmyndighet att vägra godtaga skedd nedskrivning, därest taxeringsmyndigheten ansåge nedskrivningen ej ha skett enligt bokföringsmässiga grunder.

Tvenne ledamöter av kammarrätten uttalade skiljaktig mening. Den ene av dessa ledamöter ansåg ett tillägg i anvisningarna till 41 § kommunalskattelagen vara väl motiverat. Emot den av sparbanksföreningens styrelse föreslagna lydelsen av ett sådant tillägg ville han endast erinra, att enligt hans mening tillräcklig anledning saknades att omnämna »emballageartiklar, varufordringar och lånefordringar». Den andre ledamoten förklarade sig kunna i huvudsak instämma i denna uppfattning, men ansåg att för en sådan bestämmelse som ifrågasattes utredning genom sakkunniga utgjorde en oundgänglig förutsättning. Såsom skäl för detta uttalande yttrades bl. a. att vad som skulle gälla för sparbankers innehav av obligationer utsträckts till penninginrättningars i allmänhet, inklusive försäkringsföretags, innehav av icke blott dylika värdehandlingar utan jämväl aktier och lånefordringar m. m.

Från tiden efter det sistnämnda yttrande avgavs är att anteckna ett nytt *avgörande av regeringsrätten*, genom vilket medgivits en rätt till nedskrivning å obligationer sträckande sig väsentligt utöver den som följde av 33 § sparbankslagen (Regeringsrättens årsbok 1936, ref. 38). En av regeringsrättens ledamöter anförde till närmare utveckling av sin mening i detta mål följande:

»En nedskrivning av sparbanks obligationsinnehav under marknadsvärdet synes böra godtagas i beskattningshänseende endast under förutsättning att nedskrivningen anses behövlig för beredande av trygghet mot förlust å obligationsinnehavet. Bedömandet härav bör uppenbarligen ske på längre sikt, enär sparbankerna regelmässigt innehava sina obligationer under en följd av år. Sålunda torde erinran icke böra göras mot nedskrivning till parivärdet eller annat inlösningsvärde av till överkurs inköpta obligationer. Likaså framstår såsom befogat, att, särskilt då det allmänna ränteläget är lågt och i följd härav marknadsvärdet å obligationer är jämförelsevis högt, i god tid genom nedskrivning å obligationsinnehavet möta den värdesänkning å obligationer, som kan motses inträda vid höjning av ränteläget. I enlighet härmed synes nedskrivning till det enligt 33 § sparbankslagen uträknade medeltalsvärdet, då detta är lägre än marknadsvärdet, icke böra möta betänkligheter. I vilken utsträckning större nedskrivning må anses godtagbar får, i saknad av vägledande författningsbestämmelser, prövas från fall till fall med hänsyn till föreliggande omständigheter. Därvid torde den anförda synpunkten att det är av betydelse för en sparbank att ha sin obligationsportfölj bokförd till ett sådant värde, att avkastningen kan beräknas komma att överstiga den inlåningsränta, som vid en inträdd förändring av ränteläget kan bliva den lämpliga för sparbanken, böra tillmätas betydelse.

I nu förevarande fall finner jag med hänsyn till den vid beskattningsårets utgång rådande ovissheten om det allmänna räntelägets utveckling de verkställda nedskrivningarna å i målet ifrågakomna obligationer icke större än att de må vid taxeringen godkännas.»

Kommittén.

Kommittén har i det föregående givit uttryck åt den uppfattningen att, där det låter sig göra, vid beskattningen hänsyn bör tagas till näringslivets behov av konsolidering. Det synes vara uppenbart att, där fråga är om så betydelsefulla områden av samhällsekonomin som sparbankernas och försäkringsinrättningarnas verksamhet, denna synpunkt måste göra sig i särskilt hög grad gällande. Genom de yttranden, för vilka kommittén i det föregående redogjort, lärer det vara utrett, att syftet med åtskilliga i sparbankslagstiftningen givna bestämmelser, framför allt sådana som påverka redovisningen av sparbankernas fonder, kan omintetgöras, därest ej tillräcklig nedskrivning sker å obligationer och dylika tillgångar. Det torde vara obestriddligt att beskattningsbestämmelserna kunna starkt påverka sparbankernas nedskrivningspolitik.

Sedan lång tid tillbaka torde såväl sparbankers som övriga kreditinrättingars och jämväl försäkringsinrättingars värderingar av obligationer o. dyl. ha av åtskilliga taxeringsmyndigheter godkänts, medan andra taxeringsmyndigheter intagit en annan hållning. I själva verket torde det förhålla sig så, att endast mera undantagsvis försäkringsinrättningarnas värdesättningar gjorts till föremål för anmärkning, vilket torde förklara, att för dessas vidkommande det föreliggande spørsmålet ej ägt samma aktualitet som för sparbankerna. Vad de senare angår ha förekommit vissa rättsfall, i vilka utgången av värderingsfrågan ej bedömts efter så enhetliga grunder, att sparbankerna därav kunnat få någon klar ledning beträffande frågan om vilka värderingar som komma att vid beskattningen godkännas eller ej. Det har inom kommittén upplysts, att även efter det att det utslag av regeringsrätten meddelats, till vilket det särskilda yttrande av ett regeringsråd hänför sig som i det föregående återgivits, sparbankernas obligationsvärderingar alltjämt i ej ringa utsträckning göras till föremål för anmärkningar hos taxeringsmyndigheterna.

Det förefaller sannolikt, att den oklarhet, varom här är fråga, hänför sig därtill, att beskattningsmyndigheterna enligt gammal praxis behandla fordringar, även varufordringar, annorlunda än varulager. Kommittén för sin del instämmer emellertid i den uppfattningen, att obligationer o. dyl. hos sparbanker m. fl. kreditinrättingar böra anses hänförliga till sådana »tillgångar, avsedda för omsättning eller förbrukning i rörelse», som omförmålas i anvisningarna till 41 § kommunalskattelagen och som ofta populärt, ehuru måhända ej fullt korrekt, sammanfattas under benämningen varulager. Detta överensstämmer med den uppfattning, som på sin tid uttalades av bolagsskatteberedningen. Det synes för att undanröja sagda oklarhet önskvärt att bringa nämnda uppfattning till direkt uttryck i lagen. Kammarrät-

ten har uttalat att även om så skedde sparbankerna saknade garanti för att deras värderingar skulle vid beskattningen godtagas. Detta utgör emellertid enligt kommitténs mening intet bärande skäl, varför man skulle avstå från lagstiftningsåtgärden i fråga. Det förefaller nämligen kommittén klart att en längre gående frihet än den som följer av nämnda anvisningspunkt ej kan ifrågakomma.

Vad sparbankerna angår föreslår kommittén en ökad proportionell beskattning av dem. Detta synes utgöra ett särskilt skäl att nu upptaga frågan om värdering av obligationer m. m. Den höjda beskattningen förefaller nämligen skälig, om den träffar affärsmässigt beräknade vinster, medan dess rimlighet kan ifrågasättas, om den skall träffa högre belopp.

Det spörsmål det här gäller är av principiell beskaffenhet och kan därför ej lämpligen lösas enbart för sparbankerna, utan bestämmelsen i ämnet bör utsträckas att gälla jämväl övriga penninginrättningar samt försäkringsinrättningar. Emellertid torde det kunna antagas att den lösning som ifrågasättes ej kommer att beträffande andra än sparbanker betyda någon avsevärt ändrad praxis.

Förslaget synes böra avse ej allenast obligationer utan även andra i fråga om värdesättningen likartade tillgångar såsom långfristiga kommunlån och andra för längre tid bundna lån, under förutsättning att en nedskrivning av dem är affärsmässigt betingad. Märkas bör, att exempelvis ett försäkringsföretags innehav av aktier i dotterbolag o. dyl. ej kan hänföras till sådant innehav, varom här är fråga.

Enligt kommitténs mening bör det däremot undvikas, att varufordringar medtagas i uppräknigen i den ifrågavarande punkten. Att införa ett stadgande beträffande dessa är ett mera vittutseende spörsmål, som ej synes behöva upptagas till behandling i det förevarande sammanhanget. Anvisningspunkten synes kunna avfattas i anslutning till vad som föreslagits av styrelsen för svenska sparbanksföreningen men med vissa justeringar, delvis föranledda av de nyss anförda synpunkterna.

Det kan ej antagas, att den ifrågasatta ändringen skall mera avsevärt påverka kommunernas beskattningsunderlag. I stort sett torde förslaget bidra till en utjämning av detta, som ur kommunernas synpunkt måste anses önskvärd.

Uttalande av kommunalskatteberedningen.

Kommunalskatteberedningen har erhållit del av huvudgrunderna för kommitténs nu omförmälda förslag rörande avskrivningar för värdeminskning o. s. v. och har ur de synpunkter, vilka det åligger beredningen att företräda, icke haft någon erinran att framställa i anledning därav.

Vid beredningens behandling av denna fråga har beredningens ledamot herr Erlander icke deltagit. Särskild mening har anförts av ledamöterna herrar Werner och Bergstedt, vilka anført:

»Den ifrågasatta rätten för aktiebolag och en del andra juridiska personer att efter eget avgörande verkställa avskrivningar i beskattningshänseende beträffande vissa i rörelse använda tillgångar synes giva anledning till tvekan. Ur principiell synpunkt torde kunna ifrågasättas, om det är önskvärt att införa ett särskilt inkomstbegrepp och göra avsteg från gängse beskattningsgrunder beträffande nämnda grupp av skattskyldiga. Även om bestämmelserna angående villkoren för den fria avskrivningsrättens åtnjutande synas bliva utformade på ett betryggande sätt, kan det vara tvivel underkastat, om den nuvarande taxeringsorganisationen å landsbygden giver möjlighet att utöva erforderlig kontroll över bestämmelsernas efterlevnad. Om sådan kontroll ej sker, kunna skatteförluster för stat och kommuner befaras. Av bolag eller därmed jämnställda juridiska personer skönsmässigt verkställda avskrivningar till större belopp torde även för visst år kunna i väsentlig grad nedbringa den skattepliktiga inkomsten inom en kommun. Med hänsyn till de ändringar i kommunalbeskattningen, som kommunal-skatteberedningen överväger, torde varje möjlighet till rubbningar i det kommunala skatteunderlaget, som man ytterligare har att räkna med, kunna inverka på beredningens slutliga ståndpunktstagande. I frågans nuvarande läge anse vi oss icke kunna biträda det föreliggande förslaget i vad angår rätten till fria avskrivningar. Till förslagens övriga delar få vi i princip uttala vår anslutning. Vi finna den ökade uppgiftsskyldigheten för skattskyldiga, vilka yrka avdrag för värdeminskning, vara ägnad att åstadkomma betydande förbättringar i de nuvarande förhållandena.»

KAPITEL IX.

Specialmotivering till författningsförslagen.

Ändringar i kommunalskattelagen.

De förslag till ändringar i kommunalskattelagen, som framlagts av kommittén, avse dels reglerna om rätt till avdrag för värdeminskning å inventarier m. m., dels ock bestämmelserna rörande barnavdrags åtnjutande. Då dessa ändringsförslag ingående behandlats i den allmänna motiveringen (kapitel VIII, respektive kapitel V), torde någon ytterligare motivering till flertalet av dem icke vara erforderlig.

De ändrade reglerna om värdeminskningsavdrag ha föranlett en fullständig omredigering av åtskilliga punkter i anvisningarna till 29 §. I samband härmed ändras nummerordningen av dessa punkter, vilket i sin tur förorsakar vissa ändrade hänvisningar. I punkt 3 av anvisningarna till 20 § och punkt 2 av anvisningarna till 22 § har skett ändring allenast av sådan anledning.

I 25 § har en rent redaktionell ändring företagits. Anvisningarna till detta lagrum ha omformulerats i anslutning till de ändrade reglerna om avskrivning för värdeminskning å byggnader och inventarier under förvärvskällan inkomst av annan fastighet.

En ändrad avfattning av anvisningarna till 28 § har förorsakats av det föreslagna ändrade inkomstbegreppet beträffande aktiebolag m. fl. juridiska personer. Här må allenast framhållas, att ett i nu gällande anvisningar förekommande exempel, som hänför sig till rederinäringens särskilda förhållanden, utgått, enär detsamma torde bliva av mycket ringa praktisk räckvidd med de ändrade bestämmelserna om beskattning vid försäljning av aktiebolag m. fl. tillhöriga inventarier.

I anvisningarna till 35 § har införts en ny punkt avsedd att klargöra förhållandet mellan realisationsvinst och inkomst av rörelse vid försäljning av inventarier och liknande tillgångar. Föreslagen omformulering av anvisningarna till 36 § är en ren följdändring.

De ändringar i kommunalskattelagen, som sammanhänga med de av kommittén efter samråd med kommunalskatteberedningen föreslagna nya reglerna i fråga om familjeavdragen för barn, avse 20 §, 22 § 1 mom. samt punkt 6 av anvisningarna, 29 § 1 mom., 48 § 2 mom., till vilken paragraf fogats en ny anvisningspunkt, (4), ävensom 69 § och 70 § 1 mom.

Beträffande 22 och 29 §§ har för vinnande av större överskådlighet förfa-

rits så, att i själva lagrummen angivits vilka hemmavarande barn, som skola anses tillhöra resp. icke tillhöra arbetspersonalen å jordbruksfastighet eller i rörelse, under det att i anvisningarna till 22 § punkt 6 (vartill hänvisas i anvisningarna till 29 § punkt 11) erinras om de rättsverkningar i avseende å skattskyldigheten, som uppstå i de olika fallen. I anslutning till dessa bestämmelser har i 20 § den vägrade rätten till avdrag för värdet av hemmavarande barns arbete i den skattskyldiges förvärvsverksamhet förklarats avse det fall, att barnet icke anses tillhöra arbetspersonalen.

I 48 § har dels åldersgränsen för barnavdragets åtnjutande höjts från 16 till 18 år, dels ock vidtagits den ändring, som betingas av förslaget om halvering av barnavdraget i vissa fall, då föräldrarna icke under beskattningsåret varit gifta med varandra, eller, ehuru gifta med varandra, levt åtskilda. I punkt 4 till anvisningarna har förutsättningarna för sistnämnda bestämmelses tillämpning närmare angivits. Presumtion anses föreligga att båda föräldrarna bidragit till barnets underhåll, i vilket fall halvt avdrag — räknat efter den ortsgrupp den skattskyldige tillhör — skall tillkomma vardera av föräldrarna. Endast i det fall, att den ene av föräldrarna visar eller det av omständigheterna framgår, att den andre av föräldrarna ej alls eller endast i ringa mån bidragit till barnets underhåll, skall hela avdraget tillkomma den av föräldrarna som sålunda burit hela bördan av barnets underhåll. Yrkande om helt avdrag för barn, varom här är fråga, torde böra framställas i självdeklaration på särskild därtill avsedd plats i formuläret. Den skattskyldige bör därvid i deklarationen lämna de upplysningar och till densamma foga de handlingar rörande underhållsskyldighetens fullgörande, som må finnas erforderliga för sakens bedömande. I samband med berörda ändringar i kommunalskattelagen har i 78 § taxeringsförordningen stadgats skyldighet för taxeringsnämndens ordförande att, därest fråga uppkommer att tillerkänna en av föräldrarna helt avdrag för nu omförmält barn, i fall, då den andre av föräldrarna ej skall taxeras inom distriktet, lämna vederbörande taxeringsnämndsordförande underrättelse därom. Genom dessa regler har avsetts att förhindra att mer än ett helt avdrag skall kunna erhållas för barnet. Det är att antaga, att de fall, i vilka tvister om avdragets storlek skola behöva uppkomma, komma att bliva rätt sällsynta.

De i 69 § och 70 § 1 mom. angivna åldersgränserna ha ansetts böra höjas i anslutning till den höjda gränsen för familjeavdrag åtnjutande.

Ändringar i förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.

Även de i denna förordning föreslagna ändringarna äro i allmänhet en direkt följd av vad som anförts i det föregående.

I 4 § har 2 mom., upptagande gift kvinnas rätt till avdrag å inkomst av rörelse eller av eget arbete, det s. k. 200-kronorsavdraget, upphävts, i samband varmed momentindelningen bortfaller.

Den i 15 § vidtagna ändringen består däri, att förmögenhetsdelen angivits till en hundraedel i stället för en sextiondel.

De av kommittén föreslagna förändrade grunderna för familjebes katt-

ningen, närmare motiverade i kapitel V, ha föranlett genomgripande ändringar av 16 och 17 §§, varjämte till förordningen fogats en ny tabell betecknad tabell V. Av denna tabell, som avser ensamstående skattskyldiga och uppdelats i fem avdelningar, en för varje ortsgrupp, kan direkt utläsas taxerat belopp minskat med ortsavdrag, samt indirekt — genom en enkel subtraktion — jämväl ortsavdragets belopp. Då bankning icke förekommer beträffande förevarande skattskyldiga, är det i tabellen angivna återstående beloppet — utom i fall då särskilt avdrag för ömmande omständigheter åtnjutes — jämväl beskattningsbart belopp för den skattskyldige.

De i 16 § vidtagna ändringarna betingas för övrigt av kommitténs förslag rörande ortsavdragets storlek, åldersgränsen för barnavdrags åtnjutande samt uppdelning i vissa fall av barnavdrag mellan ogifta eller skilda föräldrar. Sistberörda stadgande har kompletterats med föreskrift, att bestämmelsen om högre avdrag för det tredje och de följande barnen skall tillämpas för vardera maken för sig, så att hänsyn tages blott till det antal barn som av vardera maken helt eller delvis underhålles. Utan ett dylikt stadgande skulle det nämligen kunna tänkas, att en av föräldrarna, som helt underhölle det till åldern tredje barnet, skulle göra anspråk på det förhöjda avdraget, oaktat han icke tagit någon del i underhållet av de båda äldsta.

18 § innefattar bestämmelser om inkomst- och förmögenhetsskattens uppdelning i en rörlig bottenkatt och en fast tilläggsskatt, om skattesatser och skatteskala för bottenkatten och om skatteskala för tilläggsskatten. Beträffande bottenkatten har på grund av förslaget om en enhetlig skattesats av 10 procent för de affärsdrivande juridiska personerna antalet kategorier av skattskyldiga kunnat begränsas till tre.

Enligt den föreslagna nya lydelsen av 20 § skall för varje år bestämmas med vilka procenttal av de i 18 § 2 mom. a), b) och c) omförmälda grundbelopp bottenkatt skall för det året utgå. Med denna lydelse har avsetts att möjliggöra att olika grundbeloppsprocent skola kunna fastställas för de tre nyssnämnda kategorierna skattskyldiga. Motiveringen för denna anordning återfinnes i kapitel IV. Olika procenttal för skattskyldiga inom samma kategori, t. ex. aktiebolag och ekonomiska föreningar, skola däremot icke kunna förekomma.

I 26 § och 27 § 1 mom. ha vidtagits motsvarande ändringar som beträffande 69 § och 70 § 1 mom. kommunalskattelagen.

I anvisningarna till 9 och 10 §§ har gjorts ett tillägg, vilket avser att ytterligare understryka vad som redan nu gäller, att en vid inkomstberäkningen godkänd lagervärdering eller värdesättning av inventarier m. m. ej är bindande för förmögenhetsberäkningen. Den under senare år höjda förmögenhetsbeskattningen i förening med förslaget om uppmjukning av reglerna om värdeminskningsavdrag gör mera angeläget än tidigare att detta särskilt framhållas. Om ett godkännande av vissa värden vid inkomstberäkningen skulle haft till obligatorisk följd att dessa värden skulle anses godkända även för förmögenhetsuppskattningen, skulle för övrigt kunnat befaras att

beskattningsmyndigheterna skulle föranledas till en mera restriktiv tillämpning av reglerna om lagervärdering och värdeminskningsskatt vid inkomstberäkningen än som avses med de därom givna bestämmelserna.

Anvisningarna till 18 §, vilka giva regler för bestämmande av huru mycket av försäkringsaktiebolags inkomst som skall anses belöpa å aktieägarna i denna deras egenskap, få anses överflödiga, därest försäkringsaktiebolagens inkomster såsom av kommittén förutsättes skola beskattas efter enhetliga grunder, och föreslås därför upphävd.

Förslag till förordning om särskild skatt å förmögenhet.

Vid avfattningen av förslaget till förordning om särskild skatt å förmögenhet har motsvarande författning enligt förslaget i propositionen nr 232/1936 i allt väsentligt kunnat tjäna såsom förebild. De ändringar i förhållande till sistnämnda förslag som vidtagits avse förutom skatteskalans bestämmelserna om reduktion i vissa fall av den skattepliktiga förmögenheten. Rörande innebörden av dessa bestämmelser hänvisas till framställningen i kapitel VI.

Beträffande frågan, å vilka skattskyldiga reduktionsregeln bör äga tillämpning, föreslår emellertid kommittén på en punkt ändring i vad hittills gällt och jämväl föreslagits i propositionen nr 232.

Enligt förordningarna om särskild skatt å förmögenhet för åren 1934—1937 har reduktionsregeln tillämpats å alla skattskyldiga utom familjestiftelser. I fråga om de senare uttalades i motiveringen till 1934 års förordning allenast, att regeln icke syntes böra hava tillämpning å dem.

Enligt kommitténs uppfattning böra även utländska bolag undantagas från förmånen av skattereduktion i tillämpliga fall. Överhuvud synas de skäl, som i fråga om fysiska personer tala för reducering av skatten, då inkomsten är relativt ringa, icke kunna åberopas i fråga om juridiska personer. Härtill kommer beträffande utländska bolag, att den inkomst, vartill hänsyn toges vid regelns tillämpning, naturligen endast är den inkomst, för vilken bolaget har att erlägga inkomst- och förmögenhetsskatt här i riket. På grund härav har reduktion möjligen kommit att medgivas, som ej skulle ha ägt rum, därest hänsyn kunnat tagas till bolagets hela inkomst och förmögenhet. Skäl ha därför synts föreligga att i framtiden inskränka reduktionsregelns tillämpning till fysiska personer och oskifta dödsbon. Reduktionsregeln i 2 § har utformats i enlighet härmed.

Förslag till förordningar om upphävande av förordningarna om kommunal progressivskatt och om utjämningskatt.

Rörande motiveringen till dessa förslag hänvisas till kapitel III.

Ändring i förordningen om skatt vid utskiftning av aktiebolags och solidariska bankbolags tillgångar.

Den föreslagna ändringen, som utförligt motiverats i kapitel VII, bör enligt kommitténs mening träda i kraft redan den 1 juli 1938 men icke äga

tillämpning i fall då likvidation eller nedsättning av aktiekapital anmälts för registrering före den 1 december 1937.

Ändringar i taxeringsförordningen.

De flesta av de föreslagna ändringarna i taxeringsförordningen föranledas av de ändrade förhållanden, som uppkommit genom upphävandet av förordningarna om kommunal progressivskatt och om utjämningskatt samt genom den särskilda förmögenhetsskattens inordnande i skattesystemet såsom en skatt av definitiv karaktär. Sistnämnda skatt har i taxeringshänseende i allt väsentligt likställts med inkomst- och förmögenhetsskatten. Den föreslagna författningstexten är i huvudsak överensstämmande med det i propositionen 232/1936 framlagda förslaget till ändringar i taxeringsförordningen. Någon ytterligare motivering till dessa ändringsförslag torde alltså icke nu erfordras. Endast några punkter skola här närmare beröras.

I anledning av de föreslagna ändrade grunderna för aktiebolagens beskattning har i 29 § skyldigheten för aktiebolag att i självdeklaration lämna uppgift om bolagets kapital upphävts, liksom ock åliggandet för försäkringsaktiebolag att meddela uppgift om vad som av inkomsten belöper å aktieägarna och vad som belöper å försäkringstagarna. Däremot har bibehållits skyldigheten för svenskt aktiebolag, som haft intäkt genom utdelning (från andra svenska aktiebolag eller ekonomiska föreningar), för vilken jämlikt 7 § g) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skatteplikt icke föreligger, att lämna uppgift om utdelningens belopp. Då bolagets inkomstprocent icke längre skall ha betydelse för aktiebolagens beskattning, erfordras ej uppgift om utdelningens belopp för detta ändamål. Emellertid har det ur allmän taxeringssynpunkt ansetts värdefullt att kännedom erhålles om storleken av berörda utdelning. Uppgiftsskyldigheten har i samband därmed utsträckt till att gälla även svensk ekonomisk förening.

Beträffade 86 §, vari givas bestämmelser rörande taxeringslängdernas förande, har bland annat den ändring föreslagits, att i fråga om ensamstående skattskyldig beloppet av medgivna ortsavdrag ej skall i längden angivas. Då det beskattningsbara beloppet direkt uttages ur tabellen, är det ur kontrollsynpunkt onödigt att i dessa fall införa avdragets storlek i längden. Ett bibehållande av föreskriften i detta fall skulle endast medföra onödigt räknearbete. För andra skattskyldiga bör såsom förut angivas (det obankade) avdraget.

I enlighet med vad hittills gällt enligt förordningarna om särskild skatt å förmögenhet samt föreslagits i propositionen nr 232/1936 föreslår kommittén, att i fråga om den särskilda skatten å förmögenhet upprättas särskild taxeringslängd, *förmögenhetslängd*, vilken ej såsom inkomstlängden utlägges till offentlig granskning. Detsamma skall enligt förslaget gälla de hos prövningsnämnderna förda ändringslängderna, som alltså böra uppläggas med särskild avdelning beträffande taxeringen till särskild skatt å förmögenhet. Nu antydda ändringar i taxeringsförordningen avse 86 §, 90 § 2 mom., 91, 98, 99 och 105 §§.

De i 29 § 1 mom., 31 och 34 §§ samt 36 § 2 mom. vidtagna ändringarna sammanhånga med förslaget om utvidgad rätt till avskrivningar å inventarier m. m. Motiveringen för desamma har lämnats i kapitel VIII.

En ändring i 78 § har motiverats ovan i specialmotiveringen till kommunalskattelagen.

Ändringar i kommunallagarna.

I 67 § lagen om kommunalstyrelse på landet, 62 § lagen om kommunalstyrelse i stad och 54 § lagen om kommunalstyrelse i Stockholm ha ändringar måst vidtagas på grund av förslaget om avskaffande av den kommunala progressivskatten. I och med dennas borttagande torde anledning saknas att bibehålla stadgandet, att för täckande av kommuns eller stads medelsbehov skola, i den mån det ej fylles genom andra inkomster, i första hand anlitas skogsaccisedel.

Ändring i lagen om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar.

Enligt nu gällande bestämmelser hemlighålles icke resultatet av taxeringarna till kommunal inkomstskatt, inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet. Från inkomstlängden kan hämtas uppgift angående taxerad inkomst enligt kommunalskattelagen samt taxerat belopp enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt. Då förmögenhetsdelens storlek icke framgår av inkomstlängden, kan säker upplysning om förmögenhetens storlek icke vinnas därstädes. Beträffande sådana förmögenheter, som träffas av särskild skatt å förmögenhet, lämnar däremot längden över taxering till dylik skatt uppgift å den beskattningsbara förmögenheten, vilken utom i de fall då reduktionsregeln tillämpas är lika med den skattepliktiga förmögenheten.

Från olika håll ha anmärkningar framställts mot den offentlighet, som sålunda kommer taxeringsresultaten till del. Man har därvid särskilt riktat sig mot det förhållandet att taxeringssiffrorna plägat avtryckas i tidningspressen samt i särskilda kalendrar.

I samband med utredningar rörande fristående förmögenhetsskatt har frågan om hemlighållandet av förmögenhetssiffror särskilt diskuterats, men tryckfrihetsförordningen har lagt hinder i vägen för dylikt hemlighållande.

Genom de vid 1937 års riksdag beslutade ändringarna i tryckfrihetsförordningen ha vissa av de i grundlagen införda undantagen från offentlighetsprincipen överförts till en särskild, av Konungen och riksdagen i vanlig ordning samfällt stiftad lag den 28 maj 1937 (nr 249) om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar (den s. k. sekretesslagen). I tryckfrihetsförordningen ha stadgats allmänna grunder för inskränkningar i den fria tillgången till allmänna handlingar. Bland dessa inskränkningar märkas sådana som påkallas av hänsyn till enskildas behöriga ekonomiska intresse. I enlighet härmed stadgas i 17 § förutnämnda lag — delvis i avslutning till tidigare gällande bestämmelser — att till myndighet avlämnade

uppgifter till ledning för taxering, som avses i taxeringsförordningen, eller eljest för beräkning av skatt icke må i andra fall än i vederbörande skatteförfattning stadgas utan den skattskyldiges samtycke utlämnas till annan tidigare än 20 år efter uppgiftens datum. I motiveringen till stadgandet anförde chefen för justitiedepartementet bl. a., att frågan rörande sekretess beträffande resultatet av taxering icke i nämnda sammanhang kunnat upptagas, enär denna fråga sammanhängde med spörsmålet om en allmän beskattningsreform, vilket fortfarande vore beroende på prövning.

Kommittén har för sin del funnit, att frågan om sekretesskydd ter sig olika beträffande taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt och taxeringen till särskild skatt å förmögenhet.

Vad taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt angår utgör taxeringslängdernas framläggande för offentlig granskning ett betydelsefullt led i själva taxeringskontrollen. Ändring härutinnan kan ej nu föreslås. Att på sätt stundom ifrågasatts förbjuda allenast publicerandet i tryck av eljest offentliga taxeringssiffror överensstämmer ej med tryckfrihetsförordningens allmänna grundprincip, enligt vilken en handlings karaktär av allmän sådan också innebär en rätt att i tryck utgiva densamma. Oavsett vilken uppfattning man må hysa om lämpligheten i och för sig att stadga hemligskydd beträffande ifrågavarande taxering, synes det sålunda ej kunna ifrågakomma att nu införa sådant.

Vad taxeringen till särskild skatt å förmögenhet angår framlägges enligt gällande bestämmelser taxeringslängden ej till offentlig granskning. Härutinnan föreslår kommittén såsom av det föregående framgått ingen ändring. Ur kontrollsynpunkt torde också offentliggörande av förmögenhetssiffror vara mindre viktigt än offentliggörandet av inkomstsiffror. Ej heller synes något annat berättigat intresse påkalla publicitet för förmögenhetssiffrorna. Beträffande denna taxering torde det vara möjligt att inom ramen för tryckfrihetsförordningens bestämmelser tillgodose de framkomna önskemålen om hemligskydd, och enligt kommitténs uppfattning är det också önskvärt att så sker. Ur de skattskyldigas synpunkt torde offentliggörande av förmögenhetssiffror te sig mindre önskvärt än offentliggörande av inkomstsiffror.

Kommittén vill därför föreslå sekretesskydd för förmögenhetslängd även som för den avdelning av ändringslängden, som avser taxering till särskild skatt å förmögenhet. Det sekretesskydd, som härigenom beredes rörande förmögenhetstaxering, blir visserligen ej så effektivt, att varje kännedom om förmögenhetssiffrorna blir utesluten. Av uppbördsboken framgår nämligen skattens storlek, och med dess hjälp kunna alltså de beskattningsbara förmögenheterna uträknas. En sådan uträkning kommer dock att kräva viss omgång, och uppbördsboken kommer att utgöra en mindre lättillgänglig källa för förmögenhetsuppgifter än förmögenhetslängden skulle göra. Tillräcklig anledning att i fråga om uppbörden vidtaga särskilda anstalter, som skulle möjliggöra hemlighållandet även av uppgifter rörande debiterad förmögenhetsskatt, synes för närvarande ej föreligga. Däremot skulle det

enligt kommitténs mening vara av stort värde, om debetsedlarnas distribution kunde försiggå under sådana former, att ej de uppgifter om de skattskyldigas ekonomiska förhållanden, som framgå av dessa, bliva i onödan tillgängliga för främmande personer.

De skäl, som föranlett inskränkningar i ämbets- och tjänstemäns rätt att i och för tjänsten taga del av deklARATIONERNA, torde icke föreligga beträffande förmögenhetslängd och förevarande avdelning av ändringslängden, utan synes det härvidlag vara tillräckligt med förbud mot utlämnande till enskild person. Sådant förbud föreslås skola införas i 17 § sekretesslagen.

Förslaget om upphävande av förordningen angående mantalspenningarnas utgörande samt om ändringar i förordningen angående mantalsskrivning.

Rörande motiveringen till upphävandet av förordningen om mantalspenningarna hänvisas till kapitel III. Förutom ändringarna i mantalsskrivningsförordningen erfordras ändringar i förordningarna om civil folkbokföring och mantalsskrivning i Stockholm samt angående mantalsskrivning i Göteborg. Förslag till författningstext härutinnan har dock ej av kommittén nu framlagts. Ändringarna i sistnämnda tre förordningar torde böra träda i kraft före 1938 års mantalsskrivning, förslagsvis den 1 oktober 1938.

Ikraftträdandet av författningarna.

De av kommittén framlagda författningarna föreslås, med de undantag som framgå av det föregående, skola träda i kraft den 1 januari 1939.

KAPITEL X.

Sammanfattning av kommitténs förslag.

De av kommittén framlagda förslagen kunna i korthet sammanfattas på följande sätt:

1. Utredningen har omfattat samtliga nu utgående direkta statsskatter å inkomst och förmögenhet — statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, extra inkomst- och förmögenhetsskatt, särskild skatt å förmögenhet och utjämningskatt — och dessutom mantalspenningarna samt den kommunala progressivskatten. Förslag framlägges om avskaffande av mantalspenningarna, den kommunala progressivskatten och utjämningskatten i och med ikraftträdandet av det nya skattesystemet. All progressiv beskattning av inkomst och förmögenhet skall sålunda förbehållas staten. Kommunal-skatteberedningen, med vilken kommittén gemensamt behandlat de spörsmål, som beröra den kommunala progressivskatten, har därvid erinrat, att beredningen i syfte att lätta de hårdare tryckta kommunernas bördor överväger förslag om skilda åtgärder, varigenom kraven å statligt stöd åt kommunerna komma att avsevärt ökas, samt att beredningen förutsätter, att vid bedömandet av dessa beredningens blivande förslag hänsyn tages till den kommunala progressivskattens indragande till staten. För lättande av övergångssvårigheterna för kommunerna föreslås, att staten under fyra år från särskilt anslag å riksstaten till kommunerna utbetalar ersättning för mistad progressivskatt, bestämd med utgångspunkt från medeltalet av i varje kommun för åren 1934—1936 utdebiterad dylik skatt, så att ersättningen under de fyra övergångsåren skall utgöra 100, 75, 50 och 25 % av nämnda medeltal.

2. Beträffande frågan om beskattningens rörlighet uttalar kommittén, att även i det nya systemet för vinnande av nödig elasticitet beskattningen bör vara till största delen rörlig. Förmögenhetsbeskattningen bör dock helt eller till övervägande del undantagas från rörligheten. I fråga om inkomstbeskattningen har kommittén i princip anslutit sig till det tidigare framförda förslaget om uppdelning av skatten i en rörlig bottenskatt för alla skattskyldiga, fysiska såväl som juridiska personer, och en fast tilläggsskatt, som skall betalas av fysiska personer, i den mån inkomsten överstiger visst belopp. Kommittén förordar vidare, att möjlighet beredes för uttagande av olika grundbeloppsprocent av bottenskatten för skilda kategorier skattskyldiga, men uttalar tillika, att i normala fall ett enhetligt grundbelopp bör uttagas.

3. Kommittén har vid bestämmandet av ramen för det system av stats-skatteer, som är avsett att träda i stället för det nuvarande systemet av stats-skatteer och kommunal progressivskatt, tagit såsom utgångspunkt de förskjutningar, som skatteunderlaget och de debiterade skatteerna undergått de senare åren. Under framhållande av svårigheten att förutse den kommande utvecklingen beträffande skatteunderlaget och storleken av de statsutgifter, som skola täckas med direkta skatteer, har kommittén särskilt fäst uppmärksamheten å de stora s. k. automatiska utgiftstegringar, som följa av redan fattade beslut i anslagsfrågor, samt å den ökade belastning för skattebudgeten, som kan väntas uppkomma genom överflyttning av samhällsuppgifter eller kostnader för sådana från kommunerna till staten. Kommittén har funnit sig böra lägga ramen för det nya skattesystemet så, att detta — tillämpat på skatteunderlaget enligt 1936 års taxering efter korrigerings för tillfälliga eftertaxeringar och av kommittén förordade ändringar i grunderna för familjebeskattningsen — vid grundbeloppsnivå för rörlig skatt avkastar cirka 235 miljoner kronor.

4. I avseende å fördelningen av skattebördan mellan fysiska och juridiska personer har kommittén förutsatt, att de juridiska personerna, särskilt aktiebolagen, skola framdeles få bära en relativt något större andel av den sammanlagda beskattningsen än under de senaste åren. Beträffande avvägningen av beskattningsen mellan å ena sidan inkomst och å andra sidan förmögenhet, såvitt angår fysiska personer, har kommittén icke funnit skäl frånga den fördelning, som i detta avseende gällt de två senaste åren, nämligen med c:a 80 procent å inkomstskatt och c:a 20 procent å förmögenhetsskatt.

5. Kommittén föreslår, att den statliga beskattningsen av fysiska personer, oskifta dödsbon och familjestiftelser anordnas i form av en kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt och vid sidan av denna en särskild skatt å förmögenhet.

I inkomst- och förmögenhetsskatteer utgör förmögenhetsdelen $\frac{1}{100}$ mot $\frac{1}{60}$ enligt nuvarande system. Skatteer är i enlighet med tidigare uttalad princip uppdelad i en rörlig bottensskatt och en fast tilläggsskatt. Vid bottensskatteer har avvägningen skett så, att skatteskalen börjar med 4.5 % för den del av det beskattningsbara beloppet, som icke överstiger 3 000 kronor, och stiger till 6.5 % för den del därav, som överstiger 3 000 kronor. Tilläggsskatteer börjar vid beskattningsbart belopp av 8 000 kronor och stiger från 2 % i skiktet 8 000—10 000 kronor upp till 28 % för den del av det beskattningsbara beloppet, som överstiger 200 000 kronor.

Den särskilda förmögenhetsskatteer uttages för förmögenhetsbelopp överstigande 20 000 kronor med 1 promille mellan 20 000 kronor och 40 000 kronor och därefter enligt en skala, som slutar med 6 promille, vilken sistnämnda skattesats avser beskattningsbar förmögenhet, i den mån den överstiger en miljon kronor. För den särskilda förmögenhetsskatteer föreslås gälla en reduktionsregel av följande innehåll. Därest den skattepliktiga förmögenheten överstiger 25 gånger det till inkomst- och förmögenhetsskatt taxerade beloppet, skall den beskattningsbara förmögenheten utgöra ett belopp mot-

svarande 25 gånger det taxerade beloppet, dock minst 40 % av den skattepliktiga förmögenheten.

6. Beträffande familjebeskattningen har kommittén betraktat spörsmålet om skattedifferentiering efter familjestorlek såsom i första hand en fråga om avvägning av skatt ur skatteförmågesynpunkter. Kommitténs förslag innefattar först och främst avsevärda jämkningar i de skattefria ortsavdragen i fråga om statsbeskattningen. Denna omreglering av avdragen går i stort sett ut på, att grundavdragen något minskas under det att familjeavdragen för hustru och barn höjas. Även i tekniskt avseende har åtskillnad gjorts mellan å ena sidan skattskyldig, som är gift eller har barn, för vilket avdrag åtnjutes, och å andra sidan ensamstående skattskyldig (ogift, änking, änka eller frånskild) utan barn, för vilket avdrag åtnjutes.

Skattskyldig, som under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med sin hustru eller som haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn under 18 år, vilket icke haft minst 450 kronors inkomst, är berättigad till såväl grundavdrag som familjeavdrag. Grundavdraget för sådan skattskyldig och familjeavdraget för hustru äro lika stora och utgöra i ortsgрупп I 600 kronor, i ortsgрупп II 640 kronor, i ortsgрупп III 680 kronor, i ortsgрупп IV 720 kronor och i ortsgрупп V 760 kronor. Familjeavdraget för ett vart av de båda första barnen varierar mellan 460 kronor i ortsgрупп I och 620 kronor i ortsgрупп V. För ett vart av de övriga barn, för vilka avdrag åtnjutes, har föreslagits en höjning av avdragets storlek med omkring hälften av avdragen för de första barnen. Å samtliga nu nämnda avdragsbelopp skall enligt förslaget åtnjutas intill 50 procents förhöjning (bankning) enligt vanliga regler.

För ensamstående skattskyldig bestämmes ortsavdrag (grundavdrag) på sätt framgår av en vid förordningen fogad tabell. Ur tabellen kan direkt avläsas det taxerade beloppet efter avdrag. Detta utgör, utom i de fall då extra avdrag för ömmande omständigheter medgivits, tillika beskattningsbart belopp. Jämfört med nu gällande grunder för den statliga beskattningen av ifrågavarande skattskyldiga är den minskning av avdragets storlek, som för dem uppkommer, mindre beträffande låga inkomster än för större sådana. Avdragets storlek minskas nämligen successivt vid stigande inkomster; överstiger det taxerade beloppet 14 000 à 15 200 kronor, åtnjuter ensamstående skattskyldig icke ortsavdrag.

Beträffande avdraget i vissa fall för husföreståndarinna föreslår kommittén, att detta i fråga om statsbeskattningen bestämmes till hälften av avdraget för hustru.

7. Såsom redan av det föregående framgått, skall enligt kommitténs förslag åldersgränsen för barn, för vilka familjeavdrag må erhållas, höjas från nuvarande 16 år till 18 år. I samband härmed föreslår kommittén, att hemmavarande barn, som fyllt 16 men ej 18 år och sysselsättes i föräldrarnas jordbruk eller rörelse, skall anses tillhöra arbetspersonalen endast under försättning, att barnets inkomst av arbete eller eljest är så stor att skatteplikt för barnet enligt kommunalskattelagen föreligger. Vidare föreslås, att för

barn, vilkas föräldrar icke varit under beskattningsåret gifta med varandra eller, ehuru gifta med varandra, levtt åtskilda, skall, därest båda föräldrarna bidragit till barnets underhåll, en var av dem erhålla halvt avdrag.

De i denna punkt omförmälda ändringsförslagen ha biträtts av kommunalskatteberedningen vad angår kommunalbeskattningen. Förslag om ändring av kommunalskattelagen i berörda avseenden framlägges förden skull.

8. Rörande beskattningen av äkta makar har kommittén funnit ofrånkomligt att bibehålla principen om sambesättning. Kommittén konstaterar emellertid, att olägenheterna av principen i avsevärd mån mildras genom den föreslagna omläggningen av ortsavdragen. Med hänsyn bland annat till den ifrågasatta höjningen av familjeavdraget för hustru föreslår kommittén, att det gift kvinna tillkommande avdraget från egen arbetsinkomst med högst 200 kronor borttages för statsbeskattningens del.

9. Beträffande svenska aktiebolag och ekonomiska föreningar samt utländska bolag framlägges förslag om övergång från progressiv till proportionell statsbeskattning. Grundbeloppet föreslås till 10 procent. Jämväl för sparbanker och svenska försäkringsanstalter förordar kommittén en skattefot av 10 procent. För övriga juridiska personer — ideella föreningar, stiftelser, häradsallmänningar m. fl. — föreslås, att grundbeloppet bestämmes till 5 procent.

10. Avkastningen av de i kommitténs förslag ingående skatterna vid grundbeloppsnivå framgår av följande sammandragstabell:

	Skatt i miljoner kronor			
	Ink.- och förm.-skatt		Särskild skatt å förmögenhet	Total skatt
	Bottenskatt	Tilläggs-skatt		
Fysiska personer	112·0	45·5	23·5	181·0
Svenska aktiebolag	47·8	—	—	47·8
Svenska ekon. föreningar	3·0	—	—	3·0
Övriga jur. personer.....	4·7	—	0·0	4·7
Summa	167·5	45·5	23·5	236·5

Beräkningarna ha verkställts å skatteunderlaget enligt 1936 års taxering efter korrigerig för tillfälliga eftertaxeringar och för de av kommittén förordade ändringarna beträffande familjebeskattnigen. Beträffande de i verkligheten nämnda år utdebiterade skatterna hänvisas till i bilaga A lämnad sammanfattning (se sid. 276).

Det föreslagna skattesystemets verkningar vid högre uttagningsprocent belysas av följande tabell:

Samtliga skatter. Bottensskattens grundbelopp uttaget med:	Skatt i miljoner kronor			
	Ink.- och förm.-skatt		Särskild skatt å förmögen- het	Total skatt
	Bottensskatt	Tilläggsskatt		
90 %	150·8	45·5	23·5	219·8
100 %	167·5	45·5	23·5	236·5
110 %	184·3	45·5	23·5	253·3
120 %	201·0	45·5	23·5	270·0
130 %	217·8	45·5	23·5	286·8

11. Kommittén föreslår, att skattesatsen för utskiftningskatten höjes från 5 till 12 procent. Översynen i övrigt av de skatter, som i skilda hänseenden komplettera skattesystemet, särskilt utskiftnings- och ersättningskatterna, ämnar kommittén upptaga till behandling i ett senare sammanhang. Till detta senare skede av utredningsarbetet ha även måst sparas frågor rörande försäkringsföretagens beskattning, den skatterättsliga behandlingen av de kooperativa företagens rabatter och pristillägg, införande av kupongskatt för aktieutdelningar m. m.

12. Kommittén har framlagt förslag om ändrade bestämmelser beträffande avdrag för värdeminskning m. m. I fråga om maskiner, inventarier och likartade tillgångar föreslås en uppmjukning av gällande avdragsregler. Beträffande aktiebolag, ekonomiska föreningar, ömsesidiga försäkringsbolag och sparbanker medges enligt förslaget å maskiner, inventarier m. m. fri avskrivning i anslutning till räkenskaperna, medan å andra sidan för dessa skattskyldiga vinst på försäljning av dylika tillgångar skall beskattas även om förutsättningar för realisationsvinst ej föreligga. I fråga om värdeminskning å byggnad föreslås ingen annan väsentlig ändring i vad som nu gäller än att de regler som avse inventarier bli tillämpliga å sådana fasta maskiner, som vid fastighetstaxeringen åsatts särskilt maskinvärde, men ej få tillämpas å byggnad i övrigt.

Förslag framlägges även, enligt vilket sparbankers och andra penningförvaltande inrättningsars samt försäkringsinrättningsars värdering av obligationer m. m. i regel böra vid taxeringen respekteras, i det sådana tillgångar uttryckligen förklaras likställda med varulager.

Kommunalskatteberedningen, som erhållit del av huvudgrunderna för kommitténs i denna punkt omförmälda förslag, har icke haft någon erinran att framställa däremot, i vad avser kommunalbeskattningen.

BILAGOR.

BLEAGOR

P. M.

angående vissa skattestatistiska undersökningar.

I.

Beräkningar rörande de i undersökningarna ingående skatternas avkastning.

Beräkningar rörande 1936 års skatter. De statsskatter, som omfattas av skattekommitténs utredningar, äro: mantalspenningar, statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, extra inkomst- och förmögenhetsskatt, särskild skatt å förmögenhet samt utjämningsskatt. Dessutom har i kommitténs förslag förutsatts, att det belopp, som för närvarande uttages genom den kommunala progressivskatten, i stället skall utgå såsom statlig skatt. För de huvudsakliga författningsbestämmelser, som gälla för dessa skatter, lämnas en översikt i kommitténs betänkande, till vilken här torde få hänvisas. De undersökningar, för vilka i det följande redogöres, avse väsentligen fysiska personer. Aktiebolagen och övriga juridiska personer hava medtagits allenast i den mån det erfordrats för beräkningarna rörande de fysiska personernas skatteförhållanden.

De för kommitténs räkning verkställda skattestatistiska undersökningarna hava i vad rör fysiska personer samt svenska aktiebolag baserats på det skatteunderlag, som framkommit vid 1936 års taxering. Beträffande andra juridiska personer än svenska aktiebolag hava uppgifter förelegat från 1937 års taxering. På grundval av tillgängligt material kunna följande upplysningar lämnas rörande avkastningen av de skatter, som omfattas av kommitténs utredningar.

Mantalspenningar hava för budgetåret 1936/1937 enligt riksräkenskapsverkets budgetredovisning lämnat en behållen inkomst av 1.17 miljon kronor.

Den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten var i riksstaten för budgetåret 1936/1937 uppförd med 172 miljoner kronor. Detta belopp utgör den beräknade nettoinkomsten av skatten under nämnda budgetår. Bruttoinkomsten under budgetåret utgöres väsentligen av den på grundval av 1936 års taxering debiterade skatten, men dessutom även av indriven skatt härrörande från tidigare taxeringar. Denna bruttoinkomst belastas av avkortningar och restitutioner. Av flera skäl synes det lämpligast att vid förevarande beräkningar rörande omläggning av skattesystemet utgå icke från brutto- eller nettoinkomsten av skatterna utan från de debiterade beloppen.

Uppgifter rörande de på grundval av de årliga taxeringarna debiterade skattebeloppen återfinnas i den av statistiska centralbyrån publicerade statistiken »Skatte-taxeringarna».

Det debiterade beloppet av den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten utgjorde år 1936 188⁶² miljoner kronor. Av detta belopp hänförde sig 144⁵³ miljoner kronor till »enskilda» skattskyldiga — under vilken benämning pläga sammanföras alla andra skattskyldiga än svenska aktiebolag — och 44⁰⁹ miljoner kronor till svenska aktiebolag.

Enligt samma publikation utgjorde det vid 1936 års taxering framkomna taxerade beloppet för andra skattskyldiga än svenska aktiebolag 5 481 miljoner kronor och det beskattningsbara beloppet 2 431 miljoner kronor. Av publikationen framgår icke huru dessa belopp och motsvarande skatt fördela sig på olika till kategorien »enskilda» hörande skattskyldiga.

För vinnande av kännedom härom hava beräkningar måst verkställas på grundval av särskilt införskaffat material. För detta ändamål har kommittén låtit från vederbörande häradskrivare och debiteringsförrättare i stad inhämta uppgifter om antal och taxerade belopp beträffande följande kategorier av juridiska personer¹, nämligen:

1. familjestiftelser,
2. svenska ekonomiska föreningar:
 - a. inom konsumentkooperationen,
 - b. inom jordbrukskooperationen,
 - c. bostadsföreningar,
 - d. övriga,
3. utländska bolag,
4. försäkringsanstalter,
5. sparbanker,
6. skattskyldiga, som avses i 18 § e) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt:
 - a. systembolag,
 - b. ideella föreningar,
 - c. övriga.

Samtliga dessa juridiska personer hava till antal och sammanlagt taxerat belopp fördelats på ett antal skikt av taxerat belopp.

De införskaffade uppgifterna hava sammanförts i *tabell 1*.

Av tabellen framgår bland annat, att sammanlagda taxerade beloppet för dessa juridiska personer utgjorde 88⁹⁷ miljoner kronor. Enär enligt kommitténs förslag beskattningen av de i 18 § a) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt omförmälda familjestiftelserna skall ske efter de grunder som föreslås för fysiska personer, bör från detta belopp dragas 1²³ miljon kronor i taxerat belopp, vilket uppgivits belöpa på nämnda stiftelser. För övriga juridiska personer skulle alltså det taxerade beloppet vara 87⁷⁴ miljoner kronor. Enligt en vid förarbetena till 1936 års proposition nr 232 i skattereformfrågan verkställd undersökning skulle vid 1935 års taxering det taxerade beloppet för ifrågavarande juridiska personer med ett taxerat belopp av minst 4 000 kronor hava uppgått till 80³⁴ miljoner kronor. Motsvarande siffra vid 1937 års taxering har visat sig vara 81²¹ miljoner kronor. Med hänsyn härtill torde i förevarande beräkningar kunna även för år 1936 användas de på grundval av 1937 års taxering införskaffade siffrorna. Då det beskattningsbara beloppet för ifrågavarande skattskyldiga överensstämmer med det taxerade beloppet, kommer på fysiska personer (inkl. familjestiftelser) ett taxerat

¹ Gränserna mellan vissa av de i texten angivna kategorierna äro flytande och full konsekvens vid gränsdragningen torde möjligen icke alltid hava iakttagits.

belopp av (5 481 — 88 =) 5 393 miljoner kronor och ett beskattningsbart belopp av (2 431 — 88 =) 2 343 miljoner kronor.

De i tabell 1 meddelade uppgifterna hava använts för en approximativ beräkning av den skatt, som kan hava påförts envar av de ifrågavarande kategorierna skattskyldiga. Därvid har särskilts på statlig inkomst- och förmögenhetsskatt (uttagen efter 170 %), extra inkomst- och förmögenhetsskatt, utjämningskatt och kommunal progressivskatt.

Enligt dessa beräkningar skulle nämnda skatter för ifrågavarande juridiska personer — fränsett familjestiftelserna — sammanlagt uppgå enligt de vid 1937 års taxering gällande grunderna, som överensstämna med de vid 1936 års taxering tillämpade, till 8¹³ miljoner kronor med den fördelning på olika kategorier skattskyldiga och på skilda skatteformer, som framgår av *tabell 2*. På den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten kommer ett belopp av 7⁰³ miljoner kronor.

Då hela det debiterade skattebeloppet för »enskilda» vid 1936 års taxering utgjorde 144⁵³ miljoner kronor, beräknas alltså på fysiska personer, familjestiftelser och oskifta dödsbon komma en sammanlagd debiterad skatt av 137⁵⁰ miljoner kronor.

Enligt förut anförd uppgift hava aktiebolagen vid 1936 års taxering påförts en statlig inkomst- och förmögenhetsskatt av 44⁰⁹ miljoner kronor. Denna skatt har debiterats å ett sammanlagt beskattningsbart belopp av 478 miljoner kronor. Det beräknade skattekapitalet (aktiekapital och reservfond) belöpte sig enligt »Skattetaxeringarna år 1936» till 5 860 miljoner kronor.

Extra inkomst- och förmögenhetsskatt beräknades i riksstaten för budgetåret 1936/1937 till 23 miljoner kronor. Skatten debiterades enligt »Skattetaxeringarna» på grundval av 1936 års taxering med 24⁴¹ miljoner kronor.

Särskild skatt å förmögenhet upptogs i riksstaten för budgetåret 1936/1937 med 13 miljoner kronor. Enligt »Skattetaxeringarna år 1936» debiterades nämnda år sammanlagt 13⁶⁴ miljoner kronor i förmögenhetsskatt och den beskattningsbara förmögenheten utgjorde 7 904 miljoner kronor. Huru stor förmögenhet, respektive förmögenhetsskatt, som belöper på familjestiftelser och utländska bolag, vilka äro skattskyldiga till den särskilda förmögenhetsskatten, har i avsaknad av uppgifter om vederbörliga förmögenhetsbelopp icke kunnat angivas. Beloppen torde dock vara jämförelsevis obetydliga.

Utjämningskatt¹ beräknades i riksstaten för budgetåret 1936/1937 till 9⁷⁰ miljoner kronor. Vid 1936 års taxering har skatten enligt »Skattetaxeringarna» debiterats med 10⁸³ miljoner kronor, varav 8⁸⁸ miljoner kronor komma på »enskilda» och 1⁹⁵ miljon kronor belöpa på svenska aktiebolag. Av det på »enskilda» fallande beloppet torde 0⁴⁴ miljon kronor kunna beräknas hänförliga till juridiska personer (utom familjestiftelser), vilka inbegripas under kategorien »enskilda».

Den kommunala progressivskatten har enligt »Skattetaxeringarna» på grundval av 1936 års taxering påförts med ett sammanlagt grundbelopp av 16³⁵ miljoner kronor², varav 13⁴¹ miljoner kronor för »enskilda» och 2⁹⁴ miljoner kronor för svenska aktiebolag. Av det för »enskilda» angivna beloppet torde 0⁶⁶ miljon kronor kunna beräknas hänförliga till de i denna kategori inbegripna juridiska personer, som icke äro familjestiftelser.

¹ I denna promemoria förutsättes alltid, att utjämningskatten uttagits med hela sitt grundbelopp.

² Det må här anmärkas, att de från »Skattetaxeringarna» hämtade uppgifterna om kommunal progressivskatt och utjämningskatt icke exakt förhålla sig till varandra som 1:3:1.

En sammanfattning av förenämnda uppgifter om *avkastningen av de i undersökningen ingående skatterna* lämnas i följande tablå:

	Fysiska personer ¹ , milj. kr.	Svenska aktiebolag, milj. kr.	Övriga juridiska personer, milj. kr.	Summa, milj. kr.
Mantalspenningar	1·17	—	—	1·17
Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt	137·50	44·09	7·03	188·62
Extra inkomst- och förmögenhetsskatt för år 1936	24·41	—	—	24·41
Särskild skatt å förmögenhet för år 1936	13·64	—	0·00	13·64
Utjämningskatt.....	8·44	1·95	0·44	10·83
Kommunal progressivskatt.....	12·75	2·94	0·66	16·35
Summa	197·91	48·98	8·13	255·02

¹ Jämte oskifta dödsbon och familjestiftelser.

Det erinras, att uppgifterna rörande fysiska personer och svenska aktiebolag avse 1936 års taxering, medan uppgifterna beträffande övriga juridiska personer hänföra sig till 1937 års taxering.

Såsom känt är, förekommo vid 1936 års taxering eftertaxeringar i större omfattning än sedvanligen är fallet. Med ledning av vissa från statistiska centralbyrån inhämtade uppgifter torde skattebeloppet på grund av de så att säga övernormala eftertaxeringarna kunna uppskattas till i runt tal 2 miljoner kronor, med vilket belopp den ovan angivna skatten för fysiska personer torde böra sänkas för att skattesumman skall motsvara vad som vid normal taxering bort påföras. Även för de svenska aktiebolagen och övriga juridiska personer torde man hava att räkna med något ringa belopp för övernormala eftertaxeringar. Totala skattesumman vid normal taxering torde dock kunna angivas till ungefär 253 miljoner kronor.

Beräkningar rörande 1937 års skatter. Ehuru de skattestatistiska beräkningarna i väsentliga delar grundats på 1936 års taxering, torde det dock vara av intresse att meddela tillgängliga (approximativa) uppgifter om de skatter som kunna antagas ha blivit påförda på grundval av 1937 års taxering.

Mantalspenningarna äro i riksstaten för budgetåret 1937/1938 beräknade till 1·15 miljon kronor.

Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt har i samma riksstat uppförts med 200 miljoner kronor. Enligt till finansdepartementet inkomna uppgifter har skatten på grundval av 1937 års taxeringsnämnders beslut debiterats med 216·32 miljoner kronor, därav för »enskilda» med 153·85 miljoner kronor och för aktiebolagen med 62·47 miljoner kronor. Därest man antager samma medelskatteprocent som använts i riksräkenskapsverkets i 1937 års statsverksproposition återgivna beräkningar eller 5·95 procent för »enskilda» och 9·50 procent för aktiebolagen, skulle mot dessa debiterade belopp svara ett sammanlagt beskattningsbart belopp av 2 586 miljoner kronor för »enskilda» och 658 miljoner kronor för aktiebolagen.

Beträffande andra juridiska personer än de nyss avsedda svenska aktiebolagen framgå deras beskattningsbara belopp av tabell 1. De för dessa juridiska personer beräknade skatterna äro intagna i tabell 2.

På grundval av sålunda förefintliga uppgifter har följande tabell sammanställts:

	Beskattningsbart belopp, milj. kr.	Debiterad skatt, milj. kr.	Medel-skattesats, %
<i>»Enskilda» skattskyldiga:</i>			
Fysiska personer	2 498	146·82	5·88
Juridiska personer.....	88	7·03	7·99
Säger	2 586	153·85	5·95
<i>Svenska aktiebolag</i>	658	62·47	9·50
Summa	.	216·32	.

Det måste understrykas, att uppgifterna rörande de fysiska personernas och aktiebolagens beskattningsbara belopp helt vila på antagandena rörande de genomsnittliga skattesatserna och därför äro i samma mån som dessa osäkra.

Enligt till finansdepartementet inkomna uppgifter har vidare på grundval av taxeringsnämndernas beslut år 1937 debiterats extra inkomst- och förmögenhetsskatt med 26·82 miljoner kronor samt utjämningskatt, som uttages med hela grundbeloppet, med 13·10 miljoner kronor; av den senare belöpa på »enskilda» 9·57 miljoner kronor och på aktiebolag 3·53 miljoner kronor. Av sist berörda uppgifter beräknas, att kommunal progressivskatt torde hava påförts med ett grundbelopp av 19·65 miljoner kronor, därav 14·36 miljoner kronor för »enskilda» och 5·29 miljoner kronor för aktiebolagen. Härvid har den kommunala progressivskatten beräknats till 150 procent av de för utjämningskatten angivna siffrorna. Enligt förut anförda uppgifter torde av »enskildas» utjämningskatt och kommunala progressivskatt 0·44 miljon kronor respektive 0·66 miljon kronor hänföra sig till de under denna kategori inbegripna juridiska personer, som icke äro familjestiftelser.

Beträffande särskild skatt å förmögenhet finnes för närvarande ej annan siffra tillgänglig än den i riksstaten för budgetåret 1937/1938 upptagna nettoinkomsten av skatten, som utgör 15 miljoner kronor. Det på grundval av 1937 års taxering debiterade beloppet torde få förutsättas uppgå till ungefär samma summa.

En sammanfattning av de anförda uppgifterna beträffande 1937 års skatter finnes i följande tabell:

	Fysiska personer, milj. kr.	Svenska aktiebolag, milj. kr.	Övriga juridiska personer, milj. kr.	Summa, milj. kr.
Mantalspenningar	1·15	—	—	1·15
Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt	146·82	62·47	7·03	216·32
Extra inkomst- och förmögenhetsskatt för år 1937	26·82	—	—	26·82
Särskild skatt å förmögenhet för år 1937	15·00	—	0·00	15·00
Utjämningskatt	9·13	3·53	0·44	13·10
Kommunal progressivskatt.....	13·70	5·29	0·66	19·65
Summa	212·62	71·29	8·13	292·04

De ifrågasvarande skatterna skulle alltså hava debiterats med i runt tal 292 miljoner kronor eller 15·4 procent mera än motsvarande summa 253 miljoner kronor vid 1936 års taxering. I förstnämnda skattesumma kan jämkning komma att ske på grund av prövningsnämndernas ändringar i taxeringarna.

Uppdelning av de kombinerade inkomst- och förmögenhetsskatterna för fysiska personer på inkomstskatt och förmögenhetsskatt.

Frånsett den särskilda skatten å förmögenhet är den nuvarande statliga beskattningen av inkomst och förmögenhet anordnad såsom en kombinerad inkomst- och förmögenhetsbeskattning. Skatten utgår med ett gemensamt belopp för inkomst och förmögenhet. Detta åstadkommes på så sätt att den taxerade inkomsten sammanlägges med $\frac{1}{60}$ av den skattepliktiga förmögenheten, och sedan från det sålunda bestämda taxerade beloppet verkställts ortsavdrag, uträknas skatten å återstoden, det beskattningsbara beloppet. Samma system gäller även för den kommunala progressivskatten.

Då kommittén haft att överväga en omläggning av de nuvarande formerna för den statliga inkomst- och förmögenhetsbeskattningen, har det varit nödvändigt att, liksom skedde vid förarbetena till 1936 års proposition nr 232 i skattereformfrågan, söka utröna huru mycket av de med de nuvarande kombinerade skatterna erhållna skattebeloppen som utgöres av inkomstskatt respektive förmögenhetsskatt. Till grund för beräkningarna i nämnda syfte har lagts det betraktelsesätt, som sedvanligen användes, då fråga är om uppdelning av inkomst- och förmögenhetsskatt i de särskilda skatteformerna. Detta innebär, att inkomstskatten definieras som det belopp, vilket med tillämpning i övrigt av nuvarande beskattningsgrunder, d. v. s. nuvarande ortsavdrag och skatteskala etc., skulle erhållas, om det taxerade beloppet vore lika med den taxerade inkomsten utan något tillägg för förmögenhet. Förmögenhetsbeskattningen bestämmes såsom skillnaden mellan hela skatten och den på nyss angivet sätt definierade inkomstskatten. Detta betyder, att förmögenhetsdelen anses beskattad i toppen av det beskattningsbara beloppet och alltså efter den eller de högsta skiktprocent som tillämpas å det beskattningsbara beloppet. En närmare redogörelse för och exemplifiering av detta betraktelsesätt återfinnes i bolagsskatteberedningens betänkande, del II, Särskilda utredningar: Tim Jansson, Skattestatistiska beräkningar.

För verkställande av ifrågavarande beräkningar erfordras kännedom om förmögenhetens fördelning på olika skikt av det till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, respektive extra inkomst- och förmögenhetsskatt, utjämningskatt och kommunal progressivskatt beskattningsbara beloppet. Från skattestatistiken kunna dylika uppgifter icke hämtas. I stället har en approximativ beräkning av en dylik fördelning verkställts på grundval av uppgifter om taxerad inkomst och förmögenhet i kombination. Uppgifter i sistberörda hänseende hava på kommitténs begäran erhållits ur materialet vid 1936 års folkräkning och hava till mycket väsentlig del legat till grund vid förevarande skattestatistiska undersökningar.

1936 års folkräkning omfattade icke riket i dess helhet. I kungörelsen den 17 januari 1936 (nr 6) med vissa föreskrifter rörande partiell folkräkning under år 1936 föreskrevs, att folkräkningen skulle omfatta dels omkring en femtedel av befolkningen i stad med mera än 20 000 invånare, däri inberäknat förortsbefolkning utom stadskommuns område, dels ock hela befolkningen i var femte av rikets övriga kommuner. Med hänsyn till det sätt, på vilket uttagningen av undersökningsobjekten för 1936 års partiella folkräkning verkställts har vid de skattestatistiska undersökningarna, i den mån desamma grundats på folkräkningsmaterialet, ansetts kunna antagas, att detta material representerar en femtedel av rikets folkmängd samt av den taxerade inkomsten och förmögenheten. De här på grundval av folkräkningsmaterialet verkställda beräkningarna synas också häntyda på att

materialet ur skattestatistisk synpunkt är tillfredsställande tillrättalagt. Givet är dock att i begränsningen av materialet kan ligga en viss felkälla särskilt vad angår högre inkomster och större förmögenheter.

Vid nämnda folkräkning hava införskaftats uppgifter om inkomst och förmögenhet. Dessa uppgifter hava hämtats i första hand ur deklARATIONERNA för taxeringen till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt år 1936, nämligen uppgifterna om »återstående inkomst» och »behållen förmögenhet». Inkomst- och förmögenhetsuppgifter för personer, som icke avgivit deklARATION, hava hämtats ur vederbörande taxeringslängd. Enär, såsom förut antytts, eftertaxering i mycket stor utsträckning ägt rum år 1936 och då på en del håll eftertaxerade belopp för flera år sammanslagits med årets taxering, har statistiska centralbyrån sökt sörja för att uppgifterna om inkomst och förmögenhet vid 1936 års partiella folkräkning endast skulle avse den verkliga taxeringen för nämnda år.

För skattekommitténs räkning har inom statistiska centralbyrån, under inseeende av folkräkningens ledare aktuarien J. Sjöstrand, verkställt en särskild bearbetning av dessa uppgifter¹. Denna bearbetning har åsyftat att framlägga primärmaterialet i kombination av inkomst och förmögenhet. Såväl inkomst som förmögenhet har därvid fördelats på ett flertal storleksklasser. Beträffande de fall, då antingen inkomsten överstigit 100 000 kronor eller förmögenheten överstigit 1 miljon kronor, har uppgift erhållits om såväl antalet inkomsttagare respektive förmögenhetsägare som den sammanlagda inkomsten, respektive förmögenheten, medan beträffande övriga inkomsttagare och förmögenhetsägare lämnats uppgift allenast om antalet till vederbörliga storleksklasser för inkomst och förmögenhet hörande personer. Då materialet skulle användas för skattestatistiska bearbetningar, hava äkta makars inkomst respektive förmögenhet sammanslagits och det sammanräknade beloppet hänförs till *en* person inom den storleksklass, till vilken beloppet hört.

Det bearbetade materialet har ordnats länsvis och ortsgroupsvis samt uppdelats på landskommuner och städer. I *tabell 3* är resultatet av denna bearbetning återgivet såvitt angår fördelningen på inkomst- och förmögenhetsklasser av antalet personer (respektive äktenskap) i landskommuner och städer sammanslagna i samtliga ortsgupper.

I anslutning till förut nämnda metod för bestämmande av den i de kombinerade skatterna ingående förmögenhetsskatten hava med hjälp av denna tabell förmögenheterna fördelats på de olika intervaller av det till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet, vilka bilda skikt i skalan för denna skatt: 0—10 000 kronor, 10 000—20 000 kronor o. s. v. Då denna tabell grupperar antalet personer efter taxerad inkomst, har genom interpolation intervallindelningen ändrats till att avse beskattningsbara belopp (= den taxerade inkomsten ökad med $\frac{1}{60}$ av förmögenheten och minskad med ortsavdraget). För denna omföring har beträffande högre inkomster såsom genomsnittligt bankat ortsavdrag antagits ett belopp av 2 100 kronor; för lägre inkomster har en mera summarisk approximationsmetod använts. På grund av såväl materialets natur som sättet för beräkningarnas utförande måste den på detta sätt konstruerade fördelningen av förmögenheterna vara i viss mån approximativ. Likväl torde dock härigenom kunna erhållas en bild i stora drag av förmögenhetsbeskattningens tyngd med hänsyn dels till storleken av det med förmögenheterna sammanhängande till inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet, dels ock till förmögenhetens storlek. — På motsvarande sätt erhålles fördelningen av förmögenheterna på de intervall av

¹ Då materialet till dessa uppgifter icke hunnit granskas vid den tid, då bearbetningen för kommitténs räkning verkställdes, äro uppgifterna ifråga att anse såsom preliminära.

beskattningsbart belopp, vilka bilda skikt i skalorna för de övriga kombinerade inkomst- och förmögenhetsskatterna.

Resultaten av ifrågavarande beräkningar hava framlagts i *tabellerna 4—7*.

Tabell 4 anger den i den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten ingående förmögenhetens fördelning på olika skikt av det till nämnda skatt beskattningsbara beloppet samt de för skikten gällande skattesatserna för förmögenhetsskatt ävensom mot förmögenheterna svarande förmögenhetsskatt. Skatten är uträknad under förutsättning såväl att inkomst- och förmögenhetsskatt uttages allenast med sitt grundbelopp som att den utgår med 170 % av grundbeloppet.

Av tabellen framgår att till följd av ortsavdragen ett förmögenhetsbelopp av 3 668 miljoner kronor eller icke mindre än 22 % av den totala förmögenhetssumman blir obeskattat. Inom området 0—10 000 kronor för det till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet beskattas en förmögenhetssumma av 7 741 miljoner kronor eller ungefär 47 %. Den häremot svarande förmögenhetsskatten, som utgår efter en skattesats av $(3 \% \times 1/60 =) 1/2$ promille, utgör vid grundbeloppsnivå 3·87 miljoner kronor.

Den totala förmögenhetsskatten har uppskattats till 9·33 miljoner kronor vid grundbeloppsnivå och till 15·86 miljoner kronor, om inkomst- och förmögenhetsskatten uttages med 170 % av grundbeloppet. Den genomsnittliga skattesatsen på hela förmögenheten blir 0·56 promille respektive 0·96 promille.

I tabell 5 har förmögenheten fördelats på de olika skikt av beskattningsbara belopp, som ingå i skalan för den extra inkomst- och förmögenhetsskatten för år 1936. Enär skattskyldigheten här börjar först vid beskattningsbart belopp överstigande 6 000 kronor, bortfaller från beskattning en mycket betydande del av förmögenheten eller icke mindre än 10 330 miljoner kronor eller 62 %. Tabellen innehåller vidare förmögenhetsskattesatsen samt förmögenhetsskatt för varje skikt. Den totala förmögenhetsskatten belöper sig till 5·25 miljoner kronor och den genomsnittliga skattesatsen på hela förmögenheten till 0·32 promille.

Tabell 6 anger förmögenhetens fördelning på de olika skikt av beskattningsbart belopp, som ingå i skatteskalan för den kommunala progressivskatten. Enär denna skatt börjar vid ett beskattningsbart belopp överstigande 3 000 kronor, blir ett förmögenhetsbelopp av 8 810 miljoner kronor eller 53 % obeskattat. Den totala förmögenhetsskatten uppskattas till 2·69 miljoner kronor, och medelskattesatsen utgör 0·16 promille av hela förmögenheten. — För utjämningskatten kunna tabellens uppgifter om skattesats och förmögenhetsskatt användas, om de reduceras till två tredjedelar.

Den sammanlagda förmögenhetsskatten i dessa fyra skatter uppgår alltså till 25·59 miljoner kronor.

Sedan sålunda redogjorts för förmögenhetens fördelning på olika skikt av de kombinerade inkomst- och förmögenhetsskatternas beskattningsbara belopp, torde få omnämnas resultaten av de verkställda beräkningarna rörande fördelningen efter förmögenhetsstorlek av den förmögenhetsskatt, som ingår i samtliga ifrågavarande kombinerade inkomst- och förmögenhetsskatter. Dessa resultat hava sammanförts i tabell 7. Denna tabell redovisar alltså — jämte förmögenhetens fördelning på olika storleksgrupper av förmögenhet¹ — särskilt för envar av de kombinerade inkomst- och förmögenhetsskatterna den förmögenhetsskatt, som tillhör vederbörande grupp, ävensom medelskattesatsen för förmögenheter inom gruppen. Tabellen anger dessutom den sammanlagda förmögenhetsskatten och medel-

¹ Rörande beräkningen av denna fördelning hänvisas till det följande.

skattesatsen inom varje grupp. Det förutsättes, att inkomst- och förmögenhets- skatten uttages med 170 % av grundbeloppet. Av den totala förmögenhetsskatten å 25⁵⁹ miljoner kronor komma 4⁸⁸ miljoner kronor på gruppen 0—50 000 kronor. Medelskattesatsen, som i förmögenhetsgruppen 0—10 000 kronor utgör 0⁴⁰ promille, stiger till 6²⁹ promille för förmögenheter över 10 miljoner kronor, och den totala förmögenhetsskatten belöper sig till 1⁵⁴ promille av hela förmögenheten. Såsom medelskattesats har därvid betraktats förhållandet mellan den totala till gruppen hörande förmögenhetsskatten och hela den till gruppen hänförliga förmögenheten oavsett att denna till följd av de skattefria avdragen delvis blir obeskattad.

Sedan från den totala debiterade skatten avdragits de förmögenhetsskatter, som framräknats i det föregående, framkommer den skatt på inkomst, som kan anses inrymd i systemet. I *tabell 8* redovisas samtliga nu gjorda beräkningar rörande fördelning på inkomstskatt och förmögenhetsskatt av de olika skatteformerna. För de juridiska personer, som äro skattskyldiga för förmögenhet, har såsom antytts i ett tidigare sammanhang icke verkställts någon uppdelning av deras skatter på inkomstskatt och förmögenhetsskatt.

Av tabellen framgår bland annat, att det totala debiterade skattebeloppet på 255 miljoner kronor till ett belopp av 216 miljoner kronor är att hänföra till inkomstskatt och till ett belopp av 39 miljoner kronor till förmögenhetsskatt. Av totala beskattningen utgör alltså 85 % inkomstskatt. För de fysiska personerna, beträffande vilka uppdelningen i inkomstskatt och förmögenhetsskatt har största intresset, redovisas i tabellen ett totalbelopp av 198 miljoner kronor, varav 159 miljoner kronor eller 80 % utgöra inkomstskatt samt 39 miljoner kronor eller 20 % förmögenhetsskatt.

I anslutning till tidigare meddelade uppgifter om 1937 års skatter har i *tabell 9* intagits en approximativ uppdelning av de fysiska personernas sammanlagda skatt för nämnda år på inkomstskatt och förmögenhetsskatt. Denna uppdelning har verkställts i samma proportion som i det föregående framräknats beträffande 1936 års skatter.

III.

Inkomstfördelningen såsom grund för beräkning av skatteskalor för inkomstskatt.

Av *tabell 3* framgår fördelningen av antalet inkomsttagare på olika inkomstklasser enligt de vid 1936 års folkräkning inhämtade uppgifterna. På grundval av dessa uppgifter har upprättats *tabell 10*, som angiver — såvitt angår folkräkningsmaterialet — fördelningen av såväl antalet inkomsttagare som deras sammanlagda inkomst på ett antal inkomstklasser. Såvitt angår inkomsttagare med inkomst över 100 000 kronor hava använts de direkt ur folkräkningsmaterialet erhållna uppgifterna om såväl antalet som sammanlagda inkomstsumman (den senare avrundad till hela tiotalen kronor). Beträffande inkomster mellan 600 kronor och 100 000 kronor har inkomstsumman inom varje inkomstgrupp beräknats på grundval av uppgifterna om antalet inkomsttagare med användande av en approximationsformel, den s. k. Paretos lag. Av tabellen framgår att folkräkningsmaterialet omfattar ett antal inkomsttagare med inkomst över 600 kronor av 471 423 samt att deras sammanlagda inkomst belöper sig till i runt tal 1 036 miljoner kronor. Under förutsättning att — såsom nämnts — folkräkningsmaterialet representerar en femtedel av rikets folkmängd och den taxerade inkomsten, beräknas för hela riket

ett antal inkomsttagare med inkomst över nämnda gräns, 600 kronor, av 2 357 115 med en sammanlagd inkomst av 5 180 miljoner kronor.

Av de i tabellen 10 redovisade inkomsttagarna hava cirka 30 % en inkomst understigande 1 000 kronor och cirka 64 % en inkomst understigande 2 000 kronor. Den sammanlagda inkomsten utgör för den förra gruppen omkring 11 % och för den senare gruppen omkring 33 % av hela inkomstsumman. Något över halva inkomstsumman eller cirka 53 % kommer på inkomsttagare med inkomst under 3 000 kronor, vilka tillsammans utgöra ungefär 82 % av hela antalet inkomsttagare med inkomst över 600 kronor.

Den ur 1936 års folkräkningsmaterial utvunna fördelningen av inkomsttagare, för vilken nu redogjorts, innebär en fördelning efter taxerad inkomst. Inkomstskatter torde emellertid böra förutsättas utgå icke å den taxerade inkomsten utan å det belopp, som framkommer sedan från denna verkställdts ortsavdrag. För undersökningar rörande avvägningen av skatteskalor för inkomstskatt är det därför nödvändigt att ur den i tabell 10 redovisade fördelningen efter taxerad inkomst uträkna en fördelning efter vad som torde böra benämnas beskattningsbar inkomst.

Beträffande inkomsttagare med högre inkomster — från 8 000 kronor och uppåt — har för denna omräkning antagits ett genomsnittligt bankat ortsavdrag av 2 100 kronor. Antalet personer med beskattningsbar inkomst mellan 6 000 och 7 000 kronor motsvarar då antalet personer med taxerad inkomst mellan 8 100 och 9 100 kronor o. s. v. Det senare antalet har erhållits ur uppgifterna i tabell 10 genom interpolation med användning av förutnämnda Paretos lag. Med hjälp av samma formel har också beräknats den sammanlagda taxerade inkomsten mellan givna gränser för beskattningsbar inkomst. Av dessa uppgifter beräknas sedan den sammanlagda beskattningsbara inkomsten mellan ifrågakavande gränser. Resultaten av beräkningarna ingå i *tabell 11*, som alltså redovisar en fördelning efter beskattningsbar inkomst från och med 6 000 kronor av antal personer samt deras sammanlagda taxerade inkomst och beskattningsbara inkomst. Denna tabell — som i likhet med tabell 10 avser endast de personer som omfattas av 1936 års partiella folkräkning — har vidare kompletterats med en kolumn 5, i vilken angives det belopp, varmed den i kolumn 4 uppförda beskattningsbara summan överstiger den i kolumn 1 angivna gränsen för hela det i kolumn 2 upptagna antalet taxerade. Då de nuvarande skatteskalorna liksom de av kommittén prövade anordnats såsom skiktskalor, så att för varje skikt angives det procenttal varmed skatten utgår för den beskattningsbara inkomstsumma som ligger över skiktets undre gräns, så framgår därav, att avkastningen av en given skala för inkomstskatt beräknas ur talen i kolumn 5 genom att sammanlagga dessa tal för de givna gränserna, ett vart multiplicerat med det procenttal, varmed skatteprocenten ökar vid gränsen; resultatet multipliceras därefter med 5. Med ledning av de i tabellen 11 kolumn 5 intagna uppgifterna beräknas alltså det belopp, varmed inkomstskatt kan anses ingå i den extra inkomst- och förmögenhetsskatten för år 1936, till 18·72 miljoner kronor. I det föregående har på annan väg beräknats, att i det totala debiterade beloppet av extra inkomst- och förmögenhetsskatten för år 1936 om 24·41 miljoner kronor skulle ingå inkomstskatt med 19·16 miljoner kronor. De båda resultaten beträffande inkomstskatten överensstämma sålunda rätt väl.

I vad avser taxerad inkomst under 8 000 kronor skulle en överföring från fördelning efter taxerad inkomst till en fördelning efter beskattningsbar inkomst bliva mera komplicerad än för högre inkomster. Vid beräkningar rörande de skatteskalor, som förordats av kommittén, erfordras emellertid icke kännedom om antalet inkomsttagare och sammanlagd inkomstsumma för varje av de inkomstklasser, exempelvis med intervall på 1 000 kronor, vari området under 8 000 kronor taxerad

inkomst kunde uppdelas. Det är tillräckligt att känna dels det tal i kolumn 5 av tabell 11, som svarar mot en beskattningsbar inkomst av 3 000 kronor, dels den totala beskattningsbara inkomsten för samtliga inkomsttagare.

Det förra talet erhålles sålunda. I det föregående har beräknats att av den totala debiterade kommunala progressivskatten å 1275 miljoner kronor 10% miljoner kronor skulle belöpa på inkomstskatt. Det sökta talet beräknas nu med utgångspunkt från att den kommunala progressivskattens inkomstskatt skall vara just 10% miljoner kronor. En beräkning härav med hjälp av de i tabell 11 kolumn 5 angivna siffrorna ger 155 560 000 kronor.

Rörande beräkningen av den totala beskattningsbara inkomsten torde få meddelas följande. Enligt »Skattetaxeringarna år 1936» är det sammanlagda beskattningsbara beloppet för »enskilda» skattskyldiga 2 431 miljoner kronor. Från detta belopp skall avgå vad som kan antagas motsvara eftertaxeringar av mer än normal omfattning. Vidare skall avdragas den summa som hänför sig till de juridiska personer (utom familjestiftelser), som i taxeringshänseende inbegripas under »enskilda». Och slutligen måste det sålunda erhållna beskattningsbara beloppet för fysiska personer minskas med den förmögenhetsdel, som däri ingår. På denna väg har den totala beskattningsbara inkomsten för fysiska personer uppskattats till i runt tal 2 100 miljoner kronor. En femtedel av detta belopp har införts i kolumnerna 4 och 5 i tabell 11.

På grundval av uppgifterna i tabell 11, i erforderlig mån kompletterade såvitt angår beskattningsbara inkomster över 200 000 kronor, kan nu på ovan antytt sätt framräknas avkastningen av den i den nuvarande statliga inkomst- och förmögenhets-skatten, uttagen efter 170 %, ingående inkomstskatten. Beräkningen ger ett belopp av 1199 miljoner kronor. På sätt i föregående avdelning omförmäls har där beräknats att av den debiterade skatten för fysiska personer år 1936, 1375 miljoner kronor, ett belopp av 121% miljoner kronor skulle avse inkomstskatt. Denna siffra bör på grund av eftertaxeringarna minskas med omkring 2 miljoner kronor, varav finnes, att överensstämmelsen blir mycket god. Det bör observeras att på grund av det sätt, varpå den totala beskattningsbara inkomsten beräknats, den nu sist företagna jämförelsen icke utsäger något om riktigheten av den framräknade fördelningen av beskattningsbar inkomst mellan 0 och 10 000 kronor, enär skattesatsen för den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten icke förändras mellan dessa gränser.

De i sista kolumnen angivna talen kunna användas vid konstruktion av skatteskalar för ren inkomstskatt under förutsättning att gällande avdragsbestämmelser tillämpas.

Slutligen böra i detta sammanhang påpekas de olika omständigheter, som var för sig medverka till att de i denna avdelning ingående beräkningarna endast bliva approximativa; detsamma blir tydligen fallet även med de beräkningar, för vilka tabell 11 skall användas. Det till grund för beräkningarna liggande materialet omfattar endast cirka en femtedel av hela riket och den felkälla, som kan ligga häri, har redan omnämnts. Den använda metoden för uträknande av inkomstsumman i de fall, då denna icke är känd, är endast en approximationsmetod, den s. k. Paretos lag, som ävenledes använts vid omföring från taxerad inkomst till beskattningsbar inkomst. En mera betydande osäkerhet än den som kommer av nämnda metod torde ligga i det antagna genomsnittliga bankade ortsavdraget för högre inkomster. Det torde dock böra nämnas, att den använda siffran 2 100 kronor visat sig tillfredsställande vid vissa till 1936 års proposition nr 232 verkställda beräkningar, som avsett 1935 års taxering för hela riket. Till sist inrymmer även beräkningen av den totala beskattningsbara inkomsten osäkra antaganden.

IV.

Förmögenhetsfördelningen såsom grund för beräkning av skatteskalor för förmögenhetsskatt för fysiska personer.

Till grund för beräkningarna rörande skatteskalor för förmögenhetsskatt för fysiska personer ligga dels en bearbetning av 1936 års taxering till särskild skatt å förmögenhet dels uppgifter från 1936 års partiella folkräkning.

Uppgifter från 1936 års taxering till särskild skatt å förmögenhet. För kommitténs räkning hava införskaffats uppgifter rörande taxeringen till särskild skatt å förmögenhet för år 1936. Dessa uppgifter hava beträffande förmögenhetsägare med en beskattningsbar förmögenhet av över 400 000 kronor avsett såväl antalet inom vissa storleksklasser som ock den sammanlagda förmögenhetssumman inom varje klass. Beträffande förmögenheter under 400 000 kronor har uppgift erhållits allenast om antalet förmögenhetsägare inom envar storleksklass. Dessa sistnämnda förmögenhetsägars sammanlagda förmögenhet har för varje klass approximativt uppskattats med hjälp av Paretos lag. Resultaten framläggas i *tabell 12*. Den sammanlagda förmögenheten uppgår enligt dessa beräkningar till 7 674 miljoner kronor, vilket belopp fördelar sig på 44 016 förmögenhetsägare.

Enligt uppgift i »Skattetaxeringarna år 1936» har beskattats ett förmögenhetsbelopp av 7 904 miljoner kronor. I detta belopp ingå även eftertaxeringar i den mån de äro synliga i längderna, vilka ej medtagits vid infordrandet av ovannämnda uppgifter för kommitténs räkning. Inom statistiska centralbyrån har en sammanräkning verkställts av beloppet för de i längderna synliga eftertaxeringarna. Man har därvid kommit fram till en summa av i runt tal 163 miljoner kronor. Om detta belopp fråndrages, återstår en summa av 7 741 miljoner kronor. Den i tabellen 12 beräknade förmögenhetssumman understiger detta belopp med i runt tal 67 miljoner kronor. Avvikelsen från den i verkligheten beskattade förmögenheten belöper sig sålunda till allenast 0·87 % och torde bero på att förmögenhetssumman för förmögenhetsägare under 400 000 kronor endast kunnat approximativt uppskattas.

Av hela antalet förmögenhetsägare med förmögenhet på minst 50 000 kronor eller 44 016 komma 24 400 eller 55 % på förmögenheter mellan 50 000 och 100 000 kronor. Dessa senare äga tillsammans 1 694 miljoner kronor eller 22 % av hela den beskattningsbara förmögenheten. Av förmögenhetsägare med mer än 1 miljon kronor på varje finnas 731 med en sammanlagd förmögenhet av 1 631 miljoner kronor.

I tabellen 12 har jämväl införts den förmögenhetsskatt, som beräknats belöpa på en var av de i tabellen angivna förmögenhetsklasserna. Den sammanlagda beräknade förmögenhetsskatten uppgår till 13·30 miljoner kronor. I verkligheten har enligt »Skattetaxeringarna år 1936» debiterats en förmögenhetsskatt av 13·64 miljoner kronor. Även här torde avvikelsen till större delen hänföra sig till eftertaxeringarna. Förmögenhetsägare med förmögenhet under respektive över 1 miljon kronor betala tillsammans nästan exakt var sin hälft av hela skattesumman.

I tabellen 12 ingå slutligen de beräknade medelskattesatserna för förmögenheterna inom varje i tabellen redovisad storleksklass. Medelskattesatsen stiger från 0·28 promille i storleksgruppen 50 000—100 000 kronor till 4·77 promille i gruppen 5 miljoner kronor och däröver; för hela förmögenhetssumman utgör den 1·73 promille.

Uppgifter från 1936 års partiella folkräkning. De för beräkningarna rörande skatteskalor för förmögenhetsskatt för fysiska personer hämtade uppgifterna ur 1936 års partiella folkräkning härröra från tabellen 3, som bland annat klarlägger förmögenhetsfördelningen enligt nämnda folkräkning. Denna tabell anger, såsom förut nämnts, endast antalet förmögenhetsägare inom olika storleksklasser. Dessa uppgifter hava därför kompletterats med de från folkräkningen hämtade uppgifterna om sammanlagd förmögenhetssumma inom respektive storleksklasser för förmögenhetsägare med förmögenhet över 1 miljon kronor, medan för ägare av mindre förmögenheter förmögenhetssumman inom varje storleksgrupp uträknats approximativt med ledning av uppgifterna om antalet förmögenhetsägare och med användande av Paretos lag utom för det lägsta förmögenhetsskiktet, där annan metod nyttjats. Resultaten hava sammanställts i *tabell 13*.

Av denna tabell framgår, att av de av partiella folkräkningen omfattade personerna 222 721 redovisats såsom förmögenhetsägare med en sammanlagd förmögenhet, som här beräknats till 3 318 miljoner kronor. Med utgångspunkt från antagandet att folkräkningsmaterialet hänför sig till en femtedel av hela antalet förmögenhetsägare och den totala förmögenheten, skulle antalet förmögenhetsägare i riket alltså hava utgjort 1 113 605 och deras sammanlagda förmögenhet kunna uppskattas till 16½ miljarder kronor. Ungefär 71 % av hela antalet förmögenhetsägare hava en förmögenhet understigande 10 000 kronor och cirka 91 % av hela antalet hava en förmögenhet som icke uppgår till 30 000 kronor. På förmögenhetsägare med förmögenhet under 10 000 kronor komma omkring 19 % av hela förmögenhetssumman och på förmögenhetsägare med förmögenhet under 30 000 kronor cirka 41 % av förmögenhetssumman.

Den siffra, 16½ miljarder kronor, till vilken beräkningarna sålunda lett fram, har avseende å hela det i tabell 3 redovisade antalet förmögenhetsägare oavsett om vederbörandes inkomst är så stor att den tillsammans med förmögenhetsdelen uppnår den för skattskyldighet erforderliga gränsen, 600 kronor i taxerat belopp. Om avsikten vore att uppskatta den i det nuvarande taxerade beloppet ingående förmögenhetsdelen, så skulle nämnda siffra alltså i någon mån reduceras.

Tabellen 13 över förmögenhetsfördelningen för år 1936 har vidare omarbetats och kompletterats i syfte att kunna tjäna till underlag för beräkning av avkastningen av förmögenhetsskatt enligt givna skalor. Denna omräkning framgår av *tabell 14*. Denna tabell anger *dels* antalet förmögenhetsägare med förmögenhet över de i första kolumnen angivna gränserna, *dels* på samma förmögenhetsägare belöpande förmögenhetssummor, *dels* ock i sista kolumnen de summor varmed beloppen i kolumn 3 överstiga de i kolumn 1 angivna gränserna för hela det i kolumn 2 upptagna antalet förmögenhetsägare. Antalet storleksklasser för förmögenhet har ökat utöver det i tabell 12 uppgivna, därvid antalet förmögenhetsägare och förmögenhetssummor beräknats approximativt enligt Paretos lag. Liksom i fråga om inkomstskatten erhålles avkastningen av en förmögenhetsskatt, vars skala är uppbyggd såsom skiktscala, genom att för ifrågakommande gränser sammanlägga de i sista kolumnen intagna uppgifterna multiplicerade med den procentsats, varmed skatteprocenten ökar vid varje gräns. Om skatteskalan för särskild skatt å förmögenhet för år 1936 anlägges på de uppgifter, som sålunda beräknats ur 1936 års folkräkningsmaterial, erhålles ett förmögenhetsskattebelopp av i runt tal 12½ miljoner kronor. I tabell 12 har beräknats ett belopp av 13½ miljoner kronor. Den i verkligheten debiterade skatten, som påverkats av eftertaxeringar i större omfattning än sedvanligen sker, utgjorde 13½ miljoner kronor.

Vid jämförelse mellan förmögenhetsfördelningen enligt 1936 års taxering till särskild skatt å förmögenhet och samma fördelning enligt folkräkningsmaterialet bör

beaktas, att uppgifterna från nämnda taxering avse beskattningsbar förmögenhet, vilken på grund av den s. k. reduktionsregeln i vissa fall är lägre än den verkliga förmögenheten. Den totala summan av förmögenheter, som äro större än 50 000 kronor, har här på grundval av 1936 års folkräkningsmaterial uppskattats till 7 877 miljoner kronor. Enligt »Skattetaxeringarna för år 1936» utgjorde summan av beskattningsbar förmögenhet för dem, som hade över 50 000 kronor, 7 904 miljoner kronor. Denna siffra inrymmer, såsom nämnts, i längderna synliga eftertaxeringar å 163 miljoner kronor. Frånräknas detta belopp, erhålles 7 741 miljoner kronor, vilket belopp, såsom sig bör, något understiger det på grund av folkräkningsmaterialet av år 1936 framräknade. Då likväl den på folkräkningsmaterialet beräknade särskilda förmögenhetsskatten understiger den i verkligheten debiterade, även om hänsyn toges till eftertaxeringar, är det möjligt att i fördelningen av förmögenheterna över 50 000 kronor enligt folkräkningsmaterialet de högre förmögenheterna äro något underrepresenterade i förhållande till de lägre. För lägre förmögenheter än 50 000 kronor torde däremot — redan på grund av materialets omfattning — tillfredsställande representativitet kunna anses råda. För övrigt röna de här angivna siffrorna och uttalandena självfallet inflytande av att beräkningarna i stor utsträckning äro approximativa.

V.

Beräkningar rörande verkan av ändrade ortsavdrag.

För de skattestatistiska beräkningarna, särskilt i vad dessa avse verkan å skatteunderlaget vid förändring av avdragsförhållandena, hava tillgodogjorts vissa till kommitténs förfogande ställda uppgifter ur 1935 års taxeringslängder i vad avser andra skattskyldiga än svenska aktiebolag, vilka uppgifter äro sammanförda i tabell 15.

Denna tabell redovisar särskilt för landsbygd och städer samt med fördelning på ortsgrupper dels hela antalet »enskilda» skattskyldiga med till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbart belopp för år 1935 dels ock det antal dylika skattskyldiga som hade ett beskattningsbart belopp understigande 1 000 kronor. Tabellen redovisar därjämte med enahanda fördelning på landsbygd och städer samt på ortsgrupper dels sammanlagda taxerade beloppet dels sammanlagda beskattningsbara beloppet. Det må påpekas, att i tabellen ingå även de juridiska personer, som inbegripas under kategorien »enskilda», till vilket förhållande hänsyn icke kunnat tagas vid de skattestatistiska beräkningar, för vilka tabellens uppgifter kommit till användning.

Av tabellen framgår, att hela antalet »enskilda» skattskyldiga med beskattningsbart belopp vid taxeringen år 1935 uppgick till 1 624 555 samt att av detta antal 1 184 225 eller 72,9 % hade ett beskattningsbart belopp understigande 1 000 kronor. Av hela antalet skattskyldiga å landsbygden hade 82,6 % och av hela antalet skattskyldiga i städerna 62,9 % ett beskattningsbart belopp understigande 1 000 kronor. Sammanslås materialet för landsbygd och städer finnes, att inom ortsgrupp I 85,2 % av de skattskyldiga hade ett beskattningsbart belopp understigande 1 000 kronor. Motsvarande procenttal för de högre ortsgrupperna var: för ortsgrupp II 78,3 %, för ortsgrupp III 66,8 %, för ortsgrupp IV 63,6 % och för ortsgrupp V 54,8 %.

Genom ortsavdragen borttages en betydande del av det taxerade beloppet. För riket i dess helhet utgjorde det taxerade beloppet 4 902 miljoner kronor och det

beskattningsbara beloppet 2 027 miljoner kronor eller endast 41·4 % av det förra. Motsvarande procental utgjorde för landsbygden i dess helhet 29·3 % och för samtliga städer 50·3 %. Sammanslås materialet för landsbygd och städer, befinnes att av det taxerade beloppet för de till ortsgrupp I hänförliga »enskilda» skattskyldiga så mycket bortfaller med ortsavdragen att såsom beskattningsbart belopp kvarstår allenast 28·1 % av det taxerade beloppet. Motsvarande procental i de följande ortsgrupperna äro: för ortsgrupp II 34·3 %, för ortsgrupp III 43·9 %, för ortsgrupp IV 48·7 % och för ortsgrupp V 55·7 %.

Ur tabellens material hava beräknats följande uppgifter, avseende *dels* förhållandet mellan beskattningsbart belopp och taxerat belopp *dels* det genomsnittliga beskattningsbara beloppet för skattskyldiga med beskattningsbart belopp:

Ortsgrupp	Förhållandet mellan beskattningsbart och taxerat belopp		Genomsnittligt beskattningsbart belopp	
	Landsbygd, %	Städer, %	Landsbygd, kr.	Städer, kr.
I	27·6	49·9	638	1 336
II	29·0	45·8	781	1 322
III	35·0	46·1	1 085	1 407
IV	42·8	49·3	1 590	1 790
V	45·2	55·8	1 819	2 422

Förhållandet mellan beskattningsbart belopp och taxerat belopp stiger alltså för landsbygden från lägre till högre ortsgrupp; även för städerna är utvecklingen densamma om man frånser ortsgrupp I, som dock omfattar blott ett obetydligt taxerat belopp. En liknande bild företer även växlingen i det genomsnittliga beskattningsbara beloppet.

Till grund för undersökningarna rörande verkan av olika ortsavdrag hava legat bearbetningar av taxeringslängderna för utvalda hela kommuner eller vissa delar av kommuner. Materialet har hämtats väsentligen från de kommuner, som använts vid de i betänkandet angående familjebeskattningen (Statens offentliga utredningar 1936: 13) återopade undersökningarna. Detta material har kompletterats med ytterligare ett antal taxeringsdistrikt i syfte att vinna större representativitet beträffande materialet. Då den beskattning, som omfattas av förevarande statistiska undersökningar, är med utgångspunkt från det beskattningsbara beloppet lika i samtliga kommuner, har materialet kunnat sammanföras ortsgruppsvis; dock har materialet för landsbygd och städer hållits i sär. Materialet omfattar för ortsgrupp I: 92 landskommuner, för ortsgrupp II: 31 landskommuner samt Växjö stad, för ortsgrupp III: 12 landskommuner, Malmö stads 10:e och 16:e taxeringsdistrikt samt Norrköpings stads 1:a, 5:e och 7:e taxeringsdistrikt, för ortsgrupp IV: 7 landskommuner, Göteborgs stads 20:e och 32:a taxeringsdistrikt samt städerna Södertälje och Boden, för ortsgrupp V: 2 landskommuner samt följande taxeringsdistrikt i Stockholm, nämligen Engelbrekts 2:a, Oscars 2:a, Bromma 1:a, Adolf Fredriks 2:a, Sofia 2:a ävensom Kungsholmens 1:a och 3:e taxeringsdistrikt.

I *tabell 16* meddelas uppgifter till belysande av det ifrågakvarande materialets omfattning och beskaffenhet. Tabellen innehåller sålunda uppgifter om *dels* antalet personer med taxerat belopp samt deras sammanlagda taxerade belopp *dels* antalet personer med beskattningsbart belopp — under förutsättning att nuvarande ortsavdrag tillämpas — samt dessa personers sammanlagda beskattningsbara be-

lopp, varjämte i tabellen ingå uppgifter om såväl förhållandet mellan beskattningsbart och taxerat belopp som ock det genomsnittliga beskattningsbara beloppet. Genom jämförelse mellan sistnämnda båda uppgifter och de motsvarande uppgifter som här ovan på grundval av tabell 15 beräknats för riket i dess helhet erhåller man en viss uppfattning rörande representativiteten i materialet.

För varje ortsgrupp — särskilt för landskommuner och för städer — har materialet fördelats efter familjeförhållanden på särskilda tabeller för ensamstående, för 2 personer o. s. v., så att i varje tabell ett enhetligt ortsavdrag gällt. I dessa tabeller har redovisats kolumnvis 1) ett antal storleksklasser för till statsskatt taxerat belopp, 2) antal taxerade med ett taxerat belopp fallande inom de angivna storleksklasserna, 3) dessa taxerades sammanlagda taxerade belopp, 4) det sammanlagda effektiva ortsavdraget för samma taxerade, 5) det genomsnittliga ortsavdraget per taxerad inom samma gränser, 6) det sammanlagda beskattningsbara belopp som framkommer sedan avdrag verkställts, 7) antalet taxerade med beskattningsbart belopp, samt slutligen 8) det beskattningsbara belopp som svarar mot det i första kolumnen angivna taxerade beloppet.

De i dessa tabeller infogade uppgifterna hava använts för uppskattning av det beskattningsbara beloppet vid anläggande av olika ortsavdrag. Förfarandet kan i korthet karakteriseras sålunda. Sedan det för civilståndsgruppen bestämda ortsavdraget fastställt, ha antalet taxerade och deras sammanlagda taxerade belopp uppdelats genom interpolation på tre storleksklasser: 1) taxerat belopp mellan 600 kronor till ortsavdragets belopp, 2) taxerat belopp mellan ortsavdraget och dubbla ortsavdragets belopp samt 3) taxerat belopp utöver ortsavdragets dubbla belopp. De till den första storleksklassen hörande taxerade bliva fria från skatt. De till andra och tredje storleksklassen hörande beskattas däremot. Av det till andra klassen hörande taxerade beloppet bortfaller emellertid en summa motsvarande ortsavdraget för envar taxerad och återstående belopp ingår i det beskattningsbara beloppet med hälften. Av det till den tredje klassen hörande taxerade beloppet blir likaledes en summa motsvarande ortsavdraget för envar taxerad fri från skatt. Av återstoden ingår i det beskattningsbara beloppet en summa motsvarande ortsavdraget för varje taxerad till hälften och resten med sitt fulla belopp.

Med utgångspunkt från sålunda för de olika civilståndsgруппerna gjorda beräkningar har sedermera ett försök gjorts att få en uppfattning av den förändring, som det totala beskattningsbara beloppet undergår vid ändringar i ortsavdragen, därvid uppgifterna i tabell 15 kommit till användning för vägande av primärmaterialens olika delar. Därjämte har på grundval av den förändring skatteunderlaget beräknats undergå verkställts uppskattning av den debiterade skattens ändring.

På samma primärmaterial har även försökts en approximativ uppdelning på civilståndsgруппer av förändringen i beskattningsbart belopp och debiterad skatt.

I det föregående har uppgjorts en fördelning av den beskattningsbara inkomsten med utgångspunkt från nu gällande ortsavdrag. För konstruktion av skatteskalor, vid vilka det förutsättes att nya avdragsregler skola tillämpas, bör fördelningen efter beskattningsbar inkomst omräknas med hänsyn till förändringarna i skatteunderlaget.

För de skattestatistiska beräkningarna rörande verkan av ändrade ortsavdrag har stått till förfogande endast ett begränsat material, som dessutom hänfört sig till skilda taxeringsår för olika kommuner och kommundelar. Begränsningen i materialet torde medföra att de högre taxerade beloppen måhända icke utvisa en representativ fördelning, liksom också att detsamma, oavsett inkomsten, kan vara förhållandet med de civilståndsgруппer där barnantalet är betydande. Ej alltid hava de utvalda kommunområdena visat tillfredsställande sammansättning för att kunna

läggas till grund för en representativ beräkning. Av mindre betydelse är att de i tabell 15 ingående uppgifterna avse ej endast fysiska personer samt att verkan av förändring i förmögenhetsdelen icke blivit beaktad. Även om nu antydda förhållanden icke skulle hindra ett uppskattningen av den totala förändringen i skatteunderlaget med ändrade ortsavdrag kunde approximativt angivas utan alltför stort fel, så bliva däremot de beräkningar, som påkalla en sönderdelning av materialet efter civilståndsgrupper, rätt så osäkra vad delsiffrorna angår. En mera tillfredsställande grund för beräkningar rörande ortsavdragen torde ernås, när de vid 1936 års folkräkning införskaffade uppgifterna om antalet personer, för vilka ortsavdrag beviljats vid 1936 års taxering, blivit i bearbetning tillgängliga. En specifik bearbetning av nämnda uppgifter för kommitténs räkning har icke kunnat verkställas utan en med betydande kostnader förenad rubbning av folkräkningens arbetsplan.

VI.

Skatteskalor.

Envar av skalorna för de nuvarande kombinerade inkomst- och förmögenhets-skatterna liksom för den särskilda förmögenhetsskatten äro uppbyggda såsom skiktskalor; innebörden härav har i det föregående klarlagts. Även om mot utformningen av varje skala för sig vägande invändningar icke torde kunna göras ur teknisk synpunkt, så företer dock den sammanlagda skala, som är resultatet av den successiva utvecklingen av skattesystemet, vissa egenheter.

Vad först angår de skalor, som vid 1936 års taxering gällt beträffande statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, extra inkomst- och förmögenhetsskatt av år 1936 och kommunal progressivskatt, efter vilken sistnämnda skatt utjämningskatten regleras, så kunna dessa skalor sammanställas på sätt som framgår av tabell 17. Denna tabell skall tolkas sålunda: För hela det beskattningsbara beloppet utgår skatten med 5·10 %, för den del av det beskattningsbara beloppet, som överstiger 3 000 kronor, ökar skatteprocenten med 0·83 % och utgör alltså 5·93 % o. s. v. Såsom synes av sista kolumnen i denna tabell, är stegringen i skiktprocenten i den sammanlagda skatten mycket ojämn. Särskilt framträdande äro förändringarna vid de beskattningsbara beloppen 10 000, 20 000, 60 000 och 100 000 kronor. Dessutom äro avstånden mellan skiktens gränser ojämn. Det bör anmärkas att då den högsta skatteprocenten angivits till 41·84 % hänsyn icke tagits till den maximering, som författningsenligt gäller beträffande såväl den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten som ock den kommunala progressivskatten och därmed även utjämnings-skatten. Därtill kommer att procentalen beträffande utjämningskatten avrundats.

Med ledning av de i tabell 17 angivna procentalen för skiktprocentens ökning kan den sammanlagda skatteskalan för 1936 års statsskatter jämte kommunala progressivskatten skrivas i följande form, nämligen:

Skatten utgör:

när det beskattningsbara beloppet icke överstiger 3 000 kronor: 5·10 procent av det beskattningsbara beloppet;

när det beskattningsbara beloppet överstiger

3 000 men icke	6 000 kr.:	153·00 kr. för	3 000 kr. och 5·93 % av återst.;
6 000 » »	8 000 » :	330·90 » »	6 000 » » 6·93 % » » ;
8 000 » »	9 000 » :	469·50 » »	8 000 » » 7·93 % » » ;

9 000 men icke	10 000 kr.:	548'80 kr. för	9 000 kr. och 8'76 % av återst.;
10 000 » »	12 000 » :	636'40 » »	10 000 » » 11'46 % » » ;
12 000 » »	15 000 » :	865'60 » »	12 000 » » 12'46 % » » ;
15 000 » »	20 000 » :	1 239'40 » »	15 000 » » 14'13 % » » ;
20 000 » »	30 000 » :	1 945'90 » »	20 000 » » 16'83 % » » ;
30 000 » »	35 000 » :	3 628'90 » »	30 000 » » 17'83 % » » ;
35 000 » »	40 000 » :	4 520'40 » »	35 000 » » 19'50 % » » ;
40 000 » »	50 000 » :	5 495'40 » »	40 000 » » 21'20 % » » ;
50 000 » »	60 000 » :	7 615'40 » »	50 000 » » 22'20 % » » ;
60 000 » »	100 000 » :	9 835'40 » »	60 000 » » 25'57 % » » ;
100 000 » »	150 000 » :	20 063'40 » »	100 000 » » 29'94 % » » ;
150 000 » »	200 000 » :	35 033'40 » »	150 000 » » 31'64 % » » ;
200 000 » »	300 000 » :	50 853'40 » »	200 000 » » 33'34 % » » ;
300 000 » »	400 000 » :	84 193'40 » »	300 000 » » 35'04 % » » ;
400 000 » »	600 000 » :	119 233'40 » »	400 000 » » 36'74 % » » ;
600 000 » »	800 000 » :	192 713'40 » »	600 000 » » 38'44 % » » ;
800 000 » »	1 000 000 » :	269 593'40 » »	800 000 » » 40'14 % » » ;
1 000 000 kr.		: 349 873'40 » »	1 000 000 » » 41'84 % » » .

De i skatteskalen angivna skattebeloppen och skatteprocenten kunna givetvis icke exakt överensstämma med de som erhållas genom tillämpning av vederbörande författningar. Skillnaden är emellertid i detta sammanhang betydelselös.

Beträffande förmögenhetsbeskattningen — sådan den framträder dels i de kombinerade inkomst- och förmögenhetsskattorna dels i den särskilda förmögenhetsskatten — så hava medelskattesatserna för olika förmögenheter sammanställts på sätt framgår av *tabell 18*. Om man med ledning av dessa uppgifter gör ett försök att konstruera en förmögenhetsskatteskala, som ungefärligen skulle motsvara den nuvarande totala förmögenhetsskatten, synas även beträffande en sålunda sammanlagd förmögenhetsskatteskala framträda ojämnheter i förändringen av skiktprocenten.

Det är självfallet, att en nyordning av skattesystemet, varom kommittén haft att framlägga förslag, bör kunna medföra en väsentlig förenkling och förbättring av skatteskalornas tekniska utformning. Beträffande de skatteskalor, som upprättats med ledning av de här framlagda statistiska undersökningarna, hänvisas till kommitténs betänkande.

Stockholm i oktober 1937.

Gunnar W. Sjögren.

Tabell 1. Uppgifter rörande skattstatistik 1921

Skattstatistiska förhållanden					Totalt		Procent	
Inkomst		Skatt		Totalt		Procent		
Antal	Belopp	Antal	Belopp	Antal	Belopp	Antal	Belopp	
188	100 000	10	10 000	198	110 000	10	11 000	
189	200 000	20	20 000	209	220 000	11	22 000	
190	300 000	30	30 000	219	330 000	12	33 000	
191	400 000	40	40 000	230	440 000	13	44 000	
192	500 000	50	50 000	242	550 000	14	55 000	
193	600 000	60	60 000	255	660 000	15	66 000	
194	700 000	70	70 000	269	770 000	16	77 000	
195	800 000	80	80 000	284	880 000	17	88 000	
196	900 000	90	90 000	300	990 000	18	99 000	
197	1 000 000	100	100 000	317	1 100 000	19	110 000	
198	1 200 000	120	120 000	337	1 320 000	20	132 000	
199	1 400 000	140	140 000	358	1 540 000	21	154 000	
200	1 600 000	160	160 000	380	1 760 000	22	176 000	
201	1 800 000	180	180 000	403	1 980 000	23	198 000	
202	2 000 000	200	200 000	427	2 200 000	24	220 000	
203	2 200 000	220	220 000	452	2 420 000	25	242 000	
204	2 400 000	240	240 000	478	2 640 000	26	264 000	
205	2 600 000	260	260 000	505	2 860 000	27	286 000	
206	2 800 000	280	280 000	533	3 080 000	28	308 000	
207	3 000 000	300	300 000	562	3 300 000	29	330 000	
208	3 200 000	320	320 000	592	3 520 000	30	352 000	
209	3 400 000	340	340 000	623	3 740 000	31	374 000	
210	3 600 000	360	360 000	655	3 960 000	32	396 000	
211	3 800 000	380	380 000	688	4 180 000	33	418 000	
212	4 000 000	400	400 000	722	4 400 000	34	440 000	
213	4 200 000	420	420 000	757	4 620 000	35	462 000	
214	4 400 000	440	440 000	793	4 840 000	36	484 000	
215	4 600 000	460	460 000	830	5 060 000	37	506 000	
216	4 800 000	480	480 000	868	5 280 000	38	528 000	
217	5 000 000	500	500 000	907	5 500 000	39	550 000	
218	5 200 000	520	520 000	947	5 720 000	40	572 000	
219	5 400 000	540	540 000	988	5 940 000	41	594 000	
220	5 600 000	560	560 000	1030	6 160 000	42	616 000	
221	5 800 000	580	580 000	1073	6 380 000	43	638 000	
222	6 000 000	600	600 000	1117	6 600 000	44	660 000	
223	6 200 000	620	620 000	1162	6 820 000	45	682 000	
224	6 400 000	640	640 000	1208	7 040 000	46	704 000	
225	6 600 000	660	660 000	1255	7 260 000	47	726 000	
226	6 800 000	680	680 000	1303	7 480 000	48	748 000	
227	7 000 000	700	700 000	1352	7 700 000	49	770 000	
228	7 200 000	720	720 000	1402	7 920 000	50	792 000	
229	7 400 000	740	740 000	1453	8 140 000	51	814 000	
230	7 600 000	760	760 000	1505	8 360 000	52	836 000	
231	7 800 000	780	780 000	1558	8 580 000	53	858 000	
232	8 000 000	800	800 000	1612	8 800 000	54	880 000	
233	8 200 000	820	820 000	1667	9 020 000	55	902 000	
234	8 400 000	840	840 000	1723	9 240 000	56	924 000	
235	8 600 000	860	860 000	1780	9 460 000	57	946 000	
236	8 800 000	880	880 000	1838	9 680 000	58	968 000	
237	9 000 000	900	900 000	1897	9 900 000	59	990 000	
238	9 200 000	920	920 000	1957	10 120 000	60	1012 000	
239	9 400 000	940	940 000	2018	10 340 000	61	1034 000	
240	9 600 000	960	960 000	2080	10 560 000	62	1056 000	
241	9 800 000	980	980 000	2143	10 780 000	63	1078 000	
242	10 000 000	1000	1 000 000	2207	11 000 000	64	1100 000	
243	10 200 000	1020	1 020 000	2272	11 220 000	65	1122 000	
244	10 400 000	1040	1 040 000	2338	11 440 000	66	1144 000	
245	10 600 000	1060	1 060 000	2405	11 660 000	67	1166 000	
246	10 800 000	1080	1 080 000	2473	11 880 000	68	1188 000	
247	11 000 000	1100	1 100 000	2542	12 100 000	69	1210 000	
248	11 200 000	1120	1 120 000	2612	12 320 000	70	1232 000	
249	11 400 000	1140	1 140 000	2683	12 540 000	71	1254 000	
250	11 600 000	1160	1 160 000	2755	12 760 000	72	1276 000	
251	11 800 000	1180	1 180 000	2828	12 980 000	73	1298 000	
252	12 000 000	1200	1 200 000	2902	13 200 000	74	1320 000	
253	12 200 000	1220	1 220 000	2977	13 420 000	75	1342 000	
254	12 400 000	1240	1 240 000	3053	13 640 000	76	1364 000	
255	12 600 000	1260	1 260 000	3130	13 860 000	77	1386 000	
256	12 800 000	1280	1 280 000	3208	14 080 000	78	1408 000	
257	13 000 000	1300	1 300 000	3287	14 300 000	79	1430 000	
258	13 200 000	1320	1 320 000	3367	14 520 000	80	1452 000	
259	13 400 000	1340	1 340 000	3448	14 740 000	81	1474 000	
260	13 600 000	1360	1 360 000	3530	14 960 000	82	1496 000	
261	13 800 000	1380	1 380 000	3613	15 180 000	83	1518 000	
262	14 000 000	1400	1 400 000	3697	15 400 000	84	1540 000	
263	14 200 000	1420	1 420 000	3782	15 620 000	85	1562 000	
264	14 400 000	1440	1 440 000	3868	15 840 000	86	1584 000	
265	14 600 000	1460	1 460 000	3955	16 060 000	87	1606 000	
266	14 800 000	1480	1 480 000	4043	16 280 000	88	1628 000	
267	15 000 000	1500	1 500 000	4132	16 500 000	89	1650 000	
268	15 200 000	1520	1 520 000	4222	16 720 000	90	1672 000	
269	15 400 000	1540	1 540 000	4313	16 940 000	91	1694 000	
270	15 600 000	1560	1 560 000	4405	17 160 000	92	1716 000	
271	15 800 000	1580	1 580 000	4498	17 380 000	93	1738 000	
272	16 000 000	1600	1 600 000	4592	17 600 000	94	1760 000	
273	16 200 000	1620	1 620 000	4687	17 820 000	95	1782 000	
274	16 400 000	1640	1 640 000	4783	18 040 000	96	1804 000	
275	16 600 000	1660	1 660 000	4880	18 260 000	97	1826 000	
276	16 800 000	1680	1 680 000	4978	18 480 000	98	1848 000	
277	17 000 000	1700	1 700 000	5077	18 700 000	99	1870 000	
278	17 200 000	1720	1 720 000	5177	18 920 000	100	1892 000	
279	17 400 000	1740	1 740 000	5278	19 140 000	101	1914 000	
280	17 600 000	1760	1 760 000	5380	19 360 000	102	1936 000	
281	17 800 000	1780	1 780 000	5483	19 580 000	103	1958 000	
282	18 000 000	1800	1 800 000	5587	19 800 000	104	1980 000	
283	18 200 000	1820	1 820 000	5692	20 020 000	105	2002 000	
284	18 400 000	1840	1 840 000	5798	20 240 000	106	2024 000	
285	18 600 000	1860	1 860 000	5905	20 460 000	107	2046 000	
286	18 800 000	1880	1 880 000	6013	20 680 000	108	2068 000	
287	19 000 000	1900	1 900 000	6122	20 900 000	109	2090 000	
288	19 200 000	1920	1 920 000	6232	21 120 000	110	2112 000	
289	19 400 000	1940	1 940 000	6343	21 340 000	111	2134 000	
290	19 600 000	1960	1 960 000	6455	21 560 000	112	2156 000	
291	19 800 000	1980	1 980 000	6568	21 780 000	113	2178 000	
292	20 000 000	2000	2 000 000	6682	22 000 000	114	2200 000	
293	20 200 000	2020	2 020 000	6797	22 220 000	115	2222 000	
294	20 400 000	2040	2 040 000	6913	22 440 000	116	2244 000	
295	20 600 000	2060	2 060 000	7030	22 660 000	117	2266 000	
296	20 800 000	2080	2 080 000	7148	22 880 000	118	2288 000	
297	21 000 000	2100	2 100 000	7267	23 100 000	119	2310 000	
298	21 200 000	2120	2 120 000	7387	23 320 000	120	2332 000	
299	21 400 000	2140	2 140 000	7508	23 540 000	121	2354 000	
300	21 600 000	2160	2 160 000	7630	23 760 000	122	2376 000	

TABELLER
TILL
P. M. ANGÅENDE VISSA SKATTESTATISTISKA
UNDERSÖKNINGAR.

Tabell 1. Uppgifter angående taxeringen år 1937

(Oskifta dödsbon och svenska

Taxerat belopp, kr.	Familjestiftelser		Svenska ekonomiska föreningar							
			inom konsumentkooperationen		inom jordbrukskooperationen		bostadsföreningar		övriga	
	Antal	Taxerat belopp, kr.	Antal	Taxerat belopp, kr.	Antal	Taxerat belopp, kr.	Antal	Taxerat belopp, kr.	Antal	Taxerat belopp, kr.
10— 1 000	84	38 970	166	86 710	344	153 860	497	248 050	825	381 930
1 010— 2 000	49	68 840	142	205 600	116	174 470	289	424 890	344	499 210
2 010— 3 000	26	65 280	131	324 280	55	133 800	173	428 170	203	496 540
3 010— 4 000	22	76 930	78	271 460	35	123 090	117	403 820	108	376 120
4 010— 5 000	12	52 540	58	263 540	34	150 380	87	384 670	89	400 900
5 010— 6 000	12	67 030	49	270 340	17	92 560	39	211 430	67	369 430
6 010— 8 000	17	117 960	70	485 660	34	232 510	46	312 750	62	421 700
8 010— 10 000	8	70 860	41	364 890	12	106 840	27	240 860	43	378 730
10 010— 20 000	15	219 500	103	1 475 420	34	452 400	52	730 530	53	742 120
20 010— 50 000	9	238 690	71	2 057 490	17	506 270	17	415 290	35	1 102 920
50 010—100 000	3	209 610	18	1 250 250	11	786 720	2	118 540	11	780 360
100 010—	—	—	9	6 136 730	13	3 687 910	2	488 000	1	112 240
Summa	257	1 226 210	936	13 192 370	722	6 600 810	1 348	4 407 000	1 841	6 062 200
därav för										
{ landsbygd	50	184 990	725	4 218 360	567	1 666 700	86	111 060	693	1 423 600
{ städer	207	1 041 220	211	8 974 010	155	4 934 110	1 262	4 295 940	1 148	4 638 600

av vissa juridiska personer (P. M. sid. 274).

aktiebolag äro icke medtagna.)

Utländska bolag		Försäkringsanstalter		Sparbanker		Skattskyldiga, som avses i 18 § e) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt						Summa	
						systembolag		ideella föreningar		övriga			
An-tal	Taxerat belopp, kr.	An-tal	Taxerat belopp, kr.	An-tal	Taxerat belopp, kr.	An-tal	Taxerat belopp, kr.	An-tal	Taxerat belopp, kr.	An-tal	Taxerat belopp, kr.	An-tal	Taxerat belopp, kr.
14	4 220	11	5 200	26	16 500	—	—	730	316 050	285	130 520	2 982	1 382 010
4	5 120	7	10 810	33	50 160	—	—	200	292 830	83	126 370	1 267	1 858 300
2	4 910	2	5 930	34	81 660	—	—	111	269 670	39	97 200	776	1 907 440
—	—	1	3 050	21	72 970	—	—	62	213 910	25	85 430	469	1 626 780
1	4 840	2	8 560	19	85 660	—	—	55	245 560	18	80 220	375	1 676 870
1	5 150	1	5 810	14	75 920	—	—	42	230 460	14	76 330	256	1 404 460
2	15 210	2	14 150	40	281 500	—	—	38	264 400	23	162 740	334	2 308 580
1	8 450	5	45 950	20	178 630	—	—	44	386 360	13	112 900	214	1 894 470
10	140 890	4	65 390	68	897 550	8	137 630	67	969 330	32	457 550	446	6 288 310
6	176 230	10	312 580	67	2 121 110	15	491 580	54	1 639 480	25	798 640	326	9 860 280
5	351 940	6	413 300	42	2 983 980	7	495 310	28	1 994 790	20	1 418 630	153	10 803 430
3	1 217 220	16	10 412 450	58	16 284 630	14	2 835 990	13	3 446 770	18	3 332 400	147	47 954 340
49	1 934 180	67	11 303 180	442	23 130 270	44	3 960 510	1 444	10 269 610	595	6 878 930	7 745	88 965 270
1	847 540	4	19 090	307	3 866 400	6	144 190	163	101 030	262	4 896 920	2 864	17 479 880
48	1 086 640	63	11 284 090	135	19 263 870	38	3 816 320	1 281	10 168 580	333	1 982 010	4 881	71 485 390

Tabell 2. Uppgifter angående beräknade debiterade statskatter och kommunal progressivskatt för vissa juridiska personer enligt 1937 års taxering (P. M. sid. 275).

(Oskifta dödsbon och svenska aktiebolag äro icke medtagna.)

	Antal	Taxerat belopp, kr.	i kronor				Summa	i % av taxerat belopp					
			Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, 170 %	Extra inkomst- och förmögenhetsskatt	Utjämnings-skatt	Kommunal progressiv-skatt, grundbelopp		Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, 170 %	Extra inkomst- och förmögenhetsskatt	Utjämnings-skatt	Komm. progressiv-skatt, grundbelopp		
<i>Enligt K. F. om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.</i>													
<i>18 § a).</i>													
Familjestiftelser ¹	257	1 226 210	74 991.99	21 322.10	6 591.20	9 887.00	112 792.29	6.12	1.74	0.54	0.80	9.20	
Svenska ekonomiska föreningar:													
inom konsumentkooperativen	936	13 192 370	1 566 216.46	—	223 720.41	335 581.00	2 125 517.87	11.87	—	1.70	2.54	16.11	
inom jordbrukskooperativen	722	6 600 810	766 763.24	—	119 875.54	179 783.00	1 066 421.78	11.62	—	1.80	2.72	16.16	
postadsföreningar	1 848	4 407 000	275 769.88	—	22 912.40	34 369.00	333 050.98	6.26	—	0.52	0.78	7.56	
övriga	1 841	6 062 200	366 644.44	—	29 937.82	44 907.00	441 489.26	6.05	—	0.49	0.74	7.28	
Utländska bolag ¹	49	1 934 180	254 066.53	—	42 487.92	63 732.00	360 286.45	13.14	—	2.20	3.29	18.63	
<i>18 § c).</i>													
Försäkringsanstalter	67	11 303 180	1 152 924.36	—	—	—	1 152 924.36	10.20	—	—	—	10.20	
<i>18 § d).</i>													
Sparbanker	442	23 130 270	1 572 858.36	—	—	—	1 572 858.36	6.80	—	—	—	6.80	
<i>18 § e).</i>													
Systembolag	44	3 960 510	201 986.01	—	—	—	201 986.01	5.10	—	—	—	5.10	
Ideella föreningar	1 444	10 269 610	523 750.11	—	—	—	523 750.11	5.10	—	—	—	5.10	
Övriga	595	6 878 930	350 825.43	—	—	—	350 825.43	5.10	—	—	—	5.10	
Summa	7 745	88 965 270	7 106 796.51	21 322.10	445 525.29	668 259.00	8 241 902.90	7.99	0.02	0.50	0.75	9.26	

¹ För familjestiftelser och utländska bolag föreligger jämväl skattskyldighet enligt förordningen om särskild skatt å förmögenhet för år 1937, men i saknad av uppgifter om vederbörliga förmögenhetsbelopp har någon beräkning av denna skatt icke kunnat verkställas.

Tabell 3. Antal personer resp. äktenskap i inkomst- och förmögenhetsklasser (P. M. sid. 279).
(Tabellen avser endast de personer som omfattas av 1936 års partiella folkräkning; 1936 års taxering.)

I n k o m s t, kronor	Utan angiven förmö- genhet	F ö r m ö g e n h e t, kronor										Summa antal				
		Under 10 000	10 000— 19 999	20 000— 29 999	30 000— 49 999	50 000— 99 999	100 000— 199 999	200 000— 299 999	300 000— 499 999	500 000— 999 999	1 000 000— 1 999 999		2 000 000— 4 999 999	5 000 000—		
		A n t a l p e r s o n e r														
Utan ang. ink. el. under 600	592 688	34 922	5 102	1 152	413	117	43	10	6	2	1	—	—	—	—	684 451
600—799	62 351	16 344	3 008	1 046	398	59	9	1	—	—	—	—	—	—	—	83 216
800—999	39 356	14 059	2 770	1 020	579	78	9	—	—	—	—	—	—	—	—	57 871
1 000—1 499	63 541	25 724	5 697	2 092	1 430	374	32	5	1	1	—	—	—	—	—	98 897
1 500—1 999	38 820	17 305	3 736	1 541	1 208	525	50	5	3	—	—	—	—	—	—	63 193
2 000—2 499	28 934	14 408	2 422	1 090	955	491	52	2	2	3	—	—	—	—	—	48 359
2 500—2 999	20 808	11 126	1 918	810	708	447	78	4	2	1	—	—	—	—	—	35 902
3 000—3 499	21 847	12 874	2 567	1 131	1 073	760	170	8	2	2	1	—	—	—	—	40 434
4 000—4 999	7 421	5 705	1 601	728	677	544	224	11	3	2	—	—	—	—	—	16 917
5 000—5 999	2 983	2 712	928	476	489	424	224	16	8	1	—	—	—	—	—	8 261
6 000—7 999	2 394	2 067	916	532	618	588	346	40	11	8	—	—	—	—	—	7 520
8 000—9 999	935	887	473	281	359	386	266	69	18	4	—	—	—	—	—	3 678
10 000—14 999	763	675	445	304	439	552	432	187	77	12	1	—	—	—	—	3 887
15 000—19 999	183	136	122	77	137	280	236	109	92	21	2	—	—	—	—	1 385
20 000—29 999	99	68	58	49	98	164	196	106	110	61	3	—	—	—	—	1 012
30 000—39 999	17	18	10	9	31	57	79	41	56	55	7	—	—	—	—	381
40 000—49 999	9	5	1	3	6	29	35	21	22	32	11	—	—	—	—	178
50 000—59 999	3	4	—	1	1	9	20	13	16	20	10	—	—	—	—	97
60 000—79 999	4	—	1	3	—	3	15	7	19	23	19	—	—	—	—	95
80 000—99 999	2	—	1	—	—	1	5	6	14	16	10	—	—	—	—	60
100 000—199 999	—	—	—	—	—	—	—	8	4	10	20	—	—	—	—	58
200 000—	—	—	—	—	—	—	—	—	2	2	3	—	—	—	—	22
Summa antal	888 153	159 041	31 776	12 845	9 620	5 891	2 511	652	485	276	88	25	11	—	—	1 105 874

Tabell 4. Fördelning av förmögenhet och förmögenhetsskatt efter till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara belopp vid 1936 års taxering (P. M. sid. 280).

Till inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbart belopp, kr.	Förmögenhet, milj. kr.	Skattesats vid grundbeloppsnivå, ‰	Förmögenhetsskatt vid grundbeloppsnivå, tusental kr.	Förmögenhetsskatt vid 170 %, tusental kr.
Obeskattat	3 668	0	0	0
0— 10 000	7 741	$\frac{1}{2}$	3 871	6 581
10 000— 20 000	1 552	$\frac{2}{3}$	1 035	1 760
20 000— 40 000	1 301	$\frac{5}{6}$	1 084	1 843
40 000— 60 000	540	1	540	918
60 000— 100 000	585	$1 \frac{1}{6}$	682	1 159
100 000— 150 000	271	$1 \frac{1}{3}$	361	614
150 000— 200 000	206	$1 \frac{1}{2}$	309	525
200 000— 300 000	181	$1 \frac{2}{3}$	302	513
300 000— 400 000	80	$1 \frac{5}{6}$	147	250
400 000— 600 000	171	2	342	581
600 000— 800 000	109	$2 \frac{1}{6}$	235	400
800 000— 1 000 000	89	$2 \frac{1}{3}$	207	352
1 000 000—	94	$2 \frac{1}{4}$	212	360
Summa	16 588		9 327	15 856

¹ Approximativ siffra.

Tabell 5. Fördelning av förmögenhet och förmögenhetsskatt efter till extra inkomst- och förmögenhetsskatt för år 1936 beskattningsbara belopp (P. M. sid. 280).

Till extra inkomst- och förmögenhetsskatt för år 1936 beskattningsbart belopp, kr.	Förmögenhet, milj. kr.	Skattesats, ‰	Förmögenhetsskatt, tusental kr.
Obeskattat	10 330	0	0
6 000— 8 000	616	$\frac{1}{6}$	103
8 000— 10 000	463	$\frac{1}{3}$	154
10 000— 12 000	409	$\frac{1}{2}$	204
12 000— 20 000	1 144	$\frac{2}{3}$	762
20 000— 30 000	789	$\frac{5}{6}$	658
30 000— 50 000	840	1	840
50 000— 100 000	797	$1 \frac{1}{6}$	930
100 000—	1 200	$1 \frac{1}{3}$	1 601
Summa	16 588		5 252

Tabell 6. Fördelning av förmögenhet och förmögenhetsskatt efter till kommunal progressivskatt beskattningsbart belopp vid 1936 års taxering (P. M. sid. 280).

Till kommunal progressivskatt beskattningsbart belopp, kr.	Förmögenhet, milj. kr.	Skattesats, ‰	Förmögenhets- skatt, tusental kr.
Obeskattat	8 810	0	0
3 000— 9 000	2 377	$\frac{1}{12}$	198
9 000— 15 000	1 160	$\frac{1}{6}$	193
15 000— 35 000	1 695	$\frac{1}{3}$	565
35 000— 60 000	760	$\frac{1}{2}$	380
60 000—100 000	585	$\frac{2}{3}$	390
100 000—432 000	758	$\frac{5}{6}$	632
432 000—	443	$\frac{3}{4}$	332
Summa	16 588		2 690

Tabell 7. Fördelning efter förmögenhetsstorlek av den förmögenhetsskatt som vid 1936 års taxering ingår i den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten vid 170 %, extra inkomst- och förmögenhetsskatten för år 1936, utjämningskatten och den kommunala progressivskatten (P. M. sid. 280).

Förmögenhetens storlek, kr.	Förmögenhets- summa, milj. kr.	Förmögenhetsskatt									
		Statlig in- komst- och förmögen- hetsskatt		Extra in- komst- och förmögen- hetsskatt		Utjämnings- skatt		Kommunal progressiv- skatt		Summa	
		tusen- tal kr.	medel- skatte- sats ‰	tusen- tal kr.	medel- skatte- sats ‰	tusen- tal kr.	medel- skatte- sats ‰	tusen- tal kr.	medel- skatte- sats ‰	tusen- tal kr.	medel- skatte- sats ‰
0— 10 000	3 181	1 253	0·40	12	0·00	9	0·00	13	0·00	1 287	0·40
10 000— 20 000	2 203	1 066	0·48	29	0·01	16	0·01	23	0·01	1 134	0·51
20 000— 30 000	1 497	892	0·60	37	0·02	18	0·01	26	0·02	973	0·65
30 000— 50 000	1 830	1 294	0·71	96	0·05	38	0·02	57	0·03	1 485	0·81
50 000— 100 000	2 018	1 720	0·85	293	0·15	100	0·05	151	0·07	2 264	1·12
100 000— 200 000	1 713	1 709	1·00	609	0·35	183	0·11	275	0·16	2 776	1·62
200 000— 300 000	789	966	1·23	529	0·67	143	0·18	215	0·27	1 853	2·35
300 000— 500 000	918	1 294	1·41	770	0·84	226	0·25	339	0·37	2 629	2·87
500 000— 1 000 000	931	1 533	1·65	944	1·01	304	0·33	457	0·49	3 238	3·48
1 000 000— 2 000 000	599	1 258	2·10	729	1·22	280	0·47	421	0·70	2 688	4·49
2 000 000— 5 000 000	366	959	2·62	481	1·32	199	0·54	298	0·81	1 937	5·29
5 000 000—10 000 000	154	469	3·04	205	1·33	83	0·54	124	0·81	881	5·72
10 000 000—	389	1 443	3·71	518	1·33	194	0·50	291	0·75	2 446	6·29
Summa	16 588	15 856	0·95	5 252	0·32	1 793	0·11	2 690	0·16	25 591	1·54

Tabell 8. Fördelning på olika kategorier skattskyldiga av år 1936 debiterade mantalspenningar, statlig inkomst- och förmögenhetsskatt vid 170 %, extra inkomst- och förmögenhetsskatt för år 1936, särskild skatt å förmögenhet för år 1936, utjämningskatt och kommunal progressivskatt (P. M. sid. 281).

	Fysiska personer			Aktiebolag	Övriga jur. personer	Summa, milj. kr.
	Inkomstskatt,	Förmögenhetsskatt,	Säger,	Inkomstskatt,	Inkomst- o. förmögenhetsskatt,	
	milj. kr.	milj. kr.	milj. kr.	milj. kr.	milj. kr.	
Mantalspenningar	1·17	—	1·17	—	—	1·17
Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt	121·64	15·86	137·50	44·09	7·03	188·62
Extra inkomst- och förmögenhetsskatt	19·16	5·25	24·41	—	—	24·41
Särskild skatt å förmögenhet	—	13·64	13·64	—	0·00	13·64
Utgjämningsskatt	6·65	1·79	8·44	1·95	0·44	10·83
Kommunal progressivskatt	10·06	2·69	12·75	2·94	0·66	16·35
Summa	158·68	39·23	197·91	48·98	8·13	255·02

Tabell 9. Fördelning på inkomstskatt och förmögenhetsskatt av fysiska personer år 1937 debiterade mantalspenningar, statlig inkomst- och förmögenhetsskatt vid 170 %, extra inkomst- och förmögenhetsskatt för år 1937, särskild skatt å förmögenhet för år 1937, utjämningskatt och kommunal progressivskatt (P. M. sid. 281).

	Inkomstskatt, milj. kr.	Förmögenhetsskatt, milj. kr.	Summa, milj. kr.
Mantalspenningar	1·15	—	1·15
Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt	129·88	16·94	146·82
Extra inkomst- och förmögenhetsskatt	21·05	5·77	26·82
Särskild skatt å förmögenhet	—	15·00	15·00
Utgjämningsskatt	7·19	1·94	9·13
Kommunal progressivskatt	10·81	2·89	13·70
Summa	170·08	42·54	212·62

Tabell 10. Fördelning efter taxerad inkomst av antal inkomsttagare med taxerad inkomst över 600 kronor samt deras sammanlagda taxerade inkomst (P. M. sid. 281).

(Tabellen avser endast de personer som omfattas av 1936 års partiella folkräkning; 1936 års taxering.)

Taxerad inkomst, kr.	Antal	Summa taxerad inkomst, kr.	Taxerad inkomst, kr.	Antal	Summa taxerad inkomst, kr.
600— 800	83 216	57 580 000	15 000— 20 000	1 385	23 760 000
800— 1 000	57 871	51 710 000	20 000— 30 000	1 012	24 330 000
1 000— 1 500	98 897	120 500 000	30 000— 40 000	381	13 070 000
1 500— 2 000	63 193	109 000 000	40 000— 50 000	178	7 910 000
2 000— 2 500	48 359	107 680 000	50 000— 60 000	97	5 290 000
2 500— 3 000	35 902	97 930 000	60 000— 80 000	95	6 520 000
3 000— 4 000	40 434	138 360 000	80 000— 100 000	60	5 320 000
4 000— 5 000	16 917	75 120 000	100 000— 150 000	42	5 300 000
5 000— 6 000	8 261	45 060 000	150 000— 200 000	16	2 810 000
6 000— 8 000	7 520	51 630 000	200 000—	22	7 620 000
8 000—10 000	3 678	32 710 000			
10 000—15 000	3 887	46 690 000			
			Summa	471 423	1 035 900 000

Tabell 11. Fördelning efter beskattningsbar inkomst av antal skattskyldiga samt deras sammanlagda taxerade inkomst och beskattningsbara inkomst (P. M. sid. 282).

(Tabellen avser endast de personer som omfattas av 1936 års partiella folkräkning; 1936 års taxering.)

1	2	3	4	5
Beskattnings- bar inkomst överstigande, kr.	Antal taxerade	Summa taxerad inkomst, tusental kr.	Summa beskattnings- bar inkomst, tusental kr.	Beloppen i kol. 4 överstiga den i kol. 1 angivna gränsen med sammanlagt, tusental kr.
0	.	.	420 000	420 000
3 000	.	.	.	155 560
6 000	10 606	179 310	157 040	93 400
7 000	8 546	161 650	143 700	83 880
8 000	7 039	147 220	132 440	76 130
9 000	5 869	134 840	122 520	69 700
10 000	4 972	124 470	114 030	64 310
12 000	3 704	107 950	100 170	55 720
15 000	2 563	90 310	84 930	46 480
20 000	1 579	71 340	68 020	36 440
25 000	1 078	59 140	56 880	29 930
30 000	781	50 380	48 740	25 310
35 000	590	43 810	42 570	21 920
40 000	462	38 760	37 790	19 310
50 000	307	31 550	30 910	15 560
60 000	221	26 690	26 230	12 970
70 000	169	23 230	22 880	11 050
80 000	131	20 280	20 000	9 520
100 000	76	15 300	15 140	7 540
150 000	37	10 250	10 170	4 620
200 000	22	7 620	7 570	3 170

Tabell 12. Förmögenhetsfördelning och förmögenhetsskatt avseende 1936 års taxering till särskild skatt å förmögenhet (P. M. sid 284).

Förmögenhet, kr.	Antal	Summa förmögenhet, kr.	Summa förmögenhets- skatt, kr.	Medel- skattesats, ‰
50 000— 100 000	24 400	1 694 414 000	474 300	0·28
100 000— 150 000	7 737	939 105 000	552 300	0·59
150 000— 200 000	3 753	645 971 000	541 400	0·84
200 000— 250 000	2 062	459 528 000	506 700	1·10
250 000— 300 000	1 374	375 340 000	475 900	1·27
300 000— 400 000	1 591	548 783 000	850 800	1·55
400 000— 500 000	928	403 947 000	747 900	1·85
500 000— 700 000	863	499 194 000	1 133 800	2·27
700 000—1 000 000	577	476 310 000	1 328 200	2·79
1 000 000—2 000 000	502	674 789 000	2 369 900	3·51
2 000 000—5 000 000	179	521 483 000	2 249 400	4·31
5 000 000—	50	434 747 000	2 073 700	4·77
Summa	44 016	7 673 611 000	13 304 300	1·73

Tabell 13. Förmögenhetsfördelningen (P. M. sid. 285).

(Tabellen avser endast de personer som omfattas av 1936 års partiella folkräkning; 1936 års taxering.)

Förmögenhet, kr.	Antal	Summa förmögenhet, tusental kr.
Under 10 000	159 041	636 164
10 000— 20 000	31 776	440 602
20 000— 30 000	12 345	299 482
30 000— 50 000	9 620	365 981
50 000— 100 000	5 891	403 581
100 000— 200 000	2 511	342 683
200 000— 300 000	652	157 838
300 000— 500 000	485	183 606
500 000— 1 000 000	276	186 199
1 000 000— 1 500 000	62	74 306
1 500 000— 2 000 000	26	45 534
2 000 000— 5 000 000	25	73 207
5 000 000—	11	108 502
Summa	222 721	3 317 685

Tabell 14. Uppgifter till ledning för beräkning av avkastningen av skalor för förmögenhetsskatt (P. M. sid. 285).

(Tabellen avser endast de personer som omfattas av 1936 års partiella folkräkning; 1936 års taxering.)

1	2	3	4
Förmögenhet överstigande, kr.	Antal förmögenhetsägare	Summa förmögenhet, tusental kr.	Beloppen i kol. 3 överstiga den i kol. 1 angivna gränsen med sammanlagt, tusental kr.
0	222 721	3 317 685	3 317 685
10 000	63 680	2 681 521	2 044 721
15 000	42 503	2 425 077	1 787 532
20 000	31 904	2 240 919	1 602 839
25 000	24 372	2 072 938	1 463 638
30 000	19 559	1 941 437	1 354 667
35 000	15 945	1 824 516	1 266 441
40 000	13 359	1 727 887	1 193 527
50 000	9 939	1 575 456	1 078 506
60 000	7 848	1 461 279	990 399
75 000	5 877	1 329 431	888 656
80 000	5 405	1 292 752	860 352
100 000	4 048	1 171 875	767 075
150 000	2 297	959 897	615 347
200 000	1 537	829 192	521 792
250 000	1 134	739 160	455 660
300 000	885	671 354	405 854
400 000	566	561 751	335 351
500 000	400	487 748	287 748
600 000	294	429 928	253 528
700 000	227	387 053	228 153
800 000	181	352 508	207 708
1 000 000	124	301 549	177 549
1 500 000	62	227 243	134 243
2 000 000	36	181 709	109 709
5 000 000	11	108 502	53 502

Tabell 15. Antal "enskilda" skattskyldiga, taxerat och beskattningsbart belopp inom olika ortsgrupper vid 1935 års taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt (P. M. sid. 286).

	Antalet »enskilda» skattskyldiga med till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbart belopp år 1935		Summa till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt år 1935	
	hela antalet	därav med besk.-bart belopp under 1 000 kr.	taxerat belopp, kr.	beskattningsbart belopp, kr.
<i>Landsbygd.</i>				
Ortsgrupp I.....	502 618	429 207	1 163 235 490	320 494 080
» II.....	239 298	194 299	645 843 000	186 983 360
» III.....	64 172	45 871	199 212 610	69 654 340
» IV.....	18 696	12 212	69 455 430	29 727 530
» V.....	1 566	820	6 305 360	2 849 200
	826 350	682 409	2 084 051 890	609 708 510
<i>Städer.</i>				
Ortsgrupp I.....	10 018	7 319	26 852 310	13 383 560
» II.....	103 229	73 790	297 710 020	136 418 920
» III.....	274 620	180 431	839 057 240	386 403 730
» IV.....	178 081	112 887	646 070 030	318 781 050
» V.....	232 257	127 389	1 008 527 700	562 510 880
	798 205	501 816	2 818 217 300	1 417 498 140
<i>Landsbygd och städer.</i>				
Ortsgrupp I.....	512 636	436 526	1 190 087 800	333 877 640
» II.....	342 527	268 089	943 553 020	323 402 280
» III.....	338 792	226 302	1 038 269 850	456 058 070
» IV.....	196 777	125 099	715 525 460	348 508 580
» V.....	233 823	128 209	1 014 833 060	565 360 080
Summa	1 624 555	1 184 225	4 902 269 190	2 027 206 650

Tabell 16. Uppgifter beträffande vissa undersökta kommuner rörande antal taxerade, taxerat belopp och beskattningsbart belopp m. m. (P. M. sid. 287).

	Antal med taxerat belopp	Taxerat belopp, kr.	Antal med beskattningsbart belopp	Beskattningsbart belopp, kr.	Förhållandet mellan beskattningsbart belopp o. taxerat belopp, %	Genomsnittligt beskattningsbart belopp, kr.
<i>Ortsgrupp I.</i>						
92 landskommuner	24 109	31 670 670	12 596	8 085 860	25·5	642
<i>Ortsgrupp II.</i>						
31 landskommuner	13 747	21 514 050	7 544	5 970 080	27·7	791
Växjö stad.....	3 831	9 666 000	2 982	4 764 120	49·3	1 598
<i>Ortsgrupp III.</i>						
12 landskommuner	4 094	11 596 080	2 725	6 079 170	52·4	2 231
Malmö 10:e tax.-distr.....	2 400	6 206 480	2 004	2 940 170	47·4	1 467
Malmö 16:e » »	2 776	6 538 330	2 357	2 491 080	38·1	1 057
Norrköping 1:a » »	2 571	7 202 610	2 086	3 701 840	51·4	1 775
Norrköping 5:e » »	2 003	4 810 060	1 626	2 016 330	41·9	1 240
Norrköping 7:e » »	2 845	8 308 480	2 460	4 173 490	50·2	1 697
<i>Ortsgrupp IV.</i>						
7 landskommuner	4 354	10 366 740	3 373	3 644 250	35·2	1 080
Göteborg 20:e tax.-distr.....	3 276	7 409 230	2 569	2 531 240	34·2	985
Göteborg 32:a » »	2 278	5 186 340	1 814	1 927 220	37·2	1 062
Södertälje	5 916	15 010 570	4 757	6 034 290	40·2	1 269
Boden	2 828	7 679 010	2 372	3 164 830	41·2	1 334
<i>Ortsgrupp V.</i>						
2 landskommuner	4 731	15 853 450	3 463	7 519 260	47·4	2 171
Stockholm:						
Engelbrekts 2:a tax.-distr.	4 707	32 156 170	4 031	25 009 390	77·8	6 204
Oscars 2:a » »	5 307	35 744 850	4 634	27 310 050	76·4	5 893
Bromma 1:a » »	5 241	25 437 250	4 303	16 018 480	63·0	3 723
Adolf-Fredriks 2:a » »	4 832	16 268 650	3 971	8 987 840	55·2	2 263
Sofia 2:a » »	6 504	17 353 280	5 342	6 566 950	37·8	1 229
Kungsholmens 1:a » »	4 443	18 889 380	3 940	11 814 300	62·5	2 999
Kungsholmens 3:e » »	4 564	21 402 640	4 114	13 753 260	64·3	3 343

Tabell 17. Översikt av skatteskalorna beträffande 1936 års stats-skatter jämte kommunala progressivskatten (P. M. sid. 289).

Beskattningsbart belopp, kr.	Statlig inkomst- och förmögenhets-skatt vid 170 %, %	Extra inkomst- och förmögenhets-skatt för år 1936, %	Utjämnings-skatt (avrundat), %	Kommunal progressiv-skatt, %	Summa, %
0	5·10	—	—	—	5·10
3 000	—	—	0·33	0·50	0·83
6 000	—	1·00	—	—	1·00
8 000	—	1·00	—	—	1·00
9 000	—	—	0·33	0·50	0·83
10 000	1·70	1·00	—	—	2·70
12 000	—	1·00	—	—	1·00
15 000	—	—	0·67	1·00	1·67
20 000	1·70	1·00	—	—	2·70
30 000	—	1·00	—	—	1·00
35 000	—	—	0·67	1·00	1·67
40 000	1·70	—	—	—	1·70
50 000	—	1·00	—	—	1·00
60 000	1·70	—	0·67	1·00	3·37
100 000	1·70	1·00	0·67	1·00	4·37
150 000	1·70	—	—	—	1·70
200 000	1·70	—	—	—	1·70
300 000	1·70	—	—	—	1·70
400 000	1·70	—	—	—	1·70
600 000	1·70	—	—	—	1·70
800 000	1·70	—	—	—	1·70
1 000 000	1·70	—	—	—	1·70
Summa ¹	25·50	8·00	3·34	5·00	41·84

Tabell 18. Uppgifter angående dels beräknad förmögenhetsfördelning dels beräknad fördelning av förmögenhetsskatt ingående i den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten vid 170 %, extra inkomst- och förmögenhetsskatten för år 1936, särskilda skatten å förmögenhet för år 1936, utjämnings-skatten och kommunala progressivskatten dels ock beräknad medelskattesats för förmögenhet (P. M. sid. 290).

Förmögenhet, kr.	Summa förmögenhet, milj. kr.	Summa förmögenhetsskatt, tusental kr.	Medelskattesats för förmögenhet, ‰
0— 10 000	3 181	1 287	0·40
10 000— 20 000	2 203	1 134	0·51
20 000— 30 000	1 497	973	0·65
30 000— 50 000	1 830	1 485	0·81
50 000— 100 000	2 018	2 809	1·39
100 000— 200 000	1 713	3 945	2·30
200 000— 300 000	789	2 779	3·52
300 000— 500 000	918	4 171	4·54
500 000— 1 000 000	931	5 582	6·00
1 000 000— 2 000 000	599	4 804	8·02
2 000 000— 5 000 000	366	3 517	9·61
5 000 000— 10 000 000	154	1 601	10·40
10 000 000—	389	4 329	11·13
Summa	16 588	38 416	2·31

P. M.

angående civilståndets och barnantalets inverkan på upp- bördsresultatet.

I sitt betänkande den 11 december 1935 angående familjebeskattningen föreslog befolkningskommissionen bl. a. en omreglering av de skattefria avdragen, innefattande höjning av de nuvarande familjeavdragen samt sänkning av grundavdragen. Den nya avvägningen åsyftade att bibehålla såväl det statliga som det kommunala beskattningsunderlaget i huvudsak oförändrat. Gentemot befolkningskommissionens förslag har emellertid bland annat anförts, att, även om skatteunderlaget efter förslaget genomförande skulle bli på papperet oförändrat, skattehöjning dock kunde väntas bli nödvändig, enär de ogifta skattskyldiga, vilkas andel i skattebördan komme att ökas, ofta tillhörde de kategorier, för vilka skatten måste avkortas eller avskrivnas.

Kommunalskatteberedningen och 1936 års skattekommitté ha vid behandlingen av frågan om familjebeskattningen funnit angeläget att undersöka, i vad mån de sålunda uttalade farhågorna kunna äga fog. Då en statistisk undersökning på denna punkt skulle bli mycket tidsödande och kostsam, ha kommittéerna i stället anlitat utvägen att tillgodogöra sig utmätningsmännens erfarenheter i saken. Ett frågeformulär har därför utsänts till utmätningsmännen i Stockholms, Jönköpings, Malmöhus och Västernorrlands län samt till överståthållarämbetet och magistraterna i Norrköping och Göteborg. 117 svar ha inkommit. Frågorna voro följande:

»1) Uppvisa enligt Eder mening de ogifta skattebetalarna i förhållande till sin andel i uppbördens sämre eller bättre uppördsresultat än gifta skattedragare (med eller utan barn i avdragsåldern) eller är proportionen i fråga om avkortade och avskrivna utskylder i stort sett densamma för de olika kategorierna? (Hänsyn bör i svaret endast tagas till det *slutliga* uppördsresultatet.)

2) Är det enligt Eder mening i ifrågavarande avseende någon skillnad på kronoutskylder och kommunalutskylder? Därest denna fråga besvaras jakande, huru yppar sig denna skillnad?

3) Brukar vid avkortning av kommunalutskylder särskild hänsyn tagas till stort barnantal?

4) Hur högt räknas — i de fall då hela lönen är bestämd i penningar — existensminimum vid införsel (det belopp, för månad räknat, som enligt 7 § införselagen skall förbehållas den skattskyldige):

- a) för ensamstående?
- b) för gift person utan barn?
- c) därutöver för varje oförsörjt barn?

Vilka jämkningar i nu angivna belopp tillämpas i de fall, då den skattskyldiges lön utgår i form av fritt vivre jämte kontantlön?»

Första frågan.

I omkring hälften av de inkomna svaren uppgives, att de ogifta skattebetalarna uppvisa sämre uppborädsresultat än de gifta skattedragarna. Endast fyra svar ange motsatsen, medan de återstående, förutom några få med tveksamma uttalanden, anse proportionen i fråga om avkortade och avskrivna utskylder i stort sett vara densamma för de olika kategorierna.

I Stockholms, Jönköpings och Malmöhus län ha något mer än hälften av de hörda utmätningsmännen uppgivit, att proportionen skulle vara tämligen lika. I Västernorrlands län däremot ha ungefär $\frac{2}{3}$ av utmätningsmännen funnit de ogifta vara sämre skattebetalare.

Av de två uppborädskommisariet i Stockholm, som avgivit svar, anser den ene, att de ogifta uppvisa sämre resultat än de gifta, medan den andre kommer till motsatt resultat. Uppborädsintendenten i Stockholm, som avgivit särskilt yttrande i anledning av rundskrivelsen, anser proportionen ifråga om avkortade och avskrivna utskylder vara i det stora hela densamma för de olika kategorierna. Uppborädsintendentens yttrande i denna del är av följande lydelse:

»Vidkommande i 1) punkten angivna spörsmål torde utan tvivel kunna påstås, att de notoriska skattesolkarna i stor utsträckning äro att söka just bland de ogifta skattedragarna. Jag syftar här närmast på den kategori skattedragare, som icke hava ordnade levnadsförhållanden, d. v. s. sakna såväl regelbunden sysselsättning som fast bostad. Emellertid torde i stort sett detta förhållande ur uppborädsynpunkt vara av mindre betydelse, enär dessa skattedragare i regel endast hava helt obetydliga utskyldsbelopp att erlægga. Trots nu angivna omständighet synes i allt fall proportionen i fråga om avkortade och avskrivna utskylder vara i det stora hela densamma för de olika kategorierna. Denna till synes förefintliga större betalningsovillighet hos vissa ogifta skattedragare neutraliseras nämligen i avkortningshänseende därigenom, att högre s. k. existensminima alltid tillämpas beträffande familjeförsörjarna; utskylderna kunna på den grund i ett förhållandevis större antal fall icke uttagas hos dem i anledning av att deras tillgångar och inkomster måste anses vara nödvändiga för deras oundgängliga livsbehov.»

Vad uppborädsintendenten anført rörande förefintlig större betalningsovillighet hos vissa ogifta skattedragare bekräftas genom uttalanden från ett stort antal utmätningsmän. Bland synpunkter, som anförts till förklaring av detta förhållande, må särskilt framhållas följande. I första hand påpekas den stora rörligheten hos de ogifta. Dessa sluta ofta sina platser, då införselbeslut meddelas, och äro där- efter svåra att anträffa. Flera svar ge emellertid vid handen, att även hemmasöner och hemmadöttrar, vilka ofta sakna utmätnings- och införselbara tillgångar, äro dåliga skattebetalare. Vid arbetslöshet beredas de gifta arbete före de ogifta. Några anse, att de ogifta i de lägre inkomstlägena uppvisa sämre uppborädsresultat än ogifta med högre inkomster, vilka sistnämnda skattskyldiga härutinnan kunna jämfästas med gifta eller till och med placeras före gifta skattebetalare. I några svar uppgives, att proportionen för gifta och ogifta ifråga om avkortade utskylder är tämligen lika, medan däremot avskrivning i större utsträckning äger rum för ogifta skattskyldiga. Ett flertal utmätningsmän ha funnit, att de ogifta skattebetalarna å landsbygden i förhållande till sin andel i uppboräden uppvisa sämre uppborädsresultat än gifta skattedragare, medan i industridistrikt skillnaden i förevarande hänseende mellan ogifta och gifta icke är så utpräglad. I de av de tre sydliga länens större städer, från vilka svar inkommit, synes proportionen mellan ogifta och gifta vara tämligen lika (jfr det förut återgivna svaret från uppborädsintendenten i Stock-

holm). Svaret från Göteborg innehåller endast, att beträffande restförda utskylder det nog får anses att utskylderna för ogifta i de lägsta inkomstgrupperna visat sig svårare att indriva. Utmätningmännen i städerna i Västernorrlands län anse, att uppbördsresultatet är sämre för ogifta än för gifta.

Att av det inkomna materialet få en någorlunda säker bild av proportionen ifråga om avkortade och avskrivna utskylder för de olika kategorierna torde vara omöjligt. Med tämlig visshet kan nog konstateras, att för landet i dess helhet uppbördsresultatet för ogifta icke är bättre än för gifta. Att å andra sidan påstå att motsatsen i stort sett är rådande torde vara att gå för långt. Visserligen anser, såsom förut nämnts, omkring hälften av utmätningmännen, att resultatet är sämre för de ogifta. I åtskilliga av dessa svar antydes emellertid att skillnaden är obetydlig. Vidare vill det synas som om många utmätningmän vid frågans besvarande mera tagit hänsyn till antalet skattesolkare än till de belopp, som bli föremål för avkortning och avskrivning. Även torde uppmärksammas det förut återgivna uttalandet av uppbördsintendenten i Stockholm, att utskylderna, på den grund att högre existensminima alltid tillämpas beträffande familjeförsörjare, i ett förhållandevis större antal fall icke kunna uttagas hos sistnämnda kategori i anledning av att deras tillgångar och inkomster måste anses vara nödvändiga för deras oundgängliga livsbehov. Till slut må framhållas, att hänsyn icke bör tagas endast till antalet svar utan även till det beskattningsunderlag varje svar representerar. Då beskattningsunderlaget oftast torde i jämförelse med andra distrikt vara större i industrisambhällen och större städer, i vilka skillnaden ifråga om avkortning och avskrivning mellan gifta och ogifta i allmänhet uppgives vara mindre än å rena landsbygden, måste uppgifterna från nämnda orter i detta hänseende tillmätas relativt större vikt än dem som härröra från jordbruksdistrikt.

Andra frågan.

Den andra frågan har besvarats nekande av ett hundratal utmätningmän, medan ett tiotal uppger, att uppbördsresultatet för kronoutskylder är proportionsvis bättre än för kommunalutskylder och sex förklara, att kommunalutskylderna betalas bättre än kronoutskylderna.

Uppbördsintendenten i Stockholm uppger, att uppbördsresultatet på uppbördsstämmorna vanligtvis är bättre ifråga om kronoutskylderna än ifråga om kommunalutskylderna. Vid indrivningen däremot kan någon väsentlig skillnad mellan de båda slagen av utskylder icke sägas hava kommit till uttryck i Stockholm. För en mindre stad uppgives, att å uppbördsstämmorna någon skillnad mellan betalningen av krono- och kommunalutskylder icke föreligger, medan det vid indrivningen förekommer, att vissa skattskyldiga, som häfta för båda arterna av utskylder, begära att få betala kommunalskatten först.

Bland de omständigheter, som anföras såsom förklaring till att kronoutskylderna erläggas bättre än kommunalutskylderna, må följande nämnas: Kronoskatten är mindre till beloppet. Kronorestlängderna komma tre månader tidigare än kommunalrestlängderna. Flera kommuner medgiva lättnader beträffande erläggandet av kommunalskatten, särskilt fastighetsskatten. I ett svar uppgives, att ingen skillnad föreligger frånsett att kronoutskylderna åtnjuta viss förmånsrätt. I ett annat svar uttalas, att kronoutskylderna genom införsel hos ogift arbetare på grund av sin förmånsrätt ofta kunna uttagas helt eller delvis, medan kommunalutskylderna icke hinna uttagas, innan arbetet är slut.

Bland de sex utmätningmän, som anse att uppbördsresultatet beträffande kom-

munalutskylder är bättre än beträffande kronoutsylder, söka några förklaringen härtill i att preskriptionstiden är längre för de förra utskylderna än för de senare. I ett svar anses det vara av betydelse, att enligt i distriktet gällande bestämmelser ogulden kommunalskatt hindrar spritinköp hos systembolag. En utmättningsman anser solidaritetskänsla för lokala intressen befordra erläggandet av kommunalutskylder.

Som sammanfattning torde nog kunna sägas, att någon märkbar skillnad icke föreligger i uppbördsresultatet mellan krono- och kommunalutskylder.

Tredje frågan.

Ett flertal utmättningsmän har förklarat sig icke kunna besvara denna fråga, då avkortning beslutas av de kommunala myndigheterna. Av dem, som lämnat svar, ha omkring $\frac{2}{3}$ svarat jakande.

De inkomna svaren i denna del torde emellertid få behandlas med viss försiktighet. Av några ja-svar synes nämligen framgå, att en sammanblandning ägt rum mellan avskrivning och avkortning så att avkortning angivits äga rum i fall, som endast innebära avskrivning. Vid avskrivning tages ju regelmässigt hänsyn till barnantalet genom att bestämmelserna om existensminimum tillämpas vid indrivningsförsök.

Uppbördsintendenten i Stockholm framhåller, att vid avkortning av kommunalutskylder någon särskild hänsyn icke tages till stort barnantal utöver vad som regelbundet sker vid fastställande av det avdragsfria beloppet (existensminimum) vid införsel eller vid tillämpning av 65 § utsökningslagen. Liknande uttalanden återfinnas i flera svar, bland annat i svaret från Göteborg. För Hälsingborgs del har frågan besvarats med nej.

I städerna Sundsvall och Örnsköldsvik uppgives antalet barn vara en omständighet, vartill hänsyn tages vid avkortning. Detsamma är förhållandet i Norrköping, därest barnantalet överstiger 4.

Fjärde frågan.

De inkomna svaren utvisa, att existensminimum räknas synnerligen olika inom olika distrikt. I allmänhet ha fixa belopp uppgivits dels för ensamstående, dels för gift utan barn, dels ock för varje oförsörjt barn. I vissa distrikt förekommer gradering allt efter den skattskyldiges levnadsstandard så att existensminimum räknas lägst för arbetare och högst för högre tjänstemän; så är exempelvis förhållandet i Stockholm, där följande tabell tillämpas (beloppen avse kronor för månad):

	Arbetare	Kontors- och affärsanst. m. fl.	Tjänstemän
a) för ensamstående.....	125	180	230
b) för gift person utan barn	105	165	190
c) därutöver för varje oförsörjt barn	190	215	310
	20	25	25

För Malmöhus och Kristianstads läns vidkommande ha länsens landsfiskaler vid ett sammanträde år 1925 enat sig om vissa gemensamma grunder vid meddelande av beslut i införselärenden samt i anslutning härtill godkänt en »införseltabell». Enligt dessa grunder borde den ledande principen vid all skatteinförsel vara, att

den av åtgärden berörde icke skulle komma i gynnsammare ställning än den ordentlige skattebetalaren eller den person, som för skattens uttagande måste underkasta sig utmätning. Genom innehållande av för små belopp äventyrades indrivningens effektivitet, och man kunde därjämte befara, att införselvägen, såsom den ur skattebetalarsynpunkt bekvämaste, komme att i ökad utsträckning anlitas. Utmätningens mannen borde, som regel åtminstone, icke mer än tredjedelen av året besväras med införselåtgärder för uttagande av en persons utskylder. I tabellen, vilken angivits skola vara tillämplig i normalfall, förekommer en gradering av existensminimum allt efter avlöningens storlek. För ogift industriarbetare med 50 kronor i veckolön anses 20 kronor utgöra existensminimum. För tjänsteman med årslön av 3 200—3 600 kronor beräknas i tabellen existensminimum till 100 à 125 kronor för månad. Enligt vad som uppgives i ett av svaren torde emellertid nu allmänt anses, att de i tabellen upptagna beloppen äro för låga.

Till så höga belopp som i Stockholm räknas existensminimum endast å ett fåtal platser. I medeltal beräknas för ensamstående omkring 90—95 kronor för månad och för gift person omkring 110—115 kronor för månad samt omkring 10—15 kronor i tillägg för varje barn. För Stockholms län äro medeltalssiffrorna för ogift och för gift utan barn 110 respektive 135 kronor för månad, alltså något högre än i de övriga länen.

De lägsta siffrorna för existensminimum återfinnas i de uppgifter som avlämnats av två landsfiskaler i Malmöhus län. De räkna endast med 50 kronor för ensamstående, 75 kronor för gift person utan barn och 5 respektive 15 kronor för varje oförsörjt barn.

Till slut må något beröras frågan om de jämkningar i nu angivna belopp, som tillämpas i de fall, då den skattskyldiges lön utgår i form av fritt vivre jämte kontantlön. I ett flertal svar, bland annat från en av uppördskommissarierna i Stockholms stad, uppgives endast, att den skattskyldige i detta fall förbehålles ett belopp motsvarande existensminimum minskat med det belopp, vartill naturaförmånerna skäligen kunna värderas. Inom flera distrikt tillämpas den regeln att en viss procent, vanligen 50 procent, av kontantlönen belägges med införsel. I det största antalet svar angives emellertid ett fixt belopp, som förbehålles skattedragaren. Beloppet, som för ensamstående varierar mellan 10 och 50 kronor för månad, håller sig vanligen för sådan skattskyldig vid 20 kronor för kvinna och 25 kronor för man. För gift utan barn synes detta belopp i medeltal hålla sig omkring 30—35 kronor. Finnes barn ökas siffran med i regel 5 kronor för varje oförsörjt barn.

Allan Broomé.

P. M.

angående reduktionsregler vid förmögenhetsbeskattningen av fysiska personer.

En central plats i diskussionen om förmögenhetsbeskattningens anordnande har kommit att intagas av spörsmålet om möjligheten att åstadkomma lindring i förmögenhetsskatten för fysiska personer i fall då förmögenheten lämnat otillfredsställande avkastning eller icke någon avkastning alls (och annan inkomst icke funnits). Nära detta spörsmål står frågan om vid förmögenhetsbeskattningen hänsyn bör tagas till familjeförhållanden och dylikt.

Utländsk rätt.

Till en början må lämnas en redogörelse för utländsk skattelagstiftnings ställning till hithörande problem¹. För de länder, vilka sakna allmän förmögenhetsbeskattning (den latinska gruppen) eller där förmögenhetsbeskattningen tagit formen av en hårdare belastning av fonderad inkomst (den anglosachsiska gruppen), uppkommer naturligen ej ifrågakvarande spörsmål. För den stora gruppen länder med reguljär beskattning av nettoförmögenheten i form av en helt fristående förmögenhetsskatt är däremot problemet aktuellt.

I Norge äro från den ordinära förmögenhetsskatten till staten undantagna förmögenheter under 5 000 kronor samt därjämte förmögenheter under 20 000 kronor, om ägarens inkomst understiger antingen 2 000 kronor eller hans ortsavdrag vid inkomstbeskattningen.

I Danmark föreligger frihet från statlig förmögenhetsskatt för förmögenheter upp till 10 000 kronor, samt, när beskattningsbar inkomst ej föreligger, upp till 15 000 kronor. I fall då den samlade taxerade inkomsten för ett skatteår icke utgör minst 3 % av den för samma skatteår taxerade skattepliktiga förmögenheten, skall förmögenhetsskatten, på vanligt sätt uträknad enligt skiktsskala, nedsättas med 5 % för varje 0·2 % eller del därav, varmed den taxerade inkomsten understiger 3 % av den taxerade skattepliktiga förmögenheten; är inkomsten icke positiv, nedsättes förmögenhetsskatten med 80 %.

Regeln kan i tabellform uttryckas på sätt framgår av tabell 1.

Tabell 1. Reduktionsregeln vid den statliga förmögenhetsskatten i Danmark.

Samlad inkomst i % av förmögenheten	Förmögenhets- skatt i % av full förmögenhetsskatt	Samlad inkomst i % av förmögenheten	Förmögenhets- skatt i % av full förmögenhetsskatt
3·0	100	1·399—1·2	55
2·999—2·8	95	1·199—1·0	50
2·799—2·6	90	0·999—0·8	45
2·599—2·4	85	0·799—0·6	40
2·399—2·2	80	0·599—0·4	35
2·199—2·0	75	0·399—0·2	30
1·999—1·8	70	0·199—0	25
1·799—1·6	65	»Icke positiv inkomst»	20
1·599—1·4	60		

¹ Materialet är delvis hämtat från sakkunnigutredningen rörande det samlade skattetrycket i Sverige och i utlandet (Statens off. utredn. 1936: 18).

Vidare skall för skattskyldig, vars inkomst understiger 4 500 kronor och vars förmögenhet understiger 100 000 kronor, om så kräves, givas ytterligare nedsättning av förmögenhetsskatten, så att skatten icke överstiger

a)	där inkomsten är under 2 000	kronor:	$\frac{2}{5}$	av full skatt;
b)	»	»	2 000—3 500	» : $\frac{3}{5}$ » » » ;
c)	»	»	3 500—4 500	» : $\frac{4}{5}$ » » » .

Nu refererade regler härröra från en lagändring år 1933. De tidigare (från år 1926) gällande bestämmelserna voro av i huvudsak följande innehåll.

Förmögenhetsskatten fick ej överstiga den del av inkomstskatten för samma år, som belöpte på förmögenhetsavkastningen, med mer än 50 %, men ej understiga 40 % av full förmögenhetsskatt. Fastställandet av vad som skulle antagas vara förmögenhetsavkastning skedde i överensstämmelse med gällande regler för bestämmande av taxerad inkomst; dock skulle vid fastställandet av avkastning, härrörande från förmögenhet, nedlagd i av ägaren själv driven eller ledd rörelse, däri inbegripet brukande eller utarrenderande av fast egendom, 25 % av intäkten — dock ej under 2 500 kronor och ej över 10 000 kronor — anses såsom vederlag för det med driften eller ledandet förbundna arbetet. För skattenedsättningen krävdes särskild begäran i deklarationen, och den skattskyldige hade att inför skattemyndigheterna på ett tillfredsställande sätt redogöra för vilken avkastning förmögenheten givit under beskattningsåret och med vilket belopp avkastningen ingått i den deklarerade inkomsten. Klagan över reduktionsregelns tillämpning fick föras hos Landskatteoverrådet.

Av motiveringen för lagändringen 1933 framgår bl. a., att de sist anförda reglerna varit svårtillämpade. Det befanns därför nödvändigt att anknypa reduktionsregeln till den sammanlagda inkomsten, oavsett om den härrörde från förmögenheten eller icke. Tvistefrågan vid utformandet av de nya reglerna år 1933 var förnämligast spörsmålet vid vilket procenttal av förmögenheten reduktionen skulle börja inträda. En minoritet i riksdagen förordade härvidlag 4 % i stället för 3 %.

För den finska statliga förmögenhetsskatten gäller, att förmögenheter under 100 000 mk (c:a 8 600 sv. kronor) äro fria från skatt. För skattskyldig över 24 år, som icke huvudsakligen underhåller andra närstående än maka, inträder 20 % ökning av den uträknade skatten, dock ej om den skattskyldige i minst 16 år fullgjort underhållsskyldighet mot barn (motsvarande bestämmelse finnes för inkomstskatten).

Icke heller i *Holland* synes finnas särskilda reduktionsregler vid förmögenhetsbeskattningen. Beträffande den allmänna förmögenhetsskatten äro förmögenheter under 16 000 floriner (ung. 35 000 sv. kronor) fria från skatt.

I *Schweiz* uttar edsförbundet bl. a. en särskild krisskatt å förmögenhet, därvid förmögenheter under 50 000 frs (ung. 45 000 sv. kronor) äro fria. Skatten kan efter fri prövning nedsättas på grund av räntabilitetssvårigheter i samband med krisen, dock högst med 50 %. Av de förmögenhetsskatter, som utgå i kantonerna, synes i Zürich skatten omfatta all förmögenhet, varemot i Basel och Genève 5 000 frs (ung. 4 500 sv. kronor) äro skattefria; i sistnämnda kanton kräves dock för befrielse att inkomsten ej överstiger 5 000 frs.

I *Tyskland* har den statliga förmögenhetsbeskattningen konstruerats så att av den skattepliktiga förmögenheten alltid först avdrages ett belopp å 10 000 RM. Är den skattskyldige gift eller änking, resp. änka, få ytterligare 10 000 RM avdragas. För varje barn, för vilket avdrag erhålles vid inkomstbeskattningen (i vissa fall upp till 25 års ålder), får avdrag göras med 10 000 RM. Har den skattskyldiges sista årsinkomst ej överstigit 3 000 RM och har han antingen fyllt 60 år eller kan det förutses, att han är arbetsoförmögen de närmaste 3 åren, äro ytterligare 10 000 RM

skattefria. Å den beskattningsbara förmögenheten utgår en proportionell skatt (5 promille).

Av den ovan lämnade redogörelsen framgår, att vid förmögenhetsbeskattningen i de flesta främmande länder ej nämnvärd hänsyn toges till den skattskyldiges familjeförhållanden eller försörjningsbörda i övrigt. Tyskland utgör i detta hänseende ett markant undantag. I fråga om reduktion av förmögenhetsskatten vid fall av låg inkomst i förhållande till förmögenheten nöjer man sig i de länder, där överhuvud dessa fall uppmärksammats, vanligen med ganska schablonmässiga regler, så att full skattefrihet inträder så snart inkomsten och (eller) förmögenheten understiger viss gräns. Endast i Danmark ha utförligare regler utformats. Det nu gällande danska systemet med reduktion av den uträknade skatten enligt en trappstegsformad skala ned till 20 % av full skatt synes dock i tekniskt avseende vara såtillvida mindre tillfredsställande, att övergången från ett steg i reduktionstabellen till nästa blir ganska tvär.

Reduktionsregler vid kombinerad inkomst- och förmögenhetsbeskattning.

I fråga om den förmögenhetsbeskattning, som innefattas i de nuvarande fyra kombinerade inkomst- och förmögenhetsskatterna, finnes icke någon särskild regel, som är avsedd att reducera skatten i de fall då inkomsten är ringa i förhållande till förmögenheten. Förmögenhetsdelen blir oförändrat $\frac{1}{60}$, även om förmögenheten icke lämnat någon inkomst. Emellertid verkar systemet med kombinerad skatt i och för sig reducerande på skatten i dylika fall. Förmögenhetsdelen, som ligger i toppen på det beskattningsbara beloppet, kommer nämligen att beskattas efter en genomsnittligt lägre skatteprocent ju mindre den inkomst är med vilken den sammankopplas. Därest ortsavdraget icke helt kan utnyttjas genom avdrag från inkomsten, kommer det att reducera förmögenhetsdelen och därmed även förmögenhetsskatten, varvid alltså viss hänsyn toges till familje- och dykthetsförhållanden. Och även i de fall, då inkomsten överskjuter ortsavdraget, kan dettas storlek ibland komma att avgöra, inom vilket eller vilka skikt förmögenhetsdelen kommer att beskattas. För större förmögenheter spela naturligen ortsavdragen ingen nämnvärd roll i detta hänseende.

Förslag åsyftande ytterligare lättnad av beskattningen i de fall, där förmögenhetsägaren har ringa eller ingen inkomst, ha vid ett par tillfällen framlagts.

Bolagsskatteberedningen ifrågasatte sålunda, att oavsett om den av beredningen diskuterade höjningen av förmögenhetsdelen till $\frac{1}{50}$ genomfördes eller ej, föreskrift borde införas därom, att för fysiska personer, bosatta här i riket, och oskifta dödsbon efter personer, som vid dödsfallet varit här i riket bosatta, förmögenhetsdelen ej skulle upptagas med högre belopp än det vartill den taxerade inkomsten uppgått.

Den kritik, som bolagsskatteberedningens förslag i denna del mötte, är berörd i proposition 232/1936 (sid. 46), varest även redogöres för den modifikation i berörda reduktionsregel, som föreslogs i 1936 års departementspromemoria, alternativ II (omfattande en enda skatt av kombinerad typ). Enligt nämnda alternativ skulle nämligen reduktionsregeln förses med en minimispärr, i det att förmögenhetsdelen icke i något fall fick reduceras mera än till 70 % av full förmögenhetsdel. I motiveringen uttalades, att i de fall, då förmögenheten är utan avkastning och ej heller annan inkomst åtnjuts, genom denna regel uppnåddes ungefär samma resultat som vid de enligt alternativen I a och I b för särskild förmögenhetsskatt föreslagna reduktionsreglerna.

I det följande förutsättes, att förmögenhetsbeskattningen kombineras med inkomstbeskattningen i en enda skatt av samma typ som den nuvarande statliga inkomst- och förmögenhetsskatten, dock med den modifikation, att förmögenhetsdelen, nu $\frac{1}{60}$, bestämmes enligt skiktsskala med stigande procenttal vid växande förmögenhet ($\frac{1}{60}$, $\frac{1}{50}$, $\frac{1}{40}$).

För närmare belysande av de förut berörda verkningarna av systemet med kombinerad skatt torde böra undersökas förmögenhetsskattens storlek i »reduktionsfallen», d. v. s. då inkomsten är ringa i förhållande till förmögenheten.

Här inställer sig emellertid en fråga, som icke låter sig utan vidare besvaras. Vad skall i en kombinerad skatt för ett givet förmögenhetsbelopp anses utgöra full (oreducerad) förmögenhetsskatt¹? Med själva systemet följer, såsom ofta framhållits, att skatten för en och samma förmögenhet i hög grad varierar med inkomstens storlek. Av undersökningar, för vilka redogjorts i betänkandet, inhämtas, att i de fyra nuvarande kombinerade skatterna (1937) stiger förmögenhetsskatten, då inkomsten växer från 0 till 1 000 000 kronor, för en förmögenhet å 10 000 kronor från 0 till 62 kronor 54 öre, för en förmögenhet å 100 000 kronor från 6 kronor 63 öre till 652 kronor 88 öre samt för en förmögenhet å 1 000 000 kronor från 1 184 kronor 15 öre till 6 795 kronor 40 öre².

Då i tabell 2 göres ett försök att siffermässigt jämföra den reducerade skatten med full skatt vid olika inkomstprocent, har såsom full (oreducerad) förmögenhetsskatt ansetts den förmögenhetsskatt, vilken utgår å förmögenheten vid den inkomstprocent, som enligt uppgifterna från 1930 års folkräkning är den genomsnittliga för personer med förmögenheten i fråga. Med inkomstprocent avses förhållandet mellan inkomsten, av vad slag den vara må, och förmögenheten. Vid uppgörandet av tabellen har tillämpats det i betänkandet omförmälda systemalternativet C (en enda inkomst- och förmögenhetsskatt) vid grundbeloppsnivå för botten skatten. Ortsavdrag är 1 400 kronor.

Av tabell 2 framgår, att vid en förmögenhet å 13 700 kronor överhuvud icke någon förmögenhetsskatt utgår då inkomstprocenten är 6, naturligen på grund av

¹ Ett annat spørsmål är frågan hur mycket av en kombinerad skatt som skall anses utgöra skatt å inkomst och hur mycket som skall anses vara skatt å förmögenhet. Vid utredningsarbetet har — liksom i 1936 års proposition — accepterats den vedertagna uppfattningen, att förmögenhetsdelen ligger i toppen av det taxerade beloppet (se promemorian rörande de skattestatistiska undersökningarna, bil. A). Den i inkomst- och förmögenhetsskatten ingående inkomstskatten anses följaktligen vara det primära, d. v. s. lika med det belopp, som med tillämpning av gällande beskattningsgrunder (ortsavdrag, skatteskala etc.) skulle erhållas, om det taxerade beloppet vore lika med den taxerade inkomsten utan något tillägg för förmögenhetsdel. Förmögenhetsskatten bestämmes med andra ord till skillnaden mellan hela skatten och den skatt, som skulle utgått, om förmögenhet ej funnits. Den andra princip för den kombinerade skattens uppdelning på inkomstskatt och förmögenhetsskatt, som skulle kunna ifrågakomma, vore den, att inkomsten och förmögenhetsdelen var för sig ansåges beskattade efter genomsnittsprocenten för det beskattningsbara beloppet, m. a. o. den uträknade skatten uppdelades å inkomstskatt och förmögenhetsskatt i samma proportion som inkomsten och förmögenhetsdelen inbördes utgjorde. Den förstnämnda principen har haft till utgångspunkt den teoretiska motiveringen för det svenska skattesystemet av år 1910, enligt vilken förmögenhetsbeskattningen i den kombinerade skatten betraktats som en *merbeskattning* av förmögenhetens avkastning. Det är då naturligt att inkomstskatten blir den primära vid uppdelningen. Och — bortsett från denna teoretiska motivering — om man jämför två personer med samma inkomst, av vilka den ene icke har någon förmögenhet men den andre har förmögenhet (utan avkastning eller med avkastning som ingår i inkomsten), så kan det ej förnekas, att vad den sistnämnde betalar i inkomst- och förmögenhetsskatt mer än den förstnämnde just är den skatt, som utgår på grund av förmögenheten. När det gäller — i och för eventuell övergång till annat beskattningssystem — att bestämma storleken av den nu i de kombinerade skatterna ingående förmögenhetsskatten i dess helhet, är det ofrånkomligt att tillämpa den principen enligt vilken förmögenhetsdelen ligger i toppen av det beskattningsbara beloppet.

² Ortsavdrag å 1 400 kronor har förutsatts.

Tabell 2, belysande reduktion vid kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt enligt alternativ C.

I n k o m s t		Ink.- och förm.-skatt, kr.	Ink.- och förm.-skatt, därest förm. ej funnits, kr.	Skillnad mellan kol. 3 o. 4 (= förm.- skatt), kr.	Förm.-skatt i % av förm.- skatt vid genomsnittlig inkomst
%	kr.				
1	2	3	4	5	6
<i>Förmögenhet 13 700 kronor.</i>					
0	0	0	0	0	0
1	137	0	0	0	0
2	274	0	0	0	0
3	411	0	0	0	0
4	548	0	0	0	0
5	685	0	0	0	0
6	822	0	0	0	0
15·3 (genomsnittlig)	2 100	20·70	15·75	4·95	100
<i>Förmögenhet 23 800 kronor.</i>					
0	0	0	0	0	0
1	238	0	0	0	0
2	476	0	0	0	0
3	714	0	0	0	0
4	952	0	0	0	0
5	1 190	4·05	0	4·05	24·3
6	1 428	9·45	0·45	9·00	54·1
11·6 (genomsnittlig)	2 750	46·80	30·15	16·65	100
<i>Förmögenhet 49 800 kronor.</i>					
0	0	0	0	0	0
1	498	0	0	0	0
2	996	9·45	0	9·45	21·6
3	1 494	20·70	1·80	18·90	43·3
4	1 992	32·40	13·05	19·35	44·3
5	2 490	54·90	24·30	30·60	70·1
6	2 988	76·95	39·60	37·35	85·6
9·8 (genomsnittlig)	4 900	169·65	126·00	43·65	100
<i>Förmögenhet 136 700 kronor.</i>					
0	0	36·45	0	36·45	11·9
1	1 367	98·10	0	98·10	32·1
2	2 734	165·25	29·70	135·55	44·4
3	4 101	240·05	90·00	150·05	49·1
4	5 468	318·20	154·80	163·40	53·5
5	6 835	407·25	230·15	177·10	58·0
6	8 202	515·85	305·50	209·35	68·5
9·1 (genomsnittlig)	12 500	947·55	642·00	305·55	100
<i>Förmögenhet 493 000 kronor.</i>					
0	0	576·20	0	576·20	23·7
1	4 930	1 088·25	127·35	960·90	39·6
2	9 860	1 789·10	414·40	1 374·70	56·6
3	14 790	2 503·95	882·45	1 621·50	66·8
4	19 720	3 396·40	1 504·90	1 891·50	77·9
5	24 650	4 308·45	2 219·75	2 088·70	86·0
6	29 580	5 220·50	3 033·80	2 186·70	90·1
7·4 (genomsnittlig)	36 300	6 704·50	4 277·00	2 427·50	100

I n k o m s t		Ink.- och förm.-skatt, kr.	Ink.- och förm.-skatt, därest förm. ej funnits, kr.	Skillnad mellan kol. 3 o. 4 (= förm.- skatt), kr.	Förm.-skatt i % av förm.- skatt vid genomsnittlig inkomst
%	kr.				
1	2	3	4	5	6
<i>Förmögenhet 1 357 000 kronor.</i>					
0	0	5 065·10	0	5 065·10	43·1
1	13 570	8 056·75	754·85	7 302·40	62·1
2	27 140	11 334·00	2 582·40	8 751·60	74·5
3	40 710	14 930·05	5 092·85	9 837·20	83·7
4	54 280	18 526·10	8 090·60	10 435·60	88·8
5	67 850	22 374·55	11 373·75	11 000·80	93·6
6	81 420	26 513·40	14 969·80	11 543·60	98·2
6·4 (genomsnittlig)	86 600	28 093·30	16 342·50	11 750·80	100
<i>Förmögenhet 8 963 000 kronor.</i>					
0	0	82 690·00	0	82 690·00	81·5
1	89 630	113 612·35	17 145·45	96 466·90	95·1
2	179 260	144 534·70	43 983·80	100 550·90	99·1
3	268 890	175 457·05	73 992·55	101 464·50	100
4	358 520	206 379·40	104 914·90	101 464·50	100
5	448 150	237 301·75	135 837·25	101 464·50	100
6	537 780	268 224·10	166 759·60	101 464·50	100
4·7 (genomsnittlig)	418 000	226 900·00	125 435·50	101 464·50	100

orsavdragens inverkan; i själva verket måste i detta fall inkomsten närma sig 9 % för att förmögenhetsskatten skall börja utgå. Av exemplen med 23 800 kronors-förmögenheten befinnes, att i de fall då inkomsten ej överstiger 4 %, ingen förmögenhetsskatt betalas; vid 5 % inkomst är skatten endast c:a 24 % av »full skatt», vid 6 % inkomst endast c:a 54 % av »full skatt». Vid en förmögenhet å 49 800 kronor erlägges vid 1 % inkomst ingen förmögenhetsskatt; vid 2 % inkomst utgör den 21·6 % av »full skatt» (reduktion från 43 kronor 65 öre till 9 kronor 45 öre) och vid 4 % inkomst utgör skatten 44·3 % av »full skatt». Vid 5 % inkomst uppgår skatten ej till mycket mer än två tredjedelar av vad som utgår vid normalinkomsten. För en förmögenhet å 136 700 kronor utan inkomst är förmögenhetsskatten endast 11·9 % av »full skatt»; är inkomsten så god som 5 % av förmögenheten, blir dock skatten icke mer än 58·0 % av »full skatt». I fortsättningen av tabellens exempel, allteftersom förmögenheten stiger och förmögenhetsdelarna pressa upp det beskattningsbara beloppet i höga skikt även i de fall då inkomsten är ringa, blir resultatet ett annat. Tabellerna för förmögenheterna 493 000 kronor och 1 357 000 kronor visa, att reduktionen i dessa skikt blir mera väl avvägd (23·7 % resp. 43·1 % av »full skatt» vid inkomst = 0). Går man så till en förmögenhet å 8 963 000 kronor, finner man, att reduktionen där blir mycket ringa. T. o. m. i det (högst osannolika) fall, att ingen inkomst finnes, blir skatten 81·5 % av »full skatt».

Till ytterligare belysning av den skattefrihet samt den mycket kraftiga differenciering efter familjeförhållanden, som vid kombinerad skatt uppkommer för förmögenheten i de fall, då inkomst ej finnes, har uppgjorts nedanstående tabell.

Tabell 3. De högsta förmögenhetsbelopp, som vid olika familje- och dyrhetsförhållanden helt undgå förmögenhetsbeskattning, i fall då inkomst icke finnes. Kommitténs förslag i avseende å familjeavdragen samt system C för kombinerad skatt antagas gälla.

Ensamstående		Gifta utan barn		Gifta med 2 barn		Gifta med 4 barn	
O r t s g r u p p							
I	V	I	V	I	V	I	V
K r o n o r							
39 600	58 800	68 000	80 800	104 800	130 400	160 800	205 600

De nu anförda exemplen torde giva vid handen, att systemet med kombinerad skatt — utan någon som helst särskild reduktionsregel — vid alla förmögenheter utom de allra största i fall av inkomst märkbart under den för förmögenheten genomsnittliga medför en reduktion, som får anses fullt tillräcklig och i vissa fall till och med går längre än vad som kan anses berättigat. Detta förhållande sammanhänger givetvis med själva systemet, som även medför, att förmögenhetsskatten för en och samma förmögenhet fortsätter att stiga kraftigt även sedan den punkt passerats, som betecknar normalinkomsten. I själva verket är det ju så, att lindringen i reduktionsfallen köpes på bekostnad av dem, vars inkomst i förhållande till förmögenheten överstiger den genomsnittliga. Hur man bedömer systemets verkningar i reduktionsfallen beror naturligen mycket på den ställning man överhuvud intager till den kombinerade skatten med dess kraftiga differentiering av förmögenhetsskatten efter inkomstens storlek.

Det har ovan konstaterats, att i fråga om mycket stora förmögenheter den reduktion av förmögenhetsskatten vid ringa inkomst, som blir en följd av själva systemet med kombinerad skatt, är förhållandevis obetydlig. För dessa förmögenheter skulle man alltså kunna tänka sig en särskild reduktionsregel av den typ, som föreslogs i departementspromemorian 1936 (förmögenhetsdelen högst lika med inkomsten, dock minst 70 % av full förmögenhetsdel). Tillämpas sistnämnda regel, får man till resultat, att, om ingen inkomst finnes, vid en förmögenhet å 10 000 000 kronor förmögenhetsskatten reduceras till 51½ % av »full skatt». Den härigenom uppnådda reduktionen torde få anses tillfredsställande. Men för alla förmögenheter utom de allra största skulle en dylik reduktionsregel endast ytterligare skärpa de förut anmärkta olägenheterna av systemet, i det att lindringen i reduktionsfallen skulle bli ännu större än utan sådan regel. Då det givetvis är omöjligt att avgränsa tillämpningsområdet för den särskilda reduktionsregeln till förmögenheter, överstigande visst belopp (t. ex. 1 500 000 kronor) — just vid gränsen skulle nämligen skatten på en gång sjunka till kanske hälften —, torde resultatet bli att man vid kombinerad skatt måste avstå från särskild reduktionsregel och nöja sig med den reduktion som ligger i själva systemet. Vid mycket stora förmögenheter blir resultatet därvid otillfredsställande. Att å andra sidan beträffande de mindre förmögenheterna systemet ofta medför väl stor frikostighet i fråga om reduktionen har förut påpekats.

Reduktionsregeln enligt de hittillsvarande förordningarna om särskild skatt å förmögenhet.

I de hittillsvarande förordningarna om särskild skatt å förmögenhet (åren 1934—1937) har i skattelindrande syfte inryckts en reduktionsregel, enligt vilken i vissa fall den till sådan skatt beskattningsbara förmögenheten icke utgör hela den skattepliktiga förmögenheten utan ett reducerat belopp av densamma. Sålunda har stadgats, att därest den skattepliktiga förmögenheten överstiger 25 gånger det för den skattskyldige enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet, den beskattningsbara förmögenheten skall utgöra ett belopp, motsvarande 25 gånger det beskattningsbara beloppet, dock minst 50 procent av den skattepliktiga förmögenheten (i förordningen för år 1937: 40 procent). Reduktion av skatten inträder m. a. o., så snart det beskattningsbara beloppet understiger 4 % av förmögenheten. Då förmögenheten sålunda ställts i relation till det beskattningsbara beloppet och ej till den taxerade inkomsten, har man velat vinna ett dubbelt syfte. Genom att vid större förmögenheter ortsavdraget mister sin betydelse, komma dessa större förmögenheter att få relativt mindre lättnad än smärre förmögenheter, för vilka förmögenhetsdelen mer eller mindre reduceras av ortsavdragen. Genom att vid bestämmandet av det till inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet hänsyn toges till dyrorts- och familjeförhållanden, sker även vid fastställande av det till förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet viss differentiering i avseende å nämnda förhållanden.

Först skall nu något närmare belysas reduktionsregelns verkan vid olika stora förmögenheter. Därvid är av intresse att för de olika förmögenhetsbeloppen uträkna vilket procenttal av den skattepliktiga förmögenheten den *taxerade* inkomsten måste understiga för att reduktion av förmögenheten skall börja inträda, samt vidare det procenttal, vid vilket ytterligare reduktion icke sker på grund av minimiprocenten (50 eller 40 %).

Tabell 4. Hittillsvarande förordningar om särskild skatt å förmögenhet: reduktionsregelns verkningar vid olika förmögenhetsbelopp.

Förmögenhetsbelopp, kr.	Reduktionsregeln övar verkan så snart den taxerade inkomsten understiger nedanstående % av förmögenheten	Bestämmelser om minimum hindrar ytterligare reduktion vid nedanstående % (taxerad inkomst av förmögenheten)	
		50 % minimum	40 % minimum
1	2	3	4
60 000	5·83	1 —	1 —
100 000	4·43	2·43	2 —
200 000	3·38	1·88	0·98
300 000	3·03	1·03	0·63
500 000	2·75	0·75	0·35
1 000 000	2·54	0·54	0·14
2 000 000	2·44	0·44	0·04
5 000 000	2·38	0·38	0
10 000 000	2·35	0·35	0
max.-förm.	2·33	0·33	0

¹ Skattskyldighetsgränsen, 50 000 kr., nås vid 5·17 %;
² » » , 50 000 » , » » 2·43 %.

Det förstnämnda procenttalet befinnes utgöra

$$\frac{7}{3} + \frac{100 \cdot \text{ortsavdraget}}{\text{förmögenheten}}.$$

Vid tillämpning av ett minimum av 50 % är det procenttal, där reduktion upphör,

$$\frac{1}{3} + \frac{100 \cdot \text{ortsavdraget}}{\text{förmögenheten}}.$$

Vid tillämpning av ett minimum av 40 % är ifrågakvarande procenttal

$$\frac{100 \cdot \text{ortsavdraget}}{\text{förmögenheten}} - \frac{1}{15}.$$

Tabell 5. 1937 års förordning om särskild skatt å förmögenhet: reduktionsregelns verkningar vid olika familjeförhållanden.

Inkomstprocent.

Förmögenhetsbelopp, kr.	Ensamstående		Man, hustru, 2 barn		Man, hustru, 5 barn	
	O r t s g r u p p					
	I (680)	V (1 000)	I (1 640)	V (2 200)	I (2 600)	V (3 400)
60 000	4·03—	4·83—	6·43—	7·83—	8·83—	10·83—
100 000	3·35—	3·83—	4·79—	5·63—	6·23—	7·43—
300 000	2·67—0·27	2·83—0·43	3·15—0·75	3·43—1·03	3·63—1·23	4·63—1·63
1 000 000	2·44—0·04	2·48—0·08	2·58—0·18	2·66—0·26	2·72—0·32	2·84—0·44
max.-förm.	2·33—0	2·33—0	2·33—0	2·33—0	2·33—0	2·33—0

Tabell 6. 1937 års förordning om särskild skatt å förmögenhet: exempel å skattens verkningar vid förmögenhetsbelopp å 90 000 och 360 000 kronor.

Skatt i kronor.

Inkomst, kr.	Ensamstående		Man, hustru, 2 barn	Man, hustru, 4 barn
	O r t s g r u p p			
	I	V	I	V
<i>Förmögenhet 90 000 kronor.</i>				
0	0	0	0	0
900=1 %	0	0	0	0
1 800=2 %	7	0	0	0
2 700=3 %	29·50	17·50	0	0
3 600=4 %	40	40	16	0
4 500=5 %	40	40	38·50	0
5 400=6 %	40	40	40	10
6 300=7 %	40	40	40	32·50
7 200=8 %	40	40	40	40
<i>Förmögenhet 360 000 kronor.</i>				
0	94	94	94	94
3 600=1 %	229	205	157	94
7 200=2 %	413·50	385	337	235
10 800=3 %	580	580	575·50	422·50
14 400=4 %	580	580	580	580

Det framgår sålunda att vid en maximal förmögenhet reduktion ej inträder förrän inkomsten understiger 2·33 % av förmögenheten, varefter reduktionen fortsätter tills inkomsten är nere i 0·33 % av förmögenheten, då 50 %-spärren hindrar ytterligare reduktion. Vid en sänkning av minimisiffran till 40 % fortsätter reduktionen vid en dylik maximiförmögenhet ända till det inkomsten är 0, m. a. o. 40 %-spärren kunde i detta fall lika gärna helt borttagas.

Tabell 4 visar antydda gränser för reduktionsregeln vid olika förmögenhetsbelopp. Ett Ortsavdrag å 1 400 kronor (= medeltalet för landet) är förutsatt.

Tabell 5 avser att visa vilken inverkan dyrorts- och familjeförhållanden ha fått vid tillämpning av reduktionsreglerna. Den första siffran i varje kolumn betecknar det procenttal, vid vilket reduktion börjar, den andra det procenttal, där 40 %-regeln hindrar ytterligare reduktion (alltså = kol. 2, resp. kol. 4 i tabell 4). Nu gällande Ortsavdrag har tillämpats.

För att ytterligare belysa den stora differentiering i avseende å dyrorts- och familjeförhållanden, som äger rum vid den särskilda förmögenhetsskatten, må även tagas några konkreta exempel (se tabell 6).

För bedömande av den nu gällande reduktionsregeln må påpekas, att minimisiffran 40 % icke hänför sig till minskningen av förmögenhetsskatten utan avser beräkningen av den beskattningsbara förmögenheten. Skatten kommer nämligen att minskas procentuellt mera än den beskattningsbara förmögenheten, dels på grund av skatteskalans progressivitet, dels med hänsyn till att skatt utgår blott å den del av den beskattningsbara förmögenheten som överstiger 50 000 kronor. De för de skattskyldiga gynnsamma verkningarna av denna utformning av regeln belysas av tabell 7.

Tabell 7. 1937 års förordning om särskild skatt å förmögenhet: reduktion av beskattningsbar förmögenhet och reduktion av skatt.

Oreducerat förmögenhetsbelopp, kr.	Till 40 % reducerat förmögenhetsbelopp, kr.	Full skatt (för förm. i kol. 1), kr.	Reducerad skatt (för förm. i kol. 2), kr.	Reducerad skatt i % av full skatt
1	2	3	4	5
125 000	50 000	75	0	0
126 000	50 400	76	0·40	0·5
135 000	54 000	85	4	4·7
150 000	60 000	100	10	10·0
200 000	80 000	200	30	15·0
250 000	100 000	300	50	16·7
300 000	120 000	400	70	17·5
350 000	140 000	550	90	16·4
400 000	160 000	700	120	17·1
450 000	180 000	850	160	18·8
500 000	200 000	1 000	200	20·0
550 000	220 000	1 200	240	20·0
600 000	240 000	1 400	280	20·0
700 000	280 000	1 800	360	20·0
800 000	320 000	2 200	460	20·9
900 000	360 000	2 600	580	22·3
1 000 000	400 000	3 000	700	23·3
5 000 000	2 000 000	23 000	8 000	34·8
20 000 000	8 000 000	98 000	38 000	38·8

Tabell 8. Jämförelse mellan den svenska och den danska reduktionsregeln.

Förmögenhet 300 000 kronor.

In k o m s t, kr.	Svensk förmögenhets- skatt i % av full skatt	Dansk förmögenhets- skatt i % av full skatt
3·4 % = 10 200	100	100
3·0 % = 9 000	98·8	100
2·6 % = 7 800	83·8	90
2·2 % = 6 600	68·8	80
1·8 % = 5 400	53·8	70
1·4 % = 4 200	38·8	60
1·0 % = 3 000	24·4	50
0·6 % = 1 800	17·5	40
0·2 % = 600	17·5	30
0 % = 0	17·5	20

Såsom synes stiger ej procenttalet i kol. 5 fullt kontinuerligt. Detta beror på att skalan för förmögenhetsskatten är uppbyggd såsom skiktsskala, vilken ju vid skiktens gränser icke förlöper kontinuerligt. Upp till c:a 200 000 kronor är reduceringen av skatten mycket stor (till 0—15 % av full skatt); från 200 000 kronor upp till 1 000 000 kronor är den relativt konstant (till 15—23 % av full skatt).

En jämförelse med det danska systemet saknar icke intresse. I tabell 8 lämnas ett exempel, avseende en skattepliktig förmögenhet å 300 000 kronor. (Ortsavdrag 1 400 kronor antaget i Sverige.)

Skattereduktionen blir i detta fall genomgående större i Sverige än i Danmark.

Reduktionsregler vid en fristående skatt å förmögenhet.

I det följande antages, att förmögenhetsbeskattningen anordnas i form av en fristående förmögenhetsskatt, som tar sin början vid en beskattningsbar förmögenhet å 10 000 kronor och på vanligt sätt är uppbyggd som skiktsskala.

Första uppgiften blir att söka utforma regler för reduktion av förmögenhetsskatten i fall då förmögenheten ger otillfredsställande avkastning eller ingen avkastning alls samt inkomsten i övrigt är relativt liten eller sådan inkomst helt saknas. Av skäl, för vilka här icke skall redogöras, torde det vara nödvändigt, att reduktionsregeln anknötes till den samlade inkomsten, oavsett om den härflyter ur förmögenheten eller icke.

Vidare må undersökas på vad sätt hänsyn till dyrorts- och familjeförhållanden kan tagas vid förmögenhetsbeskattningen. Såsom förut nämnts inverka i viss mån dylika förhållanden vid den förmögenhetsbeskattning, som nu äger rum genom de kombinerade skatterna. Särskilt gäller detta för de fall då förmögenheten ej är förenad med nämnvärd inkomst utan Ortsavdragen kunna göras å förmögenhetsdelen. Vad angår den särskilda förmögenhetsskatten är att märka att dyrorts- och familjeförhållanden icke i och för sig inverka å skattens storlek. Endast i *reduktionsfallen* spela dessa omständigheter in, nämligen på det sätt att reduktionen vid en och samma förmögenhet blir större ju större familjen och ju dyrare orten är. Men om den skattskyldiges inkomst är så stor, att fråga om reduktion ej kan uppstå, är skatten en och densamma oavsett familjestorlek och boningsort.

Ytterligare en fråga till vilken ställning bör tagas är huruvida reduktion bör såsom nu göras å den beskattningsbara förmögenheten eller övergång skall ske till en

anordning med reduktion av den i vanlig ordning uträknade skatten. Med hänsyn till det hittills gällande systemet i Sverige, enligt vilket vid taxeringen fastställles beskattningsbar inkomst och förmögenhet och vid debiteringen endast sker en rent automatisk uträkning av de å de fastställda beloppen belöpande skatterna, torde den förstnämnda metoden böra föredragas, därest ej starka sakliga skäl tala i annan riktning.

I det följande redogöres för några alternativ till reduktionsregler av olika typer.

I.

Då reduktionsregeln vid den särskilda skatten å förmögenhet åren 1934—1937 anknutits till den skattskyldiges beskattningsbara belopp enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, ligger det nära till hands att tänka sig en liknande anordning vid en blivande helt fristående förmögenhetsskatt. Då »beskattningsbart belopp» ej längre existerade, finge man i stället taga som utgångspunkt den skattskyldiges »beskattningsbara inkomst» enligt den förordning om inkomstskatt, som skulle finnas vid sidan om förordningen om förmögenhetsskatt. Denna »beskattningsbara inkomst» (taxerad inkomst — ortsavdrag) skiljer sig från det »beskattningsbara beloppet» därutinnan, att i den förra saknas den sextiondel av förmögenheten, som ingår i det beskattningsbara beloppet.

Den nu gällande reduktionsregeln kan omsättas i följande formel:

$$\frac{f}{25} = i + \frac{f}{60} - o,$$

där f betecknar den oreducerade förmögenheten vid det belopp då reduktionen börjar inträda, i är den taxerade inkomsten och o anger det bankade ortsavdraget.

Man finner att $f = \frac{300}{7}(i - o) = 42.857 (i - o)^1$.

$i - o$ blir just den beskattningsbara inkomsten, varom ovan talats. Vill man alltså ha en reduktionsregel, som vid de olika förmögenhetsbeloppen låter reduktion inträda på ungefär samma punkt² som nu, borde man alltså stadga att beskattningsbara förmögenheten skall upptagas till högst 43 gånger den beskattningsbara inkomsten.

Det kan möjligen anses, att nu gällande regel är alltför sträng i fråga om större förmögenheter, i det att för reduktion fordras att inkomstprocenten skall vara så låg som c:a 2.75 % vid 500 000 kronor och c:a 2.5 % vid 1 000 000 kronor (se tabell 4). Anledning torde därför finnas att något mildra reduktionsregeln så mycket mera som i den inkomst, till vilken hänsyn tages, oftast ingår även arbetsinkomst. Att gå så långt som att låta den inkomstprocent å 2.33 %, som nu erfordras för reduktion vid maximal förmögenhet, höjas till 4 torde vara omöjligt med hänsyn till de stora avbränningar å skatteunderlaget som därav skulle bli en följd. Det längsta man härvidlag kan gå torde vara till 3.33 %, vilket innebär, att multiplikatorn i reduktionsregeln sättes till 30. Minimispärren torde i enlighet med vad som gäller enligt 1937 års förordning böra sättas till 40 % av den skattepliktiga förmögenheten;

¹ I de fall, där vid bestämmande av beskattningsbart belopp bankningen ej kunnat fullt utnyttjas, blir formeln i stället (p =obankat avdrag):

$$f = \frac{1500}{95}(i - p).$$

Formeln kommer emellertid praktiskt taget aldrig i tillämpning vid nuvarande förmögenhetsskatt, som börjar så högt som vid 50 000 kronor.

² Siffrorna i tab. 4, kol. 2 skulle alltså bli oförändrade.

Tabell 9, belysande verkningarna, vid olika förmögenhetsbelopp och familjeförhållande, av reduktionsregeln enligt alternativ I. Regeln verkar vid nedanstående inkomstprocent.

Förmögenhetsbelopp, kr.	Ensamstående		Man, hustru, 2 barn		Man, hustru, 5 barn	
	O r t s g r u p p					
	I	V	I	V	I	V
12 000	11·83—11·22 ¹	15·00—13·89 ¹	20·33—19·22 ¹	25·00—23·89 ¹	28·33—27·22 ¹	35·00—33·89 ¹
25 000	7·41—5·35	9·33—6·67	13·17—9·23	15·47—11·45	17·07—13·07	20·27—16·27
50 000	5·37—3·37	6·33—4·33	8·25—5·95	9·33—7·06	11·13—7·87	13·47—9·47
100 000	4·35—2·35	4·83—2·83	5·79—3·79	6·63—4·63	7·23—5·23	8·43—6·07
200 000	3·84—1·84	4·08—2·08	4·56—2·56	4·98—2·98	5·28—3·28	5·88—3·88
500 000	3·54—1·54	3·63—1·63	3·83—1·83	3·99—1·99	4·11—2·11	4·35—2·35
1 000 000	3·44—1·44	3·48—1·48	3·58—1·58	3·66—1·66	3·72—1·72	3·84—1·84
5 000 000	3·35—1·35	3·36—1·36	3·38—1·38	3·40—1·40	3·41—1·41	3·44—1·44
max.-förm.	3·33—1·33	3·33—1·33	3·33—1·33	3·33—1·33	3·33—1·33	3·33—1·33

¹ Det procenttal, vid vilket förmögenhetsbeloppet 12 000 kronor reducerats ned till skattskyldighetsgränsen 10 000 kronor.

ytterligare sänkning torde icke vara tillrådlig med hänsyn till skatteunderlaget. Det må än en gång erinras därom att reduktionen av *skatten* blir procentuellt åtskilligt större än reduktionen av den skattepliktiga förmögenheten (se tabell 7).

Reduktionsregeln enligt förevarande alternativ skulle alltså få det innehåll, att därest den skattepliktiga förmögenheten överstiger 30 gånger den till statlig inkomstskatt beskattningsbara inkomsten, den beskattningsbara förmögenheten skall utgöra ett belopp motsvarande 30 gånger den beskattningsbara inkomsten, dock minst 40 % av den skattepliktiga förmögenheten.

För undersökning av regelns verkningar vid olika förmögenhetsbelopp samt dyrtorts- och familjeförhållanden må hänvisas till tabell 9, där första siffran i varje kolumn utgör det procenttal (taxerade inkomsten i procent av förmögenheten), vid vilket reduktion börjar; den andra siffran i varje kolumn visar det procenttal, där 40 %-regeln hindrar ytterligare reduktion. Nu gällande bestämmelser beträffande ortsavdrag ha tillämpats.

En blick på tabellen visar, att den enligt detta alternativ ifrågasatta reduktionsregeln skulle giva mycket otillfredsställande resultat. Om det är riktigt, att man i fråga om mindre förmögenheter medger reduktion vid högre inkomstprocent än vid större förmögenheter är det dock orimligt, att skillnaden blir så stor som här kommer till synes. Vid ett förmögenhetsbelopp å 12 000 kronor skulle sålunda t. ex. för en familj i ortsgroup V med 2 barn i avdragsåldern reduktion inträda, så snart inkomsten understeg 25 %. För nästan varje ägare av jordbruksfastighet skulle i själva verket skattskyldighetsgränsen flyttas upp från 10 000 till 25 000 kronor; för att full reduktion (40 % av 25 000 kronor = 10 000 kronor) skall uppnås kräves nämligen blott att inkomstprocenten skall understiga exempelvis 5·35 % (ensamstående, ortsgroup I), 9·23 % (familj med 2 barn, ortsgroup I) etc. En reduktionsregel av denna typ skulle således medföra en mycket kraftig avbränning å skatteunderlaget. Endast för skattskyldiga med förhållandevis stor arbetsinkomst skulle full skatt komma att utgå. Även dyrtorts- och familjeförhållanden skulle få inverkan å skattens storlek, som vore alltför stor. Tabell 9 är även därutinnan belysande. Vid 25 000 kronors förmögenhet kräves för att en ensamstående skattskyldig i ortsgroup I skall få reduktion att inkomstprocenten skall understiga 7·41, medan

för en familj med 2 barn i samma ortsgrupp endast fordras, att inkomstprocenten understiger 13¹⁷. Att märka är att antagande av de nya bestämmelser om ortsavdragens storlek, som föreslagits av kommittén, skulle ytterligare skärpa denna differentiering.

Alternativet torde få lämnas ur räkningen. Det bör framhållas, att även om siffran 30 som multiplikator i reduktionsregeln utbyts mot 35 eller 40, de anmärkta olägenheterna skulle kvarstå i nästan lika stor utsträckning. I tekniskt avseende erbjuder alternativet stora fördelar genom sin lättillämplighet och likhet med nu gällande regel.

II.

Det ligger nära till hands att ändra regeln enligt alternativ I så, att »den beskattningsbara inkomsten» utbyts mot »den taxerade inkomsten» (alltså nettoinkomsten efter allmänna avdrag men innan ortsavdragen tillämpats). En sådan regel skulle alltså innehålla, att därest den skattepliktiga förmögenheten överstiger 30 gånger den till statlig inkomstskatt taxerade inkomsten, den beskattningsbara förmögenheten skall utgöra ett belopp motsvarande 30 gånger den taxerade inkomsten, dock minst 40 % av den skattepliktiga förmögenheten.

En dylik regel skulle vara enkel att tillämpa. Den medför emellertid icke någon differentiering vare sig efter dyrhets- och familjeförhållanden eller i fråga om förmögenheternas storlek. Över hela linjen inträder reduktion, så snart inkomsten understiger 3 ¹/₃ % av förmögenheten, och fortsätter tills inkomstprocenten är nere i 1 ¹/₃ %, då 40 %-regeln hindrar ytterligare nedsättning av den beskattningsbara förmögenheten.

Reduktionen, som sker kontinuerligt, framgår i stora drag av tabell 10.

Beträffande själva skatten blir såsom ofta framhållits reduktionen än större, och detta gäller särskilt de smärre förmögenheterna (jfr tabell 7).

Jämfört med nuvarande regler skulle alternativet, för att taga några exempel, innebära lindring, i vad anginge förmögenheter över 102 000 kronor (ensamstående, ortsgrupp I), 150 000 kronor (ensamstående, ortsgrupp V), 330 000 kronor (man, hustru, 2 barn, ortsgrupp V), men skärpning för mindre förmögenheter. Att sätta multiplikatorn till 25, vilket skulle innebära reduktion då förhållandet mellan taxerad inkomst och förmögenhet ligger mellan procentalen 4 och 1⁶, torde ej vara tillrädligt med hänsyn till den minskning i skatteintäkten, som torde bli en följd. En dylik regel skulle innebära lindring i förhållande till nu för förmögenheter över 61 000 kronor (ensamstående, ortsgrupp I), 90 000 kronor (ensamstående, ortsgrupp V), 198 000 kronor (man, hustru, 2 barn, ortsgrupp V).

Sänkning av minimiprocenten under 40 torde såsom förut framhållits icke vara tillrädlig.

Tabell 10, utvisande verkningarna av reduktionsregeln enligt alternativ II.

Taxerad inkomst i % av förmögenheten	Reducerad förmögenhet i % av oreducerad	Taxerad inkomst i % av förmögenheten	Reducerad förmögenhet i % av oreducerad
3 ¹ / ₃	100	1 ¹ / ₃	40
3	90	1	40
2 ² / ₃	80	2 ² / ₃	40
2 ¹ / ₃	70	1 ¹ / ₃	40
2	60	0	40
1 ² / ₃	50		

III.

Därefter ha undersökts möjligheterna att genom påbyggnad till reduktionsregeln enligt alternativ II åstadkomma önskad differentiering mellan större och mindre förmögenheter. Enklast synes detta kunna ske genom att man från den produkt som erhålles vid multiplicering av den taxerade inkomsten med 30 drager ett konstant belopp, förslagsvis 5 000 kronor eller 10 000 kronor. Regeln skulle kunna formuleras så: den beskattningsbara förmögenheten skall sättas till ett belopp, utgörande 30 gånger den taxerade inkomsten, minskat med 5 000 (10 000) kronor, dock att den beskattningsbara förmögenheten icke må överstiga den skattepliktiga förmögenheten eller understiga 40 % av densamma.

Verkningarna av de föreslagna reglerna belysas av tabell 11, i vilken reduktionens övre och nedre gränser angivits på samma sätt som i föregående tabeller.

Alternativ III b, där avvägningen i och för sig mellan större och mindre förmögenheter synes ganska tilltalande, torde dock medföra alltför stora avbränningar å skattens avkastning. Alternativ III a synes däremot ur denna synpunkt kunna accepteras. I intet av dessa alternativ har hänsyn kunnat tagas till dyrorts- eller familjeförhållanden.

Andra alternativ av ifrågavarande typ kunna också tänkas, t. ex. 35 gånger den taxerade inkomsten — 20 000 kronor.

Det kan invändas mot alternativ av denna typ, att de torde vara svårförståeliga för allmänheten samt komma att medföra besvärligt arbete för taxeringsmyndigheterna. I fråga om den senare synpunkten må dock påpekas, att regeln icke är mera komplicerad än den nu gällande eller den enligt alternativ I och II förutsatta i annan mån än att en enkel subtraktion med 5 000 eller 10 000 kronor tillkommer.

Tabell 11, belysande verkningarna av reduktionsregler enligt alternativ III a och III b. Regeln verkar vid nedanstående inkomstprocent.

Förmögenhetsbelopp, kr.	Alt. III a (avdrag 5 000 kr.)	Alt. III b (avdrag 10 000 kr.)
12 000	4·72—4·17 ¹	6·11—5·56 ¹
25 000	4·00—2·00	4·67—2·67
50 000	3·67—1·67	4·00—2·00
100 000	3·50—1·50	3·67—1·67
200 000	3·42—1·42	3·50—1·50
500 000	3·37—1·37	3·40—1·40
1 000 000	3·35—1·35	3·37—1·37
5 000 000	3·34—1·34	3·34—1·34
max.-förm.	3·33—1·33	3·33—1·33

¹ Det procenttal, vid vilket gränsen för skattskyldighet, 10 000 kronor, nås.

IV.

Nästa etapp i undersökningen har varit att söka utröna i vad mån det — utan att såsom i alternativ I anknytning sker till den beskattningsbara inkomsten — kan vara möjligt att även låta dyrhets- och familjeförhållanden inverka vid reduktionen. Ett tänkbart sätt är att byta ut de fixa beloppen 5 000 kronor och 10 000

Regeln kunde t. ex. få det innehåll, att den beskattningsbara förmögenheten skall utgöra, därest den taxerade inkomsten

ej överstiger 2 500 kronor:	20 gånger den taxerade inkomsten;
överstiger 2 500 kronor men ej 2 750:	21 » » » » ;
» 2 750 » » » 3 000:	22 » » » » ;
» 3 000 » » » 3 250:	23 » » » » ;
» 3 250 » » » 3 500:	24 » » » » ;
» 3 500 » » » 3 750:	25 » » » » ;
» 3 750 » » » 4 000:	26 » » » » ;
» 4 000 » » » 4 250:	27 » » » » ;
» 4 250 » » » 4 500:	28 » » » » ;
» 4 500 » » » 4 750:	29 » » » » ;
» 4 750 » » » :	30 » » » » ;

dock att den beskattningsbara förmögenheten ej må upptagas till högre belopp än den skattepliktiga förmögenheten eller till lägre belopp än 40 % av densamma.

I tabell 13 visas på samma sätt som i fråga om övriga alternativ mellan vilka inkomstprocent reduktionen verkar vid olika förmögenhetsbelopp.

Tabell 13, belysande verkningarna vid olika förmögenhetsbelopp av reduktionsregeln enligt alternativ V.

Förmögenhetsbelopp, kr.	Inkomstprocent	Förmögenhetsbelopp, kr.	Inkomstprocent
12 000	5·0 — 4·17 ¹	200 000	3·33 — 1·67
25 000	5·0 — 2·0	500 000	3·33 — 1·33
50 000	5·0 — 2·0	1 000 000	3·33 — 1·33
75 000	4·33 — 2·0	5 000 000	3·33 — 1·33
100 000	3·85 — 2·0	max.-förm.	3·33 — 1·33
150 000	3·33 — 1·83		

¹ Den inkomstprocent varvid gränsen för skattskyldighet, 10 000 kronor, nås.

Tillämpningen av denna reduktionsregel torde bliva ganska besvärlig och tidsödande, särskilt som den ej kan hållas i minnet utan författningstexten ständigt måste anlitas. Hänsyn till familje- och dyrortsförhållanden tages icke. Så som skalan för multiplikatorn utformats, blir en beklaglig följd av systemet den, att vid stigande inkomst språng uppkommer i skattskyldigheten. Antag att av två personer med samma skattepliktiga förmögenhet, 150 000 kronor, den ene har 4 750 kronor i inkomst och den andre 4 760 kronor. Den beskattningsbara förmögenheten blir för den förre $29 \times 4 750 = 137 750$ kronor och för den senare $30 \times 4 760 = 142 800$ kronor. En inkomstökning på 10 kronor gör en skillnad i beskattningsbar förmögenhet å 5 050 kronor och i uträknad förmögenhetsskatt (enligt skalan för förmögenhetsskatt i systemalternativ A) å 30 kronor 30 öre.

VI.

Intet av de föregående alternativen har kunnat konstrueras på det sätt, att hänsyn till dyrhets- och familjeförhållanden tagits även i de fall, där fråga ej är om reduktion. Såsom förut framhållits få även beträffande den nu gällande särskilda förmögenhetsskatten nämnda omständigheter inverka blott i reduktionsfallen. Det torde vara mycket svårt att på ett tekniskt tillfredsställande sätt konstruera ett system, där *dels* reduktion sker i fall av bristande inkomst och *dels* — såväl i reduk-

tionsfallen som oberoende av reduktion — särskilda avdrag (eventuellt tillägg) få göras alltefter olika dyrorts- och familjeförhållanden.

Man kan möjligen tänka sig ett system, enligt vilket först i tillämpliga fall sker reduktion enligt den enkla regeln i alternativ III (30 gånger den taxerade inkomsten, dock högst den skattepliktiga förmögenheten och lägst 40 % av densamma). Sedan denna räkneoperation avslutats, skulle så göras vissa ortsavdrag (grund- och familjeavdrag), t. ex. de avdrag, som upptagits i alternativ IV. Även i de fall, där reduktion enligt förstnämnda regel ej skett, skulle alltså sistberörda avdrag få göras. Frånsett att uträkningen skulle bli mycket besvärlig är det uppenbart, att en stor del av skatteunderlaget skulle gå bort vid tillämpning av detta alternativ. Detta skulle dock möjligen motverkas genom att skattskyldighetsgränsen sänktes under här antaget belopp 10 000 kronor.

Stockholm i september 1937.

Martin Lembke.

Tabell, belysande verkningarna å den kommunala utdebiteringen av den kommunala progressivskattens borttagande.

Beräkningarna äro verkställda på grundval av 1936 års taxering och utdebitering till allmän kommunalskatt enligt beslut samma år.

1	2	3	4	5
Län och kommun	Antal skatte-kronor	Allm. komm.-skatt, utdeb. per skattekrona, kr.	Komm. progr.-skatt, debiterat belopp, kr.	Ökning av utdeb. per skattekrona vid den komm. progr.-skattens borttagande, kr.
Städer.				
Stockholms stad	11 496 904	6·80	5 466 689	0·48
<i>Stockholms län.</i>				
Södertälje	163 797	9·30	36 030	0·22
Sundbyberg	122 890	7·50	32 500	0·27
Djursholm	207 569	4·23	258 905	1·25
Lidingö	199 827	7·40	84 422	0·43
Vaxholm	29 445	7·20	1 878	0·07
Norrtälje	39 174	9·15	5 876	0·15
Östhammar	9 857	6·35	1 706	0·18
Öregrund	7 344	8·50	598	0·09
Sigtuna	14 939	5·00	2 961	0·20
<i>Uppsala län.</i>				
Uppsala	486 224	5·75	165 457	0·35
Enköping	56 764	7·50	12 682	0·23
<i>Södermanlands län.</i>				
Nyköping	133 468	8·61	34 395	0·26
Katrineholm	92 467	7·60	26 689	0·29
Eskilstuna	440 895	8·00	180 640	0·41
Torshälla	13 492	8·00	2 083	0·16
Strängnäs	51 260	6·85	11 126	0·22
Mariefred	11 563	7·50	2 661	0·24
Trosa	5 996	10·00	366	0·07
<i>Östergötlands län.</i>				
Linköping	358 833	5·64	136 320	0·38
Norrköping	705 405	8·60	225 416	0·32
Söderköping	20 393	9·75	2 695	0·14
Motala	66 229	7·80	17 007	0·26
Vadstena	24 683	8·50	3 217	0·14
Skänninge	11 901	8·20	2 235	0·19
Mjölby	39 203	8·90	5 177	0·14
<i>Jönköpings län.</i>				
Jönköping	436 560	8·30	115 561	0·27
Huskvarna	92 942	8·00	21 052	0·23

1	2	3	4	5
Län och kommun	Antal skatte-kronor	Allm. komm.-skatt, utdeb. per skattekrona, kr.	Komm. progr.-skatt, debiterat belopp, kr.	Ökning av utdeb. per skattekrona vid den komm. progr.-skattens borttagande, kr.
Nässjö	88 334	7·80	19 749	0·23
Värnamo	43 257	6·75	14 855	0·35
Vetlanda	34 110	6·80	6 336	0·19
Eksjö	60 847	6·60	10 248	0·17
Tranås	51 420	8·90	8 625	0·17
Gränna	9 068	6·10	1 061	0·12
<i>Kronobergs län.</i>				
Växjö	102 009	8·60	22 525	0·23
Ljungby	34 055	7·60	5 911	0·18
<i>Kalmar län.</i>				
Kalmar	208 392	8·95	63 511	0·31
Nybro	34 320	7·00	15 300	0·45
Oskarshamn	64 343	12·90	8 680	0·14
Västervik	100 236	10·60	17 105	0·18
Vimmerby	23 958	7·50	3 859	0·17
Borgholm	16 376	9·80	3 788	0·24
<i>Gotlands län.</i>				
Visby	115 868	9·00	36 185	0·32
<i>Blekinge län.</i>				
Karlskrona	252 788	9·88	48 666	0·20
Ronneby	45 985	10·20	10 747	0·24
Karlshamn	102 424	6·00	40 322	0·40
Sölvesborg	36 656	8·90	9 742	0·27
<i>Kristianstads län.</i>				
Kristianstad	191 079	6·00	93 169	0·49
Simrishamn	29 812	5·37	8 519	0·29
Ängelholm	73 772	6·00	25 216	0·35
Hässleholm	33 715	10·00	9 383	0·28
<i>Malmöhus län.</i>				
Malmö	1 992 172	8·81	843 859	0·43
Lund	339 884	7·60	101 374	0·30
Landskrona	200 859	9·00	54 240	0·27
Hälsingborg	761 742	10·80	406 968	0·54
Höganäs	54 487	9·50	12 558	0·24
Eslöv	72 739	6·90	28 146	0·39
Ystad	114 976	8·40	27 104	0·24
Trälleborg	151 865	7·90	50 698	0·34
Skanör med Falsterbo	11 093	5·03	2 562	0·24

1	2	3	4	5
Län och kommun	Antal skatte-kronor	Allm. komm.-skatt, utdeb. per skattekrona, kr.	Komm. progr.-skatt, debiterat belopp, kr.	Ökning av utdeb. per skattekrona vid den komm. progr.-skattens borttagande, kr.
<i>Hallands län.</i>				
Halmstad	284 361	7·75	92 445	0·33
Laholm	19 520	5·50	3 749	0·20
Falkenberg	58 167	7·70	12 500	0·22
Varberg	100 366	8·25	39 184	0·39
Kungsbacka	30 082	3·95	7 992	0·27
<i>Göteborgs o. Bohus län.</i>				
Göteborg	3 898 008	8·67	1 930 658	0·50
Mölnadal	152 027	10·50	36 754	0·25
Kungälv	33 778	5·60	17 504	0·52
Marstrand	10 746	10·55	803	0·08
Lysekil	41 629	11·50	4 318	0·11
Uddevalla	139 858	9·58	26 568	0·19
Strömstad	26 923	10·30	3 829	0·15
<i>Älvsborgs län.</i>				
Vänernborg	89 046	12·00	19 561	0·22
Trollhättan	155 150	7·85	37 823	0·25
Alingsås	96 605	6·90	33 586	0·35
Borås	527 642	7·82	255 810	0·49
Ulricehamn	46 392	6·65	11 115	0·24
Åmål	55 279	8·50	4 680	0·09
<i>Skaraborgs län.</i>				
Mariestad	63 069	7·50	18 112	0·29
Lidköping	120 204	7·10	27 535	0·23
Skara	61 544	8·00	10 196	0·17
Skövde	104 909	7·80	22 921	0·22
Hjo	22 562	7·40	8 312	0·37
Tidaholm	34 715	10·00	5 354	0·16
Falköping	77 534	8·00	18 535	0·24
<i>Värmlands län.</i>				
Karlstad	270 520	8·90	63 203	0·24
Kristinehamn	116 962	9·40	27 060	0·24
Filipstad	36 065	9·00	5 247	0·15
Arvika	73 167	8·90	14 980	0·21
<i>Örebro län.</i>				
Örebro	531 903	8·39	172 811	0·33
Askersund	20 488	7·50	3 587	0·18
Nora	28 532	6·50	8 020	0·29
Lindesberg	29 825	6·35	4 240	0·15

1	2	3	4	5
Län och kommun	Antal skatte-kronor	Allm. komm.-skatt, utdeb. per skattekrone, kr.	Komm. progr.-skatt, debiterat belopp, kr.	Ökning av utdeb. per skattekrone vid den komm. progr.-skattens borttagande, kr.
<i>Västmanlands län.</i>				
Västerås	450 778	7·50	126 989	0·29
Sala	65 543	6·80	19 929	0·31
Köping	59 362	9·50	12 959	0·22
Arboga	43 219	9·50	11 530	0·27
<i>Kopparbergs län.</i>				
Falun	169 634	7·75	46 170	0·28
Säter	17 016	8·30	1 009	0·06
Hedemora	36 233	7·80	9 955	0·28
Avesta	65 841	8·40	24 712	0·38
Ludvika	71 220	9·30	15 493	0·22
<i>Gävleborgs län.</i>				
Gävle	414 452	10·88	142 595	0·35
Söderhamn	78 953	11·80	13 467	0·18
Hudiksvall	54 507	10·00	7 014	0·13
<i>Västernorrlands län.</i>				
Härnösand	128 202	9·90	32 918	0·26
Sundsvall	226 109	9·30	82 067	0·37
Sollefteå	36 169	9·20	9 142	0·26
Örnsköldsvik	64 130	7·40	20 849	0·33
<i>Jämtlands län.</i>				
Östersund	159 781	9·80	33 139	0·21
<i>Västerbottens län.</i>				
Umeå	129 838	6·00	31 899	0·25
Skellefteå	158 823	6·10	54 464	0·35
<i>Norrbottens län.</i>				
Luleå	126 447	12·60	32 991	0·27
Piteå	25 192	10·60	4 550	0·19
Boden	63 970	11·50	8 045	0·13
Haparanda	15 829	20·00	2 008	0·14

1	2	3	4	5
Län och kommun	Antal skatte-kronor	Allm. komm.-skatt, utdeb. per skattekrone, kr.	Komm. progr.-skatt, debiterat belopp, kr.	Ökning av utdeb. per skattekrone vid den komm. progr.-skattens borttagande, kr.
Landsbygd.				
<i>Stockholms län.</i>				
Forsmark	2 354	12:15	1 256	0:54
Husby-Ärlinghundra	5 870	8:00	4 548	0:78
Östra Ryd	7 464	5:50	5 754	0:78
Stocksunds köping	71 582	5:00	40 292	0:57
Ed	13 324	6:00	16 039	1:21
Lovö	25 244	2:91	24 486	0:97
Skå	6 034	6:00	12 012	2:00
Ekerö	17 432	5:20	34 180	1:97
Saltsjöbadens köping	75 654	4:25	47 746	0:64
Grödinge	10 871	7:25	7 948	0:74
Vårdinge	9 675	8:00	8 745	0:91
Västerhaninge	26 642	5:00	44 254	1:67
Dalarö	8 327	5:30	9 226	1:11
Ösmo	13 703	7:00	11 878	0:87
<i>Uppsala län.</i>				
Bro och Lossa	9 114	6:80	5 266	0:58
Stockholms-Näs	6 778	7:00	4 385	0:65
Hätuna	4 487	6:00	4 141	0:93
Enköpings-Näs	2 003	8:15	1 290	0:65
Kulla	993	6:25	69	0:70
Österlövsta	13 264	5:50	23 406	1:77
<i>Södermanlands län.</i>				
Stigtomta	6 984	10:85	3 803	0:55
Bärbo	2 252	5:00	1 523	0:68
S:t Nikolai	52 249	5:80	29 907	0:58
Svärta	3 591	10:83	2 380	0:67
Helgona	4 534	6:29	2 343	0:52
Ripsa	2 335	8:00	1 517	0:65
Ludgo	4 034	6:50	4 316	1:07
Spelvik	630	8:31	40	0:64
Bogsta	1 803	9:10	1 712	0:95
Mörkö	4 788	8:95	2 522	0:53
Frustuna	17 009	6:80	8 631	0:51
Kattnäs	1 453	5:60	1 632	1:13
Kärnbo	4 013	5:17	2 310	0:58
Åker	11 147	7:50	908	0:82
Hyltinge	10 136	6:50	10 461	1:04
Årdala	2 899	11:50	2 746	0:95
Forssa	2 918	6:50	4 243	1:46
Mellösa	25 726	4:50	28 093	1:10
Husby-Rekarne	15 182	5:50	15 519	1:03

1	2	3	4	5
Län och kommun	Antal skatte-kronor	Allm. komm.-skatt, utdeb. per skattekrona, kr.	Komm. progr.-skatt, debiterat belopp, kr.	Ökning av utdeb. per skattekrona vid den komm. progr.-skattens borttagande, kr.
Vadsbro	3 452	8·80	3 311	0·96
Östra Vingåker	9 747	8·15	7 030	0·73
<i>Östergötlands län.</i>				
Kimstad	10 146	7·30	6 045	0·60
Dagsberg	8 502	4·65	6 842	0·81
Östra Stenby	3 417	7·75	2 281	0·67
S:t Anna	4 630	7·50	2 879	0·63
Grebo	2 508	9·00	1 462	0·59
Vist	9 692	5·00	15 896	1·65
Västra Harg	3 692	9·00	3 127	0·85
Vårdnäs	6 392	7·00	3 227	0·51
Kättlestad	4 172	7·00	3 574	0·86
<i>Jönköpings län.</i>				
Askebyd	2 438	6·90	1 351	0·56
Järstorp	2 712	6·75	1 671	0·62
Öreryd	925	5·60	862	0·94
Forsleda	2 798	5·90	1 412	0·51
Lannaskede	8 092	4·00	12 128	1·50
<i>Kronobergs län.</i>				
Hemmesjö	3 449	6·20	2 473	0·72
Stenbrohult	13 518	6·00	9 136	0·68
<i>Kalmar län.</i>				
Törnfall	4 706	6·00	3 395	0·73
Lönneberga	15 725	4·60	14 381	0·92
Köping	3 631	5·30	5 935	1·64
Södra Möckleby	10 496	4·80	8 002	0·77
Ås	1 454	9·50	909	0·63
<i>Blekinge län.</i>				
Nättnaby	9 954	9·50	5 154	0·52
Förkirla	2 422	9·60	2 942	1·22
Hjortsberga	3 362	9·00	2 469	0·74
Edeslåd	2 648	7·80	1 551	0·59
<i>Kristianstads län.</i>				
Tostarp	2 665	5·00	3 403	1·28
Ravlanda	2 128	6·25	2 125	1·00
Skepparslöv	4 492	6·00	3 655	0·82
Nosaby	11 327	6·50	8 360	0·74
Troll-Ljungby	4 105	8·30	3 578	0·88
Fjällestad	5 235	7·80	3 491	0·67
Gryt	1 400	7·50	2 662	1·91

1	2	3	4	5
Län och kommun	Antal skatte-kronor	Allm. komm.-skatt, utdeb. per skattekröna, kr.	Komm. progr.-skatt, debiterat belopp, kr.	Ökning av utdeb. per skattekröna vid den komm. progr.-skattens borttagande, kr.
Osby köping	16 298	7·00	10 071	0·62
Norra Åkarp	11 969	8·50	6 198	0·52
Östra Ljungby	6 508	6·40	3 461	0·54
Strövelstorp	13 248	4·35	14 500	1·10
<i>Malmöhus län.</i>				
Allerum	15 609	4·30	10 722	0·69
Mörarp	7 726	3·81	4 325	0·56
Risekatslösa	1 913	7·40	3 147	1·65
Kvistofta	8 050	6·00	4 305	0·54
Säby	5 277	3·03	3 641	0·69
Torrlösa	8 902	4·00	6 820	0·77
Kävlinge	31 895	3·50	24 261	0·77
Hofterup	1 216	5·60	771	0·64
Barsebäck	4 493	6·00	2 743	0·62
Fjälje	8 780	4·30	5 577	0·64
Igelösa och Odarslöv	4 323	5·02	4 974	1·16
Gödelöv	2 032	5·50	3 726	1·84
Genarp	7 127	6·50	6 716	0·95
Skabersjö	4 464	5·45	4 513	1·02
Bara	3 530	7·87	3 220	0·92
Flackarp	2 239	3·40	1 617	0·73
Lilla Slågarp	3 881	6·40	388	1·00
Gärdslov	4 755	4·92	7 314	1·54
Böringe	7 493	7·20	5 239	0·70
Balkåkra	4 189	4·50	2 764	0·66
Snårestad	2 549	5·80	2 104	0·83
Bjäresjö	6 901	4·20	7 410	1·08
Borrie	545	7·40	531	0·98
Högestad	1 893	5·82	3 669	1·94
Baldringe	1 881	6·87	1 861	0·99
<i>Hallands län.</i>				
Övraby	3 152	3·60	3 782	1·20
Vapnö	3 140	6·00	2 308	0·74
Dagsås	1 427	5·50	2 509	1·76
Fjärås	11 251	6·20	12 035	1·07
Onsala	11 789	4·00	14 557	1·24
<i>Göteborgs o. Bohus län.</i>				
Askim	31 304	3·30	34 621	1·11
Lycke	2 607	5·94	2 203	0·85
Ljung	11 743	6·50	9 367	0·80
<i>Älvsborgs län.</i>				
Steneby	24 644	6·00	12 937	0·53
Fors	13 348	5·21	6 920	0·52

1 Län och kommun	2 Antal skatte- kronor	3 Allm. komm.-skatt, utdeb. per skattekrona, kr.	4 Komm. progr.-skatt, debiterat belopp, kr.	5 Ökning av utdeb. per skattekrona vid den komm. progr.-skattens borttagande, kr.
Kilanda	1 726	4·90	1 969	1·15
Nödinge	40 059	4·00	27 091	0·68
Lerum	43 680	4·00	30 383	0·70
Skallsjö	22 589	2·60	15 979	0·71
Gingri	3 693	2·15	6 000	1·63
Kinna	41 797	4·35	21 141	0·51
Fritsla	20 143	4·00	14 656	0·73
Revesjö	2 065	6·00	3 320	1·61
Tranemo	12 367	4·20	7 216	0·59
Finnekumla	1 737	4·00	2 465	1·42
Södra Säm	2 568	5·00	1 336	0·53
Brunn	3 974	4·00	3 073	0·78
<i>Skaraborgs län.</i>				
Ova	2 060	3·80	1 957	0·96
Medelplana	5 964	3·90	8 088	1·36
Istrum	4 241	4·09	7 605	1·80
Vinköl	2 301	5·60	1 471	0·64
Fyrunga	1 958	6·00	3 156	1·62
Grolanda	1 613	10·00	927	0·58
Hömb	2 179	3·15	1 686	0·78
Nykyrka	7 225	2·80	5 093	0·71
Ljunghem	1 154	4·40	1 125	0·98
Våmb	10 880	3·53	6 681	0·62
Ryd	886	5·20	569	0·65
<i>Värmlands län.</i>				
Färnebo	13 693	6·40	11 349	0·83
Blomskog	3 827	13·25	2 912	0·77
<i>Örebro län.</i>				
Rinkaby	2 415	7·30	1 222	0·51
Asker	14 581	6·40	9 224	0·64
Bo	7 048	5·50	5 451	0·78
Hammar	22 506	6·00	17 916	0·80
<i>Västmanlands län.</i>				
Tillberga	2 440	8·20	1 445	0·60
Ängsö	841	14·00	460	0·55
<i>Västernorrlands län.</i>				
Hemsö	11 896	3·57	14 122	1·19
<i>Västerbottens län.</i>				
Nordmaling	44 950	7·65	51 047	1·14

Tabell I, utvisande för vissa taxerade belopp och vid olika familjeförhållanden bestämmelser, dels statsskatt enligt kommitténs förslag² med botten-

a) Ensamstående

Taxerat belopp, kr.	S k a t t i						
	Ortsgrupp I			Ortsgrupp II			Orts-
	Gällande	Alternativ I	Förslag	Gällande	Alternativ I	Förslag	Gällande
700	0·51	2·47	1·48	—	1·48	—	—
800	3·06	4·95	3·96	1·02	3·96	1·98	—
900	5·61	7·42	6·43	3·57	6·43	4·45	1·53
1 000	8·16	9·90	8·91	6·12	8·91	6·93	4·08
1 200	13·26	14·85	14·85	11·22	13·86	12·87	9·18
1 400	19·38	24·75	23·76	16·32	21·78	19·80	14·28
1 600	29·58	34·65	34·65	23·46	31·68	30·19	19·38
1 800	39·78	44·55	44·55	33·66	41·58	41·08	27·54
2 000	49·98	54·45	54·45	43·86	51·48	51·48	37·74
2 200	60·18	64·35	64·35	54·06	61·38	61·38	47·94
2 400	70·38	74·25	74·25	64·26	71·28	71·28	58·14
2 600	80·58	84·15	84·15	74·46	81·18	81·18	68·34
2 800	90·78	94·05	94·05	84·66	91·08	91·08	78·54
3 000	100·98	103·95	103·95	94·86	100·98	100·98	88·74
4 000	151·98	154·55	154·55	145·86	150·92	150·92	139·74
5 000	203·65	215·05	215·05	203·53	211·42	211·42	195·74
6 000	268·98	275·55	281·60	262·86	271·92	277·36	255·07
8 000	397·45	408·65	430·10	390·13	404·36	425·09	381·14
10 000	545·91	573·65	619·40	537·39	568·16	612·99	527·21
12 000	747·71	778·65	856·70	734·28	771·96	848·89	720·85
15 000	1 111·51	1 113·15	1 213·50	1 096·88	1 106·46	1 213·50	1 082·25
20 000	1 801·51	1 834·65	1 971·00	1 785·21	1 825·56	1 971·00	1 767·25
25 000	2 615·63	2 592·15	2 728·50	2 596·10	2 583·06	2 728·50	2 574·90
30 000	3 457·30	3 513·65	3 686·00	3 437·77	3 502·16	3 686·00	3 416·57
40 000	5 297·10	5 428·65	5 601·00	5 273·03	5 417·16	5 601·00	5 250·63
50 000	7 399·76	7 707·65	7 916·00	7 373·65	7 693·76	7 916·00	7 349·21
100 000	19 802·22	20 846·65	21 091·00	19 771·21	20 830·36	21 091·00	19 740·19
200 000	50 524·01	51 960·65	52 241·00	50 486·05	51 941·96	52 241·00	50 448·09
500 000	155 013·65	157 374·65	157 691·00	154 969·57	157 353·56	157 691·00	154 927·16

¹ Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, 170 % av grundbeloppet, extra inkomst- och för- i kapitel V omförmälda alternativ I.

Bilaga E.

dels statsskatter¹ jämte kommunal progressivskatt enligt för år 1937 gällande skatt vid 110 % av grundbeloppet. Förmögenhet antages icke finnas.

skattskyldiga.

k r o n o r

grupp III		Ortsgrupp IV			Ortsgrupp V		
Alternativ I	Förslag	Gällande	Alternativ I	Förslag	Gällande	Alternativ I	Förslag
0·49	—	—	—	—	—	—	—
2·97	—	—	1·98	—	—	0·99	—
5·44	2·47	—	4·45	0·49	—	3·46	—
7·92	4·95	2·04	6·93	2·97	—	5·94	0·99
12·87	10·39	7·14	11·88	7·92	5·10	10·89	5·94
18·81	16·83	12·24	16·83	14·35	10·20	15·84	11·38
28·71	25·74	17·34	25·74	21·78	15·30	22·77	18·31
38·61	36·63	22·44	35·64	32·17	20·40	32·67	27·72
48·51	47·52	31·62	45·54	43·06	25·50	42·57	38·61
58·41	58·41	41·82	55·44	53·95	35·70	52·47	49·50
68·31	68·31	52·02	65·34	64·84	45·90	62·37	60·39
78·21	78·21	62·22	75·24	75·24	56·10	72·27	71·28
88·11	88·11	72·42	85·14	85·14	66·30	82·17	82·17
98·01	98·01	82·62	95·04	95·04	76·50	92·07	92·07
147·51	147·51	133·62	144·54	144·54	127·50	141·57	141·57
207·79	207·79	189·62	204·16	204·16	181·83	200·53	200·53
268·29	273·13	248·95	264·66	268·89	241·17	261·03	264·66
400·07	420·09	373·82	395·78	415·08	364·83	391·49	410·08
562·67	606·59	518·69	557·18	600·18	508·50	551·69	593·78
765·27	841·09	707·43	758·58	833·28	694·00	751·89	825·48
1 099·77	1 213·50	1 067·63	1 093·08	1 213·50	1 053·00	1 086·39	1 209·04
1 816·47	1 971·00	1 750·96	1 807·33	1 971·00	1 734·67	1 798·29	1 971·00
2 573·97	2 728·50	2 555·37	2 564·88	2 728·50	2 535·83	2 555·79	2 728·50
3 490·67	3 686·00	3 397·03	3 479·18	3 686·00	3 377·50	3 467·69	3 686·00
5 405·67	5 601·00	5 226·57	5 394·18	5 601·00	5 204·17	5 382·69	5 601·00
7 679·87	7 916·00	7 323·11	7 665·98	7 916·00	7 298·67	7 652·09	7 916·00
20 814·07	21 091·00	19 709·18	20 797·78	21 091·00	19 679·83	20 781·49	21 091·00
51 923·27	52 241·00	50 410·13	51 904·58	52 241·00	50 372·17	51 885·89	52 241·00
157 332·47	157 691·00	154 883·08	157 311·38	157 691·00	154 840·67	157 290·29	157 691·00

mögenhetsskatt samt utjämningsskatt. — ² För ensamstående skattskyldiga jämväl enligt det

b) Tabell I (forts.). Makar utan barn.

Taxe- rat belopp, kr.	S k a t t i k r o n o r												
	Ortsgrupp I		Ortsgrupp II		Ortsgrupp III		Ortsgrupp IV		Ortsgrupp V		Förslag	Förslag	
	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag			
700	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
800	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
900	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 200	5.10	—	3.06	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 400	10.20	4.95	8.16	2.97	5.10	0.99	3.06	3.06	5.10	—	—	—	—
1 600	15.30	9.90	13.26	7.92	10.20	5.94	8.16	8.16	10.20	3.96	3.96	5.10	1.98
1 800	20.40	14.85	18.36	12.87	15.30	10.89	13.26	13.26	15.30	8.91	8.91	10.20	6.93
2 000	25.50	19.80	23.46	17.82	20.40	15.84	18.36	18.36	20.40	13.86	13.86	15.30	11.88
2 200	35.70	24.75	29.58	22.77	25.50	20.79	23.46	23.46	25.50	18.81	18.81	20.40	16.83
2 400	45.90	29.70	39.78	27.72	30.60	25.74	28.56	28.56	25.50	23.76	23.76	25.50	21.78
2 600	56.10	39.60	49.98	33.66	40.80	30.69	34.68	34.68	30.60	28.71	28.71	30.60	26.73
2 800	66.30	49.50	60.18	43.56	51.00	37.62	44.88	44.88	35.70	33.66	33.66	35.70	31.68
3 000	76.50	59.40	70.38	53.46	61.20	47.52	55.08	55.08	45.90	41.58	41.58	45.90	36.63
4 000	127.50	108.90	121.38	102.96	112.20	97.02	106.08	106.08	96.90	91.08	91.08	96.90	85.14
5 000	181.83	160.60	174.05	153.34	164.87	146.52	157.08	157.08	147.90	140.58	140.58	147.90	134.64
6 000	241.17	221.10	233.88	213.84	224.90	206.58	216.41	216.41	205.57	199.32	199.32	205.57	192.06
8 000	364.83	344.30	355.85	335.72	344.87	327.58	335.88	335.88	324.23	320.32	320.32	324.23	313.06
10 000	508.50	491.30	498.31	480.32	485.53	470.14	475.35	475.35	461.90	461.56	461.56	461.90	452.98
12 000	694.00	678.30	678.91	664.92	659.60	652.34	644.51	644.51	627.90	641.36	641.36	627.90	630.38
15 000	1 053.00	1 012.80	1 036.71	999.42	1 015.60	986.04	999.31	999.31	978.20	972.66	972.66	978.20	959.28
20 000	1 734.67	1 698.30	1 716.71	1 680.12	1 692.37	1 661.94	1 674.31	1 674.31	1 649.87	1 643.76	1 643.76	1 649.87	1 625.58
25 000	2 535.33	2 455.80	2 514.63	2 437.62	2 483.33	2 419.44	2 464.13	2 464.13	2 454.83	2 401.26	2 401.26	2 454.83	2 383.08
30 000	3 377.50	3 341.30	3 356.30	3 318.32	3 327.00	3 295.34	3 305.80	3 305.80	3 276.50	3 272.36	3 272.36	3 276.50	3 249.38
40 000	5 204.17	5 256.30	5 180.10	5 233.32	5 145.67	5 210.34	5 121.60	5 121.60	5 087.17	5 187.36	5 187.36	5 087.17	5 164.38
50 000	7 298.67	7 439.30	7 272.56	7 471.52	7 235.07	7 443.74	7 208.96	7 208.96	7 171.47	7 415.96	7 415.96	7 171.47	7 388.18
100 000	19 679.83	20 602.30	19 648.82	20 569.72	19 603.13	20 537.14	19 573.12	19 573.12	19 526.43	20 504.56	20 504.56	19 526.43	20 471.98
200 000	50 372.17	51 680.30	50 334.21	51 642.92	50 277.37	51 605.54	50 239.31	50 239.31	50 182.37	51 568.16	51 568.16	50 182.37	51 530.78
500 000	154 840.67	157 058.30	154 798.25	157 016.12	154 733.80	156 973.94	154 689.72	154 689.72	154 625.27	156 931.76	156 931.76	154 625.27	156 889.58

Taxe- rat belopp, kr.	S k a t t i k r o n o r									
	Ortsgrupp I		Ortsgrupp II		Ortsgrupp III		Ortsgrupp IV		Ortsgrupp V	
	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag
700	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
800	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
900	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 200	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 400	2·04	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 600	7·14	5·10	—	—	1·02	—	—	—	—	—
1 800	12·24	10·20	0·49	—	6·12	—	4·08	—	—	—
2 000	17·34	15·30	5·44	—	11·22	2·47	9·18	—	5·10	—
2 200	22·44	20·40	10·39	—	16·32	7·42	14·28	4·45	10·20	1·48
2 400	27·54	25·50	15·34	—	21·42	12·37	19·38	9·40	15·30	6·43
2 600	32·64	30·60	20·29	—	26·52	17·32	24·48	14·35	20·40	11·38
2 800	41·82	35·70	25·24	—	31·62	22·27	29·58	19·30	25·50	16·33
3 000	52·02	45·90	30·19	—	36·72	27·22	34·68	24·25	30·60	21·38
4 000	103·02	96·90	65·83	—	84·66	56·92	78·54	49·00	66·30	46·03
5 000	154·02	147·90	115·33	—	135·66	106·42	129·54	97·51	117·30	88·60
6 000	213·35	205·57	168·46	—	191·66	157·57	183·87	147·01	169·97	138·10
8 000	332·22	324·23	289·46	—	310·33	278·57	302·54	267·68	288·63	256·79
10 000	471·09	461·90	425·09	—	445·59	412·22	436·61	399·35	420·30	386·48
12 000	638·63	627·90	594·69	—	605·86	578·22	595·67	561·75	575·30	545·28
15 000	932·83	978·20	915·79	—	947·28	895·72	932·65	875·65	908·40	855·58
20 000	1 666·16	1 649·87	1 566·49	—	1 615·61	1 539·22	1 597·65	1 511·95	1 565·07	1 484·68
25 000	2 454·37	2 434·83	2 323·99	—	2 394·10	2 296·72	2 372·90	2 269·45	2 333·83	2 242·18
30 000	3 296·03	3 276·50	3 174·69	—	3 235·77	3 140·22	3 214·57	3 105·75	3 175·50	3 071·28
40 000	5 109·57	5 087·17	5 089·69	—	5 039·03	5 055·22	5 016·63	5 020·75	4 970·17	4 986·28
50 000	7 195·91	7 171·47	7 297·89	—	7 119·25	7 256·22	7 094·81	7 214·55	7 044·27	7 172·88
100 000	19 555·78	19 526·43	20 366·09	—	19 464·41	20 317·22	19 433·39	20 268·35	19 373·03	20 219·48
200 000	50 230·33	50 182·37	51 409·29	—	50 106·45	51 353·22	50 068·49	51 297·15	49 992·57	51 241·08
500 000	154 667·68	154 625·27	156 752·49	—	154 538·77	156 689·22	154 496·36	156 625·95	154 409·87	156 562·68

d) Tabell I (forts.). Makar med 2 barn.

Taxe- rat belopp, kr.	S k a t t i k r o n o r									
	Ortsgrupp I		Ortsgrupp II		Ortsgrupp III		Ortsgrupp IV		Ortsgrupp V	
	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag
700	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
800	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
900	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 200	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 400	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 600	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 800	4·08	—	2·04	—	—	—	—	—	—	—
2 000	9·18	—	7·14	—	2·04	—	—	—	—	—
2 200	14·28	1·98	12·24	—	7·14	—	5·10	—	5·10	—
2 400	19·38	6·93	17·34	2·97	12·24	—	10·20	—	10·20	—
2 600	24·48	11·88	22·44	7·92	17·34	3·96	15·30	—	15·30	—
2 800	29·58	16·83	27·54	12·87	22·44	8·91	20·40	4·95	15·30	0·99
3 000	34·68	21·78	32·64	17·82	27·54	13·86	25·50	9·90	20·40	5·94
4 000	78·54	46·53	72·42	42·57	57·12	38·61	51·00	34·65	45·90	30·69
5 000	129·54	90·09	123·42	78·21	108·12	66·33	102·00	59·40	86·70	55·44
6 000	183·37	139·59	177·75	127·71	159·12	115·83	153·00	103·95	137·70	92·07
8 000	302·54	258·61	296·42	244·09	277·79	229·57	271·67	215·05	253·03	200·53
10 000	436·61	388·63	429·29	371·47	407·65	354·31	400·33	337·15	378·70	321·53
12 000	595·67	548·03	585·49	526·07	559·19	504·11	549·00	482·15	524·37	462·99
15 000	932·65	858·93	918·03	832·17	880·63	805·41	866·00	778·65	881·60	751·89
20 000	1 597·65	1 489·23	1 581·36	1 452·87	1 538·96	1 416·51	1 522·67	1 380·15	1 480·27	1 343·79
25 000	3 272·90	2 246·73	2 353·37	2 210·37	2 302·37	2 174·01	2 283·33	2 137·65	2 232·83	2 101·39
30 000	3 214·57	3 077·03	3 195·03	3 031·07	3 144·53	2 985·11	3 125·00	2 939·15	3 074·50	2 893·19
40 000	5 016·63	4 992·03	4 992·57	4 946·07	4 934·07	4 900·11	4 911·67	4 854·15	4 853·17	4 808·19
50 000	7 094·81	7 179·83	7 068·71	7 124·27	7 005·11	7 068·71	6 980·67	7 013·15	6 917·07	6 957·59
100 000	19 433·39	20 227·63	19 402·38	20 162·47	19 325·68	20 097·31	19 296·33	20 032·15	19 219·63	19 966·99
200 000	50 068·49	51 250·43	50 030·53	51 175·67	49 935·63	51 100·91	49 897·67	51 026·15	49 802·77	50 951·39
500 000	154 496·36	156 573·23	154 452·28	156 488·87	154 345·41	156 404·51	154 303·00	156 320·15	154 194·47	156 235·79

f) Tabell I (forts.). Makar med 4 barn.

Taxe- rat belopp, kr.	S k a t t i k r o n o r												
	Ortsgrupp I		Ortsgrupp II		Ortsgrupp III		Ortsgrupp IV		Ortsgrupp V		Förslag	Förslag	
	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag			
700	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
800	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
900	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 200	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 400	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 600	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 800	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2 000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2 200	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2 400	3·06	—	1·02	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2 600	8·16	—	6·12	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2 800	13·26	—	11·22	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
3 000	18·36	—	16·32	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
4 000	43·86	—	41·82	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
5 000	80·58	—	74·46	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
6 000	131·58	—	125·46	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
8 000	245·25	—	239·13	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
10 000	369·71	—	362·39	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
12 000	514·18	—	505·66	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
15 000	816·51	—	803·08	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
20 000	1 462·31	—	1 446·01	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
25 000	2 211·63	—	2 192·10	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
30 000	3 063·30	—	3 033·77	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
40 000	4 829·10	—	4 805·03	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
50 000	6 890·96	—	6 864·85	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
100 000	19 188·62	—	19 157·61	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
200 000	49 764·31	—	49 726·85	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
500 000	154 152·05	—	154 107·97	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
		11·88	11·88	4·95	4·95	4·08	4·08	9·18	9·18	2·04	2·04	25·50	25·50
		36·63	36·63	29·70	29·70	60·18	60·18	34·68	34·68	58·14	58·14	51·00	51·00
		61·38	61·38	54·45	54·45	104·04	104·04	214·37	214·37	97·92	97·92	76·50	76·50
		154·64	154·64	113·85	113·85	333·44	333·44	755·25	755·25	206·59	206·59	181·83	181·83
		252·56	252·56	227·15	227·15	505·66	505·66	1 385·65	1 385·65	325·25	325·25	300·50	300·50
		381·48	381·48	351·45	351·45	803·08	803·08	2 120·40	2 120·40	463·12	463·12	454·17	454·17
		630·38	630·38	591·95	591·95	1 446·01	1 446·01	553·52	553·52	741·83	741·83	694·00	694·00
		1 182·28	1 182·28	1 135·45	1 135·45	1 446·01	1 446·01	1 088·62	1 088·62	1 369·36	1 369·36	1 310·67	1 310·67
		1 928·58	1 928·58	1 864·95	1 864·95	2 192·10	2 192·10	1 801·32	1 801·32	2 100·87	2 100·87	2 030·83	2 030·83
		2 686·08	2 686·08	2 622·45	2 622·45	3 033·77	3 033·77	2 568·82	2 568·82	2 942·53	2 942·53	2 872·50	2 872·50
		4 589·88	4 589·88	4 509·45	4 509·45	4 805·03	4 805·03	4 429·02	4 429·02	4 700·07	4 700·07	4 619·17	4 619·17
		6 693·68	6 693·68	6 596·45	6 596·45	6 864·85	6 864·85	6 499·22	6 499·22	6 750·71	6 750·71	6 682·67	6 682·67
		19 637·48	19 637·48	19 543·45	19 543·45	19 157·61	19 157·61	19 429·42	19 429·42	19 018·88	19 018·88	18 912·83	18 912·83
		50 596·28	50 596·28	50 465·45	50 465·45	49 726·85	49 726·85	50 334·62	50 334·62	49 556·03	49 556·03	49 423·17	49 423·17
		155 835·08	155 835·08	155 687·45	155 687·45	154 107·97	154 107·97	153 957·03	153 957·03	153 914·61	153 914·61	153 763·67	153 763·67

g) Tabell I (forts.). Makar med 6 barn.

Taxe- rat belopp, kr.	S k a t t i k r o n o r									
	Ortsgrupp I		Ortsgrupp II		Ortsgrupp III		Ortsgrupp IV		Ortsgrupp V	
	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag	Gällande	Förslag
700	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
800	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
900	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 200	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 400	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 600	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 800	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2 000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2 200	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2 400	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2 600	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2 800	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
3 000	2·04	—	—	—	—	—	—	—	—	—
4 000	27·54	—	25·50	—	16·32	—	14·28	—	5·10	—
5 000	53·04	1·98	51·00	—	41·82	—	39·78	—	30·60	—
6 000	82·62	26·73	76·50	16·83	67·32	6·93	65·28	—	56·10	—
8 000	189·62	76·23	181·83	66·33	150·96	56·43	144·84	46·53	117·30	36·63
10 000	308·29	129·69	300·50	115·83	267·96	105·93	261·84	96·03	229·30	86·13
12 000	443·15	246·51	434·17	210·21	396·23	173·91	388·91	145·53	350·97	135·63
15 000	707·43	445·83	694·00	402·93	632·16	360·03	622·07	319·11	575·30	282·81
20 000	1 326·96	948·13	1 310·67	881·23	1 234·01	814·33	1 219·39	747·43	1 152·73	680·53
25 000	2 050·37	1 610·43	2 030·83	1 519·53	1 940·98	1 428·63	1 922·72	1 337·73	1 847·73	1 246·83
30 000	2 892·03	2 367·93	2 872·50	2 277·03	2 781·27	2 186·13	2 760·07	2 095·23	2 670·50	2 004·33
40 000	4 641·57	4 187·73	4 619·17	4 073·23	4 514·30	3 957·93	4 491·80	3 843·03	4 396·83	3 728·13
50 000	6 687·11	6 207·53	6 662·67	6 068·63	6 546·85	5 929·73	6 522·41	5 790·83	6 408·27	5 651·93
100 000	18 942·18	19 087·33	18 912·83	18 924·43	18 774·11	18 761·53	18 743·09	18 598·63	18 606·03	18 435·73
200 000	49 461·13	49 942·13	49 423·17	49 755·23	49 252·35	49 568·33	49 214·39	49 381·43	49 043·57	49 194·53
500 000	153 806·08	155 096·93	153 763·67	154 886·03	153 570·31	154 675·13	153 526·23	154 464·23	153 332·87	154 253·33

Tabell II, utvisande för vissa taxerade belopp och vid olika familjeförhållanden statsskatt enligt kommitténs förslag med bottensskatt vid 110 % av grundbeloppet.

Ortsgrupp I.

Taxerat belopp, kr.	Statsskatt enligt kommitténs förslag med bottensskatt vid 110 %						
	Ensamstående	Makar utan barn	Makar med 1 barn	Makar med 2 barn	Makar med 3 barn	Makar med 4 barn	Makar med 6 barn
<i>i kronor</i>							
1 000	8·91	—	—	—	—	—	—
2 000	54·45	19·80	8·41	—	—	—	—
3 000	103·95	59·40	33·16	21·78	4·45	—	—
4 000	154·55	108·90	74·74	46·53	29·20	11·88	—
5 000	215·05	160·60	124·24	90·09	53·95	36·63	1·98
6 000	281·60	221·10	179·35	139·59	87·61	61·38	26·73
8 000	430·10	344·30	300·35	258·61	195·08	134·64	76·23
10 000	619·40	491·30	437·96	388·63	316·08	252·56	129·69
12 000	756·70	678·30	611·16	548·03	456·55	381·48	246·51
15 000	1 213·50	1 012·80	935·86	858·93	741·85	630·38	445·83
20 000	1 971·00	1 698·30	1 593·76	1 489·23	1 330·15	1 182·28	948·13
25 000	2 728·50	2 455·80	2 351·26	2 246·73	2 087·65	1 928·58	1 610·43
30 000	3 686·00	3 341·30	3 209·16	3 077·03	2 875·95	2 686·08	2 367·93
40 000	5 601·00	5 256·30	5 124·16	4 992·03	4 790·95	4 589·88	4 187·73
50 000	7 916·00	7 499·30	7 339·56	7 179·83	6 936·75	6 693·68	6 207·53
100 000	21 091·00	20 602·30	20 414·96	20 227·63	19 942·55	19 657·48	19 087·33
200 000	52 241·00	51 680·30	51 465·36	51 250·43	50 923·35	50 596·28	49 942·13
500 000	157 691·00	157 058·30	156 815·76	156 573·23	156 204·15	155 835·08	155 096·93
<i>i procent av taxerat belopp</i>							
1 000	0·89	—	—	—	—	—	—
2 000	2·72	0·99	0·42	—	—	—	—
3 000	3·46	1·98	1·11	0·73	0·15	—	—
4 000	3·86	2·72	1·87	1·16	0·73	0·30	—
5 000	4·30	3·21	2·48	1·80	1·08	0·73	0·04
6 000	4·69	3·69	2·99	2·33	1·46	1·02	0·45
8 000	5·38	4·30	3·75	3·23	2·44	1·68	0·95
10 000	6·19	4·91	4·38	3·89	3·16	2·53	1·30
12 000	6·31	5·65	5·09	4·57	3·80	3·18	2·05
15 000	8·09	6·75	6·24	5·73	4·95	4·20	2·97
20 000	9·86	8·49	7·97	7·45	6·65	5·91	4·74
25 000	10·91	9·82	9·41	8·99	8·35	7·71	6·44
30 000	12·29	11·14	10·70	10·26	9·59	8·95	7·89
40 000	14·00	13·14	12·81	12·48	11·98	11·47	10·47
50 000	15·83	15·00	14·68	14·36	13·87	13·39	12·42
100 000	21·09	20·60	20·41	20·23	19·94	19·66	19·09
200 000	26·12	25·84	25·73	25·63	25·46	25·30	24·97
500 000	31·54	31·41	31·36	31·31	31·24	31·17	31·02

Tabell II (forts.). Ortsgrupp II.

Taxerat belopp, kr.	Statsskatt enligt kommitténs förslag med botten­skatt vid 110 %						
	Ensamtstående	Makar utan barn	Makar med 1 barn	Makar med 2 barn	Makar med 3 barn	Makar med 4 barn	Makar med 6 barn
<i>i kronor</i>							
1 000	6·93	—	—	—	—	—	—
2 000	51·48	17·82	5·44	—	—	—	—
3 000	100·98	53·46	30·19	17·82	—	—	—
4 000	150·92	102·96	65·83	42·57	23·76	4·95	—
5 000	211·42	153·34	115·33	78·21	48·51	29·70	—
6 000	277·36	213·84	168·46	127·71	73·26	54·45	16·83
8 000	425·09	335·72	289·46	244·09	175·12	113·85	66·33
10 000	612·99	480·32	425·09	371·47	296·12	227·15	115·83
12 000	848·89	664·92	594·69	526·07	432·96	351·45	210·21
15 000	1 213·50	999·42	915·79	832·17	705·06	591·95	402·93
20 000	1 971·00	1 680·12	1 566·49	1 452·87	1 280·16	1 135·45	881·23
25 000	2 728·50	2 437·62	2 323·99	2 210·37	2 037·66	1 864·95	1 519·53
30 000	3 686·00	3 318·32	3 174·69	3 031·07	2 812·76	2 622·45	2 277·03
40 000	5 601·00	5 233·32	5 089·69	4 946·07	4 727·76	4 509·45	4 073·23
50 000	7 916·00	7 471·52	7 297·89	7 124·27	6 860·36	6 596·45	6 068·63
100 000	21 091·00	20 569·72	20 366·09	20 162·47	19 852·96	19 543·45	18 924·43
200 000	52 241·00	51 642·92	51 409·29	51 175·67	50 820·56	50 465·45	49 755·23
500 000	157 691·00	157 016·12	156 752·49	156 488·87	156 088·16	155 687·45	154 886·03
<i>i procent av taxerat belopp</i>							
1 000	0·69	—	—	—	—	—	—
2 000	2·57	0·89	0·27	—	—	—	—
3 000	3·37	1·78	1·00	0·59	—	—	—
4 000	3·77	2·53	1·64	1·06	0·59	0·12	—
5 000	4·23	3·07	2·31	1·56	0·97	0·59	—
6 000	4·62	3·56	2·81	2·13	1·22	0·91	0·28
8 000	5·31	4·20	3·62	3·05	2·19	1·42	0·83
10 000	6·13	4·80	4·25	3·71	2·96	2·27	1·16
12 000	7·07	5·54	4·96	4·38	3·61	2·93	1·75
15 000	8·09	6·66	6·11	5·55	4·70	3·95	2·69
20 000	9·86	8·40	7·83	7·26	6·40	5·68	4·41
25 000	10·91	9·75	9·30	8·84	8·15	7·46	6·08
30 000	12·29	11·06	10·58	10·10	9·38	8·74	7·59
40 000	14·00	13·08	12·72	12·37	11·82	11·27	10·18
50 000	15·83	14·94	14·60	14·25	13·72	13·19	12·14
100 000	21·09	20·57	20·37	20·16	19·85	19·54	18·92
200 000	26·12	25·82	25·70	25·59	25·41	25·23	24·88
500 000	31·54	31·40	31·35	31·30	31·22	31·14	30·98

Tabell II (forts.). Ortsgrupp III.

Taxerat belopp, kr.	Statsskatt enligt kommitténs förslag med botten­skatt vid 110 %						
	Ensam­ stående	Makar utan barn	Makar med 1 barn	Makar med 2 barn	Makar med 3 barn	Makar med 4 barn	Makar med 6 barn
<i>i kronor</i>							
1 000	4·95	—	—	—	—	—	—
2 000	47·52	15·84	27·22	—	—	—	—
3 000	98·01	47·52	27·22	13·86	—	—	—
4 000	147·51	97·02	56·92	38·61	18·31	—	—
5 000	207·79	146·52	106·42	66·33	43·06	22·77	—
6 000	273·13	206·58	157·57	115·83	67·81	47·52	6·93
8 000	420·09	327·58	278·57	229·57	155·15	97·02	56·43
10 000	606·59	470·14	412·22	354·31	276·15	201·74	105·93
12 000	841·09	652·34	578·22	504·11	409·36	322·74	173·91
15 000	1 213·50	986·04	895·72	805·41	668·26	553·52	360·03
20 000	1 971·00	1 661·94	1 539·22	1 416·51	1 230·16	1 088·62	814·33
25 000	2 728·50	2 419·44	2 296·72	2 174·01	1 987·66	1 801·32	1 428·63
30 000	3 686·00	3 295·34	3 140·22	2 985·11	2 749·56	2 558·82	2 186·13
40 000	5 601·00	5 210·34	5 055·22	4 900·11	4 664·56	4 429·02	3 957·93
50 000	7 916·00	7 443·74	7 256·22	7 068·71	6 783·96	6 499·22	5 929·73
100 000	21 091·00	20 537·14	20 317·22	20 097·31	19 763·36	19 429·42	18 761·53
200 000	52 241·00	51 605·54	51 353·22	51 100·91	50 717·76	50 334·62	49 568·33
500 000	157 691·00	156 973·94	156 689·22	156 404·51	155 972·16	155 539·82	154 675·13
<i>i procent av taxerat belopp</i>							
1 000	0·50	—	—	—	—	—	—
2 000	2·38	0·79	0·12	—	—	—	—
3 000	3·27	1·58	0·91	0·46	—	—	—
4 000	3·69	2·43	1·42	0·97	0·46	—	—
5 000	4·16	2·93	2·13	1·33	0·86	0·46	—
6 000	4·55	3·44	2·63	1·93	1·13	0·79	0·12
8 000	5·25	4·09	3·48	2·87	1·94	1·21	0·71
10 000	6·07	4·70	4·12	3·54	2·76	2·02	1·06
12 000	7·01	5·44	4·82	4·20	3·41	2·69	1·45
15 000	8·09	6·57	5·97	5·37	4·46	3·69	2·40
20 000	9·86	8·31	7·70	7·08	6·15	5·44	4·07
25 000	10·91	9·68	9·19	8·70	7·95	7·21	5·71
30 000	12·29	10·98	10·47	9·95	9·17	8·53	7·29
40 000	14·00	13·03	12·64	12·25	11·66	11·07	9·89
50 000	15·83	14·89	14·51	14·14	13·57	13·00	11·86
100 000	21·09	20·54	20·32	20·10	19·76	19·43	18·76
200 000	26·12	25·80	25·68	25·55	25·36	25·17	24·78
500 000	31·54	31·39	31·34	31·28	31·19	31·11	30·94

Tabell II (forts.). Ortsgrupp IV.

Taxerat belopp, kr.	Statsskatt enligt kommitténs förslag med bottensskatt vid 110 %						
	Ensam- stående	Makar utan barn	Makar med 1 barn	Makar med 2 barn	Makar med 3 barn	Makar med 4 barn	Makar med 6 barn
	<i>i kronor</i>						
1 000	2·97	—	—	—	—	—	—
2 000	43·06	13·86	—	—	—	—	—
3 000	95·04	41·58	24·25	9·90	—	—	—
4 000	144·54	91·08	49·00	34·65	12·87	—	—
5 000	204·16	140·58	97·51	59·40	37·62	15·84	—
6 000	268·89	199·32	147·01	103·95	62·37	40·59	—
8 000	415·08	320·32	267·68	215·05	137·61	90·09	46·53
10 000	600·18	461·56	399·35	337·15	256·19	176·33	96·03
12 000	833·28	641·36	561·75	482·15	385·77	297·33	145·53
15 000	1 213·50	972·66	875·65	778·65	635·87	515·09	319·11
20 000	1 971·00	1 643·76	1 511·95	1 380·15	1 188·97	1 041·79	747·43
25 000	2 728·50	2 401·26	2 269·45	2 137·65	1 937·67	1 737·69	1 337·73
30 000	3 686·00	3 272·36	3 105·75	2 939·15	2 695·17	2 495·19	2 095·23
40 000	5 601·00	5 187·36	5 020·75	4 854·15	4 601·37	4 348·59	3 843·03
50 000	7 916·00	7 415·96	7 214·55	7 013·15	6 707·57	6 401·99	5 790·83
100 000	21 091·00	20 504·56	20 268·35	20 032·15	19 673·77	19 315·39	18 598·63
200 000	52 241·00	51 568·16	51 297·15	51 026·15	50 614·97	50 203·79	49 381·43
500 000	157 691·00	156 931·76	156 625·95	156 320·15	155 856·17	155 392·19	154 464·23
	<i>i procent av taxerat belopp</i>						
1 000	0·30	—	—	—	—	—	—
2 000	2·15	0·69	—	—	—	—	—
3 000	3·17	1·39	0·81	0·33	—	—	—
4 000	3·61	2·28	1·23	0·87	0·32	—	—
5 000	4·08	2·81	1·95	1·19	0·75	0·32	—
6 000	4·48	3·32	2·45	1·73	1·05	0·68	—
8 000	5·19	4·00	3·35	2·69	1·72	1·13	0·58
10 000	6·00	4·62	3·99	3·37	2·56	1·76	0·96
12 000	6·94	5·34	4·68	4·02	3·21	2·48	1·21
15 000	8·09	6·48	5·84	5·19	4·24	3·43	2·13
20 000	9·86	8·22	7·56	6·90	5·94	5·21	3·74
25 000	10·91	9·61	9·08	8·55	7·75	6·95	5·35
30 000	12·29	10·91	10·35	9·80	8·98	8·32	6·98
40 000	14·00	12·97	12·55	12·14	11·50	10·87	9·61
50 000	15·83	14·83	14·43	14·03	13·42	12·80	11·58
100 000	21·09	20·50	20·27	20·03	19·67	19·32	18·60
200 000	26·12	25·78	25·65	25·51	25·31	25·10	24·69
500 000	31·54	31·39	31·33	31·26	31·17	31·08	30·89

Tabell II (forts.). Ortsgrupp V.

Taxerat belopp, kr.	Statsskatt enligt kommitténs förslag med botten­skatt vid 110 %						
	Ensamtä­ende	Makar utan barn	Makar med 1 barn	Makar med 2 barn	Makar med 3 barn	Makar med 4 barn	Makar med 6 barn
<i>i kronor</i>							
1 000	0·99	—	—	—	—	—	—
2 000	38·61	11·88	—	—	—	—	—
3 000	92·07	36·63	21·28	5·94	—	—	—
4 000	141·57	85·14	46·03	30·69	7·42	—	—
5 000	200·53	134·64	88·60	55·44	32·17	8·91	—
6 000	264·66	192·06	138·10	92·07	56·92	33·66	—
8 000	410·08	313·06	256·79	200·53	121·27	83·16	36·63
10 000	593·78	452·98	386·48	321·53	236·22	150·92	86·13
12 000	825·48	630·38	545·28	462·99	362·17	271·92	135·63
15 000	1 209·04	959·28	855·58	751·89	605·67	476·66	282·81
20 000	1 971·00	1 625·58	1 484·68	1 343·79	1 152·17	994·96	680·53
25 000	2 728·50	2 383·08	2 242·18	2 101·29	1 887·67	1 674·06	1 246·83
30 000	3 686·00	3 249·38	3 071·28	2 893·19	2 645·17	2 431·56	2 004·33
40 000	5 601·00	5 164·38	4 986·28	4 808·19	4 538·17	4 268·16	3 728·13
50 000	7 916·00	7 388·18	7 172·88	6 957·59	6 631·17	6 304·76	5 651·93
100 000	21 091·00	20 471·98	20 219·48	19 966·99	19 584·17	19 201·36	18 435·73
200 000	52 241·00	51 530·78	51 241·08	50 951·39	50 512·17	50 072·96	49 194·53
500 000	157 691·00	156 889·58	156 562·68	156 235·79	155 740·17	155 244·56	154 253·33
<i>i procent av taxerat belopp</i>							
1 000	0·10	—	—	—	—	—	—
2 000	1·93	0·59	—	—	—	—	—
3 000	3·07	1·22	0·71	0·20	—	—	—
4 000	3·54	2·13	1·15	0·77	0·19	—	—
5 000	4·01	2·69	1·77	1·11	0·64	0·18	—
6 000	4·41	3·20	2·30	1·53	0·95	0·56	—
8 000	5·13	3·91	3·21	2·51	1·52	1·04	0·46
10 000	5·94	4·53	3·86	3·22	2·36	1·51	0·86
12 000	6·88	5·25	4·54	3·86	3·02	2·27	1·13
15 000	8·06	6·40	5·70	5·01	4·04	3·18	1·89
20 000	9·86	8·13	7·42	6·72	5·76	4·97	3·40
25 000	10·91	9·53	8·97	8·41	7·55	6·70	4·99
30 000	12·29	10·83	10·24	9·64	8·82	8·11	6·68
40 000	14·00	12·91	12·47	12·02	11·35	10·67	9·32
50 000	15·83	14·78	14·35	13·92	13·26	12·61	11·30
100 000	21·09	20·47	20·22	19·97	19·58	19·20	18·44
200 000	26·12	25·77	25·62	25·48	25·26	25·04	24·60
500 000	31·54	31·38	31·31	31·25	31·15	31·05	30·85

Tabell III, utvisande för vissa inkomst- och förmögenhetskombinationer dels statsskatter¹ och kommunal progressivskatt för åren 1935 och 1937, dels statsskatter enligt de av kommittén utarbetade alternativen A, B (= kommitténs förslag) och C, samtliga tre alternativ vid 110 % av botten-skattens grundbelopp.

Taxerad inkomst, kr.	S:a s k a t t e r i k r o n o r				
	enligt gällande författningar		enligt alternativ A	enligt alternativ B (= kommitténs förslag)	enligt alternativ C
	S:a statsskatter och komm. progressivskatt				
	för år 1935	för år 1937	med botten-skatt vid 110 %		
	<i>Förmögenhet 10 000 kronor.</i>				
0	—	—	—	—	—
1 000	—	—	—	—	—
2 000	19·38	19·38	14·85	17·32	18·81
3 000	54·06	54·06	44·55	49·50	52·47
4 000	105·06	105·06	94·05	99·00	101·97
5 000	156·06	156·06	143·55	148·50	152·13
6 000	215·39	215·39	202·95	209·00	212·63
8 000	334·36	334·66	323·95	330·00	334·29
10 000	463·33	473·93	465·85	473·00	478·49
12 000	611·35	642·55	646·85	656·00	662·69
15 000	900·65	997·15	979·35	990·50	997·19
20 000	1 450·65	1 672·15	1 652·85	1 668·00	1 677·09
25 000	2 099·63	2 461·43	2 410·35	2 425·50	2 434·59
50 000	6 042·25	7 204·05	7 429·85	7 453·00	7 466·89
100 000	16 614·57	19 566·67	20 520·85	20 548·00	20 564·29
200 000	43 290·58	50 232·98	51 586·85	51 618·00	51 636·69
500 000	135 739·97	154 682·37	156 952·85	156 988·00	157 009·09
	<i>Förmögenhet 25 000 kronor.</i>				
0	—	—	—	—	—
1 000	—	—	20·00	5·00	—
2 000	25·50	25·50	34·85	25·79	24·75
3 000	66·81	66·81	64·55	61·92	64·84
4 000	117·81	117·81	114·05	111·42	114·34
5 000	170·48	170·48	163·55	162·57	167·25
6 000	229·81	229·81	222·95	223·07	227·75
8 000	350·03	351·58	343·95	345·72	352·16
10 000	473·69	493·34	485·85	491·72	501·36
12 000	635·85	672·05	666·85	677·72	690·56
15 000	926·40	1 029·15	999·35	1 012·22	1 025·06
20 000	1 479·73	1 707·48	1 672·85	1 695·72	1 714·96
25 000	2 134·22	2 503·52	2 430·35	2 453·22	2 472·46
50 000	6 088·59	7 257·89	7 449·85	7 492·72	7 524·76
100 000	16 669·74	19 630·59	20 540·85	20 593·72	20 632·16
200 000	43 353·83	50 311·23	51 606·85	51 669·72	51 714·56
500 000	135 819·31	154 771·71	156 972·85	157 045·72	157 096·96

¹ Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, 170 % av grundbeloppet, extra inkomst- och förmögenhetsskatt, utjämningskatt samt särskild skatt å förmögenhet.

² Reduktionsregel beträffande särskild skatt å förmögenhet tillämpad.

Taxerad inkomst, kr.	S: a s k a t t e r i k r o n o r				
	enligt gällande författningar		enligt alternativ A	enligt alternativ B (= kommitténs förslag)	enligt alternativ C
	S:a statsskatter och komm. progressivskatt				
	för år 1935	för år 1937	med bottenkatt vid 110 %		
	<i>Förmögenhet 50 000 kronor.</i>				
0	—	—	¹ 10·00	¹ —	—
1 000	10·71	10·71	¹ 30·00	¹ 19·97	10·39
2 000	37·23	37·23	94·85	67·22	36·13
3 000	88·23	88·23	124·55	109·30	85·63
4 000	139·23	139·23	174·05	158·80	135·13
5 000	195·23	195·23	223·55	212·70	192·66
6 000	254·56	254·56	282·95	273·20	253·16
8 000	376·88	380·53	403·95	398·60	382·19
10 000	509·20	526·50	545·85	549·60	539·79
12 000	675·27	719·87	726·85	740·60	737·39
15 000	967·92	1 081·17	1 059·35	1 075·10	1 071·89
20 000	1 527·92	1 766·17	1 732·85	1 768·60	1 778·59
25 000	2 191·35	2 573·55	2 490·35	2 526·10	2 536·09
50 000	6 164·03	7 345·93	7 509·85	7 585·60	7 621·99
100 000	16 762·75	19 738·30	20 600·85	20 696·60	20 746·19
200 000	43 474·89	50 444·09	51 666·85	51 782·60	51 845·39
500 000	135 953·45	154 922·65	157 032·85	157 168·60	157 244·59
	<i>Förmögenhet 100 000 kronor.</i>				
0	¹ 6·63	¹ 6·63	¹ 50·00	¹ 20·00	14·85
1 000	¹ 32·13	¹ 32·13	¹ 50·00	¹ 54·85	44·55
2 000	¹ 79·56	¹ 79·56	¹ 124·85	¹ 134·55	94·05
3 000	¹ 144·56	¹ 144·56	¹ 284·55	254·05	143·55
4 000	¹ 223·89	¹ 223·89	384·05	303·55	202·95
5 000	294·33	294·23	433·55	362·95	263·45
6 000	353·56	353·56	492·95	423·45	323·95
8 000	475·03	487·83	613·95	554·35	465·85
10 000	621·49	647·09	755·85	715·35	646·85
12 000	803·35	864·55	936·85	916·35	867·85
15 000	1 100·15	1 234·15	1 269·35	1 250·85	1 202·35
20 000	1 675·15	1 934·15	1 942·85	1 964·35	1 955·85
25 000	2 357·13	2 763·93	2 700·35	2 721·85	2 713·35
50 000	6 365·25	7 572·05	7 719·85	7 821·35	7 892·85
100 000	16 995·57	20 000·17	20 810·85	20 952·35	21 063·85
200 000	43 755·08	50 757·48	51 876·85	52 058·35	52 209·85
500 000	136 269·31	155 271·71	157 242·85	157 464·35	157 655·85
	<i>Förmögenhet 200 000 kronor.</i>				
0	¹ 112·73	¹ 92·73	¹ 190·00	¹ 114·85	118·80
2 000	¹ 216·40	¹ 197·10	¹ 204·85	¹ 254·05	233·20
4 000	¹ 365·76	¹ 365·76	¹ 484·05	¹ 512·95	358·60
6 000	¹ 571·28	¹ 577·43	¹ 952·95	833·95	509·60

¹ Reduktionsregel beträffande särskild skatt å förmögenhet tilläpbad.

		S a s k a t t e r i k r o n o r			
Taxerad inkomst,	enligt gällande författningar		enligt alternativ A	enligt alternativ B (= kommitténs förslag)	enligt alternativ C
	S:a statsskatter och komm. progressivskatt				
kr.	för år 1935	för år 1937	med bottenkatt vid 110 %		
<i>Förmögenhet 200 000 kronor (forts.).</i>					
8 000	746·36	768·66	1 193·95	975·85	700·60
10 000	922·61	977·21	1 335·85	1 156·85	923·60
12 000	1 118·09	1 218·84	1 516·85	1 377·85	1 146·60
15 000	1 437·09	1 612·84	1 849·35	1 712·35	1 577·10
20 000	2 045·52	2 352·72	2 522·85	2 465·85	2 334·60
25 000	2 737·18	3 194·38	3 280·35	3 223·85	3 188·10
50 000	6 819·03	8 088·23	8 299·85	8 402·85	8 471·60
100 000	17 561·48	20 630·68	21 390·85	21 573·85	21 838·60
200 000	44 386·63	51 455·83	52 456·85	52 719·85	53 084·60
500 000	136 951·79	156 020·99	157 822·85	158 165·85	158 534·60
<i>Förmögenhet 500 000 kronor.</i>					
0	¹ 645·55	¹ 546·70	¹ 870·00	¹ 653·55	646·85
6 000	¹ 1 235·52	¹ 1 311·27	¹ 1 072·95	¹ 1 365·35	1 349·85
10 000	¹ 1 954·19	¹ 2 129·94	¹ 2 035·85	¹ 2 264·35	1 955·85
15 000	2 845·82	3 152·72	¹ 3 599·35	3 562·85	2 713·85
20 000	3 537·48	3 994·38	4 622·85	4 320·35	3 666·85
25 000	4 235·30	4 848·35	5 380·35	5 193·85	4 624·35
50 000	8 529·03	9 998·23	10 399·85	10 497·35	10 207·85
100 000	19 658·15	22 927·35	23 490·85	23 904·35	24 174·85
200 000	46 653·30	53 922·50	54 556·85	55 170·35	55 720·85
500 000	139 346·79	158 615·99	159 922·85	160 620·35	161 170·85
<i>Förmögenhet 1 000 000 kronor.</i>					
0	¹ 2 050·15	¹ 1 884·15	¹ 2 270·00	¹ 1 875·85	3 027·24
5 000	¹ 2 625·15	¹ 2 851·15	¹ 2 413·55	¹ 2 389·35	3 984·74
10 000	¹ 3 763·13	¹ 4 169·93	¹ 2 735·85	¹ 3 562·85	4 942·24
15 000	¹ 4 954·80	¹ 5 511·60	¹ 3 599·35	¹ 4 945·35	5 962·14
20 000	¹ 6 169·27	¹ 6 898·87	¹ 5 422·85	¹ 6 443·85	7 119·64
25 000	¹ 7 460·93	¹ 8 365·53	¹ 7 380·35	¹ 8 026·35	8 277·14
50 000	12 222·24	14 001·84	14 399·85	14 154·85	14 727·04
100 000	23 819·23	27 421·63	27 490·85	27 961·85	29 364·44
200 000	51 097·60	58 700·00	58 556·85	59 427·85	61 576·84
500 000	144 004·31	163 606·71	163 922·85	164 877·85	167 026·84
1 000 000	314 446·87	354 049·27	339 672·85	340 627·85	342 776·84
<i>Förmögenhet 5 000 000 kronor.</i>					
0	¹ 23 401·09	¹ 23 417·64	¹ 15 970·00	¹ 17 839·85	39 749·85
50 000	¹ 39 544·98	¹ 43 814·18	¹ 23 399·85	¹ 33 930·85	55 720·85
100 000	¹ 59 292·56	¹ 65 561·76	¹ 45 490·85	¹ 56 921·85	73 295·85
200 000	90 653·30	100 922·50	94 556·85	97 487·85	108 445·85
500 000	185 271·79	207 540·99	199 922·85	202 937·85	213 895·85
1 000 000	359 114·52	401 743·72	375 672·85	378 687·85	389 645·85

¹ Reduktionsregel beträffande särskild skatt å förmögenhet tillämpad.

Tabell IV, utvisande för vissa inkomstbelopp dels statsskatter och kommunal vid olika procenttal av bottenskatten. Den taxerade

Ingen förmögenhet.

Taxerad inkomst, kr.	Förmögenhet, kr.	Enligt gällande författningar		E n l i g t	
		S:a statsskatter ¹ och kommunal progressivskatt		S:a statsskatter	
		för år 1935	för år 1937	90 %	100 %
2 000	0	15·80	15·80	12·15	13·50
4 000		96·90	96·90	76·95	85·50
6 000		205·57	205·57	166·05	184·50
8 000		324·23	324·23	265·05	294·50
10 000		452·40	461·90	381·15	423·50
12 000		598·90	627·90	536·15	591·50
15 000		885·70	978·20	829·65	904·50
20 000		1 432·87	1 649·87	1 438·15	1 545·50
25 000		2 077·83	2 434·83	2 130·65	2 270·50
50 000		6 014·47	7 171·47	6 825·15	7 127·50
75 000		11 063·27	13 134·77	12 803·65	13 268·50
100 000		16 579·93	19 526·43	19 266·15	19 893·50
200 000		43 246·37	50 182·37	49 032·15	50 309·50
400 000		103 541·63	118 477·63	116 648·15	119 225·50
600 000		167 589·27	190 525·27	184 348·15	188 225·50
				<i>i procent av</i>	
2 000	0	0·77	0·77	0·61	0·68
4 000		2·42	2·42	1·92	2·14
6 000		3·43	3·43	2·77	3·08
8 000		4·05	4·05	3·81	3·68
10 000		4·52	4·62	3·81	4·24
12 000		5·00	5·23	4·47	4·93
15 000		5·90	6·52	5·53	6·03
20 000		7·16	8·25	7·19	7·73
25 000		8·31	9·74	8·52	9·08
50 000		12·03	14·34	13·65	14·26
75 000		14·75	17·51	17·07	17·69
100 000		16·58	19·53	19·27	19·89
200 000		21·62	25·09	24·52	25·15
400 000		25·89	29·62	29·16	29·81
600 000		27·93	31·75	30·72	31·37

¹ Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, 170 % av grundbeloppet, extra inkomst- och för-

**progressivskatt för åren 1935 och 1937, dels statsskatt enligt kommitténs förslag
inkomsten utgöres i sin helhet av arbetsinkomst.**

Ortsavdrag 1 400 kr.

k o m m i t t é n s f ö r s l a g

med botten-skatt vid			D ä r a v		
110 %	120 %	130 %	Tillägsskatt	Särskild skatt å förmögenhet	S:a fasta skatter

k r o n o r

14·85	16·20	17·55	—	—	—
94·05	102·60	111·15	—	—	—
202·95	221·40	239·85	—	—	—
323·95	353·40	382·85	—	—	—
465·85	508·20	550·55	—	—	—
646·85	702·20	757·55	38·00	—	38·00
979·35	1 054·20	1 129·05	156·00	—	156·00
1 652·85	1 760·20	1 867·55	472·00	—	472·00
2 410·35	2 550·20	2 690·05	872·00	—	872·00
7 429·85	7 732·20	8 034·55	4 104·00	—	4 104·00
13 733·35	14 198·20	14 663·05	8 620·00	—	8 620·00
20 520·85	21 148·20	21 775·55	13 620·00	—	13 620·00
51 586·85	52 864·20	54 141·55	37 536·00	—	37 536·00
121 802·85	124 380·20	126 957·55	93 452·00	—	93 452·00
192 102·85	195 980·20	199 857·55	149 452·00	—	149 452·00

t a x e r a d i n k o m s t

0·74	0·81	0·88	—	—	—
2·35	2·56	2·78	—	—	—
3·38	3·69	4·00	—	—	—
4·05	4·42	4·79	—	—	—
4·66	5·08	5·51	—	—	—
5·39	5·81	6·31	0·32	—	0·32
6·53	7·03	7·53	0·40	—	0·40
8·26	8·80	9·34	2·36	—	2·36
9·64	10·20	10·76	3·49	—	3·49
14·86	15·46	16·07	8·21	—	8·21
18·31	18·93	19·55	11·49	—	11·49
20·52	21·15	21·78	13·62	—	13·62
25·79	26·43	27·07	18·77	—	18·77
30·45	31·10	31·74	23·36	—	23·36
32·02	32·66	33·31	24·91	—	24·91

mögenhetsskatt, utjämningskatt samt särskild skatt å förmögenhet.

Tabell V, utvisande för vissa inkomst- och förmögenhetskombinationer dels skatter enligt kommitténs förslag vid olika procenttal av bottenskatten.

Förmögenheten motsvarar den taxerade inkomstens efter

Taxerad inkomst,	Förmögenhet,	Enligt gällande författningar		E n l i g t	
		S:a statsskatter ¹ och kommunal progressivskatt		S:a statsskatter	
		för år 1935	för år 1937	90 %	100 %
kr.	kr.				
2 000	50 000	37·28	37·28	62·27	64·75
4 000	100 000	223·89	223·89	277·45	290·50
6 000	150 000	456·73	458·73	550·30	577·00
8 000	200 000	746·36	768·66	891·15	933·50
10 000	250 000	1 100·98	1 172·48	1 293·40	1 352·00
12 000	300 000	1 485·03	1 627·53	1 739·65	1 814·50
15 000	375 000	2 202·78	2 451·53	2 550·02	2 649·25
20 000	500 000	3 537·48	3 994·38	4 040·65	4 180·50
25 000	625 000	5 034·10	5 719·95	5 697·27	5 877·75
50 000	1 250 000	14 392·75	16 318·30	15 482·40	15 866·00
75 000	1 875 000	25 493·73	28 679·73	27 310·52	27 897·25
100 000	2 500 000	37 802·56	42 404·96	40 054·65	40 844·50
200 000	5 000 000	90 653·30	100 922·50	94 283·15	95 885·50
400 000	10 000 000	204 954·31	226 556·70	208 908·15	212 135·50
600 000	15 000 000	325 367·87	358 303·86	323 533·15	328 385·50
				<i>i</i>	
				<i>i procent av</i>	
2 000	50 000	1·86	1·86	3·11	3·24
4 000	100 000	5·60	5·60	6·94	7·26
6 000	150 000	7·61	7·65	9·17	9·62
8 000	200 000	9·33	9·61	11·14	11·67
10 000	250 000	11·01	11·72	12·93	13·52
12 000	300 000	12·37	13·56	14·50	15·12
15 000	375 000	14·69	16·34	17·00	17·66
20 000	500 000	17·69	19·97	20·20	20·90
25 000	625 000	20·14	22·88	22·79	23·51
50 000	1 250 000	28·79	32·64	30·96	31·73
75 000	1 875 000	33·99	38·24	36·41	37·20
100 000	2 500 000	37·80	42·40	40·05	40·84
200 000	5 000 000	45·33	50·46	47·14	47·94
400 000	10 000 000	51·24	56·64	52·23	53·03
600 000	15 000 000	54·23	59·72	53·92	54·73

¹ Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, 170 % av grundbeloppet, extra inkomst- och för-

statsskatter och kommunal progressivskatt för åren 1935 och 1937, dels stats-
Den taxerade inkomsten utgöres i sin helhet av kapitalinkomst.

4% kapitaliserade värde. Ortsavdrag 1 400 kr.

k o m m i t t é n s f ö r s l a g

med bottensskatt vid

D ä r a v

110 %	120 %	130 %	Tilläggsskatt	Särskild skatt å förmögenhet	S:a fasta skatter
-------	-------	-------	---------------	---------------------------------	----------------------

k r o n o r

67·22	69·70	72·17	—	40·00	40·00
303·55	316·60	329·65	—	160·00	160·00
603·70	630·40	657·10	—	310·00	310·00
975·85	1 018·20	1 060·55	—	510·00	510·00
1 410·60	1 469·20	1 527·80	56·00	710·00	766·00
1 889·35	1 964·20	2 039·05	156·00	910·00	1 066·00
2 748·47	2 847·70	2 946·92	372·00	1 285·00	1 657·00
4 320·35	4 460·20	4 600·05	872·00	1 910·00	2 782·00
6 058·22	6 238·70	6 419·17	1 538·00	2 535·00	4 073·00
16 249·60	16 633·20	17 016·80	6 120·00	5 910·00	12 030·00
28 483·97	29 070·70	29 657·42	12 370·00	9 660·00	22 030·00
41 634·35	42 424·20	43 214·05	19 536·00	13 410·00	32 946·00
97 487·85	99 090·20	100 692·55	51 452·00	28 410·00	79 862·00
215 362·85	218 590·20	221 817·55	121 452·00	58 410·00	179 862·00
333 237·85	338 090·20	342 942·55	191 452·00	88 410·00	279 862·00

t a x e r a d i n k o m s t

3·36	3·49	3·61	—	2·00	2·00
7·59	7·92	8·24	—	4·00	4·00
10·06	10·51	10·95	—	5·17	5·17
12·20	12·73	13·26	—	6·38	6·38
14·11	14·69	15·28	0·56	7·10	7·66
15·74	16·37	16·99	1·30	7·58	8·88
18·32	18·98	19·65	2·48	8·57	11·05
21·60	22·30	23·00	4·36	9·55	13·91
24·23	24·95	25·68	6·15	10·14	16·29
32·50	33·27	34·03	12·24	11·82	24·06
37·98	38·76	39·54	16·49	12·88	29·37
41·63	42·42	43·21	19·54	13·41	32·95
48·74	49·55	50·35	25·73	14·20	39·93
53·84	54·65	55·45	30·36	14·60	44·96
55·54	56·35	57·16	31·91	14·73	46·64

mögenhetsskatt, utjämningskatt samt särskild skatt å förmögenhet.

Tabell VI, utvisande för vissa beskattningsbara belopp dels statsskatter¹ och mitténs förslag vid olika

Beskattningsbart belopp, kr.	Enligt gällande författningar		Enligt kommitténs förslag					Därav tilläggs-skatt
	Summa statsskatter ¹ och kommunal progressivskatt		Summa statsskatt med bottensskatt vid					
	för år 1935	för år 1937	90 %	100 %	110 %	120 %	130 %	
	<i>i kronor</i>							
100	5·10	5·10	4·05	4·50	4·95	5·40	5·85	—
500	25·50	25·50	20·25	22·50	24·75	27·00	29·25	—
1 000	51·00	51·00	40·50	45·00	49·50	54·00	58·50	—
2 000	102·00	102·00	81·00	90·00	99·00	108·00	117·00	—
4 000	212·33	212·33	171·00	190·00	209·00	228·00	247·00	—
6 000	331·00	331·00	270·00	300·00	330·00	360·00	390·00	—
8 000	459·67	469·67	387·00	430·00	473·00	516·00	559·00	—
10 000	606·67	636·67	544·00	600·00	656·00	712·00	768·00	40·00
12 000	796·00	866·00	741·00	820·00	879·00	948·00	1 017·00	120·00
15 000	1 095·00	1 240·00	1 036·50	1 125·00	1 213·50	1 302·00	1 390·50	240·00
20 000	1 676·67	1 946·67	1 729·00	1 850·00	1 971·00	2 092·00	2 213·00	640·00
25 000	2 368·33	2 788·33	2 421·50	2 575·00	2 728·50	2 882·00	3 035·50	1 040·00
30 000	3 060·00	3 630·00	3 114·00	3 500·00	3 686·00	3 872·00	4 058·00	1 640·00
40 000	4 576·67	5 496·67	5 099·00	5 350·00	5 601·00	5 852·00	6 103·00	2 840·00
50 000	6 396·67	7 616·67	7 284·00	7 600·00	7 916·00	8 232·00	8 548·00	4 440·00
75 000	11 526·67	13 671·67	13 346·50	13 825·00	14 303·50	14 782·00	15 260·50	9 040·00
100 000	17 043·33	20 063·33	19 809·00	20 450·00	21 091·00	21 732·00	22 373·00	14 040·00
150 000	30 010·00	35 030·00	34 734·00	35 700·00	36 666·00	37 632·00	38 598·00	26 040·00
200 000	43 826·67	50 846·67	49 659·00	50 950·00	52 241·00	53 532·00	54 823·00	38 040·00
400 000	104 193·33	119 213·33	117 359·00	119 950·00	122 541·00	125 132·00	127 723·00	94 040·00
600 000	168 260·00	191 280·00	185 059·00	188 950·00	192 841·00	196 732·00	200 623·00	150 040·00

¹ Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, 170 % av grundbeloppet, extra inkomst- och för-

**kommunal progressivskatt för åren 1935 och 1937, dels statsskatt enligt kom-
procenttal av bottenskatten.**

Enligt gällande för- fattningar		Enligt kommitténs förslag						Därav tilläggs- skatt
Summa statsskatter ¹ och kommunal pro- gressivskatt		Summa statsskatt med bottenskatt vid						
för år 1935	för år 1937	90 %	100 %	110 %	120 %	130 %		
<i>i procent av beskattningsbart belopp</i>								
5·10	5·10	4·05	4·50	4·95	5·40	5·85	—	
5·10	5·10	4·05	4·50	4·95	5·40	5·85	—	
5·10	5·10	4·05	4·50	4·95	5·40	5·85	—	
5·10	5·10	4·05	4·50	4·95	5·40	5·85	—	
5·31	5·31	4·28	4·75	5·23	5·70	6·18	—	
5·52	5·52	4·50	5·00	5·50	6·00	6·50	—	
5·75	5·87	4·84	5·38	5·91	6·45	6·99	—	
6·07	6·37	5·44	6·00	6·56	7·12	7·68	0·40	
6·63	7·22	6·17	6·83	7·32	7·90	8·47	1·00	
7·30	8·27	6·91	7·50	8·09	8·68	9·27	1·60	
8·38	9·73	8·65	9·25	9·86	10·46	11·07	3·20	
9·47	11·15	9·69	10·30	10·91	11·53	12·14	4·16	
10·20	12·10	10·38	11·67	12·29	12·91	13·53	5·47	
11·44	13·74	12·75	13·38	14·00	14·63	15·26	7·10	
12·79	15·23	14·57	15·20	15·83	16·46	17·10	8·88	
15·37	18·23	17·79	18·43	19·07	19·71	20·35	12·05	
17·04	20·06	19·81	20·45	21·09	21·73	22·37	14·04	
20·01	23·35	23·16	23·80	24·44	25·09	25·73	17·36	
21·91	25·42	24·83	25·48	26·12	26·77	27·41	19·02	
26·05	29·80	29·34	29·99	30·64	31·28	31·93	23·51	
28·04	31·88	30·84	31·49	32·14	32·79	33·44	25·01	

mögenhetsskatt samt utjämningskatt.

Tabell VII, utvisande verkningarna av kommitténs förslag i avseende på enskilda skattskyldiga

Den skattskyldiges yrke	Civilstånd*	Anknl barn, för vilka avdrag ånjutes	Sammanlagd inkomst (efter allm. avdrag), kr.	Behållen förmögenhet, kr.	S:a statsskatter ¹ och kommunal progressivskatt enl. gäll. förf.		S:a statsskatter enligt kommitténs förslag med botten-skatt vid				
					år 1935	år 1937	90 %	100 %	110 %	120 %	130 %
Ortsgrupp I.											
<i>Landsbygd.</i>											
Hemmansägare	o	—	4 810	82 258	312·03	312·03	316·70	340·05	363·39	386·74	410·00
»	o	1	1 210	2 405	6·12	6·12	3·24	3·60	3·96	4·32	4·68
»	g	—	2 126	7 500	38·25	38·25	20·25	22·50	24·75	27·00	29·25
»	g	1	2 670	39 625	68·85	68·85	47·95	51·10	54·25	57·40	60·55
»	g	2	7 300	102 766	417·83	420·58	395·53	420·80	446·07	471·34	496·61
»	g	3	2 040	11 800	6·63	6·63	—	—	—	—	—
Godsägare	g	—	4 666	132 899	375·51	375·51	438·80	458·85	478·89	498·94	518·99
»	g	5	12 564	347 677	1 582·15	1 713·40	1 669·23	1 723·35	1 777·46	1 831·58	1 885·69
»	ä	—	22 784	962 941	27 006·57	27 849·92	27 205·18	27 406·85	27 608·51	27 810·18	28 011·85
Arrendator	ä	—	3 523	12 575	138·21	138·21	110·97	123·30	135·63	147·96	160·29
» ³	ä	3	3 420	—	37·23	37·23	18·22	20·25	22·27	24·30	26·33
»	g	2	3 684	14 761	74·97	74·97	34·42	38·25	42·07	45·90	49·73
»	g	4	2 839	4 900	16·32	16·32	—	—	—	—	—
Hemmason	o	—	819	—	3·06	3·06	3·24	3·60	3·96	4·32	4·68
Hemmadotter	o	—	684	—	—	—	0·81	0·90	0·99	1·08	1·17
Statdräng	o	—	1 210	—	13·26	13·26	12·15	13·50	14·85	16·20	17·55
Statdräng	g	—	910	—	11·73	11·73	9·31	10·35	11·38	12·42	13·46
Hustru, mjölkerska	g	—	560	—	—	—	—	—	—	—	—
Rättare	o	—	1 737	—	36·21	36·21	33·61	37·35	41·08	44·82	48·56
Småbrukare	g	1	1 868	1 350	14·28	14·28	4·45	4·95	5·44	5·94	6·44
Lärling	o	—	2 322	12 569	77·01	77·01	62·37	69·30	76·23	83·16	90·09
Agent	g	—	260	—	—	—	—	—	—	—	—
Hustru, lärarinna	g	2	3 600	—	71·40	71·40	39·28	43·65	48·01	52·38	56·75
Folkskollärare	g	—	4 260	—	—	—	—	—	—	—	—
Hustru, lärarinna	g	—	2 080	—	261·84	261·84	207·63	230·70	253·77	276·84	299·91
Ortsgrupp II.											
<i>Landsbygd.</i>											
Hemmansägare	ä	—	1 051	14 850	13·26	13·26	10·12	11·25	12·37	13·50	14·63
»	g	—	2 263	28 980	57·12	57·12	34·41	37·25	40·08	42·92	45·76
»	g	1	2 076	47 400	38·76	38·76	50·19	51·90	53·61	55·32	57·03
»	g	2	3 536	22 700	67·83	67·83	32·67	36·00	39·33	42·66	45·99
»	g	3	2 393	13 300	14·28	14·28	—	—	—	—	—
Arrendator	g	—	3 324	14 480	98·94	98·94	62·37	69·30	76·23	83·16	90·09
»	g	1	7 521	52 300	351·21	352·66	283·41	309·95	336·48	363·02	389·56
»	g	2	4 453	42 360	131·07	131·07	83·32	89·85	96·37	102·90	109·43
»	g	3	7 369	36 535	265·41	265·41	146·41	160·85	175·28	189·72	204·16
Godsägare	g	5	20 100	445 321	2 996·73	3 371·73	3 048·33	3 154·45	3 260·56	3 366·68	3 472·79
Hemmadotter	o	—	750	—	—	—	0·40	0·45	0·49	0·54	0·59
Hemmason	o	—	820	—	1·53	1·53	2·02	2·25	2·47	2·70	2·93

¹ Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, extra inkomst- och förmögenhetsskatt, utjämningskatt samt särskild skatt å förmögenhet. ² Reduktionsregel beträffande särskild skatt å förmögenhet tilläpplad. ³ Har husföreståndare.

* o = ogift, g = gift, ä = änkling eller änka, fr = fränskild.

Den skattskyldiges yrke	Civilstånd	Antal barn, för vilka avdrag åtnjutes	Sammanlagd inkomst (efter allm. avdrag), kr.	Behållen förmögenhet, kr.	S:a statsskatter ¹ och kommunal progressivskatt enl. gäll. förf.		S:a statsskatter enligt kommitténs förslag med botten-skatt vid				
					år 1935	år 1937	90 %	100 %	110 %	120 %	130 %
ordbruksarbetare . . . }	g	—	1 010	—	11·22	11·22	8·91	9·90	10·89	11·88	12·87
Hustru, mjölkerska . . . }	g	—	520	—							
ordbruksarbetare	o	—	1 227	—	11·73	11·73	10·93	12·15	13·36	14·58	15·79
C. d. direktör	ä	—	22 839	580 420	4 577·30	5 195·25	5 383·24	5 560·40	5 737·56	5 914·72	6 091·88
Husföreståndarinna	o	—	1 279	—	12·75	12·75	11·74	13·05	14·35	15·66	16·96
Hembiträde	o	—	960	—	5·10	5·10	4·86	5·40	5·94	6·48	7·02
Skare	g	—	2 001	6 100	95·37	95·37	68·44	76·05	83·65	91·26	98·86
Hustru, kafeidkerska . . . }	g	—	1 291	6 000							
Handlande	o	—	5 415	118 858	415·47	416·72	476·00	504·85	533·69	562·54	591·38
Folkskollärare	o	—	4 765	—	189·62	189·62	161·10	179·00	196·90	214·80	232·70
<i>Städer.</i>											
Industriarbetare	o	—	3 857	—	138·21	138·21	117·04	130·05	143·05	156·06	169·06
»	o	—	1 416	—	16·32	16·32	16·60	18·45	20·29	22·14	23·98
»	g	—	2 598	—	49·47	49·47	27·13	30·15	33·16	36·18	39·19
»	g	1	2 611	—	30·60	30·60	16·60	18·45	20·29	22·14	23·98
»	g	2	2 340	—	15·81	15·81	1·21	1·35	1·48	1·62	1·75
»	g	3	2 989	—	23·97	23·97	—	—	—	—	—
Arbetsman	g	1	12 832	117 269	929·64	1 016·64	886·60	951·25	1 015·89	1 080·54	1 145·18
Förelseidkare	ä	—	12 902	87 647	954·86	1 055·36	1 028·29	1 108·15	1 188·00	1 267·86	1 347·71
»	o	—	7 475	21 661	374·64	378·09	328·93	365·30	401·67	438·04	474·41
Tjänsteman	g	—	9 993	—	483·90	497·60	392·49	435·95	479·40	522·86	566·31
»	g	2	7 975	—	293·22	293·22	198·22	220·25	242·27	264·30	286·32
Hembiträde	o	—	870	—	2·55	2·55	2·83	3·15	3·46	3·78	4·09
Skriverbiträde	o	—	2 330	—	60·69	60·69	55·48	61·65	67·81	73·98	80·14
Butiksbiträde	o	—	1 670	—	27·03	27·03	27·54	30·60	33·66	36·72	39·78
Ortsgrupp III.											
<i>Landsbygd.</i>											
Hemmansägare	o	—	1 451	25 425	31·11	31·11	30·91	33·75	36·58	39·42	42·25
»	g	—	3 042	86 915	² 154·39	² 154·39	196·43	204·85	213·26	221·68	230·09
»	g	1	2 008	2 600	12·24	12·24	2·43	2·70	2·97	3·24	3·51
»	g	2	7 302	69 900	324·48	324·48	267·63	288·50	309·37	330·24	351·11
»	g	3	2 556	14 600	12·75	12·75	—	—	—	—	—
Arrendator	o	—	2 226	—	48·96	48·96	48·60	54·00	59·40	64·80	70·20
»	g	—	1 449	1 770	6·63	6·63	2·02	2·25	2·47	2·70	2·92
Hemmadotter	o	—	900	—	1·53	1·53	2·02	2·25	2·47	2·70	2·92
Hemmason	o	—	1 030	—	4·59	4·59	4·45	4·95	5·44	5·94	6·43
ordbruksarbetare	o	—	1 390	—	13·77	13·77	13·36	14·85	16·33	17·82	19·30
ordbruksarbetare	g	—	1 418	—	21·42	21·42	17·82	19·80	21·78	23·76	25·74
Hustru, mjölkerska . . . }	g	—	632	—							
Rättare	o	—	1 831	—	29·07	29·07	31·18	34·65	38·11	41·58	45·04
Inspektör	o	—	6 442	44 141	324·74	324·74	299·37	329·50	359·63	389·76	419·89
Förman	g	—	3 775	—	190·13	190·13	150·70	167·45	184·19	200·94	217·68
Hustru, butiksbiträde . }	g	—	1 669	—							

¹ Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, extra inkomst- och förmögenhetsskatt, utjämningskatt samt särskild skatt å förmögenhet. ² Reduktionsregel beträffande särskild skatt å förmögenhet tillämpad.

Den skattskyldiges yrke	Civilstånd	Antal barn, för vilka avdrag åtnjutes	Sammanlagd inkomst (efter allm. avdrag), kr.	Behållen förmögenhet, kr.	S:a statsskatter ¹ och kommunal progressivskatt enl. gäll. förf.		S:a statsskatter enligt kommitténs förslag med bottenkatt vid				
					år 1935	år 1937	90 %	100 %	110 %	120 %	130 %
<i>Städer.</i>											
Industriarbetare	o	—	3 477	—	112·71	112·71	99·22	110·25	121·27	132·30	143·
»	g	—	3 113	—	66·81	66·81	43·33	48·15	52·96	57·78	62·
»	g	1	3 447	2 897	58·65	58·65	31·59	35·10	38·61	42·12	45·
»	g	2	3 011	—	27·54	27·54	11·34	12·60	13·86	15·12	16·
»	g	3	2 815	—	13·26	13·26	—	—	—	—	—
»	g	4	4 490	—	46·92	46·92	8·10	9·00	9·90	10·80	11·
»	g	5	4 933	—	48·96	48·96	0·40	0·45	0·49	0·54	0·
Ämbetsman	g	3	8 531	37 428	313·90	313·90	188·89	207·95	227·00	246·06	265·
Läkare	g	4	25 340	36 420	1 949·57	2 278·97	1 687·23	1 805·50	1 923·77	2 042·04	2 160·
Ämbetsman	g	5	20 742	11 802	1 260·36	1 441·11	889·73	968·55	1 047·36	1 126·18	1 204·
Rörelseidkare	o	—	37 586	776 475	8 366·25	9 564·05	9 559·97	9 845·75	10 131·52	10 417·30	10 703·
Änka	ä	1	1 225	8 103	4·08	4·08	1·62	1·80	1·98	2·16	2·
Förestånderska ²	fr	1	1 745	—	4·59	4·59	3·64	4·05	4·45	4·86	5·
Hembiträde	o	—	1 030	—	4·59	4·59	4·45	4·95	5·44	5·94	6·
Kontorist	o	—	3 529	—	115·26	115·26	101·25	112·50	123·75	135·00	146·
Skrivbiträde	o	—	2 546	—	65·28	65·28	61·56	68·40	75·24	82·08	88·
Butiksbiträde	o	—	1 950	—	35·19	35·19	36·45	40·50	44·55	48·60	52·
F. d. ämbetsman	g	—	9 740	26 123	879·05	970·05	813·27	885·85	958·42	1 031·00	1 103·
Hustru, lärarinna			4 273	11 998							
Ortsgrupp IV.											
<i>Landsbygd.</i>											
Industriarbetare	o	—	4 970	—	183·09	183·09	165·55	183·95	202·34	220·74	239·
»	g	—	4 665	3 256	142·29	142·29	102·46	113·85	125·23	136·62	148·
»	g	1	4 863	—	122·40	122·40	74·11	82·35	90·58	98·82	107·
»	g	2	4 776	—	90·27	90·27	43·74	48·60	53·46	58·32	63·
»	g	3	4 990	—	73·95	73·95	30·37	33·75	37·12	40·50	43·
»	g	4	4 657	—	48·96	48·96	5·67	6·30	6·93	7·56	8·
»	g	5	4 832	—	44·37	44·37	—	—	—	—	—
Folkskollärare	g	—	5 321	—	267·96	267·96	216·54	240·60	264·66	288·72	312·
Hustru, lärarinna			1 560								
Brukstjänsteman	ä	—	23 681	18 288	2 036·33	2 384·33	2 263·61	2 409·70	2 555·79	2 701·88	2 847·
»	g	—	13 323	—	739·20	797·20	658·26	721·80	785·34	848·88	912·
»	g	1	8 769	8 100	358·97	361·17	261·09	290·10	319·11	348·12	377·
»	g	3	13 641	—	616·13	648·13	419·97	465·70	511·43	557·16	602·
Hembiträde	o	—	1 160	—	6·12	6·12	5·67	6·30	6·93	7·56	8·
Tjänsteman ³	ä	2	5 626	29 046	158·61	158·61	112·27	123·75	135·22	146·70	158·
Kontorsbiträde	o	—	2 330	—	48·45	48·45	49·81	55·35	60·88	66·42	71·
Skrivbiträde	o	—	1 865	—	24·48	24·48	28·75	31·95	35·14	38·34	41·
Grovarbetare	g	—	1 198	—	7·14	7·14	6·48	7·20	7·92	8·64	9·
Hustru, städerska			378								
<i>Städer.</i>											
Snickeriarb	o	—	1 823	—	22·95	22·95	27·13	30·15	33·16	36·18	39·
Kommunalarb	g	—	3 700	—	90·78	90·78	62·37	69·30	76·23	83·16	90·
»	g	1	4 528	2 506	107·10	107·10	61·56	68·40	75·24	82·08	88·

¹ Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, extra inkomst- och förmögenhetsskatt, utjämningskatt samt särskild skatt å förmögenhet. ² Reduktionsregel beträffande särskild skatt å förmögenhet tilläpplad. ³ Har husförest.

Den skattskyldiges yrke	Civilstånd	Antal barn, för vilka avdrag åtnütes	Sammanlagd inkomst (efter allm. avdrag), kr.	Behållen förmögenhet, kr.	S:a statsskatter ¹ och kommunal progressivskatt enl. gäll. förf.		S:a statsskatter enligt kommitténs förslag med botten-skatt vid				
					år 1935	år 1937	90 %	100 %	110 %	120 %	130 %
Byggnadsarb.....	g	2	3 608	—	40·80	40·80	20·25	22·50	24·75	27·00	29·25
»	g	3	3 844	3 213	38·76	38·76	7·69	8·55	9·40	10·26	11·11
»	g	4	4 963	—	57·12	57·12	12·15	13·50	14·85	16·20	17·55
Tjänsteman	ä	—	15 846	176 243	1 526·60	1 731·60	1 811·40	1 916·80	2 022·20	2 127·60	2 233·00
»	o	—	9 329	72 717	563·13	584·73	585·44	637·80	690·16	742·52	794·88
»	o	—	3 983	4 329	136·17	136·17	119·07	132·30	145·53	158·76	171·99
»	g	—	15 117	—	913·10	1 012·85	834·57	909·75	984·92	1 060·10	1 135·27
»	g	1	14 102	28 751	807·63	880·63	685·67	750·45	815·22	880·00	944·77
»	g	2	10 874	38 659	494·11	509·21	368·16	407·00	445·84	484·68	523·52
Folkskollärare....	g	—	6 534	—	593·57	621·97	523·59	577·90	632·21	686·52	740·83
Hustru, lärarinna.}	g	—	5 082	9 000	—	—	—	—	—	—	—
Rörelseidkare	g	5	29 921	388 741	3 980·23	4 612·53	3 942·79	4 102·40	4 262·01	4 421·62	4 581·23
Hembiträde	o	—	1 301	—	9·69	9·69	8·91	9·90	10·89	11·88	12·87
Telefonist	o	—	2 884	—	76·50	76·50	72·90	81·00	89·10	97·20	105·30
Skrivbiträde	o	—	963	—	1·02	1·02	1·62	1·80	1·98	2·16	2·34
Kontorist	o	—	2 362	—	49·98	49·98	51·03	56·70	62·37	68·04	73·71
Ortsgrupp V.											
<i>Städer.</i>											
Sömmerska	o	—	990	—	—	—	0·40	0·45	0·49	0·54	0·58
Maskinist	g	—	3 797	—	86·19	86·19	61·15	67·95	74·74	81·54	88·33
Typograf	g	1	5 040	—	119·34	119·34	74·11	82·35	90·58	98·82	107·05
»	g	2	3 711	—	38·25	38·25	19·03	21·15	23·26	25·38	27·49
Vaktmästare	g	3	2 917	—	7·65	7·65	—	—	—	—	—
»	g	—	3 834	5 566	184·89	184·89	144·76	160·85	176·93	193·02	209·10
Hustru, städerska.}	g	—	1 572	10 502	—	—	—	—	—	—	—
Verkmästare	g	—	7 479	66 833	378·57	381·02	336·67	365·90	395·13	424·36	453·59
Montör	g	4	4 244	—	31·62	31·62	—	—	—	—	—
Rörelseidkare	g	1	3 517	7 651	47·94	47·94	29·16	32·40	35·64	38·88	42·12
»	g	3	32 369	81 770	3 067·18	3 632·08	2 996·05	3 166·65	3 337·24	3 507·84	3 678·43
»	g	—	38 860	688 913	7 831·21	8 998·41	8 705·14	8 978·50	9 251·86	9 525·22	9 798·58
F. d. rörelseidkare.	ä	—	20 812	725 076	5 157·90	5 776·55	² 5 885·21	² 6 058·60	² 6 231·99	² 6 405·38	² 6 578·77
»	o	—	8 808	209 817	902·00	948·00	1 123·73	1 181·75	1 239·76	1 297·78	1 355·79
»	o	—	822	137 034 ²	100·10 ²	86·40 ²	89·29 ²	93·70 ²	98·11 ²	102·52 ²	106·93 ²
Läkare	g	—	21 581	11 260	1 636·78	1 898·28	1 647·28	1 764·45	1 881·61	1 998·78	2 115·94
Advokat	g	1	22 064	28 150	1 655·89	1 921·64	1 616·60	1 731·95	1 847·29	1 962·64	2 077·98
Tjänsteman	g	2	3 247	—	110·16	110·16	61·56	68·40	75·24	82·08	88·92
Hustru, skrivbitr.}	g	—	2 222	—	—	—	—	—	—	—	—
Ämbetsman	g	4	8 650	—	219·98	219·98	81·00	90·00	99·00	108·00	117·00
»	o	—	15 316	—	976·23	1 091·48	1 079·43	1 169·95	1 260·46	1 350·98	1 441·49
Hembiträde	o	—	1 470	—	11·73	11·73	10·93	12·15	13·36	14·58	15·79
Rörelseidkare	g	—	256 113	3 113 680	88 558·97	99 814·97	95 509·56	97 352·80	99 196·04	101 039·29	102 882·52
Kontorist	f	2	2 330	—	13·26	13·26	6·48	7·20	7·92	8·64	9·36
Stenograf	o	—	4 567	—	156·06	156·06	142·29	158·10	173·91	189·72	205·53
Skrivbiträde	o	—	2 893	—	70·89	70·89	70·87	78·75	86·62	94·50	102·37
»	o	—	1 850	—	21·42	21·42	24·70	27·45	30·19	32·94	35·68
Butiksbiträde	o	—	2 335	—	42·33	42·33	46·17	51·30	56·43	61·56	66·69

¹ Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, extra inkomst- och förmögenhetsskatt, utjämningskatt samt särskild skatt å förmögenhet. ² Reduktionsregel beträffande särskild skatt å förmögenhet tilläpplad.

Tabell VIII. Sammandrag för hela riket över till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt

Eftertaxeringar ej medräknade. Ej heller ingår svenska försäkringsaktiebolags

A. A b s o -

Inkomstprocent	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter				
					Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %, kr.	Kommunal progr.-skatt, grundbelopp, kr.	Utjämnings-skatt, kr.	Summa kr.	
									tusental kronor
1	2	3	4	5	6	7	8	9	
1 T. o m. 1 %	954	520 767·7	347·8	1 987·3	50 675	—	—	50 675	1
2 Över 1 » 2 »	746	477 865·4	307·3	7 379·4	188 173	—	—	188 173	2
3 » 2 » 3 »	617	523 057·6	1 255·9	13 204·6	336 715	—	—	336 715	3
4 » 3 » 4 »	518	359 409·1	2 373·2	9 772·1	249 188	—	—	249 188	4
5 Säger » 4 »	2 835	1 880 599·8	4 284·2	32 343·4	824 751	—	—	824 751	5
6 Över 4 » 4·25 »	139	73 712·8	1 019·7	2 034·7	55 338	—	—	55 338	6
7 » 4·25 » 4·5 »	109	95 122·3	1 649·6	2 521·7	72 876	—	—	72 876	7
8 » 4·5 » 4·75 »	157	130 257·6	1 362·0	4 654·2	142 389	—	—	142 389	8
9 » 4·75 » 5 »	140	118 774·4	163·0	5 654·6	181 924	—	—	181 924	9
10 » 5 » 5 ¹ / ₃ »	187	116 128·1	195·8	5 781·2	196 324	—	—	196 324	10
11 » 5 ¹ / ₃ » 5 ² / ₃ »	142	81 768·9	229·5	4 263·7	159 173	—	—	159 173	11
12 » 5 ² / ₃ » 6 »	159	53 228·2	12·5	3 092·0	125 875	—	—	125 875	12
13 » 6 » 6 ¹ / ₃ »	143	110 034·0	184·0	6 609·3	291 471	994	663	293 128	13
14 » 6 ¹ / ₃ » 6 ² / ₃ »	164	107 7 6·0	405·7	6 597·8	310 602	2 614	1 743	314 959	14
15 » 6 ² / ₃ » 7 »	137	64 916·7	175·0	4 249·8	216 445	5 205	3 470	225 120	15
16 » 7 » 7 ¹ / ₃ »	122	81 834·4	562·6	5 273·1	286 442	4 996	3 331	294 769	16
17 » 7 ¹ / ₃ » 7 ² / ₃ »	118	46 674·5	625·9	2 850·8	164 637	3 173	2 115	169 925	17
18 » 7 ² / ₃ » 8 »	110	60 359·4	468·5	4 275·0	260 751	6 889	4 593	272 233	18
19 » 8 » 8·5 »	139	74 428·7	175·9	6 025·0	389 147	10 735	7 157	407 039	19
20 » 8·5 » 9 »	131	52 871·8	21·1	4 609·6	311 878	9 656	6 437	327 971	20
21 » 9 » 9·5 »	128	144 972·7	618·1	12 803·9	913 375	31 475	20 983	965 833	21
22 » 9·5 » 10 »	132	65 528·0	57·1	6 362·9	475 735	18 261	12 174	506 170	22
23 » 10 » 10·5 »	116	121 185·3	1 629·4	10 741·4	839 865	34 294	22 863	897 022	23
24 » 10·5 » 11 »	110	66 494·3	811·8	6 316·4	515 010	22 672	15 115	552 797	24
25 » 11 » 11·5 »	107	44 545·0	189·7	4 844·5	410 962	19 366	12 911	443 239	25
26 » 11·5 » 12 »	81	40 387·5	235·0	4 484·0	396 313	19 317	12 878	428 508	26
27 » 12 » 12·5 »	67	57 860·6	361·5	6 758·4	620 002	32 330	21 553	673 885	27
28 » 12·5 » 13 »	62	27 387·2	294·0	3 200·9	304 6 8	16 214	10 809	331 631	28
29 » 13 » 13 ² / ₃ »	105	25 515·3	35·0	3 350·0	330 058	20 498	13 665	364 221	29
30 » 13 ² / ₃ » 14 ¹ / ₃ »	66	22 807·7	510·1	2 695·9	274 954	16 302	10 868	302 124	30
31 » 14 ¹ / ₃ » 15 »	76	100 212·6	763·5	13 988·0	1 472 619	92 026	61 351	1 626 026	31
32 » 15 » 16 »	97	44 850·7	80·8	6 794·7	739 082	47 713	31 809	818 604	32
33 » 16 » 17 »	102	67 808·0	193·4	10 930·0	1 224 112	85 765	57 177	1 3 7 054	33
34 » 17 » 18 »	69	161 796·8	312·0	27 966·1	3 231 248	241 038	160 692	3 632 978	34
35 » 18 » 19 »	74	46 782·8	1 142·8	7 399·1	880 432	68 435	45 624	994 491	35
36 » 19 » 20 »	55	22 166·8	305·1	3 984·1	484 116	39 983	26 655	550 754	36
37 » 20 » 21 »	39	10 852·4	240·4	2 014·8	250 028	22 370	14 913	287 311	37

1 Aktiebolag, som bedriver detaljhandel med rusdrycker, och i anledning därav icke erlägger

år 1934 taxerade svenska aktiebolag med fördelning efter inkomstprocentens storlek.
inkomst, i den mån den icke belöper på aktieägare i denna deras egenskap.

luta tal.

Inkomstprocent	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter				
					Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %, kr.	Kommunal progr.-skatt, grundbelopp, kr.	Utjämnings-skatt, kr.	Summa kr.	
									tusental kronor
1	2	3	4	5	6	7	8	9	
38	Över 21 t.o.m. 22 %	51	7 040·2	17·9	1 495·4	189 377	17 258	11 505	218 140
39	» 22 » 23 »	37	3 973·5	29·8	857·2	110 742	10 444	6 963	128 149
40	» 23 » 24 »	37	7 499·1	0·1	1 755·8	230 956	22 964	15 309	269 229
41	» 24 » 25·5 »	57	7 618·3	286·6	1 591·7	213 574	22 347	14 89·	250 819
42	» 25·5 » 27 »	43	7 794·3	8·9	2 044·5	279 653	31 224	20 816	331 693
43	» 27 » 28·5 »	37	11 020·5	4·3	3 049·6	424 989	49 743	33 162	507 894
44	» 28·5 » 30 »	27	3 263·4	31·5	925·6	131 360	16 296	10 864	158 520
45	» 30 » 32 »	42	8 144·2	6·8	2 546·0	367 896	48 574	32 383	448 853
46	» 32 » 34 »	17	850·8	—	276·1	40 443	5 546	3 697	49 686
47	» 34 » 36 »	20	5 632·5	510·6	1 462·4	218 778	31 755	21 170	271 703
48	» 36 » 39 »	38	2 340·2	—	871·1	132 285	20 470	13 647	166 402
49	» 39 » 42 »	20	1 486·2	—	599·0	92 664	15 428	10 285	118 377
50	» 42 » 46 »	23	1 536·7	—	681·6	107 183	19 426	12 951	139 560
51	» 46 » 50 »	12	275·1	1·1	130·7	20 883	4 128	2 752	27 763
52	» 50 » 55 »	18	1 068·7	104·4	465·9	75 637	16 592	11 061	103 290
53	» 55 » 60 »	11	509·3	15·5	284·9	46 980	10 677	7 118	64 775
54	» 60 » 65 »	5	35·3	2·1	20·1	3 367	752	501	4 620
55	» 65 » 70 »	5	3 977·5	21·9	2 618·4	445 131	98 188	65 459	608 778
56	» 70 » 75 »	6	679·5	144·3	352·9	60 888	13 230	9 492	83 610
57	» 75 » 80 »	9	202·8	—	156·1	27 330	5 849	3 279	36 458
58	» 80 » 85 »	5	84·2	—	70·4	12 499	933	570	14 002
59	» 85 » 90 »	5	76·2	—	66·6	11 996	2 494	1 663	16 153
60	» 90 » 95 »	8	282·0	—	258·8	47 290	9 191	6 127	62 608
61	» 95 » 100 »	7	81·6	—	79·9	14 813	2 493	1 662	18 968
62	» 100 » 105 »	1	20·0	—	20·0	3 723	750	500	4 973
63	» 105 » 110 »	3	948·7	—	1 020·1	192 483	37 837	25 225	255 545
64	» 110 » 115 »	2	22·5	—	25·1	4 783	525	350	5 658
65	» 115 » 120 »	3	133·4	—	155·8	29 937	5 843	3 895	39 675
66	» 120 » 125 »	1	6·5	—	7·9	1 539	1 —	1 —	1 539
67	» 125 » 130 »	3	47·5	—	60·0	11 736	2 250	1 500	15 486
68	» 130 » 135 »	3	105·2	—	141·8	27 973	5 318	3 545	36 836
69	» 135 » 140 »	1	29·0	—	39·5	7 863	1 482	988	10 333
70	» 140 » 145 »	2	29·0	—	41·5	8 333	1 557	1 038	10 928
71	» 145 » 150 »	2	30·0	—	44·0	8 895	1 —	1 —	8 895
72	» 150 %	81	1 830·3	188·2	13 207·1	2 694 250	55 628	37 085	2 786 963
73	Summa	7 060	4 295 245·5	20 688·7	272 894·5	23 650 801	1 459 513	973 009	26 083 323

kommunal progressivskatt eller utjämningskatt.

Tabell VIII (forts.). Sammandrag för hela riket över till statlig inkomst- och förmögenhets-

Eftertaxeringar ej medräknade. Ej heller ingår svenska försäkringsaktiebolags

B. Medel-

	Inkomstprocent	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter				
						Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %, kr.	Kommunal progr.-skatt, grundbelopp, kr.	Utjämnings-skatt, kr.	Summa kr.	
										tusental kronor
1	2	3	4	5	6	7	8	9		
1	T. o. m. 1 %	954	545·9	0·4	2·1	53	—	—	53	1
2	Över 1 » 2 »	746	639·9	0·4	9·9	252	—	—	252	2
3	» 2 » 3 »	617	847·7	2·0	21·4	546	—	—	546	3
4	» 3 » 4 »	518	693·8	4·6	18·9	481	—	—	481	4
5	Säger » 4 »	2 835	663·4	1·5	11·4	291	—	—	291	5
6	Över 4 » 4·25 »	139	530·3	7·3	14·6	398	—	—	398	6
7	» 4·25 » 4·5 »	109	872·7	15·1	23·1	669	—	—	669	7
8	» 4·5 » 4·75 »	157	829·7	8·7	29·6	907	—	—	907	8
9	» 4·75 » 5 »	140	848·4	1·2	40·4	1 299	—	—	1 299	9
10	» 5 » 5 ¹ / ₃ »	187	621·0	1·0	30·9	1 050	—	—	1 050	10
11	» 5 ¹ / ₃ » 5 ² / ₃ »	142	575·8	1·6	30·0	1 121	—	—	1 121	11
12	» 5 ² / ₃ » 6 »	159	334·8	0·1	19·4	792	—	—	792	12
13	» 6 » 6 ¹ / ₃ »	143	769·5	1·3	46·2	2 038	7	5	2 050	13
14	» 6 ¹ / ₃ » 6 ² / ₃ »	164	656·7	2·5	40·2	1 894	16	11	1 921	14
15	» 6 ² / ₃ » 7 »	137	473·9	1·3	31·0	1 580	38	25	1 643	15
16	» 7 » 7 ¹ / ₃ »	122	670·8	4·6	43·2	2 348	41	27	2 416	16
17	» 7 ¹ / ₃ » 7 ² / ₃ »	118	395·6	5·3	24·2	1 395	27	18	1 440	17
18	» 7 ² / ₃ » 8 »	110	548·7	4·3	38·9	2 370	63	42	2 475	18
19	» 8 » 8·5 »	139	535·5	1·3	43·3	2 800	77	51	2 928	19
20	» 8·5 » 9 »	131	403·6	0·2	35·2	2 381	74	49	2 504	20
21	» 9 » 9·5 »	128	1 132·6	4·8	100·0	7 136	246	164	7 546	21
22	» 9·5 » 10 »	132	496·4	0·4	48·2	3 604	138	92	3 834	22
23	» 10 » 10·5 »	116	1 044·7	14·0	92·6	7 240	296	197	7 733	23
24	» 10·5 » 11 »	110	604·5	7·4	57·4	4 682	206	137	5 025	24
25	» 11 » 11·5 »	107	416·3	1·8	45·3	3 841	181	121	4 143	25
26	» 11·5 » 12 »	81	498·6	2·9	55·4	4 893	238	159	5 290	26
27	» 12 » 12·5 »	67	863·6	5·4	100·9	9 254	482	322	10 058	27
28	» 12·5 » 13 »	62	441·7	4·7	51·6	4 913	262	174	5 349	28
29	» 13 » 13 ² / ₃ »	105	243·0	0·3	31·9	3 144	195	130	3 469	29
30	» 13 ² / ₃ » 14 ¹ / ₃ »	66	345·6	7·7	40·8	4 166	247	165	4 578	30
31	» 14 ¹ / ₃ » 15 »	76	1 318·6	10·0	184·1	19 377	1 211	807	21 395	31
32	» 15 » 16 »	97	462·4	0·8	70·0	7 619	492	328	8 439	32
33	» 16 » 17 »	102	664·8	1·9	107·2	12 001	841	560	13 402	33
34	» 17 » 18 »	69	2 344·9	4·5	405·3	46 830	3 493	2 329	52 652	34
35	» 18 » 19 »	74	632·2	15·4	100·0	11 898	925	616	13 439	35
36	» 19 » 20 »	55	403·0	5·5	72·4	8 802	727	485	10 014	36
37	» 20 » 21 »	39	278·3	6·2	51·7	6 411	574	382	7 367	37

1 Se not till tab. VIII A.

skatt år 1934 taxerade svenska aktiebolag med fördelning efter inkomstprocentens storlek.

inkomst, i den mån den icke belöper på aktieägare i denna deras egenskap.

t a l.

	Inkomstprocent	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter				
						Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %, kr.	Kommunal progr.-skatt, grundbelopp, kr.	Utjämnings-skatt, kr.	Summa kr.	
										tusental kronor
1	2	3	4	5	6	7	8	9		
38	Över 21 t. o. m. 22 %	51	138·0	0·4	29·3	3 713	338	226	4 277	38
39	> 22 > 23 >	37	107·4	0·8	23·2	2 993	282	188	3 463	39
40	> 23 > 24 >	37	202·7	0·0	47·5	6 242	621	414	7 277	40
41	> 24 > 25·5 >	57	133·7	5·0	27·9	3 747	392	261	4 400	41
42	> 25·5 > 27 >	43	181·3	0·2	47·5	6 504	726	484	7 714	42
43	> 27 > 28·5 >	37	297·9	0·1	82·4	11 486	1 345	896	13 727	43
44	> 28·5 > 30 >	27	120·9	1·2	34·3	4 865	604	402	5 871	44
45	> 30 > 32 >	42	193·9	0·2	60·6	8 759	1 157	771	10 687	45
46	> 32 > 34 >	17	50·0	—	16·2	2 379	326	218	2 923	46
47	> 34 > 36 >	20	281·6	25·5	73·1	10 939	1 588	1 058	13 585	47
48	> 36 > 39 >	38	61·6	—	22·9	3 481	539	359	4 379	48
49	> 39 > 42 >	20	74·3	—	30·0	4 633	772	514	5 919	49
50	> 42 > 46 >	23	66·8	—	29·6	4 660	845	563	6 068	50
51	> 46 > 50 >	12	22·9	0·1	10·9	1 740	344	229	2 313	51
52	> 50 > 55 >	18	59·4	5·8	25·9	4 202	922	614	5 738	52
53	> 55 > 60 >	11	46·3	1·4	25·9	4 271	971	647	5 889	53
54	> 60 > 65 >	5	7·1	0·4	4·0	673	151	100	924	54
55	> 65 > 70 >	5	795·5	4·4	523·7	89 026	19 638	13 092	121 756	55
56	> 70 > 75 >	6	113·3	24·1	58·8	10 148	2 205	1 582	13 935	56
57	> 75 > 80 >	9	22·5	—	17·3	3 037	650	364	4 051	57
58	> 80 > 85 >	5	16·8	—	14·1	2 500	187	114	2 801	58
59	> 85 > 90 >	5	15·2	—	13·3	2 399	499	333	3 231	59
60	> 90 > 95 >	8	35·3	—	32·4	5 511	1 149	766	7 826	60
61	> 95 > 100 >	7	11·7	—	11·4	2 116	356	238	2 710	61
62	> 100 > 105 >	1	20·0	—	20·0	3 723	750	500	4 973	62
63	> 105 > 110 >	3	316·2	—	340·0	64 161	12 613	8 408	85 182	63
64	> 110 > 115 >	2	11·3	—	12·6	2 391	263	175	2 829	64
65	> 115 > 120 >	3	44·5	—	51·9	9 979	1 948	1 298	13 225	65
66	> 120 > 125 >	1	6·5	—	7·9	1 539	1 —	1 —	1 539	66
67	> 125 > 130 >	3	15·8	—	20·0	3 912	750	500	5 162	67
68	> 130 > 135 >	3	35·1	—	47·3	9 324	1 773	1 182	12 279	68
69	> 135 > 140 >	1	29·0	—	39·5	7 863	1 482	988	10 333	69
70	> 140 > 145 >	2	14·5	—	20·8	4 166	779	519	5 464	70
71	> 145 > 150 >	2	15·0	—	22·0	4 448	1 —	1 —	4 448	71
72	> 150 %	81	22·6	2·3	163·1	33 262	687	458	34 407	72
73	Summa	7 060	608·8	2·9	38·7	3 350	207	138	3 695	73

Tabell VIII (forts.). Sammandrag för hela riket över till statlig inkomst- och förmögenhets-

Eftertaxeringar ej medräknade. Ej heller ingår svenska försäkringsaktiebolags

C. Procent

	Inkomstprocent	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter				Summa
						Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %	Kommunal prog.-skatt, grundbelopp	Utjämnings-skatt		
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	
1	T. o. m. 1 %	13·51	12·11	1·68	0·73	0·21	—	—	0·19	1
2	Över 1 » 2 »	10·57	11·11	1·49	2·70	0·81	—	—	0·72	2
3	» 2 » 3 »	8·74	12·17	6·07	4·84	1·42	—	—	1·29	3
4	» 3 » 4 »	7·34	8·36	11·47	3·58	1·05	—	—	0·96	4
5	Säger » 4 »	40·16	43·75	20·71	11·85	3·49	—	—	3·16	5
6	Över 4 » 4·25 »	1·97	1·72	4·93	0·75	0·23	—	—	0·21	6
7	» 4·25 » 4·5 »	1·54	2·21	7·97	0·92	0·31	—	—	0·28	7
8	» 4·5 » 4·75 »	2·22	3·03	6·58	1·71	0·60	—	—	0·55	8
9	» 4·75 » 5 »	1·98	2·76	0·79	2·07	0·77	—	—	0·70	9
10	» 5 » 5½/s »	2·65	2·70	0·95	2·12	0·83	—	—	0·75	10
11	» 5½/s » 5¾/s »	2·01	1·90	1·11	1·56	0·67	—	—	0·61	11
12	» 5¾/s » 6 »	2·25	1·24	0·06	1·13	0·53	—	—	0·48	12
13	» 6 » 6¼/s »	2·03	2·56	0·89	2·42	1·23	0·07	0·07	1·12	13
14	» 6¼/s » 6½/s »	2·32	2·51	1·96	2·42	1·31	0·18	0·18	1·21	14
15	» 6½/s » 7 »	1·94	1·51	0·85	1·56	0·92	0·36	0·36	0·86	15
16	» 7 » 7¼/s »	1·73	1·90	2·72	1·93	1·21	0·34	0·34	1·13	16
17	» 7¼/s » 7½/s »	1·67	1·09	3·03	1·04	0·70	0·22	0·22	0·65	17
18	» 7½/s » 8 »	1·56	1·41	2·26	1·57	1·10	0·47	0·47	1·04	18
19	» 8 » 8·5 »	1·97	1·73	0·85	2·21	1·64	0·74	0·74	1·56	19
20	» 8·5 » 9 »	1·86	1·23	0·10	1·69	1·32	0·66	0·66	1·26	20
21	» 9 » 9·5 »	1·81	3·37	2·99	4·69	3·86	2·16	2·16	3·70	21
22	» 9·5 » 10 »	1·87	1·53	0·28	2·33	2·01	1·25	1·25	1·94	22
23	» 10 » 10·5 »	1·64	2·82	7·87	3·94	3·55	2·35	2·35	3·44	23
24	» 10·5 » 11 »	1·56	1·55	3·92	2·31	2·18	1·55	1·55	2·12	24
25	» 11 » 11·5 »	1·52	1·04	0·92	1·78	1·74	1·33	1·33	1·70	25
26	» 11·5 » 12 »	1·15	0·94	1·14	1·64	1·67	1·32	1·32	1·64	26
27	» 12 » 12·5 »	0·95	1·35	1·75	2·48	2·62	2·22	2·22	2·58	27
28	» 12·5 » 13 »	0·88	0·64	1·42	1·17	1·29	1·11	1·11	1·27	28
29	» 13 » 13¾/s »	1·49	0·59	0·17	1·23	1·40	1·40	1·40	1·40	29
30	» 13¾/s » 14¼/s »	0·94	0·53	2·47	0·99	1·16	1·12	1·12	1·16	30
31	» 14¼/s » 15 »	1·08	2·33	3·69	5·13	6·23	6·30	6·30	6·24	31
32	» 15 » 16 »	1·37	1·04	0·39	2·49	3·12	3·27	3·27	3·14	32
33	» 16 » 17 »	1·45	1·58	0·93	4·00	5·17	5·88	5·88	5·24	33
34	» 17 » 18 »	0·98	3·77	1·61	10·25	13·66	16·51	16·51	13·93	34
35	» 18 » 19 »	1·05	1·09	5·52	2·71	3·72	4·69	4·69	3·81	35
36	» 19 » 20 »	0·78	0·52	1·47	1·46	2·05	2·74	2·74	2·11	36
37	» 20 » 21 »	0·55	0·25	1·16	0·74	1·06	1·53	1·53	1·10	37

¹ Se not till tab. VIII A.

Tabell IX. Sammandrag för hela riket över till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt

Eftertaxeringar ej medräknade. Ej heller ingår svenska försäkringsaktiebolags

A. A b s o -

Inkomstprocent	An- tal taxe- rade	Kapital	Behållen inkomst av utdel- ning, som omför- mäles i 7 § g)	Taxerat (= be- skatt- ningsbart) belopp	Uträknade skatter					
					Statlig ink.- o. förm.- skatt, 170 %, kr.	Kommun- al pro- gr.-skatt, grund- belopp, kr.	Ut- jäm- nings- skatt, kr.	Summa kr.		
									tusental kronor	
1	2	3	4	5	6	7	8	9		
1	T. o. m. 1 %	973	453 248·5	185·3	1 813·8	46 249	—	—	46 249	1
2	Över 1 » 2 »	833	436 509·4	510·6	6 310·2	160 910	—	—	160 910	2
3	» 2 » 3 »	735	258 405·9	320·8	6 237·6	159 056	—	—	159 056	3
4	» 3 » 4 »	658	382 236·2	441·2	12 905·2	329 083	—	—	329 083	4
5	Säger » 4 »	3 199	1 530 400·0	1 457·9	27 266·8	695 298	—	—	695 298	5
6	Över 4 » 4·25 »	145	254 568·9	915·9	9 573·3	260 386	—	—	260 386	6
7	» 4·25 » 4·5 »	150	86 371·9	195·4	3 606·3	104 218	—	—	104 218	7
8	» 4·5 » 4·75 »	163	302 039·1	2 624·4	11 197·5	342 633	—	—	342 633	8
9	» 4·75 » 5 »	158	104 240·6	1 900·2	3 144·5	101 476	—	—	101 476	9
10	» 5 » 5 ¹ / ₃ »	191	114 812·9	210·5	5 694·4	193 584	—	—	193 584	10
11	» 5 ¹ / ₃ » 5 ² / ₃ »	182	71 883·4	561·2	3 367·0	125 653	—	—	125 653	11
12	» 5 ² / ₃ » 6 »	188	165 729·1	296·9	9 352·1	381 390	—	—	381 390	12
13	» 6 » 6 ¹ / ₃ »	180	278 756·0	298·0	16 864·5	745 268	2 701	1 801	749 770	13
14	» 6 ¹ / ₃ » 6 ² / ₃ »	158	41 586·6	528·2	2 178·4	103 555	843	562	104 960	14
15	» 6 ² / ₃ » 7 »	177	184 460·0	234·4	12 371·8	629 804	8 408	5 605	643 817	15
16	» 7 » 7 ¹ / ₃ »	141	84 348·9	343·5	5 666·6	308 232	4 900	3 267	316 399	16
17	» 7 ¹ / ₃ » 7 ² / ₃ »	160	158 407·4	1 256·8	10 605·0	612 532	12 001	8 001	632 534	17
18	» 7 ² / ₃ » 8 »	141	131 284·4	306·3	10 012·4	612 724	14 099	9 399	636 222	18
19	» 8 » 8·5 »	195	167 798·7	787·3	13 119·4	846 532	22 809	15 206	884 547	19
20	» 8·5 » 9 »	181	201 188·3	1 262·5	16 291·5	1 107 716	33 508	22 339	1 163 563	20
21	» 9 » 9·5 »	159	105 698·5	384·2	9 335·8	666 499	22 544	15 029	704 072	21
22	» 9·5 » 10 »	165	55 334·6	441·5	4 967·6	370 329	14 151	9 434	393 914	22
23	» 10 » 10·5 »	161	106 371·4	191·1	10 698·9	835 020	34 296	22 863	892 179	23
24	» 10·5 » 11 »	142	67 661·3	628·6	6 666·3	543 362	24 354	16 236	583 952	24
25	» 11 » 11·5 »	142	82 034·5	251·7	8 995·6	764 515	35 836	23 891	824 242	25
26	» 11·5 » 12 »	110	80 080·1	252·3	9 116·6	805 699	39 232	26 155	871 086	26
27	» 12 » 12·5 »	101	98 125·7	1 536·5	10 448·2	957 535	48 844	32 563	1 038 942	27
28	» 12·5 » 13 »	98	46 920·6	55·0	5 883·8	552 796	29 590	19 718	602 104	28
29	» 13 » 13 ² / ₃ »	126	74 764·2	340·4	9 619·8	948 173	48 517	32 345	1 029 035	29
30	» 13 ² / ₃ » 14 ¹ / ₃ »	97	48 625·1	13·4	6 718·8	685 294	39 889	26 593	751 776	30
31	» 14 ¹ / ₃ » 15 »	111	26 028·8	55·3	3 741·6	393 751	24 233	16 155	434 139	31
32	» 15 » 16 »	117	166 101·8	332·0	25 733·0	2 799 663	188 182	125 463	3 113 308	32
33	» 16 » 17 »	117	73 915·3	1 051·9	11 214·8	1 258 176	89 418	59 612	1 407 206	33
34	» 17 » 18 »	103	31 945·1	261·8	5 304·8	612 965	45 521	30 348	688 834	34
35	» 18 » 19 »	87	18 257·1	120·1	3 244·0	384 551	30 348	20 232	435 131	35
36	» 19 » 20 »	87	78 383·0	1 104·4	14 108·0	1 714 808	142 642	95 095	1 952 545	36
37	» 20 » 21 »	81	18 773·7	98·6	3 741·2	464 278	40 639	27 092	532 009	37

år 1935 taxerade svenska aktiebolag med fördelning efter inkomstprocentens storlek.
inkomst, i den mån den icke belöper på aktieägare i denna deras egenskap.

l u t a t a l.

Inkomstprocent	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter			
					Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %, kr.	Kommunal pro-gr.-skatt, grundbelopp, kr.	Utjämnings-skatt, kr.	Summa kr.
1	2	3	4	5	6	7	8	9
Över 21 t. o. m. 22 %	67	95 406·4	597·3	20 270·3	2 567 217	242 276	161 517	2 971 010
» 22 » 23 »	58	29 184·4	530·9	6 018·6	777 599	74 576	49 717	901 892
» 23 » 24 »	44	9 986·1	186·1	2 171·9	286 138	28 777	19 185	334 100
» 24 » 25·5 »	68	13 053·2	5·6	3 198·4	429 527	43 370	28 913	501 810
» 25·5 » 27 »	71	32 332·4	176·0	8 274·4	1 131 818	125 358	83 572	1 340 748
» 27 » 28·5 »	50	5 910·4	20·0	1 627·1	226 715	26 748	17 832	271 295
» 28·5 » 30 »	50	7 278·4	9·0	2 142·9	304 183	37 624	25 083	366 890
» 30 » 32 »	61	5 922·8	1·1	1 830·7	264 468	34 192	22 795	321 455
» 32 » 34 »	51	8 614·8	528·9	2 281·9	335 014	45 323	30 215	410 552
» 34 » 36 »	34	4 041·0	0·1	1 417·4	212 037	30 878	20 585	263 500
» 36 » 39 »	45	7 349·1	0·7	2 778·4	422 715	66 242	44 161	533 118
» 39 » 42 »	42	2 574·9	—	1 040·7	160 990	26 894	17 929	205 813
» 42 » 46 »	31	2 279·2	29·7	1 000·0	157 248	29 386	19 591	206 225
» 46 » 50 »	34	5 848·2	31·3	2 797·0	446 945	88 685	59 123	594 753
» 50 » 55 »	27	1 678·5	—	883·3	143 391	30 935	20 623	194 949
» 55 » 60 »	11	118·0	—	68·2	11 245	2 550	1 700	15 495
» 60 » 65 »	16	1 691·2	0·3	1 051·3	176 021	39 416	26 277	241 714
» 65 » 70 »	10	4 194·4	—	2 805·2	476 887	105 191	70 127	652 205
» 70 » 75 »	15	617·4	281·8	166·7	28 760	6 244	4 163	39 167
» 75 » 80 »	14	360·4	—	279·9	49 010	10 490	6 993	66 493
» 80 » 85 »	6	61·6	—	50·7	9 012	1 425	950	11 387
» 85 » 90 »	11	757·7	3·0	651·6	117 215	24 432	16 288	157 935
» 90 » 95 »	6	307·5	—	288·1	52 656	10 803	7 202	70 661
» 95 » 100 »	13	232·3	—	229·7	42 567	8 609	5 739	56 915
» 100 » 105 »	3	17·2	—	17·7	3 304	661	441	4 406
» 105 » 110 »	1	22·3	—	24·3	4 591	912	608	6 111
» 110 » 115 »	3	85·6	—	97·0	18 465	3 636	2 424	24 525
» 115 » 120 »	1	175·0	—	203·7	39 137	7 639	5 093	51 869
» 120 » 125 »	1	6·5	—	7·8	1 514	292	195	2 001
» 125 » 130 »	6	104·2	—	133·0	25 998	1 177	785	27 960
» 130 » 135 »	—	—	—	—	—	—	—	—
» 135 » 140 »	1	6·0	—	8·2	1 639	309	206	2 154
» 140 » 145 »	—	—	—	—	—	—	—	—
» 145 » 150 »	5	135·1	—	199·4	40 339	6 912	4 608	51 859
» 150 %	99	2 108·9	665·7	15 141·1	3 088 794	60 184	40 123	3 189 101
Summa	8 668	5 299 358·1	23 365·7	389 006·9	33 981 574	2 219 651	1 479 767	37 680 992

Tabell IX (forts.). Sammandrag för hela riket över till statlig inkomst- och förmögenhets-
 Eftertaxeringar ej medräknade. Ej heller ingår svenska försäkringsaktiebolags

B. Medel-

	Inkomstprocent	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter				
						Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %, kr.	Kommunal progr.-skatt, grundbelopp, kr.	Utjämnings-skatt, kr.	Summa kr.	
										3
			tusental kronor							
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	
1	T. o. m. 1 %	973	465·8	0·2	1·9	52	—	—	52	1
2	Över 1 > 2 >	833	524·0	0·6	7·6	193	—	—	193	2
3	> 2 > 3 >	735	351·6	0·4	8·5	216	—	—	216	3
4	> 3 > 4 >	658	580·9	0·7	19·6	500	—	—	500	4
5	Säger > 4 >	3 199	478·4	0·5	8·5	217	—	—	217	5
6	Över 4 > 4·25 >	145	1 755·6	6·3	66·0	1 796	—	—	1 796	6
7	> 4·25 > 4·5 >	150	575·8	1·3	24·0	695	—	—	695	7
8	> 4·5 > 4·75 >	163	1 853·0	16·1	68·7	2 102	—	—	2 102	8
9	> 4·75 > 5 >	158	659·8	12·0	19·9	642	—	—	642	9
10	> 5 > 5 ¹ / ₃ >	191	601·1	1·1	29·8	1 014	—	—	1 014	10
11	> 5 ¹ / ₃ > 5 ² / ₃ >	182	395·0	3·1	18·5	690	—	—	690	11
12	> 5 ² / ₃ > 6 >	188	881·5	1·6	49·7	2 029	—	—	2 029	12
13	> 6 > 6 ¹ / ₃ >	180	1 548·7	1·7	93·7	4 140	15	10	4 165	13
14	> 6 ¹ / ₃ > 6 ² / ₃ >	158	263·2	3·3	13·8	655	5	4	664	14
15	> 6 ² / ₃ > 7 >	177	1 042·1	1·3	69·9	3 558	47	32	3 637	15
16	> 7 > 7 ¹ / ₃ >	141	598·2	2·4	40·2	2 186	35	23	2 244	16
17	> 7 ¹ / ₃ > 7 ² / ₃ >	160	990·0	7·9	66·3	3 828	75	50	3 953	17
18	> 7 ² / ₃ > 8 >	141	931·1	2·2	71·0	4 345	100	67	4 512	18
19	> 8 > 8·5 >	195	860·5	4·0	67·3	4 341	117	78	4 536	19
20	> 8·5 > 9 >	181	1 111·5	69·8	90·0	6 120	185	123	6 428	20
21	> 9 > 9·5 >	159	664·8	2·4	58·7	4 192	142	94	4 428	21
22	> 9·5 > 10 >	165	335·4	2·7	30·1	2 244	86	57	2 387	22
23	> 10 > 10·5 >	161	660·6	1·2	66·5	5 186	213	142	5 541	23
24	> 10·5 > 11 >	142	476·5	4·4	46·9	3 826	172	114	4 112	24
25	> 11 > 11·5 >	142	577·7	1·8	63·3	5 384	252	168	5 804	25
26	> 11·5 > 12 >	110	728·0	2·3	82·9	7 325	356	238	7 919	26
27	> 12 > 12·5 >	101	971·5	15·2	103·4	9 481	484	322	10 287	27
28	> 12·5 > 13 >	98	478·8	0·6	60·0	5 641	302	201	6 144	28
29	> 13 > 13 ² / ₃ >	126	593·4	2·7	76·3	7 525	385	257	8 167	29
30	> 13 ² / ₃ > 14 ¹ / ₃ >	97	501·3	0·1	69·3	7 065	411	274	7 750	30
31	> 14 ¹ / ₃ > 15 >	111	234·5	0·5	33·7	3 547	218	146	3 911	31
32	> 15 > 16 >	117	1 419·7	2·8	219·9	23 929	1 608	1 072	26 609	32
33	> 16 > 17 >	117	631·8	9·0	95·9	10 754	764	509	12 027	33
34	> 17 > 18 >	103	310·1	2·5	51·5	5 951	442	295	6 688	34
35	> 18 > 19 >	87	209·9	1·4	37·3	4 420	349	233	5 002	35
36	> 19 > 20 >	87	901·0	12·7	162·2	19 710	1 640	1 093	22 443	36
37	> 20 > 21 >	81	231·8	1·2	46·2	5 732	502	334	6 568	37

skatt år 1935 taxerade svenska aktieföretag med fördelning efter inkomstprocentens storlek.
 inkomst, i den mån den icke belöper på aktieägare i denna deras egenskap.

t a l.

	Inkomstprocent	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter				
						Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %, kr.	Kommunal progr.-skatt, grundbelopp, kr.	Utjämnings-skatt, kr.	Summa kr.	
										3
1	2	3	4	5	6	7	8	9		
38	Över 21 t. o m. 22 %	67	1 424·0	8·9	302·5	38 317	3 616	2 411	44 344	38
39	» 22 » 23 »	58	503·2	9·2	103·8	13 407	1 286	857	15 550	39
40	» 23 » 24 »	44	227·0	4·2	49·4	6 503	654	436	7 593	40
41	» 24 » 25·5 »	68	192·0	0·1	47·0	6 317	638	425	7 380	41
42	» 25·5 » 27 »	71	455·4	2·5	116·5	15 941	1 766	1 177	18 884	42
43	» 27 » 28·5 »	50	118·2	0·4	32·5	4 534	535	357	5 426	43
44	» 28·5 » 30 »	50	145·6	0·2	42·9	6 084	752	502	7 338	44
45	» 30 » 32 »	61	97·1	0·0	30·0	4 335	561	374	5 270	45
46	» 32 » 34 »	51	168·9	10·4	44·7	6 569	889	592	8 050	46
47	» 34 » 36 »	34	118·9	0·0	41·7	6 236	908	606	7 750	47
48	» 36 » 39 »	45	163·3	0·0	61·7	9 394	1 472	981	11 847	48
49	» 39 » 42 »	42	61·3	—	24·8	3 833	640	427	4 900	49
50	» 42 » 46 »	31	73·5	1·0	32·3	5 073	948	632	6 653	50
51	» 46 » 50 »	34	172·0	0·9	82·3	13 146	2 608	1 739	17 493	51
52	» 50 » 55 »	27	62·2	—	32·7	5 310	1 146	764	7 220	52
53	» 55 » 60 »	11	10·7	—	6·2	1 022	232	155	1 409	53
54	» 60 » 65 »	16	105·7	0·0	65·7	11 001	2 464	1 642	15 107	54
55	» 65 » 70 »	10	419·4	—	280·5	47 689	10 519	7 013	65 221	55
56	» 70 » 75 »	15	41·2	18·8	11·1	1 917	416	278	2 611	56
57	» 75 » 80 »	14	25·7	—	20·0	3 501	749	500	4 750	57
58	» 80 » 85 »	6	10·3	—	8·5	1 502	238	158	1 898	58
59	» 85 » 90 »	11	68·9	0·3	59·2	10 656	2 221	1 481	14 358	59
60	» 90 » 95 »	6	51·3	—	48·0	8 776	1 801	1 200	11 777	60
61	» 95 » 100 »	13	17·9	—	17·7	3 274	662	442	4 378	61
62	» 100 » 105 »	3	5·7	—	5·9	1 101	221	147	1 469	62
63	» 105 » 110 »	1	22·3	—	24·3	4 591	912	608	6 111	63
64	» 110 » 115 »	3	28·5	—	32·3	6 155	1 212	808	8 175	64
65	» 115 » 120 »	1	175·0	—	203·7	39 137	7 639	5 093	51 869	65
66	» 120 » 125 »	1	6·5	—	7·8	1 514	292	195	2 001	66
67	» 125 » 130 »	6	17·4	—	22·2	4 333	196	131	4 660	67
68	» 130 » 135 »	—	—	—	—	—	—	—	—	68
69	» 135 » 140 »	1	6·0	—	8·2	1 639	309	206	2 154	69
70	» 140 » 145 »	—	—	—	—	—	—	—	—	70
71	» 145 » 150 »	5	27·0	—	39·9	8 068	1 382	922	10 372	71
72	» 150 %	99	21·3	6·7	152·9	31 200	608	405	32 213	72
73	Summa	8 668	611·4	2·7	44·9	3 920	256	171	4 347	73

Tabell IX (forts.). Sammandrag för hela riket över till statlig inkomst- och förmögenhets-

Eftertaxeringar ej medräknade. Ej heller ingår svenska försäkringsaktiebolags

C. Procent

	Inkomstprocent	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter				
						Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %	Kommunal progr.-skatt, grundbelopp	Utjämnings-skatt	Summa	
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	
1	T. o. m. 1 %	11·23	8·55	0·79	0·47	0·14	—	—	0·12	1
2	Över 1 > 2 >	9·61	8·24	2·19	1·62	0·47	—	—	0·43	2
3	> 2 > 3 >	8·48	4·88	1·37	1·60	0·47	—	—	0·42	3
4	> 3 > 4 >	7·59	7·21	1·89	3·32	0·97	—	—	0·87	4
5	Säger > 4 >	36·91	28·88	6·24	7·01	2·05	—	—	1·84	5
6	Över 4 > 4·25 >	1·67	4·80	3·92	2·46	0·77	—	—	0·69	6
7	> 4·25 > 4·5 >	1·73	1·63	0·84	0·93	0·31	—	—	0·28	7
8	> 4·5 > 4·75 >	1·88	5·70	11·23	2·88	1·01	—	—	0·91	8
9	> 4·75 > 5 >	1·82	1·97	8·13	0·81	0·30	—	—	0·27	9
10	> 5 > 5 ¹ / _s >	2·20	2·17	0·90	1·46	0·57	—	—	0·51	10
11	> 5 ¹ / _s > 5 ² / _s >	2·10	1·36	2·40	0·87	0·37	—	—	0·33	11
12	> 5 ² / _s > 6 >	2·17	3·13	1·27	2·40	1·12	—	—	1·01	12
13	> 6 > 6 ¹ / _s >	2·08	5·26	1·28	4·34	2·19	0·12	0·12	1·99	13
14	> 6 ¹ / _s > 6 ² / _s >	1·82	0·79	2·26	0·56	0·30	0·04	0·04	0·28	14
15	> 6 ² / _s > 7 >	2·04	3·48	1·00	3·18	1·85	0·38	0·38	1·71	15
16	> 7 > 7 ¹ / _s >	1·63	1·59	1·47	1·46	0·91	0·22	0·22	0·84	16
17	> 7 ¹ / _s > 7 ² / _s >	1·85	2·99	5·38	2·73	1·80	0·54	0·54	1·68	17
18	> 7 ² / _s > 8 >	1·63	2·48	1·31	2·57	1·80	0·64	0·64	1·69	18
19	> 8 > 8·5 >	2·25	3·17	3·37	3·37	2·49	1·03	1·03	2·35	19
20	> 8·5 > 9 >	2·09	3·80	5·40	4·19	3·26	1·51	1·51	3·09	20
21	> 9 > 9·5 >	1·83	1·99	1·64	2·40	1·96	1·02	1·02	1·87	21
22	> 9·5 > 10 >	1·90	1·04	1·89	1·28	1·09	0·64	0·64	1·05	22
23	> 10 > 10·5 >	1·86	2·01	0·82	2·75	2·46	1·55	1·55	2·37	23
24	> 10·5 > 11 >	1·64	1·28	2·69	1·71	1·60	1·10	1·10	1·55	24
25	> 11 > 11·5 >	1·64	1·55	1·08	2·31	2·25	1·61	1·61	2·19	25
26	> 11·5 > 12 >	1·27	1·51	1·08	2·34	2·37	1·77	1·77	2·31	26
27	> 12 > 12·5 >	1·17	1·85	6·58	2·69	2·32	2·20	2·20	2·76	27
28	> 12·5 > 13 >	1·13	0·89	0·24	1·51	1·63	1·33	1·33	1·60	28
29	> 13 > 13 ² / _s >	1·45	1·41	1·46	2·47	2·79	2·19	2·19	2·73	29
30	> 13 ² / _s > 14 ¹ / _s >	1·12	0·92	0·06	1·73	2·02	1·80	1·80	1·99	30
31	> 14 ¹ / _s > 15 >	1·28	0·49	0·24	0·96	1·16	1·09	1·09	1·15	31
32	> 15 > 16 >	1·35	3·13	1·42	6·62	8·24	8·48	8·48	8·26	32
33	> 16 > 17 >	1·35	1·40	4·50	2·88	3·70	4·03	4·03	3·73	33
34	> 17 > 18 >	1·19	0·60	1·12	1·36	1·80	2·05	2·05	1·83	34
35	> 18 > 19 >	1·00	0·34	0·51	0·83	1·13	1·37	1·37	1·15	35
36	> 19 > 20 >	1·00	1·48	4·73	3·63	5·05	6·43	6·43	5·18	36
37	> 20 > 21 >	0·93	0·35	0·42	0·96	1·37	1·83	1·83	1·41	37

Tabell X. Sammandrag för hela riket över till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt

Eftertaxeringar ej medräknade. Ej heller ingår svenska försäkringsaktiebolags

A. Abs o-

Inkomstprocent	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter					
					Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %, kr.	Kommunal progr.-skatt, grundbelopp, kr.	Utjämnings-skatt, kr.	Summa kr.		
									tusental kronor	
1	2	3	4	5	6	7	8	9		
1	T. o. m. 1 %	934	593 044·8	495·4	2 054·0	52 376	—	—	52 376	1
2	Över 1 > 2 >	817	411 783·7	255·5	6 475·7	165 129	—	—	165 129	2
3	> 2 > 3 >	717	246 982·8	345·9	5 917·2	150 886	—	—	150 886	3
4	> 3 > 4 >	699	431 635·2	380·7	14 698·5	374 811	—	—	374 811	4
5	Säger > 4 >	3 167	1 683 446·5	1 477·5	29 145·4	743 202	—	—	743 202	5
6	Över 4 > 4·25 >	186	214 745·0	125·9	8 661·4	235 579	—	—	235 579	6
7	> 4·25 > 4·5 >	164	80 732·2	75·2	3 455·0	99 818	—	—	99 818	7
8	> 4·5 > 4·75 >	149	104 745·8	738·3	4 087·9	124 710	—	—	124 710	8
9	> 4·75 > 5 >	160	48 939·3	84·6	2 300·1	74 292	—	—	74 292	9
10	> 5 > 5 ¹ / ₃ >	213	174 530·2	182·9	8 837·7	299 471	—	—	299 471	10
11	> 5 ¹ / ₃ > 5 ² / ₃ >	194	113 241·9	200·3	5 961·1	222 898	—	—	222 898	11
12	> 5 ² / ₃ > 6 >	210	247 929·8	604·0	13 919·0	567 823	—	—	567 823	12
13	> 6 > 6 ¹ / ₃ >	178	65 494·5	462·7	3 574·1	157 573	547	365	158 485	13
14	> 6 ¹ / ₃ > 6 ² / ₃ >	183	82 100·9	791·0	4 520·6	214 795	1 840	1 227	217 862	14
15	> 6 ² / ₃ > 7 >	169	180 535·8	4 544·8	7 850·2	398 538	5 011	3 341	406 890	15
16	> 7 > 7 ¹ / ₃ >	151	146 197·7	1 028·7	9 419·3	512 167	8 826	5 884	526 877	16
17	> 7 ¹ / ₃ > 7 ² / ₃ >	146	82 175·0	452·7	5 737·7	331 573	6 669	4 446	342 688	17
18	> 7 ² / ₃ > 8 >	147	119 597·9	457·3	8 907·2	543 998	12 439	8 293	564 730	18
19	> 8 > 8·5 >	215	145 682·7	299·8	11 773·6	759 973	20 541	13 694	794 208	19
20	> 8·5 > 9 >	191	87 521·8	1 073·4	6 559·8	445 621	13 593	9 062	468 276	20
21	> 9 > 9·5 >	181	183 044·2	297·6	16 527·3	1 178 793	39 944	26 630	1 245 367	21
22	> 9·5 > 10 >	189	123 655·2	814·6	11 441·2	855 359	32 792	21 862	910 013	22
23	> 10 > 10·5 >	187	171 026·3	939·4	16 488·9	1 289 248	51 911	34 607	1 375 766	23
24	> 10·5 > 11 >	140	191 483·7	1 633·3	18 845·4	1 537 507	66 879	44 586	1 648 972	24
25	> 11 > 11·5 >	139	226 597·3	1 409·3	24 095·4	2 044 833	96 324	64 216	2 205 373	25
26	> 11·5 > 12 >	144	68 029·8	252·7	7 759·5	685 640	33 987	22 658	742 285	26
27	> 12 > 12·5 >	112	112 456·2	1 513·6	12 070·6	1 093 303	55 730	37 153	1 186 186	27
28	> 12·5 > 13 >	125	83 545·0	405·5	10 183·3	968 821	51 839	34 559	1 055 219	28
29	> 13 > 13 ² / ₃ >	161	74 667·8	287·3	9 655·5	949 074	53 205	35 470	1 037 749	29
30	> 13 ² / ₃ > 14 ¹ / ₃ >	133	121 288·3	1 961·1	15 159·8	1 545 223	92 601	61 734	1 699 558	30
31	> 14 ¹ / ₃ > 15 >	112	35 362·1	452·2	4 756·6	500 228	31 257	20 838	552 323	31
32	> 15 > 16 >	199	58 692·7	265·5	8 794·1	954 875	62 672	41 781	1 059 328	32
33	> 16 > 17 >	133	59 856·1	386·6	9 538·7	1 070 137	76 016	50 677	1 196 830	33
34	> 17 > 18 >	146	229 384·7	629·9	40 163·8	4 642 716	357 308	238 205	5 238 229	34
35	> 18 > 19 >	110	42 628·2	213·6	7 625·0	906 689	71 207	47 471	1 025 367	35
36	> 19 > 20 >	91	23 410·8	22·6	4 542·3	552 065	46 090	30 727	628 882	36
37	> 20 > 21 >	90	70 214·8	972·9	13 378·5	1 660 229	145 608	97 072	1 902 909	37

år 1936 taxerade svenska aktiebolag med fördelning efter inkomstprocentens storlek.

inkomst, i den mån den icke belöper på aktieägare i denna deras egenskap.

luta tal.

Inkomstprocent	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter				
					Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %, kr.	Kommunal progr.-skatt, grundbelopp, kr.	Utjämnings-skatt, kr.	Summa kr.	
									tusental kronor
1	2	3	4	5	6	7	8	9	
38 Över 21 t. o. m. 22 %	74	27 140·1	312·9	5 475·0	689 524	63 173	42 115	794 812	38
39 > 22 > 23 >	72	45 446·1	520·9	9 775·8	1 261 895	122 206	81 471	1 465 572	39
40 > 23 > 24 >	70	27 946·9	687·4	5 936·9	782 110	78 932	52 621	913 663	40
41 > 24 > 25·5 >	106	18 352·7	83·3	4 455·5	598 267	62 857	41 905	703 029	41
42 > 25·5 > 27 >	87	19 976·1	373·6	4 826·5	658 887	72 782	48 521	780 190	42
43 > 27 > 28·5 >	80	7 276·6	23·7	1 988·4	277 088	32 763	21 842	331 693	43
44 > 28·5 > 30 >	61	7 032·9	14·8	2 039·6	289 435	35 021	23 347	347 803	44
45 > 30 > 32 >	62	18 342·9	92·3	5 581·7	806 462	104 459	69 639	980 560	45
46 > 32 > 34 >	64	10 151·5	18·9	3 376·4	496 369	69 636	46 424	612 429	46
47 > 34 > 36 >	50	6 822·0	17·2	2 376·3	355 304	51 890	34 593	441 787	47
48 > 36 > 39 >	56	8 305·7	37·0	3 047·2	463 144	71 334	47 556	582 034	48
49 > 39 > 42 >	59	10 509·9	24·8	4 241·2	656 114	111 367	74 245	841 726	49
50 > 42 > 46 >	44	15 845·4	19·5	6 898·6	1 084 805	195 320	130 213	1 410 338	50
51 > 46 > 50 >	40	1 539·5	0·1	733·0	116 993	22 902	15 268	155 163	51
52 > 50 > 55 >	40	3 260·3	50·6	1 655·1	268 645	57 535	38 357	364 537	52
53 > 55 > 60 >	21	2 257·0	—	1 323·2	218 197	49 594	33 063	300 854	53
54 > 60 > 65 >	27	855·6	—	537·9	90 019	20 383	13 589	123 991	54
55 > 65 > 70 >	13	535·2	0·0	352·4	59 680	13 209	8 806	81 695	55
56 > 70 > 75 >	15	574·7	5·3	409·3	70 626	14 943	9 962	95 531	56
57 > 75 > 80 >	11	202·2	—	157·0	27 442	5 173	3 449	36 064	57
58 > 80 > 85 >	11	307·9	0·2	252·4	44 846	9 463	6 309	60 618	58
59 > 85 > 90 >	5	660·6	—	577·7	104 096	21 660	14 440	140 196	59
60 > 90 > 95 >	5	253·8	—	233·8	42 727	8 766	5 844	57 337	60
61 > 95 > 100 >	12	352·8	—	343·8	63 710	12 888	8 592	85 190	61
62 > 100 > 105 >	4	148·7	—	152·6	28 532	5 720	3 813	38 065	62
63 > 105 > 110 >	5	167·8	0·4	180·6	34 077	6 770	4 513	45 360	63
64 > 110 > 115 >	5	86·3	56·2	41·2	7 835	1 541	1 027	10 403	64
65 > 115 > 120 >	3	17·3	—	20·1	3 859	752	501	5 112	65
66 > 120 > 125 >	1	5·0	—	6·1	1 173	226	151	1 550	66
67 > 125 > 130 >	4	163·1	61·1	146·1	27 461	5 477	3 651	36 589	67
68 > 130 > 135 >	4	65·3	—	86·8	17 117	3 252	2 168	22 537	68
69 > 135 > 140 >	2	22·7	3·2	27·9	5 541	1 044	696	7 281	69
70 > 140 > 145 >	2	11·1	—	15·7	3 149	545	363	4 057	70
71 > 145 > 150 >	5	39·6	—	58·4	11 820	1 834	1 223	14 877	71
72 > 150 %	99	1 869·8	93·0	18 319·4	3 737 155	99 481	66 321	3 902 957	72
73 Summa	9 437	5 689 505·3	27 553·2	451 385·6	41 570 875	2 869 734	1 913 156	46 353 765	73

Tabell X (forts.). Sammandrag för hela riket över till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt

Eftertaxeringar ej medräknade. Ej heller ingår svenska försäkringsaktiebolags

B. Medel-

Inkomstprocent	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter			
					Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %, kr.	Kommunal pro-gr.-skatt, grundbelopp, kr.	Utjämningsskatt, kr.	Summa kr.
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1 T. o. m. 1 %	984	635·0	0·5	2·2	56	—	—	56
2 Över 1 » 2 »	817	504·0	0·3	7·9	202	—	—	202
3 » 2 » 3 »	717	344·5	0·5	8·3	210	—	—	210
4 » 3 » 4 »	699	617·5	0·5	21·0	536	—	—	536
5 Säger » 4 »	3 167	531·6	0·5	9·2	235	—	—	235
6 Över 4 » 4·25 »	186	1 154·5	0·7	46·6	1 267	—	—	1 267
7 » 4·25 » 4·5 »	164	492·3	0·5	21·1	609	—	—	609
8 » 4·5 » 4·75 »	149	703·0	5·0	27·4	837	—	—	837
9 » 4·75 » 5 »	160	305·9	0·5	14·4	464	—	—	464
10 » 5 » 5 ¹ / ₃ »	213	819·4	0·9	41·5	1 406	—	—	1 406
11 » 5 ¹ / ₃ » 5 ² / ₃ »	194	583·7	1·0	30·7	1 149	—	—	1 149
12 » 5 ² / ₃ » 6 »	210	1 180·6	2·9	66·3	2 704	—	—	2 704
13 » 6 » 6 ¹ / ₃ »	178	367·9	2·6	20·1	885	3	2	890
14 » 6 ¹ / ₃ » 6 ² / ₃ »	183	448·6	4·3	24·7	1 174	10	7	1 191
15 » 6 ² / ₃ » 7 »	169	1 068·3	26·9	46·5	2 358	30	20	2 408
16 » 7 » 7 ¹ / ₃ »	151	968·2	6·8	62·4	3 392	58	39	3 489
17 » 7 ¹ / ₃ » 7 ² / ₃ »	146	562·8	3·1	39·3	2 271	46	30	2 347
18 » 7 ² / ₃ » 8 »	147	813·6	3·1	60·6	3 701	85	56	3 842
19 » 8 » 8·5 »	215	677·6	1·4	54·8	3 535	95	64	3 694
20 » 8·5 » 9 »	191	458·2	5·6	34·3	2 333	71	48	2 452
21 » 9 » 9·5 »	181	1 011·3	1·6	91·3	6 513	221	147	6 881
22 » 9·5 » 10 »	189	654·3	4·3	60·5	4 526	173	116	4 815
23 » 10 » 10·5 »	187	914·6	5·0	88·2	6 894	278	185	7 357
24 » 10·5 » 11 »	140	1 367·7	11·7	134·6	10 982	478	318	11 778
25 » 11 » 11·5 »	139	1 630·2	10·1	173·3	14 711	693	462	15 866
26 » 11·5 » 12 »	144	472·4	1·8	53·9	4 762	236	157	5 155
27 » 12 » 12·5 »	112	1 004·1	13·5	107·8	9 762	497	332	10 591
28 » 12·5 » 13 »	125	668·4	3·2	81·5	7 751	415	276	8 442
29 » 13 » 13 ² / ₃ »	161	463·8	1·8	60·0	5 895	331	220	6 446
30 » 13 ² / ₃ » 14 ¹ / ₃ »	133	911·9	14·7	114·0	11 618	696	464	12 778
31 » 14 ¹ / ₃ » 15 »	112	315·7	4·0	42·5	4 466	279	186	4 931
32 » 15 » 16 »	199	294·9	1·3	44·2	4 798	315	210	5 323
33 » 16 » 17 »	136	440·1	2·8	70·1	7 869	559	372	8 800
34 » 17 » 18 »	146	1 571·1	4·3	275·1	31 799	2 447	1 632	35 878
35 » 18 » 19 »	110	387·5	1·9	69·3	8 243	647	432	9 322
36 » 19 » 20 »	91	257·3	0·2	49·9	6 067	506	338	6 911
37 » 20 » 21 »	90	780·2	10·8	148·6	18 447	1 618	1 078	21 143

år 1936 taxerade svenska aktieföretag med fördelning efter inkomstprocentens storlek.
 inkomst, i den mån den icke belöper på aktieägare i denna deras egenskap.
 tal.

	Inkomstprocent	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter				
						Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %, kr.	Kommunal progr.-skatt, grundbelopp, kr.	Utjämnings-skatt, kr.	Summa kr.	
1	2	3	4	5	6	7	8	9		
38	Över 21 t. o. m. 22 %	74	366·8	4·2	74·0	9 318	854	569	10 741	38
39	› 22 › 23 ›	72	631·2	7·2	135·8	17 526	1 697	1 132	20 355	39
40	› 23 › 24 ›	70	399·2	9·8	84·8	11 173	1 128	752	13 053	40
41	› 24 › 25·5 ›	106	173·1	0·8	42·0	5 644	593	395	6 632	41
42	› 25·5 › 27 ›	87	229·6	4·3	55·5	7 573	837	558	8 968	42
43	› 27 › 28·5 ›	80	91·0	0·3	24·9	3 464	409	273	4 146	43
44	› 28·5 › 30 ›	61	115·3	0·2	33·4	4 745	574	383	5 702	44
45	› 30 › 32 ›	62	295·9	1·5	90·0	13 007	1 685	1 123	15 815	45
46	› 32 › 34 ›	64	158·6	0·3	52·8	7 756	1 088	725	9 569	46
47	› 34 › 36 ›	50	136·4	0·3	47·5	7 106	1 038	692	8 836	47
48	› 36 › 39 ›	56	148·3	0·7	54·4	8 270	1 274	849	10 393	48
49	› 39 › 42 ›	59	178·1	0·4	71·9	11 120	1 888	1 258	14 266	49
50	› 42 › 46 ›	44	360·1	0·4	156·8	24 655	4 439	2 959	32 053	50
51	› 46 › 50 ›	40	38·5	0·0	18·3	2 925	572	382	3 879	51
52	› 50 › 55 ›	40	81·5	1·3	41·4	6 716	1 438	959	9 113	52
53	› 55 › 60 ›	21	107·5	—	63·0	10 390	2 362	1 574	14 326	53
54	› 60 › 65 ›	27	31·7	—	19·9	3 334	755	503	4 592	54
55	› 65 › 70 ›	13	41·2	0·0	27·1	4 591	1 016	677	6 284	55
56	› 70 › 75 ›	15	38·3	0·4	27·3	4 709	996	664	6 369	56
57	› 75 › 80 ›	11	18·4	—	14·3	2 495	470	314	3 279	57
58	› 80 › 85 ›	11	28·0	0·0	22·9	4 077	860	574	5 511	58
59	› 85 › 90 ›	5	132·1	—	115·5	20 819	4 332	2 888	28 039	59
60	› 90 › 95 ›	5	50·8	—	46·8	8 545	1 733	1 169	11 467	60
61	› 95 › 100 ›	12	29·4	—	28·6	5 309	1 074	716	7 099	61
62	› 100 › 105 ›	4	37·2	—	38·2	7 133	1 430	953	9 516	62
63	› 105 › 110 ›	5	33·6	0·1	36·1	6 815	1 354	903	9 072	63
64	› 110 › 115 ›	5	17·3	11·2	8·2	1 567	308	206	2 081	64
65	› 115 › 120 ›	3	5·8	—	6·7	1 286	251	167	1 704	65
66	› 120 › 125 ›	1	5·0	—	6·1	1 173	226	151	1 550	66
67	› 125 › 130 ›	4	40·8	15·3	36·5	6 865	1 369	913	9 147	67
68	› 130 › 135 ›	4	16·3	—	21·7	4 279	813	542	5 634	68
69	› 135 › 140 ›	2	11·4	1·6	14·0	2 771	522	348	3 641	69
70	› 140 › 145 ›	2	5·6	—	7·9	1 574	273	182	2 029	70
71	› 145 › 150 ›	5	7·9	—	11·6	2 364	367	245	2 976	71
72	› 150 %	99	18·9	0·9	185·0	37 749	1 005	670	39 424	72
73	Summa	9 437	602·9	2·9	47·8	4 405	304	203	4 912	73

Tabell X (forts.). Sammandrag för hela riket över till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt

Eftertaxeringar ej medräknade. Ej heller ingår svenska försäkringsaktiebolags

C. Procent

	Inkomstprocent	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter				Summa
						Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %	Kommunal progr.-skatt, grundbelopp	Utjämnings-skatt		
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	
1	T. o. m. 1 %	9·90	10·42	1·80	0·45	0·13	—	—	0·11	1
2	Över 1 » 2 »	8·66	7·24	0·93	1·44	0·40	—	—	0·36	2
3	» 2 » 3 »	7·60	4·34	1·25	1·31	0·36	—	—	0·32	3
4	» 3 » 4 »	7·41	7·59	1·38	3·26	0·90	—	—	0·81	4
5	Säger » 4 »	33·57	29·59	5·36	6·46	1·79	—	—	1·60	5
6	Över 4 » 4·25 »	1·97	3·78	0·46	1·92	0·57	—	—	0·51	6
7	» 4·25 » 4·5 »	1·74	1·42	0·27	0·77	0·24	—	—	0·22	7
8	» 4·5 » 4·75 »	1·58	1·84	2·68	0·91	0·30	—	—	0·27	8
9	» 4·75 » 5 »	1·70	0·86	0·31	0·51	0·18	—	—	0·16	9
10	» 5 » 5 ¹ / ₃ »	2·26	3·07	0·66	1·96	0·72	—	—	0·65	10
11	» 5 ¹ / ₃ » 5 ² / ₃ »	2·06	1·99	0·73	1·32	0·54	—	—	0·48	11
12	» 5 ² / ₃ » 6 »	2·22	4·36	2·19	3·08	1·37	—	—	1·22	12
13	» 6 » 6 ¹ / ₃ »	1·89	1·15	1·68	0·79	0·38	0·02	0·02	0·34	13
14	» 6 ¹ / ₃ » 6 ² / ₃ »	1·94	1·44	2·87	1·00	0·52	0·06	0·06	0·47	14
15	» 6 ² / ₃ » 7 »	1·79	3·17	16·50	1·74	0·96	0·17	0·17	0·88	15
16	» 7 » 7 ¹ / ₃ »	1·60	2·57	3·73	2·09	1·23	0·31	0·31	1·14	16
17	» 7 ¹ / ₃ » 7 ² / ₃ »	1·55	1·45	1·64	1·27	0·80	0·23	0·23	0·74	17
18	» 7 ² / ₃ » 8 »	1·56	2·10	1·66	1·97	1·31	0·43	0·43	1·22	18
19	» 8 » 8·5 »	2·28	2·56	1·09	2·61	1·83	0·72	0·72	1·71	19
20	» 8·5 » 9 »	2·02	1·54	3·90	1·45	1·07	0·47	0·47	1·01	20
21	» 9 » 9·5 »	1·92	3·22	1·08	3·66	2·83	1·39	1·39	2·69	21
22	» 9·5 » 10 »	2·00	2·17	2·96	2·53	2·06	1·14	1·14	1·96	22
23	» 10 » 10·5 »	1·98	3·01	3·41	3·65	3·10	1·81	1·81	2·97	23
24	» 10·5 » 11 »	1·48	3·37	5·93	4·17	3·70	2·33	2·33	3·56	24
25	» 11 » 11·5 »	1·47	3·98	5·12	5·34	4·92	3·36	3·36	4·76	25
26	» 11·5 » 12 »	1·53	1·20	0·92	1·72	1·65	1·18	1·18	1·60	26
27	» 12 » 12·5 »	1·19	1·98	5·49	2·67	2·63	1·94	1·94	2·56	27
28	» 12·5 » 13 »	1·32	1·47	1·47	2·26	2·33	1·81	1·81	2·28	28
29	» 13 » 13 ² / ₃ »	1·71	1·31	1·04	2·14	2·28	1·85	1·85	2·24	29
30	» 13 ² / ₃ » 14 ¹ / ₃ »	1·41	2·13	7·12	3·36	3·72	3·23	3·23	3·67	30
31	» 14 ¹ / ₃ » 15 »	1·19	0·62	1·64	1·05	1·20	1·09	1·09	1·19	31
32	» 15 » 16 »	2·11	1·03	0·96	1·95	2·30	2·18	2·18	2·28	32
33	» 16 » 17 »	1·44	1·05	1·40	2·11	2·57	2·65	2·65	2·58	33
34	» 17 » 18 »	1·55	4·03	2·29	8·90	11·17	12·45	12·45	11·30	34
35	» 18 » 19 »	1·17	0·75	0·78	1·69	2·18	2·48	2·48	2·21	35
36	» 19 » 20 »	0·96	0·41	0·08	1·01	1·33	1·61	1·61	1·36	36
37	» 20 » 21 »	0·95	1·23	3·53	2·96	3·99	5·07	5·07	4·10	37

Tabell XI. Sammandrag för hela riket över till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt år 1934 taxerade svenska aktieföretag med fördelning efter verksamhetsarten.

A. Absoluta tal.

Grupp	Verksamhetsart	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter			
						Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %, kr.	Komm. progr.-skatt, grundbelopp, kr.	Utgjämningsskatt, kr.	Summa kr.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	<i>I. Låne- o. försäkringsrörelse, penningplacering och fastighetsförvaltning.</i>								
1	Banker	26	403 475·6	0·5	19 829·6	1 073 515	27 762	18 508	1 119 785
2	Bankirrärelse m. m.	123	132 518·9	3 079·7	3 802·8	389 018	52 039	34 693	475 750
3	Fastighetsförvaltning	1 051	264 720·7	857·9	14 366·1	963 087	63 503	42 335	1 068 925
4	Försäkringsrörelse	43	98 013·5	—	10 197·6	859 465	49 485	32 990	941 940
	<i>II. Jordbruk.</i>								
5	Jordbruk o. d.	42	13 190·4	5·1	457·9	21 701	1 581	1 054	24 336
	<i>III. Industri.</i>								
6	Bruksrörelse	14	121 328·9	78·3	3 349·0	92 799	421	281	93 501
7	Bryggerier	131	124 235·8	2 059·3	13 912·4	1 406 902	98 472	65 648	1 571 022
8	Elektr.- o. kraftverk	194	88 507·9	306·3	5 006·2	368 541	20 070	13 380	401 991
9	Gruvindustri	11	98 187·1	480·6	12 378·9	1 249 070	76 243	50 829	1 376 142
10	Kemisk-teknisk industri	178	144 212·0	516·8	10 671·4	917 052	71 070	47 380	1 035 502
11	Livsmedelsindustri	288	303 242·0	1 399·8	18 976·0	1 809 952	188 347	125 565	2 123 864
12	Läderindustri m. m.	189	132 395·5	1 340·8	6 026·8	425 437	24 167	16 111	465 715
13	Metall- och maskinindustri ..	478	761 225·6	2 960·6	52 497·7	4 740 873	315 061	210 041	5 265 975
14	Träindustri	339	415 433·3	1 428·1	18 629·6	930 875	29 891	19 927	980 693
15	Sten-, ler- o. annan jordindustri	164	106 438·3	597·1	5 022·5	337 568	15 265	10 177	363 010
16	Textilindustri	150	193 155·1	1 368·4	9 869·0	716 410	37 252	24 835	778 497
17	Tryckeri- o. pappersförädl.-ind.	298	130 391·9	1 238·4	8 461·1	712 215	52 525	35 017	799 757
	<i>IV. Handel.</i>								
18	Agenturrörelse m. m.	780	107 915·4	105·6	6 936·5	589 238	46 709	31 139	667 086
19	Varuhandel	2 026	321 386·4	1 711·6	19 459·8	1 585 939	115 538	77 025	1 778 502
20	S. k. monopolbolag	80	66 457·6	132·4	22 110·7	3 553 044	76 015	50 677	3 679 736
	<i>V. Kommunikation.</i>								
21	Järnvägstrafik m. m.	73	124 556·1	48·8	3 150·2	133 578	5 885	3 923	143 386
22	Rederier m. m.	113	108 845·0	941·3	5 424·2	543 988	66 197	44 131	654 316
	<i>VI. Diverse ändamål.</i>								
23	Hotellrörelse m. m.	177	29 784·8	17·2	1 678·3	156 761	16 158	10 772	183 691
24	Teaterrörelse m. m.	59	6 019·4	11·7	488·7	55 222	7 695	5 130	68 047
25	Diverse (skolor m. m.)	33	2 608·3	2·4	191·5	18 551	2 162	1 441	22 154
	Summa	7 060	4 298 245·5	20 688·7	272 894·5	23 650 801	1 459 513	973 009	26 083 323

Tabell XI (forts.). Sammandrag för hela riket över till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt år 1934 taxerade svenska aktiebolag med fördelning efter verksamhetsarten.

B. Medeltal.

Grupp	Verksamhetsart	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter			
						Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %, kr.	Komm. progr.-skatt, grundbelopp, kr.	Utjämnings-skatt, kr.	Summa kr.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	<i>I. Låne- o. försäkringsrörelse, penningplacering och fastighetsförvaltning.</i>								
1	Banker	26	15 518·3	0·0	762·7	41 289	1 068	712	43 069
2	Bankirrörelse m. m.	123	1 077·4	25·0	30·9	3 163	423	282	3 868
3	Fastighetsförvaltning	1 051	251·9	0·8	13·7	916	61	40	1 017
4	Försäkringsrörelse	43	2 279·4	—	237·2	19 988	1 151	767	21 906
	<i>II. Jordbruk.</i>								
5	Jordbruk o. d.	42	314·1	0·1	10·9	517	38	25	580
	<i>III. Industri.</i>								
6	Bruksrörelse	14	8 666·4	5·6	239·2	6 629	30	20	6 679
7	Bryggerier	131	948·4	15·7	106·2	10 740	752	501	11 993
8	Elektr.- och kraftverk	194	456·2	1·6	25·8	1 900	103	69	2 072
9	Gruvindustri	11	8 926·1	43·7	1 125·4	113 552	6 931	4 621	125 104
10	Kemisk-teknisk industri.....	178	810·2	2·9	60·0	5 152	399	266	5 817
11	Livsmedelsindustri	288	1 052·9	4·9	65·9	6 285	654	436	7 375
12	Läderindustri m. m.	189	700·5	7·1	31·9	2 251	128	85	2 464
13	Metall- och maskinindustri ..	478	1 592·5	6·2	109·8	9 918	659	440	11 017
14	Träindustri	339	1 225·5	4·2	55·0	2 746	88	59	2 893
15	Sten-, ler- o. annan jordindustri	164	649·0	3·6	30·6	2 058	93	62	2 213
16	Textilindustri	150	1 287·7	9·1	65·8	4 776	248	166	5 190
17	Tryckeri- o. pappersförädl.-ind.	298	437·6	4·2	28·4	2 390	176	118	2 684
	<i>IV. Handel.</i>								
18	Agenturrörelse m. m.	780	138·4	0·1	8·9	755	60	40	855
19	Varuhandel	2 026	158·6	0·8	9·6	783	38	57	878
20	S. k. monopolbolag.....	80	830·7	1·7	276·4	44 413	950	634	45 997
	<i>V. Kommunikation.</i>								
21	Järnvägstrafik m. m.	73	1 706·2	0·7	43·2	1 830	80	54	1 964
22	Rederier m. m.	113	963·2	8·3	48·0	4 814	586	390	5 790
	<i>VI. Diverse ändamål.</i>								
23	Hotellrörelse m. m.	177	168·3	0·1	9·5	886	91	61	1 038
24	Teaterrörelse m. m.	59	102·0	0·2	8·3	936	130	87	1 153
25	Diverse (skolor m. m.)	33	79·0	0·1	5·8	562	65	44	671
	Summa	7 060	608·8	2·9	38·7	3 350	207	138	3 695

Tabell XII. Sammandrag för hela riket över till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt år 1935 taxerade svenska aktiebolag med fördelning efter verksamhetsarten.

A. Absoluta tal.

G R U P P	Verksamhetsart	An- tal taxe- rade	Kapital	Behållen inkomst av ut- delning, som om- förmåles i 7 § g)	Taxerat (= be- skatt- nings- bart) belopp	Uträknade skatter			
						Statlig ink.- o. förm.- skatt, 170 %, kr.	Komm. progr.- skatt, grund- belopp, kr.	Utjäm- nings- skatt, kr.	Summa kr.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	<i>I. Låne- och försäkringsrörelse, penningplacering och fastighetsförvaltning.</i>								
1	Banker	31	579 730·0	—	33 194·2	1 680 903	30 434	20 289	1 731 626
2	Bankirörelse m. m.	147	154 258·2	3 969·4	3 651·8	317 313	31 597	21 065	369 975
3	Fastighetsförvaltning	1 106	281 187·1	1 854·9	16 439·7	1 410 440	154 785	103 190	1 668 415
4	Försäkringsrörelse	44	117 670·7	—	12 381·7	1 042 115	56 261	37 507	1 135 883
	<i>II. Jordbruk.</i>								
5	Jordbruk o. d.	63	18 454·8	65·5	796·9	40 907	2 647	1 765	45 319
	<i>III. Industri.</i>								
6	Bruksrörelse	31	226 419·2	349·1	12 475·9	642 702	15 605	10 403	668 710
7	Bryggerier	142	125 291·2	2 017·0	14 254·5	1 493 880	108 596	72 397	1 674 873
8	Elektr.- o. kraftverk	214	93 187·0	328·7	6 501·7	521 232	31 708	21 139	574 079
9	Gruvindustri	16	216 534·3	584·3	19 887·7	2 265 751	207 969	138 646	2 612 366
10	Kemisk-teknisk industri.....	213	253 376·5	1 186·4	15 676·2	1 369 763	109 196	72 797	1 551 756
11	Livsmedelsindustri	336	275 080·7	1 392·2	20 778·0	1 963 795	196 504	131 003	2 291 302
12	Läderindustri m. m.	239	139 745·4	1 397·6	7 315·3	578 857	41 598	27 732	648 187
13	Metall- och maskinindustri ..	688	869 320·5	3 425·5	78 907·1	7 210 186	480 025	320 025	8 010 236
14	Träindustri	479	584 631·6	744·1	36 676·9	2 373 577	108 219	72 137	2 553 933
15	Sten-, ler- o. annan jordindustri	252	121 285·3	657·8	8 802·2	704 295	48 669	32 446	785 410
16	Textilindustri	177	172 963·6	806·9	13 472·7	1 159 910	80 443	53 629	1 293 982
17	Tryckeri- o. pappersförädl.-ind.	362	139 363·9	1 087·3	10 157·5	941 868	81 510	54 340	1 077 718
	<i>IV. Handel.</i>								
18	Agenturrörelse m. m.	979	128 521·3	160·3	10 914·8	1 078 667	102 225	68 150	1 249 042
19	Varuhandel	2 480	365 321·8	2 000·8	26 348·5	2 271 265	164 749	109 833	2 545 847
20	S. k. monopolbolag.....	79	67 490·7	107·7	22 679·4	3 687 773	57 045	38 030	3 782 848
	<i>V. Kommunikation.</i>								
21	Järnvägstrafik m. m.	103	187 570·9	179·0	8 289·5	399 291	15 691	10 461	425 443
22	Rederier m. m.	161	127 968·2	945·8	5 559·9	460 938	51 625	34 417	546 980
	<i>VI. Diverse ändamål.</i>								
23	Hotellrörelse m. m.	219	35 261·0	7·4	2 704·3	267 272	29 378	19 585	316 235
24	Teaterrörelse m. m.	71	16 156·5	98·1	922·2	77 836	10 896	7 264	95 996
25	Diverse (skolor m. m.)	36	2 567·7	—	218·3	21 038	2 276	1 517	24 831
	Summa	8 668	5 299 358·1	23 365·7	339 006·9	33 981 574	2 219 651	1 479 767	37 680 992

Tabell XII (forts.). Sammandrag för hela riket över till statlig inkomst- och förmögenhets-skatt
år 1935 taxerade svenska aktiebolag med fördelning efter verksamhetsarten.

B Medeltal.

G r u p p	Verksamhetsart	An- tal taxe- rade	Kapital	Behållen inkomst av ut- delning, som om- förmåles i 7 § g)	Taxerat (= be- skatt- nings- bart) belopp	Uträknade skatter			
						Statlig ink.- o. förm.- skatt, 170 %, kr.	Komm. progr.- skatt, grund- belopp, kr.	Utjäm- nings- skatt, kr.	Summa kr.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
<i>I. Låne- o. försäkringsrörelse, penningplacering och fastighetsförvaltning.</i>									
1	Banker	31	18 701·0	—	1 070·8	54 223	982	654	55 859
2	Bankrörelse m. m.	147	1 049·4	27·0	24·8	2 159	215	143	2 517
3	Fastighetsförvaltning	1 106	254·2	1·7	14·9	1 275	140	93	1 508
4	Försäkringsrörelse	44	2 674·3	—	281·4	23 685	1 279	852	25 816
<i>II. Jordbruk.</i>									
5	Jordbruk o. d.	63	292·9	1·0	12·6	649	42	28	719
<i>III. Industri.</i>									
6	Bruksrörelse	31	7 303·8	11·3	402·4	20 732	503	336	21 571
7	Bryggerier	142	882·3	14·2	100·4	10 520	765	510	11 795
8	Elektr.- och kraftverk	214	435·5	1·5	30·4	2 436	148	99	2 683
9	Gruvindustri	16	13 533·4	36·5	1 243·0	141 610	12 998	8 665	163 273
10	Kemisk-teknisk industri.....	213	1 189·6	5·6	73·6	6 431	512	342	7 285
11	Livsmedelsindustri	336	818·7	4·1	61·8	5 844	585	390	6 819
12	Läderindustri m. m.	239	584·7	5·8	30·6	2 422	174	116	2 712
13	Metall- och maskinindustri ..	688	1 263·5	5·0	114·7	10 480	698	465	11 643
14	Träindustri	479	1 220·5	1·6	76·6	4 955	226	151	5 332
15	Sten-, ler- o. annan jordindustri	252	481·3	2·6	34·9	2 795	193	129	3 117
16	Textilindustri	177	977·2	4·6	76·1	6 553	455	303	7 311
17	Tryckeri- o. pappersförädl.-ind.	362	385·0	3·0	28·1	2 602	225	150	2 977
<i>IV. Handel.</i>									
18	Agenturrörelse m. m.	979	131·3	0·2	11·1	1 102	104	70	1 276
19	Varuhandel	2 480	147·3	0·8	10·6	916	66	44	1 026
20	S. k. monopolbolag.....	79	854·3	1·4	287·1	46 681	722	481	47 884
<i>V. Kommunikation.</i>									
21	Järnvägstrafik m. m.	103	1 821·1	1·7	80·5	3 877	152	102	4 131
22	Rederier m. m.	161	794·8	5·9	34·5	2 862	321	214	3 397
<i>VI. Diverse ändamål.</i>									
23	Hotellrörelse m. m.	219	161·0	0·0	12·3	1 221	134	89	1 444
24	Teaterrörelse m. m.	71	227·6	1·4	13·0	1 096	154	102	1 352
25	Diverse (skolor m. m.)	36	71·3	—	6·1	585	63	42	690
	Summa	8 668	611·4	2·7	44·9	3 920	256	171	4 347

Tabell XII (forts.). Sammandrag för hela riket över till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt år 1935 taxerade svenska aktiebolag med fördelning efter verksamhetsarten.

C. Procentuella tal.

GRUPP	Verksamhetsart	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omfattas i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter			
						Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %	Komm. progr.-skatt, grundbelopp	Uljämnings-skatt	Summa
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	<i>I. Låne- o. försäkringsrörelse, penningplacering och fastighetsförvaltning.</i>								
1	Banker	0·36	10·94	—	8·53	4·95	1·37	1·37	4·60
2	Bankirrörelse m. m.	1·69	2·91	16·99	0·94	0·93	1·42	1·42	0·98
3	Fastighetsförvaltning	12·76	5·31	7·94	4·23	4·15	6·97	6·97	4·43
4	Försäkringsrörelse	0·51	2·22	—	3·18	3·07	2·54	2·54	3·01
	<i>II. Jordbruk.</i>								
5	Jordbruk o. d.	0·73	0·35	0·28	0·21	0·12	0·12	0·12	0·12
	<i>III. Industri.</i>								
6	Bruksrörelse	0·36	4·27	1·49	3·21	1·89	0·70	0·70	1·77
7	Bryggerier	1·64	2·36	8·63	3·66	4·40	4·89	4·89	4·45
8	Elektr.- o. kraftverk	2·47	1·76	1·41	1·67	1·53	1·43	1·43	1·52
9	Gruvindustri	0·18	4·09	2·50	5·11	6·67	9·37	9·37	6·93
10	Kemisk-teknisk industri	2·46	4·78	5·08	4·03	4·03	4·92	4·92	4·12
11	Livsmedelsindustri	3·87	5·19	5·96	5·34	5·78	3·85	3·85	6·08
12	Läderindustri m. m.	2·76	2·64	5·98	1·88	1·70	1·87	1·87	1·72
13	Metall- och maskinindustri ..	7·94	16·40	14·66	20·28	21·22	21·63	21·63	21·26
14	Träindustri	5·52	11·03	3·18	9·43	6·99	4·88	4·88	6·78
15	Sten-, ler- o. annan jordindustri	2·91	2·29	2·82	2·26	2·07	2·19	2·19	2·08
16	Textilindustri	2·04	3·26	3·45	3·46	3·41	3·63	3·63	3·43
17	Tryckeri- o. pappersförädl.-ind.	4·18	2·63	4·65	2·61	2·77	3·67	3·67	2·86
	<i>IV. Handel.</i>								
18	Agenturrörelse m. m.	11·29	2·43	0·69	2·81	3·17	4·61	4·61	3·32
19	Varuhandel	28·61	6·89	8·66	6·77	6·63	7·42	7·42	6·76
20	S. k. monopolbolag	0·91	1·27	0·46	5·83	10·85	2·57	2·57	10·04
	<i>V. Kommunikation.</i>								
21	Järnvägstrafik m. m.	1·19	3·54	0·77	2·13	1·18	0·71	0·71	1·13
22	Rederier m. m.	1·86	2·42	4·05	1·43	1·36	2·33	2·33	1·45
	<i>VI. Diverse ändamål.</i>								
23	Hotellrörelse m. m.	2·53	0·67	0·03	0·70	0·79	1·32	1·32	0·84
24	Teaterrörelse m. m.	0·82	0·30	0·42	0·24	0·23	0·49	0·49	0·25
25	Diverse (skolor m. m.)	0·41	0·05	—	0·06	0·06	0·10	0·10	0·07
	Summa	100·00	100·00	100·00	100·00	100·00	100·00	100·00	100·00

Tabell XIII. Sammandrag för hela riket över till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt år 1936 taxerade svenska aktiebolag med fördelning efter verksamhetsarten.

A. Absoluta tal.

Grupp	Verksamhetsart	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter			
						Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %, kr.	Komm. progr.-skatt, grundbelopp, kr.	Utjämnings-skatt, kr.	Summa kr.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
<i>I. Låne- o. försäkringsrörelse, penningplacering och fastighetsförvaltning.</i>									
1	Banker	31	572 068·8	—	34 133·5	1 928 485	55 692	37 128	2 021 305
2	Bankrörelse m. m.	153	144 576·3	4 074·1	4 091·5	306 097	23 919	15 946	345 962
3	Fastighetsförvaltning	1 136	261 757·1	1 442·8	15 171·9	1 088 322	69 125	46 084	1 203 531
4	Försäkringsrörelse	44	120 420·8	—	12 306·8	1 009 462	49 557	33 038	1 092 057
<i>II. Jordbruk.</i>									
5	Jordbruk o. d.	67	20 070·7	37·1	1 111·4	71 136	3 144	2 096	76 376
<i>III. Industri.</i>									
6	Bruksrörelse	36	234 334·6	468·5	16 531·8	1 043 773	35 126	23 417	1 102 316
7	Bryggerier	145	127 749·1	2 339·5	16 032·0	1 739 960	135 163	90 109	1 965 232
8	Elektr.- och kraftverk	229	96 723·9	574·4	8 652·4	849 488	64 968	43 312	957 768
9	Gruvindustri	19	380 360·0	1 005·0	11 563·4	764 064	29 094	19 396	812 554
10	Kemisk-teknisk industri	222	252 554·2	1 309·3	25 561·1	2 327 158	165 315	110 210	2 602 683
11	Livsmedelsindustri	353	297 001·8	1 356·0	20 480·4	1 654 876	123 536	82 357	1 860 769
12	Läderindustri m. m.	281	135 046·4	564·3	10 205·4	873 303	77 936	51 958	1 003 197
13	Metall- och maskinindustri ..	770	891 136·1	4 468·3	99 543·3	10 401 269	815 615	543 743	11 760 627
14	Träindustri	513	582 362·9	1 370·9	35 622·0	2 522 034	191 604	127 736	2 841 374
15	Sten-, ler- o. annan jordindustri	287	131 322·2	693·4	13 270·3	1 308 216	119 837	79 891	1 507 944
16	Textilindustri	180	211 363·9	735·4	15 649·5	1 339 721	92 014	61 343	1 493 078
17	Tryckeri- o. pappersförädl.-ind.	386	143 539·4	1 106·8	11 724·0	1 113 955	100 692	67 128	1 281 775
<i>IV. Handel.</i>									
18	Agenturrörelse m. m.	1 109	175 084·5	2 006·3	14 483·2	1 467 246	131 288	87 525	1 686 059
19	Varuhandel	2 761	417 668·5	2 080·1	35 241·5	3 420 066	303 741	202 494	3 926 301
20	S. k. monopolbolag	79	68 432·8	104·7	27 462·9	4 631 210	145 061	96 707	4 872 978
<i>V. Kommunikation.</i>									
21	Järnvägstrafik m. m.	116	238 431·6	599·7	9 834·5	565 243	23 251	15 501	603 995
22	Rederier m. m.	163	132 339·4	1 008·7	7 823·3	634 532	52 634	35 089	722 255
<i>VI. Diverse ändamål.</i>									
23	Hotellrörelse m. m.	236	37 072·6	61·8	3 474·8	376 509	45 079	30 053	451 641
24	Teaterrörelse m. m.	81	15 265·9	142·8	1 143·3	104 951	13 431	8 954	127 336
25	Diverse (skolor m. m.)	40	2 821·8	3·3	271·4	29 799	2 912	1 941	34 652
	Summa	9 437	5 689 505·3	27 553·2	451 385·6	41 570 875	2 869 734	1 913 156	46 353 765

Tabell XIII (forts.). Sammandrag för hela riket över till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt år 1936 taxerade svenska aktiebolag med fördelning efter verksamhetsarten.

B. Medeltal.

Grupp	Verksamhetsart	Antal taxerade	Kapital	Behållen inkomst av utdelning, som omförmäles i 7 § g)	Taxerat (= beskattningsbart) belopp	Uträknade skatter			
						Statlig ink.- o. förm.-skatt, 170 %, kr.	Komm. progr.-skatt, grundbelopp, kr.	Utjämnings-skatt, kr.	Summa kr.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	<i>I. Låne- o. försäkringsrörelse, penningplacering och fastighetsförvaltning.</i>								
1	Banker	31	18 453·8	—	1 101·1	62 209	1 796	1 198	65 203
2	Bankrörelse m. m.	153	944·9	26·6	26·7	2 001	156	104	2 261
3	Fastighetsförvaltning	1 136	230·4	1·3	13·4	958	61	41	1 060
4	Försäkringsrörelse	44	2 736·8	—	279·7	22 942	1 126	751	24 819
	<i>II. Jordbruk.</i>								
5	Jordbruk o. d.	67	299·6	0·6	16·6	1 062	47	31	1 140
	<i>III. Industri.</i>								
6	Bruksrörelse	36	6 509·8	13·0	459·2	28 994	976	650	30 620
7	Bryggerier	145	881·0	16·1	110·6	12 000	932	621	13 553
8	Elektr.- och kraftverk	229	423·4	2·5	37·8	3 709	284	189	4 182
9	Gruvindustri	19	20 018·9	52·9	608·6	40 214	1 531	1 021	42 766
10	Kemisk-teknisk industri	222	1 137·6	5·9	115·1	10 483	745	496	11 724
11	Livsmedelsindustri	353	841·4	3·8	58·0	4 688	350	233	5 271
12	Läderindustri m. m.	281	480·6	2·0	36·3	3 108	277	185	3 570
13	Metall- och maskinindustri ..	770	1 157·3	5·8	129·3	13 508	1 059	706	15 273
14	Träindustri	513	1 135·2	2·7	69·4	4 916	374	249	5 539
15	Sten-, ler- o. annan jordindustri	287	457·6	2·4	53·8	4 558	418	278	5 254
16	Textilindustri	180	1 174·2	4·1	86·9	7 443	511	341	8 295
17	Tryckeri- o. pappersförädl.-ind.	386	371·9	2·9	30·4	2 886	261	174	3 321
	<i>IV. Handel.</i>								
18	Agenturrörelse m. m.	1 109	157·9	1·8	13·1	1 323	118	79	1 520
19	Varuhandel	2 761	151·3	0·8	12·8	1 239	110	73	1 422
20	S. k. monopolbolag	79	866·2	1·3	347·6	58 622	1 836	1 224	61 682
	<i>V. Kommunikation.</i>								
21	Järnvägstrafik m. m.	116	2 055·4	5·2	84·8	4 873	200	134	5 207
22	Rederier m. m.	163	811·9	6·2	48·0	3 893	323	215	4 431
	<i>VI. Diverse ändamål.</i>								
23	Hotellrörelse m. m.	236	157·1	0·3	14·7	1 596	191	127	1 914
24	Teaterrörelse m. m.	81	188·5	1·8	14·1	1 296	166	110	1 572
25	Diverse (skolor m. m.)	40	70·5	0·1	6·8	745	73	48	866
	Summa	9 437	602·9	2·9	47·8	4 405	304	203	4 912

Tabell XIV, utvisande grunderna för aktiebolagens fördelning efter verksamhetsarten (med ledning av aktieägarens uppslagsbok).

I. Låne- och försäkringsrörelse: penningplacering och fastighetsförvaltning.

1. Banker och inteckningsföretag.
2. Bankir-, emissions-, finans- (holding comp.), fondkommissions- och varubelåningsrörelse.
3. Fastighetsförvaltning.
4. Försäkringsrörelse.

II. Jordbruk.

5. Jordbruk och boskapsskötsel.

III. Industri.

6. Bruksrörelse, där flera industrier drivas utan angivet eller allmänt känt huvudändamål.
7. Bryggerier och vattenfabriker.
8. Elektricitets- och kraftverk.
9. Gruvindustri.
10. Kemisk-teknisk industri. (Tändsticks-, benmjöls-, gödningsämnes-, färg-, ferniss-, lin-, olje-, soda-, parfym-, tvål-, ljus-, svavelsyre- och kalciumfabriker, fabriker för tillverkning av explosiva varor, gasverk m. m.)
11. Livsmedelsindustri. (Kvarnar, mejerier, bagerier, brännvinsbrännerier, kaffesurrogat-, karamell-, choklad- och marmeladfabriker, slakterier, sockerbruk, tobaks-, pressjäst-, ättik- och konservfabriker m. m.)
12. Läder-, skinnvaru- och beklädnadsindustri. (Konfektion, galosch-, handsk-, hatt- och möss-, hängsle-, korsett-, pälsvaru-, replageri-, sko- och nåttings- samt vaddfabriker, garverier m. m.)
13. Metall- och maskinindustri. (Järnbruk, masugnar, gjuterier, mekaniska och elektromekaniska verkstäder, järnmanufakturer, elektrisk installation, skeppsvarv, mässingverk, armatur, metall-, vapen-, vagn-, lantbruksredskaps-, ur- och instrumentfabriker, valsverk, bleck- och plåtslagerier, guldsmedsrörelse m. m.)
14. Pappers- och massaindustri samt sågverks- och annan trävaruindustri. (Trämassefabriker, kemiska och mekaniska pappfabriker, pappersbruk, kork- och linoleumfabriker, träkolsverk, korg-, snickeri-, möbel-, borst-, orgel- och pianofabriker, vedsågerier m. m.)
15. Sten-, ler- och annan jordindustri. (Cementfabriker, fältspatsbrott, glasbruk, kakel- och porslinsfabriker, kalk- och kritbruk, stenbrott och stenhuggerier, tegelbruk och torvfabriker m. m.)
16. Textilindustri. (Spinnerier, väverier och trikåfabriker.)
17. Tryckeri- och pappersförädlingsindustri. (Bok- och tidningstryckerier, lito- och kemigrafiska anstalter, spelkorts-, kuvert- och tapetfabriker, bokbinderier samt bokförlagsrörelse och annonsbyråer m. m.)

IV. Handel.

18. Agentur-, entreprenads-, exploaterings-, kommissions- och speditorsrörelse.
19. Varuhandel.
20. S. k. monopolbolag. (A.-B. Vin- och spritcentralen, rusdrycksförsäljningsaktiebolag, A.-B. Tobaksmonopolet och A.-B. Tipstjänst.)

V. Kommunikation.

21. Järnvägs-, spårvägs-, automobil- och lufttrafik.
22. Rederier, hamnbyggnader och kanaler.

VI. Diverse ändamål.

23. Hotell- och restaurantrörelse samt hälsovårds- och kuranstalter.
24. Teater och biograf.
25. Aktiebolag som ej kunnat inordnas under någon av förestående grupper.

Tabell XV, utvisande för åren 1934—1936 medelinkomstprocent och medelskatteprocent för till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt taxerade svenska aktiebolag med fördelning efter verksamhetsarten.

Grupp	Verksamhetsart	Medelinkomstprocent (beskattningsbart belopp jämte behållen icke skattepliktig utdelning från annat aktiebolag etc. i procent av kapitalet)			Statlig inkomst- och förmögenhetsskatt (170 % av grundbeloppet)			S:a skatter (statl. ink.- o. förmögenhetsskatt, 170 %, utjämningskatt samt kommunal progressivskatt)		
					i procent av beskattningsbart belopp					
		1934	1935	1936	1934	1935	1936	1934	1935	1936
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	Banker	4·91	5·73	5·97	5·41	5·06	5·65	5·65	5·22	5·92
2	Bankirrärelse m. m.	5·19	4·94	5·65	10·23	8·69	7·48	13·20	10·13	8·46
3	Fastighetsförvaltning	5·76	6·51	6·85	6·70	8·58	7·17	6·96	10·15	7·93
4	Försäkringsrörelse	10·40	10·52	10·22	8·43	8·42	8·20	9·24	9·17	8·87
5	Jordbruk o. d.	3·51	4·67	5·54	4·74	5·13	6·40	5·31	5·69	6·87
6	Bruksrörelse	2·82	5·66	7·25	2·77	5·15	6·31	2·79	5·36	6·67
7	Bryggerier	12·86	12·99	14·38	10·11	10·48	10·85	11·29	11·75	12·26
8	Elektr.- och kraftverk	6·00	7·33	9·54	7·36	8·02	9·82	8·03	8·83	11·07
9	Gruvindustri	13·10	9·45	3·30	10·09	11·39	6·61	11·12	13·14	7·03
10	Kemisk-teknisk industri	7·76	6·66	8·94	8·59	8·74	9·10	9·70	9·90	10·18
11	Livsmedelsindustri	6·72	8·06	7·35	9·54	9·45	8·08	11·19	11·03	9·09
12	Läderindustri	5·56	6·23	7·97	7·06	7·91	8·56	7·73	8·86	9·83
13	Metall- och maskinindustri	7·29	9·47	11·67	9·03	9·14	10·45	10·03	10·15	11·81
14	Träindustri	4·83	6·40	6·35	5·00	6·47	7·08	5·26	6·96	7·98
15	Sten-, ler- och annan jordindustri	5·28	7·80	10·63	6·72	8·00	9·86	7·23	8·92	11·36
16	Textilindustri	5·82	8·26	7·75	7·26	8·61	8·56	7·89	9·60	9·54
17	Tryckeri- och pappersförädl.-ind.	7·44	8·07	8·94	8·42	9·27	9·50	9·45	10·61	10·93
18	Agenturrörelse m. m.	6·53	8·62	9·42	8·49	9·88	10·13	9·62	11·44	11·64
19	Varuhandel	6·59	7·76	8·94	8·15	8·62	9·70	9·14	9·66	11·14
20	S. k. monopolbolag	33·47	33·76	40·28	16·07	16·26	16·86	16·64	16·68	17·74
21	Järnvägstrafik m. m.	2·57	4·51	4·38	4·24	4·82	5·75	4·55	5·13	6·14
22	Rederier m. m.	5·85	5·08	6·67	10·03	8·29	8·11	12·06	9·84	9·23
23	Hotellrörelse m. m.	5·69	7·69	9·54	9·34	9·88	10·84	10·95	11·69	13·00
24	Teaterrörelse m. m.	8·31	6·32	8·42	11·30	8·44	9·18	13·92	10·41	11·14
25	Diverse (skolor m. m.)	7·43	8·50	9·73	9·69	9·64	10·98	11·57	11·37	12·77
	Samtliga aktiebolag	6·83	7·78	8·42	8·67	8·74	9·21	9·56	9·69	10·27

Anmärkning: Tabeller utvisande verkningarna för aktiebolagen av kommitténs förslag återfinnas å sid. 190—193.

P. M.

angående uppgifter till taxeringen rörande avdrag för värdeminskning m. m.

I anslutning till sitt förslag rörande värdeminskningsavdrag m. m. har 1936 års skattekommitté uppdragit åt undertecknad att ombestyrta utarbetande av ett formulär till blankett för avskrivningsplaner m. m. Förslag till sådant formulär föreligger nu, utarbetat under samråd med undertecknad av tjänstemännen vid överståthållarämbetets bokgranskningskontor taxeringsinspektören Sven Holdo och taxeringsassistenten Sven Östlund.

Formuläret är avsett att intagas såsom sid. 2 och 3 i ett till fyra sidor utökat formulär till deklaraionsbilaga för inkomst av rörelse, för vilken räkenskapsavslutning medelst vinst- och förlustkonto i huvudbok ägt rum. Det torde dock bliva nödvändigt att tillhandahålla dels blanketter med avskrivningsplaner omfattande ett större antal år dels särskilda blanketter avsedda att såsom särskilda bilagor fogas vid huvudbilagan, då utrymmet i densamma ej räcker till.

En särskild avdelning A avser dem som kunna förete utredning rörande anskaffningsvärdet. I denna avdelning upptages först en plan angivande för varje beskattningsår och varje anskaffningsår det avskrivningsbelopp, som erhålles vid procentuell fördelning av anskaffningskostnaden på varaktighetstiden (I). Å en särskild rad angivas de avskrivningar, som skett i räkenskaperna (II). Därefter utredes, i vad mån de procentuella avdragen enligt planen bliva vid taxeringen utnyttjade under beskattningsåret eller i vad mån de få i framtiden åtnjutas (III). De i sådant avseende förekommande radernas formulering anknyter till de av kommittén föreslagna reglerna, vilka måste förutsättas vara bekanta för deklaranter (ev. genom upplysningar till blanketten). För normala företag med normala avskrivningar och normala vinster ifrågakommer ej att dessa rader ifyllas. Det torde böra erinras, att den eventualiteten kan inträffa, att visst avdrag enligt planen överhuvud ej får i framtiden utnyttjas. Det har ansetts onödigt att tynga formuläret med en särskild rad för sådana uppgifter, vilka sakna betydelse för framtiden. Vidare följer en uppställning rörande de avdrag enligt planen och i övrigt som få åtnjutas vid taxeringen (IV). Här äro att märka, förutom avdrag inom ramen för planen, dels avdrag som på nyss angivet sätt den skattskyldige har till godo från föregående år, dels avdrag för förlust i samband med försäljning av inventarier, dels avdrag för utrangering utan samband med försäljning, dels ock sådana avdrag som enligt kommunalskattelagens anvisningar kunna i övrigt förekomma utöver avdrag enligt planen, såsom för överpris och merkostnad m. m. Särskild uppmärksamhet förtjäna de avdrag som den skattskyldige har till godo från tidigare år; då dessas belopp inhämtas i kolumnerna för de föregående åren, torde det ej bli svårt att komma till rätta med dem.

Det kan måhända synas erbjuda svårigheter att för varje år ifylla ett så vidlyftigt formulär. Men det bör märkas, att uppgiften beträffande alla tidigare år än beskattningsåret regelmässigt endast innefattar en avskrift av uppgifterna för

tidigare år. För varje beskattningsår göres så att säga facit med det året. Det klargöres genast både vad som får åtnjutas i avdrag för beskattningsåret och vilket avdragsbelopp enligt planen som får utnyttjas i framtiden under olika — likaledes av formuläret framgående — förutsättningar.

En förutsättning för den av skattekommittén ifrågasatta uppmjukningen av avskrivningsreglerna är, att trygghet vinnes att uppkommande vinster på försäljning av inventarier m. m. bliva tydligt redovisade och, i den mån sådant författningsenligt bör ske, beskattade. En uppställning i sådant avseende bör följaktligen lämnas (C). Då försäljning av inventarier för flertalet företag är en relativt sällsynt företeelse, bör denna uppgiftsplikt i stort sett bliva föga betungande. Kolumnhuvudena ha så formulerats, att det bör framgå dels i vad mån beskattning bör ske av vid försäljning återbekomma förut avskrivna belopp, dels i vad mån för aktiebolag, ekonomisk förening m. fl. beskattning därutöver bör förekomma under inkomst av rörelse, dels ock i vad mån för annan skattskyldig skattepliktig realisationsvinst föreligger. Till förevarande uppställning är fogad en fråga, vars besvarande i realiteten innebär en försäkran att inga avyttringar utelämnats i uppgiften. Då det kan ifrågakomma att olika slag av maskiner etc. med olika varaktighetstid redovisas på olika bilagor, och var och en av dessa upptager endast försäljning av sådana tillgångar som den bilagan avser, erfordras å första sidan i rörelsebilagan en kompletterande fråga, som innebär en försäkran att alla försäljningar redovisats någonstades. Den uppställning, varom här är fråga, bör beträffande enskild skattskyldig redovisa även de fall, då inventarier uttagits ur rörelse för att tillföras annan rörelse eller för att ej vidare nyttjas i rörelse.

Vidare upptages i formuläret även en avdelning (D) för kontoutdrag. Dessa utdrag innefatta ett direkt överförande av siffror ur räkenskaperna och utgöra följaktligen ett slags verifikation till yrkandena om värdeminskningensavdrag. Ett oriktigt ifyllande av dessa uppgifter torde i regel bliva att betrakta såsom falskdeklaration.

Samtliga de uppgifter, vilka nu omförmäls, måste ifyllas av dem som vilja åtnjuta de förmåner som de normala avskrivningsreglerna göra beroende av att utredning föreligger om anskaffningsvärdet. Att uppgifterna under C lämnas är ett villkor för att en mindre restriktiv tillämpning av dessa regler skall kunna medgivas. Meddelandet av uppgifterna under D är att betrakta som en ordningsfråga; att fordra dylika uppgifter synes rimligt oavsett ändringarna i avskrivningsreglerna. Uppgifter sådana som de under A I angivna lämnas redan nu av flertalet större företag. Sammanställningarna under A II—IV åter tjäna i huvudsak den skattskyldiges eget intresse.

För aktiebolag, ekonomisk förening, ömsesidigt försäkringsbolag eller sparbank, som begagnar lagens möjlighet till fri avskrivning, erfordras, om de vid beskattningen tidigare åtnjutna värdeminskningensavdragen överensstämna med de avdrag som skett i räkenskaperna, däremot endast ifyllande av uppgifterna under A II, summa avdrag under A IV samt uppgifterna under C och D. Om åter det belopp, som återstår att avskrika vid beskattningen, är ett annat än det som återstår att avskrika enligt räkenskaperna, böra samtliga uppgifter under A ifyllas. Detta bör framgå av någon anvisning för formulärets nyttjande.

Under B lämnas uppgifter rörande värdeminskning, när utredning om anskaffningsvärdet ej föreligger. Denna uppställning har kunnat göras enkel, eftersom regelmässigt avdrag ej får ske med större belopp än enligt räkenskaperna. Utredning om försäljningar av inventarier är emellertid erforderlig även beträffande skattskyldig varom här är fråga. Dessutom synes det vara av vikt att även sådan skattskyldig lämnar kontoutdrag ur räkenskaperna. Följaktligen böra uppgifterna

under C och D ifyllas även av dylik skattskyldig. Det är fortfarande som hittills möjligt att mindre avdrag medgives vid beskattningen än enligt räkenskaperna. Det må bliva den skattskyldiges sak att på det sätt han finner lämpligt i sinom tid, när han enligt de utgångspunkter som tillämpats av skattemyndigheterna blir berättigad att i stället åtnjuta avdraget, förete utredning härom. Men det är också möjligt att den skattskyldige, innan bundenheten vid räkenskaperna begynt tillämpas, erhållit större avdrag vid beskattningen än enligt räkenskaperna. Den skattskyldige synes fördenskull böra förpliktas att uttryckligen besvara om detta skett eller ej och att, om frågan besvaras jakande, meddela med vilket belopp avdraget vid beskattningen överstigit avdraget enligt räkenskaperna. Första gången denna fråga besvaras torde det stundom kunna bliva erforderligt med utredning om hur avdragen förhålla sig till varandra. Därefter kan varje år uppgiften ifyllas med ledning av den närmast föregående uppgiften.

Stockholm den 27 november 1937.

Carl W. U. Kuylenstierna.

Bilaga nr för värdeinskningsmaskiner
å avskrivningsföremålets benämning

A. Beräkning av värdeinskningsavdrag, när värdeinskningsavdrag beräknas efter utredning föreligger om anskaffningsvärdet.

10 % å anskaffningsvärdet.
Varaktighetstid än tre år

I. Plan för värdeinskningsavdrag rörande inventarier med längre varaktighetstid än tre år. Table with columns for year (1931-1940), value, and tax-deductible amount.

Table for tax calculation, showing tax-deductible amounts for each year from 1931 to 1940, and a total sum of 75.800.

II. I räkenskaperna bokförda avskrivningar för i denna plan upptagna tillgångar

Table showing recorded depreciation for assets, with a total sum of 78.100.

III. Redogörelse för värdeinskningsavdrag enligt ovanstående plan.

- 1. Värdeinskningsplan enligt ovanstående avskrivningsplan...
2. Därav vid inkomstberäkningen tillgodonjutet värdeinskningsavdrag...
3. Vid inkomstberäkningen icke tillgodonjutet värdeinskningsavdrag enligt planen...

Table showing the breakdown of depreciation deductions, with a total sum of 76.500.

IV. Värdeinskningsavdrag vid taxeringen.

Enligt planen åtnjutet värdeinskningsavdrag enligt uppgift under III:2... Extra avdrag svarande mot tidigare icke åtnjutna avdrag enligt uppgift under III:3 a) och b)...

Table showing depreciation deductions at tax assessment, with a total sum of 76.500.

C. Särskilda uppgifter om försäljning under beskattningsåret.

I dessa uppgifter redovisas försäljning (därmed likställes annan avyttring) av tillgångar av det slag, som i sammanställningen avses, även om tillgången förut helt avskrivits. Såsom avyttring räknas ock tillgångs uttagande ur rörelsen för att tillföras annan den skattskyldiges rörelse, som utgör särskild förvärvskälla, eller för att nyttjas utom rörelsen.

Table with columns for item name, date of purchase, date of sale, purchase price, tax-deductible value, sale price, and profit.

* Ink. av rörelse 2.000.-
** real-vinst 200.-

B. Uppgifter rörande värdeinskningsavdrag, när utredning ej föreligger om anskaffningsvärdet.

(Dessutom skall skattskyldig, varom här är fråga, ifylla uppgifterna under C och D.)

Avdrag för värdeinskningsavdrag yrkas

alt. 1 med % å bokförda värdet

kr.

alt. 2 med % å

kr.

alt. 3 enligt följande beräkningsgrund:

Table for alternative calculation methods, showing values for different percentages and a total sum of 75.800.

Har avdrag å ifrågavarande tillgång tidigare medgivits vid beskattningen med större belopp än enligt räkenskaperna?

Därest denna fråga besvaras jakande, med vilket belopp har avdraget vid beskattningen överstigit avdraget enligt räkenskaperna?

D. I sammanställningen avsedda tillgångar äro bokförda å Maskiners

Konto, vilket konto i sammandrag har följande utseende för beskattningsåret:

Table showing the debit and credit sides of the account, with a total sum of 50.200.

- 1) som debiterats Avskrivningars Konto.
2) som debiterats Kassa Konto.
3) som debiterats Konto.

Vid s. k. indirekt avskrivning (d. v. s. genom avsättning till avskrivnings- eller förnyelsefond) ha avskrivningarna krediterats

....., vilket konto i sammandrag har följande utseende för beskattningsåret:

Table showing the debit and credit sides of the account, with a total sum of 50.200.

- 1) som debiterats Konto.

Besvara uttryckligen följande fråga:

Har ej under beskattningsåret förekommit försäljning eller annan avyttring av andra i denna sammanställning upptagna tillgångar eller av andra förut avskrivna tillgångar av de slag, som i sammanställningen avses, än de som angivits härinvid?

Svar:

Anm. till C.

- 1) Har tillgång förvärvat annorledes än genom köp, angives tidpunkten för förvärvet och dess art.
2) Har tillgång avyttrats annorledes än genom försäljning eller uttagits ur rörelsen, angives tidpunkten för avyttringen och arten av densamma eller tidpunkten för dess uttagande ur rörelsen.
3) Är ej fråga om köp, angives i stället allmänna saluvärdet vid förvärvet.
4) Skulle det förekomma att inköpspriset fått vid anskaffningen helt avdragas som omkostnad, angives det som helt avskrivet.
5) Är ej fråga om köp eller likartat fång, angives i stället allmänna saluvärdet vid föryttringen resp. uttagandet ur rörelsen.
6) Beträffande aktieföretag, ekonomisk förening, ömsesidigt försäkringsbolag eller sparbank uppgives hela detta belopp till beskattning. Beträffande annan skattskyldig uppgives såsom inkomst av rörelse beloppet i denna kol., dock ej till den del det överskjuter beloppet i kol. 5; den överskjutande delen skall upptagas som realisationsvinst, om skattepliktig sådan föreligger enligt 35 § kommunalskattelagen.

Innehållsförteckning.

	Sid.
Skriveveelse till Konungen	3

Författningsförslag.

Förläslag till ändringar i kommunalskattelagen	7
Anvinvisningar	9
Förläslag till ändringar i förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt	16
Anvinvisningar	19
Tabell V, utvisande för ensamstående skattskyldig taxerat belopp minskat med ortsavdrag..	20
Förläslag till förordning om särskild skatt å förmögenhet	40
Förläslag till förordning angående upphävande av förordningen om kommunal proogressivskatt	43
Förläslag till förordning angående upphävande av förordningen om utjämnings- skattkatt	43
Förläslag till ändring i förordningen om skatt vid utskiftning av aktiebolags och solidariska bankbolags tillgångar	44
Förläslag till ändringar i taxeringsförordningen	45
Förläslag till ändring i lagen om kommunalstyrelse på landet	55
Förläslag till ändring i lagen om kommunalstyrelse i stad	55
Förläslag till ändring i lagen om kommunalstyrelse i Stockholm	56
Förläslag till ändring i lagen om inskränkningar i rätten att utbekomma all- männa handlingar	56
Förläslag till förordning om upphävande av förordningen angående mantals- penningarnas utgörande	57
Förläslag till ändringar i förordningen angående mantalsskrivning	57

Motiv.

Kapiteitel I. Statsbeskattningen av inkomst och förmögenhet enligt gällande grunder	58
Kapiteitel II. 1936 års utredningar och förslag rörande omläggning av den direkta statsbeskattningen. Direktiven för kommittén	63
19: 1936 års utredning och förslag	63
Di: Direktiven	67
Kapiteitel III. Mantalspenningarna och den kommunala progressivskatten	71
Ma Maantalspenningarna	71
De Deen kommunala progressivskatten	72
(Gällande bestämmelser sid. 72. — Historik sid. 73. — Statistiska uppgifter sid. 76. — Kommittén och kommunalskatteberedningen sid. 76.	
Kapiteitel IV. Allmänna utgångspunkter för utredningen	81
I I Beskattningens rörlighet sid. 81. — Ramen för skattesystemet sid. 84. — Fördelningen av skattebördan mellan fysiska och juridiska personer sid. 87. — Avvägningen av be- skattningen mellan inkomst och förmögenhet sid. 88.	

	Sid.
Kapitel V. Familjebeskattningen	89
Inledning	89
Allmän motivering för en skattedifferentiering efter barnantalet	91
<i>Befolkningsskmissionen sid. 91. — Yltrandena sid. 91. — Kommittén sid. 91.</i>	
Omläggning av avdragssystemet.....	94
<i>Befolkningsskmissionen sid. 94. — Yltrandena sid. 97. — Kommittén sid. 100.</i>	
Höjning av åldersgränsen för barnavdrags åtnjutande m. m.	118
<i>Befolkningsskmissionen sid. 118. — Yltrandena sid. 119. — Kommittén sid. 121.</i>	
Avdrag för husföreståndarinna	126
Avdrag vid ömmande omständigheter	127
Beskattning av äkta makar.....	129
<i>Befolkningsskmissionen sid. 129. — Yltrandena sid. 132. — Kommittén sid. 134.</i>	
Kapitel VI. Skattesystem och skatteskalor vid den statliga beskattningen av fysiska personer	138
Inledning	138
Skatteskalor för inkomstskatt (inkomst- och förmögenhetsskatt)	144
Alternativa förslag till skattesystem	150
<i>Alternativens innebörd sid. 150. — Skattens avkastning enligt de olika alternativen sid. 152. — Jämförelse mellan de olika alternativen sid. 154. — Alternativ C sid. 154. — Alternativ A sid. 161. — Alternativ B sid. 166. — Skattesystemet enligt kommitténs förslag sid. 170.</i>	
Kapitel VII. Beskattningen av juridiska personer	173
Omläggning av aktiebolagens och de ekonomiska föreningarnas beskattning	173
<i>Bolagsskatteberedningen sid. 175. — 1936 års förslag till omläggning av statsbeskattningen sid. 178. — Direktiven sid. 180. — Statistiska utredningar sid. 180. — Svenska aktiebolag sid. 180. — Svenska ekonomiska föreningar sid. 184. — Kommittén sid. 185.</i>	
Särskilda spörsmål rörande beskattningen av aktiebolag och ekonomiska föreningar....	195
Beskattningen av övriga juridiska personer.....	197
<i>Utländska juridiska personer sid. 197. — Sparbanker sid. 199. — Försäkringsanstalter sid. 200. — Ideella föreningar, stiftelser m. fl. sid. 202.</i>	
Kapitel VIII. Om avdrag för värdeminskning å inventarier m. m.	204
Gällande lagstiftning	204
Anmärkningar mot gällande lagstiftning. Frågans tidigare utveckling.....	208
<i>Förslag av inkomstskattesakkunniga sid. 209. — Förslag av 1924 års skatteberedning sid. 209. — Förslag av bolagsskatteberedningen sid. 212. — Särskilda framställningar sid. 225. — Uttalande av 1936 års bevillningsutskott sid. 226. — Lagstiftning om särskilt maskinvärde vid fastighetstaxering sid. 227.</i>	
Allmän motivering	227
Avskrivning beträffande olika slag av tillgångar	239
<i>Maskiner, inventarier m. m. Normala avskrivningsregler sid. 239. — Maskiner, inventarier m. m. Fri avskrivningsrätt i vissa fall sid. 245. — Maskiner, inventarier m. m. Taxeringsföreskrifter sid. 247. — Fråga om särskilda regler rörande utfallande försäkringsbelopp för maskiner, inventarier m. m. sid. 247. — Patent, good will m. m. sid. 248. — Aktier m. m. sid. 248. — Byggnader sid. 249. — Substansminskning beträffande naturtillgångar sid. 249. — Sammanfattning sid. 250.</i>	
Värdesättning av obligationer m. m. hos sparbanker, försäkringsföretag m. fl.	251
<i>Framställningar i ämnet sid. 252. — Kommittén sid. 255.</i>	
Uttalande av kommunalskatteberedningen	256

	Sid.
Kapitel IX. Specialmotivering till författningsförslagen	258
<i>Ändringar i kommunalskattelagen sid. 258. — Ändringar i förordningen om ställig inkomst- och förmögenhetsskatt sid. 259. — Förslag till förordning om särskild skatt å förmögenhet sid. 261. — Förslag till förordningar om upphävande av förordningarna om kommunal progressivskatt och om utjämningskatt sid. 261. — Ändring i förordningen om skatt vid utskiftning av aktiebolags- och solidariska bankbolags tillgångar sid. 261. — Ändringar i taxeringsförordningen sid. 262. — Ändringar i kommunal-lagarna sid. 263. — Ändring i lagen om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar sid. 263. — Förslaget om upphävande av förordningen angående mantalspenningarnas utgörande samt om ändringar i förordningen angående mantals-skrivning sid. 265. — Ikraftträdandet av författningarna sid. 265.</i>	
Kapitel X. Sammanfattning av kommitténs förslag	266

Bilagor.

Bilaga A. P. M. angående vissa skattestatistiska undersökningar	273
I. Beräkningar rörande de i undersökningarna ingående skatternas avkastning	273
II. Uppdelning av de kombinerade inkomst- och förmögenhetsskatterna för fysiska personer på inkomstskatt och förmögenhetsskatt	278
III. Inkomstfördelningen såsom grund för beräkning av skatteskalor för inkomstskatt	281
IV. Förmögenhetsfördelningen såsom grund för beräkning av skatteskalor för förmögenhetsskatt för fysiska personer	284
V. Beräkningar rörande verkan av ändrade ortsavdrag	286
VI. Skatteskalor	289
Tabeller till P. M. angående vissa skattestatistiska undersökningar.....	291
Bilaga B. P. M. angående civilståndets och barnantalets inverkan på uppbringningsresultatet	305
Bilaga C. P. M. angående reduktionsregler vid förmögenhetsbeskattningen av fysiska personer	310
Utländsk rätt	310
Reduktionsregler vid kombinerad inkomst- och förmögenhetsbeskattning	312
Reduktionsregeln enligt de hittillsvarande förordningarna om särskild skatt å förmögenhet	317
Reduktionsregler vid en fristående skatt å förmögenhet	320
Bilaga D. Tabell, belysande verkningarna å den kommunala utdebiteringen av den kommunala progressivskattens borttagande	328
Bilaga E. Tabeller	336
Bilaga F. P. M. angående uppgifter till taxeringen rörande avdrag för värde-minskning m. m.	391
Förslag till formulär.	

Statens offentliga utredningar 1937

Systematisk förteckning

(Siffrorna inom klammer beteckna utredningarnas nummer i den kronologiska förteckningen.)

Allmän lagstiftning. Rättsskipning. Fångvärd.

Betänkande med förslag till revision av förvarings- och interneringslagarna m. m. [3]
Lagberedningens förslag till lag om aktiebolags pensions- och andra personalstiftelser m. m. [13]
Promemoria ang. grunderna för en reform av lagstiftningen om rätt till litterära och musikaliska verk. [18]
Förslag till ändrad lagstiftning om sammanträffande av brott jämte motiv. [24]
Förberedande utkast till strafflag. Efterlämnade anteckningar av J. C. W. Thyren. [37]
Betänkande med förslag till lag om villkorlig dom m. m. [38]

Statsförfattning. Allmän statsförvaltning.

1934 års nämnd för städningsutredning. Betänkande med speciella beräkningar och förslag rörande ersättningarna för städningsarbete inom vissa statliga ämbetslokaler i Stockholm m. m. [7]
Utredning ang. de rättsbildade domsagobiträdernas anställnings- och avlöningsförhållanden. [20]
Betänkande med förslag till kungörelse om kommissionärer hos överrätter och stadsdomstolar. [39]

Kommunalförvaltning.

Statens och kommunernas finansväsen.

Betänkande med förslag till löne reglering för lärarpersonalen vid kommunala mellanskolor, kommunala flickskolor och högre folkskolor. [27]
1936 års lönekommitté. Betänkande med utredning och förslag ang. dyrortsgrupperingen. [32]
1936 års skattekommitté. Betänkande med förslag till omläggning av den direkta statsbeskattningen m. m. [42]

Politik.

Nationalekonomi och socialpolitik.

Socialiseringsproblemet. 2. Hushållsräkningens problem och faktorer. [1]
Socialiseringsidéer och socialiseringspraxis i Sovjetunionen. 2. [2]
Statslotteriutredningen. Betänkande med förslag rörande svenskt penninglotteri. [4]
Arbetslöshetsundersökningen den 31 juli 1936. [12]
Hembitrådesutredningens betänkande. 1. Betänkande och förslag i fråga om utbildning av hembiträden. [16]
Betänkande med utredning och förslag rörande beredskapsarbeten. [26]
Betänkande med förslag till åtgärder för förbättrande av de bländas och de dövstummas arbetsförhållanden och förvärvsmöjligheter. [34]

Hälsa- och sjukvård.

Yttrande i abortfrågan. [6]
Betänkande ang. pensionsstyrelsens invaliditetsförebyggande verksamhet. [23]
Betänkande med förslag till lag om skyddskoppypning m. m. [28]
Betänkande med förslag ang. inrättande av ett statens institut för folkhälsan. [31]

Allmänt näringsväsen.

Fast egendom. Jordbruk med binärningar.

Betänkande med förslag ang. den statsunderstödda vattenavlednings- och avdikningsverksamheten samt därmed sammanhängande spörsmål. [8]
Utredning rörande jordbrukets läge i Norrland med vissa förslag till åtgärder till förbättrande av den norrländska jordbrukarbefolkningens ekonomiska ställning. [9]
Betänkande med förslag ang. rätt till fiske i Vänern, Vättern, Mälaren, Hjälmaren och Storsjön i Jämtland. 1. Lagförslag och motiv. [10] 2. Kartbilagor. Vänern och Hjälmaren. [11]
Betänkande med förslag till vissa lagstiftningsåtgärder till motverkande av överdriven skuldsättning inom jordbruket. [14]
Betänkande med förslag till åtgärder mot smittsam kastning hos nötkreatur. [19]
Betänkande med förslag till lag om minimilöner för lantarbetare. [21]
Redogörelse för inventering av odlingsjord å kronoparkerna nedanför odlingsgränsen i de två nordligaste Norrlandslänen ävensom för vissa andra uppdrag. [30]
Betänkande med förslag ang. den fasta lantbruksundervisningens ordnande. [33]
Betänkande rörande fiskerinäringens avsättningsförhållanden m. m. [41]

Vattenväsen. Skogsbruk. Bergsbruk.

Betänkande med förslag till lagstiftning ang. särskilda husbehovsskogar i Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker m. m. [5]
Betänkande med förslag till lag om allmänningsskogar i Norrland och Dalarna m. m. [29]
Betänkande med förslag till lagstiftning om grundvatten m. m. [35]

Industri.

Handel och sjöfart.

Kommunikationsväsen.

Utredning med förslag till vissa åtgärder för trafiksäkerhetens höjande vid korsningar i samma plan mellan järnväg och väg samt järnvägarnas beredande av bidrag av automobilskattemedel till säkerhetsanordningarna vid dylika korsningar. [15]

Bank-, kredit- och penningväsen.

Försäkringsväsen.

Kyrkoväsen. Undervisningsväsen. Andlig odling i övrigt.

Efterskrift till »Kyrkogodset i Skåne, Halland och Blekinge under dansk tid». [22]
Universitetsberedningen. Utredning i fråga om universitetens verksamhet och organisation. [36]
Särskilda inom eklestiastikdepartementet tillkallade sakkunnigas yttrande med anledning av det åt dem lämnade uppdraget att biträda vid utredningen av det utav 1936 års kyrkomöte antagna psalmboksförslaget. [40]

Försvarsväsen.

Betänkande ang. vissa med frivillig anskaffning av luftvärnsmateriel sammanhängande frågor. [17]
Utredning rörande flottans fartygstyper m. m. [25]

Utrikes ärenden. Internationell rätt.